

Giới thiệu Vĩnh An

Vĩnh An của tác giả Mặc Bảo Phi Bảo là câu chuyện về duyên kiếp trời định giữa hai người bạn họ kể từ khi gặp nhau cũng như những cảm giác riêng giành cho nhau...

Hai người - hai thân phận cao quý đã kết duyên với nhau khi vừa gặp lại. Võ gia Lý nữ, một người của gia tộc độc chiếm thiên hạ, là người mà đến cả hoàng đế cũng phải nhún nhường, nhưng nàng lại là một con người sống chết vì chữ tình sao ???

Chỉ cần nắm chặt tay lại thì cả đời này không ai có thể chia cắt được .!!

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Phế thái tử (1)

Mặc dù đã gần lập thu, tiếng ve vẫn kêu âm ỉ như trước, thời tiết vô cùng oi bức.

Dù sao ta cũng không ngủ được nên yên lặng xuất cung, men theo hành lang gấp khúc đi thẳng đến Thái Dịch Trì hóng gió, bất tri bất giác đã đi tới Thiệu Hoa Các. Tên của các đình đài lầu các trong Đại Minh cung đều gọi lên chút gì đó bi thương, có lẽ để nhớ đến hoàng tộc họ Lý vốn nhiều phong lưu.

"Bệ hạ."

Đột nhiên trong góc có một tiếng gọi khẽ, ta cả kinh lui từng bước, hay là lúc này nửa đêm Hoàng cô tổ mẫu còn tới đây tiêu khiển? Nghe Uyển Nhi nói người đã nhiều ngày say mê chính vụ, chẳng lẽ là chē ngồi ở Bồng Lai điện lâu quá, nên đem hết công văn đưa đến Thái Dịch Trì ?

Trong lòng thấy tò mò, ta liền ghé vào cạnh cửa sổ nhìn thoáng qua.

Ánh đèn lồng chiếu xuống mờ ảo, tầng tầng lớp lớp màn lụa không che hết khung cảnh bên trong. Hoàng cô tổ mẫu đang nằm trên giường, mặt mày chau lại, mặc áo lụa mỏng thoải mái tùy tiện, tuy là mỹ nhân luống tuổi, nhưng khuôn mặt vẫn còn hồng hào, đôi mắt rũ xuống. Ngồi ở bên cạnh người là một nam nhân đang ghé bên tai thấp giọng nói gì đó... Theo ánh nến lay động, hiện ra một cảnh xuân tình làm say lòng người.

Ta thở ra một ngụm khí lạnh, theo bản năng lui ra phía sau một bước, đập vào khoảng không, nhất thời bị giật mình thót tim. Còn chưa kịp phản ứng liền 'A' một tiếng, bỗng bị ai đó ôm mạnh vào lòng, bịt kín miệng ta lại. Lúc này là năm Thiên Thụ thứ hai, bệ hạ đăng cơ đã được hai năm, Võ gia độc chiếm thiên hạ.

Bên trong xe ngựa, phụ vương đang cùng thúc phụ Võ Tam Tư nói chuyện, lần này là về tiệc nhậm chức của tướng Dịch Nhân Kiệt. Từ khi Hoàng cô tổ mẫu đăng cơ tới nay, Võ gia đã đi tới đỉnh cao quyền thế, tay chân thân tín của thúc phụ hầu như đã khống chế toàn bộ triều Đại Chu, nhưng xem ra vị Tề tướng Dịch Nhân Kiệt này như mặt trời ban trưa, kiên định thanh liêm, từ đầu đến cuối đều không bị thuyết phục, làm cho thúc phụ ta có chút đau đầu.

Ta tiếp nhận trà từ tỷ nữ Nghi Bình dâng đến, hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hiện tại xe ngựa đi cũng không nhanh, thậm chí cách khá xa mọi người đang vội lánh né. Bây giờ phạm là xe ngựa Võ gia xuất hiện, ngay cả hoàng thất Lý gia cũng phải nhường ba phần, huống chi là dân chúng tầm thường.

Vừa nhìn, ta không khỏi nghĩ tới chuyện đêm qua, trong lòng vẫn còn thấy sợ hãi.

Chỉ vì một ý niệm lúc đó nhưng lại suýt đánh mất tính mạng, ngày sau không thể như thế nữa.

Võ Tam Tư uống ngụm trà, tiếp tục nói: "Mặc dù bệ hạ đem thái tử giữ lại Đông cung, nhưng ngài vẫn thăm do dự người kế vị, huynh và ta không bằng tìm một cơ hội đoán xem thánh ý, cũng miễn cho cả ngày lo lắng đề phòng."

Phụ vương cười cười nói: "Bệ hạ đăng cơ vừa mới hai năm, lúc này nói chuyện truyền thừa đế vị còn hơi sớm."

Võ Tam Tư mỉm cười không trả lời, sau một lúc lâu mới nói: "Đại ca hình như chờ không kịp, đã lên an bài vài triều thần dâng tấu chương lên bệ hạ, yêu cầu sửa đổi việc lập thái tử." Phụ vương sừng sốt một chút, lắc đầu cười nói: "Nóng vội quá, dù sao thái tử cũng là huyết mạch của bệ hạ, như thế nào nói phế liên phế."

Võ Tam Tư thuận miệng nói: "Huyết mạch thì sao? Nên phế thì đáng phải thế, bệ hạ chưa bao giờ là người mềm lòng, nếu không cũng sẽ không có Võ gia ta hôm nay." Phụ vương trầm mặc một lát, không nói gì nữa.

Ta thủy chung yên lặng ngồi nghe, thẳng đến khi xuống xe ngựa, đề tài này cũng không ai nhắc tới nữa.

Yến hội tổ chức ở trong vườn phủ tân Dịch tướng, âm thanh chúc mừng không ngừng kéo tới lọt vào tai, tất cả đều toát ra vẻ phú quý cát tường của

chôn quan trường.

Khi chúng ta xuống xe, hạ nhân đứng cửa đón khách lập tức bước nhanh tiến lên, khom mình hành lễ nói: "Lương vương, Hằng An vương, tiểu nhân chờ đã lâu." Vô Tam Tư cười gật đầu, nói: "Đã là Địch tướng thiết yến, sao không thấy ngài ấy đích thân tiếp khách?" Hắn ra hiệu người hầu đem danh mục quà tặng dâng lên, cười nói, "Chẳng lẽ là có khách quý, thật sự quên những người chúng ta?"

Hạ nhân kia ý cười cứng lại, chần chờ một lát mới nói: "Thái tử vừa rồi mới đến, tướng gia đang ở cùng bên trong." Vô Tam Tư gật đầu: "Cũng là thái tử điện hạ đến, tướng gia theo lý nên tận tâm phụng bồi, vô phương vô phương". Sắc mặt thúc phụ vẫn như thường, tên hạ nhân đã có chút xấu hổ cười hồi lỗi, dẫn mấy người chúng ta đi vào.

Một khi Thiên Tử bị bất thoát vị trở về làm thái tử, sớm đã không còn cái gọi là mặt mũi với địa vị. Nay không chỉ trong triều trong cung, ngay cả người hầu trong phủ Địch Nhân Kiệt cũng hiểu được sự tình bên trong, rõ ràng là chuyện đương nhiên nhưng lại e sợ thúc phụ mượn cớ tức giận. Ta đi theo phía sau phụ vương và thúc phụ, nhìn về mặt mặt tự nhiên của hạ nhân kia, cảm thấy vị thái tử chưa từng thấy mặt có chút đáng thương.

Dọc đường đi đều treo đèn phía trên đầu, vô số hạ nhân khom người lui ra phía sau, trên người nâng chén đĩa lớn nhỏ đủ màu. Đợi khi khu vườn ở trước mặt, người dẫn đường kia nâng tay áo nói: "Lương vương, Hằng An vương thỉnh, yến hội e là sắp bắt đầu."

Vô Tam Tư gật đầu, đi trước một bước sải chân vào vườn.

Lúc này Địch Nhân Kiệt đang bị mọi người vây quanh, gặp ba người chúng ta đi vào, lập tức xoay người, đi nhanh mà đến: "Hai vị đúng là khoan thai đến chậm". Hắn vừa nói vừa nâng tay áo "Lương vương cùng Hằng An vương là từ trong cung mà đến?"

Vô Tam Tư cười nói: "Bệ hạ sai bốn vương đích thân đến chúc mừng Địch đại nhân, sau đó bốn vương nhất định phải cùng Địch công uống ba chén."

Địch Nhân Kiệt chấp tay hướng về Đại Minh cung phía xa, rồi cười nói: "Đa tạ ý tốt bệ hạ, thần tôi nay chắc chắn không say không về", nói xong mới nghiêng đầu nhìn ta, cười nói, "Tiểu quận chúa cũng đến đây."

Ta vội hành lễ, nói: "Chúc mừng Địch tướng. Cổ nhân thường nói 'Đôi rượu đương ca, nhân sinh ki hà' [1], Vĩnh An chúc tướng gia con đường làm quan bằng phẳng, vì bệ hạ 'Đỗ Khang giải ưu nhân', vì Đại Chu tạo phúc hưng thịnh cho trăm họ."

[1] Trích trong bài Đoàn hành ca của Tào Tháo, nghĩa: Ca vui bên chén rượu đầy, đời người thấm thoát được bao nhiêu ngày.

Địch Nhân Kiệt gật đầu, nói: "Đa tạ Quận chúa", hắn tình tứ nhìn ta liếc mắt một cái, mới lại nói, "Trong bài 'Đoàn hành ca' này có một câu tuyệt cú thiên cổ trích dẫn từ Kinh Thi, quận chúa có biết được là gì không?" Hắn nói xong cũng không nôn nóng, chỉ thích thú quan sát ta.

Ta sững sờ một chút, nói: "Chính là 'Thanh thanh tử cầm, du du ngã tâm'?" Câu thơ có ai lại không biết, nhưng lời này nói về tình yêu đôi lứa triền miên, không hợp với tình hình hôm nay, không biết ông là có dụng ý gì.

"Đúng là câu này", ông nhìn về phía phụ vương, cười nói: "Theo bốn tướng đoán, lần này bệ hạ là có tâm giúp quận chúa gắp gỡ các vị quận vương, vì Hằng An vương chọn một chàng rể hiền." Phụ vương sững sờ, mới giật mình cười nói: "Nếu đó là ý bệ hạ, Địch tướng đã đoán vậy. Bốn vương liền trông cậy vào lời nói tốt của Địch tướng."

Lúc này ta mới hiểu được, mặt có chút nóng lên, cúi đầu không dám nói tiếp nữa.

Địch Nhân Kiệt lại cùng phụ vương và thúc phụ nói vài câu, xong bảo chúng ta ngồi vào vị trí. Khi ngồi xuống chờ đợi, ta mới bắt đầu lưu ý bàn bên kia, thái tử ngồi chính diện bụng chén trà, cùng người thiếu niên bên cạnh nói chuyện, thiếu niên kia chọt vuốt cằm, ngẩng đầu lên.

Khoảnh khắc sững sờ, một đôi mắt trong suốt xuyên qua đám tân khách hỗn loạn, nhìn về phía ta.

Đúng là người đêm qua. Ta ngây ngốc nhìn hắn, âm thanh huyền ảo cùng tiếng người chúc mừng xung quanh đều phai nhạt đi, yên lặng chỉ còn tiếng tim đập cùng tiếng hít thở, nếu không có hắn, đêm qua chắc là hung hiểm khó dò, làm sao hôm nay còn tham gia yến ẩm.

Mà hắn...

Đúng lúc đang xuất thần, tay áo đã bị ai đó kéo nhẹ vài cái, Nghi Bình châm thêm cho ta một ly trà, chỉ chỉ ngoài vườn, ý bảo nàng muốn cáo lui. Ta vội thu chỉnh thần sắc, thấp giọng nói: "Đi xuống đi." Nghi Bình gật gật đầu, nhỏ giọng rời đi.

Chờ khi quay đầu lại, hắn cũng đã thu hồi tầm mắt, không còn nhìn ta nữa.

Khi rượu đãi quá ba tuần, yến hội đã náo nhiệt phi thường. Không ít văn nhân mặc khách không chịu ngồi yên, đã đứng dậy ngâm thi trợ hứng, trong đó cũng không thiếu các thanh niên tài tuấn mới nổi năm nay, nếu có thể khiến mặt mày rạng rỡ ở yến hội của Địch Nhân Kiệt, tất nhiên không ai không muốn.

Ta nghe được cũng cao hứng, khi vừa gặp một khối thủy tinh long phượng cao muốn ăn, thấy thiếu niên kia đã đứng dậy hướng đi ra ngoài bữa tiệc, trong lòng vừa động, liền buông đĩa, nói với phụ vương bản thân có chút ngột ngạt, đi ra ngoài một chút. Phụ vương gật đầu, chỉ dặn vài câu liền thả ta đi.

Ta dọc theo hướng hắn đi, mới băng qua Nghênh Thúy Môn, chỉ thấy hắn ở chỗ hành lang gấp khúc ngừng cước bộ. Hắn dường như nhận thấy được ta

đuổi theo, xoay người nhìn ta, trong mắt đậm ý cười ám áp, mặc dù sắc mặt bình thản nhưng lại có một cỗ khí khái khác.

Ta vội ngừng bước, hành lễ nói: "Vĩnh An bái kiến Vĩnh Bình quận vương." Nhìn theo tuổi tác, hẳn mười phần thì chín phần là con cả của Lý Đán, là tiền thái tử đã bị phế Lý Thành Khí.

Quả thực không ngoài dự đoán, hẳn không có gì khác thường, chỉ gật đầu nói: "Không cần đa lễ, nàng và ta luận bối phận luận phong hào đều địa vị ngang hàng, không biết quận chúa đuổi theo mà đến là vì chuyện gì?" Ta đứng dậy, cười nói: "Là vì tạ quận vương ân cứu mạng."

Đêm qua mặc dù bị hấn bịt miệng đúng lúc, thanh âm cũng đã kinh động người trong phòng.

Ngay khi Hoàng cô tổ mẫu đứng dậy giận dữ hỏi là ai, ta đã bị hấn nhanh ôm vào trong ngực, trong đầu trống rỗng, thậm chí lần này chết chắc rồi, cũng không ngờ ngay sau đó đúng lúc có cung nữ Nghi Đô đi vào thỉnh tội. Nghi Đô làm như sớm có chuẩn bị, chỉ nói tìm không được bệ hạ, tìm chung quanh mới lỡ làm giật mình thánh giá. Nàng vốn là sủng tỳ của bệ hạ, chuyện phong lưu của bệ hạ từ trước giờ cũng không giấu diếm nàng, cho nên chỉ thuận miệng răn dạy hai tiếng liền bỏ qua.

Đến khi Nghi Đô rời khỏi, ta mới giật mình thấy lưng ướt đầm, tay chân vẫn như nhũn ra. Trai lơ lửng tại trong cung là chuyện mọi người đều biết, nhưng dù sao bệ hạ mới đăng cơ hai năm còn điều kiêng dè, nếu phát hiện là ta, sợ sẽ không đơn giản như vậy.

Từ Thái Dịch Trì trở lại cung, ta cả một đêm nằm ở trên giường không ngủ được.

Nghi Đô xuất hiện cũng không trùng hợp, tất là người này có an bài cơ sở ngầm ở trong cung, nhưng đến tột cùng là thân phận gì mới có thể sắp đặt hạ nhân ở bên người Hoàng cô tổ mẫu? Lúc đó cách nào nghĩ không ra, giờ thật ra trước mắt đã có lời giải, dựa vào thân phận Vĩnh Bình quận vương, làm ra loại sự tình này cũng không tính là quá khó khăn, chính là hấn vì sao lại làm như thế?

Lý Thành Khí yên lặng một lát, mới nói: "Đêm qua sự việc đột phát, bản vương là cứu chính mình, quận chúa không cần để ở trong lòng."

Ta cười nói: "Mặc kệ quận vương nói như thế nào, Vĩnh An cũng là nhờ quận vương tránh được một kiếp, ngày khác có cơ hội tất sẽ thuận nước giong thuyền." Không kể trong đó có bao nhiêu bí mật, kẻ đi lạc là ta, không cẩn thận gây họa cũng là ta, nếu tính toán từ đầu, coi như ta làm phiền hấn.

Hấn không nói nữa, ta thấy tình huống này cũng không nên lưu lại lâu, đang muốn xoay người đi mới lại nghe hấn mở miệng.

"Mới vừa rồi quận chúa cùng Dịch tướng đọc thơ, bản vương khi còn bé cũng thường đọc đề tiêu khiển, " hấn ngừng lại một chút, mới bình thản nói:

“Thanh thanh tử khâm

Du du ngã tâm

Tùng ngã bất vắng

Từ ninh bất tự âm

Thanh thanh tử bội

Du du ngã tư

Tùng ngã bất vắng

Từ ninh bất lai

Khiêu hề thoát hề

Tại thành khuyết hề

Nhất nhật bất kiến

Như tam nguyệt hề.”

Dưới ánh trăng, đôi mắt hấn trong suốt như nước, chỉ lẳng lẳng nhìn ta.

Không hiểu sao lòng ta tim nhảy lên, không dám đi đoán thâm ý trong lời nói hấn, chỉ cười nói: "Vĩnh An từng nghe nói quận vương thuở nhỏ tài văn chương hơn người, loại câu tầm thường này, sợ mấy tuổi đã thuộc nằm lòng."

Lý Thành Khí cười nhìn ta, ôn hoà nói: "Về bản vương, quận chúa còn từng nghe nói cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Phế thái tử (2)

Tất nhiên đã nghe qua rất nhiều, nghe nói khi còn bé hấn một tay thổi sáo ngọc phong lưu vô tận, ta từng thầm phác họa bộ dáng của hấn trong đầu.

Chỉ tiếc khi ta vào cung hầu bạn với Võ hoàng, cũng là lúc hấn bị phế phải dọn ra khỏi Đại Minh cung. Thái tử Lý Đán vì tị hiềm, đặc biệt đều đem con nôi dôi đuôi ra khỏi Đại Minh cung, ly khai trung tâm ngôi vị hoàng đế, nhưng không chừng đó lại là phương pháp tránh họa tốt nhất.

Ta nhẹ lắc đầu, đang muốn nói thì thấy từ xa xa có người đến đây, làm như thấy ta lại do dự không tiến lên.

Tất nhiên ta hiểu được lợi hại mối quan hệ này, vội đáp: "Trong Đại Minh cung đều có quy củ, Vĩnh An không dám tùy ý tìm hiểu chuyện hoàng tự hoàng tôn, xin cáo lui." Nói xong xoay người, nghe được người phía sau tiến lên, liền mau chóng đi vài bước trở về yến hội.

Chưa tới một canh giờ yến hội đã sớm tan.

Trường An có chế độ phùng thị, mỗi ngày nha môn đều thông báo lệnh tới giờ "Trú khắc" (lệnh giới nghiêm), bắt đầu cấm đi lại ban đêm, ngoại trừ ba ngày tết hoa đăng Thượng Nguyên thì không một người dám cãi lời, mặc dù lần này là yến hội của Dịch Nhân Kiệt, sẽ không ai dám ép buộc tuân theo quy củ, nhưng theo tính tình Dịch tướng, cũng tuyệt sẽ không vì lần này mà mở tiền lệ.

Khi xe ngựa dừng ngay cửa cung, xa xa truyền đến âm thanh tiếng trống cấm đi lại. Ta vén rèm ngắm ngĩa tư đường không người cùng đèn đuốc sáng trưng phía trước Đại Minh cung, trong đầu cảm thấy trong cung cũng có điều hay, vĩnh viễn là nơi sinh ca mạn vũ, màn đêm vô tận với những lời đồn, những câu tình tự triền miên không dứt.

-

Từ sau tiệc nhậm chức của tướng Dịch Nhân Kiệt, trong triều việc yêu cầu phế thái tử dần tăng cao, đã có kẻ dâng tấu đòi lập Chu quốc công Võ Thừa Tự làm thái tử.

Bệ hạ vẫn luôn tránh bàn về việc này, trong cung cũng vì nguyên do đó mà sóng ngầm bắt đầu dao động. Đêm đó bên trong xe ngựa, lời nói của Võ Tam Tư đã phơi bày rõ ràng, Võ thị Lý thị bên trọng bên khinh, ai cũng không đoán ra được suy nghĩ của bệ hạ.

Sáng sớm hôm nay, ta tùy tay dọc theo giá sách tìm kiếm quyển sách viết tay của Uyển Nhi, lục lọi xung quanh lại không tìm được quyển Lạc Tân Vương. Hay là... Chỉ là một ý nghĩ thoáng qua, trên người đã đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Lạc Tân Vương từ lâu là tục danh cấm nhắc tới trong Đại Minh cung, nếu không có Uyển Nhi vụng trộm đưa cho ta, ta cũng không dám đi lấy quyển sách cấm này. Triều đại nhà Đường đã sớm là viễn khứ, bài hịch văn thảo phạt Võ gia của Lạc Tân Vương vẫn còn bên tai, nếu bị người trong cung phát hiện, Uyển Nhi quyết sẽ không thừa nhận, ta đây kết cục chỉ có thể là tội chết.

Ta tìm đến một mối, trong lòng lo sợ, ngồi xuống nghỉ lại, đột nhiên nhớ tới ngày ấy Nghi Bình từng dọn dẹp lại ngăn tủ. Nàng đã nhiều ngày cảm sốt đang tình dưỡng, xem ra nếu muốn hỏi rõ ràng chỉ có thể đi Dịch Đình.

Cho cung tỳ đang trực lui ra, khi ta một mình đến Dịch Đình, mới phát hiện Nghi Bình cũng không ở đây.

Giường vẫn còn lộn xộn, trên bàn chén thuốc cũng còn nóng, cũng không biết nàng đi đâu. Bởi không biết rõ cuốn Lạc Tân Vương kia ở chỗ nào, ta cũng không kiên trì, đơn giản tìm nàng chung quanh. Dọc theo đường đi dò hỏi mấy người, đều nói không biết nơi nào, bỗng nhớ tới Nghi Đô xưa nay giao hảo với nàng, liền hỏi thăm tìm chỗ ở Nghi Đô.

Đến ngoài cửa phòng Nghi Đô, nghe thấy bên trong có tiếng nói, vừa muốn gõ cửa, lại phát hiện là thanh âm của nam nhân.

Loại bí mật này trong cung, chẳng lẽ ta đều phải dính vào?

Ta đang do dự, đã thấy cửa mở, vẻ mặt Nghi Đô cũng không ngờ được, chỉ cúi người hành lễ, nói: "Quận chúa tìm nô tỳ?"

Ta xấu hổ cười, nói: "Ta là muốn tìm Nghi Bình, phát hiện thuốc trong phòng nàng còn nóng, người cũng không thấy. Nghĩ người cùng nàng xưa nay quan hệ tốt, tính hỏi xem nàng nhiều ngày đã đang làm cái gì, thuốc không uống cho tốt lại chạy loạn khắp nơi."

"Nô tỳ cũng không biết Nghi Bình đi đâu", Nghi Đô hé miệng cười, nói: "Trong cung đều nói có thể đi theo Vĩnh An Quận chúa đều là người mệnh tốt, hôm nay nô tỳ mới thực cảm thấy lời này là đúng."

Nàng là nô tỳ được sủng ái bên cạnh bệ hạ, tất nhiên nói chuyện so với cung tỳ tầm thường thoải mái hơn chút, ta chỉ cười cười, nếu Nghi Bình không ở chỗ này, ta cũng không việc gì lưu lại. Ta đang muốn xoay người đi, lại bị nàng kêu nhỏ.

Nghi Đô tránh cửa, nói: "Nghi Bình mặc dù không ở đây, nhưng phòng trong lại có người muốn gặp Quận chúa."

Ta sững sốt một chút, cũng không dễ làm mặt cự tuyệt, chỉ có thể kiên trì vào phòng.

Một nam nhân mặc trường bào màu lam nhạt, đứng bên cửa sổ, cho đến khi cửa đóng, hần mới buông cuốn sách trong tay, quay lại nhìn ta. Nét mặt bên trong như có ý cười, lại tựa hồ không có, không phân biệt rõ ràng.

Có thể nói, tuy hần vẫn còn trẻ tuổi, phong lưu đẹp như tranh, nhưng cũng đã hình thành phong thái khí chất khó bút nào vẽ được.

Ta vội khom mình hành lễ: "Quận vương."

Lý Thành Khi gật đầu nói: "Không nghĩ tới bốn vương với quận chúa có duyên như thế, vừa rồi thấy quận chúa ở cửa sổ, mới tùy tiện mời vào trong phòng, thỉnh mong Quận chúa không ngại bốn vương quá mức đường đột."

Nghi Đô cẩn thận đóng cửa lại, đi đến bên cạnh bàn rót chén trà nóng, rồi lui ra phía sau hai bước đứng ở một bên.

Ta đứng dậy, cười nói: "Không nghĩ tới quận vương ở chỗ này, là Vĩnh An quấy nhiễu." Mới vừa rồi lúc Nghi Đô nói chuyện, trong lòng ta đã có suy nghĩ này trong đầu, nhưng lại thấy hoang đường, không ngờ thật sự là hần.

Lý Thành Khi đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, yên lặng nhìn ta, ta cũng chỉ có thể theo ngồi xuống. Mặc dù không biết hần vì sao mời ta đi vào, nhưng ít nhất hần cùng với Nghi Đô là quan hệ chủ tớ, không cần nhất thiết phải giấu diếm ta.

"Từ sau khi phỏng bái tướng Dịch Nhân Kiệt, ta cùng với Quận chúa cũng có một tháng không gặp", hần đem chén trà di chuyển đến gần tay ta, ôn hòa cười, "Buổi sáng mùa thu sương dày đặc, quận chúa ăn mặc có chút đơn bạc."

Hần nói như vậy, ta mới đột nhiên nhớ lại khi này ta chỉ khoác váy mỏng đi ra, bàn tay đã đông lại lạnh lẽo.

"Đi ra ngoài gấp, nhưng cũng không cần lo lắng", ta cầm lấy cái chén trong tay, không biết chính xác tâm tư của hần, chỉ có thể cười trừ nói: "Nghe Uyển Nhi nói, bệ hạ đã sắp đặt cho các chư vị hoàng tử hoàng tôn dọn về Chiêu Khánh cung, để làm bạn bên cạnh người cùng với các huynh đệ, Vĩnh An chúc mừng quận vương."

Lý Thành Khi thản nhiên ừ một tiếng: "Tất cả hoàng thất con thừa kế chưa kết hôn đều đã hồi Chiêu Khánh cung, trong cung cũng sẽ náo nhiệt không ít."

Ta thấy thần sắc hần lạnh nhạt, mới đột nhiên nhớ lại dù sao hần cũng là tiền thái tử, nay lời này quả thực có chút xấu hổ.

Sau khoảnh khắc xấu hổ này, hần cũng không tiếp tục nói chuyện, ta cũng chỉ có thể cùng ngồi đó. Trong lòng ta đang cân nhắc thế nào tìm lấy cớ rời đi, thì chợt nghe tiếng gõ cửa, tay không khỏi run lên, làm đổ chút trà nóng ở trên đùi, nóng đến nhăn mặt lại.

Hần vẫn bất động thanh sắc uống ngụm trà, tựa hồ cũng không để ý lắm. Người ngoài cửa đợi trong chốc lát, lại gõ nhẹ cửa: "Nghi Đô?"

Là thanh âm của Uyển Nhi.

Ta theo bản năng nhìn hần, bên trong ánh mắt kia cuối cùng nổi lên chút gợn sóng. Nơi này là Dịch Đình, theo lý hần là một quận vương không nên tới nơi này, huống chi là trong phòng cung tỳ của bệ hạ? Phòng cung tỳ không có gian bên trong, nhất định không thể giấu một thiếu niên được.

Lý Thành Khi dường như cũng nghĩ đến, nhẹ lắc đầu ý bảo Nghi Đô không cần lên tiếng.

Ngoài cửa Uyển Nhi lại có vẻ nóng nảy, gõ cửa nói: "Bệ hạ lập tức muốn có một vật, mà hôm nay đang trực đều là người mới, tìm khắp nửa ngày tìm không thấy, người nếu không đi chỉ sợ đều phải bị trị tội cùng nhau. Có hay không? Lên tiếng xem"

Nghe khẩu khí của Uyển Nhi, không ra cửa tuyệt đối không đuổi được nàng, cửa là khóa từ phía trong, trong phòng tất nhiên có người.

Trốn không xong, hần buông chén trà, ý bảo Nghi Đô đi mở cửa. Nghi Đô do dự, tựa hồ có chút ngập ngừng, dù sao xét tới thân phận Lý Thành Khi và nàng, nếu bị Uyển Nhi nhìn ra có gì kỳ lạ, người bị chết nhất định là nàng, mà không phải cháu ruột bệ hạ.

Nhưng tình cảnh này, chỉ có thể như thế.

Nghi Đô cuối cùng cắn môi, đi đến cạnh cửa. Trong đầu ta hiện lên một ý nghĩ, cũng không kịp ngăn Nghi Đô trở lại, lập tức buông chén trà ngồi vào bên cạnh người hần, đưa tay đặt lên mu bàn tay hần. Lý Thành Khi tay vừa động, từ khóe miệng lộ ra một nét cười mỏng manh, cũng hiểu được tâm tư của ta.

Trong Đại Minh cung nhiều phong lưu, nếu là Uyển Nhi bắt gặp ta cùng với hần... Tất sẽ tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.

Ngón tay hần có chút lạnh, dễ dàng chậm rãi nắm giữ tay của ta. Chỉ một động tác này, nhưng lại làm cho ta đang mười phần trấn định trong giây lát đã tan rã bảy phần.

Cụp một tiếng, khóa cửa hạ xuống, còn chưa chờ Nghi Đô kéo cửa, liền có một đôi tay trắng như ngọc đẩy cửa ra. Áo ngắn màu hồng cánh sen, váy dài màu đỏ tía bọc lấy thân mình là lượt, người chưa vào đã nghe thấy tiếng: "Người làm cái quỷ gì vậy? Chẳng lẽ là giấu nam nhân sao——" thanh âm đột nhiên ngừng lại, Uyển Nhi trừng đôi mắt tinh tế, vẫn không nhúc nhích nhìn chúng ta.

Trình diễn ở đây cũng có hiệu quả, ta theo bản năng nghĩ muốn rút tay về, lại bị hần nhẹ nắm nhanh trở lại, rốt cuộc thấy bên tai dần nóng lên.

Uyển Nhi hoảng hốt một chút, lập tức thu thần sắc khom mình hành lễ: "Quận vương."

Lý Thành Khí lúc này mới thả tay, nâng chung trà lên uống một ngụm, đem chén trà đặt xuống bàn, mới từ tốn cười nói: "Không cần đa lễ như vậy, ngày sau bốn vương trở lại Chiêu Khánh cung, còn cần Uyển Nhi ngời chiếu cố nhiều hơn"

Uyển Nhi khẽ cười, nói: "Quận vương lời này nói quá", nàng nhẹ nhàng nhìn lướt qua Nghi Đô, thoáng như không nhìn thấy ta, "Bệ hạ vội vã truyền Nghi Đô, Uyển Nhi sẽ không quấy rầy quận vương thanh tịnh. Bất quá Dịch Đình chung quy là nơi ở cung nữ, nếu quận vương muốn thưởng cảnh chẳng hay nên đi Trầm Hương đình xem vườn cúc, hoặc là đi cầu Cửu Khúc, nghe nói chỗ kia mấy ngày gần đây thả không ít cá chép gấm Nhật Bản, rất là trân quý."

Lý Thành Khí gật đầu nói: "Lâu không vào cung, thật sự đã quên cảnh trí ngự hoa viên."

"Ngự hoa viên chỉ là tiểu cảnh, ngoài cung Phù Dung viên mới là nơi tốt nhất nên đi", Uyển Nhi khẽ cười một tiếng: "Nhưng thật ra Uyển Nhi hâm mộ quận vương có thể tùy ý ra vào trong cung. Đều nghe nói ngoài kia Phù Dung viên có nhiều cảnh đẹp, Tử Vân lâu, Thái Hà đình, Bồng Lai sơn là nơi hội tụ nhân tài kiệt xuất, Uyển Nhi cũng có nghe người khác nói lại, những nơi đình đài lầu các này cũng thường xuyên có mặt Vĩnh Bình quận vương."

Lý Thành Khí cười nhưng không nói.

Uyển Nhi giống như có chút vô tình chuyển cho ta một ánh mắt, sau đó liền mang theo Nghi Đô cáo lui.

Hắn không nói chuyện nữa, chỉ lặng lẽ ngồi bên người. Ta nhìn chăm chăm hoa văn trên bàn đá, nhất thời không có biện pháp, nghe tiếng tim đập của chính mình càng phát ra rõ ràng, không biết nên đi hay nên ở. Cái nắm tay vừa rồi cũng không biết dừng khi từ đâu ra, nếu đổi lại lúc này, có cho ta mượn trăm ngàn cái lá gan cũng không dám làm như thế.

Hắn bỗng nhiên đứng lên, thần nhiên nói: "Mới vừa rồi nhắc tới ngự hoa viên, thật có chút hứng thú."

Ta vội đứng lên: "Ta vừa nghĩ ra còn có chút chuyện quan trọng ——" nhìn xung quanh yên tĩnh một lát, Lý Thành Khí mới ôn hòa nói: "Bốn vương đưa nàng trở về."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Phế thái tử (3)

Mặc dù lời hắn nói nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng đã có khí thế không cho phép từ chối. Ta bất đắc dĩ đồng ý, bỗng nhiên hắn lại bất động không nói tiếp, ta cũng chỉ có thể cùng hắn tiếp tục yên lặng, đáy lòng càng phát hoảng.

Sau một lúc lâu, ý cười của hắn mới sâu thêm vài phần nói: "Đa tạ nàng."

Ta vội nghiêng đầu nhìn sang nơi khác: "Tại yến hội của Dịch tướng ta đã từng nói qua, ngày khác nếu có cơ hội tất sẽ thuận nước giong thuyền. Trước đây quận vương cứu ta, ta còn tình nghĩa sau này, lời cảm ơn này của quận vương thật sự là quá xem trọng."

Hắn cười nhẹ một tiếng, không trả lời.

Một câu cảm tạ này làm ta không dám tiếp tục cự tuyệt nữa. Ta theo hắn đi về phía Dịch Đình, hắn liền chọn một con đường hẻo lánh trong cung mà đi. Đại Minh cung ta coi như cũng đã đi hơn phân nửa, hôm nay lại thấy con đường này chưa đi qua bao giờ. Chung quy vẫn là hoàng tôn lớn lên ở trong cung, so với ta mới vào cung hai năm vẫn là quen thuộc hơn.

"Vừa rồi nghe nàng nói muốn tìm cung nữ, có làm nàng chậm trễ không?". Hắn tùy ý tìm chuyện nói.

Ta nghĩ nghĩ, cũng không có gì phải giấu giếm: "Ta thấy trong phòng thiếu một tập thơ viết tay, cho nên muốn tới hỏi Nghi Bình có thấy hay không, nàng đi theo ta lâu nhất, tất nhiên so với cung nữ khác biết rõ hơn."

Lý Thành Khí nhìn ta, cười nói: "Nghe nói tiểu quận chúa xưa nay thích đọc sách, quả thực không phải giả."

"Cũng không hẳn vậy," ta xấu hổ cười cười, nói: "Thượng vàng hạ cám đọc không ít, nhưng chuẩn mực vẫn không bằng Uyển Nhi tỷ tỷ."

Có lẽ vào cuối thu, cây liễu trong cung còn sót lại vài nhánh, nơi này có mấy nội thị đang cắt tỉa. Một tiểu nội thị đứng trên đỉnh thang tu bổ vụn vặt, bên dưới thỉnh thoảng có người chỉ huy tới lui, thấy Lý Thành Khí vội khom mình hành lễ.

Lý Thành Khí gật đầu ý bảo bọn họ tiếp tục, lại tiếp tục nói: "Tập thơ gì để đáng giá quận chúa nhớ như thế?"

Ta suy nghĩ một lát, mới nói: "Là tập thơ Lạc Tân Vương, sợ thất lạc bị người ngoài nhìn thấy, cho nên mới vội vã đi tìm Nghi Bình truy hỏi."

Không biết vì sao, hai lần xem như hoạn nạn gặp được hần, ta đối với hần vui dần cảnh giác. Nói thẳng ra, ta mới phát giác bản thân có ý thù, thù phản ứng của hần, hoặc là điều gì khác.

Lý Thành Khí hình như không có phản ứng, chỉ nói: "Lạc Tân Vương văn chương kiệt xuất, hơn nữa bốn vương còn nhớ một câu rõ ràng," hần ngừng lại một chút, mới nói, "Nhất bồi chi thổ vị kiên, lục xích chi cô hà thác."

Ta nghiêng đầu nhìn hần, hần trước sau vẫn là thần sắc bình thản, giống như hần chỉ đọc một câu thơ tâm thường.

Đây là bài thơ năm đó Lạc Tân Vương tự tay viết hịch văn thảo phạt Võ gia, là điều kiêng kỵ nhất trong cung. Năm đó khi Lạc Băng vương cùng Từ Kính Nghiệp khởi binh tác loạn, ta bắt quả chỉ mới ba tuổi, cũng đã nghe tiên sinh trong nhà lén ngâm tụng câu này, đại khái nói cái gì tiền đề bằng hà không lâu, bè nhóm con cháu của Lý gia liên thủ với nhau, Lý gia muốn lấy lại thiên hạ nên khởi binh thảo phạt Hoàng cô tổ mẫu.

Sau này lớn hơn một tí, mới biết được câu này là phản Võ gia, mà ta lại chính là con cháu Võ gia.

"Khi Từ Kính Nghiệp bại trận, Lạc Tân Vương cũng không bị trừng phạt", khoe miệng Lý Thành Khí vẫn hàm chứa ý cười như trước, "Năm ấy ta còn là thái tử, hoàng tổ mẫu từng nói hỏi ta câu này, còn khen đây là một người có tài, lúc ấy ta cũng không hề biết ý tứ lời này."

Hần cũng không nói tiếp, ta nghe lại có chút kinh hãi, bệ hạ sớm đã có tư tâm muốn nắm quyền toàn bộ, lời này có bao nhiêu là thăm dò? Tuy biết hần hiện giờ vẫn bình yên vô sự, nhưng vẫn nhìn không được truy vấn: "Quận vương đã trả lời thế nào?"

Lý Thành Khí nhẹ lắc đầu: "Ta không nói gì thêm, đối với hoàng tổ mẫu thì phải 'Tri vô bất ngôn'* , không biết hiển nhiên không thể nói."

*Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn: biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết.

Ta thầm nhẹ nhàng thở ra, phát hiện mới tán gẫu mấy câu không ngờ đã tới gần cửa tây ngự hoa viên. Dưới ánh mặt trời, gần cửa đã mọc đầy hoa cúc, sắc vàng rực rỡ một màu, phảng phất như ở chốn tiên cảnh. Chỉ là, cạnh cửa có một thân ảnh quen thuộc đi tới đi lui mà ta tìm lâu không thấy - Nghi Bình.

Nghi Bình cũng đúng lúc nhìn thấy ta, liền bước nhanh đi tới, hành lễ với Lý Thành Khí rồi quay sang ta nói: "Rất cuộc có thể tìm thấy quận chúa."

Ta ngạc nhiên nói: "Có việc?"

Nghi Bình đứng dậy, nói: "Là có việc, mấy vị công chúa đến chỗ quận chúa, nói là có chút chuyện quan trọng. Các hạ nhân không tìm được quận chúa nên không biết làm sao, chỉ có thể tìm đến nô tỳ."

Mấy vị công chúa? Ta nghe càng hồ đồ: "Người làm sao mà biết ta muốn đến ngự hoa viên?"

Lý Thành Khí lúc này mắt quay nơi khác, không nhìn hai người chúng ta, Nghi Bình gặp cơ hội này liền đưa ánh mắt sang ta: "Vốn không biết, trên đường vừa vận dụng phải Uyển Nhi cô nương, nói là quận chúa có khả năng sẽ đến ngự hoa viên."

Mặc dù là chạm mặt Uyển Nhi, cũng không thể biết là ta từ cửa Tây mà vào... Ta thấy thần sắc của nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ phải hướng Lý Thành Khí hành lễ cáo lui: "Trong cung vừa mới có việc, ta không thể tiếp tục bồi quận vương."

Lý Thành Khí gật gù đầu, ý bảo ta có thể rời đi. Ta liền kéo Nghi Bình, vừa đi hai bước đã bị Lý Thành Khí gọi lại, quay đầu nhìn, thấy trong mắt hần hình như có sắc thu nồng đậm không rõ: "Sống trong cung, nên ít đọc mấy loại sách ấy vẫn tốt hơn."

Nghe được câu dẫn dò đầy hàm ý này, lòng ta bất chợt thấy ảm áp, chỉ cúi đầu một cái rồi xoay người đi. Mặc dù không nhìn Vĩnh Bình quận vương phía sau, nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt của hần dõi theo ta, không khỏi thấy không được tự nhiên. Cho tới khi rời xa ngự hoa viên, ta mới dừng lại, gần hỏi Nghi Bình sự thật: "Nói đi, nói cho ta biết lời nói thật, ai sai người tìm ta? Người làm sao mà biết ta ở ngự hoa viên?"

Nghi Bình a một tiếng, lẩm bẩm nói: "Vẫn là bị quận chúa đoán được."

Ta buồn cười liếc nàng: "Mánh khéo này của người mong có thể giấu giếm được ta sao, ta biết người hai năm còn không rõ?"

Nghi Bình khẽ nhủ mi, nói: "Là Uyển Nhi cô nương một mình tìm được nô tỳ, bảo nô tỳ cần phải ở cửa tây ngự hoa viên đợi quận chúa." Ta khó hiểu nhìn nàng, ý bảo nàng tiếp tục nói. Nghi Bình nghĩ nghĩ, nói: "Uyển Nhi cô nương còn nói, nếu quận chúa có nghi vấn gì, đến buổi chiều khi nàng đến sẽ giải thích."

Ta tiện tay ngắt một cành hoa cúc trong vườn, ngắm nghĩ một lát. Uyển Nhi là muốn che chở ta, điều này có thể khẳng định, vấn đề là mặc dù ta cùng Lý Thành Khí đi dạo ngự hoa viên cũng không phải chuyện đại sự, nàng khẩn trương như thế làm gì? Ta nhìn nàng, cười nói: "Cho nên trong cung cũng không có công chúa gì, đều là Uyển Nhi tỷ tỷ dạy người nói?"

Buổi chiều khi trong cung thấp đèn, ta cầm bút lấy bản dập Uyển Nhi đưa cho để luyện chữ, đến khi cổ tay có chút mỏi, mới phát giác phía sau đã sớm có người. Ngóảnh đầu lại mới thấy nàng đang mỉm cười nhìn ta, dưới ánh đèn mờ ảo chiếu xuống, đúng là một mỹ nhân.

"Tỷ tỷ thật sự là nhìn càng ngày càng đẹp," ta thả bút, nhân thể ngồi xuống ghé thờ dài một hơi, "Giống như bệ hạ, dấu vết năm tháng cũng không lưu lại

nửa phần."

Nghi Bình chuyển ghế dựa đến cạnh bàn, hầu hạ Uyển Nhi ngồi xuống rồi mới dâng chén trà nóng, lệnh cho cung tỳ nội thị lui xuống, chỉ còn lại hai người bọn ta.

"Lời này muội nên nói trước mặt bề hạ, người nhất định sẽ lại khen muội", Uyển Nhi nghiêng người ngồi trên ghế dựa, nói, "Tuy rằng muội gọi ta một tiếng tỷ tỷ, muội cũng biết được tuổi ta lớn hơn muội mười tuổi, chung quy cũng là già." Nàng nói xong lại tỉnh tể đánh giá ta, trong mắt tựa hồ có thâm ý khác, chỉ nhìn không nói lời nào.

Ta bĩu môi, nói: "Ta đang đợi tỷ tỷ giải thích."

Uyển Nhi đứng lên, đi đến cạnh ngọn nến, tay cầm lấy kéo nhỏ, đem cắt bớt đoạn bấc còn thừa, ngọn lửa nháy mắt sáng ngời không ít, theo gió ngoài cửa sổ thổi mà nhấp nháy lay động.

"Là ta đang đợi giải thích của muội mới đúng," cặp mắt dài nhỏ của nàng lấp lánh ánh lửa: "Nói đi, muội làm sao quen biết Vĩnh Bình quận vương."

Ta sớm đoán được nàng sẽ hỏi câu này, chỉ cười cười nói: "Là ở yến tiệc của tướng Định Nhân Kiệt". Đêm đó Uyển Nhi không có tham dự, tất nhiên cũng sẽ không biết lời này là giả.

"Bất quá một tháng..." Uyển Nhi lơ đãng ngắm nhìn ngọn nến đang cháy, nói: "Muội liền cam nguyện vì hấn làm tri ki 'Thắp đèn thổi nến' cho hấn sao? Vĩnh An, trong Đại Minh cung không có cái gọi là chân tâm thật ý."

"Cũng không hẳn vậy", ta thuận miệng nói, "Văn Đức hoàng hậu cùng Thái Tông hoàng đế thành hôn năm mười hai tuổi, sau đó hơn hai mươi năm vẫn là ba ngàn sủng ái tập trung một người, thậm chí sau khi hoàng hậu mất, vẫn là tình yêu cả đời của Thái Tông hoàng đế."

Uyển Nhi cười nhạo một tiếng nói: "Ba ngàn sủng ái ở một thân? Nếu thế vì sao vẫn có giai nhân hậu cung thường xuyên thị tẩm? Đó là si tình của gia đình đế vương sao? Nếu Thái Tông hoàng đế thật sự si tình không thay đổi, thì sao Từ Hiền phi lại có được sủng ái của bề hạ?"

"Cao Tông hoàng đế đối đãi với đương kim bề hạ cũng là bởi tình sâu ý nặng", ta chăm chú nhìn nàng, không khỏi nổi lên vài phản thích thú muốn đùa giỡn, "Nếu không năm đó cũng sẽ không xuất hiện sự kiện 'Nhị thánh lâm triều'."

Uyển Nhi nhìn ta chằm chằm nói: "Trong đó có bao nhiêu thủ đoạn, muội nói vậy cũng là nghe người khác lên nói qua. Huống chi, có lẽ lúc trước cực sủng nhất thời là yêu, sau đến tốt cùng là cái gì, chỉ có Cao Tông tự mình biết."

Ta cười cười, không nói nữa.

Vừa rồi chỉ là thuận miệng nói ra, xưa nay ta tranh luận luôn thua nàng, tội gì tự mình chuốc lấy cực khổ. Huống chi việc này khi bắt đầu cũng là tạm thời ứng biến, nếu nói chân tâm thật ý lại hơi quá, bất quá chỉ là sơ giao thôi.

Uyển Nhi buông ngọn nến, đi đến cạnh ta ngồi xuống: "Không nói đến hoàng gia có thật tình thật lòng hay không, chỉ nói thân phận dòng họ hai người, việc này đều phải thận trọng. Từ năm trước bề hạ đăng cơ, Võ gia xem như tới địa vị cao nhất, sau đó bề hạ có thể làm gì? Cháu ruột con trai trưởng của người vẫn là họ Lý. Cho nên, ngày sau thiên hạ này rốt cuộc họ gì, ai cũng không đoán được chính xác, muội cần gì phải cùng người Lý gia dây dưa?"

Uyển Nhi đối đãi xưa nay luôn khoan dung rộng lượng, nhưng chung quy trong lời nói có chút kiêng kỵ muốn nhắc nhở ta. Mặc dù có khả năng nàng có ý mượn sức ta, nhưng ta cũng có thể phân biệt tốt xấu, tỷ như lúc này chính là lời nói thật, ta sao lại không biết?

Ta ừ một tiếng, ngược cầm nhìn nàng: "Cho nên hôm nay tỷ tỷ dặn riêng Nghi Bình lời ta đi?"

"Ta là sợ các người bị kẻ khác nhìn thấy, rước lấy phiền toái không cần thiết," Uyển Nhi thân nhiên hừ một tiếng, nói: "Vừa rồi nói những lời này chỉ để tới khuyên muội, hiện tại lời này cũng là dùng để báo cho muội. Vì Đoàn Nhi và muội, muội cảm thấy bề hạ tin tưởng ai hơn?"

Trong lòng ta căng thẳng, nói: "Nếu là việc nhỏ tầm thường, khả năng bề hạ sẽ tin ta. Nếu là liên quan đến đế vị và bề hạ, có lẽ sẽ tin nàng hơn." Ta nói xong, bưng chén trà trong tay lên uống một ngụm, cũng không hiểu được ý đồ của Uyển Nhi lắm.

Vì Đoàn Nhi là người tâm phúc trước mặt bề hạ, có thể so với Uyển Nhi, mặc dù không bì kịp Uyển Nhi về kiến giải chính sự, nhưng ở trong hậu cung cũng có địa vị không thể khinh thường. Lời này của Uyển Nhi là có ý tứ gì? Ta không biết là ta sẽ vì chuyện Vĩnh Bình quận vương mà đắc tội nữ nhân kia.

Uyển Nhi trầm ngâm một lát, nói: "Vì Đoàn Nhi coi trọng thái tử."

Ta suýt nữa bị sặc trà: "Thật sự?"

Uyển Nhi cũng mang trà lên, miệng nhỏ hớp ngụm trà: "Tất nhiên là thật."

Vì Đoàn Nhi coi trọng phụ vương Lý Thành Khí, việc này ngầm lại thật đúng là cổ quái. Ta không khỏi muốn cười, trước khi Võ hoàng lên ngôi, cung nữ đều tìm cách lấy lòng vị nam nhân duy nhất trong cung đó, nay sau khi Võ hoàng đăng cơ, các cung nữ lại đều phải hao hết tâm tư để được gần gũi cho chư vị hoàng tử hoàng tôn...

Ta cảm thấy khó hiểu, miên man suy nghĩ, nói: "Mặc dù nàng xem trọng thái tử, có quan hệ gì đến ta ?" Tuy rằng coi trọng phụ thân Lý Thành Khí, nhiều nhất chỉ cảm giác có chút quái, còn có thể có kiêng kỵ cái gì?

Uyển Nhi khẽ thở dài, im lặng một lúc lâu.

Lòng ta trăm chuyện ngàn hồi, cũng không tìm ra chỗ nào không ổn, chỉ có thể uống hết chén trà, yên lặng đợi chỉ điểm của nàng.

"Vấn đề ở chỗ nàng xem trọng thái tử, nhưng thái tử lại không quan tâm đến tâm ý của nàng. Ta hiểu tính tình Vi Đoàn Nhi, không chiếm được sẽ tự tay hủy. Cho nên, ta suy đoán hiện tại nàng đang tìm cơ hội xuống tay trừng trị thái tử, nếu bị nàng biết muội cùng hoàng tôn có tình cảm, nói không chừng chính là một cơ hội hãm hại", Uyển Nhi thả chén trà, nói, "Tình chỉ một chữ trăm ngàn kiếp, năm đó ta cũng vậy mà trốn không thoát, cho nên cũng không giúp muội được hoàn toàn, nhưng trong cung này tăng tăng tính kế, muội còn có thể tránh thì tránh đi."

Lòng ta chợt lạnh, chỉ vì một nữ nhân quyền luyến mà gặp phải họa, thái tử điện hạ thật đúng là oan uổng.

Uyển Nhi ngồi một lát, khi rời đi mới đột nhiên hỏi: "Còn có chuyện ta trăm tư không thể giải, muội cùng Vĩnh Bình quận vương vì sao ở trong phòng Nghi Đô gặp mặt ?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: lý thị vô thị

Một câu này, giống như trái tim treo lơ lửng trên mũi dao. Một sai lầm nhỏ thôi, rất nhanh sẽ trí mạng.

Ta vuốt ve chén trà, cân nhắc nên đáp lại như thế nào, nàng bỗng nhiên lại cười: "Tốt lắm, không làm khó muội, Nghi Đô đều đã nói cho ta biết". Nàng ý vị thâm trường thờ dài.

Ta cười cười, mặc kệ Nghi Đô nói cái gì, tóm lại sẽ là lời nói dối vẹn toàn: "Ta cũng có chuyện trăm tư không thể giải này." Nàng thâm thúy nghiêng đầu nhìn ta, chờ ta hỏi. Ta ngừng một lát mới cười nói: "Uyển Nhi tỷ tỷ làm sao biết ta và quận vương nhất định sẽ từ cửa tây ngự hoa viên mà vào?"

Ta vốn định nhân cơ hội này hỏi chuyện vòng vo, đem lòng nghi ngờ của nàng làm nhẹ đi. Nhưng không ngờ thần sắc nàng đột nhiên âm trầm, trầm mặc một lát mới nói: "Con đường đó ta từng cùng một người đi qua, mà khi đó hắn rất yêu thích Vĩnh Bình quận vương lúc nhỏ... Nếu hắn muốn tránh tai vạ trong cung, thì đi từ đó là an toàn nhất."

Nàng nói mập mờ không rõ, ta cũng đã nghe ra 'Người kia' hẳn là thân phận hiển hách.

Uyển Nhi đi rồi, Nghi Bình mới vào thu thập trà cụ, tiện tay đem bản dập của ta đi thu dọn, vừa nói vừa không nhận được tán thưởng bút pháp của ta càng ngày càng đẹp. Ta nghe nàng nói xong, mới chợt nhớ lại nguyên do đi tìm nàng hôm nay, vội hỏi: "Uyển Nhi có đưa cho ta một quyển thơ chép tay, người có động vào không?"

Nghi Bình nghĩ nghĩ, đem bản dập cất vào trong rương, từ đáy hòm lấy ra một quyển sách không có chữ bìa, nói: "Quận chúa nói là vật này?" Ta tiếp nhận lật một chút, thờ dài một hồi, nói: "Cũng may cũng may, ta còn tưởng rằng khó giữ được cái mạng nhỏ này. Quyển sách này nếu để cho người có tâm nhìn thấy, chắc chắn sẽ gây đại họa."

Nghi Bình hạ thấp khẩu khí, thử nhìn ta: "Vật kia có cần nô tỳ đem đi đốt?"

Đốt? Ta thật chưa bao giờ nghĩ tới điều này. Lúc trước khi Uyển Nhi lén đưa cho ta, từng nói qua toàn bộ Đại Minh cung cũng chỉ có một quyển này, là nàng dựa vào trí nhớ còn nhỏ viết xuống, nếu đốt đi... Ta cầm quyển thơ do dự, không ngờ lại tự dưng nhớ tới ánh mắt đầy ẩn ý không rõ kia, cùng với ý cảnh báo trong lời nói của hắn.

"Quên đi", ta đem quyển sách đưa cho Nghi Bình, "Đốt đi, dù cho giấu kín đi nữa, cũng là họa."

Trong Đại Minh cung này, không thể trốn khỏi thủ đoạn mờ ám sau lưng thì cũng phải nên cẩn thận tránh họa trước mắt.

Đêm thu lạnh lẽo vang lên vài tiếng sấm sét.

Ta nghe tiếng sấm, tinh thần có chút không yên. Nếu đã giữ quyển sách này thì phải giải quyết nhanh chóng rảnh tay: "Người ở ngoài cung đốt này nọ sẽ có người thấy, đem cái chậu than đến đây, nói là ta sợ lạnh." Nghi Bình hiểu ý gật đầu, đi ra ngoài một lát sai người bưng chậu than tiến vào, lại cho lui các cung tỷ khác, tự mình đem quyển thơ xé bỏ, cẩn thận đốt từng trang một.

Ta nhìn chằm chằm ngọn lửa trong chậu, không ngừng đau lòng, sớm biết có hôm nay thì đã xem nhiều một chút.

Nghi Bình đốt xong, lại đi lấy kéo cắt hết những mảnh cháy dở, cho đến khi hoàn toàn thành bụi hoà với tro giấy mới từ bỏ.

Nàng đứng thẳng dậy, vươn vai cảm thán nói: "Cũng may mỗi đêm đều phải xông hương màn ngủ, nếu không có người ngủi thấy cũng sẽ hỏi". Ta nâng cằm nhìn nàng, chỉ cảm thấy cả một ngày này tinh thần bị giày vò quá mệt mỏi: "Người không nói ta còn không biết, buồn ngủ quá. Đứng rồi, hôm nay ta vốn là đi Dịch Đình tìm người, người không lo uống thuốc cho tốt lại chạy đi nơi nào?"

"Quận chúa đã quên?" Nghi Bình sớm chuẩn bị tốt bát huân hương, ở giường ta đi một vòng, "Mồng một và ngày rằm mỗi tháng, các vị thân vương quận vương Võ gia không phải muốn vào cung diện thánh sao? Hôm nay nô tỳ bị Lương vương sai cung nữ đến gọi đi, nói là dặn dò một chút."

Võ Tam Tư ? Luận bồi phận, hẳn là thúc phụ ta, nhưng phụ thân ta không có ham thích lớn lắm với thế lực Võ gia, qua lại cũng không thân thiết. Nhiều nhất là ở trong cung gặp được hàn huyền vài câu, cũng là bởi vì ta thường theo hầu ở bên cạnh hoàng cô tổ mẫu, lại nói tiếp, ngày ấy phỏng bái Dịch Nhân Kiệt chỉ là nói chuyện nhiều nhất có một lần. Vì sao hẳn kêu một mình tỳ nữ của ta đi dặn dò?

Ta ừ một tiếng, nói: "Đã nói cái gì?"

"Kỳ thật nô tỳ không hiểu lắm," Nghi Bình đem huân hương đốt trong trướng mấy cái, lặp lại lời nói, "Lần này triều kiến muốn quận chúa cần phải đến sớm chút, có thể xem được kịch hay." Ta sừng sốt một chút, bất an từ đáy lòng bỗng lan tràn: "Còn nói cái gì?"

Nghi Bình nhẹ lắc đầu: "Không có, chỉ một câu này. Sau đó Uyển Nhi cô nương đã tới tìm nô tỳ."

Ta ừ một tiếng, không hỏi lại gì.

Vì lời này mà ta hoảng hốt cả mấy ngày, Đại Minh cung cũng mưa dầm dề mịt mù suốt mấy hôm.

Ngày hôm nay, ta theo thường lệ ngủ rất sớm, bởi vì ngày mai chính là ngày rằm, đúng là một đêm suy nghĩ mơ hồ hỗn loạn. Lúc ta mơ màng tỉnh dậy, ngoài trời đã tờ mờ sáng. Vén màn lên, ngọn nến trong bát huân hương đã tắt, mùi hương nồng đậm dày đặc trong phòng không thoát được, đầu ta càng thêm nặng nề.

Nghi Bình nghe thấy động tĩnh, nhanh đẩy cửa tiến vào hầu hạ ta rửa mặt chải đầu. Đợi sau khi nàng đem váy lụa cùng thắt lưng buộc lại chỉnh tề, ta mới có chút thanh tỉnh: "Trận mưa này giống như không bao giờ ngừng, mấy ngày nay người không đi giáo phường sao?"

Nghi Bình le lưỡi, nói: "Đã nhiều ngày quận chúa không thoải mái, nô tỳ cũng tìm cơ không đi."

Thật sự là nha đầu nhàn hạ. Ta cười liếc nàng nói: "Đừng khinh thường học vấn trong giáo phường, năm đó Uyển Nhi chính là từ nơi đó đi ra. Huống hồ người nhân lúc tuổi còn nhỏ nên học thêm ca múa tạp kỹ, ngày sau biểu diễn trước các hoàng tử nói không chừng có thể một bước lên trời."

"Quận chúa cũng không đến mười hai tuổi, làm sao dạy dỗ nô tỳ," Nghi Bình khi nói chuyện cùng ta có chút nhanh nhẹn nhanh miệng, "Đó là do Uyển Nhi cô nương là hậu duệ của bậc danh thần, nô tỳ tất nhiên không thể so với nàng. Và lại, từ lúc bệ hạ đăng cơ, các cung nữ cũng trở nên lười nhác không ít, dù sao nay bệ hạ chúng ta là một nữ nhân, các hoàng tử hoàng tôn phần lớn lại không ở trong cung."

Ta vỗ đầu nàng một chút, thấp giọng nói: "Lời này cũng chỉ có thể nói với ta, biết không?"

Nghi Bình gật đầu, nhu thuận đem ta ấn đến trước bàn trang điểm: "Hôm nay phải bồi bệ hạ ở thị yến Lăng Khởi điện, quận chúa nên có tinh thần một tí." Ta yên lặng quan sát mình trong gương, nói: "Trang điểm đơn giản là được, hôm nay sẽ có không ít quận chúa đến, ta cũng không muốn cướp nổi bật của các nàng."

Nghi Bình nghe lời làm theo, chỉ thì thào nói: "Đoạt nổi bật cũng tốt, bệ hạ một khi cao hứng nói không chừng có thể tứ hôn."

Ta không nói gì, đợi nàng đùa nghịch chán, rốt cục thờ dài một hơi, nói: "Ngộ thiện ta muốn ăn ngon một tí, người đi phân phó làm nhiều món phong phú chút, tránh cho ta tiệc tối không dám ăn gì đến muộn lại bị đói."

Nghi Bình gật đầu, theo lời phân phó đi ra.

Ta kéo váy đi đến trước cửa cung, màn mưa dày đặc như muốn chôn vùi cả đất trời. Nhìn mưa rơi trên đỉnh mái hiên, từng dòng nước chảy xuống liên tục, ta hít sâu một hơi, còn đang cân nhắc việc ngày mai, sẽ là dạng nào nhiệt gì mà có thể làm cho Lương vương tự mình nhắc tới, hồ đồ không rõ?

Ta nghĩ một lát, rốt cuộc bắt đầu từ bỏ. Không đi cũng được, làm gì suy nghĩ nhiều như vậy.

Đến lúc trở về, ta mới phát hiện xa xa chỗ hành lang gấp khúc có một cung nữ lạ mặt, hình như có ý muốn tới gần.

Ta thuận miệng gọi cung nữ kia, hướng nàng vẫy vẫy tay, quả thực nàng liền chạy tới. Đến khi tới gần ta nàng liền hành lễ, rồi từ trong lòng lấy ra một cái túi gấm được bọc lại: "Đây là Vĩnh Bình quận vương tặng Quận chúa."

Ta khó hiểu nhìn nàng, nàng không nói thêm nữa, chỉ đem túi gấm giao cho ta. Ta cũng không làm khó nàng, tiếp nhận túi gấm, còn chưa kịp nói cái gì nữa nàng đã khom người rồi chạy đi.

Đợi khi trở về trong phòng, ta thả màn trướng xuống, ngồi lên giường mở túi gấm kia ra. Bên trong là một lá thư cùng một quyển sách.

Chữ viết trên thư khí khái cứng cáp: "Bệ hạ xưa nay thờ phụng Kê Khang chỉ đạo, đúng lúc ngẫu hứng rảnh tay sao chép lại, lúc nhàn hạ có thể lật xem tiêu khiển."

Số câu ít ỏi, không có lạc khoản.

Quyển Kê Khang "Thích tư luận" này ta từng nghe qua, do sách thời Ngụy Tấn đã bị thất lạc rất nhiều, ta chưa bao giờ gặp qua một quyển đầy đủ, ngay cả trong cung cũng không có trọn vẹn, chỉ được gần nửa bộ. Ta cầm lấy quyển sách kia mở ra, chớp mắt hoảng hốt, ngay cả phiên số trang, chữ viết trong sách và trên lá thư hoàn toàn giống hệt nhau... Chẳng lẽ đây là hần tự tay sao chép cả cuốn?

Ta cầm quyển sách trong tay, giống như chạm đến ngón tay hơi lạnh của hân. Ngoài cửa sổ âm thanh mưa rơi xa dần, chỉ còn lại hương vị ẩm ướt.

Lặng lặng nhìn chăm chăm quyển sách, nhưng một lát sau mới phát hiện một câu cũng không đọc được.

"Quận chúa?"

Nghi Bình ở ngoài trường khẽ gọi một tiếng, ta đem vật kia cất kỹ trong rương, duy chỉ để lại thư ở trên giường: "Ta có chút mệt, muốn ngủ trước một lát." Ta nói xong đưa tay buông màn xuống.

"Qua hai canh giờ nô tỳ lại đến, " Nghi Bình thấp giọng nói, "Thị yển ở Lăng Khởi điện không thể đến trễ."

Ta đáp ứng, nằm trên giường ngán ngời, bởi vì cả một đêm chưa ngủ sâu, con buồn ngủ kéo tới rất mau.

Đợi cho khi tỉnh lại không ngờ là hoàng hôn, Nghi Bình oán giận, nàng kêu ta mấy lần, ta lại ngủ rất say. Nàng sớm đã chuẩn bị tốt hết thảy, hầu hạ ta chỉnh trang lại một phen, theo hầu ta đi được tới ngoài Lăng Khởi điện. Khi ta đi vào, bên trong truyền đến từng đợt tiếng cười thanh thúy.

Thanh âm vô cùng dễ nhận biết, là Lư Lăng vương Vĩnh Thái Quận chúa, Lý Tiên Huệ.

Cùng là con của hoàng cô tổ mẫu, số phận Lư Lăng vương so với thái tử dường như còn muốn kém hơn, kể vị ngôi hoàng đế mới hai tháng đã bị biếm ra kinh, chỉ có Vi thị làm bạn, con gái đều lưu lại trong Đại Minh cung. Đương nhiên, còn có hai nữ nhân trên đường lưu đầy sinh hạ nữ nhi, đều bị giữ lại bên người Vi thị, tiểu Tiên Huệ còn nhỏ nên ở lại trong cung.

Đối với một quận chúa bảy tuổi mà nói, những rối loạn đấu tranh phía trước đều là chuyện xa xôi. Cảnh xuân tươi đẹp lộng lẫy trong Đại Minh cung mới là chỗ nương tựa nơi nàng có thể trưởng thành, nàng không biết so với tỷ tỷ ruột thịt chưa từng thấy mặt của mình, nàng là may mắn cỡ nào.

Ta không duyên cớ cảm thán nửa ngày, chú ý lại quần áo, đợi nội thị thông bẩm xong, đứng yên một lát mới vào điện.

Trong điện hương khói lượn lờ, đèn lồng treo sáng rỡ. Sau long tháp, là hai mươi tám cung nữ cầm quạt làm bằng lông chim trĩ, xung quanh là đề lô bằng vàng ròng, đốt long diên hương hoà với hương hoa lan, phía sau nữa là mười tám nội thị mặc áo xanh cầm phát trần đứng lặng yên chờ phân phó. Sau bình phong tiếng ca hát đàn nhạc vang lên, nhẹ nhàng lượn lờ.

Bởi vì chuẩn bị thị yển, sớm có hạ nhân đốt ấm lò xua đi ẩm ướt trong cung, cả căn phòng ấm áp thoải mái.

Tiên Huệ đang cười ngồi trở về. Bệ hạ một thân váy dài hồng kim, hết sức ung dung nằm nghiêng tựa vào tháp, cúi cặp mắt phượng nghe Thái Bình công chúa nói xong cái gì, bỗng nhiên hiểu ý cười nhẹ lắc đầu, ngẩng đầu nhìn ta.

"Hoàng cô tổ mẫu." Ta cúi người cúi đầu.

Bệ hạ mỉm cười gật gật, nói: "Mau ngồi đi."

Ta tạ lễ, lại hướng tới các vị quận chúa khác khom mình hành lễ, đi đến phía sau ghế gần cửa điện, đến khi ngồi vào chỗ của mình mới lưu ý đến có vài bàn phía trên đều không có người ngồi.

Cung nữ nhanh chóng đem đồ ăn mang lên, bệ hạ tựa hồ cũng không vội gấp đũa, ngược lại nhìn lướt qua mọi người, cười nói: "Thái Bình nói không sai, chỉ chớp mắt đều là đại cô nương". Thái Bình mỉm cười phụ họa tiếp lời nói: "Trừ bỏ Tiên Huệ, đều là đến tuổi có thể tứ hôn."

Dài lụa trắng khoác trên tay nàng đông đưa uốn lượn, nghe thương phiêu diêu, làm tâm tư mọi người lơ lửng.

Bệ hạ đã mở miệng, tất là đã có ý tứ hôn, chính là không biết lần này lại là người nào phải gả vào phủ triều thần. Các quận chúa ngồi trên đều có chút không yên, Uyên Nhi đứng ở sau toạ tháp của bệ hạ, mang thân sắc liễu rõ.

Ta cúi đầu nhìn chăm chăm chén ngọc, vô cùng thần nhiên.

Luận tuổi, luận thân phận, thời điểm này cũng không nên đến phiên ta.

Ngay khi tâm tư mọi người dao động, từ cửa cung nội thị bỗng nhiên đi vào thông bẩm: "Bệ hạ, có vài vị quận vương đều đang đợi ở ngoài cung."

Chương 5: lý thị võ thị (2)

Bệ hạ gật đầu nói: "Gia yến không cần lễ tiết phiền phức như thế, truyền đi."

Do ngồi ở ngay gần cửa điện, ta vừa vặn có thể thấy nội thị đang thu ô, vài thiếu niên đứng ở cửa chính trang quần áo, bởi vì ta vào cung sau khi hoàng cô tổ mẫu vừa mới đăng cơ, các vị quận vương vì tránh họa, cho nên hoặc là cáo ốm ra cung tu dưỡng, hoặc là trực tiếp bị đuổi khỏi cung, nay xem ra, đều vô cùng lạ mắt.

Đứng trước mọi người đứng là Lý Thành Khí, một tiểu nội thị đang khom lưng thay hần lau sạch nước mưa bắn dính trên giày, hần vốn đang nghiêng đầu nghe thiếu niên phía sau nói chuyện, hình như cảm giác được cái gì, bỗng nhiên quay đầu nhìn vào trong điện quét mắt một cái, đúng lúc cùng với ánh mắt ta chạm vào nhau, khẽ mỉm cười vẫy tay cho lui nội thị.

"Tỷ tỷ", Tiên Huệ không biết từ đâu sò soạng nắm tay ta, nhẹ giọng nói, "Ca ca ta có đẹp không?"

Tâm trí ta trở về, xấu hổ cười, nói: "Muội sao lại chạy đến chỗ ta?" Nàng nháy mắt mấy cái nói: "Mùi huân hương quá nặng, chỗ này của tỷ mùi nhạt hơn." Ta đem nàng ôm vào trong ngực, nói: "Ồ trước mặt bệ hạ mà muội dám chạy loạn, cũng không sợ bị phạt."

Nàng le le lưỡi, quay đầu chạy đi nhìn các ca ca của nàng.

Lý Thành Khí cùng các quận vương đi vào trong điện, theo thứ bậc bắt đầu khấu bái đại lễ, tâm tình bệ hạ vô cùng tốt, liên tục cười cho bọn họ đứng dậy, ban ngồi. Trừ bỏ Thái Bình tình tứ nhìn bọn họ, còn lại các công chúa đều đứng dậy hành lễ, ta vừa đưa tay kéo Tiên Huệ, lại bị nàng tránh đi, một bóng dáng hồng nhạt bỏ nhào vào người Lý Thành Khí: "Thành Khí ca ca."

Lý Thành Khí ôn hòa sò sò đầu Tiên Huệ, thiếu niên phía sau lại nhưn nầy: "Tiên Huệ a Tiên Huệ, ta mới là ca ca ruột của muội a." Tiên Huệ hừ một tiếng, không nhìn hần.

Mọi người đều lắc đầu cười, không khí vốn đang ngọt ngào cũng nhờ vậy đều biến mất.

Bệ hạ lắc đầu cười nói: "Thái Bình, một màn này làm cho trầm nhớ tới con khi còn bé, cũng là bảm Lý Hoàng* như thế." Thái Bình thần sắc âm đạm buồn bã chợt nở nụ cười đẹp đẽ, nói: "Khi đó nữ nhi cũng rất thích đi theo Hiền ca ca**, đáng tiếc huynh ấy giống như khói băng vạn năm, nói cũng không dám nói quá ba câu."

*& **: Lý Hoàng và Lý Hiền: Là con ruột của Võ Tắc Thiên, đều từng được phong làm Thái tử, sau cả hai đều bị Võ Tắc Thiên phế để tự mình đăng cơ.

Bệ hạ cười lắc đầu, phân phó cung nữ mở tiệc

Mấy câu nói đó nghe như tán gẫu việc nhà, thật ra là đang nói về hai vị hoàng tử đã mất, cũng từng được sắc phong làm thái tử, sau lại lần lượt bị phế bỏ ngôi vị. Trước khi bệ hạ đăng cơ, đã trước sau phế bỏ sáu vị thái tử, hai vị hoàng đế, đề lúc này mới đổi lấy được khai quốc triều Đại Chu. Hiện giờ nghĩ lại, đều là con cháu ruột của hoàng cô tổ mẫu, chẳng qua là ta từ lúc ba tuổi đến chín tuổi đã có sáu năm đề hiểu chuyện.

Từ bi Hiếu kính Hoàng đế Lý Hoàng, Bác học Chương hoài Thái tử Lý Hiền, khi mất đều mang theo phong hào tôn quý vô thượng. Còn lại Lư Lăng vương và thái tử điện hạ hiện nay, cũng chỉ là hạng người bình thường trong miệng thế nhân. Trong Đại Minh cung truyền thuyết rất nhiều, khi chết thì trở thành truyền thuyết hoặc còn sống thì là con rối, những kẻ này cũng không thể nói được đúng hay sai.

Ta nhàn nhả gấp một khối thất phản cao, nghe các quận vương trò chuyện với bệ hạ, mới biết được người có vẻ nóng nảy vừa rồi là Lư Lăng vương trưởng tử, khó trách cùng Tiên Huệ sinh có năm sáu phần giống.

Tiên Huệ dính ở bên người Lý Thành Khí, giống như một miếng thuốc dán, làm cho người ta dở khóc dở cười.

Yến hội được quá nửa, Thái Bình bỗng nhiên nói việc triều đình.

"Lai Tuấn Thần tra thẩm mấy ngày, sử dụng nghiêm hình thủ pháp tàn bạo, ngũ độc đầy đủ", nàng vừa nói, vừa nâng chén quơ quơ, "Lại vẫn chưa lấy được tội chứng Âu Dương Thông mưu phản, nay trong triều chúng thần liên tục dâng tấu chương vì Âu Dương Thông tẩy oan, mẫu hoàng đối việc này thấy như thế nào?"

Bệ hạ trầm ngâm một lát, nói: "Nếu qua mười hai ngày vẫn không có chứng cứ phạm tội, lưu lại đi."

"Trong tay Lai Tuấn Thần, trước nay không có kẻ oan uổng. Hần nghĩ ra nhiều loại khổ hình, còn đặt tên gọi mỹ miều. Dùng thanh xà đóng trụ tay chân người, xuyên thành một đường hướng về phía mặt trời xoay tròn, đó là "Phượng hoàng phơi nắng", Thái Bình cười châm chọc, lấy đũa chỉ chỉ một mâm

“bách điều triệu phượng” trước mặt, "Giống tựa món này, bắt quá phải máu me đầm đìa hơn."

Lúc nàng nói chuyện, Tiên Huệ đang ăn bên kia lập tức phun ra.

Thái Bình thấp giọng phân phó tỳ nữ bưng cho Tiên Huệ chén trà nóng, lại mở to đôi mắt phượng, nói: "Mấy ngày trước đây ta sai người đến lấy quyển ‘La chức kinh’ mà hân biên soạn về đọc, lấy dấm chua đổ vào mũi, đốt tóc nấu người, chỉ mấy phương pháp tầm thường đã làm cho da đầu nữ nhi run lên, càng chưa nói đến đóng đinh gỗ vào đầu, náo liệt tùy chầy —— "

Ánh mắt bệ hạ thâm trầm, đánh gãy lời nàng nói: "Thái Bình, khi dùng bữa không cần nói những lời này."

Thái Bình cười cười, tiếp tục ăn món “bách điều triệu phượng” kia.

Ta thấy bản thân phát lạnh từng trận, bỗng nghe thấy tiếng ngọc khí khẽ chạm, cung tỳ dâng đồ ăn cho ta sắc mặt đã trắng bệch, bưng đĩa ngọc trong tay không xong. Đầu ta căng thẳng, liền giơ tay tiếp nhận đĩa ngọc trong tay nàng, miễn cho nàng khiến bệ hạ chú ý: "Đồ ăn này có chút dầu mỡ, người giúp ta mang thêm chén ‘Thần tuyền tiểu đoàn’ đến."

Thị yển của bệ hạ, xưa nay đều dùng trà ‘Ân thi ngọc lộ’, ta cũng không quan tâm đặc biệt, chỉ thầm nghĩ cho nàng ra bên ngoài một lát trấn định tinh thần. Có điều, Thái Bình công chúa nói chuyện nhiều nhất cũng chỉ làm cho người ta sợ hãi đôi chút, nàng như thế nào lại sợ thành như vậy?

Tiểu cung tỳ kia sùng sốt, cảm kích nhìn ta một cái, khom người lui xuống.

Ta thấy nàng đi rồi cũng không suy nghĩ nữa, nhìn chăm chăm món ‘bách điều triệu phượng’ kia, trong lòng vạn phần khâm phục khẩu vị với dũng khí của Thái Bình. Ở trước mặt hoàng cô tổ mẫu, cũng chỉ có Thái Bình với Uyển Nhi mới có thể nói chuyện thẳng thắn, nhưng xem ra Uyển Nhi là theo lệnh hầu hạ, còn Thái Bình lại phân nhiều là nghịch ý từ bệ hạ mà đến.

Trong tay Lai Tuấn Thần tru giết đại thần quan liêu nhiều vô số kể, thêm một Âu Dương Thông cũng chỉ là nhớ thêm tên một tội nhân mà thôi. Uyển Nhi từng nói qua, đây là thủ đoạn đả kích tôn thất Lý Đường trước khi bệ hạ đăng cơ, chẳng qua Lai Tuấn Thần đối với bức cung thật sự là thiên phú dị bẩm, chưa từng thất thủ, mặc dù ác danh vang dội bên ngoài nhưng không có ai có thể bắt được nửa phần nhược điểm của hắn.

Bệ hạ có vẻ không để ý lắm đến lời Thái Bình, nhưng thật ra lại nhìn nghiêng về phía Lý Thành Khí, nói: "Thành Khí đối với án tử Âu Dương Thông thấy thế nào?" Nàng vừa nói xong, vừa chỉ tay đến một phần đồ ăn, ý bảo Uyển Nhi ban cho Lý Thành Khí.

Lý Thành Khí đứng dậy tạ ơn, nói: "Tôn nhi nghĩ đến việc Âu Dương Thông, không chỉ là triều đình chính sự, mà còn liên quan đến các học tử dân gian", hân thấy bệ hạ khẽ gật đầu, mới tiếp tục nói, "Cha của Âu Dương Thông là Âu Dương Tuấn lấy nét chữ mà vang danh khắp thiên hạ, ngay cả Cao tổ cũng từng khen ngợi, trong lòng các văn nhân học tử lại có danh dự cực cao. Âu Dương Thông là chân truyền từ cha, thanh danh cũng không thua kém, hiện giờ đây, trong giới văn nhân mặc khách đang bàn luận rộng rãi về vụ án này, bọn họ đều cảm thấy bất công."

Bệ hạ lại gật đầu, hỏi: "Bọn họ nói gì?"

"Có câu tục ngữ, nhìn chữ mà biết một người", Lý Thành Khí nói, "Mọi người đều cho rằng Âu Dương Thông không có tâm mưu nghịch. Tôn nhi nghĩ án này nên điều tra nhanh chóng, mau chấm dứt những lời đồn không tốt."

"Văn nhân muốn nói thì cho bọn họ nói đi. Nếu không có vụ án Âu Dương Thông, bọn họ cũng sẽ tìm việc khác mà nói thôi", bệ hạ nhìn kỹ hắn, mỉm cười nói, "Trẫm nghe nói ở ngoài cung Phù Dung viên, người từng cùng Âu Dương Thông gặp nhau, trao đổi thư từ, rất có cảm giác tri âm?"

Ta âm thầm cả kinh, tay không khỏi siết chặt mép bàn một cái. Cùng tội phạm mưu nghịch dính dáng với nhau, hoàng cô tổ mẫu xưa nay khắc nghiệt, trong lời hắn nói mới rồi tuy rằng tránh nặng tìm nhẹ, nhưng lời này cũng là...

Lý Thành Khí sắc mặt chưa biến, gật đầu nói: "Tôn nhi khi còn bé yêu thích chữ viết của Âu Dương Tuấn, ngày ấy ở Từ Văn lâu ngẫu nhiên gặp hắn, nổi lên chút hưng trí, gặp mặt một lần mà thôi, còn chưa nói tới là tri âm"

Bệ hạ cười hỏi: "Vậy người nhìn chữ của hắn, cũng có thể biết được người này không có tâm mưu phản?"

Một câu này, mọi người đều im bất không dám nói, chỉ có tiếng nhạc sau bình phong phát ra, lượn lờ không ngừng.

Lý Thành Khí trầm ngâm một lát, giống như đang cân nhắc.

Bỗng nhiên, Thái Bình ho khan vài tiếng, bình thần uống rượu.

Nàng lấy khăn che miệng, cười đánh gãy đối thoại giữa hai bà cháu: "Nữ nhi cũng từng cùng hắn thảo luận qua tập viết luyện chữ, nếu chỉ bằng chữ viết, ai có thể chắc chắn nói được một câu hắn có phải vọng thần tặc tử hay không? Mẫu hoàng vừa rồi cũng nói, văn nhân yêu thích nghị luận bữa bãi về triều chính, cho bọn họ nói càng tốt."

Bệ hạ lắc đầu cười nói: "Sao trẫm chưa từng nghe qua con thích luyện chữ?"

"Là nữ nhi lười nhác", Thái Bình cười nói, "Lúc trước trong cung này có không ít người lấy ‘Bốc Thương thiếp’, ‘Trương Hàn thiếp’ ra tập viết."

Uyển Nhi từ đầu đến cuối vốn luôn ở một bên im lặng, đúng lúc xoay người, tiếp nhận trà từ trong tay cung tỳ, đưa tới trước mặt bệ hạ.

"Công chúa nói đúng", nàng cười nói, "Trong Đại Minh cung có không ít người đều yêu thích chữ viết Âu Dương Tuân, ngay cả Vĩnh An quận chúa vào cung mới hai năm cũng như thế, cả ngày đem tám cách tập viết của Âu Dương Tuân treo ngoài miệng."

Bệ hạ cười nhẹ, giương mắt nhìn ta.

"Cả ngày treo ở ngoài miệng?" Bệ hạ cảm thấy rất hứng thú: "Đến, lại gần nói trầm nghe một chút."

Ta liền đứng dậy, ở trong đầu nhắm qua một lần, mới mở miệng đọc: "Như cao phong chi trụ thạch, như trường không chi tân nguyệt, như thiên lí chi trận vân, như vạn tuế chi khô đằng, như kính tòng đảo chiết, lạc quả chi thạch nhai, như vạn quân chi nổ phát. . . ."

Ta chưa đọc xong đã bị bệ hạ lên tiếng đánh gãy: "Như lợi kiếm đoạn tê giác, như nhất ba chi quá bút", ý cười trong mắt ngài càng sâu, nói, "Ai dạy người vậy?"

Ta trả lời: "Trước khi vào cung, Vĩnh An từng theo tiên sinh trong nhà đọc sách hai năm, là tiên sinh dạy."

"Trầm khi còn bé cũng thường bị tiên sinh bắt buộc học thuộc tám cách tập viết này, không nghĩ tới cháu gái đồng lứa vẫn là như thế." Bệ hạ dường như nghĩ tới tình cảnh khi còn bé, vẻ mặt dịu xuống, trong nụ cười mang theo vài phần u sầu.

Mười bốn tuổi trước khi nhập cung, bệ hạ vẫn là một thiếu nữ không biết tới nơi mưa máu gió tanh, hậu cung tranh sủng. Ta thấy vẻ mặt nàng hơi buồn bã cũng không khỏi tưởng nhớ lại những ngày trước đây, mặc dù mẫu thân sớm mất, lại không thường gặp phụ vương, nhưng cũng không cần cân nhắc dụng ý mỗi câu của người ngoài, mỗi ngày lo lắng nhiều nhất cũng chỉ là không thuộc bài, bị tiên sinh quở trách bắt chép sách thôi.

"Đến, đến cạnh hoàng cô tổ mẫu." Bệ hạ hướng ta ngoắc bảo đến gần.

Ta nhanh đi qua, mọi người nhìn ta bằng thần sắc khác nhau. Các Võ thị quận chúa cực kỳ hâm mộ, Lí thị công chúa có ghen tị, cũng có giả vờ lạnh nhạt. Thái Bình công chúa chỉ đoan trang uống trà, có chút giống như vô tình nhìn thoáng qua Uyển Nhi, lại quét mắt liếc nhìn. Ta giả bộ không thấy thần thái mọi người, chỉ có lúc lướt qua khom người đứng cạnh Lý Thành Khí mới hơi có chút phân tâm.

Ta đi đến bên cạnh bệ hạ, bị nàng nhẹ nắm tay: "Ban thưởng ngồi."

Cung tỷ bên cạnh liền nghiêng ra một chiếc ghế thấp bằng gỗ lim, khi ta ngồi xuống, bệ hạ mới cười nói: "Trầm nghe phụ vương người nói qua, dạy người là Tà tiên sinh. Tà Lập Đình ở Võ gia nhiều năm, ngay cả trầm khi còn bé cũng từng bị hắn giáo huấn qua."

Ta gật đầu, bắt đầu nói: "Cao tuổi, tính tình cứng rắn, Vĩnh An và các tỷ muội đều từng bị sư phó phạt qua. Tứ thư Ngũ kinh cũng là bị ngài ấy bắt chép phạt mới xem như học thuộc lòng". Không nghĩ tới lão tiên sinh kia cũng từng là sư phó của hoàng cô tổ mẫu.

Bệ hạ thanh nhả cười, cùng ta hàn huyên vài câu nhàn thoải, mới để ý Lý Thành Khí nói: "Đi ngồi đi."

Lý Thành Khí khom mình hành lễ, ngồi trở về.

"Thái Bình, trầm biết người có oán khí", bệ hạ khẽ thở dài, đối với Thái Bình không nói được lời nào: "Nửa tháng trước chúng thần thỉnh lập Chu quốc công làm hoàng thái tử, Âu Dương Thông từng cực lực phản đối, cho nên người luôn cho rằng Âu Dương Thông mưu phản là do Chu quốc công vu hãm. Trầm cũng là người Võ gia, nay người gả cũng là người Võ gia, vốn là tuy hai mà một, cần gì vì chuyện triều đình mà làm tổn thương tình cảm."

Ta nghe tới đây, cuối cùng hiểu được.

Từ khi Dịch Nhân Kiệt làm tể tướng, triều thần năm lần bảy lượt dâng tấu thỉnh lập thái tử mới, Võ thị trưởng tộc Võ Thừa Tự, cũng chính là Chu quốc công trong miệng bệ hạ, mấy lần được dâng sớ làm người được chọn. Cho nên Thái Bình công chúa mới nói ra vụ án Âu Dương Thông, chẳng qua đây là lời dẫn, điều nàng chân chính muốn nói là chuyện sửa lập thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Lý thị võ thị (3)

"Năm đó nữ nhi cũng từng nghi ngờ án tử của Phò mã như thế", Thái Bình chậm rãi bồi thêm một câu: "Thái Bình chỉ không muốn chứng kiến bất kì kẻ nào bị vu tội danh mưu phản cũng đều bị chết oan trong ngục."

Mọi người mới vừa rồi thả lỏng thân mình, giờ lại căng thẳng.

Ba năm trước đây, phò mã Tiết Thiệu Nhân mưu phản bị loạn cùn đánh chết trong ngục, mới đây vừa qua ngày giỗ hai tháng. Trong Đại Minh cung cảm kị rất nhiều, đây là một trong những điều cấm kỵ, ai có thể nghĩ đến, Thái Bình công chúa lại không duyên cớ tự mình nói ra.

Bệ hạ không nói chuyện, hoặc là không muốn nói tiếp.

"Nữ nhi nếu có khúc mắc với Võ gia thì sẽ không gả cho Võ Du Ky", Thái Bình nói tiếp: "Đối với ngôi vị thái tử, Thái Bình cũng nghĩ rằng không có nhiều chỗ cho việc tranh cãi. Lần này là trăm người dâng biểu tấu thỉnh lập Võ Thừa Tự làm thái tử, lần sau nhất định sẽ có ngàn người, vạn người dâng biểu. Nhưng ngôi thái tử này chỉ cần biểu tấu là có thể thành sao? Cái gọi là thái tử, đầu tiên phải là hoàng tử, mà hoàng tử, tên cũng như ý, chính là con cháu thừa kế của hoàng đế."

Trong lời nói Thái Bình có lẽ có tiết, không hề sơ hở.

Chu quốc công Võ Thừa Tự dù có thân phận tôn quý như thế nào cũng chỉ là cháu của bệ hạ chứ không phải con trai nối dõi.

Ta nghe mẹ con hai người đấu với nhau, chỉ có thể ngồi ngay ngắn không nhúc nhích. Theo bản năng nhìn về phía Tiên Huệ, thấy nàng đang cắn nửa miếng ngọc lộ đoàn, cười hi hi hướng ta nháy mắt. Lý Thành Khí thì ngồi cạnh nàng thánh thót bụng chén rượu, ánh đèn trong phòng chiếu xuống làm khuôn mặt hắn trong suốt như ngọc, u tình như lan.

Bệ hạ khẽ thở dài, không nói chuyện.

Sau việc này, bệ hạ cũng không nhắc lại chuyện tứ hôn, các công chúa quận chúa đang ngồi đều lén nhẹ nhàng thở phào.

Uyển Nhi nói không sai, Lí thị Võ thị đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, mặc dù ngày ngày nàng hầu hạ bên cạnh cũng khó có thể nói chuẩn tâm tư bệ hạ. Mà bệ hạ lại tính toán lấy việc tứ hôn làm lợi thế, thông gia hai nhà vô số kẻ, ngay cả Thái Bình công chúa được sủng ái nhất cũng phải gả cho kẻ không ai biết là Võ Du Ky.

Tiệc tàn, bệ hạ chỉ để lại mỗi Thái Bình nói chuyện.

Lúc mọi người cáo lui, người mới bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì, hỏi Lý Thành Khí: "Hôm nay Long Cơ sao sao không có tới?"

Lý Thành Khí đáp lại: "Mấy ngày trước đây đệ ấy đi Khúc Giang, không ngồi xe cũng không mang theo hạ nhân, nửa đường mắc mưa to ướt đẫm, đã nhiều ngày dưỡng bệnh ở trên giường. Long Cơ sợ lây bệnh qua hoàng tử mẫu và cô cô, nên hôm nay mới không dám lộ diện."

Bệ hạ gật đầu, quan tâm hỏi: "Không có gì trở ngại chứ?"

Lý Thành Khí cười trả lời: "Không có gì đáng ngại, ngày mai nói là muốn vào cung hướng hoàng tử mẫu tạ tội."

"Tốt, nói hoàng tử mẫu ngày mai chờ hắn," nàng cười cười, lại bồi thêm một câu, "Ngày mai là ngày Võ thị chur vương yết kiến, kêu hắn giờ Mùi hãy vào cung, vừa vặn có thể gặp gỡ các quận vương."

Nghe đến Võ thị yết kiến, ta chăm chú lắng nghe.

Lý Long Cơ là tam đệ của Lý Thành Khí, hay lời thúc phụ nói là có liên quan đến hắn? Nhưng làm sao thúc phụ lại biết ngày mai Lý Long Cơ sẽ vào cung, tại sao lại báo cho ta biết? Ta càng nghĩ càng như lọt vào sương mù, tìm không ra nửa phần rõ ràng.

Bệ hạ nói tiếp: "Vừa rồi Uyển Nhi nói Chiêu Khánh cung đã dọn dẹp gần hoàn tất, các người nửa tháng sau hồi cung đi, như vậy hoàng tử mẫu cũng không cần đợi tới ngày lễ ngày tết mới có thể thấy các người."

Các quận vương khom người lĩnh chỉ. Lúc ta đi ra, mới phát hiện trên tượng đá ngoài cửa còn dính vài giọt nước, mưa to mấy ngày liền cũng đã ngừng.

Trước cửa điện, nhóm cung tỳ đang ở lau rửa bậc thang ngọc thạch, gặp chúng ta đi ra liền lui ra phía sau đến hai bên khom mình hành lễ. Nghi Bình đang đợi ở xa xa nhìn thấy ta, đang muốn tiến lên, ta đã bị một bàn tay nhỏ bé bắt lấy. Tiên Huệ đến cạnh ta làm nũng nói: "Đã nhiều ngày mưa rồi, ta ở trong cung đến mức nhàm chán, nếu mưa đã ngừng, tỳ tỷ hãy dẫn ta đến Thái Dịch Trì một chút đi."

Ta hơi sững sốt, cảm thấy khó hiểu nàng sao lại vô cùng hưng trí như thế: "Trên đường đi còn ướt nước, ngày mai như thế nào?"

Tiên Huệ khẽ bĩu môi, nói: "Không được đâu, nếu muốn gặp Thành Khí ca ca, phải đợi đến nửa tháng sau."

Thì ra là nàng mong muốn đi cùng với Vĩnh Bình quận vương.

Trong lòng ta không khỏi than thầm vài câu, tiểu nha đầu này ngày thường cung chiều nàng quá, đến đúng thời điểm chỉ biết khi dễ ta. Mỗi lần thị yến mọi người đều không dám ăn nhiều, lần này ta cả một ngày chưa ăn gì, mới vừa rồi ăn được hai miếng thì bị chuyện thái tử quấy nhiễu tinh thần không yên, đang nghĩ tới trở về sai Nghi Bình làm chút đồ ăn no bụng, nàng lại muốn ta dẫn đi dạo Thái Dịch Trì?

Tiên Huệ thấy ta do dự, lập tức quyết định thật nhanh phân phó cung tỳ của mình: "Hãy kêu nô tỳ của Vĩnh An Quận chúa về cung trước đi." Cung tỳ kia liền khom người lui ra, chạy đến chỗ Nghi Bình thấp giọng nói mấy câu.

Nghi Bình nhìn ta từ xa, ta bắt đầu gật đầu, ý bảo nàng về cung trước.

Lúc này, Tiên Huệ đã thả tay ta ra, nhào vào người Lý Thành Khí đang đi ra cửa, làm nũng nói: "Thành Khí ca ca." Lý Thành Khí cúi đầu nhìn nàng, ôn

hoà nói: "Sao còn chưa chịu về?" Tiên Huệ rút đầu khịt khịt, nhìn ta liếc mắt một cái, nói: "Vĩnh An tỷ tỷ muốn đi Thái Dịch Trì, Thành Khí ca ca có muốn đi dạo cùng bọn muội không?"

Lý Thành Khí nghe xong lời nàng, ngẩng đầu nhìn ta.

Trong lòng ta thầm mắng một tiếng, không biết tiếp lời Tiên Huệ như thế nào. Nói thừa nhận thì thành chủ ý của ta, nói không phải... Xem về mặt bắt buộc của Tiên Huệ, hiểu được nàng nhất quyết phải đi hôm nay rồi.

Tiên Huệ không ngừng hướng ta nháy mắt, nhưng thật ra Lý Thành Khí đã đứng ra dẫn đầu, nhìn Lý Thành Nghĩa phía sau nói: "Nếu quận chúa có ý định, đệ và ta cũng đi Thái Dịch Trì đi."

Lý Thành Nghĩa cười gật đầu, nói: "Đều nghe đại ca an bài." Hắn nói xong nhìn ta cười gật đầu. Ta nhanh chóng đáp lễ nói: "Đa tạ hai vị quận vương đi cùng."

Hai người cáo từ các vị quận vương khác, đại ca Tiên Huệ nhủ mảy nhìn nàng, thở dài, rồi theo những người khác rời đi.

Bầu trời u ám chưa tan, chỉ có thể thấy ánh trăng mờ mờ không rõ.

Cung tỷ nội thị đều ở xa xa đi theo, bốn người chúng ta men theo hành lang gấp khúc cạnh Thái Dịch Trì mà đi. Huynh đệ hai người họ thỉnh thoảng nói nhỏ, nhìn về mặt có thể biết tình cảm vô cùng tốt, Uyển Nhi thường nói các con trai của thái tử thù tức tình thâm, nay xem ra quả thực không giả. Nhưng trái lại con cái của Lư Lăng vương Lý Hiền, mặc dù ở gần nhau cũng không thường qua lại, nếu không Tiên Huệ cũng sẽ không thường xuyên chạy tìm ta trong cung.

Sau một lúc lâu, cung tỷ phía xa thấy chúng ta đã đi dạo không ít, tiến lên thấp giọng xin chỉ thị, nói phía trước là Phù Bích đình, đã chuẩn bị sẵn trà bánh điểm tâm. Lý Thành Khí nghe xong nhìn ta, nói: "Cũng đã đi dạo nhiều rồi, ghé vào trong đình nghỉ ngơi cũng tốt."

Ta gật đầu, nói: "Ta cũng có chút mệt mỏi."

Trong bụng không ăn gì, rồi lại ngồi hơn nửa canh giờ, tất nhiên là đói đến xây xẩm, bước đi khó khăn.

Tiên Huệ thì lại tràn đầy tinh thần, bắt mắt nhìn ta: "Mới đi thế này chốc lát các người đều mệt mỏi?" Lý Thành Nghĩa thấy thế giờ tay néo mặt của nàng, sang sảng cười nói: "Ta cũng còn vô cùng hưng phấn, không bằng ta dẫn muội chèo thuyền trong ao Bồng Lai sơn?" Tiên Huệ nhanh nhẩu gật đầu, nhìn Lý Thành Khí nói: "Thành Khí ca ca cũng đi sao?"

Lý Thành Khí thần nhiên nói: "Bốn vương và quận chúa ở Phù Bích đình chờ các người."

Tiên Huệ mặc dù ngày thường thoát nhìn ngây thơ, nhưng cũng là người sống ở Đại Minh cung bấy năm hiểu không ít chuyện, dù sao cũng có thể nghe lời đoán ý người khác. Lý Thành Khí nói nhẹ nhàng rõ ràng, nàng nghe xong rút đầu, túm tay Lý Thành Nghĩa chạy đi.

Cung tỷ đứng đầu là người cạnh thái tử, hôm nay theo hầu các quận vương vào cung, chắc là được phân phó, nên an bài cực thoả đáng. Tiên Huệ vừa nói muốn đi Thái Dịch Trì, sớm đã có người chuẩn bị thuyền gỗ, hai nội thị treo đèn đứng ở mũi thuyền, hầu hạ hai người lên thuyền. Cung nữ còn lại thức thời rời đi, chỉ lưu lại ta cùng Lý Thành Khí đi dọc hành lang.

Thần sắc hắn ôn nhuận khiêm tốn, nhưng không nói lời nào. Ta chỉ có thể câu được câu không thông thả đi dạo, thấy mưa to dần nên về ngồi nghỉ sau Thái Dịch Trì.

Sen đã tàn, chỉ còn sót lại vài chiếc lá đã úa vàng hứng lấy nước mưa, thỉnh thoảng tụ thành một dòng nước, lặng yên trôi vào hồ. Sau mỗi cơn mưa, nước trong Thái Dịch Trì đều chuyển thành màu ngọc bích, xanh đến mức không nhìn thấy đáy.

Trong cung có Thái Dịch Trì, ngoài cung có bờ Khúc Giang, đây là do Uyển Nhi miêu tả lại cảnh trí cho ta nghe. Từ hai năm trước ta đến kinh đô vẫn chưa bao giờ có cơ hội xuất cung du ngoạn Khúc Giang, lúc này thấy sắc trời xanh lơ tiếp giáp với màu xanh của Thái Dịch Trì, đối với bờ Khúc Giang cũng có vài phần tò mò. Ngày ấy Uyển Nhi gặp hắn, có đề cập đến Phù Dung viên, hôm nay hoàng cô tổ mẫu cũng đề cập hắn cùng với Âu Dương Thông ở Phù Dung viên tương giao gặp gỡ, thăm nghĩ có lẽ hắn là khách quen ở Phù Dung viên.

Suy nghĩ đến đây, ta thuận miệng đánh vỡ yên lặng: "Trong mắt Quận vương, Khúc Giang cùng với Thái Dịch Trì có gì khác nhau không?"

Lý Thành Khí trầm ngâm một lát, nói: "Thái Dịch Trì đẹp thì đẹp thật, nhưng không như Khúc Giang linh động đầy sinh khí. Nơi này chỉ có thể là người giàu có cao quý trong thiên hạ mới được chiêm ngưỡng, trong mắt người ở ngoài chỉ xem như tiên cảnh, mà bờ Khúc Giang từ tiền triều đã bắt đầu kiến tạo xây dựng, từ hoàng tộc đến dân chúng đều có thể tận hưởng du ngoạn, càng giống với chốn nhân gian."

Ta mỉm cười, nói: "Khi còn bé từng nghe tiên sinh nói, phàm là tân khoa tiến sĩ đều gặp gỡ tại Khúc Giang hội yến, quận vương có từng nhìn thấy qua?"

Tạ tiên sinh con đường làm quan không đặc chỉ lắm, cả đời ở Võ gia dạy học, nhưng dù sao cũng hay đến nơi này tiêu khiển. Khi còn bé nghe qua cũng không nhớ rõ ràng, chỉ có 'Khúc Giang lưu âm', 'Hạnh lâm thám hoa' nghe có phần phong lưu, nên nhớ kĩ hơn chút.

Lý Thành Khí hình như nhìn ra hứng thú của ta, hơi hơi mỉm cười nói: "Gặp qua một hai thứ. Tân khoa tiến sĩ được ban thưởng yến trước giờ đều chiêu đãi tại bờ sông, cho nên từ lúc đó lưu truyền một ít tập tục thú vị. Mỗi khi yến hội được quá nửa, luôn luôn có người đem chén rượu để lên mâm, thả xuống sông lưu chuyển, chuyển tới trước mặt ai, người đó sẽ uống một hơi cạn sạch, vốn là trò chơi của một hai người, đến cuối cùng lại thành 'Khúc

Giang lưu âm' nổi tiếng thiên hạ,". Trong mắt hắn mang theo tia tiếc nuối, nói, "Bồn vương cùng Âu Dương Thông là ở yến hội Khúc Giang mà quen biết, lúc này lúc đó, sớm đã cảnh còn người mất."

Hắn giống như than lại như không, ta không dám hỏi tới nữa.

Phù Bích đình ở bên hông phía đông Thái Dịch Trì, ngồi ở trong đình có thể mơ hồ thấy được ánh đèn từ Thiệu Hoa các .

Ta đói không chịu được, cũng bất chấp khách khí, ăn trước hai khối điểm tâm, uống thêm chén trà lót dạ. Thị yến hắn tới trễ, cũng là ăn rất ít, lúc này cũng không có khẩu vị, tùy ý gắp một chút liền buông đĩa.

Thấy hắn như thế, ta muốn ăn tiếp cùng ngượng ngùng, chỉ theo bản năng buông đĩa xuống, theo ánh mắt hắn nhìn Thiệu Hoa các tối đen phía xa. Lúc này nghĩ lại, đêm đó ta là vô tình mà tới, mà hắn không biết vì sao lại có mặt ở đó, lấy thân phận của hắn không nên có ý nhìn xem bề hạ và trai lơ tình tự...

Đúng khi xuất thần, trong ao xa xa truyền đến từng đợt tiếng sáo phiêu đảng trong đêm tối. Nước hồ lạnh lẽo lại có tiếng sáo trầm ấm, liền mang ý cảnh khác.

Ta lắng nghe một lát, mới cười nói: "Hành Dương quận vương sợ là bị tiểu yêu tinh kia ép buộc rồi, nhưng tiếng sáo này cũng đúng lúc hợp tình hợp cảnh." Lý Thành Khí mắt mang ý cười, nói: "Thành Nghĩa luôn chê bản thân học nghệ không tinh, không bao giờ trước mặt người ngoài thổi sáo tàu khúc. Nay xem ra, hắn là bị buộc nên sợ, mới có thể như thế."

Ta nghe lời này, trong đầu hình dung được Tiên Huệ kia nhìn như làm nũng, kì thực là dùng kỹ xảo cưỡng ép, không khỏi lắc đầu cười: "Quận vương năm đó lấy sáo mà nổi danh thiên hạ, nếu là mới vừa rồi cùng đi theo nàng, e lúc này người bị ép buộc sẽ không là hắn."

Lý Thành Khí ý cười dần dần càng sâu: "Bồn vương đã lâu không thổi sáo."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: họa hệ phúc hệ

Khi ta về lại cung, mây đen gần tan hết, vài ngôi sao lấp ló trong sương mờ.

Nghi Bình hầu hạ ta rửa mặt chải đầu xong, oán giận nói: "Vĩnh Thái quận chúa đúng là quá, ở Đại Minh cung đã bảy năm mà còn chưa ngắm đủ Thái Dịch Trì." Ta nghiêng đầu nhìn nàng, nói: "Mưa to vài ngày, nước trong hồ Thái Dịch chuyển thành màu xanh như ngọc bích, đúng là so với ngày thường có vài phần thú vị."

Ta ngồi trước bàn trang điểm, thấy trên mặt nổi vài điểm đỏ, lấy tay ấn xuống cảm thấy có chút đau, không khỏi ngẩng đầu nhìn Nghi Bình: "Đây là cái gì?" Nghi Bình đến gần ta nhìn thoáng qua, nửa sợ nửa nghi hoặc, nói: "Nhìn như vậy không giống bệnh sởi lắm...Nô tỳ gọi người đi thỉnh thái y đến xem." Nàng nói xong liền buông chiếc lược.

Trong lòng ta hốt hoảng, nhanh tay tóm lấy nàng: "Đi thỉnh người trẻ tuổi chút, người tự mình đi, chỉ nói sau bữa tối ta đi dạo Thái Dịch Trì, bị gió thổi có chút đau đầu."

Nghi Bình cái hiểu cái không, ra khỏi cửa dặn dò cung tỳ bên ngoài không cần đi vào, xong vội vàng chạy đi ra ngoài.

Ta bình thường nếu uống rượu, liền sau đó sẽ bị nổi sởi, đây đã là bệnh từ nhỏ. Nhưng tối nay ta vẫn chưa dính một giọt rượu nào, sao lại bị như thế? Ta cẩn thận nhìn kỹ lại, trong lòng từng đợt phát lạnh, mong đừng là bệnh đậu mùa. Nữ nhi của di nương chính là bị đậu mùa, không tới vài ngày sẽ chết, di nương mặc dù may mắn chưa nhiễm bệnh nhưng lại bị đuổi khỏi nhà, ở tại trạch lý cũ của phụ vương cô độc cả đời.

Nghĩ đến đây, trong lòng ta giật thót, lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi, bị móng tay bấm vào hiện ra từng dấu đỏ ửng.

Ta đứng lên, lại hoảng hốt ngồi xuống, mồ mịt cầm lấy lược nắm ở trong tay, xoa mái tóc đen ra chải từng nhát, trong đầu trăm chuyển ngàn hồi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Quận chúa." Bỗng nhiên phía sau vang lên giọng của nam nhân, ta cả kinh làm rớt cả lược, đứng mạnh dẩy quay đầu nhìn hắn.

Một nam nhân tuổi còn trẻ vác hòm gỗ, khom mình hành lễ, đứng phía sau là Nghi Bình đang thở phì phò. Ta thở sâu ngồi xuống, đi đến sau bình phong, nói: "Thái y vất vả, mau mời ngồi xuống đi." Cách bình phong thấy thái y trẻ tuổi đứng thẳng dậy, Nghi Bình thay hắn chuyển cái ghế đầu ra trước tấm bình phong, rồi khăn trương đứng ở một bên.

"Tiểu nhân họ Thẩm", Thái y trẻ tuổi nói, "Quận chúa là bị cảm lạnh ? Trừ bỏ đau đầu còn có nơi nào không khỏe?"

Ta suy nghĩ một chút, nói: "Trên mặt ta nổi lên chút nốt hồng lấm tấm, ngài có thể xem giúp ta ?" Hấn cũng là Thái y trong cung, tất nhiên hiểu được ám chỉ của ta.

Hấn cũng im lặng một lát, đúng lúc ta bắt đầu bồn chồn, hấn bỗng nhiên cười, nói: "Xem thì có thể xem, chỉ là quận chúa ngồi ở sau bình phong, tiểu nhân thực khó nhìn đề mà chẩn bệnh." Ta bị hấn cười đến sùng sốt, mới thấy bản thân ngu ngốc, liền đứng dậy đi ra ngoài nhìn hấn: "Hãy nhìn chỗ này cẩn thận"

Dưới đèn, hấn quan sát chăm chú, nhìn kỹ mặt của ta. Ta chưa bao giờ bị người khác công khai nhìn thẳng quá như thế, nhưng chỉ có thể không nhúc nhích xấu hổ đứng đó, trong lòng bàn tay lại tuôn mồ hôi, giấy lát lại ướt thêm một tầng.

"Quận chúa mồ hôi lạnh ứa ra, cho nên đoán không phải là chuyện tốt ?" Hấn lắc đầu cười: "Là mụn* mà thôi, tiểu nhân trở về viết đơn thuốc, không tới mười ngày có thể trị dứt, chính là mười ngày này không thể trang điểm." Ta ngạc nhiên, thấy hấn cười đến vân đạm phong thanh, mặc dù không biết mụn là cái gì, nhưng cũng hiểu là không có gì đáng ngại, không khỏi thở phào một hơi: "Thấm Thái y không cần bắt mạch sao?"

*Trong cv là rượu thứ: Tra theo baidu thì đây là tên gọi của mụn trứng cá. Ko biết thời xưa gọi mụn là như thế nào nữa. = =!

Hấn nói: "Không cần, đây còn là chứng bệnh thông thường, mùa thu thường phát, quận chúa không cần khăn trương như thế." Hấn nói xong, lại thấp giọng dặn vài câu, đại ý đều là không thể trang điểm không thể ăn đồ cay đồ chua, Nghi Bình nhất nhất ghi nhớ trong lòng, cực kì cung kính tiễn hấn ra tận ngoài.

Đội Nghi Bình đi vào, ta đứng ngốc như cũ, thăm mắng bản thân nhiều tâm tư.

"Quận chúa", Nghi Bình cúi đầu cười nói, "Mau đi nghỉ đi, Thấm Thái y còn nói, nên ngủ sớm mới có thể mau khỏi." Ta ừ một tiếng, để nàng đốt huân hương, thả rèm trường. Khi nàng đang muốn thôi tắt đèn, ta mới nói: "Ta xem sách trước một lát, người đi xuống đi."

Nàng khó hiểu, liếc nhìn ta một cái, rồi khỏi màn. Bất quá mới ngần ngừ nửa canh giờ, tìm ta như muốn nghiêng trời lệch đất. Ta thờ dãi một hơi nằm ngã vào giường, ngẩn người nhìn chằm chằm tua rua trên đỉnh màn. Chỉ là một cái mụn nhỏ nhỏ đã dọa ta thành như vậy, may mà phụ vương còn khen ta tâm tư trầm ổn, may mà ta còn cảm thấy ở trong cung đã học được cách không quan tâm hơn thua.

Ta buồn chán một lát, từ dưới gối lấy cuốn "Thích tư luận" kia ra, tùy tay mở một trang ra đọc. Khi mới thấy nét chữ của hấn chỉ cảm thấy một khí thế mạnh mẽ áp đảo, nay xem kỹ thì thấy có vài phần giống bóng dáng của Âu Dương Tuần, lại có chút tiêu sái không bị gò bó của Ngụy Tấn, trong tầng tầng huân hương như có hoà lẫn với mùi mực.

Đến lúc tỉnh lại, mới phát hiện ta vẫn mặc nguyên y phục mà ngủ.

Nghi Bình bên ngoài nghe thấy động tĩnh, nhanh mở miệng nói: "Quận chúa tỉnh rồi?" Ta lên tiếng hỏi: "Giờ nào ?" Nàng trả lời: "Quận chúa hai ngày này thực thích ngủ, đã là buổi trưa rồi." Ta ừ một tiếng, trên giường đứng dậy đem sách nhét vào dưới gối.

Lúc nàng đi vào giúp ta chỉnh trang, ta mới nhìn thấy trên bàn đã để sẵn chén thuốc, còn bốc khói nghi ngút: "Làm sao người biết ta sẽ tỉnh vào giờ này?" Nghi Bình bắt đầu nhìn ta, nói: "Nô tỳ không biết được, cho nên chén thuốc này đã hâm nóng ba bốn lần." Ta le lưỡi, giơ tay bung chén thuốc lên, một ngụm uống hết, ừm, hương vị không đến nỗi khó nuốt quá.

"Quận chúa hôm nay có tính toán gì không?" Nghi Bình thấy ta đem chén đặt xuống bàn, nhân thể đem ta kéo đến trước bàn trang điểm ngồi xuống: "Chỉ có thể chải đầu cũng không thể trang điểm, quận chúa mười ngày này tốt nhất cáo bệnh trước, miễn cho bị bệ hạ truyền đến lại làm kinh ngạc thánh giá." Ta bắt đầu nhìn gương đồng, nói: "Hấn là không có chuyện gì, thời tiết lạnh ta cũng lười đi lại."

Nàng từ gương đồng quan sát ta, có vài phần do dự, nói: "Nô tỳ còn nhớ rõ một chuyện." Ta nhìn nàng, vừa muốn hỏi lại chợt nhớ tới lời thúc phụ, hôm nay là ngày rằm, ngày Võ thị chur vương yết kiến!

Hôm qua quên nghĩ đến việc này, nhớ lại mấy câu ít ỏi bị hạ nói với Vĩnh Bình quận vương ở yến tiệc khiến ta dao động. Nghe nói Lý Long Cơ từ nhỏ ngạo khí, xưa nay không được người Võ gia ưa thích, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một đứa nhỏ bảy tám tuổi, nếu gặp phải đám người thúc phụ tất nhiên sẽ không thể có bánh ngon để ăn. Mà bọn họ huynh đệ tình thâm, nếu là Lý Long Cơ bị khó xử, hấn biết được việc này không biết sẽ như thế nào...

Ta đột nhiên đứng dậy, quyết định đi nhìn một cái, dù sao còn hơn ở chỗ này mò đoán lung tung.

"Quận chúa thật muốn đi?" Nghi Bình hiển nhiên là hiểu được tâm tư của ta, cắn môi nói, "Mặt của quận chúa..." Tinh thần ta không yên vội nhìn thoáng qua gương đồng, dù sao trên mặt cũng chỉ có vài nốt hồng, hấn là không có gì ám muội: "Đi tìm một bộ xiêm y đơn giản, ta không cần gặp bệ hạ, chỉ là đi ra ngoài Tử Thần Điện nhìn xem."

Nàng vừa lên tiếng, ta sửa lại chủ ý, nói: "Lấy bộ xiêm y cung nữ đến đây." Nghi Bình a một tiếng, nói: "Nếu quận chúa bị ai nhìn thấy ..." Ta ra hiệu bảo nàng thấp giọng chút, nói: "Cung nữ xấu xí, mới không có kẻ để ý", trong cung mấy ngàn hạ nhân sẽ không có nhiều người có thể nhận ra ta, "Đem thẻ bài của người đưa cho ta luôn."

Nghi Bình vội vàng giúp ta ăn mặc cẩn thận, tinh thần ta lại càng không yên, không ngừng an ủi bản thân, Võ thị chur vương yết kiến, thúc phụ tuyệt không có tâm tư gì để bận tâm một mình ta, ta chỉ cần tránh người Võ gia là tốt rồi.

Trời ngày cuối thu, xanh thẳm không thấy được một gợn mây.

Ta đi dưới ánh mặt trời, hoang mang một đường thẳng đến phía Tử Thần điện xa xa, thấy các chư vương đang vừa đi vừa cười nói. Thấy Chu quốc công Vô Thừa Tự cùng Vô Tam Tự đang thấp giọng nói chuyện với nhau, ngẫu nhiên mặt giãn ra mà cười, phụ vương mỉm cười theo sau không nói nửa câu. Lúc ta vào cung, những người đi cùng vẫn chưa đi theo phụ vương, tất nhiên không hề thiếu những gương lạ mặt ta không biết là ai, nhưng chắc chắn sẽ là Vô gia vương hầu.

Lúc này xem ra không có gì khác thường, ta đứng yên một lát, cúi đầu hướng về phía Phượng Dương môn mà đi. Cánh cổng này là con đường bắt buộc phải đi qua để vào cung, nếu Lý Long Cơ vào cung lúc Vô thị chư vương đang yết kiến, tất nhiên phải đi con đường này. Hiện tại xem ra các thúc phụ đã vào Tử Thần Điện, tìm ta đang treo lơ lửng dần dần buông xuống phân nửa, nhưng vẫn không yên tâm về câu nói kia.

Nếu không phải về Lý Long Cơ, rốt cuộc là chuyện gì?

Trong khi suy nghĩ, đã gần đến Phượng Dương môn.

Tất cả xe ngựa của chư vương đều phải chờ ở ngoài cung, lúc này lại có một chiếc xe ngựa chậm chậm đi tới, bên cạnh xe ngựa có kỵ binh và thủ vệ đi theo hộ tống, đợi cho đến trước Phượng Dương Môn, thị vệ đều xuống ngựa, mà xe ngựa kia vẫn không có ý dừng lại.

Thủ vệ gác cổng bước lên phía trước chặn đầu: "Lớn mật, xe ngựa kẻ nào dám xông vào Phượng Dương môn?!"

Một nội thị từ trên xe ngựa nhảy xuống, lấy ra thẻ bài từ thắt lưng nói: "Lâm Tri quận vương phụng chỉ vào cung."

Lý Long Cơ? Ta ngừng bước chân, trốn ở một bên cột đá cúi người quan sát.

Mấy tên thị vệ nghe là Lâm Tri quận vương dường như có chút do dự, vừa định muốn thả cho đi, chợt nghe phía xa âm thanh cao giọng của một tướng lĩnh thủ thành: "Bất luận là người phương nào, cũng không phép đi xe vào Phượng Dương môn." Tướng lĩnh kia đi đến trước cửa, nhưng lại rút đao keng một tiếng, nói: "Thỉnh Quận vương xuống ngựa đi bộ."

Lưỡi đao chợt phản chiếu ánh sắc lạnh, làm cho các thị vệ hộ tống sững sờ một chút, sau đó lập tức đều rút đao bên hông ra, nói: "Lớn mật!" Mọi người ngay lập tức vây quanh xe ngựa, mắt mang sát khí nhìn vị tướng lĩnh kia, tựa hồ chỉ chờ một lệnh sẽ rút đao mà lên.

Ta nhìn cảnh này hít phải ngụm khí lạnh, bên trong xe ngựa lại lặng yên không một tiếng động.

Tướng lĩnh thấy tình huống như vậy, cho rằng người ngồi bên trong đang sợ hãi, lạnh lùng cười, nói: "Hôm nay là ngày Vô thị chư vương yết kiến, ngay cả Chu quốc công đều ở ngoài cửa Phượng Dương xuống ngựa đi bộ, quận vương như thế nào lại không thể hạ mình xuống xe?" Lời hắn nói mang trào phúng, đề cao Chu quốc công Vô Thừa Tự, ý này thật rõ ràng, ngay cả người có khả năng trở thành thái tử là Vô Thừa Tự đều xuống xe ngựa, Lý Long Cơ này chỉ là tiểu quận vương không quyền không thế có thể nào là ngoại lệ?

Tất cả thị vệ hộ tống sắc mặt đều xanh mét, đao trong tay đã chỉ thẳng vào tên tướng lĩnh.

Ngay tại giờ phút này, cửa xe ngựa rốt cục mở ra, một thiếu niên bảy tám tuổi từ bên trong xe bước ra, trường sam màu tím đeo thắt lưng ngọc, đầu chít khăn lụa, tuy còn mang vẻ non nớt, cũng đã có anh khí uy hiếp kẻ khác. Hắn chỉ không cười không nói, đứng ở trên xe ngựa, lạnh lùng theo dõi tên tướng lĩnh.

Thủ thành tướng lĩnh sững sờ, nội thị theo hầu đã quát lớn nói: "Lớn mật, gặp Lâm Tri quận vương dám không hành lễ!"

Tướng lĩnh mặc dù không muốn, vẫn phải hạ một gối quỳ xuống trước, nâng tay áo nói: "Mặt tướng Vô Ý Tông khấu kiến quận vương." Mấy thị vệ phía sau thấy vậy cũng liền quỳ xuống hành lễ.

Lý Long Cơ nhìn chòng chọc hắn một lát, mới nói: "Vẫn còn nhớ rõ quỳ xuống, còn chưa tới mức hồ đồ." Tướng lĩnh kia đứng dậy, mặt lạnh nói: "Xin thỉnh quận vương xuống xe đi bộ, đây là quy củ Đại Minh cung——"

"Câm miệng!" Lý Long Cơ trầm sắc mặt, lớn tiếng quát nói: "Triều đình Lý gia ta, việc gì đến người?!"

Một lời nói này vô cùng có khí phách, mọi người đều cả kinh, ngay cả tên tướng lĩnh cũng chợt ngây người, đến khi lấy lại tinh thần mới thấy bản thân thất thố, lui ra phía sau hai bước ôm quyền nói: "Có điều Phượng Dương môn từ trước ——" Lý Long Cơ lại một lần đánh gãy: "Bỏn vương hôm nay muốn phá quy củ này, người giải quyết như thế nào?"

Ta đến gần nghe thấy câu này, cảm thấy kinh sợ khiếp đảm, giằng co như thế không chừng lát nữa sẽ rơi vào tai người trong Tử Thần điện, đến lúc đó các thúc phụ ta thêm mắm thêm muối, hoàng cô tổ mẫu tất nhiên sẽ trách phạt. Hắn hôm nay là bị kẻ khác dùng lời lẽ khi nhục trước, nhưng lại dám to gan trước mặt mọi người khiêu khích quy củ của Đại Minh cung..

Không khí ở Phượng Dương môn đã là giương cung bạt kiếm, tên tướng lĩnh có lẽ suy nghĩ giống ta, nghiêng đầu gọi thị vệ thì thầm dặn. Lý Long Cơ vẫn là sắc mặt không sợ đứng ở trên xe ngựa, theo dõi hắn

.

Lúc này nếu không xoa dịu tình hình thì sẽ không có cơ hội.

Ta cắn răng một cái từ sau cột đá chạy ra, làm bộ như thần sắc vội vàng chạy nhanh vài chục bước, còn chưa đợi mọi người phản ứng trở lại liền quỳ gối

thật mạnh trước Phụng Dương môn, cúi đầu nói: "Nô tỳ phụng chỉ vì quận vương dẫn đường, " tất cả mọi người không dự đoán được tình huống bất ngờ này, đều đưa ánh mắt sáng quắc nhìn ta chằm chằm, ta chỉ thành khẩn cúi đầu, nói tiếp: "Khẩu dụ bệ hạ, Lâm Tri quận vương xuống ngựa đi theo nô tỳ đến Bồng Lai điện diện thánh."

Chỉ cần hần xuống xe ngựa trước là có thể tránh được mối họa này, đợi cho đến nơi không người có thể giải thích rõ với hần. Khi bệ hạ từ Tử Thần điện trở lại Bồng Lai điện, hần chỉ cần nói dối đến trễ, bệ hạ tất nhiên cũng sẽ không trách tội một đứa nhỏ choai choai... Vừa rồi trong khoảnh khắc ta cũng chỉ có thể bày ra kế này, lúc này quý gối bất động trên mặt đất mới cảm thấy trăm ngàn chỗ hở, vạn nhất bị nhìn thấu, đó là tội lớn.

Đang khi ảo não, Lý Long Cơ lại tin ta, mở miệng ra lệnh cho người bên cạnh: "Các người đều chờ ở ngoài Phụng Dương Môn đi." Sau khi mọi người khom người lui xuống, Lý Long Cơ mới nhìn ta nói: "Đứng lên đi."

Ta thở sâu, ngẩng đầu thấy hần xuống xe ngựa, không ngờ hần mới bảy tám tuổi đã muốn cao gần bằng ta. Hần nhìn ta âm áp cười, nói: "Làm phiền." Ta vội khom người, nói: "Nô tỳ không dám, thỉnh quận vương."

Lý Long Cơ gật đầu, đang muốn theo ta rời đi, chợt nghe tên tướng lĩnh kia lạnh lùng nói: "Người có thể bài không?"

Trong lòng ta cả kinh, ghen hờn nhìn hần.

Ta đúng là có thể bài của Nghi Bình, nhưng đặc biệt cung tỳ hầu hạ bên người bệ hạ sẽ có thể bài riêng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: họa hệ phúc hệ(2)

Nếu ta đã dám giả truyền thánh dụ thì không thể bị thua lúc này.

Ta nhìn thẳng tên tướng lĩnh, điềm tĩnh nói: "Tướng quân đây là ý gì? Hay là người của bệ hạ mà tướng quân cũng muốn dạy dỗ sao?"

Hần dường như đang do dự, ta lại khom mình hành lễ nói: "Nô tỳ trong cung đều nghe lệnh của Thượng Quan cô nương, nếu tướng quân cảm thấy hôm nay nô tỳ có chỗ nào không thỏa đáng, ngày sau có thể đệ trình lên để Thượng Quan cô nương định đoạt. Hôm nay phụng chỉ mang thánh dụ, thứ lỗi không thể phụng bồi." Mặc dù hần chỉ là một tên tướng quân thủ thành nhưng hiện tại cũng có thể dễ dàng đụng đến ta, tạm thời đổ lên người Uyển Nhi trước, xem chừng hần cũng không thực sự dám đi xác minh.

Hần nghe xong, mắt híp lại đánh giá ta, bỗng nhiên nghiêng đầu thấp giọng nói với tên thị vệ gì đó.

Ta âm thầm thở gấp, mạnh mẽ cố làm bản thân trấn định, chỉ cần yết kiến trong Tử Thần điện chưa kết thúc, nơi này sẽ không có người nhận ra ta. Lý Long Cơ đứng cạnh cũng đã mặt nhăn mày nhó, sớm không còn kiên nhẫn, đang muốn quát mắng hần, ta đã nhanh trước một bước kéo cổ tay áo hần xuống.

Hần kinh ngạc nhìn ta, ta rất nhanh cúi gầm xuống lắc đầu.

Ngoài Tử Thần điện cũng có thị vệ, nếu ở nơi này tiếp tục xung đột tất nhiên sẽ khiến họ nghi ngờ, đến lúc đó sự tình lại càng không thể văn hồi. Lúc này chỉ có thể trông chờ vào lá gan tên tướng lĩnh. Mặc dù hần hoài nghi cũng tuyệt không có mười phần chắc chắn, chỉ cần hần có một phần do dự, ta liền có năm phần tránh được tai họa ——

Mặc dù ta suy nghĩ cẩn thận, nhưng tâm trí vẫn chưa thể thả lỏng, đúng lúc đang muốn mở miệng thúc giục, xa xa có một bóng người màu hồng cánh sen bước nhanh chạy tới, cũng là một cung tỳ còn trẻ, nàng cúi đầu đi đến gần rồi vội vàng quý xuống, nói: "Nô tỳ khấu kiến quận vương."

Lý Long Cơ nghi hoặc nhìn ta một cái, hướng nàng nói: "Đứng lên đi, có chuyện gì quan trọng?"

Ta cũng đang nghi hoặc, nô tỳ kia đã đứng dậy ngẩng đầu, ta thấy dung mạo nàng thì trong lòng vui mừng, là cung tỳ rót trà ngày ấy ở thị yến bị ta gọi ra ngoài. Nàng cũng thâm thúy nhìn ta, nói: "Nô tỳ là tới tìm tỳ tỳ." Nàng nói ba phải cái nào cũng được, có lẽ là nàng ở xa thấy nơi này giăng co nhưng không biết chuyện gì, cố ý chạy đến tương trợ.

Ta suy đoán nàng là có ý đến giúp, vội hỏi: "Là Thượng Quan cô nương sai người tới sao?"

Nàng thật là thông minh, liền hòa theo ý ta nói: "Đúng vậy."

Ta ân thầm xả giận, nói: "Ta đang muốn nghênh đón Lâm Tri quận vương đi Bồng Lai điện, vị tướng quân này làm như sợ có người giả truyền thánh chỉ, gây nguy hiểm cho an nguy của quận vương ——"

Nàng lập tức hiểu được ý tứ của ta, nhanh chóng lấy ra thẻ bài trên thắt lưng, đưa cho tướng quân kia nói: "Chúng ta đều là cung tỳ hầu hạ bên cạnh bệ hạ, có lệnh bài làm chứng."

Tên tướng lĩnh đón lấy nhìn kỹ, thấy quả thật là thẻ bài đặc chế, không còn có ngăn trở, chỉ có thể cầm nín nhìn ta, khom người nhường đường.

Ta cùng với tiểu cung tỳ kia liếc nhau, dẫn đường phía trước, từ Phượng Dương môn mà vào, tránh đi Tử Thần điện mà đi hướng bắc thẳng vào sân Đại Minh cung mới có thể nhẹ nhàng thờ ra. Phía Tây Bắc Thái Dịch Trì đó là Bồng Lai điện, ta theo bản năng nhìn lại con đường đi qua, không người chú ý, ra ý bảo tiểu cung tỳ kia ở một bên canh chừng, nói khẽ với Lý Long Cơ nói: "Chẳng biết có thể cùng quận vương nói riêng một hai câu được không?"

Lý Long Cơ bảo tên nội thị đi theo tránh đi, cười tà liếc ta nói: "Ta chờ lời này của ngươi, đợi đã nửa ngày."

Đôi mắt đen của hắn lộ ra vẻ đắc ý.

Ta bắt đầu nhìn hắn, nói: "Quận vương làm sao biết khi đó ta nói dối?" Hắn nghĩ nghĩ nói: "Ngay thời điểm ngươi kéo tay áo bốn vương, bốn vương không nghĩ cung tỳ cạnh hoàng tử mẫu lại có can đảm như thế." Ta cười nhìn hắn, truy tới cùng: "Quận vương nếu nhìn thấu, vì sao không vạch trần ta?" Hắn cũng bắt đầu nhìn ta: "Ngươi ra tay trợ giúp, bốn vương vạch trần ngươi làm cái gì?"

Mặt mày hắn anh tuấn, vẫn chưa thoát hết nét trẻ con nhưng lại muốn tỏ dáng vẻ kiêu ngạo của quận vương, khiến ta không khỏi buồn cười.

Lý Long Cơ thấy ta cười trộm, khó hiểu nhìn ta, ta nhanh chóng thu ý cười, nói: "Quận vương điểm ấy nói không sai, mặc kệ nô tỳ có phải hầu hạ bên cạnh bệ hạ hay không, lần này quả thật phải giúp quận vương. Hôm nay là ngày Võ thị chur vương yết kiến, quận vương đại náo Phượng Dương môn như thế nhất định là sẽ đưa tới phiền toái, cho nên nô tỳ mới cả gan giả truyền thánh dụ ngăn cản quận vương."

Lý Long Cơ nhử mồi, lúc đầu nói: "Ngươi không chỉ là cả gan, quả thực là không muốn sống nữa."

Ta gật đầu nói: "Quận vương cũng đã hiểu rõ mặt lợi hại, xin nghe nô tỳ khuyên một câu," Ta ngược mặt chỉ chỉ tiểu cung tỳ kia, nói, "Cung tỳ kia thật sự là trong cung bệ hạ, sau đó ta sẽ nhờ nàng dẫn quận vương đến Bồng Lai điện. Nếu bệ hạ hỏi, quận vương chỉ cần nói là đã tới muộn, lại ở Phượng Dương môn có chút hiểu lầm với thủ vệ thành, cho nên sẽ không vào kịp Tử Thần điện gặp Võ thị chur vương."

Vụ âm ỉ ở Phượng Dương môn muốn giấu giếm là không thể được, chẳng thà chính miệng hắn nói ra. Trong Bồng Lai điện không có thúc phụ ta ở đó, tất nhiên sẽ không có người tìm hắn gây phiền toái, phỏng đoán Hoàng cô tử mẫu nghe xong cũng sẽ không nói gì. Một đứa trẻ mà còn là hoàng tôn, có chút xung đột với bọn hạ nhân cũng có thể lượng thứ.

Hắn trầm ngâm một lát, gật gật đầu, nói: "Đạo lý này ta hiểu được. Ta sẽ tự mình nói ra việc này, hoàng tử mẫu cũng sẽ không sai người đi tìm rõ thực hư, việc cô nương liên quan đến cũng sẽ không truyền đến tai người."

Quả thật là tên nhóc hiểu lý lẽ.

Ta nghĩ một màn mới dựng lên vừa rồi, quan sát hắn cười thờ dài: "Quận vương nếu thật sự hiểu chuyện, mới vừa rồi cũng không nên như thế, nô tỳ ẽ không phải mắc tội danh có thể bị chém đầu." Lý Long Cơ khẽ hừ một tiếng, nói: "Hiểu được hiểu được, đường đường Lý gia hoàng tộc có thể nào bị một tên canh cửa khi nhục, huống chi hắn còn dám lấy Võ Thừa Tự so với ta."

Ta thấy hắn nói không sai lắm, nhân tiện nói: "Tây Bắc Thái Dịch Trì, chỗ đó là Bồng Lai điện, lúc này bệ hạ đang ở cùng Võ thị chur vương nghị sự, quận vương có thể thường cánh ở Thái Dịch Trì trước, đến gần đến giờ lại đi Bồng Lai điện diện thánh, nô tỳ sẽ không thể bồi tiếp."

Hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua mặt nước mênh mông, lầm bầm nói: "Đêm qua đại ca còn kể về việc đi dạo Thái Dịch Trì ban đêm, hôm nay ta sẽ theo đường cũ mà đi." Ta nghe hắn nhắc đến 'Đại ca', biết đó là Lý Thành Khí. Đêm qua hắn cùng với Hành Dương quận vương rời cung trẻ, không nghĩ sau khi hồi phủ lại đặc biệt kể cho Lý Long Cơ việc này...

Nhất thời ta cảm thấy tâm tình có chút viên mãn, cùng hắn đứng im một lát mới nói: "Trong cung nhiều người mắt tắp, nô tỳ xin cáo lui." Hắn lên tiếng gọi ta lại, suy tư chốc lát mới nói: "Nếu ta hỏi ngươi tên thật, ngươi chắc rằng sẽ sợ ta thuận miệng làm lộ. Cũng được rồi, đa tạ hôm nay tương trợ." Hắn nâng tay áo tỏ ý, ta liền khom người nói không dám.

Ta lại thấp giọng dặn tiểu cung tỳ kia vài câu, xong khom người cáo lui.

Việc này qua hai ba ngày, trong cung không có ai lên nghị luận, coi như hữu kinh vô hiểm.

Thẩm Thái y lại tới đây tái khám một chuyến, thấy ta tuân lời dặn của hắn, cười dặn hai câu, viết đơn thuốc ngay tại chỗ đưa cho ta. Không biết vì sao, từ lúc lần đầu gặp mặt, ta đã cảm thấy người này cảm giác rất quái lạ. Hắn không kiêng kỵ ta là quận chúa, nói năng luôn luôn giấu cợt, ngay cả Nghi Bình cũng lên cảm thán rằng vị Thái y này thật đặc biệt.

Ta thực sự không an tâm, liền sai Nghi Bình đi lên hỏi thăm lai lịch của hắn. Thái y này họ Thẩm tên Thu, còn có ca ca ruột ở Thượng Y cục, tên Thẩm Nam Liệu, huynh đệ hai người ở Thượng Y cục có địa vị rất cao. Đại ca ở trong cung đã gần hai mươi năm rất được Thánh Thượng tán thưởng, mà đệ đệ cũng là người khi còn nhỏ theo học "Dược Vương" Tôn Tư Mạc mà nổi tiếng, năm nay vừa mới nhập cung.

Nghi Bình tỉ mỉ nói xong, ta mới xem như hoàn toàn hiểu được.

Đêm đó dặn Nghi Bình thỉnh Thái y trẻ tuổi, chẳng qua là muốn tìm ai có thể trấn áp được, miễn cho ở trong cung có kẻ lên nói nhảm không tốt. Lúc này ta mới biết được đêm đó đánh bậy đánh bạ lại khiến cho ta tìm đúng ngay người y thuật cao siêu, địa vị tôn quý. Khó trách, hẳn với ta ngẫu nhiên có nói chuyện với nhau cũng không thềm để ý thân phận ta...

Đến bữa tối, ta thật sự không nhịn được đã nói cho Uyển Nhi nghe, đổi lại nàng che miệng cười nhạo: "Ta tưởng muội tại sao vài ngày không thấy ra cung, thì ra là nổi mụn," nàng khâm phục hít một tiếng, nói, "Muội quả nhiên là mệnh tốt, loại bệnh này cũng có thể mời được đệ tử Dược Vương tự mình bắt mạch chẩn bệnh."

Ta thay nàng gấp chút đồ ăn, buồn bực nói: "Tỷ tỷ ngươi cũng đừng cười nhạo ta, ca ca hẳn, cũng chính là Thẩm Nam Liệu kia, có chắc là được đệ hạ trọng dụng? Tại sao ta chưa bao giờ gặp qua?"

Bệ hạ có phần yêu thương sủng ái các công chúa quận chúa trong cung, mỗi lần nhiễm bệnh đều là muốn những vị Thái y lớn tuổi kinh nghiệm trong Thượng Y cục đích thân xem. Nếu hẳn thực sự được trọng dụng, tháng giêng năm trước ta bị sốt cao, không ít Thái y lâu năm hội chẩn, lý nào lại không thấy người như vậy?

Uyển Nhi có chút mờ mịt đánh giá ta, biết nguyên do ta không hiểu. Sau một lúc lâu nàng mới thở dài, nói: "Lời này ta thực sự không muốn nói cho muội nghe, nhưng để muội biết cũng tốt, miễn cho muội ngày sau đắc tội hẳn," nàng nhẹ nhàng nhìn lướt qua ngoài cửa nói, "Thẩm Nam Liệu là tân sủng đệ hạ, nay ngay cả Tiết Hoài Nghĩa hòa thượng kia so ra còn kém địa vị của hẳn."

Tân sủng? Ta trở mắt nhìn nàng, thấy nàng lại gật gật đầu.

Ở trong cung này hai năm, nhờ Uyển Nhi chỉ điểm, ta tạm thời biết được người cao to thường mặc trang phục sư tăng kia gọi là Tiết Hoài nghĩa, là trai lơ đệ hạ tư dưỡng ở ngoài cung, nhưng chưa bao giờ nghe nàng nhắc đến Thái y Thẩm Nam Liệu... Trong đầu bỗng nhiên dần hiện ra cảnh xuân một tháng trước ở Thái Dịch Trì, hay nam nhân đó chính là Thẩm Nam Liệu?

Nàng nói tiếp: "Người này so với Tiết Hoài Nghĩa cao thâm hơn, Tiết Hoài nghĩa là kẻ ương ngạnh, tâm tư thô thiển, mà hẳn ——" nàng im một lát, nói: "Vào cung cùng năm với ta mà có thể thận trọng đi đến địa vị này hôm nay, tất cũng không phải là người lương thiện."

Ta nghe vào tai, không có nói tiếp, từ trên lò ấm gấp một khối tờ son, để tới trước mặt nàng.

Uyển Nhi đột nhiên nhớ tới cái gì, cười nhìn ta nói: "Có chút chuyện liên quan tới hẳn, muội có nguyện ý nghe?"

Ta dùng tay một chút, thấy nàng cười ba phần trêu tức, lập tức hiểu được nàng nói gì, chỉ cười cười nói: "Mấy ngày trước đây mới khuyên ta buông, vì sao còn muốn cố ý nhắc tới?"

Uyển Nhi nói: "Biết thêm chút chuyện về người của Thái tử, có lẽ hữu ích giúp muội ngày sau tránh được tai họa."

Lòng ta âm áp, nhìn Uyển Nhi thật tâm nói: "Đa tạ tỷ tỷ cho tới nay luôn chiếu cố ta."

Uyển Nhi khẽ nhíu mày, lắc đầu cười nói: "Hoặc là vì ta với muội hợp ý, hoặc là vì muội họ Võ, tóm lại ta có ý chiếu cố muội chung quy cũng là vì chính mình. Ta từ phủ Tế tướng nhập Dịch Đình, lại từ Dịch Đình nhập Bồng Lai điện, đều là dựa vào một câu của đệ hạ mà thôi, nhưng đệ hạ thì sao? Các người cùng đệ hạ có huyết mạch chi thân, nếu có thể nhớ rõ việc ta từng làm, có lẽ ngày sau đó là một cây cỏ cứu mạng."

Quen biết gần ba năm, ta từ đứa nhỏ chín tuổi cho tới bây giờ, từng việc nhỏ nhất nàng làm cho ta chẳng lẽ đều như theo như lời nàng, tất cả là vì chính mình? Hôm nay nàng bày tỏ thẳng thắn làm cho ta nói không nên lời, im lặng một lát mới cười nói: "Tỷ tỷ làm gì đem chín phần thật tình nói thành mười phần tính kế?"

Uyển Nhi nghiêng đầu liếc ta, nói: "Lời nói xấu rành rành, muội ngược lại chỉ nhớ rõ điểm tốt của ta," nàng cười lắc đầu, nói, "Tốt lắm, tiếp tục nói việc kia. Ngày ấy Lâm Tri quận vương vào cung gây chút âm ỉ, muội có nghe nói?"

Ta giả bộ không rõ: "Chuyện gì?"

Uyển Nhi cũng không để ý ta, tiếp tục nói: "Lâm Tri quận vương ở Phụng Dương môn gặp người ngăn trở tranh cãi xung đột, cứ đứng trên xe ngựa nói "Triều đình Lý gia ta, việc gì đến người!"."

Ta liền tiếp lời: "Khi quận vương vào cung, cũng chính là ngày các thúc phụ vào cung yết kiến?"

Nàng gật đầu: "Cũng may là đệ hạ ở Bồng Lai điện nghe Lâm Tri quận vương thỉnh tội, mới biết được việc này, nếu lúc ấy là ở yết kiến tất nhiên sẽ trách phạt không nhẹ. Hiện nay đúng ngay lúc đầu sóng ngọn gió, các thúc phụ người nếu bắt được nhược điểm của hẳn tuyệt sẽ không bỏ qua."

Ta gật đầu phụ họa, nàng tiếp tục nói: "Ngày ấy ta cùng Thái Bình công chúa đều ở Bồng Lai điện, gặp Lâm Tri quận vương quỳ xuống thỉnh tội mà gạt náy mình, muội có thể đoán đệ hạ nghe xong nói như thế nào?"

Đây cũng là điều ta muốn biết nhất. Ta vội hỏi: "Chính là tức giận?"

Uyển Nhi từ từ cười, nói: "Không có nửa phần tức giận, mà là thập phần vui mừng."

Lúc này ta thật không rõ, nhanh nhìn nàng chằm chằm chờ nói tiếp.

Nàng uống ngụm trà, nói: "Tuy có ý răn dạy vài câu, lại chột cười to khen ngợi, khen Lâm Tri quận vương tuổi nhỏ chí cao, có phong phạm hoàng tộc." Về mặt Uyên Nhi cảm thán, nói vậy nàng cũng không dự đoán được là bệ hạ phản ứng như thế.

Ta không ngờ đến kết quả tốt thế này, nhớ lại thiếu niên non nớt anh khí kia, không khỏi thay hân cao hứng: "Nói như thế, Hoàng cô tổ mẫu thật sự là rất thương xót tôn nhi này."

Uyên Nhi gật đầu, nói: "Bệ hạ vui mừng có vài phần thực vài phần giả, ai cũng nhìn không thấu, nhưng ít nhất là địa vị con cháu trong lòng người cũng không thấp như vậy."

Nàng nói xong, không tiếp tục chủ đề này, chuyển sang việc đi Lạc Dương đến chùa Phụng Tiên dâng hương.

Ta vừa thuận miệng đáp lời, vừa cẩn thận cân nhắc ẩn ý lời nàng. Hiện tại đúng là thời điểm Lí thị Vô thị tranh đoạt ngôi Thái tử, thái độ lần này của Hoàng cô tổ mẫu đối với Lý Long Cơ, có lẽ chính là ám chỉ ngôi vị Thái tử?

"Vĩnh An," Uyên Nhi gọi ta, nói, "Lần này đi Lạc Dương, Thái tử và các quận vương đều theo hộ tống, muội phải kiêng dè chút."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: trâm ngọc

Bắt đầu từ năm Thiên Thụ thứ nhất, Lạc Dương đã được xem như là 'Thần đô'.

Từ khi vào Đại Minh cung đến nay, Hoàng cô tổ mẫu một năm có hơn phân nửa thời gian là ở Thái Sơ cung xử lý chính vụ. Theo Uyên Nhi nói, sau khi dâng hương ở chùa Phụng Tiên, hàng năm bệ hạ sẽ tụ hội hoàng thân quốc thích ở Thái Sơ cung, ta cũng thuộc hàng con cháu hậu bối, tất nhiên cũng phải đi theo đoàn người về Lạc Dương.

"Nghị Bình," ta ngồi ở trên xe ngựa, tiếp nhận trà từ nàng, nói, "Sang đầu năm ta và người đều phải ở lại Thái Sơ cung."

Nghị Bình cười nói: "Nô tỳ có từng nghe Nghị Đô kể về Thái Sơ cung, rốt cục cũng có cơ hội nhìn xem."

Ta uống xong trà nóng, đem áo choàng bọc lại thân mình, rồi cùng nàng tán gẫu về Lạc Dương.

Nói về Lạc Dương, khi còn bé ta từng theo phụ vương đi qua một lần, khi đó tuổi còn nhỏ ấn tượng không sâu sắc, nhưng sau khi vào cung này hai năm liên tiếp đều nghe Uyên Nhi nhắc đến, dần dần nổi lên chút tâm tư. Khi Hoàng cô tổ mẫu đăng cơ đã cho xây dựng bảy ngôi chùa trên danh nghĩa Vô thị, năm trước lại di dời mười vạn hộ từ các nơi vào ở thành Lạc Dương, hết thảy mọi thứ giống như để chuẩn bị cho việc dời đô.

Vương triều Lí thị đóng đô ở Trường An, Hoàng cô tổ mẫu làm vậy, đó là đem Lạc Dương trở thành kinh đô của Vô thị vương triều.

Thái Sơ cung, Thái Sơ cung, cũng chính là nơi Vô thị Đại Chu khai thiên lập địa, hàm ý vạn vật chỉ mới bắt đầu.

Đi tới hơn giữa trưa, Nghị Đô đến truyền lời, nói là bệ hạ ngồi xe có chút mệt mỏi, triệu các vị quận vương quận chúa đều xuống xe đi theo đến bờ sông Tề Thủy nghỉ ngơi hồi sức.

Ta lên tiếng đáp lại, chỉnh trang qua loa xong liền xuống xe ngựa. Thấy phía xa bên bờ Tề Thủy, Hoàng cô tổ mẫu mặc một chiếc áo choàng thêu rồng màu vàng vô cùng tươi sáng đang cùng Uyên Nhi trò chuyện vui vẻ, bên cạnh là các vị quận vương quận chúa, cung nữ nội thị xách theo lò sưởi, quạt lông chim trĩ không xa không gần đi theo.

Lúc ta đi lên hành lễ, Hoàng cô tổ mẫu đang nói về án Âu Dương Thông, chỉ gật đầu ý bảo ta đứng dậy rồi quay sang Uyên Nhi nói tiếp: "Nếu Lai Tuấn Thần đã tìm ra tội chứng, thì ban chết cho Âu Dương Thông đi. Niệm tình phụ thân Âu Dương Tuấn từng được Thái Tông khen ngợi, chỉ giáng tội một người, sẽ không tru di cử tộc." Uyên Nhi nói phải, trong lời nói còn có ý khen ngợi.

Ta tách riêng đứng ở phía sau mọi người, vừa định quần kín áo choàng, đã bị ai đó khẽ kéo tay áo, liền nghiêng đầu nhìn, đúng là người mới vừa rời đi ở phía trước - Lý Long Cơ.

Hắn nhìn ta chăm chú, trong đôi mắt xéch xinh đẹp tràn đầy nghi hoặc, suy nghĩ, lập tức hiểu được vấn đề. Ta hướng hắn nháy mắt mấy cái, nói: "Quận vương." Hắn thấp giọng nói: "Ngày ấy là một cung tỳ xấu xí không chịu trang điểm, cái mặt lấm tẩm nốt hồng, hôm nay lại biến thành một quận chúa."

Ta liếc xéo hắn, hừ một tiếng.

Tiểu quận vương hôm nay mặc cẩm bào màu tím, khoác áo choàng ngoài màu đen, trông đáng yêu giống như một thiếu nữ. Trong đầu ta linh quang vừa loé, đột nhiên nhớ lại phụ vương có kể. Ngày Hoàng cô tổ mẫu đăng cơ, hân tưng hoá trang thành thiếu nữ ở lễ mừng hát một khúc “Trường mệnh nữ”, vô cùng uyển chuyển sinh động, làm kinh ngạc văn võ bá quan ở đó.

Nghĩ đến đây không khỏi thấp giọng cười, phản kích nói: "Vĩnh An cũng thường nghe các thức phụ nói về Lâm Tri quận vương, nam đòi nữ trang hiện một khúc ca 'Trường mệnh nữ', tuy là một hài đồng nhỏ nhỏ, cũng đã làm rực rỡ cả Đại Minh cung."

Sắc mặt Lý Long Cơ phiếm hồng, chắc là không dự đoán được ta sẽ nhắc tới việc này: "Ta đường đường là một quận vương, tại sao bị người nói giống như nữ tử?" Ta ra dấu bảo hân đề thấp giọng: "Quận vương nghĩ nhiều, Vĩnh An là nói quận vương thiên tư thông minh, bất chước giống hết, bữa thịnh yến kia quận vương là người xuất sắc nhất."

Hân tà nghệ nhìn ta, bỗng nhiên cười nói: "Nếu chính mắt người thấy thịnh yến đêm đó, sợ sẽ không nói như vậy", hân khê hát đầu, chỉ chỉ phía trước, nói, "Đại ca của ta đêm đó thân hình thẳng tắp hiên ngang, đứng thôi sáo ngọc, đến nay vẫn được thư sinh dân gian truyền tụng, làm mê say không biết bao nhiêu giai nhân khuê phòng."

Ta theo lời hân, bản năng nhìn phía trước. Lý Thành Khí đang nói chuyện cùng Hoàng cô tổ mẫu, cẩm bào màu xanh ngọc, áo choàng màu xanh lơ, đứng cạnh long bào chói mắt càng hiện ra vài phần phong lưu lịch sự tao nhã.

Bệ hạ đang lắc đầu cười nói câu gì, hân khê nhếch môi, gật đầu đáp lời.

Tìm ta chột đập loạn nhịp, trong đầu hình dung ra lời miêu tả của Lý Long Cơ, nhất thời không thể di chuyển tầm mắt. Đúng lúc này bệ hạ bỗng nhiên đứng lại nhìn về phía ta, Uyển Nhi và Lý Thành Khí cũng ngược mắt, tầm mắt chạm vào nhau, ta mới thấy thất thố, vội vã quay đầu.

"Vĩnh An quận chúa, Lâm Tri quận vương", Uyển Nhi lên tiếng, "Bệ hạ lệnh hai vị tiến lên." Ta liền cùng Lý Long Cơ một đường bước lên trước thi lễ, đến khi đứng dậy, bệ hạ mới nói: "Long Cơ sinh ở Lạc Dương, nhưng chưa đi qua Quốc Tử Giám?"

Lý Long Cơ cung kính, nói: "Cũng đã nhiều lần đi ngang qua, chỉ tiếc chưa có cơ hội đi vào."

Bệ hạ gật đầu, lại nhìn ta: "Vĩnh An có từng nghe qua Quốc Tử Giám?" Ta cúi đầu, nói: "Vĩnh An khi còn bé thường nghe Tà tiên sinh nói, hàng năm tiến sĩ thi đậu đa phần là từ hai giám* Trường An với Lạc Dương mà ra, chính là thánh địa mà sĩ tử thiên hạ hướng tới." Bệ hạ cười lắc đầu, nói: "Đừng học theo lão già kia nói chuyện, người còn nghe qua cái gì?"

*giám: trong chữ Quốc tử giám: nơi quản lý giám sát các học sinh ngày xưa

Ta cúi đầu cẩn thận nghĩ nghĩ, nói: "Nghe nói trong Quốc Tử Giám còn có người hành hương từ các nước khác," ta nhìn thoáng qua Uyển Nhi: "Uyển Nhi tỷ tỷ từng nói, trong đó có thể nhìn thấy người Tân La*, người Đại Thực**, bọn họ đều đến học chữ Đại Chu, đọc sách Đại Chu."

* Tân La hay còn gọi là Silla (57 TCN – 935 CN) là một trong Tam quốc Triều Tiên.

**Đại Thực theo cách gọi của người Trung Quốc là triều đại Hồi giáo thứ ba của người Ả Rập.

Bệ hạ gật đầu: "Uyển Nhi nói không sai", nàng cười nhìn về phía Lý Thành Khí, nói tiếp, "Nếu có cơ hội, mang các đệ muội của người đi tham quan Lạc Dương Quốc Tử Giám, năm trước thi đình không hề thiếu nhân tài xuất thân từ Lạc Dương, mấy năm nay cũng coi như làm việc có hiệu quả."

Lý Thành Khí đáp lời nói phải, bệ hạ lại bắt đầu đàm luận về cuộc thi đình năm trước.

Ta và Lý Long Cơ bị kêu lên phía trước, tất nhiên chỉ có thể theo sát, không dám tiếp tục nói nhảm.

Bắt đầu từ chủ đề vừa rồi, bệ hạ liên tục thảo luận về khoa cử Lạc Dương năm trước, hào hứng dâng cao. Hai người nói từ sáu điều học thuyết đến thi từ ca phú, từ cuộc thi đình đầu tiên năm trước nói đến những người Vô gia thi đậu, Lý Thành Khí đáp lại vô cùng kín kẽ cẩn thận không hề sai sót, làm cho bệ hạ rất vui. Uyển Nhi ở một bên lắng nghe, thỉnh thoảng thêm vào hai câu, ngẫu nhiên trao đổi ánh mắt với ta, trong mắt là ý cười sâu không lường được.

Ước chừng đi được một đoạn, mặc dù đã bọc kín áo choàng vẫn làm hai tay ta đông lạnh đỏ lên, ả ả đau.

Ta không nhịn được khê xoa xoa hai tay, cuối cùng đợi cho bệ hạ lơ đãng hỏi đến, ta mới nhanh chóng cáo lui mọi người, trở về xe ngựa. Nghi Bình thấy ta trở về, bắt đầu đốt lò sưởi, nói: "Thân thể bệ hạ thật sự là tốt, trời đại hàn thế này mà còn đi dạo bờ sông, ta thấy các vị quận chúa đi theo sau đều bị lạnh đến trắng bệch."

Ta rầu rĩ nhìn nàng, nói: "Các nàng ở xa, còn có thể thu tay vào trong tay áo tránh gió, ta đi theo bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu, chỉ có thể theo quy củ trợ mình ra hứng gió." Ta oán giận hai câu, chỉ cảm thấy tay ồm ồm lỗ đau như bị kim châm.

Bỗng nhiên, có người ở ngoài nhẹ gõ cửa, Nghi Bình vội mở cửa đi ra ngoài, nói hai câu xong liền đóng cửa xe. Trong tay nàng một vật bọc khăn trắng, đưa cho ta: "Là một tiểu nội thị đưa tới, nói là thuốc mỡ thoa tay đặc chế, có thể phần nào bảo vệ tay chống rét."

Ta đưa ả lô cho nàng, tiếp nhận gói khăn kia từ từ mở ra, bên trong là một cái hộp bạc được mạ vàng tinh xảo. Tìm ta đập mạnh, ngăn người nhìn nó một lát, mới mở ra, một mùi thơm ngát của lá trúc xông vào mũi.

Tức thì trong lòng tràn đầy một sự vui thích nói không nên lời, ta bất giác nở nụ cười. Nghi Bình thấy ta như thế, không khỏi ngốc nghếch hỏi: "Quận chúa biết là ai đưa tới?" Ta đóng nắp hộp, cười tà nhìn nàng: "Người đưa tới không nói sao?" Nàng khó hiểu lắc đầu: "Ta vừa hỏi hai câu, tiểu nội thị kia không chịu nói, vội vàng chạy mất."

Ta nghe lời này, càng cảm thấy bản thân đoán đúng rồi. Hộp thuốc mỡ này đưa tới đúng lúc, người tới lại không chịu tiết lộ thân phận, trừ bỏ hắc còn có ai?

Một câu dẫn dò bằng quơ của bệ hạ, Lý Long Cơ thể mà lại nhớ kĩ.

Ngày kế ta mới vừa thức dậy, Nghi Bình đang hầu hạ ta rửa mặt thay y phục, cung tỳ ngoài điện vội vàng đi vào, hành lễ nói: "Quận chúa, Lâm Tri quận vương đã đợi bên ngoài điện." Ta hơi ngạc nhiên, vội vàng lau sạch mặt, nhận khăn mặt Nghi Bình đưa tới, nói: "Cho hắc vào đi."

Trái phải gì đều đã bị hắc thấy qua bộ dáng xấu hổ, cũng không sợ bị cười nhạo thêm.

Khi hắc tiến vào bắt gặp ta chưa trang điểm, không khỏi ngây người một chút, mới bất đắc dĩ nói: "Nếu như hoàng tỳ của bốn vương giống người, sớm đã bị mẫu phi quở trách." Ta cũng không kiên nhẫn nhìn hắc, nói: "Nếu quận vương không phải là một đứa trẻ, ta đã sớm đến chỗ Hoàng cô tổ mẫu cáo trạng." Hắc nghe hiểu được ý tứ của ta, thu lại ý cười nói: "Người bắt quá lớn hơn bốn vương ba tuổi thôi."

Ta lười cãi nhau với hắc, nói: "Đến sớm như vậy, chắc có việc gì quan trọng hơn?"

Hắc gật đầu: "Ta đã hẹn với đại ca, hôm nay phải đi Quốc Tử Giám." Ta nhìn kỹ hắc: "Bệ hạ chẳng qua thuận miệng một câu, quận vương cho là thật?" Hắc mỉm cười, nói: "Người cũng biết quân vô hí ngôn, Thiên Tử nói ra lời đó là khẩu dụ, viết ra chữ đó là thánh chỉ."

Chỉ là một đứa nhỏ tám tuổi, thể nhưng nói lời này lại hết sức có khí thế, so với phụ vương hắc càng giống Thái tử hơn.

Ta chỉ có thể đáp ứng hắc, trước đuổi hắc đi, lúc ngồi vào trước gương đồng đã có vài phần khản trương. Mỗi khi cùng Vĩnh Bình quận vương gặp nhau đều là ngoài dự liệu, chỉ có hôm nay là sớm biết sẽ gặp hắc. Ta ngồi yên một lát, mới phân phó Nghi Bình chọn mấy thứ trang sức đơn giản, vật bất vật dụng nhất cũng chỉ là trâm ngọc kim tước, sau khi trang điểm qua loa mới đứng dậy.

Khi ra khỏi cửa, Nghi Bình mặc cho ta chiếc áo choàng màu đỏ có thêu chỉ vàng, vừa thắt đai lưng vừa nói: "Quận chúa chừng nào hồi cung? Nếu có người đến tìm, ta còn biết cách trả lời cho tốt." Ta nghĩ nghĩ, nói: "Việc này được bệ hạ cho phép, người chỉ cần nói thật là được rồi." Nàng gật gù gật đầu.

Ta mới đi ra mấy bước, đột nhiên nhớ tới hộp thuốc mỡ kia, ma xui quỷ khiến lại trở về bàn. Đến lúc mở nắp hộp, do dự một lát mới rút trâm ngọc quẹt ra một chút, xoa vào bàn tay, đầu ngón tay mềm nhẵn, mùi thơm ngát tràn vào mũi.

Tới gần cửa cung, bầu trời đã dần dần u ám.

Đêm qua nghe cung tỳ nơi đây thấp giọng bàn tán, chiếu theo lệ thường năm rồi, Lạc Dương đã nhiều ngày chuẩn bị cho lễ hội Lạc Tuyết. Trước mắt xem sắc trời hôm nay, e là đêm nay hoặc sáng sớm ngày mai, sẽ vào đúng lúc tuyết rơi khắp thành.

Xe ngựa ngừng ngoài cửa cung, hơn mười thị vệ đeo đao cưỡi ngựa chờ bên bành. Hai người đứng phía trước đúng là Lý Thành Khí và Lý Long Cơ. Ta thờ ơ, đi mau hai bước, đến trước mặt hai người bọn hắc hành lễ nói: "Vĩnh Bình quận vương, Lâm Tri quận vương."

Lý Thành Khí gật đầu nói: "Đứng lên đi."

Ta đứng dậy theo bọn họ lên xe ngựa, bên trong xe cực rộng rãi, có một bếp lò nhỏ đốt than củi cháy lách tách, bên trên là một ấm trà đang bốc khói nghi ngút. Lý Thành Khí bảo Lý Long Cơ ngồi cạnh hắc, riêng cho ta ngồi cạnh bếp lò, ta thuận miệng nói: "Quận vương thật có hứng, thời gian ngắn vậy cũng kịp chuẩn bị trà cụ."

Lý Long Cơ lắc đầu nói: "Đại ca là lo người sợ lạnh, đặc biệt sai người chuẩn bị."

Lúc này, đúng lúc nước sôi, ta vội nghiêng người pha trà che giấu xấu hổ.

Khi dâng trà cho hắc, đầu ngón tay chợt chạm nhẹ tay hắc, bất giác run lên, rốt cuộc làm nước trà bắn tung tóe lên người hắc.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Trâm ngọc (2)

Lý Thành Khí vững vàng tiếp nhận chén trà, đặt lên sườn án bên cạnh, nói: "Đa tạ."

Khi đưa trà cho Lý Long Cơ, hần đột nhiên hỏi: "Hôm nay quận chúa thay đổi mùi hương sao?" Ta dừng một chút, mới hiểu Lý Long Cơ nói gì, xấu hổ cười nhìn hần: "Trí nhớ quận vương thật tốt." Hần nói: "Mùi hương này đặc biệt, đương nhiên có thể nhận ra." Ta cảm tạ một câu cho có lệ, bụng chén uống ngụm trà, lại quên mới vừa rồi pha trà là nước sôi, đầu lưỡi không khỏi bị bỏng phát run lên.

Trước khi xuống xe, Lý Long Cơ mới từ hông lấy ra một kiện áo choàng màu đen có nón che được viền lông, trông vô cùng mềm mịn ấm áp.

Hần cười nói: "Nếu người muốn giống trông khua chiêng đi vào, để cho mọi người hành lễ kính bái, thì khoác cái áo choàng màu đỏ kia của người. Nếu không thì thay chiếc này, lấy nón che mặt, theo chúng ta tận hứng mà đi."

Ta hiểu ý tứ của hần, dù sao trong Quốc Tử Giám đều là nam tử ra ra vào vào, dù là tuân theo ý chỉ bệ hạ làm một chuyến du ngoạn, nhưng nếu bị người xung quanh vây xem, khó có thể vui hết mình. Ta hiểu được điều này nên không do dự, nhanh chóng cởi áo choàng trên người xuống, thay qua chiếc trong tay hần, đem mũ trùm đầu kéo xuống che khuất hơn phân nửa khuôn mặt.

Cũng may là vào đông, nếu không thật sự muốn che cũng khó.

Áo choàng của tên này thật lớn, không thể thấy được giày của ta, chỉ cần lưu ý chút, cũng sẽ không có người nhận ra.

Mới vừa đổi áo xong, xe đã đi tới trước cửa Quốc Tử Giám, người hầu đi theo xuất ra thẻ bài, liền cho xe ngựa lưu lại ngoài cửa.

Lý Thành Khí dẫn hai người chúng ta đi vào, một đường vừa đi vừa giảng giải, Lý Long Cơ cũng lắng nghe cực kỳ nghiêm túc.

Vừa vặn đi tới gần một toà đình, nghe thấy nơi đó có vài học tử đang cao đàm khoát luận*, đều là thảo luận việc triều đình xem trọng Lạc Dương hơn Trường An, lẽ ra nên cân bằng hai nơi mà trị thiên hạ. Lý Thành Khí nghỉ chân, yên lặng lắng nghe, ngẫu nhiên có gật đầu đồng ý, sắc mặt Lý Long Cơ cũng đã dần dần âm trầm, cuối cùng hưng khí, vừa nghe được vài câu không ngờ lại tiến vào tham dự biện ngôn.

*Cao đàm khoát luận: Bàn luận những vấn đề cao siêu, to lớn, hệ trọng nhưng thiếu thực tế.

Ta thấy hần như thế, không khỏi có chút lo lắng: "Quận vương tuổi còn nhỏ, nếu nói gì đó không ổn truyền vào tai bệ hạ, chẳng phải là phiền toái sao?" Lý Thành Khí lắc đầu, cười nói: "Thư thả nghe xem đệ ấy có thể nói gì, nếu có gì không ổn thì ngăn lại."

Ta gật đầu, lắng nghe biện ngôn trong đình. Ba người chúng ta đều mặc thường phục hàng ngày, các học tử kia vẫn chưa nhìn ra thân phận Lý Long Cơ, thấy một đứa nhỏ bỗng nhiên lên tiếng đều kinh ngạc, mang theo ý thích thú nhìn hần. Đến khi nghe hần nói, vài người trở nên nghiêm túc thật sự, hần nói về chính trị tông quân đến thương nghiệp nông nghiệp, không một tiếng tranh cãi.

Lý Thành Khí từ đầu đến cuối chỉ đứng ở bên cạnh nhìn hần, trong mắt mang theo ý cười thần nhiên.

"Luận địa thế, Lạc Dương bắc thông U Yên, tây tiếp Tần Lũng, đông đến Đại Hải, nam tới Giang Hoài, xác thực có thể ở giữa mà trị thiên hạ. Luận quân chính, Lạc Dương có thể khống chế ba sông, kiên cố bốn cửa [1]". Lý Long Cơ vừa chấp tay từ xa vừa nói: "Chính vì điều này nên bệ hạ mới coi trọng Lạc Dương như thế, nhưng Trường An từ thời Tây Chu đã được chọn làm kinh đô, trải qua mười hai triều đại, sớm đã thành nơi mà lòng dân khắp thiên hạ hướng đến, từ lâu đã thành vị trí 'nhất cương nhất thổ' [2], chỉ có ở Trường An mới có thể chân chính trấn an lòng dân, thiên hạ bốn biển đồng lòng quy phục!"

Thiếu niên anh khí bừng bừng, giống như ánh mặt trời chiếu sáng trong ngày dài âm u, làm chói mắt người khác.

Chúng học tử thích thú nhìn hần, nhưng trong nhất thời không ai nói câu nào.

Lúc này, bên ngoài đình mọi người bỗng nhiên đều lặng yên tách ra hai bên nhường đường, cung kính hành lễ. Một vị lão giả đi đến biên đình, vuốt râu cười khoan khoái, nói: "Lời của vị tiểu công tử này thế mà lại rất giống một người mấy năm trước, cũng là tuổi trẻ không kém chế được cũng có cách giải thích độc đáo như thế."

Ta thấy mọi người hướng hần hành lễ, đoán chừng là một vị tiên sinh đức cao vọng trọng.

Lý Long Cơ nâng tay áo nói: "Đề lão tiên sinh chê cười, không biết theo như lời tiên sinh là người phương nào?" Hần hành lễ có nề nếp, rất giống một học sinh vô cùng tôn kính vị tiên sinh.

Lão tiên sinh nói: "Là Vĩnh Bình quận vương, năm đó hần cũng chỉ là một tiểu công tử còn nhỏ như người, thực ra nói không nhiều lắm, nhưng đều là nhất châm kiến huyết [3]", lão ngừng lại một chút, hồi tưởng lại câu nói nhiều năm trước, không khỏi cười thờ dài: "Trường An, chính là thiên hạ 'trường trị cửu an' [4]."

Mọi người nghe đến tên Vĩnh Bình quận vương thì thấp giọng bàn tán, đều lộ vẻ ngưỡng mộ thán phục hần.

Đáy lòng ta cũng trở về chỗ cũ. Vài câu ngắn gọn, chỉ bằng hai chữ, đã có thể biện luận thành công. Chính như lời Lý Long Cơ nói, cái gọi là quốc đồ sớm đã vượt qua ý nghĩa 'nhất cương nhất thổ', trong lòng triệu triệu lê dân bá tánh chỉ cần bốn chữ "Trường trị cửu an" là đủ.

Lý Long Cơ bỗng nhiên cười, hướng ánh mắt về phía chúng ta, mới giả vờ giả vịt nói: "Vốn đã nghe danh Vĩnh Bình quận vương, quả nhiên nhất châm kiến huyết, so với ta này giờ thao thao bất tuyệt đúng là lược bớt chữ nghĩa hơn rất nhiều."

Lão già hỏi: "Không biết tiểu công tử có muốn đi với lão một chút, tán gẫu vài câu?"

Mọi người lại ò lên, mặc dù ta không biết thân phận lão già này, nhưng thấy phản ứng của mọi người thì mừng thay cho Lý Long Cơ. Bất quá là một đứa nhỏ tám tuổi mà có thể biện luận thắng các nho sinh, đang giấu diếm thân phận lại được Quốc Tử Giám tiên sinh thưởng thức...

Lý Long Cơ cũng mang sắc mặt vui mừng, vội đáp ứng: "Đệ tử từ chối thì bất kính", hần nghiêng đầu nhìn Lý Thành Khí: "Đại ca, các người đi dạo trước, sau đó ta lại đến tìm." Được Lý Thành Khí gật đầu, hần lập tức đi xuống đình cung kính chào các đệ tử nho sinh, rồi theo lão già kia rời đi.

Đến khi mọi người tan hết, Lý Thành Khí mới nhìn ta, nói: "Sùng Văn các giờ này đã đóng cửa, có muốn đi xem không?"

Ta gật đầu: "Thường nghe người ta nói Sùng Văn các sưu tầm hầu hết thư điển trong thiên hạ, nay mới có được cơ hội, tất nhiên là muốn đi."

Sùng Văn các ẩn ở trong rừng cổ tùng, là một toà nhà độc lập, yên tĩnh hơn so với các nơi khác của ngôi trường. Thủ vệ lão tiên sinh thấy hai người chúng ta, đang muốn ngăn trở, khi thấy ngọc bài Lý Thành Khí, liền lặng yên hành lễ, cho chúng ta đi vào.

Bên trong tràn ngập hương khí của tùng trúc, chưa tới giờ đốt đèn, lại đứng vào khi trời âm u, ánh sáng hiển nhiên là tối đi không ít.

Hần đối với nơi này hình như cực kì quen thuộc, mang ta lên lầu hai, xuyên qua ba bốn giá sách cũ kỹ, mới từ một nơi trên kệ lấy ra một quyển trục, đưa cho ta nói: "Đây là bản dập 'Lan đình kỉ' của Âu Dương Tuấn, nếu quận chúa có hứng thú có thể mang về Thái Sơ cung nghiên cứu kỹ hơn." Ta tiếp nhận quyển trục kia, cởi bỏ dây buộc mở ra, quả thật là Lan Đình Kỉ, trong lòng không khỏi vui vẻ, nói: "Đa tạ quận vương."

Hần khẽ mỉm cười nhìn ta, nói: "Ở chỗ này nàng có thể tạm tháo mũ trùm đầu xuống."

Ta vội buông quyển trục, đưa tay tháo mũ trùm đầu, phần nón vương vào trang sức trên tóc, cây trâm ngọc cố định búi tóc bị rơi xuống đất vỡ thành hai đoạn, một tiếng thanh thúy vang lên. Lòng ta nhảy dựng, thầm mắng bản thân không cẩn thận, hần đã nhanh tay trước nhặt hai đoạn trâm ngọc kia lên, yên lặng một lát, mới nhẹ nhàng nói: "Nàng đã từng nghe qua điển cổ trâm ngọc chưa?"

Ta cúi đầu ừ một tiếng. Hần Vũ Đế vô cùng ân sủng Lý phu nhân. Một lần ông đến cung của Lý phu nhân, đột nhiên da đầu cảm thấy ngứa ngáy, liền rút cây trâm ngọc trên đầu Lý phu nhân xuống gãi ngứa, mái tóc đen của nàng chảy xuống càng lộ rõ vẻ lười nhác phong tình, không khỏi làm cho Vũ đế càng sủng ái nàng hơn. Từ đó nữ tử trong cung đều noi theo, điển cổ về trâm ngọc cũng lưu truyền đến nay.

Câu chuyện này lúc vui vẻ có thể lấy ra tán gẫu, cũng ít người quan tâm, nhưng tâm tư nữ tử trong cung chờ đợi thánh sủng không phải là giả.

Hần cũng không vội vã nói tiếp, trong đầu ta nghĩ đến truyền thuyết kiều diễm kia, càng cảm thấy ngưng đọng, chỉ có thể tùy tay thắt lại dây buộc quyển trục hần mới vừa đưa, cố gắng ổn định tâm trạng.

Qua một lát, hần mới nói: "Đa tạ nàng."

Ta khó hiểu: "Quận vương cảm tạ việc gì?"

Mắt hần đầy ý cười: "Đa tạ nàng ngày ấy trợ giúp Long Cơ tránh được tai họa."

Lúc này ta mới phản ứng được việc hần nói, chỉ cúi đầu nói nhỏ: "Ngày ấy là ta tình cờ đi ngang qua, gặp tiểu quận vương đang giằng co với người khác ở cửa cung, mới nổi lên chút lòng tốt muốn khuyên giải can ngăn, chỉ là cử chỉ vô tâm tùy tính thôi."

Hần cúi đầu nhìn ta: "Mặc xiêm y cung tỳ, lại xuất hiện ở Phụng Dương môn, nếu nói là cử chỉ vô tâm có chút gượng ép."

Ta bị hần vạch trần, mặt lại nóng lên, ngắc ngứ một lúc lâu mới nói: "Việc này quả thực có người cố ý ám chỉ qua, nếu không ta cũng sẽ không khéo như thế, có thể đoán được thời điểm và địa điểm phát sinh sự tình."

Hần trầm mặc trong chốc lát, khẽ thở dài: "Ta biết, là Lương vương bày ra cái bẫy này."

Đây là hần lần đầu xưng 'Ta', mà không phải 'Bổn vương'. Ta nghe xong không tránh khỏi tim đập mạnh, mới hiểu thì ra hần đã sớm biết việc này, không khỏi truy vấn: "Cũng đã biết, vì sao còn để việc này phát sinh?"

Hần thân nhiên nhìn ta: "Việc này ta sớm biết tình hình, mặc dù là bẫy cũng đã có kế sách ứng phó. Nếu hần muốn làm như vậy, thì tùy hần đi, muốn bắt chúng ta lâm vào hiểm cảnh là hần, nhưng người chân chính có thể quyết định sinh tử chúng ta lại chỉ có bệ hạ."

Hần nói rất mật mờ, nhưng ý tứ trong lời nói lại rất rõ ràng. Vận mệnh của bọn họ, nằm ở việc bệ hạ có thật sự có lưu tâm đến, có bằng lòng che chở cho con cháu hay không. Nếu bệ hạ không muốn bọn họ chết, thì mặc dù là phạm lỗi tày trời cũng không bị trị tội, nếu bệ hạ xem bọn họ là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, mặc dù là sai lầm nhỏ đi chăng nữa cũng có thể khiến đầu người rơi xuống đất.

Tuy ta biết được tình cảnh hoàng tự Lý thị, nhưng hôm nay tự hần nói ra mấy câu đó, mới thật sự linh hội được cảm giác cá nằm trên thớt.

Mà cây đao cũng chính là tổ mẫu ruột thịt của họ, tẩm thối đó chính là chiếc long y kia.

"Tuy ta có cách ứng phó nhưng không dự đoán được ngày ấy nàng sẽ xuất hiện," hần chăm chú nhìn ta: "Nếu Lương vương có thể báo cho nàng biết việc này, hần cũng đã biết ta và nàng có quan hệ." Ta cúi đầu "Vâng" một tiếng, mới vừa rồi đè nén hoảng hốt, lại bị mấy lời của hần mà bùng phát trở

lại, ta với hần kỳ thật bất quá gặp nhau mấy lần, cái gọi là quan hệ, cũng chỉ là ngày ấy diễn trò cho Uyển Nhi xem ...

Hần đem hai đoạn trâm kia hợp lại, đưa một đoạn cho ta: "Nửa cây trâm ta giữ, nàng đã có thể xả thân cứu Long Cơ một mạng, ngày sau nếu có chút gì đó ta có thể tương trợ, tất sẽ làm hết sức."

Ta tiếp nhận nửa đoạn trâm kia, miết ở trong tay lại không biết đáp lại như thế nào.

Lúc ta đang bối rối, bỗng nhiên nghe thấy chỗ sâu trong lầu các có tiếng sách rơi xuống đất, không khỏi cứng ngắc thân mình nhìn hần, hần ra ý không muốn ta lên tiếng, đúng lúc đang muốn xoay người tìm hiểu, nơi phát ra tiếng vang đã truyền đến tiếng bước chân, giấy lát từ cạnh giá sách lộ ra khuôn mặt một thiếu niên, cẩn thận quan sát hai người bọn ta một lát, mới bỗng nhiên cười nói: "Lý huynh!"

Lý Thành Khí gật đầu, nói: "Người lại trốn ở chỗ này đọc sách."

Thiếu niên từ sau giá sách bước ra, lắc lắc đầu, ngáp một cái nói: "Sách trong lầu các này nhiều như vậy, đương nhiên phải mất ăn mất ngủ mới có thể đọc thống khoái." Ước chừng cách ba bốn bước xa, hần mới dừng lại tinh tế đánh giá ta, ánh mắt sáng quắc.

Ta bị hần nhìn chòng chọc không được tự nhiên, đang không biết làm thế nào cho phải, hần đột nhiên mở miệng nói: "Vị này chính là tẩu tẩu sao? Dám ở Quốc Tử Giám Sùng Minh các nói chuyện yêu đương, quả thực không tầm thường, không tầm thường, tại hạ Trương Cửu Linh, bái kiến tẩu tẩu."

Hần nói xong, lập tức nâng tay áo, cung kính hành đại lễ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Trâm ngọc 3

Ta không ngờ hần lại hiểu lầm, đứng ngốc ra đó.

Lý Thành Khí chỉ lắc đầu, nói với ta: "Vị này là hậu nhân của Tây Hán Trương Lưu hầu, Quốc Tử Giám vốn chỉ thu nhận đệ tử lớn hơn mười bốn tuổi, nhưng hần chỉ bằng một câu thơ đã phá được lệ này."

Hần tựa tiểu phi tiểu nhìn ta, ta vội lánh tránh: "Bàn mưu trong màn trướng, quyết thắng ngàn dặm xa [1], không nghĩ tới ở nơi này lại còn có thể nhìn thấy được con cháu của Trương Lưu hầu." Tây Hán Trương Tử Phòng trợ Lưu Bang nhất thống thiên hạ, lưu danh muôn đời, mà vị thiếu niên này phong vận khí phách, quả thật cũng không giống với người bình thường.

Trương Cửu Linh xấu hổ cười: "Lý huynh mỗi lần nói về ta đều nhắc đến lão tổ tông từ ngàn năm trước, hại ta không dám gặp ai. Tẩu tẩu đừng vội khen ta, lúc trước đề thuyết phục được lão tiên sinh nên không thể không viết, chẳng qua là ta không chịu từ bỏ."

Hần cứ một câu lại một câu tẩu tẩu, làm ta vô cùng quần bách, vội nói: "Trương công tử có thể gọi thẳng tên ta, ta ——" ta vừa muốn mở miệng lại thấy không ổn, hần gọi Lý Thành Khí là Lý huynh, nhưng không hành lễ, chẳng lẽ Lý Thành Khí vẫn chưa tiết lộ thân phận với hần?

Lý Thành Khí dường như nhìn ra do dự của ta, tiếp lời nói: "Vị này là Vĩnh An quận chúa."

Trương Cửu Linh khẽ a một tiếng, nói: "Chẳng lẽ ta đây mới vừa rồi gọi sai sao?" Lý Thành Khí cười cười không trả lời, hần mới giật mình nhìn kỹ lại ta, rồi cung kính hành lễ: "Quận chúa, tại hạ đường đột."

Ta thế này mới nói nhỏ: "Trương công tử cứ tiếp tục bái lạy nữa, thủ vệ lão tiên sinh kia sẽ lên đây đó."

Xem ra hần đã sớm biết được thân phận Lý Thành Khí, lại gọi thẳng Lý huynh mà không phải quận vương, chắc là chỗ tri giao tri kỷ. Ta thấy hần vui vẻ tràn đầy sinh khí, bất giác đối với thiếu niên này thêm vài phần hảo cảm, không thấp kém cũng không thanh cao, nhìn như tùy ý nhưng trong lòng đều có chừng mực, nói vậy nếu là ngày sau ắt sẽ thành triều thần được trọng dụng.

Trương Cửu Linh gật đầu: "Vậy ta sẽ không câu nệ lễ tiết nữa", hần vừa nói xong, vừa giở cuốn sách mở phân nửa trên tay, đi lên trước hai bước nói: "Trước khi ngủ ta đọc sách ở đây, trong lòng kích động mà không người chia sẻ, ai ngờ đúng là ông trời đưa Lý huynh tới, đúng lúc đúng lúc."

Hần cũng không câu nệ, thực sự cùng Lý Thành Khí bắt đầu bàn luận thư điển.

Lý Thành Khí chỉ bảo ta có thể tùy ý dạo quanh một chút, sau đó cùng Trương Cửu Linh đi đến chỗ sáng bên cửa sổ, thấp giọng nói chuyện với nhau. Trương Cửu Linh hiển nhiên là một tên một sách, nói đến đoạn hần tâm đắc, nhiệt tình trào dâng, vui vẻ không kìm chế được, mà hần chỉ khẽ mỉm cười, thỉnh thoảng thêm vào hai ba câu, nhưng chữ chữ đều là châu ngọc, chỉ rõ vào trọng tâm.

Ta tùy ý đi dạo giữa những kệ sách, đảo mắt lướt nhìn từng quyển thư tịch, trong đầu lại nghĩ đến đoạn đối thoại mới vừa rồi. Xuyên qua khe hở giữa những quyển sách, ngắm nhìn dáng người đứng bên song cửa sổ kia, ngay cả sắc trời có vẻ âm u cũng hiện lên chút âm áp.

Trong tay hắn còn nắm nửa thanh trâm ngọc, hắn thần nhiên như thể lưu lại nửa đoạn trâm ngọc kia, đến tốt cùng ý gì? ... Đúng lúc đang suy tư, hai người bọn hắn đột nhiên ngừng nói, Lý Thành Khí yên lặng nhìn cây tùng ngoài cửa sổ, Trương Cửu Linh lại quay đầu lên nhìn ta, khẽ cười nói câu gì đó. Người cách quá xa, ta không nghe được hắn nói gì, đã thấy Lý Thành Khí quay đầu nhìn ta, mỉm cười gật đầu.

Trên đường trở về, ta hỏi thăm câu thơ của Trương Cửu Linh rốt cục ra sao mà có thể làm cho lão tiên sinh Quốc Tử Giám chấp nhận phá lệ.

Lý Thành Khí nhẹ nhàng đọc: "Thảo mộc hữu bản tâm, hà cầu mỹ nhân chiết." (*Cây cỏ vốn có lòng, cầu gì người đẹp ngo.*)

Ta cẩn thận ngẫm nghĩ câu này, câu chữ đơn giản lại trực tiếp chạm vào lòng người, quả thực câu hay. Ta cảm chén trà uống một ngụm, nói: "Đáng tiếc chỉ có một câu, nếu sau này có thể viết ra đầy đủ, có thể lưu truyền hậu thế." Hắn gật đầu nói: "Một câu hay có thể tiện tay viết ra, nhưng muốn có một bài thơ hay lại phải cân nhắc đắn đo từng chữ, có lẽ ngày sau nếu hắn có tâm thì có thể hoàn thành nỗi tiếc nuối này."

Lý Long Cơ nghe hai ta nói xong, nghiêng đầu nói: "Các người cũng gặp được kỳ nhân?" Ta cười gật đầu: "Là một kỳ nhân." Hắn liếc nhìn ta, hỏi: "Là ai?" Ta lên quan sát Lý Thành Khí, nói: "Là bằng hữu của quận vương". Ta nghĩ nghĩ, lại bồi thêm một câu, "Là hậu nhân của Trương Lưu hầu."

Hứng thú trong mắt hắn dần dần dày lên: "Nghe người nói bằng hữu của đại ca, ta đã biết người này bất phàm, quả thực đúng như thế." Hắn nói xong, nghiêng đầu nhìn Lý Thành Khí: "Đại ca làm sao có thể quen biết được bằng hữu như vậy, thế mà cũng không nói cho đệ nghe."

Lý Thành Khí cười nhìn hắn: "Quen biết ở Trường An Túy Tiên Lâu". Nhất thời trên mặt Lý Long Cơ biến hoá đủ mọi màu sắc: "Đại ca, Túy Tiên Lâu..." Hắn khó hiểu liếc nhìn ta một cái, không nói tiếp.

Ta cũng không hiểu nhìn hắn, quay sang nhìn Lý Thành Khí. Túy Tiên Lâu, chỉ cần nghe tên này đã biết là chốn hưởng lạc, Lý Long Cơ lại mang vẻ mặt này, hay là... Lý Thành Khí uống ngụm trà, thích thú thoảng nhìn ta, mới trả lời Lý Long Cơ: "Chốn yên hoa cũng là chỗ tụ tập hiền tài, xưa nay bao nhiêu văn nhân nhà sĩ đều yêu thích hồng tự thêm hương* lịch sự tao nhã. Ngày ấy hắn đi là vì trộm sách, mà ta lại là vì tìm kiếm người tài, trùng hợp chạm mặt cũng coi như có duyên."

* Hồng Tự Thêm Hương: Câu này là câu thành ngữ cổ. Nghĩa ban đầu là thi sĩ trong thời gian dùi mài kinh sử có hồng nhan giúp đốt thêm hương. Hiểu ngắn gọn là "Hồng nhan thêm hương".

Hắn giải thích thẳng thắn rõ ràng, Lý Long Cơ nghe xong ngượng ngùng đứng lên, ho nhẹ một tiếng, nói: "Đệ sai lầm rồi, đại ca xưa nay luôn giữ mình trong sạch ——" hắn nhẹ nhàng đánh gãy: "Người này quả thật bất phàm, ngày sau trên triều đình ắt sẽ có chỗ cho hắn." Lý Long Cơ gật đầu, đôi mắt đen thẳm yên lặng nhìn xuống, không giống một đứa trẻ chút nào.

Lý Thành Khí cầm quyển sách trên tay lật xem, không nói nữa.

Tay ta cầm ấm trà, loay hoay đặt lên bếp lò, cảm thấy có chút bối rối, không dám nhìn hắn nữa.

Bởi vì tối hôm qua Hoàng cô tổ mẩu một mẻ, mọi người được dịp lên nghỉ ngơi, đêm tiệc tối dời qua hôm nay. Khi chúng ta đi đến ngoài điện, ánh đèn rực rỡ mới được thắp lên, tất cả cung tỳ đều bận rộn chuẩn bị, chỗ dành cho địa vị tôn quý, mọi người đã ngồi xuống, đang cùng bệ hạ phẩm trà.

Ta theo hai người hắn đi vào hành lễ, sau đó đi tới bàn trà ngồi xuống. Tiên Huệ ngồi bên cạnh hướng ta trừng mắt nhìn, nhẹ giọng nói: "Hôm nay tỷ tỷ du ngoạn có hứng khởi không?" Ta cười nhìn nàng: "Muội không nói thì ta đã quên, sao hôm nay muội không cùng đi?" Tiên Huệ bĩu môi liếc ta, nói: "Long Cơ ca ca có tới tìm ta, nhưng hôm qua đi dạo với tỷ dính nước nên bị cảm, bây giờ còn đau đầu đây này."

Ta ừm một tiếng, nhìn kỹ sắc mặt nàng, quả thực có chút nóng sốt ửng hồng, nhân tiện nói: "Thế sao còn thị yến? Sai cung tỳ đến bẩm báo một tiếng là tốt rồi, cũng không phải yến hội gì quan trọng."

Tiên Huệ ai oán nhìn ta, thấp giọng nói: "Ta cũng đã nghĩ như vậy, nhưng trước bữa tiệc hoàng tổ mẩu đã đặc biệt sai người đi các cung phân phó, tiệc tối hôm nay không người nào được vắng mặt."

Ta hơi sững sốt, không hiểu ý tứ này. Nhưng nàng chỉ là một đứa nhỏ khẳng định cũng không rõ ràng lắm, không thể truy hỏi được gì, nhưng xét thấy việc này sẽ không đơn giản như thế.

Hôm nay người đến đầy đủ hết, phía sau bệ hạ là Uyển Nhi và Vi Đoàn Nhi, bên tay phải là các thúc phụ ta, bên tay trái là Thái tử cùng các hoàng tôn hậu bối, Thái Bình công chúa vẫn chưa đến. Tầm mắt ta lướt qua, đối diện đến ánh mắt Uyển Nhi, chậm ngừng một chút, thấy nàng nhử mi nhìn ta nhẹ lắc đầu, trong lòng không khỏi lộp bộp một tiếng.

Chu quốc công Vô Thừa Tự vừa ngừng nói, bệ hạ nhìn nhìn hắn, bỗng nhiên quay sang Lý Long Cơ nói: "Hôm nay Long Cơ đi Quốc Tử Giám, có chuyện gì mới mẻ thú vị? Nói cho hoàng tổ mẩu nghe một chút."

Lúc này Uyển Nhi đã cúi đầu, trái lại Vi Đoàn Nhi lại lạnh lùng nhìn Lý Long Cơ, bày ra tư thế xem kịch vui. Ta thấy tình hình này, chợt nhớ lại lời Uyển Nhi, Vi Đoàn Nhi muốn gả cho Thái tử lại bị từ chối khéo léo, tất sẽ tìm thời cơ trả thù. Mà cái thóp nàng ta nắm được, chẳng lẽ là chuyện đi dạo Quốc Tử Giám hôm nay?

Lý Long Cơ cung kính đứng dậy, trả lời: "Tôn nhi hôm nay đi Quốc Tử Giám, có duyên xảo ngộ Sùng Văn quán học sĩ Đỗ Thẩm Ngôn, sau đi theo hắn lại gặp được Thôi Dung, cùng hai người họ trò chuyện cả một ngày, học hỏi không ít điều hay." Bệ hạ gật đầu: "Trong dân gian truyền tụng 'Thôi Lý Tô Đỗ' người lại may mắn gặp được cả hai, Thôi Dung từng là theo hầu Tam Hoàng thúc Lư Lăng vương của người đọc sách, văn chương hoa mỹ, phẩm còn

nhớ rõ hần."

Ta nghe Hoàng cô tỏ mầu nói mới nhớ đến, năm đó khi Lư Lăng vương Lý Hiền còn làm Thái tử, đối với người này vô cùng ý lại, nhiều việc lớn nhỏ trong Đông cung đều qua tay người này, nhưng rốt cuộc cũng đã là quá khứ. Thấy sắc mặt bệ hạ vẫn như thường, có lẽ sẽ không dựa vào mấy người này giận chó đánh mèo .

Lý Long Cơ trả lời: "Tôn nhi khi còn bé cũng từng nghe qua danh hào của bốn người này, hôm nay coi như là hữu duyên."

Bệ hạ gật gật: "Người đọc sách ít nhiều có chút tâm cao khí ngạo, người là tiết lộ thân phận làm hai người hần chú ý tới?" Lý Long Cơ lắc đầu, cười nói: "Tôn nhi từ đầu đến cuối cũng không nói ra thân phận, chỉ là cùng các học tử thảo luận kinh thư, mới làm cho Đỗ Thẩm Ngôn nghi chân ở đó chú ý." Bệ hạ cười cười: "Không hổ là tôn nhi của trẫm, tám tuổi đã có thể cùng học tử Quốc Tử Giám luận thư. Đã nói về cái gì?"

Tìm ta bỗng giật thót, Lý Long Cơ cũng cứng đờ, mới đột nhiên phát hiện lời kia hôm nay nói ra cực kỳ không ổn.

Sau khi bệ hạ đích thân xác định Lạc Dương làm Thần đô, tất cả mọi sự kiện bà làm đều để nâng cao địa vị Lạc Dương. Từ khi bắt đầu đăng cơ, đã ở Lạc Dương kiến dựng Võ thị thất miếu, di chuyển mười vạn hộ, đem khoa cử từ Trường An di chuyển tới Lạc Dương, đề cao địa vị Lạc Dương Quốc Tử Giám. Nay, lại chiêu mộ nho sinh khắp thiên hạ trình bày và phân tích tầm quan trọng Lạc Dương, đúng vào lúc này Lý Long Cơ ở Quốc Tử Giám đàm luận ra câu ấy, Hoàng cô tỏ mầu làm sao lại không biết?

Các thức phụ hình như đã sớm biết, đều ở một bên lắng nghe, Lý Long Cơ đã thay đổi dần sắc mặt. Ta nhìn lên Lý Thành Khí, thấy hần vẫn như cũ khỏe miệng mỉm cười, chỉ là trong mắt đã không có nửa phần độ ẩm.

Bệ hạ hỏi lại một lần, sắc mặt Lý Long Cơ trắng bệch, chậm chậm quỳ xuống, không trả lời.

Một cái quỳ này làm nhiều người ở đây thấy sự có kỳ quái, Thái tử Lý Đán thu lại tươi cười, đôi mắt đầy vẻ lo lắng.

Bệ hạ không hỏi hần nữa, chậm rãi nhìn mọi người phía sau, sau cùng đem tầm mắt dừng lại trên người ta: "Vĩnh An, hôm nay Long Cơ đã nói gì? Người có còn nhớ rõ?"

Ta cả kinh đứng dậy, suýt nữa va phải cạnh bàn, cứng ngắc một lát mới tiến lên quỳ xuống. Nếu ta không nói, chính là cố ý thiên vị, càng chứng tỏ hần có tư tâm, nếu ta nói, cũng không mang lại điều gì tốt. Ta nắm chặt tay do dự, nửa chữ cũng không nói ra.

Trong điện tức thì an tĩnh lại.

Bệ hạ yên lặng một lát, mới nói: "Vĩnh An, người chỉ cần nói thật." Ta cúi đầu, cắn chặt môi, trong đầu lặp đi lặp lại từng lời từng chữ hùng hồn Lý Long Cơ nói hôm nay, giờ nghĩ lại đúng là mỗi chữ đều chọc giận thánh nhan, mỗi câu đều là gây ra đại họa.

"Hoàng tổ mẫu."

Lý Thành Khí bỗng nhiên đứng dậy hành lễ, ngắt lời nói: "Vĩnh An Quận chúa tuổi còn nhỏ, sợ hãi nên không nhớ rõ ràng, không biết liệu tôn nhi có thể thay nàng tấu bẩm?" Tìm ta đập mạnh, cũng không dám ngẩng đầu nhìn, chỉ nghe bệ hạ trầm mặc, lát sau mới nói: "Cũng tốt, Thành Khí nói đi."

Một đôi giày đen xuất hiện trước mắt, Lý Thành Khí đứng bên cạnh người ta, đều đều nói: "Lời Long Cơ nói rất nhiều, chỉ là kiến giải, có chút vẽ rồng điểm mắt. Luận địa thế, Lạc Dương bắc thông U Yên, tây tiếp Tần Lũng, đông đến Đại Hải, nam tới Giang Hoài, xác thực có thể ở giữa mà trị thiên hạ. Luận quân chính, Lạc Dương xác thực có thể khống chế ba sông, kiên cố bốn cửa. Chính vì điều này nên bệ hạ mới coi trọng Lạc Dương, nhưng Trường An từ thời Tây Chu đã được chọn làm kinh đô, trải qua mười hai triều đại, sớm đã thành nơi mà lòng dân khắp thiên hạ hướng đến, từ lâu đã thành vị trí 'nhất cương nhất thổ', chỉ có ở trong Trường An, mới có thể chân chính trấn an lòng dân, thiên hạ bốn biển đồng lòng quy phục!"

Ta nghe đến câu cuối cùng thì lòng bàn tay đã lạnh lẽo, ngoại trừ ngữ khí giọng nói, một chữ không sai! Nếu trước đó đã có người bẩm báo, nếu hần có ý định đọc sai lệch đó là tội khi quân, cho nên, hần bẩm báo đúng sự thật, ngữ khí mặc dù ôn hòa, nhưng giữa từng câu chữ đều không che dấu được ngạo khí của hoàng tộc Lý thị.

Bệ hạ im lặng, lát sau mới nói: "Lời nói rất hay", bà dừng một chút, hỏi: "Vĩnh An, có đúng là như thế?"

Ta cắn chặt môi, ngẩng đầu đáp lời: "Hồi Hoàng cô tổ mẫu, một chữ không sai."

Thần sắc bệ hạ càng lạnh lùng, mọi người không ai dám lên tiếng, ngay cả phụ vương muốn thả chén trà cũng không dám động, chỉ có thể nắm chặt chén trà nhìn ta chăm chăm. Tất cả mọi người hiểu được lời này nghiêm trọng thế nào, nhưng không người nào có thể đoán được bệ hạ đến tột cùng sẽ làm gì, bao gồm kẻ đang quỳ là ta, Lý Long Cơ, người đang đứng thẳng lưng Lý Thành Khí.

"Thành Khí" bệ hạ hỏi: "Người cho rằng, lời này của đệ đệ người là ý gì?"

Lý Thành Khí chưa lập tức trả lời, chỉ vén áo, thẳng người quỳ gối, nói: "Tôn nhi khấu thỉnh hoàng tổ mẫu giáng tội."

"Không phải người xuất ngôn, tại sao lại giáng tội?"

Lý Thành Khí nói: "Long Cơ tuổi nhỏ, thực ra là năm đó nghe tôn nhi nói ra, mới nhớ ở trong lòng. Hôm nay vào Quốc Tử Giám gặp chúng học tử cao đàm khoát luận nên nổi lên tâm tư hiếu thắng tranh đua. Tuy lời này là hần nói, nhưng lúc ban đầu dạy hần cũng là tôn nhi."

Bệ hạ thâm trầm nhìn hấn, nói: "Năm đó ngươi nói thế nào?"

Lý Thành Khí nói: "Mấy năm trước tôn nhi rảnh rỗi đi Quốc Tử Giám, từng nói qua 'Trường An, thiên hạ trường trị cửu an', lúc đó tâm tính còn tùy tiện, không ngờ dẫn tới chúng học tử đều phụ họa theo, không khỏi có chút vui quá lại quên. Hôm nay đi qua chốn cũ, thuận tiện ghé vào tán gẫu với các học đệ, không ngờ lại làm cho Long Cơ nổi lên lòng hiếu thắng. Do vậy, lời này căn nguyên là từ tôn nhi, chứ không phải Long Cơ."

Bệ hạ quan sát hấn, nói: "Trường An, thiên hạ trường trị cửu an, cũng là lời hay."

Ta nghe tới đây, lưng áo đã ướt đầm, mặc dù trong điện đốt lò ấm áp, nhưng so với gió lạnh thổi ngoài điện còn muốn lạnh hơn mười phần.

"Lời này tuy hay nhưng cũng là ngôn từ ngô nghê. Thân là hoàng thất Lý gia nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, vì triều thần làm gương. Hoàng thất an, mới là thiên hạ an, Thần đồ tuyệt đối không thể dễ dàng dao động". Lý Thành Khí chậm chậm đập đầu, nói, "Thỉnh hoàng tổ mẫu giáng tội, răn đe."

Sắc mặt Lý Long Cơ đã trắng bệch, muốn đứng dậy thì bị nhị ca Lý Thành Nghĩa vững vàng đè lại.

Bệ hạ yên lặng nhìn hấn, mới nói: "Mấy năm trước vô tâm nói năng tùy tiện, trầm vốn không nên truy cứu, nhưng mấy ngày trước trẫm đã hạ chiếu thư, cho học tử cả nước luận bàn về tầm quan trọng của Lạc Dương, nhưng hôm nay các ngươi lại lấy thân phận hoàng tôn ở Quốc Tử Giám nói ra lời ấy, không thể không phạt". Bà đưa chén trà trong tay cho Uyển Nhi, thờ dãi nói: "Đi ra ngoài điện quỳ gối mười hai canh giờ, tự suy ngẫm lại."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tuyệt Thái Sơ Cung

Yến tiệc trong điện đến hồi cao trào, ngoài điện tuyết cũng đã rơi trắng một mảnh.

Ta không thể nhìn tới bên dưới bậc thang, mắt thấy tuyết rơi càng dày, gió mạnh ùn ùn thổi ập vào, mặc dù ngồi ở trong điện mà tay chân cũng đã lạnh cóng. Hấn ra khỏi điện lại không khoác áo choàng, quỳ gối giữa gió to tuyết lớn như thế, làm sao chịu được?

Bữa tiệc huyền ảo ồn ào, so với khi nãy náo nhiệt không ít, mọi người đều cố ý che giấu không khí gượng gạo. Các thức phụ xem ra vui sướng không ít, nhiều lần bắt chuyện với Thái tử, làm ra vẻ như huynh đệ thân thiết. Tiên Huệ bị bệ hạ gọi ngồi cùng, thần sắc mệt mỏi, cũng may vẫn hiểu được là phải lấy lòng hoàng tổ mẫu. Lúc này, bên cạnh ta không còn ai, chỉ có cung nữ thỉnh thoảng tiến lên đổi trà nóng.

"Tuyệt ở Lạc Dương thật sự là tệ", Uyển Nhi bưng chén rượu đi đến cạnh ta, ngồi xuống, nói: "Ngày mai bệ hạ muốn đi chùa Phụng Tiên, tối nay sợ có người cả đêm không ngủ, quét dọn tuyết trên bàn thờ Phật."

Ta ừ ừ, không nói tiếp.

Nàng thay ta sửa sang lại tóc, nói: "Lần này trách phạt đã là nhẹ nhất." Ta ngẩng đầu nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Nếu là trọng phạt thì sẽ thế nào?" Uyển Nhi nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: "Loạn côn đánh chết." Tay ta khẽ run, chăm chú nhìn nàng, nhưng không nói gì nữa, hoàng thất cháu ruột chẳng lẽ tới nỗi như thế?

Uyển Nhi khẽ nhếch miệng cười: "Ta không phải hù dọa muội, hôm nay vừa nghe được việc này, ta đã sai người chuẩn bị."

Ta im lặng, chờ nàng tiếp tục.

Nàng thì thầm: "Nhớ rõ ngày ấy muội và Lý Long Cơ đại náo ở trước Phượng Dương môn, bệ hạ thập phần vui mừng, lúc ấy ta không hiểu được dụng ý của bệ hạ, hôm nay nghĩ lại đã hiểu."

Ta nghe vậy, cũng nghĩ nghĩ, lại càng thấy hồ đồ. Lấy thái độ của Hoàng cô tổ mẫu đối với các tôn nhi tôn tử của người, Lâm Tri quận vương dám can đảm công khai khiêu khích cung quy, còn nói những lời như 'Triều đình Lý gia ta', bệ hạ tất nhiên sẽ không tha tội, nhưng bà lại tha, thực sự rất kỳ quái. Ta vốn tưởng rằng bà cuối cùng quyết định để con cháu Lý gia kế thừa đế vị, lẽ nào ta suy nghĩ quá mức đơn giản?

Uyển Nhi nhấp ngụm rượu, trông thần sắc ta, thờ dãi: "Một đứa nhỏ tám tuổi sao có thể nói ra những lời như thế? Tất nhiên là học theo phụ thân của hấn, mà phụ thân hấn thì dính dáng đến triều đình Lý gia."

Ta nắm chặt tay, nghe nàng nói tới đây thì đã sáng tỏ.

Cho nên sự tình ngày ấy, thoát nhìn tưởng như là ân sủng, kỳ thật sớm đã là tội chết. Hiện tại ở Đại Chu, ai còn dám nhắc đến triều đình Lý gia? Nhất là một Thái tử hữu danh vô thực, chẳng khác gì mưu toan cướp thiên hạ, mang đã tâm muốn sửa hướng đối họ.

Ngày ấy không phải không phạt, mà là muốn phạt phụ thân của hắn, chứ không phải Lý Long Cơ.

"Cho nên Hoàng cô tổ mẫu muốn mượn hôm nay ——" ta bắt giác thốt ra, lại bị ánh mắt nàng ngăn lại. Nàng nhẹ gật đầu: "Không phải không có khả năng, huống chi Thái Bình không ở đây, không có người có thể nói đỡ cho hắn."

Cho nên Lý Thành Khí mới đích thân ra mặt, cho nên hắn mới nói ấu ả là nghe mình dạy bảo, đem hết mọi tội lỗi gánh trên người. Cho nên trong nháy mắt, hắn gần như đã hiểu rõ toàn bộ sự việc, hoặc là từ sau ngày ấy hắn đã biết được, sẽ có một ngày hắn phải làm vậy - hừng tội danh xúi giục đệ đệ, thay cha chịu phạt?

Ta nghĩ đến đây, tay hơi run rẩy, Uyển Nhi rót chén rượu, đưa cho ta, ý bảo ta uống.

"Muội nói xem trận tuyết này rơi đến khi nào?" Uyển Nhi cao giọng, ai thán nói: "Trông muội lạnh như thế, uống chút rượu ấm người đi." Ta đáp lại, cũng thật sự cảm thấy lạnh, vô thức uống xuống một chén, dòng nước nóng bỏng cay xè từ cổ họng chảy xuống, tầm mắt ta lập tức mờ hồ, lau một phen, mới nhìn thấy Uyển Nhi cười lắc đầu.

Nàng chỉ chỉ ngón tay vào trán ta, nói: "Thật giống người Lý gia, sao có thể đa sầu đa cảm như vậy."

Ta rầu rĩ nói: "Là do rượu cay."

Nàng không nhắc lại, hàn huyên chút chuyện về việc lên chùa. Ta uống chén rượu cay, cũng hoãn lại tâm tư. Nếu đúng như lời Uyển Nhi, đây là hình phạt nhẹ nhất, chỉ là... Hoàng cô tổ mẫu có thật sẽ cứ như vậy từ bỏ, hay là tiếp tục thử Thái tử Lý Đan?

Sắc mặt Thái tử vẫn như thường, cùng các thức phụ bàn luận về thi từ.

Lý Long Cơ cũng đã bình tĩnh lại, không ăn không uống. Tiên Huệ đi tìm hắn nói chuyện, hắn cũng mặc kệ.

Ta lo lắng nhìn hắn, thấp giọng nói: "Vẫn là trẻ con, không giấu được tâm sự." Uyển Nhi lắc đầu: "Như vậy cũng tốt, nếu thần sắc như thường mới đúng là có vấn đề."

Ta nhìn chén rượu trong tay, thấy đầu đầu từng cơn, nhủ mảy nhìn ra bên ngoài thấy tuyết vẫn rơi dày, nói với Uyển Nhi: "Ta đi về trước." Uyển Nhi gật đầu: "Đi thôi." Ta lướt nhìn qua Lý Long Cơ, đứng dậy đi đến trước mặt bệ hạ, nói là ban ngày hứng gió lại uống rượu, có chút đau đầu. Hoàng cô tổ mẫu hỏi thăm đơn giản vài câu, cho ta lui xuống.

Ta đi đến cửa đại điện, cung tỳ thay ta khoác áo choàng, buộc chặt dây lưng, khom người tiễn ta ra điện.

Cả Thái Sơ cung rộng lớn sớm trở nên mờ mịt, phía sau màu trắng xoá xa gần đều là tuyết, tuyết vô tận. Ta từng đọc qua vô số thơ từ viết về tuyết, nhưng lúc này không thể nhớ nổi một câu nào. Trong trời đất, chỉ có con người trắng lưng quý gối kia, đôi mắt trong suốt lướt qua sa mạc tuyết, lẳng lẳng nhìn ta.

Trong điện âm thanh náo nhiệt vui vẻ vọng ra, cung tỳ đứng hầu bên ngoài cũng vì tuyết lớn mà trốn sau cánh cửa. Ta bước xuống thềm đá, chỉ vài bước mà giày đã ướt đầm. Từ thềm đá đi đến chỗ hẩn quý, cũng chỉ có vài chục bước. Ta nghĩ thế, theo bản năng vừa bước hai bước, hắn đã nhẹ lắc đầu, nhìn thấy hẩn lòng ta nhói đau, chợt dừng chân.

Nếu lúc này ta đi qua, tuyết đối không có ai phát hiện. Huống hồ, ban ngày chúng ta cùng đi Quốc Tử Giám, nay hắn bị trách phạt, ta có đi tới hỏi thăm cũng là hợp tình hợp lý. Trong đầu nghĩ vậy bèn bước thêm hai bước, đã thấy hẩn ôn nhu nhìn ta, lại nhẹ lắc đầu.

Trong đôi mắt đen thẳm ấy, có vài phần kiên định, cũng có vài phần răn đe.

Ta chỉ có thể dừng chân lần nữa, lẳng lẳng nhìn hắn, hắn cũng không nhúc nhích nhìn ta. Một lát sau, cảm giác choáng váng ban nãy đều tan biến, chỉ còn lại đáy lòng ần ần đau đớn, mới vừa rồi uống rượu yết hầu đã đắng chát, ta thờ sâu kéo lại áo choàng, xoay người bước nhanh rời xa đại điện, chỉ đi mấy bước nhưng suýt nữa lại ngã xuống đất, không dám quay đầu nhìn hắn tiếp.

Đội khi về đến cung, Nghi Bình đã chờ ta rất lâu, nàng đem áo choàng trên người cởi ra, giữ sạch hết tuyết vương trên áo. Không ngừng hỏi ta hôm nay ra ngoài du ngoạn có vui không, có tin đồn gì thú vị kể nàng ấy nghe, ta lại thủy chung không nói được lời nào, mặc nàng sắp xếp thay đổi xiêm y, ra hiệu bảo nàng thả màn trướng, ngã thẳng lên giường lẳng lẳng nằm đó.

Bên ngoài Nghi Bình phân phó bưng thêm chậu than, rồi dặn dò ngày mai chuẩn bị đồ điểm tâm sáng cho ta, các câu đều cực khế, ta lại nghe vô cùng rõ ràng. Vốn tưởng lúc này tâm trạng sẽ hỗn loạn, không ngờ vẫn có thể phân tâm nghe cung tỳ trò chuyện.

Đèn tắt, ta nằm trần trọc một đêm, giấc ngủ không sâu. Vài lần muốn gọi Nghi Bình đi tìm hiểu, cuối cùng từ bỏ.

Bởi vì bão tuyết, đến khi sáng bầu trời vẫn tối đen một mảnh, Nghi Bình từ ngoài trướng đi vào, thấp đèn xong nàng quay đầu đang muốn nói chuyện, bỗng kinh hô một tiếng: "Quân chúa sao lại nổi mẩn đỏ nữa?" Ta sững sờ một chút, sờ sờ mặt, mới đột nhiên nhớ lại chén rượu đêm qua, cười khổ nói: "Làn này không phải mụn, là bị sỏi."

Nàng bước tới nhìn kỹ hơn, nói: "Có cần thỉnh Thái y đến xem?"

Ta nghĩ nghĩ: "Đi đi, phải nhanh chút." Hôm nay phải lên chùa dâng hương, vẫn nên dò đường trước, nếu trên đường bỗng nhiên phát sinh việc gì, ngược lại không tốt.

Nàng tuân lời, vội vàng đi, đến khi trở về, phía sau đi theo không ngờ là Thẩm Thu.

Đuôi mây hắt còn dính tuyết, trên mặt lại mang một nụ cười âm áp, hắt hành lễ rồi nói: "Quận chúa thật đúng là nhiều bệnh tật." Ta bắt đầu nhìn hắt: "Lần này là do uống rượu, sao dám làm phiền Thẩm thái y tự mình đến." Hắt đứng dậy lắc đầu, con ngươi sáng rõ: "Quận chúa sai rồi, bệnh sỏi so với mụn còn hung hiểm hơn vạn phần, nếu không may còn có thể chết người, tiểu nhân sao dám không đến."

Nghi Bình bụng hai chén trà nóng lên, hắt cũng không uống, chỉ cười nhìn ta nói: "Bệnh này tiểu nhân cần thanh tĩnh chẩn đoán, không thể có người ngoài ở đây." Ta thầm nghĩ tên này thật nhiều tật xấu, ra hiệu Nghi Bình đi ra ngoài, nói: "Đây là bệnh từ nhỏ, Thẩm thái y không cần khẩn trương như thế."

Hắt tự động ngồi xuống, đợi Nghi Bình thả mình, mới nhẹ giọng nói: "Cũng là thay người khác đến xem, tất nhiên phải cẩn thận chút."

Ta không rõ cho nên nhìn hắt, thấy hắt ý cười mơ hồ, tựa hồ còn cất giấu điều gì khác. Nhưng cùng hắt nói chuyện với nhau mấy lần, biết rõ tên này làm việc không theo khuôn phép, dứt khoát không thêm truy vấn, hóp ngum trà nhuận cổ.

Một lát sau, hắt mới tăng hắng cổ họng, nói: "Xem ra quận chúa đối với người nọ hình như không để tâm lắm, tiểu nhân cũng sẽ không làm chuyện mất mặt, sớm chán xong sớm cáo lui." Hắt vừa nói xong, vừa bảo ta đưa tay phải cho hắt.

Ta vừa vươn tay, chợt đoán được điều gì, quan sát hắt, nói: "Người Thẩm Thái y nói là người phương nào?"

Thẩm Thu nhắm mắt, cẩn thận bắt mạch, không để ý tới ta. Ta càng cảm thấy người hắt nói có thể là Lý Thành Khí, trong lòng không khỏi sốt ruột, vừa định kéo cổ tay, hắt cũng đã buông ngón tay: "Không sao cả, bệnh cũ hàng năm thôi. Tuy là thuở nhỏ mang bệnh, quận chúa cũng không thể bỏ qua, ngày sau vẫn nên hạn chế uống rượu."

Ta không để ý tới lời hắt nói, nhìn hắt chòng chọc.

Hắt lại tăng hắng cổ họng, mới trả lời: "Người quận chúa nghĩ đến lúc này là ai?"

Hắt dứt lời, ta càng khẳng định sự thật, thành khẩn nhìn hắt: "Quận vương còn quý?" Nếu hắt có thể nói thân nhiên như thế, ắt là có giao tình thân thiết với Lý Thành Khí, ta cũng bất chấp cái khác, trực tiếp hỏi ra điều ta quan tâm nhất.

"Tất nhiên không còn", hắt lắc đầu, "Nếu còn phạt quý trước điện, kẻ nào dám đi thăm hắt? Bệ hạ thấy hắt quý cả một đêm cũng mềm lòng, sai người đỡ hắt đến Thượng Y cục, ta mới bắt mạch cho hắt." Ta nghe hắt nói chữ "Đỡ" kia, trong lòng ần ần nhói đau, vội hỏi: "Có gì đáng ngại không?"

Hắt cười tủm tỉm, nói: "Tuổi trẻ, chẳng qua quý trên tuyết một đêm, dường như mấy ngày sẽ ổn cả. Bất quá ta vừa muốn kê đơn thuốc, cung tỳ của người đã vội vã kéo ta đến đây, chưa kịp nhìn kỹ." Ta vội la lên: "Vậy người còn không mau trở về?"

Hắt thở dài: "Không dám trở về, quận vương đã đích thân phân phó ta đến chẩn bệnh cho quận chúa, ta không kê bệnh tốt sao dám trở về?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tuyết Thái Sơ Cung (2)

Ta bị hắt nói nghẹn họng, không thốt ra được một lời.

Đợi khi hắt cầm bút, ta vẫn còn hoảng sợ, suy nghĩ trăm trăn nửa ngày, mới nói: "Hiện giờ còn ai liên quan ở Thượng Y Cục không?" Hắt quả quyết hạ bút, mây bay nước chảy lưu loát sinh động viết đơn thuốc, nói: "Nghĩ đi nghĩ lại, hình như không có gì bất tiện." Hắt nói xong, thả bút cầm lấy giấy thổi thổi, dùng nghiêng mực đặt ở trên bàn.

Ta trầm mặc một lát, cũng cảm thấy bản thân dường đột, nhanh tay rút một tờ giấy trắng, muốn đề bút viết gì đó nhưng trong đầu lại trống trơn một mảnh.

Hắt thấy ta như thế, cũng không cáo lui, xoay người bước đi. Ta hoảng hốt thốt lên gọi hắt lại: "Thẩm Thái y có thể giúp ta nhấn vài lời?" Hắt quay đầu liếc ta, cười nói: "Mới vừa rồi quên nói, bệ hạ có ý chỉ, hôm nay muốn quận vương đi theo xa giá (xe vua) đến chùa Phụng Tiên. Quận chúa nếu có gì muốn nói, vẫn là tự mình nói tốt hơn."

Ta kinh ngạc nhìn hắt: "Hôm nay?"

Quý cả đêm trên tuyết, hôm nay vẫn phải theo phụng bồi bệ hạ? Tuy là lần đầu ta đến Lạc Dương lễ Phật dâng hương, nhưng được biết chùa Phụng Tiên được xây dựng trên sườn núi, giữa hang đá Long Môn, đường lên núi lại gấp ghe, do bệ hạ đến dâng hương nên đã được dọn dẹp không ít, nhưng vẫn

có vài con dốc phải đi bộ, nhuyển kiệu không thể đi qua.

Hắn gật đầu: "Quận chúa nếu muốn gửi lời, chờ thêm vài canh giờ nữa gặp mặt rồi nói sau, tiểu nhân muốn châm cứu cho quận vương, chữa trị chu toàn trong ngày hôm nay, xin cáo lui trước. Nếu không sau này khó đảm bảo trị dứt bệnh." Ta vội vàng gật đầu, không ngăn hắn nữa, hắn cũng không khách khí, xốc rèm che bước nhanh mà đi.

-

Trên núi đang có hạ nhân vẩy nước nóng lên tuyết, đoàn người đều đã ở dưới chân núi, đợi khi tuyết tan mới bắt đầu leo lên.

Võ Thừa Tự ở bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu, thấp giọng cười nói rằng đến ông trời cũng phải e sợ long uy của bệ hạ, hôm nay bệ hạ lễ Phật, sáng sớm tuyết đã rơi ít đi, giờ đến dưới núi thì ngừng hẳn. Thái tử và các quận vương đi theo đứng ở một bên, từ xa xa ta nhìn thấy Lý Thành Khí đứng phía sau Thái tử, vẫn là thân sắc bình thân như trước, ngẫu nhiên khi hoàng tổ mẫu quay đầu hỏi gì đó, hắn đều cung kính cúi đầu đáp lời, hai bà cháu họ vẫn như trước hoà thuận vui vẻ, việc đêm qua sớm tan thành mây khói.

Ước chừng sau một lúc lâu, mọi người đều bắt đầu lên núi. Chỗ phía trước đã được cung tỳ dọn đường, bởi vì đường lên núi quá hẹp, ngoài trừ bệ hạ, còn lại tất cả mọi người đều cho cung tỳ nội thị của mình lưu lại chân núi.

Ta kéo tay Tiên Huệ đi ở cuối cùng để ngắm cảnh, thấy nàng không an phận, liền đem nàng đi vào phía trong: "Đề ý chút." Nàng trừng mắt nhìn ta: "Tỷ tỷ hôm nay muốn làm cung tỳ của ta sao?" Ta héo héo mũi nàng, cười nói: "Muội là hoàng tôn, làm sao ta dám không che chở muội?" Nàng nghe lời này, không nhịn được cười, thờ dãi nói: "Cái gì mà hoàng tôn, làm sai chuyện còn không bằng một hạ nhân."

Ta im lặng một lát, mới nghiêm túc nói: "Những lời này ngày sau không được nói nữa." Đứa nhỏ này nhất định là nhìn chuyện hôm qua mới có ý nghĩ đó, đạo lý họa là từ ở miệng mà ra, nàng vẫn chưa hiểu được.

Tiên Huệ lên tiếng: "Đêm qua lúc ở đó ta còn nghĩ, nếu là ta và tỷ tỷ họ Võ giống nhau thì tốt rồi, có thể tự do tại một chút, có thể hưởng thụ tôn vinh vô thượng, cha mẹ cũng được khoẻ mạnh yên vui." Ta nghe lời này, trong lòng tư vị khó phân biệt, cũng không biết nên nói lại như thế nào, chỉ có thể vui đùa: "Việc đó không đơn giản sao, ngày sau ta tìm một tiểu quận vương Võ gia gả cho muội."

Tiên Huệ tiện tay nắm tuyết đọng trên vách đá, híp mắt cười nói: "Không cần tỷ tỷ tìm, ca ca ta sớm nói qua, nữ nhi Lý gia tám chín phần mười phải gả cho Võ gia, Võ gia nữ nhi cũng như thế", nàng đem tuyết vo tròn một cục, ném lên người ta, cười vui vẻ: "Hoàng tổ mẫu thích tỷ tỷ như vậy, nói không chừng còn có thể vì tỷ tỷ nhọc công chọn một phu quân tốt."

Ta bị ném tuyết cả nửa người, dờ khóc dờ cười nhìn nàng: "Ca ca nào của muội nói?"

Tiên Huệ nói: "Đại ca ruột của ta."

Ta phủ tuyết trên người, thuận miệng nói: "Khó được nghe muội nhắc tới hắn, ta còn tưởng rằng muội đem Vĩnh Bình quận vương coi như ca ca ruột, trong mắt không có người khác." Hiềm khi nghe nàng nhắc đến ca ca ruột, nghĩ lại mới nhớ ra ngày ấy trong điện, có một thiếu niên kêu la hắn mới là ca ca ruột của Tiên Huệ. Sau mới biết được đó là Lý Trọng Nhuận, Lư Lăng vương trưởng tử, cũng là một Thái tử được lập rồi lại bị phế.

"Đêm qua khi hắn uống rượu đã nói như thế". Tiên Huệ tỏ vẻ thần bí, "Hắn còn nói, không chừng hoàng tổ mẫu sẽ sinh thêm vài cái họ khác, ngày sau hoàng thất có tới ba bốn năm họ, tuyệt đối là chuyện lạ từ xưa đến nay chưa hề có."

Ta sùng sốt, suy nghĩ rõ ràng rồi hít ngum khí lạnh, nhanh chóng kéo nàng đứng lại, thấp giọng nói: "Khi hắn nói, bên cạnh trừ muội ra còn có ai?" Lời này của hắn rõ ràng là ám chỉ trai lơ của Hoàng cô tổ mẫu, là điều tối kỵ trong cung, thế mà lại tùy tiện nói với một đứa nhỏ bảy tuổi, nếu bị người ngoài nghe thấy... Nghĩ đến đây trên người đã phát lạnh từng trận, không dám tiếp tục.

Tiên Huệ hoảng sợ, vội đáp: "Không có ai cả."

Ta tỉnh tâm một chút, nắm tay nàng nói: "Nhớ kỹ, hoàn toàn quên những lời này đi, bất luận kẻ nào cũng không cho nói, nếu hắn còn nói nữa muội cũng xem như không nghe thấy gì cả! Về sau muội tuyệt đối không được lén lút bàn tán về Lý gia Võ gia, còn có hoàng tộc, cái gì liên quan cũng không được nói!" Tiên Huệ tâm tư vốn đơn thuần, lại gặp phải một tên hoàng huynh nói năng không biết giữ mồm giữ miệng, hôm nay không làm cho nàng nhớ kéo ngày sau tất thành đại họa.

Tiên Huệ ngây ngốc nhìn ta, ta nhìn chăm chăm nàng lặp lại một lần, nàng mới gật gật đầu, mặc dù không hiểu được hết nhưng không dám nói thêm nữa.

Ta bị mấy câu nói đó quấy nhiễu, không còn tâm tình thưởng cảnh, nàng cũng bị ta giáo huấn sợ hãi, yên lặng đi sau ta, không nói thêm một chữ.

Ước chừng sau một lúc, trời thế nhưng lại bắt đầu có tuyết nhẹ, gió cũng dần mạnh lên. Phía trước mọi người đã đi chậm lại, ta đang cân nhắc có phải ngừng một lát đợi tuyết ngừng lại đi tiếp hay không, thì đã có ai đó lướt qua mọi người đi tới, đúng là Lý Thành Khí cùng Lý Thành Nghĩa. Ta khó hiểu nhìn hai người hắn, Lý Thành Nghĩa liền mở miệng giải thích: "Bệ hạ sai người hộ tống các nàng lên núi, đại ca sợ bọn hạ nhân tay chân vụng về, để tránh sai sót gì nên tự mình đến đây."

Hắn vừa nói xong, vừa đi đến kéo tay Tiên Huệ, nói: "Một người tiếp một người, đi thôi."

Ta gật gật đầu, Lý Thành Khí né người nhường đường cho ta, khi đi qua ta lơ đãng liếc nhìn hắn một cái. Hắn không nhìn ta, chỉ bước nhanh đi theo phía sau.

Đi được chốc lát, Tiên Huệ có lẽ là bị ta răn dạy nên trong lòng có oán khí, bỗng nhiên đối Lý Thành Nghĩa nói: "Thành Nghĩa ca ca, phía trước không phải có đình sao? Ta mệt rồi, nhanh đi thôi." Nàng vừa nói vừa vội vàng đi trước vài bước, Lý Thành Nghĩa thấy nàng như thế chỉ bất đắc dĩ cười, theo sát đi lên.

Ta thấy hai người dần cách khá xa, nghe phía sau tiếng bước chân phát ra càng rõ ràng, chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn tuyết trên bậc thang, cố ý thả chậm tốc độ. Mặc dù Thẩm Thu y thuật cao minh tới đâu, cũng không có khả năng chỉ bằng mấy cây ngân châm mà có thể tiêu trừ hết khí lạnh đêm qua, đi chậm một chút, có lẽ hẳn sẽ không đau nhức lắm.

Xích sắt chắn trên mép núi vẫn còn đọng tuyết, chỉ chớp mắt đã phủ một tầng thật dày, trận tuyết này đúng là đến nhanh, đi cũng nhanh.

Bỗng nhiên, giữa sườn núi lơ mờ truyền đến tiếng kêu la của ai đó, xem chừng là tuyết quá lớn, làm cho các quận vương công chúa phải dừng lại, cung tỳ đi trước lấy nước ấm trừ tuyết, đợi tuyết tan lại đi tiếp.

Ta thấy Tiên Huệ và Lý Thành Nghĩa đã vào đình, dự tính đi lên thêm chút nữa cũng có thể vào đình nghỉ chân, đúng lúc đang do dự, đã thấy cổ tay bị nắm chặt, chưa kịp phản ứng, đã bị người phía sau kéo đến thạch bích bên cạnh. Trên lưng chừng núi tiếng la vẫn còn vang lại, ta lại chẳng phân biệt được rõ ràng, chỉ cảm nhận được lưng kề sát vách đá, ánh mặt trời chiếu tà phản chiếu trong đôi mắt đen thẳm của hắn.

Thạch bích nơi này có chỗ lõm vào, không nhìn thấy dưới núi, cũng không thấy bất cứ ai ở sườn núi.

Hắn yên lặng ngắm nhìn ta một lát, mới nói: "Lạnh không?" Ta hồi sau mới phản ứng, rồi gật gật đầu, sau đó lại liên lắc lắc đầu. Hắn thấy ta như thế, không khỏi cười dịu dàng, bỗng nhiên hỏi: "Nghe nói sinh nhật nàng là ngày tám tháng giêng?" Ta bị hắn hỏi không đầu không đuôi có phần ngẩn ngơ, sau một lúc lâu mới "Vâng" một tiếng. Hắn ý cười sâu thêm ba phần, lại hỏi: "Đến sang năm là mười hai tuổi?" Ta lại gật gật đầu, càng trở nên hồ hồ nhìn hắn.

Hắn khẽ thở dài một tiếng: "Vẫn còn nhỏ, nhưng mà Văn Đức hoàng hậu khi xuất giá cũng mới mười hai tuổi." Ta nghe tới đây mới đoán được chút ít, chỉ một câu ngắn ngủi nhưng cũng đã chạm tới nơi mềm mại nhất trong lòng, nhất thời vừa sợ hãi vừa lúng túng, không dám nhúc nhích chút nào.

"Đợi tới sang năm, ta tìm thời cơ tốt thành hoàng tổ mẫu tứ hôn." Hắn buông tay mỉm cười nhìn ta, dường như cũng không cần ta đáp lại.

Ta mông lung nhìn hắn, há mồm muốn nói gì lại mắc kẹt trong cổ họng, không phát ra được nửa chữ.

Lúc này, hắn cũng đã lui ra phía sau từng bước, nói: "Đi thôi."

Nghe hắn nói, ta mới phát hiện người phía xa đã đến gần, vội sửa sang lại áo choàng, tiếp tục theo hắn hướng lên núi. Đi chừng vài chục bước, có hai nội thị cầm theo âm đồng đi tới, trong đó người lớn tuổi hơn thấy chúng ta liền hành lễ nói: "Tiểu nhân còn tưởng rằng phía sau không có người, cũng may cố ý đi kiểm tra lại, mời quận vương mau đi, đường phía trước đã được dọn sạch."

Lý Thành Khí gật đầu, nói: "Về phía sau nhìn lại đi, miễn cho để sót."

Hai tên nội thị vâng dạ, nhanh chóng lách người chạy xuống đường núi. Ta biết phía sau không có người, biết là hắn cố ý như thế, cũng không nói gì, chỉ cúi đầu theo hắn một đường đi tới trong đình. Lúc này hơn phân nửa số người đã lên giữa núi từ lâu, chỉ có Tiên Huệ và Lý Thành Nghĩa cố ý chờ hai người bọn ta, đang ở trong đình sưởi tay trước chậu than.

"Tỷ tỷ", Tiên Huệ thấy ta đến, lập tức nhảy tới, "Ta còn tưởng rằng các người lặn xuống núi rồi." Nàng nhanh nhẹn túm tay ta, quả thật là đang lo lắng.

Ta cười nói: "Muội muội ngoan, ta làm thế nào lại không tiền đồ như vậy?" Thật đúng là tính trẻ con, lúc này bị mắng nên không thèm đề ý ta, hiện giờ lại đối xử tốt như vậy.

"Tỷ tỷ", Tiên Huệ bỗng nhiên nhích tới gần, kéo tay ta thì thầm, "Muội không nhịn được, đã nói ra rồi." Ta kinh hãi nhìn nàng, đã thấy nàng cười tủm tỉm: "Ta và Thành Nghĩa ca ca nói, nếu Võ gia Quận chúa nhất định gả cho ca ca ta, vậy để cho hắn cưới tỷ, còn hơn gả cho người khác." Ta ngạc nhiên, nhìn Lý Thành Nghĩa, Lý Thành Nghĩa lập tức vội la lên: "Quận chúa đừng tưởng thật, Tiên Huệ chỉ nói đùa thôi."

Ta thấy hắn cuống quýt gặm chân, tất nhiên hiểu hắn là bị Tiên Huệ trêu chọc, cười nói: "Ta đương nhiên sẽ không tin là thật."

Lý Thành Nghĩa thờ dài một hơi: "Xem như ta sợ nàng, lần trước ép ta thối sáo, lần này bức ta đón dâu, tiếp theo không chừng còn bắt ta đi thất cô?" Hắn nói xong, cũng bất đắc dĩ nhìn nhìn Lý Thành Khí: "Sớm biết vậy vừa rồi đem nàng giao cho đại ca."

Tiên Huệ khẽ hừ một tiếng, nói: "Huynh muốn kết hôn, ta còn không vừa lòng đâu, có thể xứng với tỷ tỷ của ta, tất nhiên phải là Thành Khí ca ca hoàng tử phong lưu phóng khoáng, ngâm thơ viết chữ, thối sáo bắn tên không gì không thể mới được."

Một câu này, làm ta mới vừa mới bình tâm lại bắt đầu lúng túng, ta theo bản năng vội nhìn Lý Thành Khí, thấy hắn mỉm cười lắc lắc đầu, cũng đưa ánh mắt khẽ nhìn ta.

Chương 14: Năm Như Ý

Thiên Thụ năm thứ ba, Thái tử và các hoàng tử chính thức dọn về Đại Minh cung, thường xuyên bầu bạn với bệ hạ.

Thoạt nhìn ý chỉ này tựa như ân sủng, nhưng sự thật lại là nguy cơ bốn phía. Lời nói đùa của Lý Trọng Mậu không sai, mặc dù từ xưa đã có đại thần lộng quyền, có thể chân vạc tam quốc, trước thời Đại Đường khai quốc cũng có chia năm xẻ bảy, nhưng chưa bao giờ xuất hiện loại sự tình này: hoàng thất hai họ. Tra tìm từ cổ chí kim, có vương triều nhà nào mà có loại tình trạng này, đương nhiên cũng chỉ có Hoàng cô tổ mẫu là một nữ nhân mà có thể ngồi trên chiếc long ý kia.

Sau sinh nhật, phụ vương mắc bệnh nặng, ta tạm thời trở về vương phủ chăm sóc, chỉ có Nghi Bình đi theo.

"Vĩnh An", phụ vương khoác áo choàng, ngồi sau án thư lên tiếng gọi ta. Ta đang cầm quyển sách ngăn người, lúc đó bị giật mình, vừa muốn lên tiếng trả lời đã thấy phụ vương đứng lên, cúi đầu nhìn cuốn sách của ta, cười nói: "Con vừa trở về liền đọc quyển 'Thích tư luận' này, có nhìn ra cái gì đặc biệt không?" Ta le lưỡi, ngượng ngùng nói: "Chỉ là lật qua lật lại, quyển sách này có nhiều ý nghĩa thâm sâu con vẫn chưa hiểu hết."

Phụ vương sờ sờ đầu ta: "Kê Khang chỉ đạo cốt ở chỗ tu thân dưỡng tính, lớn hơn chút nữa mới có thể đọc hiểu". Ông ngồi xuống ghế cạnh ta, sờ chén trà, nói: "Trà lạnh rồi, sai người đổi chén trà mới đi."

Phụ vương chưa dứt lời, đã có người bưng khay tiến vào cửa: "Một tiểu cô nương, dùng cả ngày trà trà, uống chút canh cứu lý hương hạt ý đi đi." Dương thị vào cửa, trực tiếp đem canh đưa đến tay ta, ôn hòa nói: "Mặc dù không thể so với trong cung nhưng cũng là di nương tự tay hầm."

Ta nhìn nhìn, bưng lên uống một ngụm, nhất thời cảm giác ấm áp lan tràn tứ chi. Đây là tiểu thiếp phụ vương mới rước vào cửa, so với mấy thiếp thất kia tốt hơn nhiều, ta trở về đã nhiều ngày gặp qua vài lần, mà nàng lần nào cũng đều ôn nhu mềm giọng, chiếu cố ta chu đáo.

Dương thị nhìn ta uống xong, mới tìm chuyện nói: "Đợi qua mấy tháng, con sẽ theo bệ hạ đi Lạc Dương, đáng tiếc chúng ta đều ở Trường An, không có cách nào chăm sóc con." Ta cười cười: "Nếu là ý nguyện di nương thì phụ vương cũng sẽ dời đi, thành Lạc Dương cũng rất náo nhiệt, di nương đến đó khẳng định sẽ thích."

Dương thị cười nhìn phụ vương: "Ta vốn không có tâm tư này, chẳng qua mấy ngày trước đây nghe nói bệ hạ hạ chỉ cho trồng mẫu đơn rộng rãi ở Lạc Dương, quả thực làm cho ta có chút ngứa ngáy, ta với bệ hạ là đồng hương, từ nhỏ có thói quen ngắm mẫu đơn, đến Trường An lại thấy thiếu." Ta lên tiếng, có chút tò mò, nửa tháng nay không ở trong cung, sao đột nhiên Hoàng cô tổ mẫu nổi lên hứng thú như vậy.

Nàng còn nói thêm hai câu, rồi bưng khay ra ngoài, phụ vương thấy ta xuất thần, liền giải thích: "Mấy ngày trước đây Chu quốc công bày không ít danh phẩm hoa cỏ ở ngự hoa viên, đều là từ phương Nam nghìn dặm vận chuyển đến, phần lớn đều là hoa cuối hạ đầu thu mới nở, cũng coi như mắt không ít tâm tư. Chỉ có Tây Hà mẫu đơn khi chuyển đến đã khô héo, bệ hạ tức giận ngay tại chỗ, trở thành một kiếp trong cung."

Tây Hà là quê nhà lúc Hoàng cô tổ mẫu còn nhỏ, các nơi nở hoa chỉ có nơi này mẫu đơn khô héo, trong mắt bà tất nhiên là điềm xấu, cũng khó trách bệ hạ tức giận. Nhưng di nương mới vừa rồi còn nói ở Lạc Dương cho trồng mẫu đơn? Ta khó hiểu nhìn phụ vương, nói: "Hoàng cô tổ mẫu chẳng lẽ là muốn giận chó đánh mèo thúc phụ?"

Phụ vương lắc đầu: "Giận chó đánh mèo là Thái tử, không phải Chu quốc công." Ta giật thót hỏi: "Vì sao lại giận chó đánh mèo Thái tử?" Phụ vương thờ dãi: "Thúc phụ con đem hoa đưa đến trong cung, có người kiểm tra thực sự hoàn hảo, mới giao Thái tử trông giữ, khi bệ hạ đến ngắm hoa thì hoa đã tàn, tất nhiên sẽ giận chó đánh mèo người trông giữ."

"Sau đó?" Ta bất giác khản trương đứng lên, đuổi theo hỏi: "Thái tử nói như thế nào?"

Phụ vương dừng một lát, hơi thâm trầm liếc nhìn ta, cười nói: "Thái tử không nói gì, nhưng mà Vĩnh Bình quận vương có nói mấy câu, làm cho bệ hạ chuyển giận thành vui, lúc ấy mới hạ chỉ vận chuyển mẫu đơn từ Tây Hà đến Thần đô Lạc Dương, xây dựng Mẫu đơn viên để ngày sau hoàng thất ngắm cảnh."

Ta nghe được tên của hần, khản trương hỏi: "Vĩnh Bình quận vương nói gì?"

"Mẫu đơn từ thiên đình mà có, tất nhiên thông hiểu thánh ý, ở trong Trường An Đại Minh cung khô héo là do không cam lòng sinh trưởng ở kinh đô thứ hai, hoàng tổ mẫu không ngại hạ một đạo thánh chỉ, thỉnh 'Mẫu đơn tiên tử' di cư về thần đô, nhất định sẽ làm cho hoa mẫu đơn Lạc Dương, trở thành giai thoại", phụ vương lặp lại câu nói của hần, cười thờ dãi, "Lời này nói xong, đúng hợp tâm tư bệ hạ đối với Lạc Dương, kết quả chuyển giận thành vui."

Ta thế này mới yên tâm, nhớ lại lời hứa của hần, không duyên cớ thêm ba phần kiêu ngạo.

Phụ vương trầm ngâm một lát, nói: "Vĩnh Bình quận vương thuở nhỏ vẫn chường hơn người, lại biết cách che giấu tài năng, nhưng hôm nay tình thế ép buộc muốn giấu cũng không giấu được", ông đột nhiên chăm chú nhìn ta, "Lương vương nói hần từng thử qua, con hình như có ý với Vĩnh Bình quận vương?"

Ta suy tư một lát, đáy lòng ngọt ngào, khẽ gật đầu: "Thúc phụ nói là sự thật." Không nghĩ tới phụ vương hỏi trắng ra như thế. Lương vương thử ta, nói

vậy chính là chuyện ở Phượng Dương môn, ta tự tiện đến đó sợ là ứng với phỏng đoán của hần. Nhưng... Nếu ngày ấy hần đã nhắc đến chuyện tứ hôn, đối với phụ vương giấu giếm thì có gì tốt?

Phụ vương lại hỏi: "Hần tính toán như thế nào?"

Ta cúi đầu, ngón tay vẽ hoa trên mặt bàn, thấp giọng nói: "Quận vương nói, đợi đến khi nữ nhi được mười hai tuổi, sẽ tìm thời gian thích hợp hạ tứ hôn." Nay sinh nhật đã qua, mỗi một ngày nhớ đến lời này ta đều có chút khẩn trương, không biết trong miệng hần cái gọi là thời cơ tốt đến cuối cùng là khi nào, mà Hoàng cô tổ mẫu sẽ nói thế nào, sẽ đáp ứng ra sao?

Phụ vương nói: "Hôn sự của con vì phụ cũng không quyền quyết định, cứ xem bề hạ nói thế nào. Chính là phải nhớ kỹ, một ngày hần không khẩu thành tứ hôn, con phải một ngày không thể lộ ra quan hệ con với hần, trong cung tình thế hay thay đổi, ai cũng đoán không ra tâm tư bề hạ", ông ngừng lại một chút, nói tiếp: "Lương vương chung quy là thúc phụ con, hần cũng là nghĩ nhiều vài phần cho con."

Ta đáp vâng. Thúc phụ có phải thử ta hay không ta không được biết rồi, nhưng mấy người con trai của Thái tử, có ai mà bọn hần không ngày ngày lưu ý? Nhưng lời phụ vương ta hiểu được, giấu giếm việc này là lợi cho ta, cũng là vì bảo vệ hần, nhất là ở ngôi vị Thái tử ăn bữa hôm lo bữa mai, không nên có việc gì lại bắt hần xuất đầu lộ diện.

Ta tiếp tục lật xem quyển sách trong tay. Từng con chữ mạnh mẽ cứng cáp nhưng thâm tàng bất lộ, tựa như hình dáng hần quỳ trên tuyết trước điện.

Mấy ngày trôi qua đã đến tết hoa đăng Thượng Nguyên.

Nghi Bình bưng trà bánh ra phía ngoài, vừa đi vừa quay đầu, khuyên nhủ ta: "Hôm nay tết hoa đăng Thượng Nguyên, Quận chúa đừng ngồi buồn ở trong phòng đọc sách nữa ——" nàng còn chưa nói dứt lời, đã nghe loảng xoảng một tiếng, nước trà đầm tằm đều hắt lên người đang đi tới.

Ta nghe tiếng vang, liền quay đầu lại xem, thấy Lý Thành Nghĩa vẻ mặt hậm hực nhìn áo choàng của mình, trước mắt đã bị nước thấm ướt hơn nửa người, lại dính không ít bã trà, vô cùng chật vật. Mà người bên cạnh hần đứng lúc đứng xoay lưng với ánh mặt trời, trong đôi mắt mang theo ý cười nhìn ta.

Ta trong lúc nhất thời bối rối ngẩn ngang, sững sờ một lát mới tiến lên hai bước hành lễ nói: "Vĩnh Bình quận vương, Hành Dương quận vương."

Lý Thành Khí gật đầu: "Đứng lên đi."

Ta vừa đứng dậy, Lý Thành Nghĩa đã mở miệng, nói: "Người cũng đứng lên đi." Nghi Bình tính tình vốn yếu đuối, lúc này mặt sạm đỏ ửng cả lên, ngay ngốc đứng dậy một bên không biết phải làm gì, ngay cả lời xin lỗi cũng quên nói. Ta vội ra lệnh: "Nhanh đi tìm khăn ướt sạch sẽ, đưa quận vương lau khô người, rồi bưng chút trà nóng đến." Nghi Bình nghe lời này lập tức xoay người chạy đi, mới chạy bảy tám bước lại chạy trở về, hướng Lý Thành Nghĩa cúi đầu, nhặt khay lên rồi khỏi.

Ta nhanh chóng mời hai người hần vào trong thư phòng, đợi ngồi xuống mới hỏi: "Hai vị quận vương có việc gì đến đây?"

Lý Thành Nghĩa cúi đầu phui xiêm y, nói: "Bề hạ thấy Hằng An vương bị bệnh đã nửa tháng, hai người chúng ta đến thăm hỏi." Ta gật gù đầu, hần lại nói: "Khó được dịp tết hoa đăng có thể ra cung, tiện đường cũng có thể ngắm cảnh một phen." Ta nhìn nhìn hần, cười nói: "Hay lý do sau mới là nguyên nhân thật sự quận vương muốn đi?"

Lý Thành Nghĩa nhú mày: "Quận chúa đã đoán sai, nguyên nhân thứ ba là ta muốn trốn khỏi Tiên Huệ."

Lời này ba phần thực bảy phần giả, nhưng ta không khỏi cười ra tiếng, hơn một tháng nay, cũng không biết Tiên Huệ ép buộc hần như thế nào mà làm cho hần phải mượn cớ trốn ra ngoài cung. Lý Thành Khí này giờ không nói gì, chỉ ngồi nhìn ta cười, lúc này mới lắc đầu, nói: "Long Cơ nhiệm phong hàn tránh không khỏi, lúc này đang ở trong cung cùng Tiên Huệ." Ta nhìn hần một cái, vội lảng tránh nói: "Vô quyết dây có móng tay nhọn, lấy tính tình Lâm Tri quận vương, nói không chừng mới có thể áp chế nàng."

Nghi Bình đã bưng trà đi lên, dùng khăn ướt thay Lý Thành Nghĩa lau áo choàng.

Ta đứng dậy, đem trà bưng cho Lý Thành Khí, nói: "Quận vương đã gặp phụ vương ta chưa?" Lý Thành Khí tiếp chén trà, gật đầu: "Đã gặp, Hằng An vương nghe hai người chúng ta nói muốn đi ngắm đèn, liền dẫn dắt theo nàng đi xem." Ta "Vâng" một tiếng: "Ta không có huynh đệ tỷ muội thân thiết, đang lo không có người đi cùng."

Lý Thành Nghĩa ngẩng đầu, nói: "Lời này sai rồi, ta và đại ca dù không là ca ca nàng, nhưng ngày sau ở trong cung còn có thể thường xuyên gặp ." Ta nghe lời này, bưng chén trà đưa cho hần, nói: "Cũng đúng, các ngài trở về cung, ngày sau cũng náo nhiệt ."

Chúng ta ngồi đối diện, câu được câu không nói chuyện, đợi khi trời dần tối, mới đứng dậy ra cửa.

Bởi vì ngày thường ban đêm cấm đi lại, nên tết hoa đăng Thượng Nguyên náo nhiệt phi thường. Trên đường người người qua lại, y hương tán ảnh, nhìn về phía xa hơn một ngàn chiếc đèn lồng được treo lên, đúng là khung cảnh "Đèn hoa rực rỡ đêm không ngủ, mai rơi như tuyết giai nhân cười".

Ta và Nghi Bình đều chưa bao giờ được ngắm đèn hoa đăng ngoài cung, sớm ngắm nhìn vui đến quên cả trời đất, Lý Thành Khí cùng Lý Thành Nghĩa lại cực kì cẩn thận, một người không ngừng che chở chúng ta đi, một người cố ý đi chậm phía trước, tránh cho chúng ta bị dòng người tách ra. Mặc dù vậy, mới trong chốc lát chỉ còn lại ta đi cùng Lý Thành Khí, hai người kia không biết đã bị đẩy tới nơi nào.

Khi ta đang có chút sốt ruột, Lý Thành Khí lại đưa ta đến một quầy hàng phía trước. Quầy hàng này ở đầu đường, chủ quầy bày bán gì đó đều là sách, ở tết hoa đăng đương nhiên sẽ không ai chú ý, hắn ngồi xồm xuống, một bên lật xem một bên cùng chủ quầy nói chuyện, người chủ quầy chọn một quyển đưa cho hắn, thần sắc hắn bình thản tiếp nhận, còn thật sự chăm chú nhìn kỹ.

Ta khó hiểu nhìn hắn, thấy quyển sách trên tay hắn là cuốn ‘Kim Cương Kinh’, cũng không phải là thứ gì hiếm lạ, lúc đang muốn thu hồi tầm mắt để tìm người trong đám đông, đã thấy hắn lật qua một tờ, trên đó có dính một mảnh giấy, không phải chữ viết giống trên quyển sách, mà là chữ tiểu Khải được viết vô cùng nhỏ .

Hắn yên lặng nhìn mảnh giấy kia, dần chau mày, sau lại chột giăn ra.

Ta đứng ở một bên nhìn, trong lòng không yên tâm, chỉ theo bản năng di chuyển thân mình, giả bộ như chọn sách, che khuất phần nửa người hắn. Đường như hắn nhận thấy được biến hóa của ta, khẽ ngẩng đầu nhìn ta một cái, cúi đầu nhìn thêm vài lần mới đem mảnh giấy thu lại trong tay.

Hắn đứng lên, mặc dù gương mặt khỏe miệng nhưng trong mắt không có nửa phần ý cười: "Đưa nàng đi mua đèn, được không?" Ta gật gù đầu, theo hắn đi qua mấy quầy hàng, phạm là đi ngang qua quầy sách, hắn đều phải ngồi xồm xuống nhìn xem trong chốc lát.

Đến khi đi qua hơn nửa con phố, mới tùy tiện chọn một chiếc đèn hình hoa sen cho ta, hắn thanh toán tiền xong cầm đèn dẫn ta đi ra khỏi đám đông, tiện tay đem tờ giấy đốt thành tro tàn, ngọn lửa đỏ tươi ở trong tay hắn giấy lát tắt ngúm, ta không khỏi hoảng sợ, bật thốt lên: "Quận vương làm như vậy không sợ người khác nhìn thấy?"

Hắn cầm đèn để vào tay ta, nói: "Không có vật chứng, mặc dù nhìn thấy cũng không gây trở ngại ."

Ta cầm ngọn đèn kia, im lặng đi theo hắn, trong lòng bất ổn. Nếu hắn không tránh né kiêng kỵ ta, ta hỏi thì đã có sao? Nghĩ đến đây, ta tạm ngừng cước bộ, nhẹ giọng hỏi: "Việc này có liên quan gì đến an nguy của ngài không ?" Trên tờ giấy kia viết gì ta cũng không quan tâm, nhưng có thể làm cho hắn mạo hiểm phiêu lưu tới lấy, sợ là chuyện rất quan trọng.

Hắn im lặng nhìn ta không trả lời, một lát sau, mới từ trong mắt lộ ra một chút lo lắng, nhẹ lắc đầu nói: "Việc này không quan hệ với ta, là Lai Tuấn Thần muốn hãm vu Dịch Nhân Kiệt tội mưu nghịch." Ta kinh ngạc, suýt nữa làm rớt đèn, cũng may bị hắn cầm tay giữ lại: "Cẩn thận chút." Ta há miệng đang muốn hỏi lại, hắn đã buông lỏng tay ra.

"Đại ca."

Lý Thành Nghĩa rốt cục tìm đến, đi theo bên cạnh là Nghi Bình đang co quắp bất an. Hắn đẩy đám người ra đi đến cạnh chúng ta, cúi đầu thoáng nhìn ngọn đèn kia, cười tủm tỉm nói: "Đại ca khi nào lại có thú vui này vậy ?"

Ta bị hắn trêu chọc, quần bách không biết như thế nào cho phải, chỉ trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái.

Lý Thành Khí lắc đầu, cười nhìn hắn nói: "Khi xuất cung Long Cơ có cố ý dận dò, muốn đưa Vĩnh An quận chúa mua một chiếc đèn lồng." Lý Thành Nghĩa a một tiếng, nói: "Huynh không nói ta cũng đã quên, Long Cơ có nói qua."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Năm Như Ý (2)

Hiện tại trong triều, mọi thứ thoát nhìn hết thấy đều cực kỳ bình thuận.

Từ sau tết Nguyên Tiêu, câu nói kia của hắn vẫn luôn lơ lửng trong đầu ta, Dịch Nhân Kiệt quyền cao chức trọng, Lai Tuấn Thần chẳng qua có chút thủ đoạn cũng khó lật đổ, huống chi là muốn gán tội danh mưu phản? Bất quá, nếu điều đó xảy ra đi nữa, hắn tự bảo vệ mình đã khó, còn có khả năng làm gì khác?

Mấy ngày trước xảy ra hiện tượng ‘thiên cầu ăn trăng’ (nguyệt thực), các thức phụ có ý đồ muốn đem tai họa lần này đổ cho Thái tử, lại bị Dịch Nhân Kiệt nói mấy câu hóa giải, bệ hạ đại xá thiên hạ, sửa Thiên Thụ thành Như ý. Như Ý Như Ý, nếu thật có thể như ý thì tốt.

Ta nhìn ánh mặt trời chói chang ngoài cửa sổ, lười đi lại, ngồi tại bàn lấy chiếc đèn hoa sen ra đùa nghịch. Chơi đến một mỏi, mới cầm bút lên luyện chữ, không ngờ viết một mạch đến hết nửa ngày, thẳng đến khi Uyển Nhi lặng yên đi đến phía sau, mới thả bút quay đầu nhìn nàng.

Nàng cười với ta, đưa tay bụng chén trà đã nguội lạnh trên bàn, nói: "Trước chúc mừng mười, lại lớn thêm một tuổi."

Ta nói: "Ngày tháng trôi qua mau thật, mới đào đất tỳ đã từ Lạc Dương trở lại". Sau khi dâng hương trên núi Long Môn, Uyển Nhi lưu lại Lạc Dương, đợi cho tượng Phật Lư Xá Na ở chùa Phụng Tiên xây dựng hoàn thành mới quay lại Trường An. Hôm qua ta đã nghe người khác nói nàng đã về cung, tưởng rằng mấy ngày này nàng sẽ phải đàm luận chính sự với bệ hạ, không nghĩ tới hôm nay lại ghé chỗ ta uống trà.

Nàng cầm xấp giấy ta vút lung tung trên bàn, tinh tế nhìn nhìn, cảm thán: "Chữ muội với hần có bảy phần giống nhau, vẫn là nên đổi bản dập khác luyện đi." Nàng nói mập mờ, nhưng ta có thể nghe ra mùi vị cảnh báo, trầm mặc một lát mới gạt đầu, nói: "Được". Kỳ thật chỉ là rảnh tay luyện chữ, bất tri bất giác lại lấy bản dập giống nét chữ với quyển sách kia.

Nàng buông chén trà: "Mới đầu còn cảm thấy muội tính tình cẩn thận, hôm nay xem ra, lúc trước học chữ hai năm đều đã quên bảy tám phần." Ta đem xấp giấy kia vo tròn một cục, quăng ra một bên, lúng túng nói: "Đã biết, ngày mai ta đi tìm bản dập khác luyện một lần nữa." Nàng cong ngón tay gõ gõ bàn, bỗng nhiên nói: "Mặc dù hần vào cung từ tháng tư, nhưng không được tùy ý đi lại, muội có thấy hần chưa?"

Ta gạt đầu nói: "Ở ngoài cung hai tháng có gặp qua một lần, sau khi hỏi cung chưa thấy qua."

Từ trời đông rét lạnh, đến xuân về hoa nở, mặc dù cùng sống trong Đại Minh cung nhưng lại chưa bao giờ gặp qua một lần. Không có gì ngẫu nhiên cũng nghe hạ nhân nhắc đến, nhưng chỉ có thể giả vờ như hai người không liên quan. Ta vốn luyện chữ để tĩnh tâm, bị Uyển Nhi hỏi thế trong lòng lại lo âu, bụng chén trà nàng uống còn phân nửa lên, tim đập loạn không biết trong đầu suy nghĩ điều gì.

Uyển Nhi quơ quơ tay trước mắt ta, nhẹ giọng nói: "Muội vẫn là không hiểu Hoàng cô tổ mẫu của muội, người đem toàn bộ các hoàng tôn ở lại trong cung, chẳng qua là để cấm túc cấm ngôn bọn họ, chỉ có như thế mới có thể làm cho người ta dần quên đi hoàng tộc Lý thị, chỉ nhớ rõ Thiên Từ là họ Võ, nàng khê thờ dài một tiếng, trong mắt có chút mê lương nhìn không thấu: "Nếu người Lý gia quá mức vĩ đại, chỉ khiến các cựu thần nhìn thấy hy vọng, không chừng sẽ chọc họa sát thân thôi." Nàng nói xong, nhưng bản thân cũng trở nên mất thần.

Ta ngừng lại lời nàng, toàn thân chợt rét run, hiểu rõ từng bước lại càng cảm thấy đáng sợ.

Qua một lát, Uyển Nhi mới tỉnh táo trở lại, nói: "Có điều, từ khi vào cung đến nay, hần cũng là một người thông minh. Vào Đại Minh cung biết cách ẩn mình trong cung, tránh xuất hiện trước mắt kẻ khác, ắt sẽ không bị ai tìm được sai lầm."

Ta gật gù đầu, lên tiếng gọi Nghi Bình thêm trà, lại tán gẫu với nàng chút chuyện về chùa Phụng Tiên.

Đợi Uyển Nhi đi rồi, ta hồi tưởng lại một lượt lời nói của nàng, rốt cuộc không yên tâm nổi, đơn giản phân phó Nghi Bình theo ta đi dạo ngự hoa viên.

Hôm nay sắc trời rất tốt, xanh thắm trong veo, cả con đường trải dài hoa quỳnh [1] trắng muốt, hoa nở rộ rờ cành lá sum suê. Hoa quỳnh này là do thúc phụ Võ Thừa Tự từ Quảng Lăng mang về trồng, nghe đồn tiền triều Tùy Dương Đế cũng từng thử đi dòi qua, nhưng đều bị khô héo tàn rụi, mà nay hoa quỳnh có thể ở Đại Minh cung sinh trưởng vô cùng tốt, bệ hạ cũng bởi vậy mà rất vui mừng, không chỉ một lần tán tụng qua, mà còn mời các danh thần cùng đến thưởng ngắm.

Ta khom người cúi xuống, tức thì mùi hương nồng nàn tràn ngập mũi, đang muốn sai Nghi Bình hái ít hoa mang về, chợt bỗng nhiên nghe phía sau một giọng nói vang lên: "Người làm sao ngắm hoa mà lại trông giống kẻ trộm thế kia?" Ta quay đầu nhìn, mấy tháng không gặp, nói chuyện với ta đúng là Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ nhìn ta chăm chú, tiếp tục nói: "Nếu người thích thì cứ hái xuống, Chu quốc công hần trồng nửa khu vườn, sẽ không so đo một hai đoá hoa". Bất quá nửa năm không gặp, thân hình hần đã cao hơn không ít, ta đứng thẳng dậy mới phát hiện hần đã có thể nhìn thẳng ta.

Ta hành lễ, đứng dậy nói: "Các quận vương thật có nhã hứng, cũng tới đây ngắm hoa." Nói xong, mới ngẩng đầu nhìn người phía sau Lý Long Cơ, Lý Thành Khi chỉ khẽ mỉm cười gạt đầu, Lý Thành Nghĩa lại cười tùm tùm nhìn ta, tiếp lời: "Cũng nhờ Chu quốc công trồng thành công loài hoa quỳnh này, hoàng cô tổ mẫu ban ân cho mấy huynh đệ chúng ta đến hít thở không khí."

Hần nói một cách vui sướng, nhưng mùi vị trong đó, ta làm thế nào không nghe ra?

Ta cố ý cười nói: "Quỳnh hoa thực được, đều là thể gian tuyệt phẩm, các vị quận vương nếu rảnh rồi thì nên ngắm nhìn nhiều một chút". Lý Long Cơ liếc mắt nhìn ta, tiến lên một bước ngắt cành hoa trước mặt ta, lầm bầm: "Chúng ta có rất nhiều thời gian rảnh rồi."

Lời của hần so với nhị ca hần lại càng rõ hơn ba phần, ta thấy không ít nội thị theo phía sau bọn họ, sợ rơi vào trong tai người có tâm ngược lại là phiền toái, bèn cười xoa nói: "Nếu quận vương rảnh rồi thì theo giúp ta chọn lựa hái hoa, ta đang nghĩ tới việc mang về cung pha trà uống." Lý Long Cơ khó hiểu nhìn ta: "Hoa này cũng có thể pha trà?"

Ta gạt đầu, mỉm cười nói: "Tất nhiên có thể, hoa quỳnh, cả hoa và lá đều có thể làm thuốc, thanh phế giải độc, phù hợp uống vào ngày xuân." Bởi vì Hoàng cô tổ mẫu hai tháng nay đều khen hoa này, ta liền tìm hiểu trong sách nhiều hơn một chút, miễn cho khi nói chuyện với bà không biết nói cái gì, vừa hay đúng lúc này dùng tới.

Lý Long Cơ nghe lời này, con ngươi xinh đẹp híp lại, nhìn ta cười cười: "Hôm nay khuôn mặt nhìn sạch sẽ, mụn cũng không có, tại sao còn muốn thanh nhiệt giải độc?" Ta ngạc nhiên nhìn hần, nói: "Tiểu quận vương làm sao biết mụn?" Sự việc cách đây hơn nửa năm, thế mà hần còn nhớ rõ ta lúc mới gặp khi ấy.

Lý Long Cơ thuận miệng nói: "Ta thấy trên mặt người khi thì sạch sẽ, khi thì có chút nốt hồng, tình cờ hỏi Thẩm Thu." Ta nghe hần nói, nhất thời dở khóc dở cười, mụn là chuyện riêng tư của nữ tử, hần hỏi kỹ như thế làm gì. Nhưng thấy vẻ mặt hần thật sự nghiêm túc, ta cũng chỉ có thể nói hùa theo: "Mụn nhưng thật ra vẫn ổn. Chỉ là mùa xuân làm thiếu nước nên nóng trong người, tự nhiên muốn uống trà ướp hoa."

Hắn ừ một tiếng, không hỏi lại, tưởng là thật liền đến giúp ta chọn hoa. Lý Thành Nghĩa không có việc gì làm, bắt gặp Nghi Bình đứng khoanh tay một bên, bèn hướng nàng cười nháy mắt, Nghi Bình tức thì mặt đỏ bừng, vội chạy đến bên cạnh Lý Long Cơ hái hoa, cảnh ấy lọt vào mắt, ta cười thầm, trộm ngắm nhìn Lý Thành Khí một cái, lại đối diện ánh mắt của hắn.

Ước chừng đi được một lát, không ngờ Lý Long Cơ lại vô cùng vui vẻ, cùng Lý Thành Nghĩa dạo quanh vườn ngẫu hứng làm thơ. Ta đang nhìn thú vị, chợt nghe Lý Thành Khí nói bên cạnh: "Nếu thấy vui, sao không cùng đi?" Ta bị hắn chọc trúng tâm sự, im lặng một lát, mới nhẹ giọng nói: "Quận vương sao cũng không đi?" Hắn cúi đầu nhìn ta, thần nhiên nở nụ cười: "Khó lắm mới gặp được một lần, muốn nói chuyện với nàng nhiều hơn một chút." Lòng ta ấm áp, nhìn hắn cười cười.

Hai người chỉ lẳng lặng như vậy đứng đó một lúc lâu, hắn nhàn nhạt nói: "Trong triều lại có người tâu lập Võ Thừa Tự làm Hoàng Thái tử, mặc dù hoàng tổ mẫu đã bác bỏ, nhưng bà sớm đã dao động." Lòng ta bỗng nhíu, khẽ "Vâng" một tiếng. Hắn nói tiếp: "Ta vẫn luôn tìm cơ hội, nhưng xem ra cục diện càng ngày càng kém." Ta biết hắn đang nói về chuyện tứ hôn, trầm mặc một lát mới lên tiếng: "Ta hiểu được."

Nếu chỉ là một nữ tử bình thường thì đã tốt, nhưng trời sinh ta họ Võ, nếu hắn cưới ta thì trong mắt người ngoài đó là muốn mượn sức phụ vương, hoặc là cố ý nhắm đến họ hàng gần của bộ hạ. Lúc này ngôi vị Thái tử tràn ngập nguy cơ, bất kể nhất cử nhất động nào dính dáng đến Võ gia, trong mắt bộ hạ chính là mang bao ý tứ hàm xúc, sớm không còn là một hôn ước đơn giản.

Hắn cúi đầu ngắm nhìn ta, ôn nhu trong mắt dần dần dày lên, sau một lúc lâu mới thở dài, nói: "Nếu nàng không rõ, ta cũng ít nhiều lo lắng." Ta cười nhìn hắn: "Lo lắng cái gì? Sang năm cũng mới mười ba, Hoàng cô tổ mẫu cũng là mười ba vào cung, vẫn còn sớm." Ta nói xong mới thấy ngượng ngùng, cúi đầu xem hoa, không dám nhìn hắn tiếp.

Bất chợt, không ngờ lại nghe được hắn cười ra tiếng: "Nàng không hận gả cho ta là tốt rồi."

Ta chưa bao giờ nghe tiếng hắn cười, bất giác ngẩn người, tức thì tim không khỏi đập loạn cả lên, không dám đứng ở chỗ này nữa, vội chạy vào trong bụi hoa đi cùng Lý Long Cơ cùng nhau hái hoa, đợi cho cách khá xa mới quay đầu lên nhìn hắn, hắn như trước đứng cạnh tảng đá lớn giữa rừng hoa quỳnh, cười nhìn ta, ấm áp như ngày xuân.

Buổi tối Nghi Bình dẫn theo vài tiểu cung tỳ vào tách cánh hoa, tiếng cười đùa trò chuyện vang khắp phòng, xem ra tâm tình nàng đặc biệt vô cùng tốt. Ta an vị ở một bên nhìn các nàng, trong đầu lại không ngừng vang lên những lời hắn nói chiều nay, đến khi có người chạy vào bẩm báo có Thảm Thái y đến, mới định thần trở về.

Nghi Bình sớm tìm hiểu thói quen của Thảm Thái y, sau khi bưng trà cho Thảm Thu, liền dẫn tất cả cung tỳ ra khỏi phòng.

Thảm Thu nhìn ta chăm chăm vài lần, mới nói: "Khí sắc quận chúa tốt như vậy, tiểu nhân thật nên không biết chẩn bệnh như thế nào." Ta cũng buồn bực nhìn hắn: "Ta bị bệnh khi nào?" Hắn gõ gõ mặt bàn, bắt đầu dĩ thần thò: "Một câu nhờ vả của quận vương, tiểu nhân chỉ có thể đến đây. Nghe nói quận chúa bởi vì trời xuân hanh khô thiếu nước, tích tụ hỏa khí trong người."

Lúc này ta mới hiểu ý hắn, không khỏi suy nghĩ ngàn vạn, trong lòng như ngọt như chát, bèn chọc hắn: "Chỉ là thuận miệng nói thôi, nếu Thảm Thái y có tâm thì viết vài đơn thuốc, miễn cho không rõ ràng lại phải chạy tới đây một chuyến." Hắn dờ khóc dờ cười nhìn ta, nói: "Vậy thì viết cho quận chúa vài phương pháp dưỡng nhan, tránh cho ngày sau lập gia đình khuôn mặt lại giống như thiếu phụ lưng tuổi."

Ta sớm đã quen hắn ăn nói châm chọc, chỉ trừng mắt lườm hắn một cái, nâng cằm tỏ ý hắn tự mài mực viết chữ, sau đó cầm quyển sách trong tay lên tiếp tục đọc. Hắn cũng không thêm đề ý, thực sự kéo tay áo tự mình mài mực, viết đơn thuốc, đến khi thả bút mới quét mắt qua đồng sách của ta, nói: "Cảng thượng bất tổn hồ tâm, cố năng viết danh giáo nhi nhâm tự nhiên; tình bất hệ vu sở dục, cố năng thâm quý tiện nhi thông vật tình." [2], quận vương tặng quyển sách này không tệ, chỉ tiếc không thích hợp với tuổi quận chúa."

Ta khó hiểu hỏi hắn: "Làm sao người biết chỗ sách này đến từ đâu?" Thảm Thu vuốt cằm, cười thờ dài: "Chữ viết quận vương, tiểu nhân sao lại không biết?" Ta bị hắn phát hiện, có chút lúng túng, hắn cũng đã nhìn thấu, đem đơn thuốc đặt dưới nghiên mực, sau đó cáo lui mà đi.

Hắn đi rồi, Nghi Bình vào phòng, đem trà ướp hoa quỳnh đặt lên bàn, ôn nhu nói: "Hoa được chọn rất tốt, quận chúa có muốn đưa tặng các vị quận vương một ít hay không?" Ta giương mắt nhìn nàng, cười nói: "Có phải người muốn tự mình đưa cho Hành Dương quận vương?" Nàng bị ta nói sững người, mới lẩm bẩm nói: "Quận chúa..." Ta thấy bộ dáng này của nàng, ôm sách nở nụ cười nửa ngày, mới nói: "Người đưa đi đi, nói buổi chiều đã tự ngắt lấy, thuận nước giong thuyền."

Nghi Bình đỏ mặt gật đầu, đang muốn xuất môn, ta lại bồi thêm một câu: "Chừa một ít đưa cho Uyển Nhi, còn có Vi Đoàn Nhi." Nàng vâng lời: "Dùng có gì để đưa ạ?" Ta cúi đầu suy nghĩ, thuận miệng nói: "Hoàng cô tổ mẫu sửa Thiên Thụ thành Như Ý, đại xá thiên hạ, vậy chúc hai nàng cát tường như ý đi."

Chỉ hy vọng, niên hiệu này có thể làm cho trong Đại Minh cung cát tường như ý thì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Năm Như Ý (3)

"Vĩnh An", bệ hạ nâng chén, tỉnh té ngửi hương hoa quỳnh, "Thúc phụ người ngàn dặm vận chuyển quỳnh hoa, còn người nghĩ ra cách pha trà ướp hoa tao nhã, rất phù hợp, càng bổ sung cho nhau", bà vừa nói vừa gắp đầu ý bảo ta ngồi xuống, hộp xong ngum trà mới từ tốn nói: "Người lần lượt đưa tặng hết trong cung, sao chỉ có mỗi Bồng Lai điện lại quên?"

Ta đứng dậy, cười đáp: "Vĩnh An vốn chỉ muốn hái vài cành cắm vào bình để thưởng thức, may mắn được gặp gỡ chư vị quận vương", ta nhìn qua Lý Long Cơ đang ngồi ngay ngắn nói, "Là Lâm Tri quận vương đề nghị, đem hoa quỳnh ngắt lấy đưa đến các cung pha trà, coi như là một ít tiểu lễ cho năm Như Ý. Chỉ riêng Bồng Lai điện yêu cầu trà ẩm nghiêm cẩn hơn, Vĩnh An sợ mang đến lại bị Hoàng cô tổ mắng ghét bỏ."

Hoàng cô tổ mồm cười cười, uống ngum trà, nói: "Thượng Y Cục cũng nói trà hoa quỳnh này có thể thanh phế giải độc, rất thích hợp uống vào ngày xuân." Bà nói xong, thoáng nhìn Lý Long Cơ ý khen ngợi, Lý Long Cơ liền đứng dậy nói: "Hoàng tổ mẫu thích là tốt rồi."

Bệ hạ gắp đầu, rồi quay sang nhân thoại với Dịch Nhân Kiệt và Võ Thừa Tự ngồi bên cạnh.

Ta ngồi xuống, mới tiếp nhận ánh mắt Lý Long Cơ, trừng mắt lườm hần, xem như tiện nghi cho hần. Lý Long Cơ mím môi cười cười, cúi đầu ngửi hương trà, uống một hộp lớn, lập tức nóng đến nhe răng. Lý Thành Khí đang ngồi yên lặng ở một bên, bất gặp cảnh ấy cũng không nhịn được lắc đầu cười, thì bị bệ hạ gọi một tiếng.

Bệ hạ hiền hoà nhìn hần nói: "Thành Khí, người lúc nhỏ rất thích ăn cá, hôm nay ở yến tiệc lại không có tôm cá, có cảm giác không quen?" Lý Thành Khí lắc đầu, thần sắc như thường: "Hoàng tổ mẫu đã ra lệnh cấm giết hại súc vật đánh vớt tôm cá. Thân là người của hoàng thất tất nhiên phải làm gương mẫu mực trước, Thành Khí từ đầu tháng sẽ không ăn thịt bò." Bệ hạ gắp đầu hải long: "Trẫm đã ăn chay nhiều năm, ngày thường đều thấy tinh thần giống như khi hai ba mươi tuổi thư thái sáng suốt, các người tuổi còn trẻ, ngày sau rốt cuộc sẽ hiểu được khổ tâm của hoàng tổ mẫu." Lý Thành Khí vội vàng đứng dậy đáp phải.

"Bệ hạ", Dịch Nhân Kiệt bỗng nhiên mở miệng: "Việc ban lệnh cấm lần này, thần có một chuyện không thể không bẩm."

Bệ hạ nghiêng đầu nhìn hần, cười nói: "Nói đi."

"Giang Hoài trời hạn hán mất mùa, nạn đói hoành hành, dân chúng ven sông lại không thể vớt tôm cá để no bụng, rất nhiều người chết đói", Dịch Nhân Kiệt nghiêm mặt nói, "Thần cả gan tấu thỉnh bệ hạ cho riêng nơi đây nói rộng lệnh cấm, cho phép dân chúng có thể vớt tôm cá sống qua mùa đông." Hần nói thông dong, thần sắc bệ hạ lại dần trầm xuống, không trả lời lập tức.

Hôm nay bệ hạ vì trà hoa quỳnh mới mở tiệc, không tính nghị luận triều chính. Ta bùng chén trà, chỉ cảm thấy phỏng tay, không dám nhìn sắc mặt người ngồi bên trên. Bệ hạ tin Phật lễ Phật mới hạ lệnh cấm này, bất quá vừa mới thi hành hơn tháng còn chứa nhiều vấn đề cực đoan, nhưng không người dám nói không người dám tấu, nói vậy Dịch Nhân Kiệt đã nhịn không ít ngày, mới nhìn chuẩn thời cơ ngay lúc này.

Nếu là ngày thường cũng vô phương, nhất thời nhớ lại câu nói ở tết hoa đăng kia, trong lòng ta liền phát lạnh.

"Trẫm biết việc này", bệ hạ buông chén trà, trầm giọng: "Trẫm đã sai các nơi vận lương, ít ngày nữa sẽ giảm bớt tình hình thiên tai ở Giang Hoài." Uyển Nhi muốn tiến lên châm thêm trà, bị bệ hạ vẫy tay ngừng.

Dịch Nhân Kiệt trầm ngâm một lát, lại nói: "Giang Hoài vốn là khu vực lớn sản xuất lương thực, hiện giờ gặp phải nạn hạn hán, các nơi khác cũng vì vậy nhiều lần dâng biểu cáo, lương thực tồn trữ vào đông đã không đủ. Mặc dù biện pháp này có thể nhất thời giảm bớt thiên tai, nhưng đến mùa đông lương thực lại hoàn toàn không đủ cung cấp, dân chúng chắc chắn sẽ khổ sở." Bệ hạ thần nhiên nhìn hần một cái, nói: "Lệnh cấm mới vừa ban bố hơn một tháng, sao có thể dễ dàng phế bỏ?"

Dịch Nhân Kiệt mặt bình tĩnh muốn nói tiếp, Võ Thừa Tự bỗng ho nhẹ một tiếng, cười nói: "Dịch tướng, hôm nay là quỳnh hoa trà yến, thiết nghĩ đừng để Giang Hoài làm mất hứng, việc này tạm gác lại ngày mai vào triều nghị bàn lại đi." Bên kia Võ Tam Tư cũng nhú nhú mắt, phụ họa theo: "Đúng đúng, bệ hạ một ngày bận trăm công nghìn việc, khó được dịp cùng chúng ta và các chất nhi tôn nhĩ ẩm trà, không cần làm hỏng nhã hứng."

Dịch Nhân Kiệt thấy vậy cũng không nói nữa, chỉ thờ dài, chậm chậm uống trà.

Hoàng cô tổ mồm tin Phật, cho nên ban lệnh cấm sát sinh, không ngờ làm hại rất nhiều dân thường ở hai bờ sông Giang Hoài đói chết, cũng là sát sinh. Dịch Nhân Kiệt nói không sai, tấm lòng vì dân của ông hết sức chân thành có thể thấy được, chỉ tiếc... Ta ngắm cánh hoa quỳnh đẹp để trời nhẹ trong chén, nghe mọi người bồi bệ hạ đàm đạo Phật giáo, lời khuyên can ban này dù mọi người đã sớm có ý làm nhạt, nhưng vẫn luẩn quẩn trong điện không gạt đi được.

Bệ hạ vốn là hứng khởi tràn đầy, lại vì vậy mà sớm tan trà yến.

Ta nói hai câu với Uyển Nhi xong rời khỏi Bồng Lai điện, đi xuống thềm đá mới gặp Lý Thành Khí một mình đứng đó, đang muốn cúi đầu tránh đi thì nghe thấy hần lên tiếng gọi: "Vĩnh An quận chúa." Ta sững sờ, liếc nhìn cung nhân đi lại bốn phía, khó hiểu vì sao hần lại gọi ta. Ánh mắt hần bình thản mang theo ba phần thừa nhận, ta do dự đi qua hành lễ: "Quận vương."

Hần cười nhẹ, nói: "Đa tạ trà hoa của quận chúa." Ta vội trả lời: "Quận vương khách khí, là Lâm Tri quận vương hái lấy, Vĩnh An chẳng qua là chọn lọc

rồi mượn hoa hiến phật". Ngờ khí hân xa cách, ta cũng đáp lại khách khí, trong lòng không khỏi rối rắm, không hiểu mục đích của hân.

Hân lại nói: "Quận chúa đối với hoa quỳnh có hiểu biết sâu sắc, chẳng biết có thể vì bốn vương giảng giải một chút được không?" Ta sửa sang tâm trạng, bắt đầu nói về được lý, mới vừa nói hai câu thì thấy Dịch Nhân Kiệt từ trong điện đi ra, gặp chúng ta liền nâng tay áo hành lễ: "Quận vương, quận chúa."

Lý Thành Khí gật đầu: "Dịch tướng". Dịch Nhân Kiệt đi lên trước hai bước, đứng bên cạnh hai ta, cười nói: "Hai vị sao còn chưa hồi cung?" Lý Thành Khí cười trả lời: "Bốn vương thấy quận chúa đối với hoa quỳnh có nhiều hiểu biết, nhất thời hiếu kỳ, nên giữ quận chúa lại thỉnh giáo vài câu". Dịch Nhân Kiệt gật đầu nhìn ta, nói: "Lại nói tiếp bốn tướng cũng là nhờ phúc quận chúa mới có thể được uống trà quỳnh hoa."

Ta bèn cười nói không dám, Lý Thành Khí chỉ ôn hòa cười, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Dịch tướng có thể đã phát hiện hành động bất thường của Lai Tuấn Thần?" Dịch Nhân Kiệt nét cười cứng lại, nhìn ta liếc mắt một cái, lúc này Lý Thành Khí mới nhẹ giọng nói: "Quận chúa chỉ cùng bốn vương giảng giải về quỳnh hoa, Dịch tướng cứ yên tâm đi." Dịch Nhân Kiệt có vẻ ngoài ý muốn lại đưa mắt sang ta lần nữa, nhẹ giọng nói ngắn gọn: "Dù có một ngày ác quan dụng hình bức cung, bốn tướng cũng không e ngại." Lý Thành Khí gật đầu: "Nếu bị ép cung, tức khắc nhận tội có thể miễn chết, còn lưu lại mạng sống thì còn khả năng chứng minh trong sạch." Dịch Nhân Kiệt cười nói: "Đa tạ quận vương."

Hai người vẫn tươi cười không giảm, nếu không nghe đoạn đối thoại này, ai cũng không nghĩ là họ đang nói về sinh tử đại sự.

Ta nghe vài câu, lập tức hiểu được dụng ý Lý Thành Khí gọi ta lại. Hân bị cấm túc trong cung, tất nhiên bất cứ lúc nào cũng bị kẻ khác âm thầm theo dõi, mặc dù có gặp Dịch Nhân Kiệt đi nữa cũng không có cơ hội nói chuyện. Nếu việc này không cấp bách, hân cũng sẽ không lấy ta ra nguy trang, giả bộ cùng Dịch Nhân Kiệt ngẫu nhiên gặp gỡ nói chuyện phiếm... Ta trộm liếc nhìn nội thị cung tỳ cách đó không xa, trong lòng bất ổn, trên lưng bất giác đã đổ một tầng mồ hôi.

Lý Thành Khí cười nhìn ta: "Quận chúa thỉnh tiếp tục nói."

Ta nhẹ gật đầu, bắt đầu giải thích, mặt mày cố ý tỏ vẻ hào hứng, thỉnh thoảng còn trao đổi cùng Dịch Nhân Kiệt và Lý Thành Khí, tận lực làm cho bản thân trông tự nhiên, nhưng vẫn không tránh được tâm hoảng ý loạn, cuối cùng nói xong bổ sung thêm "Kỳ thật được lý này ta được học từ Thượng Y Cục, nếu quận vương cảm thấy hứng thú thì nên thỉnh Thái y cẩn thận giảng giải thêm."

Lý Thành Khí vuốt cằm: "Đa tạ Quận chúa", hân nghiêng đầu đối Dịch Nhân Kiệt nói: "Dịch tướng, bốn vương cáo từ." Dịch Nhân Kiệt gật đầu: "Quận vương bảo trọng."

Lý Thành Khí gật chào hai người chúng ta, xoay người rời đi, tất cả diễn ra vô cùng tự nhiên.

Ta lại cùng Dịch Nhân Kiệt đi thêm một đoạn, khuôn mặt Dịch Nhân Kiệt tràn đầy ý cười nhìn ta, ông nói: "Ánh mắt quận chúa thật tốt". Ta ngăn người một lúc mới hiểu được ý tứ của ông, không khỏi nhớ tới câu nói đùa ở yến tiệc nhậm chức lúc trước, mặt lập tức nóng bừng lên: "Vĩnh An chỉ đưa Dịch tướng tới đây, cáo từ". Ta nói xong không đợi ông trả lời, vội vàng rẽ sang con đường khác chạy đi.

Một mình ta nhàn rỗi đi dạo ven Thái Dịch Trì, tinh táo lại mới nghĩ mà sợ. Lý Thành Khí tuy là tùy ý gọi ta lại, nhưng khó bảo đảm không bị người có tâm nhìn thấy lại có suy nghĩ khác, huống chi còn cùng Dịch Nhân Kiệt tâm tình một lát. Có điều cân nhắc trái phải xong, chỉ thấy có dịp này là tốt nhất, mượn quỳnh hoa trà yến thỉnh giáo ta, cho dù có người mật tấu với Hoàng cô tổ mẫu, cũng sẽ không sai lệch quá lớn.

-

Cho đến khi lá phong dần dần đỏ, Dịch Nhân Kiệt ở trong triều vẫn như trước sấm rền gió cuốn, ngược lại thúc phụ Võ Thừa Tự thì bị cách chức thừa tướng.

Ta vốn lo sợ bất an mấy tháng nay, nhờ tin tức này mà bắt đầu nảy sinh một tia hy vọng. Thúc phụ như mặt trời ban trưa mà còn bị cách chức, có lẽ bề hạ thật sự muốn đặt tâm tư ở Lý gia, vì lẽ này mà làm cho Đại Minh cung thu lại vài phần màu sắc.

Hôm nay ngày chín tháng chín, khắp nơi trong cung đều có tiếng hoan hô cười đùa, mọi người đang chuẩn bị cho Khúc Giang ẩm yến.

Sau khi ta vào cung được ba năm, ngày chín tháng chín hàng năm Hoàng cô tổ mẫu đều ở Lạc Dương Thái Sơ cung, cho nên ở Đại Minh cung ta chưa bao giờ được trải qua không khí náo nhiệt này. Năm nay Hoàng cô tổ mẫu lưu lại Trường An, tất nhiên muốn ăn theo tập tục xưa, mang con cháu hoàng thất cùng chúng thần trong triều đi đến bờ sông Khúc Giang, leo lên Tử Vân lâu bày tiệc uống rượu.

Đi trên đường Uyển Nhi cùng bầu bạn với ta, ngồi trong xe ngựa mặt nàng không giấu được nét cười: "Trước đây mỗi tam tiết* đều có Khúc Giang ẩm yến, đặc biệt tết Trùng Cửu là náo nhiệt nhất. Khắp thành Trường An muôn người đều đổ xô ra đường, Khúc Giang bên này, trong vườn thượng uyển là bề hạ, con cháu người và các đại thần, bên kia là dân chúng bình dân, cách bờ sông có thể nhìn thấy nhau, vô số văn nhân dân chúng đi thuyền qua lại tập nập, đó mới là thịnh thế phồn hoa."

*Tam tiết: gồm tết Đoan Ngọ, Trung Thu và Nguyên Đán.

Ta nghe nàng nói như thế, trong lòng kích động: "Rốt cục cũng có cơ hội nhìn xem Khúc Giang."

Uyển Nhi a một tiếng, mới lắc đầu nói: "Ta đã quên, muội vẫn là lần đầu đến Phù Dung viên, lần này cần phải chơi vui vẻ một chút. Tết Trùng Cửu không câu nệ lễ tiết hoàng tự triều thần, mặc dù không bằng tết Nguyên Tiêu trắng đêm say sưa cuồng hoan, nhưng cũng là không say không về." Ta chớp chớp mắt, rầu rĩ nói: "Rượu hoa cúc ta không được uống, chỉ có thể ăn hai món điểm tâm an ủi."

Đang nói vui vẻ, xe ngựa đã ngừng lại.

Ta xuống xe ngựa, đã gặp các vị quận chúa quận vương nói chuyện ở một bên, trên mặt hiêm hoi mang theo thoải mái thích ý. Xa xa trên xe ngựa, không ít đại thần trong triều không ngừng đi xuống, có thanh niên tài俊, cũng có lão luyện thành thục, không ngừng chấp tay với nhau nói như ý cát tường.

Khoảnh khắc ngắn người, một đôi mắt trong suốt dịu dàng lướt qua đám người hỗn loạn, lẳng lặng nhìn ta.

Ta cũng nhìn lại hắn, bỗng nhiên nhớ lại một năm trước, ta cùng với hắn cũng là khi hoa cúc nở, ở yến hội Định Nhân Kiệt mà quen biết. Đúng lúc tìm ta đập mạnh, ngự giá đã tới, ta vội thu tầm mắt cùng mọi người quỳ xuống đất nghênh giá, Hoàng cô tổ mẫu một thân long bào vàng rực sáng chói, bước xuống long liễn, trên mặt vui mừng dị thường, cười nói: "Hãy bình thân, cùng trầm lên lầu."

Mọi người đứng dậy tạ ơn, Uyển Nhi liền bước nhanh lên trước một bước.

Đến khi khai yến, bệ hạ bỗng nhiên cất cao giọng nói: "Sáng hôm nay trầm thức dậy lại thấy mọc răng mới, vừa hay đúng ngày tết Trùng Cửu, nên hôm nay sửa niên hiệu thành Trường Thọ đi." Mọi người liền đứng dậy chúc mừng, nhất tề quỳ xuống hô to vạn tuế.

Hoàng cô tổ mẫu tuổi già mọc răng mới sinh tóc đen, tất nhiên đặc biệt vui mừng.

Chẳng qua tháng năm vừa mới đổi niên hiệu Như ý, ngay lúc này có hỉ sự lại sửa thành năm Trường Thọ.

Rượu quá ba tuần, quân thần say sưa ngâm thơ đối chữ, hoà thuận vui vẻ ảm áp.

Ta thấy Uyển Nhi say rượu cười bởi các thức phụ nói chuyện, bèn trốn ra ngoài, dọc theo cầu thang đi xuống, chọn một chỗ tay vịn yên tĩnh nhìn về Khúc Giang xa bờ bên kia. Thật như lời Uyển Nhi nói, bên ấy toàn đầu người chuyển động rất náo nhiệt, nhìn từng cụm sáng bên dưới, không ít người ngồi ngay cạnh bờ sông, nâng chén đối ẩm.

"Trường Thọ nguyên niên*", phía sau có thanh âm nhẹ nhàng, "Năm Như Ý đã trôi qua." Ta không quay đầu, như cũ nhìn về bờ sông bên kia, giờ này trên lầu đang ca múa rộn ràng, khắp nơi cười vui, sẽ không ai lưu tâm đến nơi đây.

*nguyên niên: năm đầu tiên

Người nói chuyện bước lên hai bước, tay đặt lên lan can, dịu dàng cầm lấy tay ta.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Kiếp nạn đầu tiên (1)

Phía sau có người khẽ khép cửa gỗ, đóng hết các cửa, yên tĩnh canh giữ ở ngoài, ngăn cách hai bên, chỉ còn lại hai người chúng ta.

Tay của ta đã sớm đông cứng lạnh lẽo, hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu, thế mà lại nắm tay ta, giọng trách cứ: "Nếu sợ lạnh sao còn đứng đây hứng gió?" Ta ngược mắt thấy hắn hơi hơi mỉm cười, có chút ngượng ngùng, muốn rút tay về lại bị hắn giữ chặt nhanh hơn, không khỏi vội la lên: "Quận vương, lúc này nhiều người mất tập ——" hắn nói: "Ta để lại Hà Phúc trấn thủ bên ngoài."

Trên lầu vang lên từng đợt từng đợt âm thanh chúc mừng.

Ta ngồi được trên người hắn thoang thoang mùi rượu hoa cúc, không khỏi trêu chọc: "Không nghĩ tới quận vương cũng ngẫu hứng lên uống rượu." Hắn cúi đầu ngắm ta, bình thân nói: "Hoàng tổ mẫu uống hai chén, làm sao ta thoát được, may mắn tửu lượng không quá kém." Ta khó được nghe hắn cũng có lúc vui đùa, không khỏi cười lên tiếng: "Nghe giọng quận vương nói chuyện vẫn không thay đổi." Miệng hắn bất giác nở nụ cười, nói: "Ta thật sự thanh tĩnh." Sau khi hắn nói xong, tiếp tục im lặng.

Ta quay đầu đi chỗ khác, ngắm nhìn bờ Khúc Giang, mới vừa rồi ánh đèn sáng trưng trước mắt, giờ có thêm hương thơm mùi rượu nhàn nhạt xung quanh, hương vị tết Trùng Cửu dần rõ rệt. Bàn tay bị hắn nắm có chút nóng, lòng bàn tay đỏ mẫm, theo bản năng cúi đầu nhìn, tay hắn sạch sẽ thon dài, ngay cả các đốt ngón tay từng chỗ đều cực kỳ xinh đẹp, chỉ nhìn như thế ta liền có thể tưởng tượng được hình dáng hắn khi cầm bút, khi thổi sáo.

Bờ Khúc Giang truyền đến vài tiếng hoan hô, từ từ lan rộng khắp nơi, hình như là có người đã truyền đi ý chỉ của Hoàng cô tổ mẫu.

Trong một lúc khắp bờ sông đều nghe vang vọng âm thanh vạn tuế, để vương Thiên Tử. Từng đợt tiếng hoan hô bái lạy truyền đến, Từ Vân lâu cũng vì vậy mà dần dần sôi nổi hào hứng, ta cùng hắn đứng yên, hưởng thụ âm thanh huyền ảo trong yên tĩnh.

Bỗng nhiên, nghe thấy phía ngoài có ai đó hỏi: "Có thấy Vĩnh Bình quận vương đi đâu không?" Tiểu nội thị Hà Phúc trả lời: "Hồi Chu quốc công, tiểu

nhân vẫn đang tìm quận vương." Thanh âm kia lại nói: "Muốn đi tìm thì nhanh chút, ở chỗ này trì hoãn cái gì?"

Đúng là thúc phụ, ta ngẩng đầu nhìn Lý Thành Khí, thấy sắc mặt hần mặc dù lạnh nhạt, trong mắt cũng đã có chút sóng ngầm dao động. Bên ngoài Hà Phúc hình như cũng không biết trả lời như thế nào cho tốt, lòng ta như siết lại, đang nghĩ đến có nên tự mình đi ra ngoài trước giải vây hay không, chợt nghe một giọng nói quen thuộc khác: "Hà Phúc là ta gọi tới, Chu quốc công nếu muốn sai hần tìm người, cứ việc thuận tiện sai sử."

Lý Thành Khí nhủ mảy, ta cũng nghe ra người trả lời là Lý Thành Nghĩa.

Tiếng Võ Thừa Tự lại nói: "Sống không phong lưu phí hoài tuổi trẻ, xem ra bốn vương là quá nhiều nhả hứng của tiểu quận vương." Lý Thành Nghĩa vui sướng cười, trả lời: "Không có gì, bốn vương sớm có ý định với cung tỷ của Vĩnh An quận chúa, chỉ là quận chúa chưa lấy chồng, dù sao gả cung tỷ bên người đi trước cũng không tốt." Võ Thừa Tự tùy tiện đáp lại hai câu, tiếp đó rời đi mất.

Lúc này ta mới biết, Lý Thành Nghĩa đang cùng Nghi Bình ở một chỗ khác trên lầu, không biết hần vì sao đột nhiên xuất hiện, giải quyết khốn cảnh của chúng ta. Đến khi ngoài cửa không còn tiếng động, Lý Thành Khí mới ra hiệu bảo ta lưu lại chỗ này, hần đường hoàng mở cửa, xuyên qua sảnh phòng, mang Hà Phúc ly khai trước một bước.

Khi ta trở về yến hội, Lý Thành Khí đang bị mọi người vây quanh, chư vị thúc phụ ta cũng ở trong đó. Hoàng cô tỏ mầu mỉm cười nhìn cảnh ấy, thấp giọng nói với Thái Bình gì đó, Thái Bình liếc nhìn Lý Thành Khí cũng mỉm cười gật đầu. Ta nhìn thấy thế, cảm thấy năm Trường Thọ có vẻ là một năm cát tường, từ lúc vào cung đây là lần đầu tiên họ Lý hoàng tộc có thể đồng lòng hoà thuận vui vẻ như vậy.

Tầm mắt đảo qua cạnh Thái tử, Lý Thành Nghĩa đang nghiêng người tựa vào bàn trà, rất có thâm ý hướng ta nâng chén.

Không ngờ từ sau trùng cửu, trong Đại Minh cung mưa tuyết hỗn loạn, khắp nơi đều ướt sũng.

Do thời tiết thất thường, Uyển Nhi nhiễm bệnh thương hàn, ta liền thay thế nàng mài mực cho bệ hạ. Khi Uyển Nhi ở đây, phần lớn chiếu thư đều tự tay nàng viết, nay chỉ có thể từ Hoàng cô tỏ mầu tự mình đặt bút, chỉ có khi mệt mỏi mới sai ta đọc tấu chương. Về mặt Vi Đoàn Nhi thủy chung đối đãi ôn hoà, dù sao ta với nàng ấy chưa từng trở mặt, đối với nàng ấy, ta chính là Võ gia quý nữ, ngày thường được bệ hạ sủng ái hơn vài phần.

Ngẫu nhiên Thái tử đến Bồng Lai điện, đều chỉ bởi Hoàng cô tỏ mầu tán gẫu vài câu liền cáo lui, trái lại các quận vương thường nán lại lâu hơn, Hoàng cô tỏ mầu hoặc cố ý, hoặc là vô tình hỏi bọn họ chút chuyện chính sự, mặc dù là Lý Long Cơ còn tuổi nhỏ cũng đáp cực thoả đáng.

"Thành Khí qua năm cũng mới mười bảy", bệ hạ gật đầu nhìn Lý Thành Khí đứng bên, nói: "Thái Tông hoàng đế mười sáu tuổi cùng Văn Đức hoàng hậu thành hôn, người chớp mắt cũng đã đến tuổi cưới vợ, có từng nghĩ đến việc này?"

Ta đang tiếp nhận chén trà Vi Đoàn Nhi truyền đến, tâm khê run, cánh tay cứng ngắc đem chén trà đặt trên án thư. Thế nhưng ngoài ý muốn Lý Thành Khí lại đứng trầm mặc, không đáp lời tức khắc.

Vi Đoàn Nhi thấy tình huống như vậy, cười nói: "Tuổi còn nhỏ da mặt mỏng, bệ hạ hỏi thẳng như thế, bắt quận vương trả lời như thế nào?" Bệ hạ ôn hòa cười, gật đầu: "Đoàn Nhi nói đúng", bệ hạ cười cười, bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn ta nói, "Vốn còn muốn hỏi thêm Vĩnh An, nhưng xem ra thân nữ nhi lại càng không dám thổ lộ. Các người nên học hỏi Thái Bình, nếu có ý với ai đều lên nói cho trầm."

Ta bèn cúi đầu, lảng sang đề tài khác: "Hoàng cô tỏ mầu không phải muốn nghe tấu chương sao? Vĩnh An đọc cái này cho người."

Bệ hạ cười hai tiếng, không tiếp tục chủ đề này.

Ta từ trên bàn cầm tấu chương, chọn một quyển đọc lấy, Hoàng cô tỏ mầu bụng chén trà lắng nghe, ngẫu nhiên vuốt cằm không nói lời nào, cuối cùng ta đọc xong bà mới nhắc bút son vẽ sắc chi lên đó, đặt sang bên sườn. Chỉ khi đọc tới tấu chương truy phong công lao của Không Tử, bà mới dừng lại nói vài câu với Lý Thành Khí và Lý Thành Nghĩa.

Trong điện bốn phía chậu than cháy rực, đem khí lạnh trong Đại Minh cung bay đi hết, cả điện ấm áp như ngày xuân.

Ta nghe bọn hần nói về Không Tử, rồi bàn luận đến Chu công, bất giác có chút thất thần, nhớ tới lời Hoàng cô tỏ mầu mới vừa rồi, trong lòng bỗng hỏi hột. Nếu không có Vi Đoàn Nhi bỗng dưng đánh gãy, hần có thể ngay lúc này thỉnh Hoàng cô tỏ mầu tứ hôn hay không? Từ sau trùng cửu đã mấy tháng, thúc phụ trước bị bãi chức, các con trai Thái tử lại thường xuyên được triệu kiến, trong triều trong cung đều vì vậy mà từ từ thay đổi hướng gió.

"Vĩnh An, tiếp tục đọc." Bệ hạ đột nhiên nhìn ta.

Ta vội cầm lấy quyển tấu chương cuối cùng, mở ra trước nhìn lướt qua, lập tức cả người như bị rút đi khí lực, Định Nhân Kiệt, là tấu chương tố cáo Định Nhân Kiệt mưu phản! Tay ta miết chặt tấu chương, thở sâu muốn đọc, nhưng không thể phát ra tiếng.

"Vĩnh An?" Bệ hạ thúc giục gọi ta một tiếng.

Trong điện mọi người vốn đang cười, gặp ta như thế đều thấy khác thường, không khỏi biến sắc.

"Thần... thần", trong đầu ta đều quay cuồng câu nói ở têt Nguyên Tiêu kia, còn có cuộc đối thoại của Lý Thành Khí và Định Nhân Kiệt lúc ở trước điện, cảm thấy con chữ trước mắt như mờ đi, không dám đọc tiếp, liền quỳ xuống đất, nói: "Tấu chương này sự tình nghiêm trọng. Vĩnh An... Vĩnh An không dám đọc."

Hoàng cô tỏ mẫu như cũ cười nhìn ta: "Ăn này trăm đã biết rõ, người không đọc cũng không sao."

Ta không dám ngừng đầu, đem tấu chuông dâng lên quá đầu, không dám lên tiếng. Hoàng cô tỏ mẫu đã biết nội dung tấu chuông, nhưng vẫn để ta đọc trước mặt mọi người, ý định đến tột cùng là thế nào? Ta không kịp suy nghĩ sâu xa, quanh thân đã đổ mồ hôi lạnh, cố gắng áp chế cảm xúc chính mình mới có thể làm cho tay không run lên.

Rốt cục, Hoàng cô tỏ mẫu gơ tay cầm tấu chuông, tùy ý đặt ở trên bàn, hờ hững nói: "Đứng lên đi." Ta nhanh đứng dậy, cúi đầu đứng thẳng, chột nghe bà nói tiếp: "Hôm nay đưa tấu chuông này ra, là muốn nghe nhận xét của các người. Đây là tấu chuông Lai Tuấn Thần tố cáo Đồng bình chương sự Nhậm Tri Cổ, Địch Nhân Kiệt, Bùi Hành Bản, Tư lễ khanh Thôi Tuyên Lễ, Văn xương tả thừa Lư Hiến, Ngự sử trung thừa Ngụy Nguyên Trung, Lộ Châu thứ sử Lý Tự Chân mưu phản."

Lý Thành Khí, Lý Thành Nghĩa cùng Lý Long Cơ vừa nghe, lập tức đứng dậy yên lặng, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ dị thường.

Ánh mắt Hoàng cô tỏ mẫu đảo qua ba người, hỏi Lý Thành Khí: "Thành Khí, việc này người thấy thế nào?"

Lý Thành Khí trầm ngâm một lát mới trả lời: "Tôn nhi vẫn chưa đọc tấu chuông, không dám vọng ngôn." Bệ hạ cầm lấy tấu chuông, nói: "Cẩn thận xem đi." Lý Thành Khí khom người tiếp nhận tấu chuông, nhìn kĩ trong đó, trong điện yên tĩnh như không người, không một ai dám động dậy nửa phần.

Chỉ trong thời gian ngắn, ta đã thấy lưng ướt đầm, ngay cả hít thở đều cảm thấy phải cố hết sức.

Hắn thu hồi tấu chuông, khom người đặt trên bàn, cung kính thưa: "Theo như hoàng tử mẫu lúc trước xá lệnh, phạm là kẻ mưu phản, vừa hỏi nếu tức khắc nhận tội có thể miễn chết. Nay Địch Nhân Kiệt đã nhận tội, tôn nhi nghĩ rằng có thể khoan hồng miễn tội chết. Nhưng tội danh mưu phản là sự tình nghiêm trọng, cần thiết nên thẩm vấn kỹ càng, không thể nhân nhượng một người, cũng không có thể oan uổng một người."

Khó trách, ngày ấy hắn lại dặn bảo Địch Nhân Kiệt nhận tội, nhưng ta không nghĩ tới bệ hạ thực sự có xá lệnh này.

Tuy hắn nói có lẽ có tiết, nhưng đều là muốn bảo toàn tính mệnh Địch Nhân Kiệt, loại ý tứ này bất kì ai cũng có thể nghe ra. Ta siết chặt nắm tay, trộm nhìn sắc mặt Hoàng cô tỏ mẫu, không rõ vui giận, ngay cả ánh mắt cũng trầm ẩn.

"Tấu chuông Lai Tuấn Thần người xem xong rồi?"

Lý Thành Khí cung kính trả lời: "Tôn nhi đã xem xong rồi."

Bệ hạ gật đầu: "Trừ bỏ những người trăm mới nói, Lai Tuấn Thần còn nhắc tới ai?" Lý Thành Khí im lặng một lát, đều đều nói: "Trừ những người kia, Lai Tuấn Thần còn hoài nghi tôn nhi tham dự việc này."

Như có một tảng đá lớn nện xuống, nổ ầm một tiếng, trong đầu ta trống rỗng, chỉ ngẩng mạnh đầu nhìn chăm chăm vào hắn. Hắn vẫn đứng thẳng người, thần sắc ung dung, trong mắt thần nhiên bình tĩnh.

Bệ hạ nhìn hắn, chậm rãi nói: "Người cũng biết mình bị liên can tội mưu phản, trăm cũng không thiên vị, đến như vậy mà người còn muốn biện hộ cho Địch Nhân Kiệt sao?" Lý Thành Khí chậm chậm quỳ xuống, thẳng thân trả lời: "Vô luận là người phương nào, liên quan đến tội mưu phản cũng đều muốn được điều tra thẩm vấn cẩn thận. Nếu hoàng tử mẫu cho rằng tôn nhi cần chứng minh trong sạch, tôn nhi tự thỉnh bỏ tù đợi điều tra. Chẳng qua là tấu chuông này đề cập đến nhiều người, hoàng tử mẫu chỉ hỏi riêng Địch Nhân Kiệt, cho nên tôn nhi cũng là nhận xét về một mình Địch Nhân Kiệt."

Hắn còn chưa dứt lời, Lý Thành Nghĩa và Lý Long Cơ bên cạnh đã quỳ mạnh xuống, vội vàng thưa: "Thỉnh hoàng tử mẫu minh giám, đại ca tuyệt không có tâm mưu phản!"

Hai người hắn vừa quỳ, mọi người trong điện đều hốt hoảng quỳ xuống, đầu sát đất không dám lên tiếng.

Đại Minh cung từng có hoàng tử mưu phản, bị lưu đầy xử tử, huống chi hắn chỉ là một hoàng tôn. Ta quỳ trên mặt đất, không dám tưởng tượng việc này có thể liên lụy đến hắn, càng không dám nghĩ kết quả sau đó. Chỉ cảm thấy mũi chua xót, trước mắt đã là một mảnh sương trắng.

Bệ hạ lạnh lùng nhìn mọi người, trầm mặc thật lâu sau, mới nói: "Người muốn tự mình chứng trong sạch ——" bà nói nửa câu, ngừng lại một chút, tựa hồ có chút do dự. Tim ta nhất thời như có dao khoét, đau đớn khó chịu, nhưng lại không biết sống chết dập đầu, ngắt lời bà: "Vĩnh Bình quận vương chính là hoàng tôn, nếu dùng hình phạt thẩm tra giống với tội thần mưu nghịch sẽ là khi nhục uy nghiêm hoàng gia, thỉnh Hoàng cô tỏ mẫu cân nhắc."

Dứt lời, đầu ta vẫn sát đất không nói gì thêm.

Ta không biết vì sao ta dám nói ra lời ấy, cũng không biết sẽ có hậu quả gì.

Trong điện lâm vào yên lặng, chỉ còn lại vài âm thanh lách tách rất nhỏ phát từ chậu than. Ta nhắm chặt hai mắt, chờ Hoàng cô tỏ mẫu nổi giận, chờ hết thấy trách mắng và hình phạt mà ta sẽ phải nhận, ngón tay sớm đã khăm sâu vào thịt, nhưng không hề thấy đau đớn.

Chương 18: Kiếp nạn đầu tiên (2)

"Người làm cho trầm nhớ tới một người", giọng Hoàng cô tỏ mẫu vang lên trên đỉnh đầu, ẩn chứa vài phần mệt mỏi: "Bảy tám năm trước, cũng có người từng quỳ ngay tại đây cầu tình cho con trầm, qua nhiều năm như vậy mà nàng vẫn như trước, thẳng chập hàng năm đều cáo bệnh, nhắc nhở trầm nỗi đau mất con năm đó."

Ta quỳ dưới đất lắng nghe, không dám ngắt đầu, cũng không dám đáp lời. Người Hoàng cô tỏ mẫu nói chính là Uyển Nhi.

"Vĩnh An, ngắt đầu nhìn trầm." Hoàng cô tỏ mẫu ra lệnh.

Ta ngắt đầu nhìn bà, cặp mắt phượng kia cực kì lạnh lẽo, không có ý cười cũng không có tức giận: "Chuyện nửa năm trước ở Phượng Dương môn, người không tiếc thân mình liều chết đi ngăn trở Long Cơ, hôm nay người lại quỳ xuống đất vì huynh đệ hấn cầu tình, chẳng lẽ trong các cháu trai Lý gia của trầm, người lại chọn một người nhỏ hơn người ba tuổi?"

Một câu này khác nào sấm sét ngang tai, làm ta chấn động không nói nên lời. Ta vốn tưởng rằng mình đã suy nghĩ chu toàn, ngay cả Uyển Nhi cũng chưa từng biết sự kiện kia. Lúc này mới thật sự tỉnh ngộ, tại đây trong Đại Minh cung này, không có nơi nào mà Hoàng cô tỏ mẫu nhìn không tới, nghe không được.

Ta lại dập đầu lần nữa, thấp giọng tâu: "Chuyện ở Phượng Dương môn Vĩnh An đã giả truyền chỉ dụ, cầu Hoàng cô tỏ mẫu giáng tội."

Bệ hạ nhìn ta một lát, nói: "Nếu trầm muốn giáng tội, sẽ không lưu người đến hôm nay." Bà nói xong, đứng lên rời khỏi điện, Vi Đoàn Nhi liền đi theo, để lại mọi người vẫn còn quỳ ở đó.

Mùi huân hương vẫn tràn ngập trong điện, ta quỳ gối cạnh dưới long ý, không dám nhìn về mặt mấy người kia.

Đợi khi Uyển Nhi đến, đã qua mấy canh giờ.

Nàng đi vào trong điện, thần sắc vẫn còn mệt mỏi uể oải, hướng đám người Lý Thành Khí hành lễ nói: "Lúc này bệ hạ đang gặp Dịch Nhân Kiệt, mời các vị quận vương về Đông cung trước đi." Nàng nói xong liền đi về phía ta, không nói gì, chỉ đưa tay đỡ ta đứng lên.

Hai chân ta quỳ lâu sớm không còn cảm giác, bất gặp ánh mắt Lý Long Cơ sáng quắc nhìn ta chăm chăm, vội nghiêng đầu tránh đi. Hoàng cô tỏ mẫu nói rất rõ ràng, Lý Long Cơ là một cháu trai được bà ưa thích, lại không phải trưởng tử của Thái tử, cách để vị khá xa, tất nhiên là nơi có thể an tâm dựa vào. Chẳng lẽ ở trong mắt bệ hạ, ta là người tính kế với cả một thiếu niên mười tuổi?

Uyển Nhi vẫn luôn lấy khăn che miệng, nhẹ giọng ho khan, thẳng đến khi đưa ta về chỗ nàng mới ngừng ho.

"Lần này muội quỳ, xem như ta cũng liên lụy", Uyển Nhi cười cười, vỗ vỗ giường, nói: "Ngồi lại đây, ta và muội nói mấy câu." Ta đi qua ngồi xuống, đầu gối đau nhức, không khỏi xuyt xoa.

"Khi ta mười bảy tuổi cũng giống như muội, vì người Lý gia quỳ gối cùng một chỗ", Uyển Nhi nhẹ giọng nói, "Hôm nay nhìn thấy muội, mới nhận ra lúc ấy thật là khờ, đó là con ruột mà bệ hạ còn có thể nổi lên sát ý, thêm một Uyển Nhi ta nữa thì cũng có là gì? Vốn tưởng rằng quỳ xuống cầu xin, chỉ cần có thể làm bệ hạ lưỡng lự nhiều thêm một khắc cũng tốt, còn có cơ hội quay về, không ngờ chỉ là đồ dầu vô lửa."

Ta yên lặng nhìn nàng, nàng tùy tay rót chén trà, đưa cho ta, nói tiếp: "Hoàng cô tỏ mẫu vốn đa nghi, nếu để cho bệ hạ biết người bên cạnh cũng bị lôi kéo, thậm chí không tiếc lấy mạng ra bảo vệ, chẳng phải càng làm cho người kiêng kỵ?"

Nàng nói không sai, nhất châm kiến huyết*, mới vừa rồi tình thế cấp bách ta đúng là chỉ nghĩ muốn làm sao cho bệ hạ do dự thêm một chút, để bà nhớ lại đó là tôn nhi ruột thịt của mình, nói không chừng còn có đường sống quay về, lại quên rằng ta là người Võ gia.

*Một kim thấy máu: một câu trúng trọng tâm, nói trúng tim đen v.v..

"Có điều, phàm là kẻ rơi vào đại lao của Lai Tuấn Thần, thấy qua dụng cụ tra tấn đã muốn mất nửa cái mạng, huống chi là bị thẩm vấn?" Uyển Nhi thờ dãi: "Nếu hấn còn sống, có lẽ ta cũng sẽ như muội. Nếu người trong lòng bị đinh đóng vào tay chân, đập não lấy tủy, sợ duy nhất chỉ có nữ nhân như bệ hạ mới có thể bình thân ung dung."

Ta nghe nàng nhắc đến "hấn", trong lòng ần ần đoán được một người. Bảy tám năm trước, ta là một hài đồng mấy tuổi, mà Uyển Nhi bất quá cũng mới mười sáu mười bảy tuổi, bất luận người nàng bảo vệ là Li Hoảng hay Lý Hiền, cuối cùng đều chỉ là một chuyện củi thê lương.

Ta do dự một chút, mới hỏi nàng: "Vì sao hôm nay Hoàng cô tỏ mẫu không trị tội?"

Ta không tin dựa vào chuyện Uyển Nhi năm đó, hay là việc ta quỳ gối hôm nay mà có thể làm cho bà thay đổi ý định, dù sao không phải là việc con con như rơi chén vỡ đĩa, mà là muốn mưu soán đế vị. Bọn ta chắc chắn không thể biết được nội tình vụ án Dịch Nhân Kiệt mưu nghịch, đây mới là lý do chân chính khiến bệ hạ không truy cứu nguyên nhân.

Uyển Nhi nghiêng đầu nhìn ta, dường như rất hiểu ý: "Muội là muốn hỏi ta, Địch Nhân Kiệt mưu nghịch rồi cuộc là như thế nào, đúng không?" Ta gật gật đầu, chờ nàng vạch trần bí mật này, Uyển Nhi chống đầu, nói: "Ăn này ta cũng không biết chi tiết, là thúc phụ muội Vô Thừa Tự cùng Lai Tuấn Thân tự mình thăm tra xử lý, có điều mới vừa rồi bệ hạ đã tuyên Địch Nhân Kiệt vào cung, tám chín phần mười là muốn miễn xá."

Ta đột nhiên sáng tỏ, Hoàng cô tỏ mẫu chẳng qua là thăm dò các quận vương, kỳ thật sớm đã có quyết đoán trong lòng. Bà muốn thử bọn họ, Vĩnh Bình quận vương ở Thái Sơ cung quý trên tuyết một đêm cũng không khiến sự tình chuyển biến tốt hơn. Bắt đầu từ sự kiện ở Phượng Dương môn, hoặc trước khi ta vào cung, hay đơn giản là từ khi Lý Hiền chết, Lý Hiền bị lưu đày, Thái tử và các quận vương đã trở thành người mà bà không tin nhiệm nhất.

Uyển Nhi cười nhìn ta, chờ ta đem tất cả suy nghĩ cẩn thận, mới tiếp tục: "Bất quá lần này muội quý cũng tốt, vạch rõ lòng nghi ngờ của bệ hạ đối với muội, nếu không muội không biết trong lòng bệ hạ suy nghĩ gì, ta từ đầu đến cuối lại chẳng hay biết gì, chỉ có một mình bệ hạ mang lòng ngờ vực, luôn âm thầm quan sát hành động của muội, ta ngầm lại đã thấy sợ."

Ta xấu hổ cười cười: "Nhưng lần này xem như thanh danh muội bị hạ thấp rồi, tính kế với cả một Lâm Tri quận vương mới mười tuổi."

Uyển Nhi tự rót chén trà, ngồi xuống, nghiêm túc nói: "Như vậy mới tốt. Trong cung này có ai không tính kế? Để cho bệ hạ thấy được muội tính kế, người mới có thể yên tâm, không nhìn ra mới là điều người kiêng kỵ nhất", nàng uống một ngụm trà, thở dài: "Nếu Vĩnh Bình quận vương có một hai điểm sai lầm thì tốt rồi, cũng sẽ không trở thành cái bia cho cả trăm mũi tên nhắm vào."

Ta bị câu này làm cho toàn thân lạnh lẽo, không trả lời.

Thái tử trường tử vốn là cái đích cho mọi người chỉ trích, nếu sai đó là chết, không sai cũng là cắt giầu đã tâm.

"Thật có lỗi", ta nắm tay nàng, "Việc này liên lụy đến tỷ."

"Ta thuận miệng oán giận vài câu, muội không cần tưởng thật", Uyển Nhi thổi lá trà trong chén, cười nói: "Mới vừa rồi bệ hạ quả thực rất giận dữ, mắng ta cứ mỗi tháng chạp ngày gỗ của hán liền xin nghỉ, nhiều như vậy năm còn không chịu buông bỏ oán khí. Ta chính là không bỏ xuống được, buông xuống có cái gì tốt, bệ hạ khẳng định sẽ lại nghĩ, tình cảm sâu nặng như thế mà dễ dàng bỏ qua, khẳng định còn âm thầm ôm hận."

Ta dựa lên người nàng, tay xoa đầu gối xuất thần.

Năm đó trước khi ta được vào cung, trong lòng vô cùng chấn động, Hoàng cô tỏ mẫu chính là một huyền thoại thời thơ ấu, thân là nữ tử mà có thể đi lên đế vị, mang Võ gia vào Đại Minh cung vô thượng tôn sùng, cùng Lý gia sánh vai, đây là người lợi hại như thế nào. Giờ này ngày này ở bên cạnh Hoàng cô tỏ mẫu mới biết được, đó là dùng vô số hận thù và máu tươi để đổi lấy. Mưu nghịch đế vị, tội danh này từng có bao nhiêu người gánh qua? Mà đều là người thân cận nhất của bà.

"Qua tháng chạp, muội sẽ sang mười ba rồi", Uyển Nhi ôm chén trà, nói: "Tìm một cơ hội rời cung đi, tuy rằng ta luyến tiếc muội, nhưng cũng muốn cho muội cách xa nơi này một chút."

Ta không lên tiếng trả lời, cùng nàng trầm mặc.

Nơi ở của Uyển Nhi gần với chỗ Vi Đoàn Nhi, ta vốn định tránh đi qua nàng ta, không ngờ vừa ra khỏi cửa liền gặp được một nữ nhân đang cùng Vi Đoàn Nhi nói chuyện, nữ nhân đó mặc bộ áo rộng rãi màu xanh lơ, tay áo dài bằng lụa màu vàng nhạt, làm tôn lên khuôn mặt hiền hoà phúc hậu, tựa như mỹ nhân trong tranh thủy mặc bước ra.

Ta loáng thoáng nghe thấy hai người nói cái gì nạp thiếp thất, đang muốn rời đi từ hướng khác, bất ngờ nàng nghe thấy tiếng động quay đầu lại, đúng là Thái tử phi. Ta vào cung tháng giêng năm kia mới gặp qua nàng một lần, sau nàng thủy chung cáo bệnh chưa hề lộ diện, Hoàng cô tỏ mẫu hiển nhiên đối với đầu óc* này cũng không để bụng, chỉ ngẫu nhiên nhân thoại với Thái tử mới nhắc đến một hai câu mà thôi.

*dầu tức: con dâu

Mà hiện giờ, ta nhìn khuôn mặt nàng với Vĩnh Bình quận vương có năm sáu phân tương tự, bất giác có chút bối rối, nhanh hành lễ nói: "Thái tử phi." Nàng khẽ gật gật đầu, thoáng nhìn Vi Đoàn Nhi, Vi Đoàn Nhi vội cười nói: "Đây là Vĩnh An quận chúa."

Thái tử phi nhu hòa nhìn ta, trong đôi mắt long lanh có vài phần ấm áp: "Đứng lên đi, năm ấy nhìn thấy quận chúa vào cung, nay nhoáng một cái cũng sắp ba năm, đáng vẻ có chút không giống với lúc trước." Ta đứng dậy, nói: "Vừa rồi trời tối, đi ra nhất thời không thấy, còn thỉnh Thái tử phi thứ tội."

Thái tử phi cười nhìn ta: "Không cần đa lễ như vậy", nàng quay sang Vi Đoàn Nhi: "Ta nghe nói mẫu hoàng rất thương yêu các cháu trai của người, không biết đã có ý định muốn tứ hôn?" Vi Đoàn Nhi lắc đầu, đáp lời: "Hôm nay có nhắc qua, chẳng là quận vương đa mặt mông nên chỉ nói vài câu qua loa."

Ta nghe hai nàng ngời một câu ta một câu, dường như rất thân quen, không giống như lời Uyển Nhi kể. Mới cẩn thận nhớ lại vừa rồi ra cửa loáng thoáng nghe bọn họ nói chuyện, chẳng lẽ là Thái tử thay đổi chủ ý, hoặc là Thái tử phi muốn giúp người khác toại nguyện? Chuyện nạp thiếp kia nói vậy chính là Vi Đoàn Nhi.

Thái tử phi có lẽ cũng không biết một màn kinh hồn vừa rồi trong Bồng Lai điện, chỉ nở nụ cười nói: "Chỉ cần thuận theo bọn trẻ, bản cung nhìn đều thích." Vi Đoàn Nhi liếc nhìn ta một cái, cười đáp: "Các quận vương muốn cưới vợ, nếu Thái tử phi vừa ý ai, đừng ngại nói với bệ hạ, bệ hạ tất sẽ thành toàn." Thái tử phi cười nhìn ta, không nói tiếp.

Ta nghe có chút lúng túng, cũng không dám tùy tiện cáo lui, cuối cùng vẫn là Thái tử phi gật gật đầu, cho phép ta rời đi.

Sau ngày ấy, Hoàng cô tổ mẫu thoảng nhìn như vô sự bình thường, chỉ tình cờ nhắc tới Dịch Nhân Kiệt đã bị biếm làm huyện lệnh Bành Trạch, nhưng lại hỏi chuyện ta về yến tiệc ở Dịch phủ hơn một năm trước. Ta cẩn thận trả lời, thỉnh thoảng có thể thấy chút tiếc nuối trong mắt Hoàng cô tổ mẫu. Thúc phụ Võ Thừa Tự nhiều lần góp lời muốn tru sát, bà đều không chút do dự cự tuyệt, cũng nói thẳng là bà không hề muốn đề cập lại án này.

Khi Hoàng cô tổ mẫu tâm tình tốt, thường hỏi ta kết quả thu hoạch hoa quỳnh hai tháng trước, tươi cười bảo ta nếu sang năm là có thể trông được mầm hoa mới, thì nên ở lại ngự hoa viên, thường xuyên trông coi hoa quỳnh cũng tốt.

Mỗi khi ta nghe bà nhắc đến năm mới, liền nhớ lại lời Uyển Nhi, nếu muốn xuất cung cũng không khó, chỉ cần phụ vương đến cầu, Hoàng cô tổ mẫu cũng sẽ không có chấp giữ lại, nhưng là, ta không muốn suy nghĩ sâu về việc đó.

Đại Minh cung vẫn mưa tuyết không ngừng, đợi cho đến đầu tháng giêng mới đổ một trận tuyết lớn cuối cùng.

Nghi Bình vừa cẩn thận thay ta buộc chặt áo choàng, trùm kín mũ, vừa nói: "Đêm khuya hôm qua Thượng Quan cô nương sai người đến truyền lời, nói hôm nay nàng phải đến Gia Dự điện trước, để cho quận chúa phải tự đến đó một mình." Ta ừ một tiếng, hỏi: "Đến giờ nào?" Tối hôm qua ta ngủ cực trễ, thế mà nàng càng trẻ hơn?

"Giờ sừ canh ba", Nghi Bình suy nghĩ nói, "Cũng may nô tỳ ngủ không sâu." Ta hơi bất ngờ, khó hiểu vì sao Uyển Nhi đến đêm khuya mới sai người truyền lời: "Còn nói gì khác?" Nghi Bình lắc đầu: "Không có, chỉ dặn quận chúa, hôm nay là ngày các cung nhân đến chúc mừng năm mới, trăm ngàn lần đừng đến muộn."

Ta gật gật đầu, cảm giác được gì đó, như có tia sáng xẹt qua trong đầu, nhưng không thể nhận ra rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Kiếp nạn đầu tiên (3)

Khi đến trước Gia Dự điện, tình cờ gặp được Thái tử phi và Đức phi, ta vội khom mình hành lễ. Thái tử phi cười nhìn Đức phi, chỉ vào ta nói: "Đây là Vĩnh An quận chúa, ta đang muốn tìm cơ hội, hôm nào đó cầu xin mẫu hoàng cho nàng làm con dâu ta." Đức phi chớp đôi mắt xinh đẹp, cười nói: "Tỷ tỷ là phúc khí tốt, Long Cơ còn nhỏ, nếu muốn tứ hôn còn phải một hai năm sau."

Ta xấu hổ đứng dậy, Thái tử phi mới ôn hòa nói: "Vào điện đi, đừng để mẫu hoàng chờ lâu."

Ta theo sau hai nàng vào điện, thấy xung quanh im lặng có chút quái dị. Theo lý ta tới cũng không trễ, lại có Thái tử phi và Đức phi đi cùng, vẫn chưa có ai khác trong cung đến chúc mừng năm mới. Sau khi hành lễ vẫn an, Hoàng cô tổ mẫu ngoắc tay bảo ta đến trước bà, ta bước lên phía trước đứng bên Uyển Nhi.

Hoàng cô tổ mẫu có ý nhìn ta một cái, mới quay đầu nhìn Thái tử phi và Đức phi, nói: "Đều đứng lên đi."

Thái tử phi cùng Đức phi đứng dậy, nhưng chưa được ban ngồi.

Bệ hạ đánh giá thật sâu hai nàng một lát, mới nói: "Hôm qua Đoàn Nhi cho trẫm xem một việc, trẫm thấy khá thú vị", bà vừa nói xong, Vi Đoàn Nhi đã nâng khay ngọc tiến lên, đưa cho hai nàng nhìn kỹ.

Trên khay ngọc đặt một hình nhân bằng gỗ chế tác vô cùng tinh xảo, Thái tử phi không dám cầm lấy, chỉ lướt nhìn một cái, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, cùng Đức phi liếc nhau, không dám nói câu nào.

Bệ hạ thấy thần sắc nàng, từ tốn nói tiếp: "Vật ấy là do cung tỷ trong Đông cung phát hiện, giao cho Đoàn Nhi. Bên trên ghi ngày sinh đúng là của trẫm, chỉ là không biết người phương nào trong Đông cung hận trẫm như thế, phải hạ cổ mới có thể tiêu tan oán khí trong lòng?" Giọng của bà nhẹ nhàng đậm nhạt, nhưng lộ ra âm lãnh nhẹ nhẹ.

Ta vốn còn đang suy đoán, nghe lời này mới chợt hiểu, Vi Đoàn Nhi, Vi Đoàn Nhi rốt cục vẫn xuống tay! Mặc dù Thái tử phi đã tự mình bày tỏ ý tốt, nàng vẫn bày ra cái bẫy này!

Thái tử phi và Đức phi vội vàng quỳ rầm xuống, cúi mặt sát đất, run giọng nói: "Mẫu hoàng minh giám, Đông cung tuyệt đối không có người có tâm tư ác độc thế này."

Bệ hạ nhìn hai nàng, không ngờ thần sắc bà vô cùng bình tĩnh.

Ta không dám tưởng tượng Hoàng cô tổ mẫu sẽ nói gì, làm gì, chỉ cúi đầu không dám nhìn. Chẳng lẽ chỉ bằng lời một phía từ Vi Đoàn Nhi, Hoàng cô tổ mẫu thực sự tin tưởng? Không có nửa điểm hoài nghi? Ở Đông cung không chỉ có Thái tử, còn có các quận vương và quận chúa, không chỉ có Thái tử phi và Đức phi, còn có nhiều nữ quyến khác. Nhưng vô luận là người nào, đều đã liên lụy đến toàn bộ Đông cung!

Cái bầy Vi Đoàn Nhi bày ra, tuyệt đối không phải nhằm vào một hai người, chỉ cần điều tra kĩ hơn, đó là toàn bộ Đông cung, không một ai có thể thoát khỏi liên can... Ta như bị ai đó lấy đao đâm từng chút vào ngực, đau đớn khó nhịn, nhưng không dám mảy may động đậy.

"Uyển Nhi, việc này nên làm thế nào?" Bệ hạ bỗng nhiên lên tiếng.

Uyển Nhi nhanh chóng đáp lời: "Sai người tra rõ đông cung, tìm ra hung thủ hạ cô, nghiêm hình tra khảo."

Bệ hạ gật gật đầu, nói: "Nếu là nguyên rủa trầm, thì xử theo hình phạt gì?"

Uyển Nhi dừng một chút, đáp: "Trước kia theo lệ mà nói, chủ mưu xử quả hình*, tông phạm xử ngũ mã phanh thây, còn những người liên can khác đều xử chém ngang lưng." Nàng trả lời rất kính cẩn, nề nếp.

*Quả hình: tựa như lăng trì

Bệ hạ thần nhiên như không: "Đông cung là nơi ở Thái tử, tội liên can của hắn có thể miễn, đi thăm dò đi." Uyển Nhi liền khom người: "Vâng". Nàng tiếp chỉ, nhanh liếc ta một cái rồi rời khỏi điện.

"Đợi chút !"

Đúng lúc này, Thái tử phi sớm mềm nhũn trên mặt đất bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt đã là chết héo như tro tàn: "Mẫu hoàng không cần tra xét, thần tức nhận tội, việc này không có ai khác biết, là do một mình thần tức làm." Nàng nói xong, nặng nề dập đầu, từng tiếng vọng quanh quần vang trong điện, trán nàng đã rớm máu, chảy từ trên mắt rơi xuống sàn đá.

Giờ khắc này, chỉ có nàng nhận tội mới có cơ hội hồi sinh Đông cung, nàng không thể lựa chọn, chỉ có thể nhận tội. Mặc kệ là quả hình hay hình phạt làm cho người ta phải sợ hãi thấu xương, nàng chỉ có thể đi chịu. Xưa nay Thái tử phi không ra khỏi Đông cung, cùng Thái tử sớm tối nhiều năm bên nhau, từ ngôi vị Hoàng hậu thoái nhượng đến Thái tử phi, vẫn như cũ không thể đổi lấy từ Hoàng cô tổ mẫu một chút mảy may thương hại, cuối cùng vẫn là cái chết, chết bằng hình phạt tàn khốc nhất.

Bệ hạ lạnh lùng nhìn nàng: "Người và Đức phi ngày thường hay ở chung một chỗ, việc này có liên quan đến nàng?"

Thái tử phi ngẩng đầu, trên gương mặt trắng nõn vết qua vết máu thê lương tuyệt vọng, thanh âm đã thô ráp như uống độc: "Toàn bộ đều do một mình thần tức làm, không liên quan đến Đức phi !" Nàng nói xong lại dập mạnh đầu lần nữa, thẳng lưng quỳ gối ở trong điện, ánh mắt nàng và Vĩnh Bình quận vương giống hệt nhau, giống như nhìn thấu vận mệnh của chính mình, thần nhiên bình tĩnh đón lấy.

Đức phi quỳ gối một bên, chưa bao giờ ngẩng đầu, tám lưng đơn bạc khẽ run rẩy, hai bàn tay siết chặt trên sàn, mười ngón trở nên trắng bệch.

Hoàng cô tổ mẫu lạnh lùng nói: "Người đã nhận tội, chính là không muốn liên lụy Thái tử và hoàng tôn của trầm", bà nhìn Đức phi: "Đức phi, ngẩng đầu." Đức phi ngẩng đầu, nhìn Hoàng cô tổ mẫu.

Hoàng cô tổ mẫu nói: "Trầm không muốn Thái tử biết được việc hôm nay, người có thể hiểu được."

Đức phi tay siết chặt lại, dập đầu vô cùng mạnh xuống đất: "Thỉnh mẫu hoàng ban cho thần tức được chết." Nàng nói xong, không giống Thái tử phi bình thường thần nhiên, mà là ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Hoàng cô tổ mẫu, trong mắt có oán có hận, không hề cam lòng cũng có châm chọc.

Bệ hạ lặng im một lát, ra lệnh cho Uyển Nhi: "Uyển Nhi, sai người mang Thái tử phi và Đức phi đi, việc hôm nay không được có bất cứ kẻ nào nhắc lại, nếu không xử quả hình như nhau." Uyển Nhi liền quỳ xuống lĩnh mệnh.

Hai người lại cùng dập đầu lần cuối, đứng dậy theo Uyển Nhi mà đi.

Mới vừa rồi đứng trước Gia Dự điện còn ôn nhu mềm giọng trò chuyện, lúc này đã là đi đến đoạn cuối cùng của sinh mệnh. Trong mắt Thái tử phi trầm tĩnh dị thường, thật giống như phía trước chờ nàng không phải là quả hình, mà là Thái tử điện hạ chờ lâu ở Đông cung, cùng với đứa con trai được mọi người ca tụng của nàng.

Bệ hạ theo dõi hai người rời đi, mới thở dài nặng nề: "Đã là con dâu trầm, cần gì muốn dồn trầm vào chỗ chết." Sắc lạnh trong mắt bà dần tiêu tán, lại thêm vài phần hiu quạnh, ản xoa huyết thái dương, tiếp nhận trà nóng trong tay Vi Đoàn Nhi, nói: "Vĩnh An, người có tâm muốn gả cho người Lý gia, trầm không hy vọng tương lai người cũng có oán hận như thế."

Ta cố nén bi thương trong lòng, cúi đầu trả lời: "Bất kể tương lai hôn phối người nào, Vĩnh An thủy chung là người Võ gia."

Hoàng cô tổ mẫu lặng yên một lát, mới nhàn nhạt nói: "Đúng, người và các nàng khác nhau, người là người Võ gia."

Bà nói xong, liền thả chén trà im lặng rời đi, ta quỳ xuống đất nhìn theo bà rời đi, mới phát giác thân mình sớm đã xụi lơ, không còn nửa phần sức lực.

Trước tối nay, ta chưa bao giờ nhìn một người đi từ sinh đến tử như thế. Ta không thể tưởng tượng được vị Thái tử phi đẹp như tranh thủy mặc kia, phải trải qua quả hình thống khổ như thế nào, bị trói vào cột, bị đao lóc da thịt tới khi chỉ còn lại xương trắng, sau lại bị gậy đánh đến chết, chỉ nghĩ như thế, ta đã thờ không nổi, tay chống trên mặt đất nhiều lần muốn đứng lên, nhưng không có nửa phần tác dụng.

Đó là mẫu phi của hần. Là chính mắt ta thấy mẫu phi hần bị ép buộc nhận tội, nhưng ngay cả một câu cũng không thể nói.

Cung tỷ trong điện thấy ta như thế, muốn tiến lên đỡ lại bị ta đẩy ra, rốt cục chống đỡ thân mình đứng lên. Đến khi trở lại cung, Nghi Bình vốn là cười chào đón, gặp ta lại nháy mắt thay đổi sắc mặt, hỏi dồn: "Quận chúa làm sao vậy? Sao sắc mặt trắng bệch như vậy?"

Ta rất nhanh bắt lấy tay nàng, hấp thu âm áp trên người nàng, qua thật lâu mới chậm chậm buông ra: "Không có gì, rất lạnh."

Nghi Bình không dám nhiều lời, giúp đỡ ta ngồi vào giường. Ta còn sót lại chút trấn định, vẫy tay bảo nàng buông trường, bản thân thì run run đưa tay thả măn trên giường, ôm đầu gối lui vào một góc. Nơi này không có người ngoài nữa, chỉ có một mình ta, bên ngoài cung tỷ còn đi qua đi lại, thấp giọng nói chuyện với nhau về điểm tâm ngày mai.

Ta cắn chặt môi, trước mắt đã một mảnh mơ hồ, không dám phát ra âm thanh. Ai cũng không thể biết, cho dù là Nghi Bình, biết chỉ có một con đường chết. Hai vị phi tử từ Đông cung đến Đại Minh cung bỗng biến mất không tung tích, làm sao giấu giếm được, chẳng lẽ tựa như Thái tử phi và Đức phi cam nguyện nhận lấy cái chết, bọn họ cũng muốn vờ như cái gì cũng chưa phát sinh? Mặc cho thân sinh mẫu thân của mình hư không tiêu thất?

Ta đem chăn gấm phủ kín người, cứ như vậy trong đầu trắng xóa một mảnh, tim đập mạnh không ngừng ngồi đến hừng đông.

Khi Nghi Bình bên ngoài khẽ gọi, ta mới lên tiếng: "Mệt chết đi, để cho ta ngủ tiếp một lát." Giọng nói khàn khàn không ra hình dáng, Nghi Bình hiển nhiên là đã nghe ra cái gì, do dự một chút, mới hỏi dò: "Quận chúa cần phải gọi Thái y, nghe giọng sợ là đêm qua cảm lạnh." Ta cũng thấy cổ họng đau nhức, nhưng không muốn gặp bất kì kẻ nào, chỉ nói: "Là quá mệt mỏi, ngủ một lát là tốt thôi."

Bóng người ngoài trường đi khỏi, ta dần dần cảm thấy mệt mỏi, mơ mơ màng màng ghé vào giường. Trong bóng đêm dày đặc bao phủ, chỉ có Thái tử phi ôn hòa tươi cười, bình thân dần dần hiện ra, ánh mắt bà ẩn chứa vài phần lo lắng, xa xa Vĩnh Bình quận vương đứng trên tuyết nhìn ta, chỉ lẳng lặng cười, mở miệng nói gì đó, ta nửa câu cũng không nghe rõ, chỉ vội vã chạy về phía trước, hỏi hần đang nói cái gì, hần lại lắc lắc đầu không tiếp tục. Hần càng không nói ta chạy càng nhanh, cứ như vậy từng bước muốn chạy đến gần hần, lòng bàn chân lạnh lẽo như bị tuyết làm ướt giày, giống đêm đó trước điện, hốt hoảng suýt nữa té ngã trên đất.

Ta vội đưa tay giữ lại nhưng cái gì cũng không bắt được, bật mạnh dậy kêu lớn một tiếng.

"Quận chúa", Nghi Bình vội chạy lại lay ta dậy: "Quận chúa, quận chúa."

Ta rốt cục bắt được cái gì, mở mắt ra, một mảnh mơ hồ từ từ trở nên rõ ràng, mới thấy nàng ngồi trước mặt ta, cổ tay bị ta bắt lấy hiện ra một vết đỏ hồng. Ta hít thở sâu hồn hển mấy hơi, buông tay nàng ra, vịn vào thành giường nằm xuống: "Không có gì, là ác mộng."

Nàng gật gật đầu, cầm khăn nóng thay ta lau mặt, thấp giọng nói: "Ba vị quận vương đợi ở bên ngoài." Lòng ta bị kéo căng, hít thở khó khăn, mới trấn định xuống: "Đến đây lúc nào?". Nàng nhẹ giọng nói: "Vừa tới nửa canh giờ, quận chúa ngủ cả một ngày, đã qua giờ ăn tối."

Đã qua một ngày?

Ta lại ngây người, thật lâu sau mới tỉnh táo lại. Bọn họ chưa bao giờ ghé thăm chỗ ta, hôm nay đến, khẳng định là vì chuyện hôm qua, đã qua hơn ba mươi canh giờ, bọn họ nhất định biết tối hôm qua ta đã ở Gia Dự điện, đoán chừng ta đã gặp Thái tử phi và Đức phi, cuối cùng bắt chấp tị hiềm tới đây hỏi.

Ta hoảng hốt đứng dậy, vốn là mặc nguyên y phục mà ngủ, búi tóc có chút rối loạn, Nghi Bình giúp ta sửa lại tóc, rồi kéo màn trường. Ta đi ra ngoài, biết rõ bọn họ ở ngay tại gian ngoài, nhưng không thể động dậy một bước, đến khi Nghi Bình thu dọn xong xuôi đi ra, gặp ta còn thất thần mới đề thấp giọng gọi ta, ta mở mắt nhìn nàng, cười cười rồi hướng đi ra ngoài.

Vừa bước ra cửa đã có thân ảnh xông lên, gắt gao nắm lấy cánh tay của ta, hai mắt Lý Long Cơ đỏ ngầu nhìn ta chăm chăm, qua thật lâu mới gặng hỏi: "Nói cho ta biết, Thái tử phi và mẫu phi ta đi đâu vậy?" Ta bị hần nắm chặt sinh đau, ngây ngô cười nói: "Quận vương sao trông tiêu tụy như vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Hần sừng sốt, cắn răng trừng ta, nhưng lửa giận nóng ruột nói không ra lời.

Ta ngẩng đầu nhìn Lý Thành Nghĩa mặt mày âm nghiêm ngồi đó. Lý Thành Khí vốn đứng ở cửa cung đưa lưng về phía ta, lúc này cũng quay đầu lại. Tay phải hần bầu chặt cánh cửa như muốn khám thật sâu vào đó, trong đôi mắt kia tràn ngập bi thương, thống khổ tận xương, nồng đậm đến mức làm cho người ta hít thở không thông.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tái sinh nan (1)

"Long Cơ", giọng Lý Thành Khí đã khàn đục, hần nhìn ta không rời, nói: "Buông nàng ra."

Tay Lý Long Cơ đang nắm rất chặt, dần dần buông lỏng, quay đầu nhìn Lý Thành Khí. Lý Thành Khí từ ngoài cửa đi về phía ta, môi mím chặt không nói được lời nào, thẳng đến trước mặt ta, mới gần giọng: "Các người đều đi ra ngoài." Tuy hần nói với Lý Long Cơ, nhưng thuy chung chỉ nhìn mỗi ta. Ta hoảng hốt đáp lại ánh mắt hần, không dám trốn, cũng không thể trốn.

Lý Long Cơ vốn còn muốn nói, đã bị Lý Thành Nghĩa kéo tay lôi ra ngoài. Nghi Bình sớm dẫn toàn bộ cung tỳ lui xuống, trong căn phòng trống trải chỉ còn ta và hần, khoảng cách gần như thế. Ta nhìn thấy u ám trong mắt hần, lời răn đe ngày hôm qua không ngừng đập vào tai, loạn ong ong một đoàn, ta chỉ có thể cố nhếch khoe môi, nhìn hần cười cười.

Qua một hồi lâu, hần mới hỏi: "Nói cho ta biết, nàng biết những gì?" Ta vẫn cười như cũ, tiếp tục giả ngốc: "Quận vương là chi việc gì? Vinh An không phải chuyện gì cũng biết." Hần lại tiến lên từng bước, muốn ép sát ta, ta phải gấp rút lui về phía sau từng bước.

"Mẫu phi ta và Đức phi còn sống không?" Hần đề thấp giọng, thanh âm khàn khàn như bị mài mòn.

Thân mình ta cương cứng, muốn thoái lui nhưng rốt cuộc vẫn đứng bất động, trước mặt là hần, phía sau lưng lại như bóng tối hắc ám vô tận, một nỗi sợ hãi trong lòng vọt lên. Không cần ta nói một câu, hần đã có thể đoán được tất cả, nhưng vì sao vẫn muốn tới chứng thực? Hần hiểu rõ hết thấy, thì nên biết rằng ta không thể nói, cho dù là nửa câu cũng có thể làm cho mọi người đi vào đường chết.

Hần chậm rãi vươn tay, nhanh nắm lấy cổ tay ta: "Vinh An." Chỉ gọi hai chữ này rồi không nói gì nữa.

Từ nhỏ đến lớn, hai chữ này từng bị vô số người gọi qua, riêng chỉ có giờ này khắc này lại làm cho ta không biết lên tiếng trả lời như thế nào. Ta thờ ơ, như bị mê hoặc, vươn tay cầm chặt tay hần, nhẹ giọng nói: "Đi rất nhanh, không hề thống khổ."

Tha thứ cho ta.

Lòng bàn tay hần lạnh lẽo ngấm vào tay ta, ta gắt gao theo dõi hần, sợ hần có phản ứng gì kinh động đến gác cửa bên ngoài. Hần cũng chăm chú nhìn ta, thông minh như hần, chỉ cần một câu này e là đã đem hết thấy suy nghĩ cân thận, đôi mắt dịu dàng ấm áp đã không còn sức sống, trong phút chốc chỉ còn phủ kín sự tuyệt vọng.

Chúng ta cứ như vậy đối diện nhau, hần nhip nhàng ấn khớp bắt lấy tay ta, ta cũng gắt gao giữ lấy tay hần.

Không biết qua bao lâu, hần mới buông tay, lạnh như băng nói: "Trên người quận chúa rất nóng, nên thỉnh Thái y đến xem." Hần thâm thúy nhìn ta một cái, không nói nữa.

Ta cười khổ nhìn hần, muốn nói vài câu an ủi, cuối cùng lại từ bỏ, chỉ nhẹ gật đầu: "Quận vương bảo trọng."

Hần xoay người bước nhanh ra khỏi cửa, thấp giọng nói với người bên ngoài vài câu, sau đó mang theo hai đệ đệ rời đi. Khi Nghi Bình tiến vào, ta vẫn còn ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn vào khoảng không ngay cửa, không để ý đến Nghi Bình nói gì, cho đến khi nàng kinh hô một tiếng, ta mới phát hiện bản thân sớm đã mềm nhũn, liền ngồi bệt xuống.

Đợi đến mừng tám, phụ vương sai người đưa quà sinh nhật, ta mới giật mình phát hiện mình đã qua tuổi mười ba.

Ngày đó qua đi, ta vẫn cứ sốt cao không hạ, ước chừng năm ngày mới có chuyển biến tốt hơn, lại tức khắc phải theo Hoàng cô tổ mẫu đi Lạc Dương bái tế. Vạn Tượng Thần cung đã hoàn thành được năm năm, đây là lần đầu tiên Hoàng cô tổ mẫu quyết định tự mình chủ trì bái tế đại điển, mở tiệc chiêu đãi quần thần, cho thúc phụ Võ Thừa Tự làm á hiến, Võ Tam Tự làm chung hiến, mà Thái tử chính thức Lý Đán lại bị vắng vẻ một bên.

Tâm đế vương không lường được, mỗi một ám chỉ nhỏ bé đều có thể dấy lên sóng to gió lớn trong triều. Nhờ buổi tế lễ này mà vẻ lo lắng ủ dột của thúc phụ Võ Thừa Tự từ khi bị bãi tướng liền trở thành hư không, mặt mày hoan hỉ đàm tiếu cùng các đại thần.

Sau buổi tế, Hoàng cô tổ mẫu tựa hồ tâm tình rất tốt, tại yến hội nhiều lần vui vẻ sai người hạ lễ ban cho phụ vương ta và chư vị thúc phụ. Ta ngồi cạnh Thái Bình công chúa, từ xa thấy thần sắc Thái tử vẫn lạnh nhạt như cũ, chỉ khi người bên cạnh bắt chuyện ông mới hồi đáp vài câu, dường như hết thấy động tác của Hoàng cô tổ mẫu đều không can hệ đến ông.

Vị trí trưởng tử bên cạnh ông trống không, chỉ có Lý Thành Nghĩa và Lý Long Cơ đi cùng.

Qua thật lâu, Hoàng cô tổ mẫu mới nhìn về phía Thái tử, ôn hoà nói: "Thành Khí còn chưa hết bệnh sao?" Thái tử nhanh đứng dậy, đáp: "Trận bệnh này mặc dù tới hung mãnh, nhưng cũng không đáng ngại, nhi thần đã dặn hần ngày mai cần phải tới Lạc Dương, hướng mẫu hoàng thỉnh an."

Hoàng cô tổ mẫu thần nhiên "Ừ" một tiếng, nói: "Thẩm Thu y thuật rất cao, bảo hần bỏ thêm nhiều tâm tư chút."

Thái tử cúi đầu tuân mệnh, mới khom người ngồi xuống.

Ta nghe mà trong lòng phát khổ, nâng chung trà lên, lại chạm phải ánh mắt Lý Long Cơ. Đôi mắt trong trẻo không có nửa điểm tức giận, chỉ thẳng tắp nhìn ta, bị ta bất gặp thì hốt hoảng, vội vàng né tránh.

Lúc này, Thần cung chi đình đã bắt đầu trình diễn cổ nhạc, ở trong điện nhìn ra, trong sân dày đặc hơn chín trăm người đang cùng nhảy điệu “Thần cung đại nhạc”, trập thế hào hùng, rất có khí thế lấp núi dời sông.

Trong điện mọi người không khỏi nhìn xem đến nhập thần, tiếng cười đùa hân huyên dần biến mất.

"Vĩnh An", Thái Bình công chúa bỗng nhiên nghiêng đầu, trong tiếng nhạc điệp ta nói với ta: "Nhìn sắc mặt ngươi vẫn không tốt, Thái y nói thế nào?" Ta vội thả chén trà, đáp: "Đã rất tốt, chỉ nói cần điều dưỡng thêm nửa tháng mới có thể trừ hết khí hàn."

Thái Bình gật gù đầu: "Đã nhiều ngày nay người bị bệnh không ít, Sùng Giản cũng sốt cao không lùi, không thể theo ta đi Lạc Dương." Ta nghe nàng nói tiểu nhi tử cũng bệnh, vội hỏi: "Đĩnh Quốc công cũng bị bệnh? Có nghiêm trọng không?" Thái Bình cười một tiếng, nói: "Không nghiêm trọng, hần giống ngươi, mỗi khi vào đông sẽ bị bệnh một hồi, ta đều tập mãi thành thói quen. Nhưng trái lại Thành Khí, tuy là ngày thường nhìn thư sinh nhưng chưa từng bị bệnh nặng, lần này thật làm cho người ta lo lắng."

Ta nghe quá nửa đã biết nàng nói gì, nhưng nhất thời kìm chế, không tiếp lời.

Bệnh của hần là do Nghi Bình thuận miệng kể với ta, nói là trong Thượng Y Cục lên truyền ra, khi đó chính ta cũng đang bệnh đến tối tầm trời đất, chỉ mơ hồ nghe lọt vào tai, đau càng thêm đau. Sau Thẩm Thu có đến đây nhưng không nhắc tới nửa chữ, bắt mạch chẩn bệnh đều im lặng thần kỳ, ta liên tục nhìn hần muốn hỏi, nhưng rốt cục cũng không hỏi nửa câu.

Thái Bình còn nói gì nữa, ta đều thuận miệng ứng phó, đợi cho tiệc xong liền trở về Thái Sơ cung.

Từ sau đại lễ bá tử lần này, Hoàng cô tổ mẫu sẽ thường xuyên trụ lại Lạc Dương Thái Sơ cung, ta tất nhiên cũng không quay về Trường An. Một năm trước cảm giác mới lạ lúc vừa đến Lạc Dương sớm không còn, chỉ cảm giác trong Đại Minh cung nơi nơi đều là cô hồn, đến ở Thái Sơ cung cũng tốt.

Bữa tối khi Uyển Nhi đến, nói là Hoàng cô tổ mẫu đến đây bỗng nhiên nổi hứng, cho chúng ta cùng đi xem người Hồ ca múa, náo nhiệt náo nhiệt.

Ta ôm ấm lò nhìn nàng, do dự một lát mới nói: "Ta không muốn đi." Uyển Nhi tinh tế nhìn ta, mỉm cười: "Qua hơn nửa tháng, sao muội vẫn chưa chuyển biến tốt hơn?" Ta biết nàng nói không phải trận bệnh này, mà là sự kiện kia, trong lòng cứng lại, thấp giọng nói: "Không thể quên được, ta đã chịu đựng không muốn đi hỏi tỳ."

Uyển Nhi cười cười, nói: "Muội hỏi thì ta trả lời, nghe xong thì khoé lên được không?" Nàng vừa nói vừa đến ngồi bên ta: "Hãy quên đi, trí nhớ tốt không phải là chuyện tốt." Ta nhìn nàng một cái, không nói chuyện.

Nàng lại im lặng một lát, mới nói tiếp: "Năm đó chiếu thư phế Lý Hiền là ta tự mình viết, chính một đạo chi kia đã đẩy hần vào tuyệt lộ."

Ta sững sốt, lập tức hiểu ra. Hoá ra người dắt nàng đi vào con đường nhỏ kia, người mà nàng nói yêu thích Vĩnh Bình quận vương, người đã làm cho nàng quý gồi trong Bồng Lai điện, không để ý sinh tử cầu tình, người mà nàng trải qua nhiều năm cũng không chịu quên đi, chính là Lý Hiền, hoàng tử bị khép tội danh mưu phản, cuối cùng bị ban chết.

Nàng quét mắt nhìn ta, cười đến tái nhợt vô lực: "Đến nay ta cũng không thể quên được từng chữ viết trên chiếu thư ngày đó, ngay cả cảm giác cầm bút đều còn nhớ rõ ràng, nhưng ngày ngày phải hầu hạ cạnh Hoàng cô tổ mẫu muội, cả ngày cười tính kế mỗi người", tim nàng như thắt lại, nói tiếp: "Cứ như vậy nhaoáng cái đã qua mười năm, ta vẫn sống tốt đó thôi? Đi thôi, Vĩnh Bình quận vương cũng đến, đang ở trong điện."

Ta cả kinh đứng lên, bị nàng dè vãi xuống, cười nói: "Đừng nóng vội, kêu Nghi Bình lấy kiện xiêm y dày hơn đi." Nàng nói xong ra ngoài cửa gọi Nghi Bình tiến vào, tự mình phân phó ăn mặc trang điểm cho ta, ta từ gương đồng nhìn Nghi Bình đem ra một đồng trang sức, đang muốn kêu nàng tùy tiện chút, Uyển Nhi lại lên tiếng trước: "Ta nhớ rõ muội có cây trầm thủy ngọc, sao lâu rồi không thấy muội đeo?"

Ta vội đáp: "Không biết đã ném đi đâu", vừa nói vừa ra hiệu Nghi Bình: "Đón giã thôi."

Vào đại điện, mọi người đã ngồi đông đủ, không khí hoà thuận vui vẻ.

Hoàng cô tổ mẫu đang thấp giọng nói chuyện với Vi Đoàn Nhi, gặp ta tiến lên hành lễ mới cười nói: "Nhanh đi ngồi đi." Ta đứng dậy đi qua trước Thái tử và các con trai, thủy chung không dám ngẩng đầu, chỉ hé mắt liếc nhìn một cái, vội vàng đi đến một cái bàn phía sau không ai ngồi, mới nhận ra cung tỳ hầu hạ đứng là người quen lúc trước ở Phụng Dương môn.

Nàng cười khó hiểu, thay ta thêm trà.

Ta nhìn nhìn nàng, thấp giọng hỏi: "Ngươi tên gì?" Tính ra quen biết đã hơn một năm, còn không biết tên nàng. Nàng ngừng lại một chút, mới nhỏ giọng trả lời: "Hồi Quận chúa, nô tỳ kêu Nguyên Nguyệt." Nàng nói xong, lập tức khom người lui xuống.

Ta bụng chén lên, giả bộ lơ đãng nhìn lướt qua mọi người. Đến khi nhìn đến Thái tử, cố ý ngừng một chút, Lý Thành Khí như trước khẽ mỉm cười, hần bệnh nặng mới khỏi trông có vẻ gầy yếu, Hoàng cô tổ mẫu làm như vô cùng quan tâm hần, không ngừng hỏi hần thuốc thang và dặn dò của thái y, hần đều cực cung kính nhất nhất đáp lại, không có nửa phần dấu vết không ổn.

Thẳng đến lúc ca múa nổi lên, Hoàng cô tổ mẫu mới không nhìn tới hần.

Lý Thành Nghĩa ngồi cạnh hắn, tựa hồ phát giác ta đang nhìn, giương mắt ngó ta, dùng bả vai khê đụng phải hắn một chút. Thế này hắn mới quay đầu lại, thần nhiên đảo mắt qua chỗ ta, nhưng không dừng lại, chỉ yên tĩnh nhìn về phía ca múa trong điện.

Lòng ta hơi chua xót, vội cúi đầu. Tất cả âm thanh hoan hô nói cười đều giống như cách một tầng hơi nước, không thể phân biệt rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tái sinh nan (2)

Trong Thái Sơ cung, Đông cung từ lâu đã thành cấm địa, trừ phi Hoàng cô tổ mẫu cho gọi, tất cả hạ nhân đều không được phép đến gần.

Mặc dù vậy, trong cung vẫn có chương quản Dịch đình và một hoạn quan bí mật gặp riêng Thái tử, việc này bị Vi Đoàn Nhi báo cho Hoàng cô tổ mẫu biết, hai người kia lập tức bị ném tới giữa phố đông người, chém ngang lưng thị chúng. Hoàng cô tổ mẫu ở trong điện trực tiếp truyền khẩu dụ, Thái tử và con cái không được phép gặp gỡ các công thần quan viên trong triều, từ đó mọi người đều cảm thấy bất an, nhưng không ai dám có động thái gì.

Đến bữa tối, Nghi Bình có vẻ không yên lòng, khi thì đem đồ ăn để sai trên bàn, khi thì suýt làm rơi chén, ta vững vàng để chén trà lại, thấy đáy mắt nàng hoang mang kích động, mới hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Nàng cắn môi một lúc lâu, lắc lắc đầu, tránh né tầm mắt của ta, lí nhí: "Không có gì." Ta cảm thấy không đúng, càng giữ chặt cổ tay nàng: "Buổi chiều người mới đi giáo phường, trở về tinh thần không yên, rốt cuộc là chuyện gì?"

Từ khi đến Thái Sơ cung, thật ra nàng đã chịu khó hơn không ít, lúc trước ở Trường An mỗi khi đi học nàng đều tìm cách trốn, nay xem ra so với bất luận kẻ nào cũng đều dụng tâm hơn vài phần. Nay Thái tử và các con của ông đều bị cấm túc, đôi lúc có vài cung tỳ từ Đông cung xuất hiện ở giáo phường, ngẫu nhiên tán gẫu có thể nghe ngóng chút ít về cuộc sống hằng ngày của Lý Thành Nghĩa, làm cho nàng an tâm một chút.

Nàng do dự một lát, mới nhẹ giọng nói: "Người ở Đông cung đã nhiều ngày nay không tới giáo phường."

Quả nhiên là có liên quan đến Đông cung. Ta miễn cưỡng cười cười, nói: "Hay là một ly trà kia thật sự đã đem tâm của người đều đổ lên người nào đó ở Đông cung?" Tuy ta biết hết thảy nhưng đây là lần đầu nói thẳng ra, nàng hoảng hốt liếc nhìn ta, cúi đầu thật lâu sau mới nói: "Thỉnh quận chúa thứ tội." Ta nghiêm túc nhìn nàng: "Không có gì để thứ tội hay không thứ tội, chỉ sợ là người không gánh nổi tâm tư này thôi."

Từ lúc hắn bị cấm túc, ngày ấy đến nay không thể gặp, cảm giác lo lắng sốt ruột ấy, ta đã khắc cốt ghi tâm, đối với lòng của nàng tự nhiên cũng cảm động lây.

Nàng cúi đầu trầm tư một lát, mới nói: "Nô tỳ muốn cầu quận chúa một việc." Ta hiểu nàng muốn nói gì: "Ta biết là việc gì, người không cần phải nói, đêm nay ta đến phòng Uyển Nhi uống trà." Nàng liền quỳ lạy khấu tạ, ta đưa tay đỡ nàng: "Tốt lắm, mau đi thu dọn đi."

Nàng vâng dạ, nhanh chóng đi gọi người dọn dẹp. Ta ngồi sau bàn, tâm trạng bỗng chốc trầm xuống, càng ngày càng thấy hoảng. Kỳ thật không phải chuyện lớn gì, trong cung cũng hay gặp việc này, thường xuyên có cung tỳ trốn học ở giáo phường. Nhưng phạm là có liên quan đến Đông cung, ta đều cảm giác không an tâm, lúc này đây cảm giác ấy càng thêm mãnh liệt.

Cung tỳ bên người dọn dẹp, ta nghe tiếng ngọc khí lanh canh va chạm, chỉ cảm thấy lòng bàn tay dần dần lạnh, lan dần khắp cả người, rốt cuộc không ngồi được nữa, đứng dậy tiếp nhận áo choàng Nghi Bình đưa đến phủ thêm lên người, lập tức ra cửa.

Khi gần tới chỗ Uyển Nhi, bỗng nhiên ta ngừng bước chân, đối Nghi Bình nói: "Đi xem Vi Đoàn Nhi có trong phòng hay không."

Nghi Bình đáp vâng, vội vàng từ trong bóng đêm chạy đi, ta đứng ở thềm đá dựa vào vách tường, cố gắng đem tâm trạng cố gắng đè xuống. Còn có thể có chuyện gì? Nay xem như đã là hoàn cảnh tệ nhất: cấm túc Đông cung, ngay cả hai vong thân cũng không thể phúng viếng, phạm ai gặp mặt là chém eo vút xác. Đến nay, còn có cái gì có thể so với nỗi nhục nhã khó chịu này hơn nữa?

Ta đang nghĩ tới, thấy từ trên thềm đá cao thấp một thân ảnh màu trắng đi đến, vừa định muốn tránh đi lại phát hiện thì ra Uyển Nhi.

"Uyển Nhi." Ta liền nhẹ giọng kêu nàng.

Nàng ngừng bước, quay đầu nhìn ta, trong mắt hiếm khi thấy được vẻ kinh ngạc: "Muội tìm đến ta?" Ta gật gật đầu, nàng liếc nhìn bốn phía xong kéo ta trốn sau vách tường, trong bóng đêm nhìn chằm chằm ta nửa ngày, hỏi: "Tìm ta làm cái gì? Hiện tại ta có việc gấp phải rời cung." Trong lòng ta lộp bộp một tiếng, theo bản năng nói: "Có phải Đông cung đã xảy ra chuyện hay không?"

Nàng lắc đầu: "Muội đừng nghĩ nhiều, mau hồi cung đi."

Ta không rời mắt nhìn nàng, nàng càng nói diêm tĩnh, ta càng cảm thấy bất an.

Lúc này, Nghi Bình vừa mới chạy trở về, thấy Uyển Nhi liền khom mình hành lễ, lui lại mấy bước thay ta canh chừng xung quanh. Ta thấy Uyển Nhi xoay người phải đi liền vội vàng kéo nàng: "Tỷ tỷ, nói cho ta biết sự thật đi, có phải Đông cung đã xảy ra chuyện?" Uyển Nhi quay đầu lại, bình tĩnh nhìn ta, nói: "Đúng. Muội lập tức hỏi cung, không được hỏi thăm bất cứ chuyện gì về Đông cung."

Nàng nói xong, rút tay ra xoay người bước đi, ta muốn giữ chặt nàng đi chậm lại nhưng chỉ cảm thấy tay run lên, không còn sức lực.

Không ngờ, nàng còn chưa đi được mười bước đã quay lại, đi đến trước mặt, nhìn ta thật lâu mới nặng nề thở dài: "Cùng đi theo ta thôi, ta không muốn để muội không được thấy mặt hân lần cuối."

Ta ngây ngốc nhìn nàng, đến khi phản ứng lại, tim như bị ai đó khoét đi, toàn thân đau đớn thấu xương.

Nàng gấp ta như thế cũng không nói thêm nữa, chỉ nhìn lướt qua Nghi Bình dặn dò: "Người trở về đi, bất luận kẻ nào hỏi cũng không được nói Quận chúa đi đâu." Nói xong liền kéo tay ta hướng ra cửa cung, thẳng đến đi ra hơn mười bước, ta mới lấy lại tinh thần, hỏi nàng: "Hân ở ngoài cung?"

Uyển Nhi nắm chặt tay ta, gật đầu nói: "Đúng, ở chỗ Lai Tuấn Thần. Hai ngày trước thúc phụ muội cùng Vi Đoàn Nhi kẻ xướng người hoạ, tố cáo Thái tử mặc dù ngoài mặt không nói chuyện về hai phi tử, kỳ thật sau lưng sớm ghi hận trong lòng, âm thầm sắp xếp muốn mưu nghịch để vị. Tháng trước Thái tử gặp riêng nội thị trong cung đã làm bệ hạ nổi lên nghi ngờ, nay hai người kia nói vậy, người tất nhiên càng kiêng kỵ."

Ta bị nàng một đường tóm đi, nghe xong tinh thần càng đại loạn, ngược lại lôi kéo nàng đi ra ngoài, bước chân càng lúc càng nhanh: "Vì sao Hoàng cô tố mầu lại tin? Vì sao mỗi lần đều tin lời người khác nói mà không tin con ruột của mình!"

Hai ngày, đã qua hai ngày, ở chỗ Lai Tuấn Thần ngày người hai ngày, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Uyển Nhi liếc mắt một cái, nói: "Nói thêm cho muội, nay hạ nhân trong cung Thái tử đều đã đồng ý nhận tội, muội có làm gì nữa cũng là vô ích, ta chỉ muốn cho muội gặp hân lần cuối, nếu ngày sau bệ hạ hỏi tội, muội chỉ nói muội muốn đến thăm Lâm Tri quận vương, nhớ kỹ?"

Ta thờ sấu, gật gật đầu, tầm mắt đã có chút mơ hồ.

Thừa nhận, đã thừa nhận, chẳng lẽ đây thật sự là lần gặp mặt cuối cùng? ...

Sau những lời này, Uyển Nhi không nói gì nữa, đến tận khi mang ta ra khỏi cung, đối thị vệ canh giữ bên ngoài gật gật đầu, đem ta kéo lên xe ngựa. Ta ngồi bên trong xe ngựa, loạng choạng nương theo xe, chết lặng nhìn chằm chằm ra đường phố tối đen, lúc này đã là giờ nghiêm ban đêm, trừ bỏ ánh trăng lạnh lẽo thì không có ai đi lại.

Thì ra còn có trường hợp tệ nhất, chính là ta không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ.

Uyển Nhi theo giúp ta trầm mặc thật lâu, mới thấp giọng nói: "Lần này ta đi ra, là bệ hạ sợ Lai Tuấn Thần tra tấn bức cung quá mức tàn độc, sai ta đi xem tình hình thực tế, muội chỉ cần theo ta đi vào, ta sẽ cho tìm cơ hội cho muội gặp Vĩnh Bình quận vương."

Ta gật đầu, cả chặng đường nàng vẫn nắm tay ta không buông, ta cũng lật tay siết chặt, đợi cho xe ngựa dừng lại mới yếu ớt hỏi: "Việc này còn có đường cứu vãn không?" Nàng kiên định nhìn ta, thấp giọng nói: "Không có, Lai Tuấn Thần đã đem tất cả lời khai giao cho bệ hạ, nếu có nửa phần đường sống, ta cũng sẽ không liều chết mang muội đến."

Ta càng siết lấy tay nàng, hôn hên hít thở thật sâu mới theo nàng xuống xe ngựa.

Màn đêm buông xuống, nhà ngục trước mặt đốt một cây đuốc thật lớn, như là muốn xua tan âm hàn, mười mấy thị vệ đeo đao nghiêm trang đứng ở một bên, Lai Tuấn Thần đang khoanh tay đứng giữa, ánh mắt âm u đảo qua người bọn ta, mới nhìn hướng Uyển Nhi, nói về chế giễu: "Thượng Quan cô nương vì sao đến đây, chỗ thế này e sẽ làm cô nương và quận chúa sợ hãi."

Uyển Nhi lạnh lùng nhìn hân, nghiêm túc nói: "Bệ hạ sai ta đến xem điện hạ và các vị quận vương, nếu đại nhân đã biết hai ta không thích hợp ở chỗ này lâu, xin mời mau chóng dẫn đường đi."

Lai Tuấn Thần cười một tiếng: "Cô nương đừng nóng vội, nên khoác thêm nhiều xiêm y, phía dưới có chút lạnh." Hân nói xong không đợi Uyển Nhi trả lời, liền đánh mắt với người gần đó, người nọ nhanh chóng ôm hai kiện áo choàng dày cho ta và Uyển Nhi, Uyển Nhi cũng không nói gì, giúp ta mặc áo vào, sau đó bản thân thu chỉnh xong mới lại nhìn hân một cái.

Đội chúng ta theo hân đi vào cửa gỗ, mới biết được lời hân nói không phải giả.

Bên trong không chỉ có khí lạnh, chung quanh còn tràn ngập một mùi hôi của thịt thối. Ta kiềm nén cảm giác buồn nôn và ghê tởm, theo chân Uyển Nhi, bước lên từng phiến đá đen thui dưới đường. Bốn phía nhà tù đều có từng cụm bóng đen, tất cả đều không nhúc nhích, cuộn mình trong bóng đêm, im lặng chỉ nghe thấy tiếng cò cây xào xạc.

"Cô nương muốn gặp ai trước tiên?" Lai Tuấn Thần khẽ mỉm cười: "Thái tử điện hạ cùng các vị quận vương ở bên trong, vẫn chưa dùng hình quá nặng, phía trước nhà tù là người ở Đông cung nhận tội còn sống."

Vài người còn sống, ta gắt gao kéo kín áo choàng trên người, gắt gao cắn môi dưới, không chế bản thân không nhìn xem bốn phía.

Uyển Nhi trầm ngâm một lát, nói: "Kể nhận tội ta sẽ không nhìn, rất máu me, sợ gặp ác mộng." Lời nàng châm chọc rất rõ ràng, Lai Tuấn Thần lại như cũ miệng vẫn tươi cười: "Cô nương yên tâm, nếu để cho cô nương gặp, đều đã thu dọn sạch sẽ."

Uyển Nhi hừ một tiếng: "Mang ta đi nhìn Thái tử điện hạ, còn có Vĩnh Bình quận vương."

Lai Tuấn Thần nghe xong cũng không do dự, đưa chúng ta rẽ vào mấy ngõ nhỏ tối tăm, đứng trước một cái thạch thất, ra hiệu mở cửa mới khom người nói: "Cô nương thỉnh, Vĩnh Bình quận vương ở chỗ này, nếu có gì chỉ cần gọi một tiếng là được." Uyển Nhi gật gù: "Nếu bệ hạ phân phó ta tới hỏi thăm, xin đại nhân không cần thủ ở ngoài cửa, để tránh ngày sau người ta đều khó xử."

Lai Tuấn Thần cười khom người, nói: "Đây là tất nhiên, cô nương xin yên tâm, nơi này không có người dám có lá gan đó."

Uyển Nhi gật gù đầu, dẫn ta đi vào.

Ta lại chớp mắt do dự, không dám đi chuyển nửa bước, bị Uyển Nhi cầm tay, kéo đến ngón tay sinh đau. Ta đi từng bước theo nàng đi vào, người ở sau cửa đá yên lặng khoá cửa, chỉ có tiếng khoá rất nhỏ vang lên.

Trong thạch thất chỉ đốt một ngọn nến, còn có bàn gỗ cũ kĩ, trên đó là thức ăn chưa động vào.

Ở góc tối hé ra một tấm ván gỗ, Lý Thành Khi đang yếu ớt tựa lưng vào tường, lẳng lặng nhìn chúng ta. Trên người hắn là quần áo vải bông đơn giản, mặc dù đơn bạc nhưng coi như sạch sẽ, chính là có thể nhìn vài miếng vết thương rất nhỏ trên ngón tay, dù đã bị lau máu đi vẫn còn để lại dấu vết đỏ tươi.

Từ hôm ở Gia Dự điện đến hôm nay, ta và hắn đã có hơn mười ngày không gặp, không ngờ khi gặp lại là ở chỗ này. Ta nhìn hắn thật sâu, không dời tầm mắt. Uyển Nhi buông tay, nhẹ giọng nói: "Nơi này không có cửa sổ, ta ở cửa chờ muội, đi qua đi."

Ta nghe vào tai, nhưng không cử động, chỉ dõi theo hắn, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Một lát sau, hắn mới hơi hơi nở nụ cười, ngoắc ta nói: "Lại đây đi." Ý cười của hắn từ bên môi lan tràn đến trong mắt, rốt cục làm lòng ta đau đớn không cùng, ta đi lên trước hai bước, ngồi xổm xuống cầm tay hắn, nhìn chăm chăm vào vết thương đỏ thẫm đang dần thâm đen lại, cố gắng trấn định thật lâu mới nói: "Lai Tuấn Thần dụng hình chàng?" Hắn lật tay, cầm tay của ta, nói: "Đến ngồi bên người ta."

Ta chịu đựng nước mắt cứ muốn chực trào ra, gật gù đầu ngồi bên người hắn.

Hắn dựa nửa người vào vách tường, lẳng lặng nhìn ta một lát, mới nói: "Hãy quên chuyện tứ hôn đi." Lòng ta chưa xót, vẫn cố gắng gượng cười: "Được". Hắn nở nụ cười nhẹ: "Mọi người bên ngoài đã nhận tội?" Ta gật gù đầu, không nói gì.

Hắn đưa tay giúp ta khoác lại áo choàng, thấp giọng nói: "Tìm một cơ hội rời khỏi hoàng tử mau đi." Ta lại gật gù đầu, cảm giác bàn tay hắn lạnh như băng lướt qua cổ ta, dừng một chút mới xoa xoa hai má, nói tiếp: "Không nên cùng Lý gia có quan hệ gì nữa." Ta mạnh mẽ gật đầu, không nhận được trong mũi mặn chát, trước mắt đã mờ hồ.

Ta căn bản không biết cùng hắn nói gì, giữa chúng ta trừ bỏ lời hứa tứ hôn kia, căn bản không phát sinh sự gì khác, biết rõ không còn đường sống quay về nữa, biết rõ đây là lần cuối gặp mặt, thế nhưng cả hai đều không nói gì.

Hắn thở dài, hai tay ôm chặt giam ta vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tái sinh nan (3)

Thân mình ta cứng đờ, qua thật lâu mới từ từ vươn tay, ôm lại hắn.

Xiêm y trên người hắn vô cùng mỏng manh, thậm chí có thể xuyên qua vài dẹt chạm được miếng vết thương sâu cạn trên lưng hắn. Tuyệt đối không thể khóc đi ra, Lai Tuấn Thần ở ngoài cửa, nhìn thấy mắt ta đỏ hồng chắc chắn sẽ bí mật tấu với bệ hạ, họa vô đơn chí... Càng nghĩ như vậy, ta càng nhận không được, chỉ có thể hung hăng nắm tay thành quyền, móng tay bấm sâu vào thịt, nhưng không có nửa điểm tác dụng.

Một lát sau, hắn mới buông tay ra, ý bảo ta rời đi. Ta ngồi yên trước người hắn, muốn ghi nhớ thật kĩ khuôn mặt của hắn, không hề động đậy. Uyển Nhi bỗng nhiên lên tiếng: "Đa tạ quận vương, Uyển Nhi chắc chắn sẽ đem lời quận vương một chữ không sót tấu bẩm bệ hạ", nàng nói xong, ngừng lại một chút, lại nói: "Quận vương bảo trọng, Uyển Nhi cáo lui."

Ta nghe lời của nàng, biết không thể trì hoãn được nữa, cúi đầu lau khóe mắt, đứng dậy nói: "Quận vương bảo trọng, Vĩnh An cáo lui." Nói xong căn

chặt hàm răng, nhắm tâm đứng dậy hướng ra cửa, không dám quay đầu nhìn một lần.

Ra đến cửa lại bị khoá bên trong, Lai Tuấn Thần mới từ cách đó không xa chấp tay, nói: "Cô nương vất vả, thỉnh."

Uyển Nhi liếc nhìn ta, thấy ta ôn hoà mới khẽ thờ dài, mang ta theo Lai Tuấn Thần đi gặp Thái tử. Ở thạch thất Thái tử, Uyển Nhi hỏi qua loa vài câu, sau đó cáo lui. Nàng kỳ thật so với ai khác đều rõ, bệ hạ sai nàng tới hỏi, chẳng qua là để thể hiện cho tròn trách nhiệm làm mẫu thân.

Từ chỗ Thái tử đi ra, Uyển Nhi lại cố ý phân phó Lai Tuấn Thần dẫn hai ta đi nhìn Lâm Tri quận vương. Ta với nàng cũng không tiến vào, chỉ đứng trước cửa đá nhìn lướt qua. Lâm Tri quận vương nằm ở trên giường, đưa lưng về phía cửa đá, nghe thấy tiếng cửa mở tựa hồ giật mình, nhưng không động dậy, chỉ trầm mặc lạnh lùng đưa lưng về phía cửa.

Ta thấy hắn như thế, nhớ tới ánh mắt sáng trong ngày thường của hắn, trái tim đã đau không chịu được lại một lần bị nhói lên, như là thấy được ánh mắt Đức phi trước khi bị ban chết, không đành lòng nhìn lại, lui hai bước rồi theo Uyển Nhi rời đi.

Tâm trạng ta vẫn luôn hoảng hốt, thẳng đến khi ra cửa lao, mới gặp Nghi Đô đã canh giữ ở ngoài cửa, nàng thấy ta lập tức khom mình hành lễ nói: "Bệ hạ triệu quận chúa hồi cung." Ta kinh ngạc nhìn nàng, cùng Uyển Nhi liếc nhau, Uyển Nhi nhẹ gật đầu với Nghi Đô, hỏi: "Trong điện còn có ai ở đó?" Nghi Đô trả lời: "Bệ hạ bị bệnh nhẹ, chỉ có Vi Đoàn Nhi và Thẩm Thái y."

Uyển Nhi gật gù đầu, sau khi đưa ta ngồi vào xe ngựa, mới thấp giọng nói: "Đã nhiều ngày các cung đều có người âm thầm giám sát, bệ hạ tất nhiên sẽ biết muội ra cung, nhớ kỹ lời ta nói, ta mang muội tới là nhìn Lâm Tri quận vương, còn lại trăm ngàn lần không cần nói." Ta gật gù đầu, sớm không còn khí lực nói chuyện.

Lúc đến đại điện, quả thực theo như lời Nghi Đô, chỉ có Thẩm Thái y và Vi Đoàn Nhi, Thẩm Thái y lại không phải Thẩm Thu, mà là ca ca hắn.

Ta cùng với Uyển Nhi hành lễ, bệ hạ nhìn ta chăm chăm, nói với Uyển Nhi: "Lúc nào Uyển Nhi cũng dám kháng chỉ, tối nay trẫm có cho phép người mang Vĩnh An đi?" Ta không đợi Uyển Nhi trả lời, lập tức quỳ xuống: "Là Vĩnh An cầu xin Uyển Nhi, thỉnh Hoàng cô tổ mẫu không cần khó xử Uyển Nhi, hết thảy trách phạt Vĩnh An xin một người gánh vác."

Trong điện âm áp như xuân, ta lại thấy như đang ở trong địa lao, âm hàn phủ toàn thân, lạnh lẽo thấu xương.

Bệ hạ im lặng một lát, mới nói: "Đứng lên đi, trẫm đã không còn sức lực đi trách phạt ai nữa." Ta đứng dậy trong điện, không dám ngẩng đầu, chột nghe bệ hạ hỏi Uyển Nhi: "Thái tử nói như thế nào?" Uyển Nhi vội đáp: "Thái tử điện hạ không chịu nhận tội."

Bệ hạ trầm giọng: "Trẫm sợ hắn thừa nhận, lại sợ hắn không thừa nhận. Thừa nhận, trẫm quả quyết không thể tha thứ, không thừa nhận, chính là không đem trẫm đặt ở trong mắt, u mê không chịu tỉnh ngộ."

Nàng nói xong, Uyển Nhi không dám nói tiếp, ta nghe được càng thêm tuyệt vọng.

Hoàng cô tổ mẫu nói vậy, chính là đã nhận định Thái tử có phản tâm. Khi Dịch Nhân Kiệt bị vu tội mưu nghịch, Vĩnh Bình quận vương có thể bảo ông nhận tội để bảo toàn tính mệnh, tìm cách ngày sau chứng minh trong sạch. Nhưng khi đối với Lý gia hoàng tử hoàng tôn, nhận tội cũng là chết, không nhận cũng là chết. Đường đường là Thái tử, được hưởng tôn vinh dưới một người trên vạn người, nhưng sinh mệnh trong mắt mẫu thân của mình chỉ như chuyện vặt, từ lâu không có đường sống.

Bệ hạ bỗng nhiên ho khan hai tiếng, nói với Thẩm Nam Liệu bên cạnh: "Trẫm đã nhiều ngày tâm hoá rất thịnh." Thẩm Nam Liệu vội nói: "Bệ hạ không cần lo lắng quá mức, thần đã lệnh Thượng Y Cục sắc thuốc, sau đó sẽ đưa tới, chỉ cần hai ba ngày sẽ thấy hiệu quả."

Bệ hạ gật gù đầu, đang muốn nói nữa, Nghi Đô bỗng nhiên đi vào, quỳ xuống tâu: "Bẩm bệ hạ, chỗ Thiên Lao có người đến đây."

Lòng ta chột căng thẳng, Hoàng cô tổ mẫu cũng ngạc nhiên, nói: "Phát sinh chuyện gì?"

Nghi Đô ngẩng đầu lướt nhìn mọi người trong điện, không dám nói thẳng, bệ hạ lại nói: "Cứ nói thật." Ta khẩn trương nhìn nàng, trong lòng biết việc này chắc chắn có liên quan đến Thái tử, nếu không Nghi Đô tuyệt đối sẽ không tùy tiện tâu bẩm như thế.

Nghi Đô đứng dậy, thưa: "Có người liều chết xông vào Thiên Lao, lấy đao xuyên tim cho thấy tấm lòng, chứng minh Thái Tử điện hạ trong sạch." Bệ hạ nghe xong sắc mặt khẽ biến: "Lại có người làm như thế? Người nọ hiện tại như thế nào?" Nghi Đô liền đáp: "Đã được Trần đại nhân mà bệ hạ phải đi giám sát Lai Tuấn Thần đưa đến Thượng Y Cục, Trần đại nhân đặc biệt sai người đến xin chỉ thị, người này nên cứu hay đáng chết?"

Ta mạnh mẽ nhìn về phía Hoàng cô tổ mẫu, bà trầm ngâm một lát, mới hỏi Thẩm Nam Liệu: "Nếu đâm vào tim còn có thể cứu?" Thẩm Nam Liệu liền đáp: "Nếu là cứu chữa đúng lúc, có thể cứu về một mạng." Bệ hạ lại yên lặng suy nghĩ, rồi đứng dậy nói: "Đệ đệ người là đệ tử Dục Vương, nên có bổn sự này", bà nhìn Nghi Đô: "Lập tức truyền lời, cần phải cứu sống hắn."

Nghi Đô nhanh nhẹn khom người rời khỏi, bệ hạ cũng đứng lên, nói với Uyển Nhi: "Uyển Nhi, theo trẫm cùng Thẩm Thái y đi Thượng Y Cục", bà nói xong, lại nhìn ta một cái, nói: "Vĩnh An, người cũng theo trẫm đi."

Ta khom người tuân mệnh, đi theo Hoàng cô tổ mẫu ra đại điện.

Hoàng cô tổ mẫu xua tay không đi long liễn, một đường đi nhanh. Ta như bắt được ngọn cỏ cứu mạng, trong tai chỉ tràn ngập tiếng tim đập càng lúc càng nhanh. Nhìn về mặt Hoàng cô tổ mẫu hiện tại, hình như cũng có chút khiếp sợ, nếu bà đã hạ lệnh trị liệu người kia, lại tự mình đi Thượng Y Cục, đã nói

lên bà đang do dự, bắt đầu hoài nghi quyết định của chính mình .

Nghĩ đến đây, ta hận không thể lập tức tới đó, cảm thấy con đường trước mắt tựa hồ vĩnh viễn không đi hết, càng hoảng hốt sốt ruột, nhưng không dám có biểu hiện gì, chỉ có thể đi theo Hoàng cô tổ mẫu, đợi cho tới Thượng Y Cục toàn thân cũng đã đổ mồ hôi ướt đầm.

Người trong Thượng Y Cục đang vội vàng cứu trị người trên giường, gấp bệ hạ đích thân đến, đều lập tức quỳ xuống.

Bệ hạ vẫy tay, nói: "Đều đứng lên, hết sức chữa trị, trẫm muốn đích thân tra hỏi hần." Bà nói xong, Uyển Nhi đã đưa đến ghế dựa hầu hạ bà ngồi xuống, lôi kéo ta đứng cạnh Hoàng cô tổ mẫu.

Bên giường Thẩm Thu liền đứng dậy tiếp tục, ta thấy xa xa người trên giường toàn thân máu tươi, đang được Thái y xử lý vết thương. Thẩm Thu cẩn thận cầm kim, tiếp nhận dây da phía sau truyền đến, bắt đầu khâu miệng vết thương lại. Hần mím chặt môi, vẻ mặt chưa bao giờ nghiêm túc như thế, hai tay dính đầy máu tươi lại không hề để ý, cẩn thận xuyên qua da thịt, từ từ khép kín miệng vết thương.

Làm xong này đó, người bên cạnh nhân liền bưng nước lên cho hần rửa tay, hần qua loa tẩy sạch lau khô, lại bắt đầu cầm ngân châm tiếp tục đâm mấy chỗ, sau khi thấp giọng phân phó người phía sau chuẩn bị thuốc trị thương, mới thờ phào một cái, trở lại hành lễ nói: "Ngũ tạng đã trở về vị trí cũ, hết thấy đều chờ qua sáng mai."

Bệ hạ nhíu mày, nói: "Trẫm muốn hần sống."

Thẩm Thu cung kính nói: "Thần đã làm hết sức, nếu người này thật sự thành tâm chứng giám, tất nhiên có thể sống lại." Bệ hạ lạnh lùng nhìn hần: "Người là nói, nếu hần có thể sống, trẫm chính là oan uổng Thái tử?" Thẩm Thu không kiêu căng không siểm nịnh, thần nhiên trả lời: "Thần chính là Thái y, chỉ quan tâm sức khỏe người trong cung, còn lại thần không dám vọng ngôn."

Bệ hạ lại nhìn xoáy vào hần một lát, mới thờ dài: "Cùng một tính tình với Tôn Tư Mạc, thôi, người có tài tất nhiên có tật xấu", bà nhìn thoáng qua người trên giường: "Vừa rồi người nói hết thấy phải xem sáng mai, nói cách khác trẫm phải đợi một đêm?"

Thẩm Thu gật đầu: "Ngày mai giờ dần, nếu có thể tỉnh thì có thể sống."

Bệ hạ im lặng một lát, mới nói: "Trẫm ở nơi này chờ hần tỉnh."

Bệ hạ nói xong, Uyển Nhi lập tức lui ra ngoài, phân phó cung tỳ đi theo chuẩn bị, khi trở về mới lên liếc ta một cái, khẽ cười cười, ta cũng nhìn nàng, miễn cưỡng nở nụ cười một chút, rồi lập tức nhìn người trên giường. Hết thấy tương tự như đã đi vào thời khắc sinh tử, thế nhưng may mắn có người này xuất hiện, chính là thiên ý, chỉ cần người đó có thể tỉnh, vụ án Thái tử nhất định có cơ hội xoay chuyển tình thế.

Một đêm này như kéo dài vô tận, ngoại trừ Thẩm Thu không ngừng giúp bệnh nhân thay thuốc chăm sóc, không một ai dám động dậy nửa phần, đều cùng Hoàng cô tổ mẫu yên lặng chờ đợi. Hoàng cô tổ mẫu cũng thủy chung không nói thêm câu nào, chỉ ngồi nhìn trầm tư, vẻ mặt khó nắm bắt.

Không biết qua bao lâu, bệ hạ mới quay đầu gọi trà, Uyển Nhi nhanh chóng dâng chén trà, bà chỉ uống một ngụm rồi đem chén trà đưa trả cho Uyển Nhi, một hồi thờ dài, nói: "Uyển Nhi, Lý Đán có tốt không?" Uyển Nhi liền trả lời: "Lai Tuấn Thần tra khảo vô dụng, ăn uống cũng coi như không có trở ngại, ở mặt ngoài có thể xem là tốt."

Bệ hạ lại nhìn sang ta: "Người có thấy được Long Cơ chưa?" Ta hơi sững sốt, mới trả lời: "Hồi Hoàng cô tổ mẫu, Vĩnh An đã gặp quận vương". Bệ hạ gật đầu: "Hần có nói gì không?" Ta do dự một chút, mới nói: "Quận vương không nói chuyện với bất kỳ ai."

Sau vài câu hỏi ngắn ngủi, bệ hạ lại lâm vào trầm mặc, thần sắc càng dần ảm đạm.

Bỗng nhiên, Thẩm Thu nhẹ giọng nói gì đó, là với người trên giường.

Tỉnh ! Ta thấy người kia đã tỉnh, vô cùng mừng rỡ, cùng Uyển Nhi nhìn nhau một cái.

Hoàng cô tổ mẫu đột nhiên đứng lên: "Có đúng là tỉnh?" Thẩm Thu lại cùng người nọ nói một câu, hình như đang thử ý thức của hần, qua một lát mới trả lời: "Thần cho hần uống chén thuốc này xong, hần có thể thanh tỉnh một lát, nếu bệ hạ muốn hỏi thỉnh hãy mau chóng." Hần nói xong, hạ nhân bên cạnh đã bưng lên một chén ngọc, Thẩm Thu tiếp nhận thay người nọ uống xuống, đợi xong việc hết thấy mới khom người lui cách bên giường.

Bệ hạ đi vội tiến lên hai bước, cúi người xuống hỏi: "Người có nghe thấy trẫm nói chuyện không?"

Người nọ hàm hồ đáp lời, bệ hạ gật gù đầu, lại nói: "Người đã muốn dùng cái chết để chứng minh, trẫm liền đích thân tới nghe người có thể nói cái gì." Người nọ im lặng thật lâu, tựa hồ không chịu được đau nhức trên người, một lát sau, mới lại mồm miệng không rõ nói với mấy câu bệ hạ, làm như rất vội, bệ hạ chỉ yên lặng nghe, vẻ mặt khó lường.

Ta ở cách xa, một câu cũng nghe không rõ, chỉ khẩn trương quan sát sắc mặt bệ hạ. Chỉ có duy nhất một cơ hội, nếu Hoàng cô tổ mẫu chịu tin hần, Vĩnh Bình quận vương có thể giữ mạng sống, Hoàng cô tổ mẫu nếu không tin...

Người nọ nói không nên lời, chỉ rên rĩ hai tiếng lại lâm vào hôn mê.

Chương 23: Tái sinh nan (4)

Bệ hạ đứng yên một lát mới xoay người, lẩm bẩm: "Con ruột của trẫm lại phải cần người khác moi tìm để chứng minh trong sạch." Bà đảo mắt qua mọi người ở đây, tới chỗ ta ngừng lại, ta vội vàng cúi mắt xuống.

Hoàng cô tỏ mẫu dòm tầm mắt, nhìn Uyển Nhi nói: "Lập tức chấm dứt truy xét án Thái tử mưu nghịch, đưa Thái tử tả hữu gia thân, chư vị quận vương quận chúa, thị dịch phóng thích hết đi !" Uyển Nhi liền khom người tuân mệnh, vội vàng đi ra ngoài.

Tất cả diễn ra cực nhanh, ta đứng đó như tượng gỗ, không thể tin được việc này có thể chấm dứt như thế. Đột nhiên xiềng xích bỏ tù, kết cục quanh co khó đoán, đều là một ý niệm quyết định của Hoàng cô tỏ mẫu. Trong lúc ta đang vui mừng khôn xiết vì tránh được tai kiếp, lòng bàn tay vẫn lạnh như băng, trong đầu nhớ lại nụ cười ôn hoà của hân trong Thiên Lao, cùng những lời hân đã nói.

Thẩm Thu tiến lên kiểm tra một chút, thấp giọng phân phó hạ nhân chuẩn bị thuốc, khi hân đứng dậy có chút giống như vô tình liếc ta một cái, khuôn mặt bị kéo căng cả đêm rốt cục cũng thả lỏng, mang theo nét cười nhợt nhạt.

Ta đón ánh mắt hân, khẽ cười một chút.

Bệ hạ tựa hồ rất mệt, chỉ qua loa phân phó hai câu, rồi mang chúng ta rời khỏi Thượng Y Cục. Khi vào trong điện, Vi Đoàn Nhi vẫn như trước cười chào đón, hầu bệ hạ đổi xiêm y, tới khi bệ hạ tựa vào giường mới nhìn nàng ta: "Người đi xuống đi, để Vĩnh An ở lại với trẫm." Vi Đoàn Nhi hơi bất ngờ, khom người lui ra.

Ta vốn tưởng Hoàng cô tỏ mẫu muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ hỏi vài chuyện phiếm khi ta còn bé. Ta cùng bà nói rất nhiều, phần lớn là kể bị Tạ tiên sinh quở trách như thế nào, chép phạt Kinh Thi ra sao. Hoàng cô tỏ mẫu ngẫu nhiên nghe được sẽ cười ra tiếng, còn phần lớn thời gian đều trầm mặc, ước chừng qua nửa canh giờ mới vẫy tay cho ta lui xuống.

Khi ta đi ra đại điện, ánh mặt trời âm áp đã bao phủ toàn bộ tiền điện.

Các cung tỳ đang tắt bật chuẩn bị điểm tâm, gặp ta đều vội vàng hành lễ, ta nhìn khoảng sân trước điện bỗng nhớ tới đêm tuyết một năm trước. Bất quá mới một năm mà đã trải qua bao phen sinh tử, lúc hân quý gối trên tuyết một đêm, ta đã nghĩ không còn gì đau lòng hơn. Lúc này nhìn lại, mới thấy đó thật sự đã là hình phạt nhẹ nhất. Qua một kiếp này, Hoàng cô tỏ mẫu thật sự sẽ không kiêng kị gì nữa sao?

--

Mùa xuân đến, Hoàng cô tỏ mẫu ra khỏi điện, phê tấu chương ở ngự hoa viên. Mẫu đơn đang lúc nở rộ, toàn bộ ngự hoa viên vạn vật toả hương, trời đông giá rét hiu quạnh đã tan biến sạch sẽ.

Lúc ta tới, trong đình đã có Lý Thành Khí và Lý Long Cơ, còn có mấy Lý thị quận chúa nhỏ tuổi ngồi cùng. Uyển Nhi đọc tấu chương ở một bên, bệ hạ nhắm mắt nghe, thỉnh thoảng thêm vào hai câu, đã xong một ý kiến phê duyệt.

"Hoàng cô tỏ mẫu." Ta tiến lên hành lễ.

Bệ hạ gật gù đầu, ý bảo ta đi ngồi xuống, khi ta ngồi vào chỗ của mình mới bắt gặp Lý Long Cơ cười tủm tỉm nhìn ta, giống y bộ dáng năm đó khi mới gặp, trong lòng không khỏi nhẹ nhõm, nhìn hân nở nụ cười. Mặc kệ hân già bộ hay là thật sự buông bỏ, nếu là hoàng tôn, vẫn nên ngày ngày bồi bệ hạ, như thế mới là tốt nhất.

Lý Long Cơ nâng nâng cằm, ta khó hiểu nhìn hân, hân lại chỉ chỉ chén trà, ta lúc này mới phản ứng, bưng chén trà trên bàn lên uống một ngụm, đúng là trà hoa quỳnh.

Bệ hạ hình như lưu ý đến khác thường của ta, cười nói: "Đây là Long Cơ pha riêng cho ngươi, nói ngày xuân Thiên can, sợ ngươi lại phát hỏa." Ta hơi sững người, nhanh chóng cười với Lý Long Cơ: "Đa tạ Lâm Tri quận vương." Đôi mắt xinh đẹp của Lý Long Cơ cong lên, nói: "Bốn vương là sợ trên mặt ngươi lại nổi lung tung này nọ, dọa đến hoàng tổ mẫu."

Ta hậm hực trừng mắt liếc xéo hân.

Lý Long Cơ cúi đầu cười uống trà, ta thế này mới dám mượn cơ hội nhìn Lý Thành Khí, thần sắc hân bình thản, trong mắt mang theo vài phần ý cười, hơi nhìn nhìn ta rồi mới lại cầm sách đọc tiếp. Ta thấy hân, bỗng nghĩ tới lúc ở Thiên Lao, ngày đó trong lúc nguy nan, hân bắt ta phải quên chuyện tử hôn đi, mà nay mọi sự đã qua, hân còn nhớ rõ lời hứa của mình khi đó?

Ta hơi bồn chồn trong lòng, Uyển Nhi đã đọc đến tấu chương Định Nhân Kiệt, đại ý là địa phương Bành Trạch chỗ Định Nhân Kiệt gặp hạn hán không mưa, nông dân thất thu, dân chúng không có lương thực để ăn, cho nên ông thỉnh cầu triều đình phát chẩn cứu tế, miễn trừ tô thuế, cứu dân qua trận mất

mùa.

Bệ hạ nghe xong trầm ngâm một lát, mới nói: "Địch Nhân Kiệt đến nơi đâu, dân chúng ở đó đều được phúc trạch, Uyển Nhi, phúc đáp thỉnh cầu của hân, tức khắc sẽ làm." Uyển Nhi đáp vâng, cầm bút son phê vào tấu chương.

Hoàng cô tỏ mẫu thoải mái như thế, cho Địch Nhân Kiệt có cơ hội lập công, ngày Địch Nhân Kiệt lại vào triều sẽ không còn xa.

Bệ hạ lại nghe thêm vài tấu chương, sau đó ra hiệu Uyển Nhi dừng lại. Bỗng nhiên bà cười dịu dàng nhìn ta: "Vĩnh An, đến bên người trầm." Ta liền đứng dậy đi đến long tháp, bệ hạ cầm tay của ta, nói: "Người vào cung cũng được bốn năm, trầm đang cân nhắc hôn sự của người, nghĩ xem trong các hoàng tôn nên chọn ai cho người là tốt nhất. Nay xem ra, không cần trầm chọn, trầm chỉ cần gật đầu thành toàn là tốt rồi." Ta vô cùng ngạc nhiên, trong lòng chấn động không nhỏ.

Bệ hạ cười nhìn bên cạnh người, nói: "Long Cơ, đứng dậy nghe chỉ đi."

Lý Long Cơ đứng dậy, cung kính quỳ gối trước mặt bệ hạ, bệ hạ nhìn hân: "Trầm đem này đứa cháu này giao cho người, đợi năm người được mười bốn, tức khắc thành hôn." Bệ hạ nói xong, quay lại nhìn ta: "Còn không cùng Long Cơ khấu đầu Hoàng cô tổ mẫu?"

Lời của Hoàng cô tổ mẫu như mũi dao xuyên vào tim ta, từng chữ từng chữ đều đâm sâu trong lòng. Từng bước ta đi, bà chỉ thấy là ta đối Lý Long Cơ che chở, đối Lý Long Cơ tính kế, đối Lý Long Cơ quan tâm, nhưng lại không biết lý do thực sự phía sau.

Việc tứ hôn nhìn như thỉnh linh xảy ra, thật ra Hoàng cô tổ mẫu sớm có quyết định. Sau án mưu nghịch liền tìm cách trấn an Đông cung và cự thân Lý gia, lấy ân sủng tứ hôn cho Tam đệ, chèn ép Thái tử trưởng tử, còn có nguyên nhân khác hay không ta không thể nghĩ ra...

Bệ hạ lại gọi ta một tiếng: "Như thế nào? Người không hài lòng tôn nhi của trầm? Người có thể liều chết vào Thiên Lao để nhìn hân, đó là trong lòng có nhớ, trầm sao lại không nhìn ra?"

Ta hoảng hốt nhìn Hoàng cô tổ mẫu, hai chữ 'không muốn' nghẹn trong cổ họng, rốt cuộc nói không nên lời. Ta có thể nói cái gì? Nói trong lòng ta chỉ nhớ có ca ca của hân, nói ta đã sớm cùng Vĩnh Bình quận vương tư định chung thân, nói ta từ lúc chưa nhìn thấy hân, trong lòng đã có hân? Cái gì cũng không thể nói, nói ra chỉ có chết, cự tuyệt chính là kháng chỉ, mà hậu quả kháng chỉ không chỉ là mạng một mình ta, còn có phụ vương, còn có hân.

Uyển Nhi cũng lên tiếng gọi ta: "Quận chúa còn không mau tạ ơn? Đại quận vương chưa tứ hôn, bệ hạ đã vì tam quận vương tư hôn trước, đó chính là ân sủng lớn nhất rồi." Ta gồng cứng thân mình, rốt cục lui ra phía sau hai bước quỳ gối bên cạnh người Lý Long Cơ, dồn hết khí lực toàn thân, mới run run khấu đầu: "Tạ Hoàng cô tổ mẫu". Nói xong, cả người đã không còn sức, chỉ thẳng lưng yên lặng nhìn Hoàng cô tổ mẫu.

Uyển Nhi khom mình hành lễ, cười nói: "Uyển Nhi chúc mừng Vĩnh An quận chúa cùng Lâm Tri quận vương." Làm theo nàng, chúng cung tỳ nội thị hầu hạ cũng nhanh chóng khom mình hành lễ, cùng kêu lên chúc mừng.

Tứ hôn, trên núi tuyết hân hứa hẹn với ta, trong Thiên Lao hân bắt ta quên đi, rốt cuộc dùng cách thức này để buông tay. Nơi nơi là âm thanh chúc mừng, Hoàng cô tổ mẫu cười nhìn chúng ta, nói: "Đều đứng lên đi." Lý Long Cơ đứng dậy, đưa tay nâng ta lên, trên khuôn mặt thiếu niên sáng sủa đều là ý cười, ta chỉ yên lặng nhìn hân, không có phản ứng.

"Quận vương đừng nhìn chăm chăm quận chúa như vậy nữa", Uyển Nhi bỗng nhiên cười: "Nữ nhi dù sao cũng ngược ngược, ngại xem quận chúa lúc này còn chưa lấy lại tinh thần đâu." Nàng nói xong, tiến lên vài bước đỡ lấy ta, gắt gao nắm cánh tay ta dìu về sau bàn.

Tỳ nữ phía sau tiến lên đổi chén trà nóng, ta nâng chung trà trong tay lên, cả người như mất đi thần trí. Tiếng chúc mừng tiếng cười đùa, cảm giác ấm áp ngày xuân đều như ở rất xa. Trà rất nóng, ta vừa uống vào đầu lưỡi nháy mắt run lên, mới xem như có chút cảm giác, không... không bao giờ... sẽ không còn được như trước nữa, ta ngẩng mạnh đầu nhìn hân.

Vẫn là nụ cười ôn hòa như cũ, nhưng trong mắt không có nửa phần ý cười, ẩn chứa nỗi đau nhân nhật, chỉ một cái nhìn này, ta rốt cuộc không thể dời tầm mắt được nữa, trong mắt đau rất nóng hổi, nhưng không rơi nửa giọt nước mắt.

Bởi vì hân là trưởng tử, hân là Thái tử bị phế, cho nên thường phải gánh nhiều kiêng kỵ. Có thể văn thao võ lược là sai, được người ủng hộ là sai, thiếu niên nghĩa khí là sai, giấu tài giả ngốc cũng là sai, hoặc từ khi sinh ra vốn đã là sai lầm? Ta lặng lẽ nhìn hân, qua thật lâu mới tránh ánh mắt của hân, cúi đầu.

Trở lại trong cung, Nghi Bình đến gần muốn hỏi ta cái gì, gặp sắc mặt ta thì im lặng lại.

Ta sao lại không biết lòng của nàng, trầm mặc thật lâu mới miễn cưỡng cười cười, nói với nàng: "Hành Dương quận vương hôm nay chưa đến", ta thấy nàng thần sắc âm trầm, ngừng lại một chút, mới nói, "Đợi qua năm nay, ta sẽ đưa người đưa đến Đông cung. Ngày ngày ở trong cung mà không nhìn thấy, ta cũng không đành lòng."

Nghi Bình a một tiếng, mặt ửng đỏ kinh ngạc, lát sau mới nói: "Quận chúa chưa kết hôn, nô tỳ sao dám vượt qua."

Ta nghe lời nàng, nhớ đến việc kia, cảm giác chết lặng dần lan tỏa, đau đến nói không nên lời, một lát sau mới đáp: "Đã được tứ hôn, chính là bốn năm sau mới có thể thành hôn." Nghi Bình hoàn toàn ngây ngốc, đăm đăm nhìn ta một hồi lâu, mới thấp giọng hỏi: "Bệ hạ ban thưởng ai?"

Ta không nói chuyện.

Không cần ta nói cho nàng, đến ngày mai trong Thái Sơ cung này mọi người đều sẽ biết. Hoàng cô tổ mẫu sủng ái Thái tử tam tử, vừa sẽ không làm chư vị thúc phụ quá mức lo lắng, lại có ý nghĩa nhất định trấn an cựu thần Lý gia trong triều, sợ là không chỉ ở trong cung, ngay cả trong triều đều đã truyền khắp, trở thành sự kiện nóng hổi.

Ta ngồi yên một lát, Nghi Bình nhỏ giọng hỏi muốn chuẩn bị bữa tối hay không, ta mới thu hồi thần trí, gật gật đầu. Nghi Bình giống như tới cái gì, vội hỏi: "Đồ ăn ban thường trong đại điện đã đến, quận chúa cần phải đi nhìn người đưa đồ ăn, ban cho một ít ?" Ta nghiêng đầu nhìn nàng, thấy trong mắt nàng lấp lánh không rõ, liền gật gật đầu: "Cho nàng vào đi."

Sau một lúc lâu, Nghi Bình mang một cung nữ tiến vào, là nô tỳ tên Nguyên Nguyệt kia. Nghi Bình để lại nàng ấy ở trong phòng, lấy có dọn dẹp gọi cung tỳ bệ hạ ra gian ngoài.

Nguyên Nguyệt hành lễ với ta xong, cười cười nói: "Bữa tối bệ hạ thấy quận chúa có vẻ xanh xao, nên hạ chỉ ban một mâm cho quận chúa." Ta gật đầu, mỉm cười: "Làm phiền." Nói xong bảo Nghi Bình tặng nàng một đôi khuyên tai thủy ngọc.

Nàng vội khom mình tạ ơn, sau khi đứng dậy lại yên lặng nhìn ta, giống như còn muốn nói. Ta nhìn nàng, cười nói với hạ nhân xung quanh: "Các người đều đi xuống đi." Đợi mọi người cáo lui, nàng mới tiến lên vài bước, cẩn thận từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy gấp nhỏ.

Ta tiếp nhận tờ giấy, nhìn nàng một cái: "Đi thôi, bệ hạ còn đang chờ ta ơ."

Nguyên Nguyệt khom người lui ra, ta ngồi yên một lúc lâu cũng không động dậy.

Đợi sau bữa tối, ta mới lấy tờ giấy kia ra, mở ra hướng về phía ánh đèn nhìn kỹ. Nét chữ kia đã sớm khắc sâu vào xương tủy, lực đạo đề bút rất mạnh, chỉ có gần gần sáu chữ:

Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm, khi đã cầm tay, đời này không phụ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Minh Đường Biến (1)

Sau khi tứ hôn không lâu, Hoàng cô tổ mẫu đã đem một nhà ngoại tổ phụ Lý Long Cơ lưu đây.

Phù Phong Đậu thị, từ thời Lý Đường khai quốc đã cùng Cao tổ kẻ vai sát cánh, nhưng về sau đại gia tộc này dần dần suy tàn lụn bại, chỗ Thái tử không còn là thế lực có thể trông cậy vào. Ân chỉ tứ hôn cho Võ gia, chèn ép Phù Phong Đậu thị, tấn công từng bước từng bước như tằm ăn dâu, nay còn có ai dám ngang nhiên vì Lý gia lên tiếng?

Chẳng lẽ, thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt ?

Trường Thọ năm thứ ba, thúc phụ Võ Thừa Tự thỉnh tôn hào "Việt Cổ Kim Luân Thánh Thần Hoàng Đế", Hoàng cô tổ mẫu xá thiên hạ, đổi niên hiệu thành Duyên Tái.

Năm kế tiếp, Hoàng cô tổ mẫu thêm tôn hào "Từ Thị Việt Cổ Kim Luân Thánh Thần Hoàng Đế", xá thiên hạ, đổi niên hiệu thành Chứng Thánh.

--

Tết Nguyên Tiêu, giăng đèn kết hoa, ba ngày liền cả kinh thành đều chìm đắm trong men say hoan lạc.

Ngày đầu tiên Hoàng cô tổ mẫu đi viếng Minh Đường [1], chúng hoàng tử hoàng tôn, triều thần cùng đi theo. Đến mười sáu tháng giêng, Nghi Hi không kiềm chế được nữa muốn đi ra ngoài ngắm đèn, ta không chịu được nàng quấy rầy, sau bữa tối cùng nàng rời vương phủ. Suốt đường đi nàng cười không ngừng, ta cũng bị nàng làm cho vui lây, dọc theo phố xá sầm uất đi dạo đến cầu Thiên Tân.

Khi đi đến dưới cầu Thiên Tân, nàng thích thú nhìn không rời rừng đèn treo phía trên, ta thấy nàng thật sự thích nên cũng bước tới gần cùng ngắm.

Chủ quán thấy chúng ta đến, lập tức vui vẻ ra mặt, nhanh chóng mời chào: "Cô nương muốn mua đèn ?" Ta gật đầu, nói với Nghi Hi: "Mau lấy đi, trông người như chưa bao giờ được mua đèn vậy." Nghi Hi cũng không khách khí, chớp mắt nói: "Tạ ơn tiểu thư." Đúng là nha đầu khôn ngoan, biết ra ngoài phải đổi cách xưng hô.

Nàng nhắc tới đèn lồng, chủ quán kia bỗng nhiên nói: "Hôm qua cô nương không tới chỗ này sao?" Ta lắc đầu, hần lại nói: "Đêm qua trên cầu Thiên Tân có treo một bức tranh Phật cao chừng gần hai trăm thước, vẽ bằng máu tươi, có thể nói là khung cảnh bậc nhất ở Lạc Dương trong năm gần đây." Ta cười cười: "Ta nghe nói là dùng máu người vẽ ra ." Hần hừ một tiếng, thì thầm: "Cô nương tin là thật sao ? Tiết chủ trì chùa Bạch Mã chính là có chày

khô hết máu, cũng đừng hồng mà hoàn thành cả bức tranh."

Đó là vì Tiết Hoài Nghĩa muốn tranh thủ tình cảm, nên hướng Hoàng cô tỏ mầu bầm báo như thế, rốt cục sáng nay đều bị các thúc phụ chê cười đàm tiếu. Nói nay bệ hạ đang rất sùng ái Thẩm Thái y, Tiết Hoài nghĩa có gây ấn tượng như thế nào cũng khó được đặc sủng trở lại.

Ta nói: "Mặc dù là vọng ngữ (*nói dóc*) nhưng cũng là tấm lòng trung trinh của Tiết chủ trì." Chủ quán bèn cúi thấp người, làm như rất muốn bàn tán với ta tin đồn trai lơ tranh thủ tình cảm. Lúc ta đang muốn tìm cơ tránh đi, bả vai bị một bàn tay nhẹ đè lại: "Quả thật là tâm sáng như gương, một tấm lòng thành", lời nói chưa dứt, người phía sau đã ném vài đồng tiền lên tấm ván gỗ, nói to: "Cái đèn hoa sen kia, ta cũng muốn."

Ta nghe giọng nói quen thuộc, quay đầu lại nhìn, đã thấy đôi mắt cong cong của Lý Long Cơ, long lanh tràn đầy ý cười.

"Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?" Ta buột miệng hỏi.

Lý Long Cơ neho mắt nhìn ta, khẽ nói: "Ta lại nghĩ nàng sẽ nói, phu quân, thật khéo a." Trong lòng ta trầm xuống, chỉ có thể cười nhìn hắn: "Đừng nào loạn, ta mới không tin có khéo như vậy." Lý Long Cơ nhận đèn, dúi vào tay ta, cười đắc ý: "Đúng thật không khéo, ta và đại ca nhị ca một đường theo các nàng."

Ta theo lời hắn nói, ngẩng đầu nhìn, mới thấy phía sau không xa là Lý Thành Khí cùng Lý Thành Nghĩa. Lý Thành Khí chỉ cười nhìn chúng ta, Lý Thành Nghĩa lại trông có vẻ không vui.

Từ sau tứ hôn, phụ vương lấy cơ mang ta ra khỏi cung, tránh được một trận biến cố Phù Phong Đậu thị. Cùng năm, Hằng An vương phủ cũng từ Trường An dời tới Lạc Dương, xem như thành toàn mong ước của di nương. Nhoáng cái được hai năm, chư vị quận vương bị cấm rời khỏi Đông cung, ta cũng quanh năm ở trong Hằng An vương phủ, chưa từng gặp lại hắn.

Ta thu hồi tầm mắt, nói với Lý Long Cơ: "Đi theo ta làm cái gì?" Lý Long Cơ cười mà không đáp, lui ra phía sau hai bước nhìn ta, liên tục gật đầu, tấm tắc khen: "Tay áo hẹp, giày bông mềm, một thân trang phục người Hồ này rất xứng với nàng." Ta cầm đèn hoa sen, tùy ý để hắn đánh giá, Nghi Hi ở bên cạnh ta sớm đã đứng ngốc đó ra.

Lý Long Cơ quay đầu nhìn Lý Thành Khí: "Đại ca, tiểu phu nhân của ta có phải càng ngày càng đẹp không?" Lý Thành Khí không đáp lại, trái lại Lý Thành Nghĩa đi lên hai bước, vỗ vai hắn nói: "Ta đây nhị đệ đã có thiếp, đệ cũng có hôn phối, nhưng đại ca vẫn cô đơn một mình, đệ sao không biết xấu hổ nói ra lời này?"

Ta không để ý tới hắn, chỉ nghiêng đầu nói với Nghi Hi: "Đây là các vị Thái tử quận vương." Rồi cùng nàng mới theo ta, chưa có cơ hội gặp qua, nghe xong thì hoảng sợ, suýt nữa làm rơi đèn, lúng túng sau một lúc lâu mới lăm bằm trong miệng: "Khó trách đứng ở nơi đó, hoàn toàn khác biệt với người xung quanh."

Ta đang muốn nói nữa thì thấy cổ tay kéo căng, bị Lý Long Cơ giữ chặt: "Vi phu cùng nàng đi xem hội hoa đăng." Ta vội đẩy tay hắn ra nói: "Ngươi đã lớn cả rồi sao còn tùy tiện như vậy." Hắn dừng cước bộ, nhìn ta cười nói: "Vĩnh An, bốn vương đã qua mười hai, đợi thêm hai năm ta có thể cưới nàng."

Ta bị hắn nói, trong lòng khổ sở, đảo mắt qua Lý Thành Khí cười yếu ớt không thay đổi, mới nói: "Buông ra trước đi."

Hắn xoay người, chậm rãi đi về phía trước từng bước, cách ta rất gần: "Vĩnh An, có phải nàng chê nhà mẹ ta suy tàn hay không, sợ ngày sau không thể dựa vào?" Ta hoảng sợ, lui về phía sau, không biết nên đáp trả như thế nào, hắn bỗng nhiên cười rộ lên: "Đùa nàng thôi, lúc trước ta sắp chết, nàng còn không phải liều chết đi nhìn ta? Ta không nghĩ nàng là người như vậy."

Ta bị hắn dồn ép, trong chốc lát thất thần, cuối cùng mới hiểu là hắn chỉ nói đùa.

Tuy là lời nói đùa, nhưng sự thật lại tàn khốc.

Ta không dám nói gì nữa, chỉ đi mau hai bước, hành lễ Lý Thành Khí: "Quận vương." Lý Thành Khí ôn hòa nhìn ta, nói: "Quận chúa không cần đa lễ." Chỉ vài câu nghị thức đơn giản, hắn không nói gì thêm. Ta đè nén hỗn loạn trong lòng, nhìn về phía Lý Thành Nghĩa: "Nghi Bình ở chỗ ngài có ổn không?" Lý Thành Nghĩa nhướn mày nói: "Lúc trước đã đáp ứng, ta sẽ chiều cố nàng, thế nào, quận chúa không tin bốn vương?"

Ta gật gù đầu, cúi đầu ngắm nhìn đèn lồng trong tay, nhất thời không biết nói gì.

Qua một lát, Lý Long Cơ mới ho nhẹ một tiếng: "Ta sai rồi, nàng đừng trung cái vẻ mặt bị ức hiếp ấy ra nữa." Ta tức cười nhìn hắn: "Ta khi nào thì bày sắc mặt với ngươi?" Hắn không thêm nề mặt, mặt mũi mang theo ba phần châm chọc: "Tết Nguyên Tiêu vốn là rất cao hứng, gặp vẻ mặt của nàng ta muốn cũng cao hứng không nổi."

Ta bị hắn chọc cười rộ lên, vẫn là đứa nhỏ lớn xác, không hề thay đổi.

Sau một lát nói câu được câu không, Lý Long Cơ mới kéo một thiếu niên vẫn luôn đứng im lặng ở một bên, nói với ta: "Nhờ phúc của biểu đệ ta, rốt cục cô cô cũng thuyết phục được hoàng tổ mẫu cho chúng ta ra ngoài đi dạo." Ta nhìn khuôn mặt kia có vài phần giống Thái Bình, một thiếu niên rất có phong độ trí thức, biết rõ là ai, cúi người chào: "Đĩnh quốc công." Đứa con sùng ái nhất của Thái Bình công chúa Tiết Sùng Giản, không ngờ lại có quan hệ tốt với Lý Long Cơ như thế.

Hắn đỏ mặt, gật mạnh đầu, nói: "Tam tẩu." Ta sững người, không lên tiếng trả lời.

Trên đường đông người nên chúng ta ghé vào một túp lều, trong quán huyền ảo ồn ào, sớm đã chật kín người.

Lý Long Cơ thấy không còn chỗ trống, đang muốn xoay người rời khỏi, thì thấy trên lầu hai có người ló đầu ra, cao giọng gọi: "Lý huynh." Người nọ mắt cười khép thành một đường, là Trương Cửu Linh từng gặp ở Quốc Tử Giám.

Nhìn thấy hắn, thần sắc mọi người khác nhau, tìm ta đập thình thịch, lên nhìn qua Lý Thành Khí. Hắn chỉ cười đối Trương Cửu Linh gật đầu nói: "Chỗ người còn ghé trống không?" Trương Cửu Linh thường thức chén trà, hào phóng trả lời: "Tất nhiên là có, ta ngồi bàn riêng cạnh cửa sổ, muốn nhìn xem hôm nay còn có tiết mục hứng thú nào hay không."

Người này thật đúng là không biết kiêng kỵ gì cả. Ta cúi đầu, cố gắng không để hắn chú ý tới, miễn cho nói ra điều gì phiền toái.

Đến lúc theo bọn họ lên lầu ngồi xuống, Trương Cửu Linh mới quét mắt thấy ta, bình tĩnh cúi đầu: "Quận chúa cũng đến đây." Ta hé miệng nở nụ cười: "Từ lần cuối ở Quốc Tử Giám, cũng có ba năm không gặp." Lý Long Cơ nhìn nhìn ta, rồi quay sang hắn, bỗng nhiên có phản ứng, chậm rì rì ngâm nga: "Cô cây có bản tâm, hà cầu mỹ nhân chiết."

Trương Cửu Linh cũng không ngạc nhiên, hép mắt cười: "Câu thơ này, sợ là muốn theo Trương mỗ cả đời." Lý Long Cơ gật đầu: "Tiểu phu nhân của ta từng khen công tử là một kỳ nhân, không ngờ hôm nay lại thực sự có duyên gặp được." Trương Cửu Linh nhìn lướt qua ta, nghi hoặc lặp lại: "Tiểu phu nhân?"

Lý Long Cơ tà nghệ liếc nhìn ta, nói: "Nơi này từng gặp qua Trương công tử, trừ bỏ quận chúa, không có những người khác." Trương Cửu Linh hơi im lặng, sau mới cười nói: "Chính xác."

Không biết tại sao, không khí lại có chút im lặng. Mọi người đều tự cảm chén trà, chưa nói gì thêm.

Ta ngắm nhìn quang cảnh dưới lầu, trên cầu Thiên Tân đèn đuốc sáng trưng trải dài, trông rất đẹp mắt.

Qua một lát, Lý Thành Khí bắt đầu hỏi về khoa cử tháng mười năm trước, Trương Cửu Linh lúc này mới mỉm cười nói bản thân hắn vẫn đang ở lại Lạc Dương chính là chờ ngày yết bảng kia, không khí dần trở nên hào hứng, hắn lấy ra một xâu đồng tiền ném lên bàn, nói: "Ta cược là ta chắc chắn sẽ để tên bảng vàng."

Mọi người vừa nghe lập tức náo nhiệt, ai cũng lấy mấy xâu tiền ném rào rào lên bàn, nhưng tất cả đều đặt cho một bên. Trương Cửu Linh nhìn tiền đầy bàn, nâng chén nói: "Không ai đặt cược khác sao, đều đặt một chỗ, xem ra chư vị quận vương đối với tại hạ thật sự là thiên vị." Lý Long Cơ thấy hắn nói như vậy, chỉ cong cong đôi mắt, cười nói: "Tiền đều đã lấy ra, nếu thấy không ổn thì lấy trở về đi?" Hắn nói xong, nhìn qua đại ca của mình.

Lý Thành Khí bình thản cười: "Không bằng thế này, mỗi người thêm một chén bánh trôi, cũng xem như ăn mừng tết Nguyên Tiêu." Hắn nói xong, bình thản nhìn lướt qua mọi người.

*Tết Nguyên Tiêu thường hay có phong tục ăn bánh trôi.

Lý Long Cơ vỗ tay khen hay, lập tức gọi chủ quán tới, có ý dặn là làm sáu vị khác nhau. Chỉ mới một lát đã bùng ra sáu chén bánh trôi, nóng hôi hổi, vừa nhìn đã thấy ấm áp không ít. Chủ quán nhìn ra mấy người bọn ta không tầm thường, có ý đứng ở bên giải thích tường tận, hơn nữa còn chỉ vào một chén đặc biệt nói: "Đây là nấu theo bí phương từ phía nam, rượu đục nấu chậm."

Lý Long Cơ kiên nhẫn lắng nghe, khi nghe đến câu này mới duỗi tay, đem chén kia bùng lên, để tới trước mặt ta nói: "Món ăn hiếm có như vậy, tất nhiên phải để cho phu nhân thưởng thức trước mới đúng." Ta hơi bất ngờ, nhưng cũng không muốn cự tuyệt làm hắn sượng mặt.

Đang do dự, Lý Thành Khí lơ đãng nhìn ta một cái, thuận miệng nói: "Cô nương nhà ta, sức khỏe không tốt không nên tùy ý uống rượu." Lý Long Cơ dùng một chút, mới gật đầu: "Đại ca nói đúng." Nói xong, mới đổi tay đem chén bánh trôi kia đến trước mặt mình.

Ta ôm chén trà, nhìn hắn cười cười. Hoá ra, hắn còn nhớ rõ.

Ngay khi Lý Long Cơ đưa cho ta một chén khác, dưới cầu không biết vì sao trở nên ồn ào la hét ầm ĩ, trên cầu Thiên Tân mọi người đột nhiên náo loạn. Nhìn về hướng Minh Đường không ngờ thấy một ngọn lửa bốc lên tận trời, trước mắt một màu đỏ rực, ánh lửa sáng bùng toàn bộ đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Minh Đường Biến (2)

Trong tủ lâu cũng trở nên hỗn loạn theo, mọi người đều đứng dậy chen ra ngoài cửa sổ, nhìn về phía Minh Đường bàn tán xôn xao.

Ta được Lý Long Cơ bảo hộ trước ngực, dựa vào cửa sổ, hần thấp giọng thì thào: "Đúng là đã xảy ra chuyện." Ta vô thức dựa về phía trước muốn tránh khỏi hần, gần như vuron hết nửa thân người ra lan can, bị hần kéo lại một phen: "Xem nào nhiệt cũng không cần xem như vậy, cẩn thận kéo ngã xuống, không ngã chết cũng bị người đập cho chết." Hần nói xong, đem ta kéo về phía sau.

Lúc này, Trương Cửu Linh lại bùng chén trà, đối diện Lý Thành Khí vui vẻ nói: "Không ngờ đề ta xui xẻo nói trúng, tối nay mới là đại náo nhiệt, so với đêm qua cái gì huyết phạt cũng không bằng." Lý Thành Khí lắc đầu cười, không trả lời.

Nghe mấy câu đó, ta mới hiểu bọn họ ám chỉ gì. Đêm qua Tiết Hoài Nghĩa vì bệ hạ bày ra màn trình diễn lớn như thế lại bị chê cười, hay ông ta thật sự muốn tranh thủ tình cảm đến mức nông nổi như vậy? Không tiếc hỏa thiêu Minh Đường chỉ để bệ hạ chú ý? Ta liếc nhìn Lý Thành Khí, hần vẫn khẽ mỉm cười, nhìn về Minh Đường trầm tư, chưa lưu ý đến ta.

Chuyện này tốt nhất không nên liên lụy tới mấy huynh đệ bọn họ. Hai năm trước xảy ra liên tiếp chuyện, nay nhớ tới mà trong lòng còn sợ hãi, giống như hồi ở Thái Sơ cung, thành Lạc Dương phát sinh sự gì cũng đều có thể liên can đến bọn họ, hơi vô ý chút sẽ thành sinh tử đại sự.

Ta đang nghĩ tới xuất thần, Lý Thành Khí bỗng nhiên nhìn về phía ta, giữa âm thanh hỗn loạn ồn ào, hai ta yên lặng nhìn nhau, cảm giác phảng phất như quay trở lại khi ta và hần cùng ước hẹn dưới ánh trăng Thái Sơ cung, như khi quen biết nhau ở yến tiệc của Dịch Nhân Kiệt.

Ta đang muốn đi về phía đó, lại bị Lý Long Cơ kéo tay trở lại: "Đừng đi loạn."

--

Mùng một tháng hai, ta y lệ theo phụ vương vào cung vấn an.

Hoàng cô tổ mẫu dựa vào long tháp, trông thần sắc cực kỳ mệt mỏi, Uyển Nhi bên cạnh bà đang cúi đầu bẩm báo về việc trùng tu Minh Đường, bà cẩn thận nghe xong một lát, mới ngẩng đầu nhìn ta: "Hai năm nay có mấy công chúa gả ra ngoài, trong cung có phần lạnh lẽo, nếu sức khỏe phụ vương người đã tốt, trở về cung bồi dưỡng đi."

Ta nhanh chóng đáp vâng.

Hoàng cô tổ mẫu lại vô tình nhìn lướt qua thúc phụ Võ Tam Tư: "Thừa Tự một năm nay cũng không tiến cung, thân mình vẫn chưa tốt sao?" Võ Tam Tư vội đáp: "Chu quốc công tháng chín năm ngoái vô ý bị ngã, đến nay còn dưỡng thương ở trên giường." Hoàng cô tổ mẫu dường như cũng không quan tâm lắm, chỉ thần nhiên ừ một tiếng, không hỏi tiếp.

Ta yên lặng nghe, không khỏi cảm thán cho vị thúc phụ từ ngôi cao nhất đi đến nghèo túng nhất kia.

Năm đó hần chỉ cách ngôi Thái tử có vài bước, nhưng bởi vì dòn ép quá đáng, cuối cùng khiến cho Hoàng cô tổ mẫu bất mãn nghi kỵ. Sau khi bị bãi chức, vẫn ý bản thân là chất nhi chí thân của Hoàng cô tổ mẫu, liên tục bày kế nhắm vào Đông cung, thế nên từ sau vụ án Thái tử mưu nghịch đã hoàn toàn chọc giận Hoàng cô tổ mẫu, nay chỉ có thể buồn bực nằm trong phủ, ngay cả ngày thường yết kiến đều có thể miễn.

Năm đó ta theo bên Hoàng cô tổ mẫu, ngày ngày đều triệu thúc phụ vào cung hầu bạn, ngay cả ngẫu nhiên có thương tích, Hoàng cô tổ mẫu cũng sẽ sai Thái y tự mình chẩn trị. Mà nay tể ngựa bị thương, dưỡng bệnh hơn nửa năm vẫn không thấy khỏi sắc, Hoàng cô tổ mẫu cũng chỉ thờ ơ lên tiếng, không hỏi thêm một câu.

Trong Đại Minh cung hoa quỳnh vẫn nở như trước, chỉ có người dâng hoa lại vô duyên với đế vị.

Qua một lát, Võ Tam Tư mới bỗng nhiên nói: "Mấy ngày trước đây chất nhi có tấu thỉnh một chuyện, không biết bệ hạ đã có chú ý?" Hoàng cô tổ mẫu nở nụ cười, nhìn hần nói: "Tam Dương cung kia người giám sát xây dựng rất tốt, sao nay lại gấp không thể chờ?"

Võ Tam Tư cười lấy lòng: "Chất nhi quả thực gấp không thể chờ. Lúc trước sợ bệ hạ ở Thái Sơ cung không thú vị, vội vàng thúc giục đẩy nhanh tốc độ, nay đã hoàn thành nửa năm, bệ hạ lại như trước không ghé quá, chất nhi ngày ngày nằm ngủ cũng không yên, rất sợ bệ hạ không hài lòng."

Hoàng cô tổ mẫu bị hần chọc cười ra tiếng: "Không cần không yên, ta đã phân phó Thành Khí đến làm việc này, nếu người có cái gì chỉ cần cùng hần thương nghị, đợi hai tháng sau ban thưởng Khúc Giang yển, trăm đến Tam Dương cung ở một tháng, coi như giải quyết xong tâm sự của người." Võ Tam Tư việc tiếp lời: "Nếu là quận vương đến làm việc này, chất nhi an tâm." Lời hần nói nghe như là rất tán thưởng Vĩnh Bình quận vương.

Hoàng cô tổ mẫu cười nhìn hần: "Thành Khí kinh nghiệm không đủ, còn cần người chỉ điểm nhiều." Võ Tam Tư lắc đầu, cười nói: "Lời này bệ hạ sai rồi, Vĩnh Bình quận vương mặc dù tuổi trẻ nhưng làm việc cực kỳ ổn thoả, trong các hoàng tôn có thể coi như là ưu tú sắc bén nhất."

Ta nhìn qua nụ cười hiền hoà của thúc phụ, trong lòng có chút bất an.

Hoàng cô tổ mẫu lại cười mà không nói, nhờ lời này mà tâm tình càng vui vẻ.

Đến khi theo phụ vương ra đại điện, mọi người đều hướng ra cửa cung. Các quận chúa đi bên cạnh ta vừa nói vừa cười đùa vui vẻ, chỉ có mỗi ta trước kia không ở Võ gia, sau lại vào cung, không thân quen với các nàng lắm. Trái lại các thúc phụ ngẫu nhiên hỏi han ta vài câu, khiến cho các nàng ấy không khỏi lên nhìn ta.

Ta đang nghĩ tới đoạn đối thoại mới vừa rồi trong điện, thúc phụ Võ Tam Tư bỗng nhiên sang sảng cười, hướng xa xa nói: "Vĩnh Bình quận vương."

Nghe tiếng kêu này, ta mới lấy lại tinh thần, thấy hấn đang từ ánh nắng đi tới, đối Võ Tam Tư gật đầu nói: "Lương vương." Ta vội theo các quận chúa khom mình hành lễ.

Lý Thành Khí lần lượt cùng vài thúc phụ hàn huyên vài câu, sau mới sóng vai đi cùng Võ Tam Tư: "Hoàng tổ mẫu muốn ba tháng nữa tới Tung Sơn Tam Dương cung nghỉ ngơi, lệnh cho bốn vương với Lương vương cùng thương lượng kĩ càng." Võ Tam Tư gật đầu: "Bốn vương đang muốn mời quận vương đến thảo luận, không bằng hôm nay trước chọn ra quan viên đi theo, ý quận vương thế nào?" Lý Thành Khí khẽ cười nói: "Đang có ý này."

Võ Tam Tư bỗng nhiên nhìn về phía phụ vương ta: "Hàng An vương không bằng đồng hành chung đường?" Phụ vương do dự, nhưng vẫn gật đầu, nói: "Được."

Phụ vương vẫn chưa cho ta rời đi trước, ta cũng chỉ có thể đi theo bọn họ. Ta cảm cúi nhìn đường đá khắc dưới chân, nghe bọn họ trò chuyện hoà hợp, không nghĩ ra hấn khi nào lại có thể cùng Võ Tam Tư hợp ý như thế, cứ như có giao tình lâu năm. Ước chừng đi một lát, tới trước Đăng Xuân Các, có hơn mười nội thị cung tỳ chờ từ lâu, gặp chúng ta nhanh chóng khom mình hành lễ.

Bọn họ hợp bàn về Tam Dương cung, ta kiểm có không đi theo vào, ra mép hồ ngồi một mình. Do ta nhập điện yết kiến nên không mang cung tỳ bên người, hạ nhân trong cung đều cẩn thận đứng cách đó không xa, không dám đến gần cũng không dám rời xa, vô cùng tĩnh lặng.

Đầu tháng hai, trên mặt nước còn miếng băng mỏng trôi lênh bênh, toả ra khí lạnh nhẹ nhẹ.

Ta dùng mũi chân đá một khối đá vụn xuống, miếng băng mỏng bị vỡ một lỗ, rầm một tiếng, từ từ chìm xuống. Nhìn tảng băng chìm xuống hồ, đáy lòng ta càng lạnh lẽo.

Trong các thúc phụ, Võ Thừa Tự và Võ Tam Tư là người biết lấy lòng Hoàng cô tổ mẫu nhất, từ sau khi Võ Thừa Tự bị thất sủng, vài năm nay Võ Tam Tư không ngừng tu sửa xây dựng hành cung ở các nơi, càng ngày càng được lòng Hoàng cô tổ mẫu. Mà Tam Dương cung này chính là do thúc phụ đích thân vì Hoàng cô tổ mẫu xây dựng, rất được tán thưởng. Hiện tại là lúc thúc phụ thuận buồm xuôi gió, tuyệt đối không nên hoà hợp với con cháu Thái tử như thế.

"Lập tức vào đi thôi, bên hồ hàn khí quá nặng." Ta nghe giọng nói này, hoảng sợ, nhưng không dám quay đầu.

Lý Thành Khí đến gần hai bước, đứng bên cạnh ta, nhìn chăm chú vào mặt hồ không nói gì nữa.

Một lát sau, ta mới thu tâm tư, đứng lên đi đến cạnh hấn: "Không phải đang họp bên trong sao? Sao bỗng nhiên lại ra ngoài?" Hấn nghiêng đầu nhìn ta, ôn nhu nói: "Nếu muốn họp hành Tam Dương cung, đâu cần cấp bách như thế. Ta là muốn gặp nàng, mới cố ý tìm có này." Hấn nói thân nhiên, ta thật sự không biết lấy cái gì nói tiếp.

Ta nghĩ nghĩ, cuối cùng không nén nổi nghi vấn trong lòng, dứt khoát nghiêm túc nhìn hấn, hỏi: "Ta có một số việc không rõ." Hấn gật đầu: "Hỏi đi." Ta thấp giọng nói: "Chàng và thúc phụ ta thân cận như vậy, không sợ dốt lừa trên người ư?" Hấn lắc đầu, nói: "Đã là họa, trốn không thoát thì không cần trốn nữa."

Ta cân nhắc một lát, mới nói: "Chu quốc công nay đã thất sủng, vị thúc phụ này của ta đã là người Võ gia có quyền lực nhất, nếu có hấn tâm——" ta nhìn Lý Thành Khí, không tiếp tục.

Hấn cười ôn hoà nhìn ta: "Nếu Lương vương có tư tâm, thì càng không thể đụng đến ta. Chu quốc công là Võ thị trưởng tộc, nội có đám người Lai Tuấn Thần tương trợ, ngoại có quyền lực khuynh đảo trong triều, cuối cùng vẫn phạm vào nghi kỵ hoàng tổ mẫu. Lương vương biết rõ chừng mực, cho nên mới một mặt hướng Lý gia đối tốt, lấy điều này hóa giải sự kiêng kỵ của hoàng tổ mẫu."

Hấn vừa nói xong, trong các thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười của thúc phụ, làm như tán gẫu cùng phụ vương rất vui.

Ta nhờ hấn nói mấy câu đã sáng tỏ, sương mù trong lòng dần tan biến. Thúc phụ Võ Tam Tư mất thấy đường huynh của mình đi từ cực thịnh đến nghèo túng, làm sao còn giẫm lên vết xe đổ? Nhưng mà, so với Võ Thừa Tự công khai đối địch, thái độ thân thiện của thúc phụ càng làm cho người ta cảm thấy bất an.

Lòng ta không yên, vòng đến trước người hấn, khẩn trương theo dõi ánh mắt hấn, hấn tựa tiểu phi tiểu nhìn ta: "Sao nàng nhìn ta như vậy?" Ta thấy ánh mắt hấn ôn nhu bình thản, bất an trong lòng cũng giảm bớt, chỉ cười nói: "Không có gì, chỉ là đột nhiên hiểu rõ hết thấy." Hấn cười thờ dãi: "Ta thật mong rằng nàng không rõ."

Hấn nói xong, hai bàn tay ấm áp ôm lấy khuôn mặt ta, nói: "Nàng là Võ gia quận chúa, có một số việc đứng xa chút mới tốt." Lòng ta trầm xuống, hơi do dự, cắn môi hỏi: "Nếu có một ngày, ta vì Võ gia cầu xin chàng, liệu chàng có đồng ý?"

Bởi vì bị thúc phụ hãm hại, đầu tiên là mất đi mẫu phi, sau lại suýt chết, hấn cùng với Võ gia từ lâu đã âm thầm như nước với lửa. Mặc dù có thể buông tha những việc trước đó, nhưng sau này thì sao? Chỉ cần Hoàng cô tổ mẫu còn sống một ngày, cục diện sẽ chỉ càng lúc càng tệ, tuyệt đối không có ngày tốt hơn. Ta không dám tưởng tượng kết quả trận tranh đấu này, Võ gia được thiên hạ, như vậy hoàng thất họ Lý chắc chắn sẽ bị đuổi tận giết tuyệt, Lý gia được thiên hạ, Võ thị chư vương làm gì còn cơ hội sống sót.

Hấn không trả lời, chỉ dịu dàng nhìn ta.

Ta cũng nhìn hần, trầm mặc theo, một khắc thả lỏng vừa rồi đều biến mất. Nghĩ đến kết cục tiêu vong không thể tránh khỏi kia, trong lòng tràn đầy bi thương. Lúc hần đứng ngay bờ sinh tử, ta thậm chí ngay cả một câu cũng không thể nói, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi việc phát sinh. Nếu ngày sau phụ vương rơi vào đường chết, chẳng lẽ ta cũng chỉ có thể đứng nhìn, cái gì cũng không làm được?

Không khí yên tĩnh một lát, rốt cục ta mềm lòng, không muốn tiếp tục đề tài nan giải này nữa.

Bỗng nhiên hần nhẹ nhàng nói: "Ta sẽ."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Minh Đường Biển (3)

Ngày quay về Thái Sơ cung, Tiên Huệ đã tới chỗ ta chờ từ sớm, hai năm không gặp nàng, nét ngây ngô trẻ con dần mất đi, mặt mày thêm vài phần tinh ranh.

Nàng vòng vo quanh ta ước chừng vài vòng, mới tẩt tẩt nói: "Tỷ tỷ rốt cục đã trở lại." Ta cười nhìn nàng: "Đừng nghịch, hai năm nay không phải gặp qua vài lần sao?" Mặc dù cách xa Thái Sơ cung, nhưng mừng một mười năm ta đều vào cung thỉnh an, luôn có vài thời điểm có thể gặp nàng.

Đôi mắt hạnh của Tiên Huệ vụt sáng, cười vui vẻ: "Đó là ở bên Hoàng tổ mẫu, ngồi phải ngồi thẳng, nói năng phải nhỏ nhẹ, mắt không được liếc ngang dọc, nói không dám nói nhiều, có gặp cũng như không gặp." Ta nhìn chăm chú lắng nghe, đồng tình: "Quả thực không giống."

Nàng ở lại chỗ ta, thẳng đến lúc dùng xong ngọc thiện, mới không ngồi yên được nữa, bèn lôi ta ra cung.

Cả đường đi nàng hồ hởi kể về yến tiệc ban thưởng cho tân khoa tiến sĩ ở Khúc Giang, cười đến không khép miệng được, lên đến Lệ Xuân Đài, đưa mắt nhìn toàn bộ thành trì Thái Sơ cung, mới ngừng cười: "Nơi này là tốt nhất, có thể ngắm nhìn toàn bộ Thái Sơ cung, cũng có thể trông thấy Lạc Thủy vắt ngang qua Thần Đô". Nàng vừa nói, ánh mắt mang theo khát khao, nhìn xa xa: "Như tỷ tỷ vẫn tốt hơn, có thể thường xuyên ra vào cung, không giống ta, chỉ có đứng ở chỗ này mới có thể chân chính thấy được Thần Đô."

Ta an ủi nàng: "Chờ sau khi muội gả ra cung, muốn trở về còn phải chờ ngày rằm mỗi tháng, đến lúc đó không chừng sẽ chê ngoài cung không thú vị."

Ta đứng bên cạnh nàng, phóng mắt nhìn ra, người đi lại trên đường như bầy kiến chen chúc nhau, xa xa trên bầu trời xanh lơ có đám mây mỏng trôi lững lờ, gần đó là toà cung điện sừng sững đứng yên, ban công san sát, nhất thời tâm tình cũng trở nên vô cùng tốt.

Nàng trầm mặc một lát mới nói: "Không biết phụ vương và mẫu thân khi nào mới trở về tái kiến Thần Đô." Ta hơi bất ngờ, nhẹ giọng nói: "Sẽ có ngày quay về." Nàng sinh ra đã bị đưa vào cung, chưa bao giờ được gặp cha mẹ thân sinh của mình, ta vốn tưởng rằng nàng không biết tư vị sầu muộn, lúc này mới phát hiện, vị tiểu quận chúa cuối cùng đã trưởng thành.

Ta lướt nhìn phía sau, ra hiệu Nghi Hi và các cung tỳ nội thị lui ra, mới nói tiếp: "Lời này không nên nói nhiều, nhất là ở trước mặt hoàng tổ mẫu." Tay nàng chống trên lan can, nghiêng đầu nhìn ta, cười nói: "Lời này, Thành Khí ca ca cũng từng dặn ta", nàng nghĩ nghĩ lại nói: "Nếu là tứ thúc kể vị thì tốt rồi." Ta nghe được cả kinh, vội nhìn nàng: "Vì sao nói như vậy?"

Nàng ngửa mặt ra đón gió, lẩm bẩm: "Tứ thúc tính tình ôn hòa, chỉ có ông kế vị, Lý gia họạ may mới còn cơ hội sống sót?" Lời của nàng hỏi như không hỏi, ta quay đầu đi, nhìn về hướng Dao Quang điện, không trả lời.

Do đứng cách xa, nhìn cũng không rõ ràng, nhưng ta cảm thấy chỗ kia có không ít người, đông nghìn nghịt, lại yên tĩnh kỳ lạ. Ta đang tập trung suy đoán, Tiên Huệ bỗng nhiên la lên: "Dao Quang điện đã xảy ra chuyện?" Nàng lôi kéo ống tay áo ta, đề thấp giọng nói: "Từ nửa tháng trước Minh Đường bị thiêu, trong cung mỗi người đều cảm thấy bất an, sợ gây họạ vào người, hôm nay e là vì sự kiện đó."

Ta vội nhìn chăm chăm Dao Quang điện, trong lòng càng không yên. Kể từ đêm đại hỏa xảy ra, Hoàng cô tổ mẫu vẫn chưa truy cứu bất kỳ ai, ngược lại ra lệnh Tiết Hoài nghĩa trùng kiến Minh Đường, công khai che chở hần, kì thực là sợ bị người trong thiên hạ nhạo báng thôi. Trai lơ do chính mình nuôi dưỡng lại vì tranh thủ tình cảm mà cả gan hóa thiêu biểu tượng quyền uy của Thiên Tử, việc này tuyệt đối sẽ không thể yên lành như vậy. Rốt cục liên lụy tới người nào, đây mới là nguyên nhân khiến mọi người hoảng loạn.

Tiên Huệ tựa hồ nóng lòng muốn tìm hiểu đến cùng, nhìn một lát, bỗng nhiên giữ chặt ta, cắn răng nói: "Đi xem." Ta do dự, trong lòng không nỡ, liền mang nàng xuống Lệ Xuân đài, cho lui cung tỳ nội thị, cùng nàng hướng đi về Dao Quang điện.

Cách Dao Quang điện mấy chục trượng thì thấy bên ngoài có thị vệ canh giữ, ai cũng thần sắc lạnh lùng, trước điện long liễn đã trống không. Cung tỳ nội thị hầu hạ trong điện đang quý gối chờ bên ngoài, ai nấy sắc mặt trắng bệch, có kẻ cả người phát run, vài tiểu cung tỳ đều lui cách xa cửa điện, mềm oặt dựa vào thềm đá, khom người khóc nức nở.

Ta nhìn hết hồn, Tiên Huệ đã sợ tới mức lui hai bước, thì thầm: "Hoàng tổ mẫu ở trong đó."

Thị vệ cũng không biết chúng ta, chỉ thấy phục sức đoán được chắc là địa vị cao, một người tuổi còn trẻ tiến lên hành lễ, nói: "Hai vị mời trở về đi, bệ hạ có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không thể tới gần Dao Quang điện."

Ta cố gắng áp chế nỗi sợ, cười gật đầu: "Đứng lên đi, chúng ta chỉ là đi ngang qua, vô tình làm khó dễ người." Nói xong, nắm chặt tay Tiên Huệ, xoay người đi nhanh về hướng ngược lại, thấy thân mình nặng trĩu, dường như cực kỳ không tình nguyện. Ta nghiêng đầu, nghiêm khắc nhìn nàng: "Mau theo ta đi." Tiên Huệ níu tay ta, không cam lòng nói: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ."

Ta mặc kệ nàng gọi ta, kéo thẳng đến chỗ cột đá ở xa, mới dừng lại.

Nàng cắn môi, trừng mắt: "Tỷ tỷ, ta sợ bên trong..." Ta nhẹ lắc đầu, đánh gãy lời nàng. Nàng hiểu được ý tứ của ta, chỉ có thể ngậm ngút đứng bên cạnh, khăn trương nhìn chăm chăm vào Dao Quang điện, sợ hãi trong mắt càng tăng lên.

Ta làm sao không sợ? Có điều tình huống này ở trong cung vẫn là lần đầu mới gặp, chắc chắn trong điện đã xảy ra chuyện lớn, nếu Tiên Huệ có tình muốn thăm dò, sợ là kéo đến bao nhiêu phiền toái. Ta lướt mắt quan sát thị vệ và cung tỳ nội thị trước điện, ngoại trừ bệ hạ bên trong, còn lại đều lạ mắt, không biết là cung nhân nơi nào... Bỗng nhiên, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện, là nội thị Hà Phúc của Lý Thành Khí.

Hắn vội vàng đi xuống thềm đá, nói mấy câu với thị vệ, thị vệ kia tức khắc cho hắn đi ra. Hắn khom người nói tạ ơn, sau đó một đường hướng chỗ chúng ta đi tới, đợi đến gần mới hành lễ nói: "Vĩnh Thái quận chúa, Vĩnh An quận chúa." Ta gật đầu: "Đứng lên đi, Dao Quang điện phát sinh chuyện gì?" Hắn có thể biết chúng ta ở chỗ này, tất nhiên là mới vừa rời ở cửa điện nhìn thấy, cố ý tìm cơ ra đây.

Hắn đứng dậy, cung kính nói: "Tiết chủ trì hôm nay vào cung điện thánh, nhưng sau đó lại một mình đến Dao Quang điện lén gặp gỡ cung tỳ, dâm loạn hậu cung, bệ hạ biết được vô cùng tức giận, lệnh Lương vương tượng hình (dùng gậy đánh) răn đe ngay tại chỗ." Ta khó hiểu nhìn hắn: "Tiết chủ trì là người xuất gia, sao làm ra chuyện này? Là ai đã phát hiện?" Trai lơ của Hoàng cô tổ mẫu, trong cung lại có người cả gan dám vụng trộm tư tình?

Hà Phúc mặt không đổi sắc, đáp: "Là cung tỳ Nghi Đô trong điện bệ hạ." Ta gật đầu: "Là người của bệ hạ phát hiện, Lương vương ở lại hành hình, Đông cung vì có gì xuất hiện chỗ này?" Hắn do dự một chút, mới nói: "Không chỉ có người Đông cung, còn có Thâm Thái y. Sự tình phát sinh khi Thái y đang ở trong điện bắt mạch cho bệ hạ, quận vương ở một bên trò chuyện, cho nên mới đi cùng bệ hạ."

Ta trầm ngâm một lát, thuận miệng hỏi thêm mấy câu, Hoàng cô tổ mẫu đã ra khỏi Dao Quang điện, theo sát phía sau là thúc phụ Võ Tam Tư, Thâm Nam Liệu và Lý Thành Khí. Đợi Hoàng cô tổ mẫu leo lên long liễn, Thâm Nam Liệu liền theo sát rời đi, ngược lại Võ Tam Tư và Lý Thành Khí ở lại, thấp giọng nói chuyện với nhau, sắc mặt bình thường.

"Tiểu nhân cáo lui." Hà Phúc nhanh chóng hành lễ, đi vòng vèo để tránh nhòm ngó.

Lúc này, gần trăm tên nội thị từ trong điện đi ra, đứng trước nâng hai người khác nhau, chỉ trỏ vài bộ trắng đơn giản. Võ Tam Tư đặc biệt gọi những người đó lại, đưa tay lật tẩm vải bỏ lên nhìn kỹ, nói hai câu với Lý Thành Khí, Lý Thành Khí chỉ thần nhiên nhìn lướt qua, không nói gì thêm.

Từ xa ta nhìn dưới vải trắng lộ ra mảnh tăng bào, nhuộm máu đỏ tươi chói mắt, chợt thấy rung mình từng trận, cố gắng áp chế cơn buồn nôn, mới kéo tay Tiên Huệ: "Đi thôi." Tiên Huệ sắc mặt sớm đã trắng bệch, gật gật đầu, theo ta bước nhanh rời đi.

Việc này ở trong đầu ta luẩn quẩn mấy ngày, vẫn không gạt đi được.

Trong cung vẫn bình thường như việc này chưa hề xảy ra, không ai dám nhắc tới. Ta vốn muốn hỏi Uyển Nhi, nhưng từ khi trở về Thái Sơ cung, nàng ngày ngày đều bồi bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu, thủy chung không có cơ hội cùng ta một chỗ. Chỉ có mỗi ngày vẫn an mới có thể gặp mặt, nàng có vẻ muốn nói ra suy nghĩ của mình, lại ngại Hoàng cô tổ mẫu, ngẫu nhiên nếu có liếc mắt nhìn ta, đều là thần sắc phức tạp khó lường.

Hôm nay sau khi vẫn an, ta đi ra đại điện, mới để ý đến cung tỳ đang trực là người tên Nguyên Nguyệt kia.

Cạnh cửa điện, nàng đang rửa mặt giúp ta thu chỉnh quần áo, ta thấy bên cạnh không người, liền nhẹ giọng hỏi: "Đã nhiều ngày không thấy Vi Đoàn Nhi?" Trong điện có thêm vài gương mặt mới, nàng ta vốn được sủng ái mà không ở đây, không thể không làm cho người ta nghi ngờ.

Tay Nguyên Nguyệt hơi cứng lại, quan sát bốn phía, mới thì thầm trả lời: "Vi Đoàn Nhi đã bị đánh chết."

Ta sùng sốt, tức thì hiểu được. Hóa ra là Vi Đoàn Nhi.

Tiết Hoài Nghĩa chất chứa oán hận đã lâu, lần này giận quá mất khôn hoá thiêu Minh Đường, Vi Đoàn Nhi là tâm phúc Võ Thừa Tự, liền tiếp hãm hại Đông cung. Mặc kệ trận dâm loạn này là thật hay giả, đối với mọi người đều có lợi. Võ Tam Tư muốn loại bỏ tâm phúc Võ Thừa Tự, Lý Thành Khí muốn loại bỏ tai hoạ ngầm nhiều năm, mà Hoàng cô tổ mẫu mặc dù đã hạ con thịnh nộ, làm sao biết bà không có ý định trừ bỏ Tiết Hoài Nghĩa?

Hắn cùng với Võ Tam Tư, sợ là từ sau trận đại hoạ ở Tết Nguyên Tiêu đã có chung nhận thức, hoặc đã ăn ý từ lâu? Thúc phụ Võ Tam Tư thay thế đường huynh bị thua, có thể giữ vững vinh sủng đến nay, không phải là một sớm một chiều mưu tính, mà Lý Thành Khí có thể "miêu thủ đồng hành" (chuột mèo đi chung) với hắn bao lâu? Trong đầu ta vô cùng hỗn loạn, qua thật lâu, mới thu lại tâm tư.

Lúc này, Nguyên Nguyệt đã hướng về chỗ thềm đá hành lễ: "Quận vương."

Ta ngẩng đầu, mới thấy Lý Thành Khí và các quận vương đã đứng đó, Lý Long Cơ đang đánh giá ta, cười cười: "Tuổi tác không lớn nhưng tâm sự đúng"

là không ít." Hắn vừa nói vừa đưa áo choàng cho nội thị phía sau. Ta bắt đắ đi liếc hắn một cái, khom người hành lễ, nói: "Các vị quận vương mau vào đi thôi."

Ngay lúc ta tránh người rồi đi, Lý Long Cơ bỗng kéo mạnh tay ta: "Nàng rốt cục trốn tránh ta làm cái gì?" Hắn hậm hực: "Từ khi gặp lại, nàng dường như thay đổi rồi". Ta ổn định tâm tư, cười nhìn hắn nói: "Tuổi tác không lớn, bệnh đa nghi lại rất nghiêm trọng, ta là sợ các người trì hoãn giờ vẫn an, bị Hoàng cô tố mầu trách tội." Hắn nhú mày ngắm nghía ta trong chốc lát, mới buông tay ra.

Đội bọn hắn nhập điện, ta mới quay đầu lại nhìn, thân hình Lý Thành Khí đã ẩn vào trong điện.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Khúc Giang Yên

Gần đây tinh thần Hoàng cô tố mầu không tốt, nên đặc biệt lệnh thúc phụ Võ Tam Tư thay bà ban thưởng yến, Võ Tam Tư nhiều lần từ chối, cuối cùng đem việc này giao cho Thái Bình công chúa, còn Thái tử và các quận vương cùng đi theo. Thái Bình công chúa lại yêu cầu Uyển Nhi làm chủ yến, do đó mà vô số thanh niên tài tuấn trong triều, văn nhân hào kiệt hai thành Trường An Lạc Dương đều mong muốn được mời dự. Khúc Giang đại hội lần này, chưa bắt đầu đã thành giai thoại.

Chiếc thuyền hoa cập bến bờ Khúc Giang, gần đó có vô số thuyền khác của cư dân sênh ca mạn vũ, từ kỳ[1] bay phát phối khắp mặt sông, đem hàn khí bức lui, cả đất trời cũng dường như đang say rượu. Từ xa có thể nhìn thấy dòng người tấp nập dạo chơi trên cầu vòm [2], áo quần đẹp đẽ, ngựa xe lộng lẫy, cảnh sắc phồn hoa.

Ta tựa vào đuôi thuyền, cười nhìn Uyển Nhi: "Thật như lời tỷ nói, chỗ cầu vòm, hai bên bờ sông đúng là nơi tề tựu nhân vật hiển hách cao quý." Nhìn vào cách phục sức ăn mặc, lại có tới tứ thành dân, chỉ cần liếc mắt nhìn đại ai đó, không phú thì cũng quý.

Uyển Nhi nắm chặt quạt lụa, che nửa mặt, ngáp mấy cái liền: "Đâu chỉ có như thế? Những khuê nữ nhà giàu có ai mà không trang điểm rực rỡ rồi mới xuất hành, vũ giả đi theo, cầu mong có thể khiến cho tân khoa tiến sĩ để ý, phổ thành một khúc hảo nhân duyên", nàng nhìn lướt đầu thuyền náo nhiệt, nói tiếp: "Những ai đề tên bảng vàng lần này, ngày sau phần lớn sẽ thành thượng thư, thứ sử, đều là đáng phu quân lý tưởng."

Năm nay dự thi khoa cử có gần ba ngàn người, triều đình phá lệ cử tuyển ra bốn mươi người, nhiều hơn năm ngoái. Tuy vậy cũng chỉ có bốn mươi người thôi, chẳng phải làm cho quý nữ hai thành tranh nhau sút đầu mề trán sao? Đề tên bảng vàng, động phòng hoa chúc, cũng không biết hôm nay có bao nhiêu tiến sĩ được giai nhân ưu ái, thành tựu nhân sinh kết thành hỉ sự.

Ta cười nói: "Ngày mai là thám hoa yến, có lẽ sẽ rất náo nhiệt." Uyển Nhi gật đầu: "Hôm nay triều đình ban yến chỉ là mở màn, ngày mai thám hoa yến ta nói với công chúa một tiếng, sau đó ta và muội thoải mái vui chơi." Ta đáp được, nghiêng đầu nhìn phía đầu thuyền đang ăn uống linh đình.

Lý Thành Khí đang ở cùng Thái Bình công chúa, cầm ly rượu trong tay, có vẻ thảnh thơi nhàn nhã. Thái Bình che quạt cười nhẹ, thỉnh thoảng gật đầu, bỗng nhiên quay sang nhìn Lý Long Cơ đang uể oải dựa vào lan can gỗ gỗ, nói gì đó, Lý Long Cơ nhú mày cười, liên tục lắc đầu. Mặc dù ta không biết bọn họ nói gì, nhưng nhìn thấy hình ảnh cô cháu vui vẻ, cảm giác đám mây đen u ám bao phủ lên Lý thị tan biến, tại đây ngay bờ Khúc Giang phồn hoa nhộn nhịp, chỉ có mình bọn họ là gia đình hoàng thất ngạo nghễ phong lưu.

Uyển Nhi thờ dài, nói: "Lâm Tri quận vương là quận vương nhưng không phải trưởng tử, nếu muội chịu nhìn thoáng hơn, không biết chừng hắn là một lựa chọn tốt?"

Ta thu tầm mắt, nhẹ giọng đáp: "Nếu theo như tỷ nói, Hành Dương quận vương cũng phong lưu tuấn tú, mẹ đẻ lại là cung tỳ, địa vị rất thấp, tất nhiên sẽ không gặp phải tai bay vạ gió, chẳng phải là một phu quân tốt sao?" Uyển Nhi ngắm nghía quạt lụa, nở nụ cười: "Đúng vậy, cung tỳ Nghi Bình kia, số mệnh so với ta và muội tốt hơn không ít."

Ta mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

Lúc này, có một nội thị nâng khay ngọc đến gần, trên nền ngọc xanh biếc có hơn mười trái anh đào đỏ hồng tươi rói, vô cùng ngon mắt. Hắn khom người bẩm báo: "Đây là đồ chuẩn bị cho Hạnh Viên anh đào yến ngày mai, công chúa nhờ Thượng Quan cô nương thay công chúa nghiệm thử." Uyển Nhi bóc một trái lên, nhét vào ta miệng, nói: "Nếm thử xem."

Ta cắn một ngụm, vị chua ngọt lan thom mát toả khắp miệng, quả thật là thượng phẩm, không khỏi cảm khái nói: "Các đời triều đại, sợ là chỉ có tiến sĩ đời chúng ta là sung sướng nhất, Khúc Giang thịnh yên, giai nhân như mây, lại có thể tiêu dao thưởng thức đủ loại tiệc rượu liên tiếp ba ngày. Đúng là xuân phong đắc ý, ca tẩn phồn hoa."

Ta cùng Uyển Nhi nói chuyện câu được câu không, đến khi thuyền đi tới gần bờ, mới thấy xa xa có người không ngừng vẫy tay, dường như có ý muốn lên thuyền, bờ sông gió lớn, người nọ tay áo tung bay, mang dáng dấp phong lưu hào kiệt.

Uyển Nhi hơi ngạc nhiên, hỏi ta: "Có người vừa mới nói ta năm nay có thiếu niên tiến sĩ tương lai, sẽ không phải là người đó chứ?" Ta nhìn kỹ thiếu niên

áo trắng kia, mặc dù ở cách xa thấy không rõ, nhưng vẫn nhận ra, buột miệng gọi: "Trương Cửu Linh ?" Uyển Nhi a một tiếng: "Chính là tiểu tài tử Quốc Từ Giám đó sao?"

Ta gật đầu: "Cả tỷ cũng biết, xem ra hẳn thật sự là tên tuổi lan xa." Uyển Nhi vừa phân phó nội thị bên cạnh mang thuyền nhỏ ra đón hẳn, vừa nói: "Bệ hạ xưa nay coi trọng Quốc Từ Giám, tiểu tài tử này lại là gia đình quan lại thế gia, ta thế nào không nghe nói qua?" Đợi nội thị rời đi, nàng mới bỗng nhiên nhìn ta, hỏi dò: "Muội làm sao nhận ra hẳn?"

Ta thuận miệng nói: "Ba năm trước đây ở Quốc Từ Giám gặp một lần." Uyển Nhi im lặng một lát, mới hỏi tiếp: "Là bằng hữu của Vĩnh Bình quận vương ?" Ta thấy nàng vạch trần, cũng không tiện phủ nhận, chỉ gật gật đầu: "Đúng vậy". Uyển Nhi nhìn người trên bờ, thấp giọng cảm thán: "Dù có một ngày Lý gia bất hạnh tiêu vong, cũng sẽ là hoàng tộc duy nhất trong lòng văn nhân thiên hạ này."

Ta hiểu ẩn ý của nàng. Con cháu Hoàng cô tổ mẫu đều là người tài hoa kiệt xuất, uyên bác cổ kim, từ trước đến nay rất được văn nhân kính trọng.

Hiếu Kính Đế Lí Hoàng khi còn trên đời, từng lệnh cho tổ phụ của Uyển Nhi thu thập các sách cổ sách quý, soạn thành cuốn "Đao sơn ngọc thải". Còn người trong lòng Uyển Nhi, Chương Hoài Thái tử Lý Hiền lại tài hoa hơn người, chỉ mới hơn hai mươi tuổi đã có thể tập hợp những nhân tài kiệt xuất nhất trong thiên hạ cùng chú thích bộ "Hậu Hán Thư", ta từng đọc qua lời bình "Chương Hoài chú" do tự tay ông viết, trình độ thâm sâu, là người nổi bật nhất trong hoàng thất Lý gia lúc đó.

Chỉ tiếc, cả hai đều tạ thế khi còn trẻ. Về sau trở thành đề tài kiêng kị trong cung.

Mà hiện tại trong các hoàng tôn, Lý Thành Khí và Lý Long Cơ là hai người tuổi trẻ mà đã thành danh, mặc dù quanh năm bị cấm túc nhưng vẫn không che dấu được hào quang. Có lẽ, đây mới là nguyên nhân thật sự khiến Hoàng cô tổ mẫu kiêng kị. Con cháu quá vĩ đại, với bà mà nói chỉ có thể là chướng ngại.

Ta đang thả hồn suy nghĩ, Uyển Nhi đã thu lại thần sắc, cười rộ lên: "Đến đây đến đây, chúng ta đi trông vị tiểu tài tử kia xem nào." Lời nàng còn chưa dứt, Tiên Huệ ở đầu bỗng nhiên xuất hiện, chớp mắt cười nói: "Cái gì tài tử? Cả một thuyền đầy tài tử, mà ta chưa từng thấy tiểu tài tử." Nàng ra sức bĩu môi, tựa hồ cực kỳ bất mãn.

Uyển Nhi cảm quát vỗ nhẹ mặt nàng, cười cười: "Người này nhược quán (~ 20 tuổi) đã lấy được ngôi tiến sĩ, còn không phải là nhỏ?" Tiên Huệ mất hạnh trở lên, làm như vô cùng kinh ngạc. Ta cười nhìn Tiên Huệ bảo: "Thế thì lên thuyền đi xem đi."

Đang nói, ở đầu thuyền phát ra một trận náo nhiệt, ngay cả Thái Bình công chúa cũng trở nên hứng thú, buông ly rượu đoan trang bước ra. Trương Cửu Linh đang lau trán thở dài một hơi, sửa sang quần áo, đi nhanh về hướng Thái Bình, cung kính hành lễ, lúc đứng dậy vẫn mỉm cười, không có nửa phần quần bách.

Khi ta cùng Uyển Nhi đi tới, Lý Thành Khí đang giới thiệu hẳn cho Thái Bình, Thái Bình khẽ gật đầu, nhìn ta và Uyển Nhi nói: "Đây là tiến sĩ trẻ nhất năm nay Trương Cửu Linh." Ta lặng yên nhìn Trương Cửu Linh nở nụ cười, Uyển Nhi lại chăm chú quan sát, cuối cùng cười nhẹ khen: "Cử chỉ nhanh nhẹn, khí độ phi thường."

Nàng chỉ tặng tám chữ, không nói gì thêm, Trương Cửu Linh khẽ giật mình, hiếm khi thấy hẳn thu lại vẻ ngỗ nghịch bắt kham thường ngày.

Lý Thành Khí lắc đầu, cười thờ dài: "Vị này là người được bệ hạ coi trọng nhất Thượng Quan cô nương", hẳn hơi ngừng lại, chỉ ta nói: "Vị này là Vĩnh An quận chúa, còn vị nhỏ tuổi kia là Vĩnh Thái quận chúa."

Trương Cửu Linh lúc này mới phản ứng lại, lại nhất nhất hành lễ, rồi cương trực đứng dậy. Tiên Huệ đã đi lên trước, vòng quanh hẳn nhìn một hồi, thốt lên: "Miễn cưỡng lọt vào tầm mắt", nàng nhìn lướt qua Lý Thành Khí, lắc đầu rầu rĩ: "Nhưng vẫn không bằng ba phần của Thành Khí ca ca."

Lý Long Cơ lập tức phun rượu trong miệng, Thái Bình và Uyển Nhi cười đến chảy nước mắt, dùng quạt gõ nhẹ đầu nàng, ngay cả Lý Thành Khí cũng khó nén được cười ra tiếng, lắc đầu thờ dài. Ta nhìn mặt Tiên Huệ cười nói: "Tiến sĩ là so tài văn chương, chứ không phải ngoại hình đẹp xấu, ngay cả Trương công tử như vậy mà muội chỉ miễn cưỡng lọt vào mắt, ngày sau Phò mã chắc là khó tuyển rồi."

Tiên Huệ tỉnh té nghĩ nghĩ, gật đầu nói với Trương Cửu Linh: "Vậy thì làm thơ cho ta nghe một chút."

Trương Cửu Linh dờ khóc dờ cười, chỉ có thể đáp: "Quận chúa cũng biết ở Khúc Giang đại hội, tiến sĩ chỉ làm thơ với nữ tử mình ngưỡng mộ?" Tiên Huệ hơi buồn buồn, liếc nhìn hẳn, nói: "Nếu người làm tốt, bản quận chúa hứa sẽ chọn người làm phò mã." Nàng nói xong, ánh mắt bình tĩnh nhìn Trương Cửu Linh, xem như là chuyện vô cùng tự nhiên.

Trương Cửu Linh hoàn toàn bị chặn họng, Thái Bình đã cười trách mắng: "Không ra bộ dáng một quận chúa."

Đợi cho khi rời thuyền, hai bên bờ đã treo đèn.

Tiệc xong là bắt đầu nguyệt đăng mã cầu*, đây là yến tiệc do triều đình chủ trì, đợi sau hai ngày mới là yến do nhóm tiến sĩ tự làm chủ. Thái Bình và Uyển Nhi xem ra vô cùng yêu thích môn mã cầu, vừa ngồi xuống đã nhanh chóng dán mắt vào nhóm tiến sĩ cưỡi ngựa bên dưới sân, nàng chén nhàn thoải. Ta ngồi ở một bên, mặc dù nhìn tranh đoạt dưới sân không hứng thú lắm, nhưng vì người ngồi bên cạnh là Lý Thành Khí, tâm tình có chút yên ổn.

*Mã cầu: tức môn Polo cưỡi ngựa đánh bóng.

Uyển Nhi xem đến hứng khởi, quay đầu nhìn Lý Thành Khí cười nói: "Quận vương sáu tuổi lên ngựa, bảy tuổi tập cung, nếu vào sân sọ sẽ là thiên hạ của

ngài." Lý Thành Khí lắc đầu, nói: "Triều đại này văn nhân tập võ rất nhiều, lần này trong các tiến sĩ cũng không thiếu người giỏi, bổn vương nếu vào trận, cũng chỉ sẽ bó tay bó chân bọn họ thôi, chưa hẳn không bằng." Uyển Nhi lặng yên nhìn ta, quay đầu tiếp tục xem trận đấu.

Phía sau nội thị đồi trà, Lý Thành Khí thấp giọng phân phó một câu, chỉ mới một lát, nội thị lại đặc biệt bùng ra một chén sắc vì lộ.

Hắn đem chén nhẹ đặt cạnh tay ta, trong lòng ta ấm áp, bụng chén uống lên hớp một ngụm. Bởi vì Thái Bình và Uyển Nhi ngồi ngay trước mặt, ta không thể nói gì thêm, nhưng tâm trạng càng hồi hộp, từ khe mắt có thể nhìn thấy nét cười dịu dàng nhàn nhạt của hắn.

Trận đấu giữa sân diễn ra càng ác liệt, tim ta cũng đập ngày càng lợi hại, thật sự ngồi không được nữa, đành thuận miệng tìm cớ qua loa với Uyển Nhi, kéo tay Tiên Huệ, mang nàng ra ngoài đi dạo. Ta và Tiên Huệ hai người rời khỏi, do trong sân đang náo nhiệt nên chưa có nhiều người để ý, ngược lại thoải mái không ít.

Tiên Huệ một đường không ngừng cười nói, nhìn bờ sông toàn đầu người di chuyển, lại thích thú, cùng ta đi đến bờ sông. Đi gần bên cạnh đều là nữ tử nhà không phú cũng quý, thật sự còn nổi bật hơn hai bọn ta, ta và nàng đi đến bờ sông, kiểm tăng đá ít người ngồi xuống.

Dưới ánh trăng, gần có tủu kì trên thuyền hoa, xa có liễu rủ trên cầu vòm, y hương tản ánh, cười nói say sưa.

Thịnh thế phồn hoa, cũng không gì hơn cái này.

Qua một lát, Tiên Huệ bỗng nhiên nói khát nước, bảo ta chờ một lát, liền vội vàng chạy đi. Ta ôm đầu gối, nhìn hình ảnh phản chiếu trên sông, đang lúc xuất thần, chợt thấy có người ngồi xuống bên cạnh, liền buột miệng nói: "Muội uống trà mà cũng mau như thế." Người bên cạnh không lên tiếng trả lời, ta quay đầu nhìn, bắt ngờ lại là Lý Thành Khí.

Hắn ngắm nhìn mặt sông, ôn hoà hỏi ta: "Không thích xem mã cầu à?" Ta ừ một tiếng, cũng nhìn theo hắn: "Xem không hiểu lắm, có lẽ vì ta không biết cười ngựa", ta nhớ lời lại Uyển Nhi, hỏi hắn: "Quận vương rất giỏi thuật cười ngựa?" Lý Thành Khí khẽ mỉm cười: "Không thể nói là thiện nghệ, nhưng là có quyết tâm muốn học. Khi còn bé cảm thấy rong ruổi trên chiến trường mới thích ý nhất, không ngờ đến nay chỉ có thể thao luyện trong cung."

Ta nhìn ánh trăng phản chiếu trong mắt hắn, sự tĩnh lặng trong đó cùng với tiếng ồn ào bên ngoài hoàn toàn trái ngược, không khỏi cảm thấy khổ sở vì hắn. Văn nhân võ tướng tài cán đầy một bụng, có thể tham dự văn cử võ cử thực hiện khát vọng, mà hắn lại chỉ có thể bị nhốt ở trong cung, phí hoài tuổi trẻ.

Hai ta yên lặng ngồi bên nhau một lát, Tiên Huệ vẫn chưa trở về, ta không khỏi có chút lo lắng, nói: "Quận vương có nhìn thấy Tiên Huệ? Nàng nói là khát nước trở về uống trà, đến bây giờ còn không quay lại." Lý Thành Khí mỉm cười: "Lúc ta tới, nhìn thấy nàng đi tìm Trương Cửu Linh." Ta sừng sốt, lập tức hiểu ra, cười khò: "Ngày cả ta cũng lừa."

Hắn quay đầu nhìn ta, trấn an: "Trương Cửu Linh tự có chừng mực, không cần lo lắng quá mức." Ta đối diện hắn, tim khẽ đập nhanh một nhịp, vội gạt đầu, tránh đi ánh mắt làm cho ta hoảng loạn.

Ta đang nghĩ tới nên đánh vỡ trăm mặc thế nào, hắn bỗng nhiên nói: "Đi thôi, rồi tiệc lâu quá sẽ có người phát hiện."

Ta dạ một tiếng, theo hắn đứng dậy đi vòng vèo.

Khi đang tới trước một màn trướng, bỗng nhiên có một nha hoàn chạy tới, dừng lại trước người hắn, hành lễ nói: "Vị công tử này, cô nương nhà ta muốn cùng ngài nói riêng vài câu." Ta hoảng sợ, chợt nhớ lại lời Uyển Nhi, không khỏi cười nhìn hắn.

Cũng không biết là quý nữ nhà ai, nhằm hắn thành tâm khoa tiến sĩ.

Lý Thành Khí cười nhẹ, từ chối: "Thật có lỗi, tại hạ đã có thê thất." Hắn nói xong, nhẹ nắm lấy tay ta. Ta bị hắn làm cho bối rối, khuôn mặt nóng bừng cả lên, tiểu nha hoàn kia tựa hồ cũng cực kỳ lúng túng, vội vàng khom người rồi chạy đi.

Hắn nắm không chặt, nhưng không hề rời tay.

Ta theo hắn đi dọc ven bờ sông, hai người đều đi rất chậm, lắng nghe âm thanh ca múa trên bờ vọng lại, yên lặng nắm tay nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Khúc Giang Yên (2)

Bởi vì sợ liên lụy Trương Cửu Linh, Lý Thành Khí phá lệ cẩn thận, chỉ dặn vài nội thị tâm phúc tìm chung quanh, ta cũng sai Nghi Hi truyền lời tới cung tỳ trong cung Tiên Huệ, nói là nàng ở cùng ta, không cần lo lắng.

Qua nửa canh giờ, vẫn chưa tìm được tung tích, ta thấy ở xa Thái Bình cùng Phò mã yên tĩnh ngồi xem mã cầu, thúc phụ Võ Tam Tư thì ngồi cạnh Uyển Nhi thì thầm, ta âm thầm dò mò hỏi. Lần này mặc dù thúc phụ không phải là chủ yế, nhưng cũng là tai mắt của Hoàng cô tổ mẫu, dò xét từng người Lý gia ở đây, nếu bị hấn phát hiện Tiên Huệ lên gặp gỡ tân khoa tiến sĩ, chắc chắn sẽ bí mật bẩm tấu bệ hạ, không phải là việc nhỏ.

Đang lo lắng, Hà Phúc xa xa vội vàng đi tới, khom người nói: "Quận vương, có người gặp Trương Cửu Linh đi chợ phía đông, tiểu nhân đã sai người đi tìm." Lý Thành Khí trầm mặc một lát, mới ra lệnh: "Cho người nói với nhị quận vương biết việc này, người theo ta đi chợ phía đông." Hấn nói xong, ra hiệu bảo ta đi theo hấn, tuy ta có khó hiểu, nhưng mà biết hấn đều có chủ ý, cũng không hỏi nhiều, theo hấn tránh hướng Hạnh Viên, đi về chợ phía đông.

Nhờ một đường có Hà Phúc ứng đối, cũng không bị ai phát hiện.

Cả con đường toàn người qua lại, phần lớn là từ bờ Khúc Giang quay về. Lý Thành Khí kéo ta đi phía trong, tránh né xe ngựa, thấp giọng nói: "Có người biết nàng đang ở đâu không?" Ta lắc đầu: "Ta chỉ cho Nghi Hi dặn dò cung tỳ của Tiên Huệ, những người khác cũng không kinh động." Lý Thành Khí đáp ừ, không nói nữa.

Sau một lúc lâu, hấn mới lọt vào một ngõ nhỏ, đứng trước một cánh cửa lớn nặng nề. Hà Phúc tiến lên khẽ gõ cửa, qua một lát, một lão phụ nhân ra mở cửa, thấy Lý Thành Khí liền biến sắc, vội khom người đưa chúng ta đi vào. Lão phụ nhân khêu đèn dẫn đường, dẫn chúng ta vào một gian thư phòng, dâng mấy chén trà nóng.

Hà Phúc rời khỏi phòng, khép cửa lại.

Lý Thành Khí thấy về mặt ta suy đoán, nâng chung trà lên uống, mới nói: "Ngồi xuống đi, tối nay không thể hồi cung." Ta theo bản năng nhìn hấn, xa xa nghe thấy tiếng trống "tiêu cấm", chợt kinh hãi.

*Cám đi lại ban đêm

Hấn đem trà nóng đặt trước mặt ta, bình thân nói: "Tiên Huệ theo Trương Cửu Linh tự tiện rời tiệc, việc này đối với Tiên Huệ không lớn không nhỏ, nhưng đối với Trương Cửu Linh đó là tội chết. Chẳng bằng tối nay ở đây để người của ta tìm được nàng, ngày mai nàng, ta, Tiên Huệ ba người đồng thời vào cung, chỉ nói là nàng và Tiên Huệ ham chơi bị lạc, ta dẫn người tìm chung quanh mới trở qua "tiêu cấm", may ra còn có thể lừa dối cho qua."

Thì ra từ lúc ở Khúc Giang hấn đã tính toán chu toàn. Nếu chỉ có mình hấn đi tìm Tiên Huệ, chắc chắn sẽ có người hoài nghi tại sao Tiên Huệ một mình tự rời tiệc, hấn mang ta đi theo, bị phạt ba người, nhiều nhất cũng chỉ là tội quên quy củ mất thể diện, thế nào cũng không liên lụy đến Trương Cửu Linh.

Tiên Huệ tâm tư đơn thuần, tuyệt đối không thể ngờ nàng làm như thế có thể bóp chết con đường làm quan của Trương Cửu Linh, cũng sẽ đem bản thân trở thành mục tiêu cho những kẻ có tâm. Lý Thành Khí phân phó người truyền lời cho nhị quận vương, nói vậy Lý Thành Nghĩa sẽ ở trong cung đối phó giúp bọn ta, nên sẽ không bại lộ quá lớn.

Ta nghĩ đến đây, thở phào nhẹ nhõm, nhìn hấn một cái. Hấn chỉ mỉm cười cúi đầu trầm tư, yên tĩnh chờ tin tức bên ngoài.

Xung quanh cực kỳ im lặng, dường như trong ngôi nhà này chỉ có một lão phụ nhân canh giữ. Qua một lát, lão phụ nhân kia lại gõ cửa vào, thay đổi trà nóng, thêm chút điểm tâm rồi vội vàng lui xuống. Trong phòng tuy có chậu than sưởi ấm, nhưng không lần át được khí lạnh đầu xuân, ta ôm chén trà càng ngồi càng lạnh, lại không nghe được tin tức gì, trong lòng lại càng ngày càng hoảng.

Nếu đến sáng mai mà còn tìm không được nàng, thì thật sự là đại họa.

Nghĩ như thế, ta không thể tiếp tục ngồi yên, buông chén trà đi đến bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh liễu trong viện đến xuất thần. Không biết qua bao lâu, cảm thấy thân mình hơi lạnh cứng, vừa định xoay người đến lò than sưởi ấm, bỗng thấy toàn thân ảm áp, hấn từ phía sau dùng áo choàng đang mặc ôm chặt lấy ta, phủ kín cho cả hai người.

"Nàng luôn luôn sợ lạnh, thế mà còn đứng bên cửa sổ?" Giọng nói của hấn ngay sát bên tai, mang theo hơi thở ảm áp. Ta chỉ cảm thấy bên tai nóng lên, không dám cục cựa, qua một lát mới lên tiếng: "Đây là phương pháp duy nhất, nhưng lại trăm ngàn chỗ hở, nếu Thái Bình công chúa cũng cho người xuất cung tìm chúng ta, chẳng phải là kinh động rất nhiều người?" Lý Thành Khí nói: "Cô cô cũng là người Lý gia, sẽ không muốn mọi người đều biết việc này."

Ta lại nghĩ đến Võ Tam Tư, mới do dự hỏi tiếp: "Nếu thúc phụ ta muốn cho người âm thầm điều tra..." Hấn đánh gãy lời: "Chỗ Lương vương tạm thời không cần lo lắng, hấn sớm biết quan hệ của hai ta, nếu muốn đoán, cũng sẽ chỉ đoán là nàng và ta lấy Tiên Huệ làm cớ, ở ngoài cung lên gặp riêng." Cả người ta nóng lên từng trận, cúi đầu im lặng, sau mới thấp giọng nói: "Nếu thúc phụ nói cho bệ hạ việc này, chẳng phải là phiền toái càng lớn?"

Hấn không trả lời, dẫn ta đến bên giường ngồi xuống, đem áo choàng trên người hấn cởi ra, phủ lên người ta, cười nhẹ: "Đây đúng là lợi khí trong tay hấn." Ta ngạc nhiên nhìn hấn: "Thúc phụ dùng việc này bức chàng đi vào khuôn khổ?" Hấn mỉm cười: "Đúng vậy." Mặt mày hấn vẫn mang nét cười, nhất thời ta nghĩ không ra, chỉ bình tĩnh nhìn hấn, hấn ôn hòa nói: "Lão tin tưởng ta sẽ vì vậy mà chịu sự áp chế của lão, thay lão mưu lợi, đây cũng là kết quả ta mong muốn."

Ta kéo kín áo choàng, cân nhắc lời hấn nói.

Lúc này ở Võ gia, từ khi Võ Thừa Tự thất sủng, thúc phụ đã không còn chú ý gì. Nay người duy nhất muốn đối phó chính là Lý gia, Thái tử Lý Đán xưa nay không tranh giành, nếu Thái tử trưởng tử có thể bị hấn nắm giữ nhược điểm, vì bảo toàn tính mạng tất nhiên cũng sẽ để hấn lợi dụng. Kể từ đó, thúc phụ chỉ cần đem toàn bộ khí lực dùng trên người Hoàng cô tổ mẫu, ở Thái Bình công chúa và dùng tại triều đường, tuyệt sẽ không chú ý đến Lý

Thành Khí đang bị mình nắm giữ cổ họng.

Nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy như tham gia trên ván cờ, ngay cả bản thân ta cũng trở thành một con tốt. Ta yên lặng nhìn dưới mặt đất, không hỏi gì thêm.

Hắn im lặng quan sát ta một lát, mới khẽ thở dài: "Có một số việc, nàng có biết chỉ thêm nghĩ nhiều", hắn dừng một lát, dịu dàng nói tiếp: "Có điều, tối nay ta mang nàng ra ngoài, quả thực là có chút tư tâm." Ta ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cười càng sâu, mới vừa rồi còn muốn hỏi đã nói không nên lời.

Hắn ôm thắt lưng ta, đem ta kéo lại gần, ta nhìn vào đôi mắt đen thẳm ấy, tim đập ngày càng nhanh, không khỏi vô thức nhắm mắt... Qua một lát, trên môi truyền đến cảm giác mát mát lạnh lạnh, đôi môi của hắn nhẹ nhàng trần trọc hôn xuống, dịu dàng nhưng cũng rất mãnh liệt.

Thẳng đến khi dần hít thở không thông, ta không khỏi níu chặt vai hắn, cảm giác hắn rời đi, lại thấy cánh tay hắn ôm ta càng chặt.

Ánh nến lay động rọi trên vách tường, không khí vô cùng yên tĩnh ngọt ngào. Mới vừa rồi tay còn lạnh lẽo, giờ đã ấm ấm mồ hôi. Ta thử vùng vẫy, lại không đẩy ra nổi, đành phải cúi đầu an tĩnh tựa vào lòng hắn, không biết phải nói gì.

Lúc này, có người nhẹ gõ cửa, ta theo bản năng muốn tránh, thì nghe thấy hắn cười một tiếng, nói: "Vào đi." Cánh cửa nghe tiếng trả lời mở ra, Hà Phúc khom người đi vào, cúi đầu nói: "Quận vương, đã tìm được quận chúa và Trương công tử rồi." Lý Thành Khí thân nhiên gật đầu, phân phó Hà Phúc dẫn bọn hắn đi nghỉ tạm, Hà Phúc ngay cả đầu cũng không dám nâng, chỉ tuân lời, nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

Cả đêm này, ta nằm trên giường sau bình phong. Mà Lý Thành Khí an vị đằng sau bàn học, đọc sách một đêm.

Ước chừng tới khi trời sáng, ta đang mơ màng sắp ngủ, thì bị tiếng nói chuyện rì rầm trong phòng đánh thức. Khi ta ngồi dậy, tiếng nói chuyện ngừng lại, ta đoán có thể là Trương Cửu Linh, cũng không quá để ý. Đi qua bình phong mới gặp Lý Long Cơ nửa ngồi nửa tựa vào bàn học, hắn đang nhấc chụp đèn đốt một tờ giấy.

Ta kinh ngạc nhìn hắn, hắn chỉ thân nhiên liếc ta một cái, tiếp tục nói với Lý Thành Khí: "Canh giờ không sai biệt lắm, đi thôi." Lý Thành Khí buông cuốn sách, nhẹ ần huýt thái dương, nói: "Vĩnh An vừa tỉnh ngủ, lúc này đi ra ngoài sợ sẽ cảm lạnh, chờ dùng xong táo thiện (bữa sáng) hãy đi." Lý Long Cơ gật đầu: "Ta đây đi ra ngoài trước." Hắn nói xong rời khỏi phòng, giờ tay đẩy cửa.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, ta muốn hỏi gì đó, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Lý Thành Khí chỉ cười nhìn ta: "Sau khi ăn sáng chúng ta hồi cung, Trương Cửu Linh đã đi rồi, Tiên Huệ ở chỗ kia có vẻ tốt." Ta ừ một tiếng, đi đến ngồi xuống bên cạnh, trầm mặc một lát mới thấp giọng hỏi: "Lâm Tri quận vương biết khi nào?" Lý Thành Khí có vẻ mệt mỏi nhắm mắt: "Sau khi lật lại bản án mưu nghịch." Hắn nhàu mày, giống như nghĩ đến việc gì đó quan trọng hơn.

Trong đầu ta lướt nhanh đủ loại suy nghĩ, trong tâm nháo tung trận, nói không nên lời, vừa mừng vừa lo, không lên tiếng.

Khi vào cung, Lý Long Cơ cố ý đưa ta đến trước cửa cung.

Hắn thấy ta muốn nói lại thôi, liền trêu đùa: "Thế nào, một đường đều im lặng như vậy? Uống cho ta thật tỉnh, còn đặc biệt ra ngoài cung tìm các người." Ta thấy hắn cong cong khoe mắt, lúc này nghe lời này, cũng đã là một loại hương vị khác, không khỏi cười nhìn hắn: "Người ra cung khi nào?"

Lý Long Cơ nhăn mặt lại, nhếch miệng nói: "Bổn vương là phải đập cửa sổ, bay ra cung, vất vả một nắng hai sương cả canh giờ." Ta bị hắn chọc cười ra tiếng: "Thật có lỗi." Hắn nghiêng đầu nhìn cung tỷ đi lại dưới bậc thang, nói: "Thật có lỗi cái gì? Nàng là phu nhân tương lai của ta, nếu ta an tâm ngủ ngon trong cung, chẳng phải sẽ bị hoài nghi? Huống hồ nàng và ta thườ nhỏ quen biết, tất cả mọi người đều nghĩ tình cảm sâu sắc, vậy càng phải làm ra đúng bộ dáng."

Ta nhìn khoe môi xinh đẹp của hắn cong lên, bỗng nhiên phát hiện, hắn từ lâu không còn là thiếu niên kiêu ngạo dễ xúc động ở Phượng Dương môn trước kia nữa.

Mẫu phi bị ban tử, gánh oan tội mưu nghịch cùng cả nhà ngoại bị lưu đây, hắn khổ sở chịu áp lực không thể so với người bên ngoài. Như chuyện tứ hôn mà nói, Hoàng cô tổ mẫu nhìn như sủng ái hắn, lại không khác gì đưa hắn ném tới trước mũi đao...

Ngón tay hắn gõ gõ lan can đá, nói: "Nhị ca nhờ ta tiện thể nhắn cho nàng." Ta sợ run, vội hỏi: "Nhị quận vương tìm ta?"

Lý Long Cơ giữa đầu đón ánh nắng, mắt nhắm thành một đường, che khuất cảm xúc: "Người từ trong cung nàng có bầu, hôm qua bị ban thuốc, lạc thai."

Ta ngạc nhiên nhìn hắn, chợt thấy cả người phát lạnh, há hốc mồm, phát không ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bắc Ngụy Nguyên Thủy (1)

Gặp lại Nghi Bình, là ở Tam Dương cung.

Tam Dương cung được xây dựng gần suối Thạch Tông*, nằm giữa những dãy núi hùng vĩ cao ngất, hình dáng cung điện quanh co ôm dọc theo bờ suối, vườn ngự uyển kéo hơn hai mươi dặm, phóng mắt ra xa không thấy điểm cuối cùng, cả vùng trời bao la như thu hết vào tầm mắt. Thiên tử giả lâm, khí thế hào hùng.

Yến tiệc được tổ chức lúc trăng treo quá đầu, chúng thần thấy bệ hạ tâm tình tốt, đều tìm cách cười đùa chúc tụng, trong chốc lát bữa tiệc trở nên tung bừng náo nhiệt.

Ta ngồi cách mọi người, thấy ở xa Nghi Bình đứng phía sau Lý Thành Nghĩa, chưa kịp thêm rượu cho hắn, bị hắn nhẹ nắm tay, thấp giọng nói gì đó. Nghi Bình lắc đầu, cố gắng rót rượu, rồi lui về phía sau hai bước cúi đầu đứng, trên mặt tái nhợt trắng bệch, trông cực kì mệt mỏi.

"Năm nay trẩm chưa tới Khúc Giang, bỏ lỡ Khúc Giang đại hội, chi bằng ngay tại đây làm 'Thạch Tông hội ẩm', các khanh thấy thế nào?" Hoàng cô tổ mẩu hứng thú dâng trào, mỉm cười nhìn Uyển Nhi, Uyển Nhi nhanh chóng khom người: "Bệ hạ đã có nhã hứng này, nô tỳ liền sai người chuẩn bị."

Hoàng cô tổ mẩu gạt đầu, nhìn Lý Thành Khí nói: "Thành Khí, ngươi cứ ngồi ở bên cạnh trẩm." Lý Thành Khí đứng dậy tuân mệnh, Uyển Nhi dặn dò cung tỳ nội thị chuẩn bị, chỉ mới một lát, mọi người đều yên vị cạnh bờ suối, trên mấy chiếc bàn nhỏ bên hông đã bày sẵn thức ăn.

Hoàng cô tổ mẩu bưng một chén rượu lên, đưa cho Uyển Nhi, Uyển Nhi tiếp nhận cẩn thận đặt lên mâm ngọc, thả vào dòng nước.

Mâm ngọc theo dòng nước chậm chậm trôi đi, lững lờ lướt qua trước mặt các hoàng tử và chúng thần, sắc mặt mọi người đều có vẻ tiếc nuối. Đây là chén rượu đầu tiên do chính Hoàng cô tổ mẩu ban tặng, nếu có ai đó may mắn nhận được, đồng thời làm ra câu thơ hay, chắc chắn sẽ có trọng thưởng. Một tiểu cung tỳ phía sau mọi người liên tục đi theo mâm ngọc kia. Bỗng nhiên, chiếc mâm bị vướng vào một tảng đá, từ từ ngừng lại.

Mà người ngồi gần đó, chính là Trương Cửu Linh, hắn liền đưa tay nhắc chén, đứng dậy hành lễ với bệ hạ: "Thần tạ bệ hạ ban thưởng rượu." Nói xong, uống một hơi cạn sạch, khi đang muốn mở miệng thì bị Uyển Nhi lên tiếng đánh gãy.

Uyển Nhi hướng bệ hạ khom người, mỉm cười dịu dàng: "Thỉnh bệ hạ cho phép Uyển Nhi ra đề cho Trương đại nhân." Bệ hạ gạt đầu đáp ứng, nàng mới cười nhìn Trương Cửu Linh: "Năm đó khi Trương đại nhân nhập học Quốc Tử Giám, từng lưu lại một câu thơ tuyệt cú, chẳng hay hôm nay nhân dịp 'Thạch tông hội ẩm' có thể bổ toàn* được không?" Trương Cửu Linh sững sốt, ngây ngốc nhìn Uyển Nhi, sau một lúc lâu không đáp lời.

*bổ toàn: bổ sung hoàn thành.

Trái lại Hoàng cô tổ mẩu mỉm cười, hứng thú hỏi Uyển Nhi: "Câu thơ ra sao mà có thể làm cho Uyển Nhi nhớ mãi không quên?" Khuôn mặt Uyển Nhi toát lên vẻ quấy rối, ngâm nga đọc: "'Thảo mộc hữu bản tâm, hà cầu mỹ nhân chiết'. Mỗi khi nô tỳ đọc lên đều thấy có gì đó nuối tiếc, bắt đắc dĩ Trương đại nhân làm ra câu này lại chậm chạp không chịu thêm thù chính thi", nàng quét mắt sang Trương Cửu Linh, nói tiếp: "Nay đại nhân đã uống rượu ngự ban, Uyển Nhi đành một lần làm kẻ xấu, cậy vào bệ hạ thúc đẩy Trương đại nhân, thành toàn cho tâm nguyện nhiều năm."

Hoàng cô tổ mẩu gạt đầu, vui vẻ nói: "Vây trẩm sẽ để ngươi toại nguyện, cho ngươi cậy vào một lần."

Dưới ngọn đèn lưu ly, Uyển Nhi trông rạng rỡ xinh đẹp hút hồn, Trương Cửu Linh đứng ngơ ngác một hồi, mới ho nhẹ một tiếng, cúi đầu yên lặng suy nghĩ. Mọi người theo dõi hắn, có cực kỳ hâm mộ, có ghen tị, cũng có những người hồ hững đứng xem. Hào câu khả ngẫu, hảo thi nan làm*. Lời lẽ Uyển Nhi nghe như khen hắn, nếu hắn có thể trong chốc lát thành thơ, lập tức sẽ đề lại ấn tượng vô cùng tốt ở trước mặt bệ hạ, nếu làm không ra hoặc làm không tốt, mọi thứ sẽ hoàn toàn ngược lại.

*Câu hay thì dễ ngẫu hứng viết ra, một bài thơ hay thì khó mà làm

Ta âm thầm toát mồ hôi, thấy Lý Thành Khí chỉ cười nhìn hắn, tựa hồ cũng không lo lắng.

Xung quanh chỉ có tiếng nước chảy róc rách, ước chừng một lát sau, Trương Cửu Linh mới ngẩng đầu, nhíu mày đọc:

"Lan điệp xuân uy nhụy

Quế hoa thu hạ khiết

Hân hân thử sinh ý

Tự nhĩ vi giai tiết

Thùy tri lâm thê giả

Văn phong tọa tương duyệt"

Hắn tao nhã cầm chén rượu, mắt mang nét cười ẩn ý nhìn Uyển Nhi, mới nhẹ nhàng chậm rãi đọc ra câu cuối cùng: "Thảo mộc hữu bản tâm, hà cầu mỹ nhân chiết."

Không khí nhất thời yên tĩnh, bệ hạ phá vỡ im lặng, cười tán thưởng một câu trước, chúng thần liền nhanh chóng phụ họa theo, nhất thời liên tiếp lời khen ngợi hướng đến Trương Cửu Linh. Duy chỉ có Uyển Nhi nhìn thẳng vào hắn, vẻ mặt có chút hoảng hốt, rồi nàng nghiêng đầu nhìn mặt sông, trong mắt mang theo màu sắc ảm đạm.

Mở màn náo nhiệt này đưa "Thạch tông hội ẩm" vào hồi cao trào.

Nghi Bình hình như đã chống đỡ hết nổi, cùng một cung tỳ khác ra ngoài, lặng yên rời tiệc. Ta thấy vậy, vội phân phó Nghi Hi chờ ở đây, rồi chạy theo Nghi Bình. Đợi cho đến nơi không có ai, ta vội đi nhanh hai bước gọi nàng lại, nàng hoảng hốt quay đầu, rốt cục chớp mắt một cái, hai mắt đã nhắm lại.

Ta bảo cung tỳ bên cạnh đứng canh chừng, cầm bàn tay lạnh lẽo của nàng, đau lòng hỏi: "Thân thể đã tốt hơn chưa?" Ta không dám trực tiếp hỏi sự kiện kia, chỉ có thể thương xót nhìn nàng. Nàng gật gật đầu, đáp: "Tĩnh dưỡng một tháng, quận vương lại chiếu cố cẩn thận, đã không có gì đáng ngại." Nàng nói xong, cúi đầu, dường như hơi xuất thần.

Lòng ta chưa xót khó chịu, không biết nên nói gì nữa, trầm mặc một lát, mới thấp giọng khuyên nàng: "Lúc này cảnh này, nên cố gắng bảo vệ bản thân và hần trước, người và hần ngày sau còn dài, sẽ còn có cơ hội". Nghi Bình bị đưa đến Đông cung dưới danh phận một cung tỳ, ngay cả so với cơ thiếp cũng không bằng, dù Lý Thành Nghĩa có thật tình đối đãi, nhưng với mấy huynh đệ bọn họ mà nói, tự thân tính mạng còn khó bảo toàn, sao còn sức lực giữ lại đứa con của một tỳ nữ?

Lúc trước vì muốn thành toàn tình cảm cho hai người, đem nàng tiễn bước, hôm nay nghĩ lại không biết là đúng hay sai.

Ta lại hỏi han nàng thêm vài câu, nghe cách đó không xa bờ sông Thạch Tông có âm thanh huyền ảo, nhìn nàng vội vàng rời đi, mới trở lại yến tiệc. Lúc này Lý Long Cơ đang ngẫu hứng làm thơ, làm cho bệ hạ cười vui vẻ một trận, bà nói: "Long Cơ, người đã muốn hơn Thành khi rồi." Lý Long Cơ khom người, khiêm tốn đáp: "Tôn nhi chẳng qua là ngẫu hứng, bị buộc bắt đắc dĩ thôi."

Hoàng cô tỏ mẫu đột nhiên nhìn ta, gọi: "Vĩnh An." Ta vừa mới ngồi xuống, lại vội vàng đứng dậy: "Hoàng cô tỏ mẫu." Bà im lặng nhìn ta hồi lâu, mới khẽ mỉm cười: "Trẫm nghe Uyển Nhi nói, người ở Khúc Giang đại hội cùng với Tiên Huệ làm canh giờ, không về cung, Long Cơ cũng ở bên ngoài tìm người một đêm?"

Ta hoảng hốt, đưa mắt nhìn Lý Long Cơ, thấy hắn cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, chỉ có thể trả lời: "Là Vĩnh An nhất thời ham vui, đã phiền công chúa và chư vị quận vương lo lắng." Hoàng cô tỏ mẫu lắc đầu cười nói: "Tuổi nhỏ, ham vui một chút cũng không có gì, chính là trẫm thật sự không nhận ra, tôn nhi này của trẫm đúng là một kẻ si tình."

Ta cười khổ trong lòng, chỉ có thể cúi đầu.

Hoàng cô tỏ mẫu lại nói: "Nay Long Cơ cũng dần ổn trọng, nếu đã ban hôn, chỉ bằng sang năm mau sớm thành hôn, cho trẫm được ấm thêm vài tầng tôn nhi*." Ta như bị ai đánh vào đầu, ngơ ngác đứng đó, biết rõ nên quý xuống đất tạ ơn, lại không thể máy may động đậy. Lý Long Cơ bỗng nhiên quý xuống, nói: "Đại ca chưa cưới chính phi, làm đệ đệ sao dám thành hôn trước."

*tầng tôn nhi: cháu chất, nhưng do trong cung nên gọi tầng tôn nhi

Hắn nói năng rất có khí phách, nhưng mọi người lại nhất thời im bật. Hoàng ân ban cho, hắn lại dám từ chối thẳng thắn như thế, Hoàng cô tỏ mẫu chỉ trầm mặc nhìn hắn, chúng thần đều ăn ý ngậm miệng, không dám vọng ngôn nhúng tay vào hôn sự hoàng thất.

Uyển Nhi bỗng nhiên cười, tâu với bệ hạ: "Bệ hạ, đây là Lâm Tri quận vương nhờ ngài vì Vĩnh Bình quận vương chọn ra một phi tử tốt", nàng rút chén rượu, dâng cho bệ hạ, nói tiếp: "Ngài chậm chậm không chịu từ hôn cho Vĩnh Bình quận vương, Lâm Tri quận vương làm sao có thể an tâm thành hôn?"

Bệ hạ tiếp nhận chén, miết ở trong tay, chậm rãi nở nụ cười: "Uyển Nhi nói đúng", bà ôn hòa nhìn Lý Thành Khi: "Trẫm đối với hôn sự Thành Khi cẩn thận cân nhắc tới lui, cũng không ngờ là vô tình tri hoãn."

Tìm ta càng đập càng nhanh, trên người đang đổ mồ hôi nóng bừng, bỗng nhiên lại lạnh phát run, không dám nghĩ tới ai sẽ được từ hôn. Lý Thành Khi vốn đang ngồi gần bệ hạ, lúc này đã đứng lên, nước vỗ vào giày của hắn, lặng yên không một tiếng động.

Bệ hạ dùng một lát, mới nói Uyển Nhi: "Trẫm đã chọn được người tốt." Uyển Nhi liền cười tiếp lời: "Không biết là quận chúa nào có phúc khí tốt như vậy?"

Bệ hạ nhẹ lắc đầu: "Không phải Võ gia quận chúa, mà là Bắc Ngụy Nguyên thị." Uyển Nhi hiếm khi bất ngờ, suy đoán một hồi cũng không nghĩ ra là ai, chỉ có thể cười xoa: "Nô tỳ thật sự không hiểu, không ngờ bệ hạ chọn Nguyên thị làm Vĩnh Bình vương phi, không biết là khách quý của vương phủ nhà ai?"

Trong đầu ta lướt nhanh nhưng cũng nghĩ không ra Bắc Ngụy Nguyên thị có người nào có quan hệ với thúc phụ. Mặc dù Bắc Ngụy Nguyên thị được kính trọng là quốc tần*, nhưng từ lâu đã như Bắc Chu Vũ Văn thị và Tùy Dương thị, tôn thất từ lâu không để lại dấu vết, chỉ còn sót lại vài chi họ chống đỡ bên ngoài, làm thế nào mà Hoàng cô tỏ mẫu ghi nhớ rõ như vậy?

*Khách quý của quốc gia

Bệ hạ nở nụ cười, hướng ra phía sau gọi: "Nguyên Nguyệt."

Từ trong các cung tỳ cầm huân lô đứng phía sau, một nữ tử đi ra, tiến lên hai bước, quỳ xuống thưa: "Bệ hạ." Bệ hạ gật đầu, nhìn nàng hỏi: "Ngươi theo hầu bên người trẫm đã bao lâu?" Nguyên Nguyệt cúi đầu, cung kính đáp: "Hồi bệ hạ, đã có năm năm." Bệ hạ vuốt cằm: "Nhớ năm đó thân mẫu ngươi mang ngươi vào cung, ngươi chỉ mới bốn năm tuổi, nhoáng một cái đã lớn như vậy." Nguyên Nguyệt không lên tiếng trả lời.

Bệ hạ lại nhìn Lý Thành Khí đang đứng: "Năm đó Chương Hoài Thái tử mấy lần khuyên trẫm, bảo trẫm phải đối xử tử tế với Bắc Ngụy Nguyên thị, nay trẫm đem Nguyên thị làm phi của ngươi, coi như là thành toàn tâm nguyện của hân."

Ta nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lý Thành Khí, cảm giác bị ai thật lớn nẩy lên trong lòng, vì bản thân, cũng vì hân.

Bắc Ngụy Nguyên thị, nghe như quốc khách vọng tộc, bất quá chỉ là cái tên, chẳng ai biết thân phận chân chính của cung tỳ này. Thế mà vào lúc này nơi đây, trước mặt chúng thần trong triều, Hoàng cô tổ mẫu nhìn như ban ân cho hân, kỳ thật chính là hững hờ lấy một trận chê cười.

Đường đường là Vĩnh Bình vương phi, lại xuất thân từ cung tỳ trong đại điện, lấy thân phận Bắc Ngụy Nguyên thị tư hôn cho Thái tử trưởng tử.

Hân vẫn đứng thẳng lưng, trầm mặc hồi lâu mới từ từ quỳ xuống, rành rọt nói: "Tôn nhi tạ Hoàng tổ mẫu long ân."

Ở dưới ánh đèn, chiếc bóng của hân kéo dài thật dài, giày hân đã bị nước sông thấm ướt, lại dường như không nhận ra. Tim ta như bị vạn con trùng cắn nát, đau muốn phát run, có nhục nhả, có đau đớn, đều từ bóng dáng của hân mà lan tràn ra, ăn sâu tận xương thịt.

Bệ hạ cười gật đầu, vẫy tay về phía ta,: "Vĩnh An, đến đây."

Ta dờ dẫm đi chuyển cước bộ, đi đến cạnh bệ hạ, tùy ý để bà nắm tay. Lòng bàn tay bà ấm áp cùng bàn tay lạnh như băng của ta chạm nhau, ta không dám nhìn Lý Thành Khí, chỉ cố gắng nén chặt cảm xúc, kéo khỏe miệng mỉm cười nhìn bà.

Hoàng cô tổ mẫu cẩn thận đánh giá ta, quay sang Lý Long Cơ: "Nếu Long Cơ kính trọng huynh trưởng như thế, trẫm thành toàn tâm tư của các ngươi. Đợi tới tháng giêng sang năm, cùng nhau thành hôn đi."

Hai tay Lý Long Cơ nắm chặt, dập đầu nói: "Tôn nhi tuân chỉ."

Giọng Uyển Nhi vang lên bên tai, mang theo vạn phần vui mừng, kính cẩn chúc tụng gì mà hoàng gia song hi...Giữa sân chúng thần cũng đều đứng dậy, quỳ xuống đất khấu đầu Hoàng cô tổ mẫu.

Tại đây, trong tiếng chúc mừng như nước chảy mây trôi, ta chậm chậm quỳ xuống, cúi đầu tạ ơn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Bắc Ngụy Nguyên Thuy (2)

Mấy ngày sau, Hoàng cô tổ mẫu truyền lệnh muốn lên núi Tung Sơn phong thiện*, bái tế thiên địa.

*Thời xưa vua chúa lên núi cúng tế gọi là phong thiện.

Thúc phụ Võ Tam Tư lập tức bắt tay vào chuẩn bị, cho xây dựng Đãng Phong đàn tận trên đỉnh núi mấy ngày liền, tập hợp lễ vật từ khắp thiên hạ, nào ngọc ngà tơ lụa, súc vật, ngũ cốc, đủ loại tế phẩm quý hiếm. Đây là lần đầu tiên Hoàng cô tổ mẫu phong thiện từ khi đăng cơ tới nay, chúng thần trong triều tất nhiên không dám chậm trễ, các tôn thất quyền quý của ngũ họ thất tộc cũng đều tới chúc mừng, địa vị núi Tung Sơn nhất thời được nâng cao.

Trong sân, ta và Lý Long Cơ đang thu dọn ván cờ.

Hân vừa thu cờ vừa nói: "Tâm thần không yên, là tối kỵ của người dụng binh." Ta đang cầm chén trà, cười chọc hân: "Quận vương là nói ta, hay là nói chính mình?" Ván cờ mới vừa rồi, tuy ta đánh không tập trung, nhưng hân cũng nhiều lần xuất thần, thành ra một ván đánh đi đánh lại vẫn hoà nhau.

Lý Long Cơ đem quân cờ cuối cùng ném vào hộp, lười biếng tựa vào ghế, quan sát ta hồi lâu, mở miệng: "Vương thị tư hôn, Hoàng cô tổ mẫu có nói với nàng?" Ta thối thối lá trà trong chén, gật đầu: "Có nói." Đồi mắt Lý Long Cơ khóa chặt vào ta, bực bội chất vấn: "Vì sao không giúp ta ngăn cản?"

Ta cười cười, đáp: "So với Bắc Ngụy Nguyên thị không có giá trị, Thái Nguyên Vương thị là một trong ngũ họ thất tộc, vì sao ta phải giúp người từ chối mối nhân duyên tốt này? Nếu người có thể cưới một trong ngũ họ, coi như sau này có nơi cậy vào."

Bởi vì lần phong thiện sắp tới, tôn thất ngũ họ thất tộc gồm Lũng Tây Lý thị, Triệu Quận Lý thị, Thanh Hà Thôi thị, Bắc Lăng Thôi thị, Phạm Dương Lưu thị, Huỳnh Dương Trịnh thị cùng Thái Nguyên Vương thị đều đã đến Tam Dương cung. Theo Uyển Nhi nói, Hoàng cô tổ mẫu vừa thấy tiểu nha đầu Vương Hoàn của Thái Nguyên Vương thị, vô cùng yêu thích, lập tức ban thưởng chiếc nhẫn bạch ngọc, nói rằng muốn nàng làm cháu dâu của mình.

Mà người được ban hôn cho Vương Hoàn chính là Lâm Tri quận vương. Ta chỉ nghĩ là hán tử tay không kịp, không ngờ thì ra là hán không hề muốn.

Ta thấy hán không nói lời nào, nhớ tới khi còn bé tiên sinh nói về kết hôn trong hoàng tộc, bèn khuyên như: "Tiên đế Tề tướng Tiết Nguyên Siêu hưởng hết vinh hoa phú quý, nhưng cả đời vẫn có tam đại ăn năn, người có biết là gì không?" Hán khó hiểu nhìn ta, ta ra vẻ thần bí nói: "Ăn năn thứ nhất chính là thân là Tề tướng nhưng không phải xuất thân tiến sĩ, ăn năn thứ hai là cuộc đời này không thể thu tập quốc sử, ăn năn cuối cùng chính là nuối tiếc không thể cưới nữ tử trong ngũ họ."

Lúc trước tiên sinh kể việc này là muốn ám chỉ Tề tướng cũng không phải là một tiến sĩ, xem như an ủi sự nghiệp thi cử thất bại của mình.

Mà trước mắt, ta cũng là muốn khuyên hán nên coi trọng ngũ họ. Lý, Vương, Trịnh, Lư, Thôi, ngũ họ này tự nhận thân phận tôn quý, từ trước đến nay khinh thường việc thông hôn với người khác họ. Theo Uyên Nhi nói, nữ tử Vương Hoàn được coi trọng kia chỉ là nữ nhi của một võ quan ngũ phẩm, lại thuộc Thái Nguyên Vương thị, mới bị nhìn trúng. Hoàng cô tổ mẫu có thể đích thân mở miệng, vì hán ban hôn một phi tử Thái Nguyên Vương thị, coi như là cực kỳ thiên sủng.

Lý Long Cơ dường như có chút đăm chiêu nhìn ta, qua thật lâu mới nói: "Nếu là ngày sau đại ca muốn kết hôn với nữ tử ngũ họ, nàng có còn mạnh miệng như thế?" Tay ta run lên, sau một hồi mới trả lời: "Ta sẽ". Lý Long Cơ lơ đãng xoay chén trà: "Vì sao?"

Ta uống ngụm trà, nhẹ giọng nói: "Thân là hoàng tôn, sinh tồn nơi miệng hổ, có thêm một nơi dựa vào thì nhiều hơn một phần cơ hội sống sót." Còn có hai câu ta không muốn nói, Lý Thành Khí thân là hoàng tộc, vốn sẽ vì đủ loại nguyên do mà phải thông gia với danh môn vọng tộc, còn ta thân là Lâm Tri Vương phi tương lai, căn bản không có quyền lực ngăn cản.

Lý Long Cơ thâm thúy nhìn ta, đôi mắt dần tối lại, không tiếp tục hỏi, qua một lát, mới thở dài: "Nàng đã quên hai tộc." Ta nhìn hán, ý bảo hán tiếp tục nói, hán nở nụ cười: "Thứ nhất là Tùy triều hậu tộc, Lan Lăng Tiêu thị, thứ hai là năm giữa Lý gia Võ gia, Hoàng Nông Dương thị."

Ta ngẫm nghĩ, mới gật đầu: "Đúng là vậy, Lan Lăng Tiêu thị lấy nho học gia truyền, nhiều đời không suy, và lại còn từng là hoàng tộc hai đời. Hoàng Nông Dương thị coi như là hậu tộc của Võ gia." Ngay cả thân mẫu của Hoàng cô tổ mẫu cũng là người Hoàng Nông Dương thị, làm sao yếu thế hơn ngũ họ thất tộc kia?

Ta nghĩ đến đây, liếc nhìn hán một cái, hoá ra hán đã sớm suy nghĩ sâu xa đến như thế.

Hán khẽ nhếch khóe môi: "Cho nên, chiếu theo ý tứ của nàng, ngày sau ta phải cưới nữ nhi hai tộc này mới có thể bảo vệ tính mệnh? Tốt nhất mỗi họ cưới một người, thêm hai tộc nữa này mới xem như đầy đủ." Ta sững sốt, mới nhận ra hán cố tình châm chọc, không khỏi buồn cười: "Ta chỉ là khuyên người cưới vài nữ vương gia, người lại xem ta như ác nhân." Ý cười hán càng sâu ba phần, trêu ghẹo nói: "Bốn vương là đang cảm thán, vương phi tương lai của bốn vương thật sự rất rộng lượng."

Ta không thêm tiếp lời, tiếp tục nhàn nhã uống trà.

Hán thấy ta sắc mặt không biến, có chút ngoài ý muốn, nghĩ nghĩ mới nhẹ giọng nói: "Có câu, ta vẫn muốn hỏi nàng." Ta gật đầu: "Hỏi đi." Hán lại im lặng một lát, mới nói: "Thành hôn sắp tới, nàng tính như thế nào?"

Câu hỏi của hán làm ta trở nên rối rắm khổ sở. Sau ngày đó, Nguyên Nguyệt được thụ phong Quận chúa, Thái Sơ cung bắt đầu trừ bị cho hôn sự sang năm, hết thảy đều sắp xếp ở đâu vào đấy. Cự thân Lý triều nhờ hai hi sự này, suy đoán được tâm tư Hoàng cô tổ mẫu đối với ngôi vị Thái tử. Nay xem ra, hôn sự này thật sự là thiên đại hi sự, trừ bỏ ta và hán.

Ta ôm chén trà, bần thần trả lời: "Ta không biết." Ở trước mặt Hoàng cô tổ mẫu, nữ tử tôn nhi ruột thịt còn sát còn phé, ngay cả chất nhi từng sủng ái cũng có thể lưu đây xử tử, ta thì có năng lực như thế nào?

Lý Long Cơ muốn nói lại thôi, nhìn ta, bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: "Điều ta có thể không làm được nhiều lắm, nhưng có thể đáp ứng nàng một việc. Nếu nàng thật sự gả cho ta, vô luận ta vì phụ huynh*, vì Lý gia cưới bao nhiêu nữ nhân đi nữa, vô luận các nàng xuất từ vọng tộc nào, đều không ai có thể khi dễ nàng."

*cha và anh

Ta rũ mắt nhìn chén trà, tim như bị bóp nghẹt. Nữ tử bình thường sắp xuất giá là việc vui, vì sao ta và hán nói chuyện nghe như là đi vào chỗ chết? Ta nhận được lời hứa nghiêm túc từ hán, lòng ta có huynh trưởng hán lại phải gả cho hán. Hán vì tình nghĩa khi còn bé, vì huynh trưởng muốn tận tâm bảo vệ ta, âm thầm đương sai, cuối cùng hết thấy giống như một trò cười.

Hai người lâm vào yên lặng, bỗng nghe thấy ngoài sân vang lên tiếng cười khê.

Trời âm ập, một thiếu nữ mặc trang phục người Hồ, mang giày da hươu mềm, khuôn mặt tươi cười, dung mạo tú nhã, có thêm vài phần anh khí nam nhi. Nàng đang cẩn thận đánh giá ta, bất giác ta nhìn nàng cũng không nhãn nhô, tức khắc tiến lên hành lễ: "Vương Hoàn bái kiến quận chúa." Ta nghe tên này mới hiểu ra, không vui trong lòng tan vài phần, nghiêng đầu lướt nhìn Lý Long Cơ, mới cười với nàng: "Mau đứng lên đi, chỗ này không có ai, không cần câu nệ như thế."

Nàng đứng thẳng dậy, mỉm cười nhìn Lý Long Cơ, nói: "Lời của quận vương, Vương Hoàn đều nghe được."

"Nghe được cũng tốt, miễn cho bốn vương ngày sau lại phí vô mồm." Lý Long Cơ gõ gõ bàn cờ, ý bảo ta đánh thêm một ván. Ta trừng mắt nhìn hán, lời

lễ khuyên nhủ mới rồi đúng là vô ích, tên tiểu quân vương này vẫn như trước thích làm theo ý mình, không đem Vương thị để vào mắt.

Vương Hoàn có vẻ không quan tâm, chỉ gật đầu nói: "Bệ hạ phân phó ta tới gặp quận vương, không nghĩ tới còn gặp được tỷ tỷ, quả thực như lời Thượng Quan cô nương, quận vương và tỷ tỷ là thuở nhỏ quen biết, tình cảm vô cùng tốt", nàng nói rất bình thản, "Nay xem cũng xem xong rồi, quận vương thỉnh tiếp tục đánh cờ, Vương Hoàn cáo lui."

Lý Long Cơ cầm quân đen, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên. Ta ở dưới bàn đá hán một cước, hán kinh ngạc nhìn ta, thấy ta không chịu bỏ qua, chỉ bắt đầu đi phải nhìn Vương Hoàn, nói: "Đi xuống đi."

Sau khi Vương Hoàn hành lễ cáo lui, ta mới bốc quân trắng lên, trách hán: "Vừa rồi còn thấy người biết nghĩ sâu xa, khi này vừa thấy người đã quên hết." Hán lắc lắc quân cờ trong tay, thờ ơ đáp: "Tuy chỉ là một quận vương ăn bữa hôm lo bữa mai, nhưng ta cũng vẫn là quận vương." Ta thả xuống một quân, không nói gì nữa.

Sau bữa tối, ta kiểm bản kì phổ* lật xem.

*Sách dạy đánh cờ hoặc sách ghi chép lại các ván cờ, ai coi Hikaru kì thủ cờ vây chắc biết ha.

Mấy tháng nay, ta vẫn luôn lo lắng suy nghĩ nhưng không có chỗ nào đi, chỉ có thể cùng Lý Long Cơ ngày ngày đánh cờ, kết cục lần nào cũng bị thua. Mới đầu không để trong lòng, nhưng ngày ngày cứ thua, cuối cùng khơi dậy ba phần hiếu thắng, liền dưỡng thành thói quen, ban ngày đánh cờ buổi chiều tập kì phổ, coi như là giết thời gian.

Nghi Hi đôi trà nóng, gặp ta nghiêm túc như thế, do dự hồi lâu mới nói: "Sao quận chúa không hề tức giận?" Ta thả kì phổ nhìn nàng, hỏi: "Tức cái gì?" Nghi Hi rầu rĩ: "Trong cung mọi người đang nói, quận chúa chưa thành hôn, bệ hạ lại ban hôn người mới cho Lâm Tri quận vương, là Thái Nguyên Vương thị tiếng tăm lừng lẫy, ngày sau tất có trò hay để nhìn."

Ta dở khóc dở cười, nói: "Võ gia chính thất cùng Vương gia tiểu thiếp diễn trò?" Nàng gật gật đầu: "Mặc dù nữ Vương gia kia là tiểu thiếp, nhưng nghe nói là tướng môn chi nữ ——" ta liền đánh gãy lời nàng: "Được rồi, đừng nghe người trong cung nói lung tung, hoàng tôn người nào ngày sau không phải cơ thiếp thành đàn." "

Nghi Hi buồn buồn nhìn ta, tự an ủi: "Cũng đúng, Vĩnh Bình quận vương là trưởng tử, ngày sau chính là Hoàng thượng, hậu cung tất sẽ có hơn một ngàn giai nhân. Lâm Tri quận vương so sánh với ngài ấy, xem ra còn ít." Nàng thấp giọng nhắc tới hán, đem trà lạnh bưng đi xuống.

Ta nhìn chăm chăm kì phổ trên bàn, đã không còn tâm tư đọc sách. Ngày ấy khi hán tứ hôn, cảm giác đau nhức như đục khoét xương tủy kia chưa bao giờ biến mất. Bất quá là một chính phi, ta đã như thế, nếu sau này hán có thể thực sự bước lên để vị...

"Quận chúa", Nghi Hi bỗng nhiên đi vào: "Nguyên Quận chúa ở phòng ngoài."

Ta nhất thời có chút do dự, qua một lát mới phân phó nàng dẫn người tiến vào, ngồi thẳng thân mình cảm quyền kì phổ. Khi Nguyên Nguyệt đi vào, nàng vẫn như cũ cung kính hành lễ, đứng dậy nói: "Quận chúa nhiều ngày tránh mặt không gặp, cuối cùng Nguyên Nguyệt cũng đợi được." Ta cười khổ nhìn nàng: "Ngồi đi."

Nàng yên tĩnh ngồi xuống, đợi Nghi Hi rời khỏi, mới lên tiếng: "Hôm nay ta đến, thăm nghĩ muốn kể một ít chuyện xưa." Ta nhìn nàng: "Có liên quan đến quận chúa và Vĩnh Bình quận vương?" Lúc trước khi ta tứ hôn, là nàng đích thân đưa mảnh giấy của Lý Thành Khí tới, rõ ràng hai người có quen biết, chỉ là sâu đậm thế nào, ta đoán không ra.

Nàng gật gật đầu, nói: "Kể ra có chút dài, ta sẽ tận lực nói ngắn gọn", nàng làm như hồi tưởng chuyện cũ, hơi xuất thần, qua một lát mới mở miệng: "Khi ta mới vào cung, quận vương thường ở bên Chương Hoài Thái tử đọc sách, mà ta bởi vì mẫu thân, cũng thường xuyên ở Đông cung theo bồi đọc. Khi đó quận vương cực kỳ thông minh, người khác đọc không hiểu ngài đã có thể phê bình chú giải, cho nên sự yêu thích của Thái tử đối với ngài dần dần vượt qua cả nhi tử ruột của mình. Khi đó Thái tử thường xuyên cười nói với ta, đợi ta trưởng thành, sẽ cho ta làm phi tử của quận vương. Thái tử còn nói, Bắc Ngụy Nguyên thị không thể so với ngũ họ thất tộc, chỉ có gả cho Lý gia mới có thể tránh được vận mệnh tiêu vong."

Ta yên lặng lắng nghe hồi tưởng của nàng, nhìn thấy trong mắt nàng lưu quang tràn đầy, dần dần sáng rực, e là tình cảm của nàng đã khắc sâu từ rất lâu.

Nàng tươi cười xen lẫn đau khổ, tiếp tục nói: "Sau đó Thái tử mắc tội mưu nghịch bị lưu đầy, ta và mẫu thân cũng bị đưa vào Dịch Đình, từ đó không gặp qua quận vương nữa. Đến năm ấy khi ngài được sắc phong Thái tử, mẫu thân đã ốm chết ở Dịch Đình, ta được ngài tìm cơ hội gửi tới cạnh Nghi Đô. mấy năm nay, ta tận mắt thấy ngài bị phế, nhiều lần bị vu hãm, nhưng vẫn bước đi trong khó khăn nguy hiểm, che chở các đệ muội của mình, tuy ta rất đau lòng lại không có cách nào. Ta vốn tưởng rằng ngài đưa ta đến cạnh Nghi Đô, tất nhiên là vì một ngày kia có thể giúp đỡ gì đó. Nhưng đối với người bên cạnh bệ hạ năm năm, ngài chưa bao giờ hướng ta muốn cầu qua điều gì, trừ bỏ hai việc."

Ta ảm ảm đoán được gì đó, trong lòng rối loạn, vội nhìn nàng chăm chú không nói gì, chỉ chờ nàng tiếp tục.

Nàng đối diện với ta một lát, mới nhẹ giọng nói: "Việc thứ nhất, là ẩn thân ở Phụng Dương môn, để phòng ngừa quận chúa gặp bất trắc. Việc thứ hai, là chuyển từ giấy kia tới tận tay quận chúa."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bắc Ngụy Nguyên Thụy (3)

"Hai việc này, ta cũng muốn cảm tạ ngươi." Đây là lời thật lòng ta muốn nói.

Nàng lắc đầu: "Quận chúa không cần phải nói tạ ơn, ta kể ở đây thật ra chỉ có một ý tứ", nàng nắm chặt tay vịn, mới chậm rãi nói tiếp: "Nguyên Nguyệt sớm biết rõ quận vương và quận chúa có tâm ý với nhau, ngày sau nếu may mắn được cùng quận chúa hầu hạ quận vương, Nguyên Nguyệt tình nguyện tôn quận chúa làm tỷ tỷ."

Thân mình ta chợt cứng đờ, khẽ nhếch môi nhìn nàng, ngày kia sẽ thành thê tử của hân, tối nay ngồi trong phòng nói với ta những lời này, nàng bắt ta phải phản ứng như thế nào?

Ta rót chén trà nóng, nhìn dòng nước từ từ đổ đầy: "Bệ hạ ban hôn, đó là hi sự, là ân sủng, chứ không phải bắt ngươi kề cớ ngay lưỡi kiếm. Quận chúa nếu vì hân suy nghĩ thì hãy mau chóng quên việc này đi, hoan hi ngồi chờ gã, làm Vĩnh Bình vương phi người người kính nể."

Nàng chăm chú nhìn ta: "Quận chúa không tin ta?"

Ta lắc đầu, đứng dậy bưng chén trà đi đến cạnh nàng, nói: "Ngươi là Vương phi của hân, ngày sau hân còn có thể có tiểu thiếp, cơ thiếp, nhưng tuyệt đối không có ta", ta đưa chén trà cho nàng: "Nếu ta đã gã cho người Lý gia, chỉ có thể là Lâm Tri quận vương, bằng không chính là họa sát thân."

Nói tới đây thì không cần tiếp tục nữa, nàng từ Đại Minh cung đến Thái Sơ cung, ở bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu đã có năm năm, việc nàng chứng kiến nghe thấy so với ta e còn muốn nhiều hơn, làm sao không rõ ý tứ trong này?

Nàng tiếp nhận chén trà, thù người xuất thần, không tiếp tục nói, sau một lúc lâu mới đứng dậy cáo từ.

Ta ngồi thần thờ sau án thư, nhìn chăm chăm vào bản kê phổ trên bàn, ý cười trên mặt đã tan biến từ lâu, chỉ trống rỗng nhìn vào trang kê phổ đang mở kia. Sau một lúc lâu, Nghi Hi bỗng nhiên đem vào một hộp gấm son thiếp vàng rất đẹp, nói không biết là cung tỳ của ai trong cung mang đến.

Ta bảo nàng đi ra ngoài, ngắm nghía hộp gấm, chậm chạp không dám mở.

Qua một lát, Nghi Hi bưng huân hương đi vào xông màn trướng, thấy ta vẫn ngần người nhìn hộp gấm, không khỏi buột miệng hỏi: "Nếu quận chúa không thích, nô tỳ đem đi vứt." Ta nhẹ lắc đầu, trấn định tinh thần, đưa tay mở nắp hộp ra.

Trong hộp, trên lớp vải gấm đặt một chiếc lược, màu sắc tinh khiết như hàn băng, sờ vào mát lạnh trơn nhẵn, quả đúng là làm bằng ngọc lưu ly.

Ta cầm chiếc lược hướng ánh đèn nhìn kỹ một lát, dần hiểu ra. Trong cung phần lớn trang sức ngọc lưu ly xuất xứ từ Thái Nguyên, mà vật này nhìn màu sắc chất liệu, tuyệt đối không tầm thường, sợ chỉ duy nhất Thái Nguyên Vương thị mới có thể mang đến.

Nghĩ đến đây, ta mới buông chiếc lược kia, không rõ là cảm giác mát mát hay may mắn, chỉ tùy tay mở nắp trang sức chọn lấy cây trâm vàng cấn ngọc, phân phó Nghi Hi tặng trở về.

Ngày kế, bệ hạ tâm tình tốt, mang tất cả quận vương quận chúa, ngũ họ thất tộc tiểu bối tập trung lại một chỗ.

Bệ hạ chưa tới, mọi người đã tụ tập chờ đợi trước, khi ta nhập điện, Lý Thành Khí đang nói chuyện với hai đệ đệ, hân và Lý Long Cơ đồng thời ngừng nói nhìn ta, ta lập tức lảng tránh tầm mắt. Lúc này, có nội thị đi vào, nói bệ hạ đang ở Tự Lương đình, mời chúng ta nhanh chóng đến ngự giá, nói xong lại hành lễ rồi vội vàng chạy đi.

Khi ta rời điện, Lý Long Cơ đã bước tới, sóng vai cùng ta đi xuống thềm đá, thấp giọng cười khen: "Chiếc lược trên tóc nàng, nhìn rất tinh xảo." Ta liếc hân một cái: "Quận vương đoán được gì rồi?" Hân thờ dãi trả lời: "Vốn đoán không được, nhưng vừa thấy nữ nhân Vương thị kia cũng đeo trâm ngọc, rốt cục cũng hiểu."

Ta hé miệng cười nói: "Vương Hoàn này cũng có chút tâm tư, ngày sau đối với ngươi tất có điều giúp ích." Hân sờ khóe miệng, cười cười: "Ta tình nguyện làm một quận vương nhân rồi, chỉ cần một người cử án tề mi là đủ." Ta cúi mắt, không chịu thua: "Đáng tiếc ngươi nhất định sẽ thành một quận vương cơ thiếp thành đàn."

Ta cùng hân câu được câu không cãi nhau, Lý Thành Khí đi phía sau cách đó không xa. Ánh mắt bình thản phẳng lặng, chỉ đôi lúc tán gẫu vài câu với Lý Thành Nghĩa, còn lại phần lớn thời điểm đều trầm mặc. Ta cố gắng không để ý hân, lại phát hiện càng làm như thế trong lòng cứ càng suy nghĩ về hân, Lý Long Cơ nói gì nữa, đều không lọt vào tai.

Đội đến gần Tự Lương đình, ngay cả gió nóng cũng trở nên mát mẻ hơn.

Bởi vì năm nay mùa hè phá lệ đến sớm, thúc phụ Võ Tam Tư đã sai người sửa chữa toà đình này tương tự Thái Sơ cung, xây dựng gần suối Thạch Tông, có thể chứa hơn mười người, giữa sông có mười hai guồng nước không ngừng đẩy nước lên đỉnh mái đình, đổ xuống tạo thành một màn hơi nước mỏng xung quanh toà đình, có tác dụng hạ nhiệt rất tốt.

Khi mười mấy người chúng ta đi vào, Uyển Nhi đang hầu chuyện cùng bệ hạ, thỉnh thoảng lấy quạt che miệng, dường như vô cùng vui vẻ. Nàng thấy chúng ta đến, liền nói nhỏ một câu, Hoàng cô tổ mẫu nâng đầu, quét mắt sang mọi người, cười nói: "Vừa rồi bàn luận với Uyển Nhi về bút pháp các gia tộc, trăm có chút hứng thú, không bằng hôm nay kiểm tra xem bút pháp của hậu sinh tiểu bối các người như thế nào, đoạt giải nhất sẽ có trọng thưởng."

Uyển Nhi cười phụ họa: "Nô tỳ khi còn nhỏ thường nghe người khác tán tụng bút pháp của ngũ họ tôn thất, khó được dịp bệ hạ phong thiện, đem các tiểu bối đều tề tựu, coi như là nô tỳ có phúc được chiêm ngưỡng."

Văn bối ngũ họ thất tộc nghe lời này, cũng nóng lòng muốn thử, đồng loạt khom người đáp ứng.

Uyển Nhi cho người khiêng vào sáu cái bàn, bút giấy nghiên mực đều chuẩn bị sẵn sàng, sau đó hướng bệ hạ nói: "Bệ hạ, trước mắt chỉ có thể chứa sáu bàn, quý nhân ngũ họ là khách, không bằng mời họ đặt bút trước?" Hoàng cô tổ mẫu gật đầu: "Cứ theo ý người."

Uyển Nhi cười thỉnh ngũ họ tôn thất tiến lên, khi mọi người đề bút, nàng mới bắt gặp Nguyên Nguyệt đứng im ở một bên, mà sáu cái bàn đều đã có người, nên đành cười nhẹ: "Quận chúa sắp tới gõ vào cung, chỉ bằng cùng chư vị quận vương quận chúa viết cùng nhau, được không?" Nguyên Nguyệt mỉm cười: "Hết thầy đều nghe Thượng Quan cô nương an bài."

Uyển Nhi gật đầu, sau đó quan sát sáu người kia, thỉnh thoảng vuốt cằm, mắt mang vẻ tán thưởng.

Lý Long Cơ lên nhìn vài lần, khẽ lắc đầu, thì thầm với ta: "Ngũ họ thất tộc này đều tự cho mình là thế gia vọng tộc, hơn nữa Lũng Tây và Triệu Quận Lý thị còn lên lút bảo rằng Lý gia hoàng tộc ta còn không bằng họ, nay xem ra cũng chỉ có thế." Ta nói nhỏ: "Nếu người không phục, thì hãy dâng lên bản đẹp nhất không ai bằng, coi như là vì Lý gia lấy lại mặt mũi."

Hắn bĩu môi, nửa cười nhìn ta: "Năm đó đại ca của ta quen biết với Âu Dương Thông, chính là dựa vào tài thư pháp, lúc ấy Âu Dương Thông từng tặng qua bốn chữ 'Bút pháp thiên kinh', mọi người trong đình này tuyệt không có ai có thể thắng được huynh ấy", Lý Long Cơ dừng lại, có chút tò mò hỏi: "Mà tính ra, ta còn chưa bao giờ gặp qua bút pháp của nàng, nàng thường tập chữ viết của ai?"

Ta chợt nhớ lại quyển 'Thích Tư Luận' bị ta sao chép hơn mười lần kia.

Lúc này sáu người kia đã thả bút, Uyển Nhi tự mình tiến lên thu giấy, tình tế nhìn khen không dứt miệng: "Quả thật là đệ tử thế gia, bút pháp mỗi người mỗi vẻ, bệ hạ là muốn xem ngay, hay là chờ nhóm tôn nhi ngài viết xong?" Bệ hạ tiếp nhận trà Nghi Đô dâng lên, nói: "Xem trước sau luôn có chút sai lệch, vẫn nên xem cùng lúc đi."

Uyển Nhi tuân lời, nhìn sang chúng ta nói: "Các vị quận vương quận chúa, thỉnh."

Lý Long Cơ hăm dọa nhìn ta: "Viết đẹp vào, chớ để bổn vương mất mặt." Nói xong, đi thẳng đến một cái bàn, nâng cầm bảo nội thị gần đó mài mực.

Ta cũng đi đến cạnh bàn, chăm chú nhìn tờ giấy trước mắt, trong đầu không ngừng nhớ lại các bản chữ mẫu ngày xưa từng xem, lén liếc nhìn qua thấy Lý Thành Khí đã cầm bút, đúng lúc đang do dự, Uyển Nhi đã đến gần, nhảy mắt với ta một cái, mang ý cảnh báo.

Ta nhìn nàng cười bắt đầu, làm sao ta không biết lợi hại trong này, bút pháp của ta với hắn nay đã có tám chín phần tương tự, đừng nói là bệ hạ, mặc dù là rơi vào trong mắt người bình thường cũng đã nghĩ nhiều thêm vài phần... Đã bao nhiêu năm viết thành thói quen, sao có thể trong chốc lát nói bỏ là bỏ?

Ta cắn chặt môi, vừa cố gắng lực trí nhớ vừa không khỏi tự giễu. Bốn năm nay, ta không có gì ngoài quyển 'Thích Tư Luận' hắn tự tay sao chép cùng quyển 'Lan Đình Kí' hắn đưa ta ở Quốc Tử giám. Bản thân ta lại không thêm tìm bản chữ khác, nay chuyện xảy ra trước mắt, mới nhận ra dấu vết của hắn từ lâu đã cùng ta như hình với bóng.

Ta chậm chạp không dám hạ bút, Lý Long Cơ hình như nhận thấy được khác thường, nghiêng đầu khẽ gọi ta một tiếng. Ta theo bản năng nhìn hắn, chỉ thấy hắn nhíu mày, đang muốn nói gì, thì bị Uyển Nhi đánh gãy. Uyển Nhi đi đến gần hai ta, nói với bệ hạ: "Bệ hạ, ngài xem hai người này, ở đây còn muốn mất đi mấy lại, thật sự làm người khác ghen tị mà."

Hoàng cô tổ mẫu cười nhưng không nói, vẻ mặt mang thâm ý.

Ta thấy cánh tay Lý Thành Khí dừng lại một chút, trong lòng thấp thỏm, vội cúi đầu, cắn răng hạ bút. 'Lan Đình Kí' và 'Thích Tư Luận' liên tục ẩn hiện trong đầu, hai loại bút pháp hoàn toàn bất đồng, bị ta biến tấu nhào nặn thành một thể. Đợi thả bút, cả người đã mồ hôi ròng ròng, không khí trong đình mát mẻ trong lành, thế nhưng vẫn không áp chế được lo lắng trong lòng ta.

Lý Long Cơ dừng bút từ lâu, nhìn sang chữ của ta, lập tức trợn mắt.

Uyển Nhi nhanh chóng đến thu thập, đến lượt ta lướt nhìn một cái, không có phản ứng gì, khi cầm đến chữ của Nguyên Nguyệt thì sững sờ, không che giấu thần phục trong mắt chút nào, đem tờ giấy kia đặt xuống dưới cùng. Nàng gom tất cả lại, đến trước người Hoàng cô tổ mẫu, khom người dâng xấp giấy lên.

Bệ hạ tựa vào nhụyến tháp, hai cung tỳ bên cạnh không ngừng vẩy quạt xua nóng, nhìn theo cánh quạt lay động, tim ta cũng đập nhanh hơn. Hoàng cô tổ mẫu lại thủy chung không nói lời nào, khi thì vuốt cằm, khi thì mỉm cười, đợi xem hết xấp giấy mới cẩn thận đánh giá nét chữ của Nguyên Nguyệt, sau một lúc lâu mới ngừng đầu, nhìn Nguyên Nguyệt cười hài lòng.

Ta cảm thấy hơi kỳ quái, đang trầm suy đoán, bệ hạ đã lấy ra bốn tờ, nói: "Trẫm nhìn trúng chữ vài người này, Uyển Nhi người tới bình luận thử, đoán

xem là xuất phát từ tay ai."

Uyển Nhi tiếp nhận giấy nhìn kỹ, một lát sau mỉm cười: "Các bút pháp này không khó đoán, đây là bệ hạ cố ý muốn mượn miệng nô tỳ để khen ngợi rồi", nàng rút ra tờ giấy đầu tiên: " 'Lan Đình tự' của Vương Hi Chi, từ Đông Tấn đến nay biết bao người lấy bản mẫu này tập viết, mỗi người đọc sách e là đều có thể viết được chữ này. Dám ở ngự tiền dùng bút pháp này thể hiện, chỉ có Phạm Dương Lư thị. Lư công tử, chúc mừng ngài."

Một thiếu niên cao gầy bước lên phía trước tạ ơn.

Uyển Nhi lấy ra tờ giấy thứ hai, hé miệng nở nụ cười, sau một lúc lâu nói: "Tôn nhi của bệ hạ, nô tỳ sẽ không mượn cơ hội này. Nghe nói lúc trước ở Khúc Giang Phù Dung viên, từng có người tặng quận vương bốn chữ", nàng khom người hành lễ Lý Thành Khí: "Bút pháp thiên kinh."

Lý Thành Khí mỉm cười: "Đa tạ Thượng Quan cô nương."

Uyển Nhi lắc đầu cười cười, quay sang bệ hạ nói: "Bệ hạ, hai người kế tiếp, ngài muốn nghe nô tỳ khen người nào trước?" Bệ hạ nhìn nàng: "Người hỏi thế là có ý gì?" Uyển Nhi đáp: "Hai người đều là tôn tử* của bệ hạ, hai trường phái bút pháp khác nhau, xét thân phận lớn nhỏ đến vai vế trước sau, tất nhiên cần phải cân nhắc."

*cháu dâu

"Người đứng là luôn suy nghĩ kín kẽ chu đáo, " Hoàng cô tỏ mẫu lắc đầu cười: "Trước tiên nói về Nguyên thị đi."

Uyển Nhi gật đầu, mỉm cười nhìn Nguyên Nguyệt, qua một lát mới thở dài, cảm thán: "Chữ của quận chúa, nô tỳ cũng không dám tùy tiện bình phẩm. Nô tỳ và bao nhiêu nho sinh ngưỡng mộ bút pháp Ngụy Tấn, lấy Bắc Ngụy Mộ Chi làm chữ mẫu, nhưng vẫn không thể tập được hết tinh túy trong đó", nàng đem tờ giấy kia gấp gọn lại, cất vào trước ngực, hướng Nguyên Nguyệt hành lễ, nói: "Mặc dù bút pháp Bắc Ngụy Nguyên thị rất đẹp, nhưng chữ viết quận chúa ở đây lại thêm phần tú nhả, nô tỳ xin được giữ bản vẽ này, tạ quận chúa ban cho."

Nguyên Nguyệt ngẩng người, thụ sủng nhược kinh, hai má ửng đỏ, bị Uyển Nhi làm cho nhất thời quẫn bách, không biết nên ứng đối thế nào.

Hoàng cô tỏ mẫu nhìn Uyển Nhi, cười thờ dài: "Uyển Nhi nói không sai, Thái Tông hoàng đế cũng rất thích Bắc Ngụy Mộ Chi, vô cùng tôn sùng Nguyên thị, không ngờ đã qua nhiều thế hệ, bút pháp này vẫn còn có truyền nhân", bà gật đầu hài lòng: "Thanh tao kiêu diễm, mượt mà tú nhả, quả thực có thể coi là mặc bảo*."

*bản vẽ đẹp

Ta nghe tới đây mới dần nhớ lại, Bắc Ngụy Nguyên thị lấy bút pháp làm sở trường, khó trách mới vừa rồi Uyển Nhi và Hoàng cô tỏ mẫu nhìn thấy chữ kia, đều trầm trồ thán phục. Lúc này, Nguyên Nguyệt đang mỉm cười với Lý Thành Khí, Lý Thành Khí nhìn lại nàng, cũng hơi hơi mỉm cười.

Ta thấy cảnh ấy, trong lòng nhất thời lạnh lẽo, liền dời tầm mắt.

Uyển Nhi cười nói: "Bệ hạ ban hôn sự này cho Vĩnh Bình quận vương, thật sự là hoàn hảo." Hoàng cô tỏ mẫu nhìn Lý Long Cơ, nói: "Nguyên thị thật ra là ngoài dự kiến của trẫm. Chỉ tiếc lần này Long Cơ thua Vĩnh An nửa bước, Uyển Nhi, nói luôn người cuối cùng đi."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thành hôn (1)

Uyển Nhi mỉm cười nói tiếp: "Chữ Vĩnh An quận chúa, nô tỳ cũng không biết nên bình phẩm thế nào." Bệ hạ vui vẻ nói: "Cứ nói đừng ngại."

Uyển Nhi gật đầu, hơi liếc nhìn ta, mới tiếp tục: "Chữ quận chúa, có nét phong lưu uyển chuyển của Âu Dương Tuấn, lại càng giống khí khái cứng cáp của một người khác, có thể xem như là tập sở trường hai người. Có điều nô tỳ nghĩ rằng, nếu muốn tiến thêm một tầng, không bằng chọn hướng thứ hai mà đi, không chừng trò còn giỏi hơn thầy."

Tiếng giường nước đổ ào ào, xen lẫn ve kêu ngày hè, ta nghe vào chỉ thành một âm thanh hỗn độn.

Uyển Nhi có ý bỏ mất tên Lý Thành Khí, Hoàng cô tỏ mẫu làm thế nào không nhận ra?

Hoàng cô tỏ mẫu khẽ mỉm cười nhìn ta: "Uyển Nhi nói đúng, Vĩnh An, người khi nào bắt đầu tập chữ Thành Khí?" Ta liền trả lời: "Khi còn bé lúc tập bút pháp của Thái Tông hoàng đế, tiên sinh từng khen ngợi Vĩnh Bình quận vương mới là chân truyền đích thực, mấy năm trước gặp Vĩnh Bình quận vương có nhờ ngài ấy vẽ cho vài bản chữ", ta cung kính lướt nhìn Lý Thành Khí, cười nói: "Bất quá chỉ là da lông, làm sao có được khí khái như lời Thượng Quan cô nương."

Hoàng cô tổ mẫu rút tờ giấy từ trong tay Uyển Nhi, nói với Lý Thành Khí: "Thành Khí, trầm tìm cho người một đệ tử tốt, không biết người có nguyện lòng dốc sức truyền dạy?" Bà cầm tờ giấy đưa cho Lý Thành Khí, hần khom người tiếp nhận, nhìn cẩn thận, mới mỉm cười thưa: "Tôn nhi chỉ sợ dạy đồ đệ, sẽ làm đôi chết sư phó."

Hoàng cô tổ mẫu nói: "Vĩnh An cũng là con dâu Lý gia, sẽ không muốn học chữ Âu Dương gia ", nói xong, lại nhìn về phía ta: "Vĩnh An, còn không mau bái sư?"

Ta sùng sốt, vội đi lên hai bước, cúi người với Lý Thành Khí nói: "Còn thỉnh quận vương không ghét bỏ Vĩnh An ngu dốt." Lý Thành Khí cười ôn hoà: "Quận chúa nói quá lời, bốn vương chắc chắn sẽ dốc sức truyền thụ." Hần đưa tay nâng ta dậy, ta giương mắt nhìn hần, rồi nhanh chóng lảng đi.

Mọi người lại cùng Hoàng cô tổ mẫu nói chuyện phiếm một lát, Thẩm Nam Liệu thỉnh an đi vào, theo lệ bắt mạch. Uyển Nhi liền mang chúng ta rời khỏi lương đình, một đường cười nói tiến hết về cung.

--

Tối gần ngày phong thiện, tinh thần Hoàng cô tổ mẫu ngày càng hưng phấn.

Mỗi khi bồi giá, ta vẫn hay bị bà hỏi đã đi thỉnh giáo Vĩnh Bình quận vương chưa, vài lần lấy cớ thoái thác, cuối cùng ta đành chọn một buổi chiều đến thư phòng Lý Thành Khí. Nếu Hoàng cô tổ mẫu đã mở miệng, chúng quy nên có giao đãi mới tốt.

Lúc vào cửa, Lý Thành Nghĩa đang ở đó nghỉ sự, vừa gặp ta thì thần sắc khó hiểu, nói hai câu qua loa liền rời khỏi thư phòng.

Lý Thành Khí bình tĩnh nhìn ta một cái, sau tự mình vén tay áo mài mực, nói: "Nếu nàng không đến, ta còn tính sai người đi mời nàng." Hần nói ung dung thản nhiên, rất giống với thân phận sư phó, nhất thời ta không biết trả lời như thế nào, nên mỉm cười cười, đi tới bên cạnh bàn. Hần chọn ra một cây bút, chấm mực, đem bút quẹt làm chút, mới đưa cho ta: "Viết vài chữ cho ta xem."

Ta tiếp nhận bút, vừa muốn viết liền ngừng lại, có chút ngượng ngùng.

Ngày ấy là ngày trước mặt mọi người, nên không dám dùng nét chữ quen thuộc, hôm nay chỉ có ta và hần, ta lại không thể lấy bút pháp Âu Dương Tuấn che giấu, nếu thực sự phải hạ bút... Ta nhìn hần cười nhàn nhả, ngồi một bên uống trà, cảm thấy không tự nhiên, đành tùy ý viết vài chữ lên giấy.

Hần cầm chén trà, cúi đầu xem chữ ta, im lặng một lát, mới bỗng nhiên bật cười: "Bút pháp thành thạo, nét chữ mượt mà, kết cấu chỉnh tề, đích thực là chữ đẹp." Ta vốn ngượng ngùng, nghe giọng điệu hần rõ ràng là trêu ghẹo, không khỏi tà nghệ nhìn hần nói: "Đây là quận vương tự khen chính mình sao?" Chữ của ta, tuy không dám nói giống y hệt, nhưng cũng có bảy tám phần tương tự với hần.

Hần thả chén trà, đi đến phía sau, nắm bàn tay đang cầm bút của ta, tay trái chống ở mép bàn, hoàn toàn ôm ta vào trước ngực.

Ta không dám cử động, chỉ cảm nhận tay phải hần dùng sức, cầm tay ta viết chữ trên giấy: "Nếu ngày sau bốn vương không ở đây, chỉ có nàng mới có thể giả mạo thanh điệu của ta điều khiển binh sĩ, nhớ kỹ nó."

Tiếng hít thở của hần ngay tại bên tai, ấm áp tê dại, ta chăm chú nhìn vào dòng chữ, nghĩ đến lời hần, ghi tạc thật sâu trong lòng.

Chuyện hôm qua còn ở trong đầu, lời Uyển Nhi như còn vang bên tai. Ta nhớ lại đạo chi tứ hôn của hần, thấp giọng nói: "Chữ viết Nguyên thị hôm qua được Hoàng cô tổ mẫu khen ngợi, chúc mừng quận vương." Hần thản nhiên ừ một tiếng: "Nàng là Bắc Ngụy Nguyên thị chân truyền, khi bé lại có Chương Hoài Thái tử chỉ điểm, bút pháp đúng là tốt hơn người thường."

Đáy lòng chùng xuống, ta không nói gì, mặc hần cầm tay viết thêm chục chữ khác, thế mà lại thành bài thơ hoàn chỉnh.

Mùa hè đã qua, nắng thu nóng rực, bàn tay ta bị hần nắm đã ản ản đổ mồ hôi, mà lòng bàn tay hần lại thủy chung lạnh lẽo.

Tuy ta có chút không yên lòng, nhưng vẫn chú ý tới điểm kỳ lạ này, nghĩ nghĩ, hỏi thẳng hần: "Vài năm trước chàng quý trên tuyết một đêm, hàn khí xâm nhập khi ấy đã sạch hết chưa?" Hần không ngừng bút, vừa viết vừa nói: "Đêm hôm đó mặc dù hàn khí nhập mạch, nhưng cũng không có trở ngại gì."

Ta ngừng viết, cánh tay cứng lại, nghiêng đầu nhìn hần: "Thế vì sao thời tiết nóng bức, mà tay của chàng vẫn lạnh?" Ý cười trong mắt hần không giảm, trấn an ta: "Năm ấy ở trong Thiên Lao vài ngày, lại bị dụng hình, chỉ là lưu lại chút bệnh cũ thôi." Ta nghe hần nhắc về năm ấy, trong lòng co rút đau đớn, mới nhẹ giọng: "Ta vẫn chưa hỏi chàng, Lai Tuấn Thần rốt cuộc đã dùng hình phạt gì?"

Ngày ấy, cách một lớp quần áo cũng có thể đụng đến vết thương sâu cạn, không chỗ nào là hoàn hảo. Ta cũng không dám tưởng tượng sâu hơn, Lai Tuấn Thần hình cụ lao lý nhiều ngàn vạn, đủ loại khổ hình, cực kì thâm độc. Tuy hần là hoàng tôn, nhưng vì tội mưu nghịch mà rơi vào lao ngục, có thể giữ được thể diện sạch sẽ đã là may mắn, trên người có bị bao nhiêu hình phạt, ai mà quản việc đó?

Hần bình tĩnh nhìn ta, thần sắc bình thản, dỗ dành: "Chỉ là hình phạt bình thường, lão ta chưa dám dùng trọng hình với ta." Ta còn muốn hỏi, hần lại nói tiếp: "Ba ngày trước, Võ Thừa Tự và cô cô đã liên kết dâng tấu liệt kê hơn mười tội của Lai Tuấn Thần, Võ gia chư vương đều tán thành, không tới hai tháng, Lai Tuấn Thần sẽ bị biếm tới Đổng Châu tông quân."

Ta ngẫm nghĩ một lát, thắc mắc: "Thúc phụ cả năm nay đều ở nhà, không hỏi tới triều đình chính sự, vì sao lần này bỗng nhiên dâng tấu?" Lý Thành Khí rút cây bút từ trong tay ta, đặt sang một bên, đáp: "Bởi vì có người nói cho hần, lần này Lai Tuấn Thần muốn vu hãm hần mưu phản."

Ta quan sát Lý Thành Khí, do dự nên hỏi hay không hỏi. Võ gia chư vương bí tấu, tất nhiên sẽ không dễ dàng để Lý gia biết, huống chi lần này tuy có Thái Bình công chúa tham gia bên trong, nhưng cũng là ở Lạc Dương, mà hần thủy chung đều ở Tam Dương cung, chuyện ba ngày trước sao biết rõ ràng như thế? Huống chi là ân tình trong đó? Trừ phi cái bấy này căn bản do hần bày bố.

Lý Thành Khí thấy ta nghiêm trọng như thế, không khỏi bật cười, ôn hòa giải thích: "Người kia, là người của ta." Lòng ta ấm áp, hỏi ra một nghi vấn khác: "Đã có Võ gia chư vương cùng Thái Bình công chúa mật tấu, vì sao chi là biếm tước Đồng Châu tòng quân?" Dựa theo tính tình thúc phụ, từ trước bất luận là kẻ nào cũng đều đuổi tận giết tuyệt, lần này nương tay như thế quả thật làm cho người ta kỳ quái.

"Bởi vì phu nhân Lai Tuấn Thần là Thái Nguyên Vương thị." Ngoài cửa có tiếng trả lời.

Lý Long Cơ không biết đến đây khi nào, đang khoanh tay tựa vào cạnh cửa, cười nhìn ta: "Như vậy tính đi tính lại, bốn vương và Lai Tuấn Thần là có quan hệ họ hàng", hần vừa nói vừa tiến vào phòng: "Ta cũng nhờ vậy mà mấy ngày trước đây mới biết được hoàng tổ mẫu tứ hôn Vương thị là có ý tứ trấn an."

Ta bị hần làm giật mình, nhưng cũng bị lời này đánh thức, nhìn thần sắc hần có vẻ bất đắc dĩ, không khỏi cười nhạo: "Cũng đúng, mặc dù ngươì không thể làm công chúa hòa thân, cũng có thể làm con rể trấn an lòng ngươì."

Lý Long Cơ hừ một tiếng: "Nhiều nhất một năm, ta muốn làm cho Lai Tuấn Thần ở thành Lạc Dương không chốn dung thân, để dân chúng giẫm đạp lên xác lão ta", hần dừng lời, lại bổ sung thêm: "Lúc trước trong Thiên Lao hần đối với đại ca thế nào, ta muốn trên người hần đòi lại gấp bội."

Ta vốn đang cười, nghe xong lập tức qua đầu nhìn Lý Thành Khí, có thể khiến cho Lý Long Cơ ghi hận nhiều năm như vậy, chắc chắn hình phạt ngày đó phải ám ảnh đến mức nào, thế mà hần lại nhẹ nhàng băng quơ, không chịu nói nửa câu... Lý Long Cơ nhắc tới việc này dường như vẫn còn hận ý, đi đến cạnh bàn, rút chén trà miết ở trong tay.

Lý Thành Khí nhìn hần, nói: "Sao hôm nay đến đây? Thành Nghĩa nói ngươì nhiều ngày nay đều ở với Vương thị."

Lý Long Cơ quét mắt nhìn chữ trên bàn, thuận miệng đáp: "Là bởi hai ngày, nàng ta thỉnh thoảng cứ lải nhải ở bên tai nói bút pháp Vĩnh An tốt thế nào, bắt ta thỉnh Vĩnh An dạy nàng ta tập viết, ta nghe đến phát phiền, liền tìm cơ chạy đến chỗ huynh uống chén trà", vừa nói xong, cầm lấy tờ giấy kia, hai mắt nhìn kỹ, thờ dãi: "Vừa vặn, mượn xấp giấy này đưa nàng ta xem."

Mặt ta nóng lên, nhớ tới đó là do ta và hần cùng nhau viết, bất chợt tâm viên ý mãn, tùy tay cầm lấy quyển sách trên bàn giả vờ đọc, nửa chữ cũng không lọt vào đầu.

Hần uống xong trà trong tay, mới lại nói: "Vĩnh An, nếu cầm chữ của nàng, ta cũng có quà đáp lễ." Ta nhìn con ngươì tối đen của hần, không biết hần làm cái quỷ gì.

Hần nhìn chằm chằm ta một lát, mới bỗng nhiên bật cười, nói: "Hôm nay ở cạnh Hoàng tổ mẫu nghe được một tin tức, Nghĩa Tĩnh đại sư đã đến Lạc Dương, từ hải ngoại mang về hơn bốn trăm bộ kinh thư." Hần nói không đầu không đuôi, ta nghe càng hồ đồ: "Trước khi ngươì và ta sinh ra, Nghĩa Tĩnh đại sư đã rời bến, nay có thể toàn thân trở về quả thực rất đáng mừng, nhưng mà có quan hệ gì với ta?"

Hần thờ dãi, nửa cười nửa không nói: "Nghe đi nào." Ta cầm sách gõ gõ mặt bàn, ý bảo hần tiếp tục.

Hần cố ý nói chậm lại, gằn từng chữ: "Bốn vương nhân cơ hội này nói với Hoàng tổ mẫu, nay Nghĩa Tĩnh đại sư mang về hơn bốn trăm bộ kinh thư, chắc chắn không thể thiếu việc dịch kinh sao chép, chi bằng để cho Vĩnh An đi sao kinh. Thứ nhất thể hiện tấm lòng hướng về Phật của Hoàng tổ mẫu, thứ hai là thay mặt hoàng thất biểu lộ sự kính trọng với Nghĩa Tĩnh đại sư, thứ ba có thể ngày sau tăng thêm chút mặt mũi cho bốn vương. Dù sao cũng sẽ là Lâm Tri Vương phi, nếu có thể bồi bên cạnh Nghĩa Tĩnh đại sư một năm rưỡi, là thành tâm, cũng là vinh quang."

Ta nhìn hần, cân nhắc lời nói, từ từ hiểu rõ ý tứ.

Hần là muốn mượn việc này để kéo dài hôn kỳ. Hoàng cô tổ mẫu xưa nay tin Phật, không tiếc hao tổn của cải tu kiến chùa miếu thờ Phật ở các nơi, nếu ta có thể lấy thân phận hoàng thất đi dịch kinh, coi như là thay mặt Hoàng cô tổ mẫu kính Phật. Việc như thế, vốn hoàng thất Lý gia đại diện là tốt nhất, chỉ tiếc chuyện mặt mày rạn rỗ bức này lại gì để cho người Lý gia ra mặt?

Thân là người Võ gia, lại là con dâu Lý gia sau này, đích thực chỉ có ta là người thích hợp nhất.

Ta lại lên nhìn Lý Thành Khí, hần tựa hồ cũng nghĩ đến việc này, không nói gì. Lý Long Cơ nhìn nhìn ta, lại nhìn hần, cuối cùng tầm mắt dừng xuống tờ giấy trong tay: "Huống hồ, bút pháp của nàng truyền thừa chữ Lý gia, vì Nghĩa Tĩnh đại sư sao kinh xem như là hoàng thất ân thưởng." Âm chỉ trong lời hần, ta sao nghe không ra, vốn là trong lòng không thiện, lúc này bỗng thấy thân phận hơi có chút xấu hổ.

Ba ngươì tương đối yên tĩnh một lát, ta mới hỏi hần: "Hoàng cô tổ mẫu đã đáp ứng rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thành hôn (2)

Hoàng cô tổ mẫu quả thực chấp nhận thỉnh cầu của Lý Long Cơ.

Nhận Tháp nằm ở Thái Sơ cung, vốn là nơi để cất giữ sách quý, nay đã được dọn dẹp sạch sẽ cho Nghĩa Tĩnh đại sư sử dụng. Nói là đi sao kinh, nhưng kỳ thật tốc độ Nghĩa Tĩnh đại sư dịch thuật rất chậm, lại thường bảo các đệ tử phải lật giờ tìm kiếm số lượng lớn các loại kinh điển, nên truyền đến tay ta chỉ là tập kinh đã được dịch rất mỏng, phần lớn thời điểm đều nhàn rỗi.

Ta thường ngồi một mình ở tháp tầng ba, chỉ có khi tình cờ xem không hiểu một ít kinh văn, mới leo đến tầng bảy thỉnh giáo Nghĩa Tĩnh đại sư, đôi lúc sẽ tán gẫu vài câu. Đại sư thỉnh kinh hai mươi lăm năm, du lịch hơn ba mươi nước, tất nhiên kiến thức sâu rộng, mỗi khi ta nghe đến hứng khởi thì bị vài đệ tử nhắc nhở, mới vội vàng cáo từ.

Ngày hôm nay, ta lại cầm tập kinh đã dịch xong lên tầng bảy.

Cửa sổ hé mở, trên bàn gỗ bày ra nhiều quyển kinh văn tiếng Phạn, còn có ấm trà nguội lạnh từ lâu, đại sư đang nhắm mắt nghỉ ngơi, ta biết là bản thân đến không đúng lúc, vừa tính lặng yên rời đi, ông đã lặng lẽ mở mắt, gọi ta: "Quận chúa thỉnh vào đi."

Ta liền đi qua, đem chỗ không hiểu qua loa hỏi xong, đang muốn cáo từ, bỗng bắt gặp một câu quen thuộc trên đồng kinh văn ông đang viết, không khỏi đưa mắt nhìn kỹ, đúng là câu 'Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm'. Ta do dự, thấp giọng hỏi: "Đại sư, có thể giúp Vĩnh An giảng giải câu này không?"

Nghĩa Tĩnh đại sư mỉm cười nhìn nhặt nhìn ta, hỏi: "Quận chúa từng gặp qua câu này." Ta gật gù đầu, bình tĩnh chờ ông.

Ông bưng chén trà lạnh, khẽ nhấp một ngụm, mới từ từ giải thích: "Niệm này là chỉ vọng niệm*, nói dễ hiểu chút, đó là phạm phu dễ dàng nổi lên vọng niệm, nhưng nếu cứ bất chấp làm theo vọng niệm, thủy chung không thể nhận ra, lúc đó sẽ chỉ vĩnh viễn ở trong luân hồi không có lối thoát. Do đó muốn khuyên răn thế nhân, không sợ khởi niệm, nhưng phải sớm phát hiện mà diệt niệm, đó mới là chính đạo."

*vọng niệm: ý nghĩ không tốt, tham vọng không chính đáng.

Ta tạ ơn đại sư, vội vàng rời khỏi đó, một đường đi xuống cầu thang, trong đầu không ngừng lặp lại câu này. Hẳn so sánh tình cảm giữa ta và hẳn là vọng niệm, biết rõ tình này là đòi hỏi quá đáng, là tai họa, nhưng vẫn để lại nửa câu sau. Ta đi vào phòng ở tầng ba, xuyên qua cửa sổ rộng mở nhìn về Thái Sơ cung, nhất thời cảm động, nhất thời chua xót, đứng ngốc ra đó hồi lâu.

*Vậy có thể hiểu ở đây Lý Thành Khí so sánh Vĩnh An như là vọng niệm của mình, ko sợ Vĩnh An thành vọng niệm, mà chỉ sợ nhận ra nàng chậm thôi.

--

Ngày thành hôn, là ngày đầu tiên ta bước vào Đông cung.

Các quận vương của Thái từ lúc trước chưa kết hôn, đều ở phủ đệ riêng biệt, nay Đông cung lại bị cấm túc trường kì, người làm lễ đón dâu ở Đông cung, tân nương chỉ có thể từ ngoài Thái Sơ cung đi vào, xem như đã nhập môn. Hết thấy hôn sự ầm theo luật lệ hoàng thất, đêm hôm đó, toàn bộ Thái Sơ cung đều thấp nền đỏ, trắng đêm không ngủ, bầu trời đêm được chiếu sáng như nắng chiều mặc giáp trụ, hoa mỹ phi phàm.

Các đình đài lầu các ở Đông cung đều trang trí tơ hồng nền đỏ, treo đèn lồng sáng trưng như ban ngày.

Trong Lưỡng Nghi điện có hơn mười bàn tân khách, mọi người đều hoa phục lộng lẫy tham dự. Bàn của ta vốn chỉ có quận chúa Võ gia, Uyển Nhi lại đặc biệt đến ngồi, người xung quanh đều thấp giọng bàn tán, thỉnh thoảng còn liếc về phía ta, ta chỉ có thể giả vờ không biết, cầm chén trà trò chuyện với Uyển Nhi.

Uyển Nhi khẽ nhéo nhéo tay ta, nói: "Muội là người được ban hôn đầu tiên, vậy mà để tiểu thiếp tiến môn trước, trong cung toàn bàn tán những điều khó nghe." Ta cười bất đắc dĩ: "Không cần tỷ nói, ta cũng đoán ra, có phải là Lâm Tri quận vương không hài lòng kết hôn với Võ gia, lấy cớ cưới Vương thị nhập môn trước, độc sủng một người." Uyển Nhi khẽ nhún vai, cũng bất đắc dĩ cười.

Ta thần thờ nhìn chén trà, không thể nói rõ là vui hay buồn, cảm giác vui mừng hi sự càng không có.

Bỗng nhiên, mọi người đều đứng dậy, ngóng nhìn về phía sân. Ta bỗng cảm thấy trống rỗng, đoán được là ai đến, không muốn đứng lên, thì bị Uyển Nhi nắm lấy cổ tay, cứng rắn kéo ta lên: "Nếu không nhìn, mới đúng là lộ đuôi cho kẻ khác nắm."

Lời của nàng lọt vào tai, tầm mắt rốt cuộc cũng không dời đi được, chỉ ngơ ngác nhìn hai nam nhân mặc lễ phục đỏ rực trong sân. Trước đây bọn hán chưa bao giờ mặc đồ đỏ, lúc này một người tựa như ánh trăng sáng hút hồn kẻ khác, người kia phong thái thư hùng khiến người người nể trọng. Trong tiếng chúc tụng, bọn hán đều mỉm cười nhàn nhạt, không ngừng gật đầu đáp tạ.

Mọi người từ cửa cung vây đến tiền đình, tiếng hoan hô cười nói không dứt bên tai, ta chen chúc đứng phía sau, đón nhận đủ loại ánh mắt khác thường, thỉnh thoảng chào hỏi thân thiện với người bên cạnh, nhưng không hề tươi cười, nhìn vào mắt bọn họ, cũng là một loại hương vị khác.

Trước ngày này, ta không dám nhìn Lý Thành Khí ở trước mặt mọi người, sợ để lộ nhược điểm. Mà hôm nay vẫn tiếp tục không dám nhìn, thậm chí trải dài từ cửa cung đến cửa điện, hần tự mình đi đến trước kiệu cưới, cúi về người trong kiệu đang chia tay ra, bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn đã bị hần nhẹ nắm lấy, dẫm lên thảm đỏ bước vào trong điện, lễ y đỏ rực cùng lễ y xanh biếc, càng nhìn càng hoà hợp.

Ta nắm chặt tay thành quyền, trong đầu liên tục hồi tưởng kí ức những năm trước, nhớ tới từng khoảnh khắc ở bên hần ít đến đáng thương, trên người lúc lạnh lúc nóng, không ngừng toát mồ hôi. Uyển Nhi nắm lấy tay ta, nhìn ta mấy lần, nhưng không nói một lời.

Một đường làm lễ, theo từng tiếng hô của người chỉ dẫn, từng bước tiến hành.

Thái tử Lý Đán ngồi ở trên liên tiếp gật đầu, mặt mang nét cười bình thản, Lý Thành Khí cũng khẽ mỉm cười, đôi mắt sâu không nhìn thấy được.

Lần bái lạy cuối cùng, hần đối diện với chỗ ta đang đứng, nhìn Nguyên thị hướng hần uyển chuyển cúi đầu, váy dài chấm đất hết sức lễ nghi, bất ngờ hần đứng yên một lúc, mới nâng tay, đáp lễ lại.

Tìm ta nhói đau, theo bản năng hít sâu một hơi, ngoảnh đầu dời tầm mắt.

Lễ bái xong bọn họ rời đi, ta thấy như được giải thoát, nói khẽ với Uyển Nhi: "Ta ra ngoài hít thở không khí." Uyển Nhi không buông tay, cũng hạ giọng bảo: "Xem hết lễ Lý Long Cơ rồi nói sau, tạm thời không cần vội." Ta biết nàng muốn cái gì, chỉ có thể không yên lòng nhìn lễ bái thêm một lần, rồi bước nhanh ra cửa điện.

Vừa ra nửa chừng, thấy Lý Thành Khí từ xa xa đi rồi trở về, vẫn còn mặc lễ y như trước, đỏ rực đến chói mắt.

Cung tỳ gần đó đều đang vội vàng dâng rượu và thức ăn, thấy ta khom mình hành lễ, lại vội vàng vào vào ra ra trong điện. Ta căng thẳng theo dõi hần, muốn bỏ đi nhưng bàn chân như hoá đá, chỉ đành đứng giữa đám cung tỳ nội thị đang qua lại như nước chảy, nhìn hần dẫm lên thảm đỏ từ từ đến gần, khom mình hành lễ nói: "Chúc mừng quận vương."

Hần thâm trầm nhìn ta, gật đầu: "Đa tạ Quận chúa." Ta đứng thẳng dậy, gắng gượng cười nói: "Quận vương sao quay trở lại uống rượu nhanh như vậy?" Hạ nhân bên cạnh đi ngang hành lễ, hần gật đầu xong, mới trả lời: "Trong điện đều là đại thần thế gia, không được phép chậm trễ", hần thấy ta không trả lời, cũng yên tĩnh một lát, mới hỏi: "Nàng phải đi về?"

Ta gật gật đầu, ngực đau lợi hại, cố gắng đè nén, nhẹ giọng nói: "Nếu là vọng niệm, hại người lại hại mình, có phải nên hoàn toàn buông tay mới là chính đạo?"

Nét cười hần bỗng cứng lại, không nhúc nhích nhìn ta, ta bị hần nhìn như vậy, khô sở khó nhịn, vội vàng bước xuống thêm đá, tay trái liền bị hần giữ chặt lại.

"Quận vương, mau buông tay." Ta lướt nhìn qua bốn phía, hoảng sợ quay đầu, thấp giọng nhắc nhở. Trong điện là quan lại trong triều, ngoài điện nơi nơi là cung tỳ nội thị, rơi vào mắt bất luận kẻ nào cũng đều là ả họa.

Hần không trả lời, cũng không buông tay. Ta vron tay phải, dùng sức cố thoát khỏi hần, khi đang ở giây dựa không ra, Lý Thành Nghĩa phía sau vỗ vai hần, cười nói: "Quận chúa đi đường cẩn thận chút, cũng may đại ca ra tay giúp đỡ, nếu không lại ngay ngày đại hi này té ngã bị thương thì sao?" Khi Lý Thành Nghĩa nói chuyện, Lý Thành Khí mới từ từ buông lỏng tay.

Đau khổ tràn ngập trong mắt hần, dần dần hoá thành nụ cười mỉm, nhưng không có nửa phần ấm áp.

Ta ổn định thân mình, không dám nhìn hần, chỉ quay sang cười với Lý Thành Nghĩa, nói: "Tối nay hai quận vương là nhân vật quan trọng, mau vào tiếp khách đi, Vĩnh An xin phép hồi cung." Lý Thành Nghĩa có chút suy nghĩ nhìn ta, gật đầu cười: "Quận chúa nói đúng, trong điện đang tranh cãi âm ỉ đòi uống rượu cùng chủ rê, ta mới phải ra đây tìm."

Ta không nói gì nữa, khom mình hành lễ, xoay người rời khỏi Lương Nghi điện. Dọc theo hành lang giăng đèn kết hoa rực rỡ, ra khỏi Đông cung, đêm nay Thái Sơ cung không ngủ, khắp nơi đều thấp nền đỏ, chiếu sáng con đường phía trước của ta.

Mắt tuôn trào lệ, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Ta chậm rãi đi về phía trước, nhất thời vừa khóc vừa cười, khóc vì đã nói ra những lời khẩu thị tâm phi, lại cười vì đã đánh giá quá cao chính mình. Ta đã cho rằng ít nhất ta có thể mỉm cười ứng đối, mấy tháng nay ta không ngừng nói với bản thân phải chấp nhận sự thật. Ta đã cho rằng ngày ngày đối diện với kinh Phật có thể giúp ta bình tâm lại, nhưng khi nhìn thấy hần hoàn tất lễ giao bái, tất cả ý nghĩ đều tan rã.

Hoá ra ta có nhiều thứ không cam lòng như vậy, thuở nhỏ ta nghe chuyện kể về hần mà lớn lên, vô số lần tưởng tượng ra dáng vẻ của hần. Ta không có cơ duyên cùng hần lớn lên bên nhau, nhưng đã sớm đặt hần ở trong lòng, vốn tưởng rằng đây chỉ là giấc mơ ngày bé, nhưng mấy năm nay quen biết hiểu nhau, hần đi từng bước đến gần ta, ta không có thể thoát được, mà căn bản ta cũng không muốn chạy trốn khỏi hần.

Lúc ban đầu hần xem ta là gì, ta còn hiểu được, nhưng về sau, ta và hần ai có thể nói được chính xác?

Ta dọc theo con đường đầy nền đỏ, không hồi cung, mà đi đến Nhạn Tháp, vì có hi sự của hai quận vương nên nơi này càng yên tĩnh. Tầng sáu tầng bảy còn sáng đèn, các tăng sư từ lâu đã cách xa trần tục, vẫn ở đây âm thầm dịch kinh sao kinh, lúc này xem ra, so với không khí vui mừng trong cung không hề hợp nhau.

Ta lau khô hai má, đến gần Nhạn Tháp, thủ vệ có hơi giật mình, đợi phản ứng lại đây mới khom mình hành lễ, nhường đường cho ta.

Đi đến căn phòng tầng ba, nội thị đứng canh đã thấp đèn, bắt gặp sắc mặt của ta, không dám nói gì liền lui đi ra ngoài. Ta ngồi sau án thư, đối diện quyển kinh, ngăn ngor giấy lát, mới bắt đầu nghiền mực cầm bút, tiếp tục sao kinh.

Lời ta nói tới nay, tuy là buột miệng thốt ra, nhưng cũng không phải là hành động theo cảm tính. Hiện tại thế cục trong cung càng ngày càng phức tạp, thúc phụ Võ Tam Tư như hồ rình mối vương vị. Trong triều cũng có người tấu thỉnh muốn lập Hoàng thái nữ, Thái Bình công chúa xưa nay luôn tự cho mình rất cao quý, ngay thời điểm nhạy cảm lại dâng lên tâm sùng Trương Xương Tông cho Hoàng cô tổ mẫu, ý đồ ra sao không cần nói cũng biết. Lại Tuấn Thần đã bị biếm, cựu thần Lý gia vì thế mà nổi lên sóng gió, tranh cãi âm ỉ về ngôi vị Thái tử vốn viễn cảnh đã mờ. Tầng tầng lớp lớp âm mưu cạm bẫy, không biết phải đến khi nào mới chấm dứt, mà hần còn phải bận khoăn suy tính nhiều lắm, tình cảm thời niên thiếu có thể đi được bao xa?

Trong đầu ta không ngừng suy nghĩ, tự giải thích với bản thân hết thầy lý do, kinh thư càng sao càng loạn.

Bỗng nhiên, phía sau có người nhẹ gõ cửa, cúi đầu gọi: "Vĩnh An"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Vây sẵn (1)

Lưng ta chợt cứng lại, ngừng bút trong tay, không quay đầu mà nói: "Quận vương đây là muốn diễn trò gì đây?"

Phía sau yên tĩnh một hồi lâu, Lý Long Cơ mới bật cười: "Cùng nàng diễn vở Lâm Tri quận vương phong lưu anh tuấn động phòng hoa chúc với chính phi xinh đẹp yêu kiều." Mắt ta khóc sung phát đau, cũng lười đùa giỡn với hần, đứng dậy đi đến bếp lò nhỏ gần đó đun một ấm trà, thả lá trà vào, đập nắp lại, mới bảo hần: "Mau trở về đi thôi, Vương thị tuy là trắc phi, nhưng cũng không chấp nhận được người vào đêm tân hôn mà vui đùa như thế."

Hần đi tới, đưa tay cầm lấy ấm trà, rót hai chén trà nóng.

Tuy bốn góc phòng đều có chậu than, trong phòng vẫn hơi lạnh lẽo, trên chén trà bốc lên một làn hơi nước màu trắng. Hần bưng một ly trà lên, đưa tới trước mặt ta, đang muốn nhận lấy, hần lại rút tay thu hồi, do dự hỏi: "Mắt nàng sưng to như vậy, đã khóc ư?". Ta thấy hần còn mặc lễ y cưới, trong mắt hơi cay, cố gắng nói đùa: "Đúng vậy, miêng lưỡi người trong cung độc địa, ta bị chọc tức phát khóc."

Hần nhú mày, trong mắt nhấp nhem men say có ẩn chút không vui: "Nàng và ta nói chuyện, không cần tránh né." Ta thấy hần không có ý đưa trà, nên đơn giản cầm lấy chén trà kia, nhưng không ngờ thành chén nóng đến vượt tay, ngượng ngừng cười: "Người không thấy nóng sao?" Hần lắc đầu: "Lúc này uống rượu nhiều lắm, trà nóng may ra có thể thanh tỉnh một lát."

Ta nghe thế, liền đi đóng cửa sổ, ấn hần ngồi trên ghế, nói: "Từ Đông cung đến nơi đây, chắc là hứng không ít gió rồi, cần mang cho người chút canh giải rượu không?" Hần nhẹ lắc đầu, miễn cưỡng tựa vào ghế, nhìn ta từ trên xuống dưới, xem đủ mọi nhấm mắt, lâu bầu: "Đầu ta choáng váng."

Ta nói khẽ với tiểu nội thị đang sợ run ngoài cửa, phân phó hai câu, sau một lúc lâu hần bưng tới chậu nước ấm, rồi vội vàng khép cửa lui ra. Ta nhúng ướt khăn, mới đưa cho Lý Long Cơ: "Lấy nước ấm lau mặt, qua một lát thì trở về đi, nếu người Đông cung đến tìm, đừng sẽ thành trò cười."

Lý Long Cơ xê dịch thân người, khẽ mở mắt ra, không vui nói: "Ta nói phải đi về khi nào? Tới nay ta ở đây với nàng." Ta xem chừng hần không giống nói giỡn, mới nghiêm túc khuyên: "Đêm tân hôn không phải nói trốn là có thể trốn, còn nữa...", ta gian tà nhìn hần, cười cười: "Người trốn cái gì?"

Hần mở to mắt, chăm chú nhìn ta, rồi giấy lát dần âm ảm đạm xuống.

"Vĩnh An, kỳ thật ta rất muốn cưới nàng," Hần bỗng nhiên lên tiếng.

Ta giật mình cả kinh, áp chế bất an nảy lên trong lòng, trầm mặc đưa khăn ướt cho hần. Hần tiếp nhận, ngồi dậy lau tay lau mặt, không nhìn ta nữa, sau một lúc lâu mới ném khăn ướt vào chậu, đứng dậy đến trước giường, cởi áo choàng nằm xuống.

Dưới ánh nến, hai má hần vì say rượu mà trở nên trắng hồng thuần khiết, hé ra khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ta ngồi trên ghế, cầm chén trà, không còn hơi sức khuyên hần rời đi. Bảy năm quen biết, bốn năm hôn ước, từ một đứa nhỏ choai choai cho tới chàng thiếu niên như bây giờ, không nghĩ rằng đã lâu như vậy. Nhớ tới cảnh gặp lại ngày ấy sau khi tứ hôn, lời nói và thái độ của hần từ khi đó đến nay, không phải ta không có cảm giác, nhưng phần lớn cảm thấy chỉ là chân tình lúc hoạn nạn.

Nay xem ra, có mỗi mình ta tự cho là đúng thôi.

Thái Sơ cung không ngủ, Đông cung đêm động phòng, ta từng nghĩ đây là một đêm khó vượt qua, không ngờ biến thành tình cảnh thế này.

Đợi khi trời dần sáng, ta mới đứng lên, mở toang cửa sổ. Ngồi một đêm, đầu choáng váng nặng nề, mũi cũng hơi nghẹt lại, xem ra là triệu chứng phong

hàn, nếu đến Thượng Y Cục bốc thuốc, không biết trong cung sẽ đồn đãi ra thế nào nữa. Ta đứng xuất thần, phía giường truyền đến tiếng sột soạt, Lý Long Cơ đã tỉnh ngủ, đang ngồi dậy.

Ta quay đầu nhìn hần, ra vẻ thoải mái nói: "Sao rồi, dậy đi?" Hần gật gật đầu, vỗ trán thờ dãi một hơi: "Đêm qua hết một ly lại rót một ly, chỉ thấy hơi văng vắt, hiện tại mới thấy rượu kia thật sự lợi hại." Ta cười cười, đang muốn lên tiếng gọi người tiến tới hầu hạ, chợt nghe ngoài cửa có tiếng cung tỳ thỉnh an, ta và hần liếc nhau một cái, lập tức hiểu ra.

Là người của Vương Hoàn.

Quả thực, mở cửa ra, bốn cung tỳ áo xanh cùng hai nội thị cung kính đứng ngoài cửa, một người đứng đầu nói: "Trắc phi đã sai người chuẩn bị canh giải rượu và điểm tâm, quận vương muốn lập tức dùng không ạ?" Lý Long Cơ khàn khàn nói: "Bưng vào đi." Cung tỳ kia vàng dạ, trước phản phó người bưng nước ấm đến, nâng tiếp nhận chậu đồng đi đến trước mặt Lý Long Cơ, kính cẩn nhìn ta.

Ta bị nâng nhìn có chút không hiểu, thấy Lý Long Cơ cũng cười, mới hiểu là hần muốn ta hầu hạ rửa mặt. Ta đi qua, nhúng ướt mảnh khăn, đưa tới tay hần, hần cực kỳ vừa lòng gật gật đầu, trong mắt là nét cười trên cợt, lau mặt sạch sẽ, lại uống ngụm trà súc miệng. Đợi tắt thấy xong xuôi, thị nữ đứng đầu kia mới sai người khiêng vào một chiếc bàn nhỏ, đem đồ ăn sáng dọn lên.

Ta nhìn đồ ăn trên bàn, rõ ràng là rất có dụng tâm, chuẩn bị thịnh soạn, lại là lượng đồ ăn cho hai người, trong lòng đối với Vương thị không khỏi sinh ra vài phần áy náy.

Lý Long Cơ cầm đũa, lựa một lát, thay ta thêm không ít đồ ăn, nói: "Ăn nhiều chút." Ta nghĩ đến câu nói đêm qua, có ý định muốn lãng tránh hần, nên cười nhẹ: "Ta không đói bụng, quận vương ăn một mình đi." Hần bỗng liếc xéo, khôi phục vẻ sắc sảo ngày thường: "Trắc phi sai người mang đến hai phần, nâng không ăn chẳng phải là cô phụ tâm ý của nâng ấy?"

Ta thấy cung tỳ nội thị đang ở đây, cũng không tiện chống đối hần, đành ngồi xuống cùng hần ăn sáng.

Hai người phá lệ im lặng, đều tự mình dùng bữa, cung tỳ cùng nội thị bên cạnh đều đứng cúi đầu, không dám hít thở mạnh.

Đợi hần buông đũa, cung tỳ kia bưng trà đi lên, Lý Long Cơ ngửi được mùi thơm, nửa cười nửa không nói: "Loại bồn vương thích, Lục Xương Minh." Cung tỳ đó khom người bẩm: "Đây là trắc phi đặc biệt chuẩn bị cho quận vương."

Lý Long Cơ thờ ơ uống trà: "Bồn vương nhìn xem hiểu được, loại này ngày sau không cần nói nữa." Cung tỳ kia nghe ra hần không vui, vội vàng quỳ gối xuống: "Nô tỳ nhất thời mau miệng, thỉnh quận vương thứ tội."

Lý Long Cơ không nhìn nâng, chỉ lạnh lùng nói: "Đứng lên đi," hần lại uống thêm ngụm trà, nhìn sang ta: "Nâng đó, đều phải ăn hết, một miếng cũng không được thừa, ta phải dẫn Vương thị đi khấu kiến Hoàng tổ mẫu." Hần nói xong, lại gấp thêm đồ ăn cho ta. Ta buông đũa, mệt mỏi nói: "Thật ăn không vô, một đêm không ngủ, không có khẩu vị." Hần không nói gì, nhưng bất ngờ nhú mày, cười mờ ám. Ta mới nhận ra câu khi nãy mang một tầng ý tứ khác, tức thì vừa quần vừa tức chỉ biết trừng mắt liếc hần.

Cả hai yên lặng ăn thêm một lát, Lý Long Cơ mới buông đũa, cong ngón tay gõ mặt bàn: "Nghe giọng mũi nâng rất nặng, lát nữa bảo Thẩm Thu đến xem." Ta cười nhạt: "Không có gì, cũng lắm thì bệnh nhẹ, không cần phiền tới Thẩm Thái y." Hần nghiêm trọng nhìn ta, nói: "Thẩm Thu chẩn bệnh ta mới có thể yên tâm." Ta nhất thời không biết nói gì hơn, hần đã đứng lên, bước nhanh đi ra cửa phòng.

Người ngoài đi hết, Nghi Hi mới vào cửa, dọn dẹp chén đĩa trên bàn, về mặt muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn im lặng.

-

Mùng hai tháng hai, là ngày đập thanh nghênh phú.

Hoàng cô tổ mẫu cực kỳ sủng ái hai huynh đệ Trương thị, vì hai người bọn hần nói chưa bao giờ được thấy qua sản bản hoàng gia mà bệ hạ liền lệnh thúc phụ Võ Tam Tư chuẩn bị đi săn ở ngoại ô Lạc Dương, bố trí hành trình ba ngày, chúng thần và con cháu Lý gia Võ gia cùng đi theo.

Từ sau đời Thái Tông hoàng đế, sản bản hoàng gia đã nhiều năm chưa tổ chức, chỉ vì tiên đế thân thể suy nhược, Hoàng cô tổ mẫu dù sao cũng là thân nữ nhi, không thể bằng Thái Tông hoàng đế giành thiên hạ trên lưng ngựa, ham thích giương cung bắn tên, rong ruổi săn bắn.

Một ngày này, trời xanh không mây, nắng ấm mà không gắt, rất thích hợp cho việc đi săn.

Trong lều lớn, toàn bộ con cháu Võ gia Lý gia đang cùng Hoàng cô tổ mẫu dùng bữa. Uyển Nhi đem trà dâng đến trước mặt bệ hạ, bị bà cười cự tuyệt: "Hôm nay xem các con cháu trầm sản bản, nên uống chút rượu mới hợp không khí", bà vừa nói xong, vừa nhìn Nguyên Nguyệt: "Nguyên phi, trầm đã quen người rót rượu, hôm nay người đến đây hầu hạ đi."

Nguyên Nguyệt liền đứng dậy vâng lời, đi qua một bên rửa tay, sau đó cầm thìa bạc, rót rượu từ bình ngọc vào ly [1], khom người giờ ly cao quá đầu: "Bệ hạ". Bệ hạ chưa nhận ngay, mỉm cười nhìn nâng: "Thế nào, gả cho tôn nhi của trầm, lại còn không đổi cách xưng hô sao?" Nguyên Nguyệt vội nâng ly rượu cao hơn chút nữa, nhỏ nhẹ nói: "Hoàng tổ mẫu, thỉnh dùng."

Bệ hạ thể này mới tiếp nhận, nói với Lý Thành Khi: "Ngày sau để cho Nguyên phi thường xuyên đến chỗ trầm, trầm già rồi, hay nhớ tình bạn cũ, cũng thích dùng người cũ." Lý Thành Khi đứng dậy, cung kính cười nói: "Đều nghe hoàng tổ mẫu an bài." Bệ hạ gật đầu: "Ngồi xuống đi, hoàng gia sản bản đã nhiều năm rồi chưa đi, thuật cưỡi ngựa của người trong ngoài cung đều nổi danh, đừng làm cho trầm thất vọng." Lý Thành Khi khiêm tốn hồi đáp, xong

ngồi trở lại chỗ cũ.

Mọi người trong lều nhờ những lời này của Hoàng cô tổ mẫu, bắt đầu đứng dậy bàn tán sôi nổi, thổi phồng cho nhau thuật cưỡi ngựa tài bắn cung.

Từ đầu đến cuối Lý Thành Khí chỉ mỉm cười nhàn nhạt, uống rượu không nói. Ta nương theo náo nhiệt, yên lặng lên nhìn hán nâng chén, uống một hơi cạn sạch, thêm một ly nữa, nhất cử nhất động như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, không hề có sai sót nào.

Từ sau lễ thành hôn, trong Đông cung truyền ra là Vĩnh Bình quận vương và Vương phi cảm sát hài hoà, còn Lâm Tri quận vương cùng trắc phi thì giương cung bạt kiếm. Nghi Hi mỗi khi mách lẻo với ta, đều phải cảm thán một phen, nói Lâm Tri quận vương tuy hơi nóng nảy, nhưng đối đãi với ta vô cùng tốt, không hề là thuờ nhỏ quen biết hiểu nhau.

Ta nghe vào tai, chỉ biết cười khở trong lòng.

Suốt một tháng, hán không hề tìm ta, ta cũng ở trong Nhạn Tháp cố gắng tĩnh tâm, nay nhìn về điệu dáng trên mặt Nguyên Nguyệt, cùng với hán vân đạm phong tinh, dường như đúng thật là cảm sát tương hài, cử án tề mi.

Tiên Huệ dùng bả vai đẩy ta một chút, ta mới thu lại tầm mắt.

Nàng thấp giọng thì thầm: "Mới vừa rồi ta nhìn thấy Trương Cửu Linh." Ta ừ, nhẹ giọng: "Lần này săn bắn nhiều người mất tập, phải tránh tùy hứng." Nàng rừ mắt xuống, có chút rầu rĩ: "Ồ Khúc Giang đại hội là ta cố ý uy hiếp hán dẫn ta theo, cả một đêm hán ẩm trà làm thơ, nhìn như cung kính nhưng thật ra cố tình xa lánh, ta làm gì không biết", nàng hơi im lặng, sau lại nói: "Nếu... nếu là ta cầu hoàng tổ mẫu tứ hôn, sẽ như thế nào?"

Ta bỗng giật thót, nhớ tới chuyện Tiên Huệ cùng Trương Cửu Linh. Nếu Tiên Huệ yêu cầu tứ hôn, chắc chắn bệ hạ sẽ phái người tra rõ nguyên do, tìm hiểu nguồn gốc, không biết sẽ điều tra ra được bao nhiêu sự tình. Tuy ta biết Trương Cửu Linh và Lý Thành Khí là tri giao, nhưng không biết sâu đậm thế nào, có cùng liên quan đến triều đình hay không. Nếu thật sự là việc trọng đại, vậy chắc chắn cũng sẽ liên lụy tới Lý Thành Khí.

Nghĩ vậy, ta mới thấp giọng nói: "Việc này sự tình quan trọng, không thể tùy tiện mà làm." Tiên Huệ thần thờ nhìn ta: "Nửa tháng trước ta đi thỉnh an, Hoàng tổ mẫu nhắc đến chuyện tứ hôn, nếu ta không cầu xin trước, nhất định sẽ phải gả cho người Vô gia", nàng cắn môi buồn bã: "Ta không muốn."

Ta thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, lại thêm ba phần kinh hãi. Hoàng cô tổ mẫu trước nay luôn sủng ái nàng, nàng tất nhiên nghĩ rằng có điều muốn cầu, nhất định có thể như nguyện, tuyệt đối không bận tâm đủ loại ân họa sau này. Nếu cứng rắn ngăn cản, ngược lại sẽ càng làm cho nàng nổi lên tính ngỗ nghịch, chi bằng trấn an trước, mượn cơ hội hỏi thăm ý Trương Cửu Linh, muốn gỡ nút phải tìm người thắt nút, nhất là tình hình này.

Ta thấp giọng khuyên giải an ủi vài câu, nàng không trả lời, vẫn rầu rĩ không vui như trước.

Dùng bữa xong, bệ hạ phân phó mọi người đi chuẩn bị. Ta ở trong lều thay đổi y phục nhẹ nhàng, sau đó vội vàng đi đến đài cao đã dựng lên từ trước, nam nhân Vô gia Lý gia đang ở đó chọn ngựa.

Thị vệ dẫn ra vài con ngựa quý, mời hai huynh đệ Trương thị chọn lựa đầu tiên, Trương Xương Tông giương đôi mắt hoa đào xinh đẹp, tùy tay chỉ một con, thúc phụ Vô Tam Tư thế mà tiến lên chủ động dẫn ngựa, Vô Thừa Tự lại vô cùng nhiệt tình giúp đỡ Trương Xương Tông lên ngựa.

Cách đó không xa Hoàng cô tổ mẫu mỉm cười nhìn, mở miệng dặn: "Lục lang lưu ý chút, người không thể so với những người ngày ngày ở trên ngựa, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi." Trương Xương Tông dưới ánh nắng rực rỡ, cười hết sức quyến rũ: "Bệ hạ, thần nhất định vì ngài sẵn hảo vật."

Vô Tam Tư đứng dắt ngựa liền cười nịnh: "Lục lang thần tuần, hôm nay nhất định đứng đầu." Chúng thần đều phụ họa, Trương Xương Tông cùng Trương Dịch Chi nhìn nhau cười, có chút tự đắc, Hoàng cô tổ mẫu cũng sùng nịnh gật gật đầu, lại dặn dò một phen mới cho đi.

Ta ngồi nhìn ở một bên, thăm than hai người này đúng là thiên thời cực thịnh sùng, thấy từ xa các quận vương đã thay trang phục cưỡi ngựa đi tới.

Trời âm áp, Lý Thành Khí thay đổi áo sam tay hẹp thêu chỉ bạc, thắt lưng đeo đai da xanh nhạt, dưới chân là giày bó màu đen, đứng dưới ánh nắng vàng nhạt, không thấy rõ nét mặt. Lý Thành Nghĩa bên cạnh cũng tao nhã tuấn tú, Lý Long Cơ vẫn chưa thay mã trang, mang giày mềm như bình thường, trông rất giống công tử ngọc thụ lâm phong giữa thời thế hỗn loạn.

Lúc ba người thỉnh an, trong mắt Hoàng cô tổ mẫu khó nén vẻ tán thưởng.

Bà thấy Lý Long Cơ còn mặc thường phục, ôn hòa hỏi: "Long Cơ sao không đổi mã trang?" Lý Long Cơ khom người đáp: "Khi tôn nhi đến thì bị thương chân, ba ngày này sợ chỉ có thể ngồi nhìn". Hoàng cô tổ mẫu gật gật đầu, ý bảo mọi người lên ngựa.

Lý Thành Khí chọn ngựa xong, xoay người nhảy lên, đưa lưng về phía ánh mặt trời, quét mắt nhìn mọi người, đến chỗ ta thì ngừng lại. Ta vội vàng tránh đi, cho đến khi vô số tiếng vó ngựa dội vào tai, ta mới dám quay đầu ngắm nhìn bóng dáng màu trắng bạc đang từ từ khuất xa, trái tim dường như cũng đã đi theo hán.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Vây sẵn (2)

Đến khi dâng đầu hươu lên, quả nhiên là xương tên của Trương Xương Tông.

Hoàng cô tổ mẫu cự kỳ phân khởi, liên tục tươi cười tán thưởng với Uyển Nhi, các nữ quyến đang ngồi đó, thật ra ai cũng hiểu ngầm trong lòng. Bên cạnh hai huynh đệ Trương thị đều có thợ săn đi theo, chỉ cần giành sẵn hạ trước rồi thay đổi mũi tên, thì đó trở thành công lao của hai người họ, ai sẽ thực sự kiểm tra mũi tên kia ? Trong bãi săn không kể đến chư vị vương gia, năm nay cũng có người xuất thân từ võ cử. Nếu Trương Xương Tông hẳn không phải là trai lơ được sùng ái nhất trong cung, làm gì có cơ hội cho hắn ở đây làm gỏi thêu hoa*.

*Tủ hoa cầm = gỏi thêu hoa: tương đương bình hoa di động, công tử bột, ý chỉ người chỉ đẹp mà ko có tài cán gì.

Ngay lúc này, Thái Bình công chúa kéo váy đi lên gác cao, hướng Hoàng cô tổ mẫu thỉnh an: "Mẫu hoàng, nữ nhi khi ra phủ có việc trì hoãn nên đến chậm." Hoàng Thượng cười gật đầu, phẩy tay bảo nàng ngồi: "Đến vừa vặn, Lục lang hôm nay đứng nhất, trẫm đang suy nghĩ nên ban thưởng thế nào mới tốt." Thái Bình cong khoe môi, cười khen: "Không hổ là đệ tử thế gia, quả nhiên là văn công võ lược không gì không giỏi."

Trong lều có màn treo kín ba mặt, lại có bốn mươi tám ám lô đồng đặt xung quanh, nơi này vô cùng âm áp, Thái Bình để cho cung tỷ phía sau cúi áo choàng thêu tơ vàng, tiếp nhận lò sưởi tay, nhân thể đi đến cạnh Hoàng cô tổ mẫu ngồi xuống, thấp giọng nói chuyện với nhau, hai mẹ con thỉnh thoảng cười nhẹ liên tục.

Lông mày của Thái Bình đầy khí phách, có bảy phần tương tự bề hạ, khi cười đều toát lên vẻ uy nghi.

Nguyên Nguyệt đang cầm thìa ngọc thêm rượu, Thái Bình khẽ liếc nhìn nàng, uống cạn ly rượu, cười với Hoàng cô tổ mẫu: "Nguyên thị đã hầu hạ một lúc rồi, tại sao mẫu hoàng lại quên một tôn tức khác?" Bệ hạ cười lắc đầu, nói: "Ta đã quen dùng Nguyên Nguyệt, nhờ con nói mới cảm thấy trẫm là có ý thiên sủng." Bà nói xong, Thái Bình nhìn người bên cạnh Lý Long Cơ, Vương Hoàn đang ngồi liên đứng dậy rửa tay, tiếp nhận thìa ngọc từ Nguyên Nguyệt.

Đội hầu hạ Hoàng Thượng và Thái Bình xong, Vương Hoàn lại lần lượt thêm rượu cho tất cả các quận chúa đang ngồi. Đến chỗ Tiên Huệ bị nàng cố ý gây khó xử, đánh nghiêng ly rượu hai lần, tận đến khi Thái Bình lên tiếng trách mắng, Tiên Huệ mới chịu yên ổn, trong mắt mang theo địch ý. Ta hiểu Tiên Huệ là vì ta, dờ khóc dờ cười đánh mắt với nàng, ý bảo nàng đừng có ý sủng mà kiêu.

Không may, ánh mắt này bị Vương Hoàn vừa mới đứng dậy nhìn thấy, nàng ấy biến sắc, mím chặt môi đi đến trước ta hành lễ.

Ta thăm than bản thân đúng là mua dây buộc mình, nhìn nàng ôn hoà nói: "Trắc phi không cần thêm rượu cho ta, ta không uống được nhiều." Vương Hoàn cười cười, cúi người ngồi thấp xuống, tự mình cầm bình rượu từ tay cung tỷ rót ra một thìa, thêm đầy vào ly, rồi bảo cung tỷ một bên lấy thêm một ly không khác, thêm đầy lần nữa, mới buông thìa, nâng ly, cung kính nói: "Mặc dù tỷ tỷ còn chưa vào cửa, nhưng tương lai cũng là chính phi, làm mọi việc theo lý nên kính tỷ tỷ một ly." Nàng nói xong, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Mọi người giương mắt nhìn chúng ta, nàng khiêm tốn như thế, nếu ta không nhận ly rượu này, cũng không có cách nào cự tuyệt.

Ta khẽ cắn môi, suy nghĩ tới lui, bất quá thì nổi sởi mấy ngày, liền cầm lấy ly rượu, vừa muốn uống thì bị người phía sau bắt được cổ tay. Lý Long Cơ lạnh lùng nhìn ta: "Đã có bệnh cũ trong người, không cần bận tâm tục lễ này." Ta nhú mày nhìn hắn, đang muốn trả lời, Vương Hoàn đã cúi đầu, nói với Lý Long Cơ: "Là thiếp không hiểu chuyện, thỉnh Vương gia bớt giận."

Lý Long Cơ nhú mày nhìn nàng: "Tại sao bốn vương tức giận? Chẳng qua là quan tâm sức khoẻ Vĩnh An thôi, người đứng lên đi." Sắc mặt Vương Hoàn trắng bệch, còn muốn nói nữa, Thái Bình đã cười đánh gãy: "Long Cơ, trước mặt thánh giá tha cho người tội hồ nháo, mau trở về ngồi xuống", nàng vừa nói vừa quay sang Hoàng cô tổ mẫu: "Vĩnh An theo Nghĩa Tĩnh đại sư chép sách cũng đã nửa năm, chỉ bằng sớm gả nàng vào Đông cung, miễn cho Long Cơ cứ thường xuyên chạy đến Nhạn Tháp, không ra thể thống gì."

Ta chột căng thẳng, đẩy tay Lý Long Cơ ra. Nửa năm nay sao chép kinh, nếu Lý Long Cơ tiếp tục tìm cớ, sẽ khiến người khác nghi ngờ, ý chỉ tứ hôn này có thể tránh được một hai ngày, nhưng chẳng lẽ tránh được cả đời?

Lúc này, Hoàng cô tổ mẫu bỗng nhiên gật đầu, hơi trầm ngâm nói: "Án theo lệ cũ, hoàng tử hoàng tôn nếu đã nạp phi thì phải xuất cung, cũng nên sớm thành hôn đi, để tránh Lâm Tri vương phủ ngày sau không có chính phi chủ sự."

Ta kinh ngạc nhìn Hoàng cô tổ mẫu, Lý Long Cơ cũng mạnh mẽ buông tay, dường như cực kì khiếp sợ, ngay cả Thái Bình công chúa xưa nay vinh nhục không sợ cũng không tiếp lời. Chư vị quận vương bị cầm tù trong cung cũng đã mấy năm, đột nhiên hôm nay nhắc tới việc xuất cung ? Hoàng cô tổ mẫu nhẹ nhàng băng quơ một câu, ẩn ý tiết lộ tâm tư của bà đối với người thừa kế, thả đám người Lý Thành Khí ra cung, chẳng lẽ là muốn truyền ngôi cho Thái tử, còn có thiên hạ cho Lý gia sao ?

Ta vừa mừng vừa lo, mừng là nếu Thái tử đăng cơ, hôn sự của ta chắc sẽ có cơ hội xoay chuyển, lo là không biết có kịp không, chỉ cần ta chưa gả vào Lâm Tri vương phủ, hết thay vẫn có thể thay đổi.

Trong lều nhất thời yên tĩnh, không còn ai để ý nào động khi này giữa ta và Vương Hoàn nữa, tất cả đều lâm vào trạng thái bất an suy đoán.

Bỗng nhiên, xa xa có một con ngựa bất ngờ chạy lại, đến gần ngự tiền, thị vệ mới hốt hoảng nhảy xuống ngựa, sắc mặt tái nhợt quỳ gối dưới đài, cao giọng nói: "Bẩm Hoàng Thượng, Vĩnh Bình quận vương trúng tên té ngựa, đã lập tức đưa về lều cứu chữa."

Trong ngực ta đau nhói, hoảng sợ vịn tay ghế, không tin được điều mới vừa nghe. Lúc này, loảng xoảng một tiếng, Nguyên Nguyệt làm rơi bình rượu trong tay, mạnh mẽ đứng lên, sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chăm vào thị vệ bên dưới, lại sợ trước mặt thánh giá, không dám gần hỏi.

Hoàng cô tổ mẩu đứng dậy, nhíu mày: "Là ai gây nên?" Thị vệ kia run rẩy đáp: "Vừa rồi ở ngoài rừng, các vị vương gia và đại nhân đều tự mang theo thợ săn, nói là muốn tỷ thí một phen, không ngờ rừng cây rậm rạp, Hành Dương quận vương lại lỡ tay, tưởng nhầm Trương đại nhân là con mồi nên giương tên bắn, Vĩnh Bình quận vương liền lao thân ra cản."

Các nữ quyến nghe thấy, thấp giọng kinh hô. Hoàng cô tổ mẩu sắc mặt bình tĩnh, trầm mặc một lát mới lạnh lùng phản phó: "Việc này trăm sẽ không truy cứu, Vĩnh Bình quận vương bị thương như thế nào?" Thị vệ vội đáp: "Mới vừa rồi Thẩm Thái y xem qua, phía sau lưng trúng tên, may mắn tính mạng không đáng lo." Thái Bình hừ lạnh một tiếng, tiếp lời: "Lập tức đem thợ săn ở đây trưng tể thị chúng, vốn là theo hầu, không thể nhắc nhở đúng lúc các vị vương gia và đại nhân, chính là từ tội!"

Ta nhẹ nhàng thở hắt ra, ngay sau đó lại như dao đâm trong lòng, đau đớn không thôi.

Bỗng nhiên, vai bị đè nặng, Lý Long Cơ nắm chặt bả vai của ta, khí lực rất lớn, ta cảm thấy đầu vai đau đến tê dại, quay đầu nhìn hấn. Về mặt hấn lo lắng, xuất thần nhìn về phía rừng cây, ánh mắt lại lạnh lùng như băng.

Hoàng cô tổ mẩu dặn dò hai câu, đơn giản là bảo Thẩm Thu dụng tâm trị liệu, tùy thời bẩm báo tình hình. Bởi một chuyện này, tất cả mọi người đều ngậm miệng, mấy người thúc phụ từ xa đang điều dưỡng huynh đệ Trương thị, lúc Trương Xương Tông leo lên đài, trên mặt không còn chút máu, được Hoàng cô tổ mẩu nắm tay an ủi một lát, mới trở về hoàng trường*

*lều của vua

Đội mọi người tản đi, Nguyên Nguyệt đã vội vàng trở về lều của mình, còn ta vẫn ngồi ngây ngốc ở chỗ cũ.

Chuyện xảy ra ngoài ý muốn, Hoàng cô tổ mẩu muốn hạ chỉ hỏi cung, nhưng huynh đệ Trương thị sau khi trở về hồi phục tinh thần lại thấy lần này đã đánh mất mặt, nhất quyết phải đi săn thêm chừng ba ngày mới bằng lòng trở về, bà bắt đắc dĩ, truyền chỉ bảo các vị vương gia và đại nhân hai ngày sau đều phải cẩn thận, giả vờ săn bắn cùng hai người họ, không cần bày trò tranh đoạt tỷ thí.

Ta ở trong lều đứng ngồi không yên, hoảng hốt lo lắng, mới ra ngoài đứng trước cửa lều, nhìn lửa trại trong doanh địa, nhảy múa ca hát, không khí khẩn trương ban ngày đã trở thành hư không, Hoàng cô tổ mẩu hiếm khi vui vẻ, triều thần vương hầu tất nhiên càng tận tâm bồi chuyện.

"Vĩnh An", Lý Long Cơ đột nhiên xuất hiện sau lưng, thấp giọng nói: "Ta dẫn nàng đi thăm đại ca." Lòng ta căng thẳng, không trả lời. Trong cảnh tranh tối tranh sáng, thần sắc trên mặt hấn cực kì ngưng trọng: "Không cần lo lắng bị người khác nhìn thấy, ta sẽ đi cùng nàng, nếu bị bắt gặp cũng sẽ không nghĩ nhiều."

Ta cẩn thận quan sát, có dự cảm không tốt, hấn lại nói tiếp: "Lúc này đại ca cực kì hung hiểm, nếu nàng không đi..." Ánh lửa chiếu rọi vào, trong mắt hấn mông lung một tầng hơi nước, "Ta sợ nàng sẽ hối hận." Ta hít phải khí lạnh, gắt gao truy hỏi: "Tại sao thị vệ lại bẩm báo không giống?" Hấn nhếch môi cười khò: "Việc này trọng đại, tất nhiên trước mặt bệ hạ phải áp chế xuống, không nói nữa, theo ta đi." Hấn nói xong, xoay người bỏ đi trước, ta không hề do dự, nhanh chóng bước theo.

Đến ngoài lều Vĩnh Bình quận vương, Hà Phúc cùng vài nội thị đang canh giữ, không có nhiều thị vệ, xem chừng là tận lực muốn che giấu. Hà Phúc thấy ta thì khẽ run một chút, khom mình hành lễ, đưa chúng ta đi vào.

Trong lều cực kỳ im lặng, cứ mỗi bước ta đi, tim lại đập nhanh hơn một chút, đến khi theo Lý Long Cơ vòng qua bình phong, mới thấy ở đó có ba người.

Dưới ánh đèn, Lý Thành Khí nằm dựa trên giường, đang nói nhỏ nghị sự với Thẩm Thu, quần áo chỉnh tề như trước... Một bên, Nguyên Nguyệt đang bưng trà, bất gặp ta đột nhiên cả kinh, từ trên giường lui ra phía sau hai bước.

Ta yên lặng đứng lại, nhất thời trong lòng suy đoán đủ loại, trong mắt không còn thấy gì khác. Hấn cũng ngẩng đầu, khẽ mỉm cười với ta.

Thẩm Thu ngồi cạnh giường, tựa hồ nhận ra biến đổi của Nguyên Nguyệt, quay đầu nhìn ta một cái, khẽ thở dài, quay sang Lý Thành Khí cười gian: "Đáng tiếc đáng tiếc, mỹ nhân liễu chết đến thăm, anh hùng lại hoàn hảo không tổn hao gì." Nói xong buồm mũi tên, lắc đầu cười, thẳng lưng bước đi ra ngoài.

Lý Long Cơ đứng ở cạnh ta, nhỏ giọng phân bua: "Đừng trách ta, muốn trách thì trách Thẩm Thu, là hấn đề ra chủ ý." Nói xong, nhanh chóng cùng Nguyên Nguyệt lui ra ngoài.

Lúc này, trong lều chỉ còn ta và hấn. Ta thấy vẻ mặt có lỗi của hấn, mới chậm rãi lý giải tình cảnh vừa chứng kiến... Thì ra hấn vẫn khỏe mạnh, chẳng qua là nói dối Hoàng cô tổ mẩu mà thôi.

Nghĩ đến đây, thật sự là vừa tức vừa cười, muốn xoay người bỏ đi, lại không đành lòng. Mặc dù không bị thương, nhưng nhất định cũng là tình thế nguy hiểm bất ngờ, ta cần gì phải so đo kể sách nhỏ này của hấn?

Hấn chỉ ôn nhu nhìn ta, không nói lời nào, ta bị hấn nhìn đến căng thẳng, đi đến cạnh giường ngồi xuống: "Vì sao phải che giấu bệ hạ?"

Lý Thành Khi thấy ta tưởng thật, ý cười sâu thêm ba phần, nói: "Nàng không cần tìm hiểu kỹ, việc này liên quan đến đại sự, thật ra nói tiếp, bất quá cũng là hoàng quyền tranh đấu dính dáng đến nam sủng." Ta khó hiểu nhìn hấn: "Là người nào muốn mạng Trương Xương Tông, có đúng như người ta nói là Hành Dương quận vương bắn tên?" Hấn thần nhiên đáp: "Thợ săn có mặt khi ấy đã chết hết, Trương Xương Tông kinh hách quá độ, ngã đi, tất nhiên cũng không thấy. Đến tột cùng là ai, còn cần phải điều tra"

Ta nghe hấn vân đạm phong khinh nói xong, nhớ lại vẻ mặt kinh hoàng của Trương Xương Tông, không khỏi cười ra tiếng. Hấn cũng mỉm cười, im lặng ngắm nhìn ta, đợi ta ngừng cười, mới nói: "Vừa rồi Long Cơ nói với nàng thế nào?" Ta rầu rĩ âm ức trả lời: "Nói mệnh chàng ở sớm tối." Hấn thở dài: "Nếu không phải như thế, nàng thật sự sẽ không tới sao?"

Ta bị hấn hỏi, nhất thời nghẹn họng, không tự giác nhớ tới hình ảnh khi này Nguyên Nguyệt dâng trà cho hấn, thần sắc âm đạm. Nếu không như thế, ta sẽ tới sao? Thật sự có thể nhẫn tâm không đến sao? Cho dù đến thì có sao, bất quá là uống rượu độc giải khát thôi, hôm nay Thái Bình công chúa nhắc đến việc thành hôn, ngày khác sẽ còn người khác nhắc tới...

Ta quay đầu, cổ ra vẻ bình tĩnh đáp: "Tâm tư của Nguyên phi đối với chàng, ai nấy cũng đều thấy. Huống hồ, ngày sau chắc chắn chàng sẽ có cơ thiếp thành đàn, con cái đông đúc, thêm một Vinh An cũng không nhiều lên, mà thiếu một Vinh An không chừng còn bớt đi một tai họa."

Hấn trầm mặc thật lâu, từ sau lưng ôm lấy ta, nhỏ giọng thì thầm: "Sáu tuổi thúc thúc hiểu ta nhất bị ban thưởng tử, cùng năm đó, Hoàng tổ mẫu sắc phong ta làm Thái tử. Mười bốn tuổi bị phế ngôi Thái tử, mười sáu tuổi mẫu phi bị chết không minh bạch, đến nay không thấy xác không dám tể bái. Mười bảy tuổi bị Lai Tuấn Thần vu hãm mưu phản, ném trái hết hình phạt trong Thiên Lao, cứu tử nhất sinh sống cho tới bây giờ. Việc hôm nay thật ra chỉ là một góc của tảng băng, thân là hoàng tôn nhưng ngày ngày tính mạng đều bị đe dọa, sinh tử không biết ra sao. Ta như vậy, không còn sức lực gánh vác thêm nhiều sinh mệnh, chỉ ngoài trừ phụ thân huyênh đênh", hơi thở hấn âm áp đều đều, im lặng một lát, mới nói tiếp: "Còn có nàng."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Vây sẵn (3)

Ta cúi đầu, hốc mắt nóng lên.

Hấn thở dài, ở bên tai ta ôn nhu nói: "Thanh thanh tử tội, du du ngã tư. Túng ngã bất vãng, tử ninh bất lai? Khiêu hề thoát hề, tại thành khuyết hề. Nhất nhật bất kiến, như tam tháng hề*." Cùng một câu này, bảy năm trước là khi gặp hấn ở yến tiệc Dịch Nhân Kiệt, chỉ làm ta bất an mơ hồ, mà nay đã trở thành một tầng ý tứ khác.

*Trích từ bài Tử Khâm trong Kinh Thi

Dịch thơ:

Xanh xanh thất lũng

Tương tư dai dẳng

Lâu không gặp Người,

Người nữ buồn xuôi?

Ngày nhớ, đêm trông

Bên tường cao vọi.

Không thấy một ngày

Như ba tháng đợi.

Ta tựa vào ngực hấn, lắng nghe từng câu từng chữ, nhớ tới tình cảnh ở tướng phủ khi xưa. Năm đó mới vào cung không biết sâu cạn ra sao, tự cùng hấn hứa hẹn hôn ước, nay mắt thấy hoàng quyền trong gang tấc, lại hung hiểm khó dò... Ta với hấn, một người là Vô gia quận chúa, một người là hoàng tôn trưởng tử, trong mắt người ngoài là tôn quý vô thượng, nhưng ngay cả tính mạng bản thân cũng không thể nắm trong tay, làm sao dám mơ gì xa hơn.

Hai người cứ yên tĩnh như vậy, đột nhiên ta nhớ tới chuyện Tiên Huệ, bèn hỏi: "Trong nhà Trương Cửu Linh đã có vợ con gì chưa?" Lý Thành Khi lắc đầu: "Không có." Ta ừ một tiếng, nói tiếp: "Vĩnh Huệ đến tuổi xuất giá rồi, Hoàng cô tổ mẫu e là muốn tử hôn, chàng có biết nàng có ý với Trương Cửu Linh không, ta sợ nàng không hiểu chừng mực trong đó, nói ra lời không nên nói, dẫn tới đại họa."

Hắn trầm ngâm một lát, trả lời: "Bất kể Trương Cửu Linh có tâm hay là vô tâm, Tiên Huệ nhất định sẽ phải gả cho Võ gia, việc này ta cũng đã nghĩ tới." Ta thấy hắn bình thản, nghĩ có lẽ cũng không gấp gáp, gật gật đầu, không nói thêm nữa.

Lý Long Cơ từ sau bình phong đi vào, gặp chúng ta chột dừng lại. Hắn cúi đầu lui ra phía sau hai bước, thấp giọng nói: "Cô cô đến đây."

Ta vội đứng lên, cảm giác Lý Thành Khí nắm tay ta, lại lập tức buông ra, ý bảo ta lui sang một bên.

Ngoài lầu có tiếng thình an, khi ta cùng với Lý Long Cơ đi ra ngoài bình phong, đã có người vén rèm tiến vào, Thái Bình tươi cười rạng rỡ toả nắng. Ta cúi người vãn an nàng, Lý Long Cơ cũng cười hành lễ: "Cô cô."

Thái Bình quét mắt nhìn hai ta, ánh mắt dừng trên người ta một chút, ý vị thâm trường cười cười: "Long Cơ người thiên vị thật là rõ ràng, sao không thấy Vương thị?" Lý Long Cơ chỉ cười không đáp, ta đành vội giải thích: "Là Vĩnh An cố ý muốn tới, Vĩnh Bình quận vương coi như là sự phụ Vĩnh An, lần này bị trọng thương theo lý nên đến thăm." Thái Bình thờ ơ gật đầu: "Nếu người không tới ta cũng quên." Nàng nói xong, vòng qua bình phong, bên trong truyền đến âm thanh trò chuyện hỏi han ân cần.

Ta và Lý Long Cơ nhìn nhau một cái, hắn nói nhỏ: "Tiểu quận chúa đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo, lần này là có phải cảm tạ ta?" Ta trừng mắt không thèm để ý, hắn sờ sờ khoe môi, cúi đầu cười, mắt nhìn ra cửa.

Hà Phúc vén màn, Nguyên Nguyệt đang cầm nước trà đi đến, ta xấu hổ cười cười, vội vàng chạy ra ngoài lầu.

-

Từ khi Khiết Đan đánh chiếm Dục Châu, Dịch Nhân Kiệt liền được bệ hạ đề bạt, nội trong một năm đã thăng chức liên tục, dân chúng ca tụng công đức, các nơi lập bia ghi nhớ ân huệ.

Đợi khi gặp lại, ông đã là Loan đài thị lang, tương đương chức Tể tướng.

"Dịch công", ta từ Nhạn Tháp đi ra, gặp Dịch Nhân Kiệt đang đi tới, mừng rỡ chạy đến hành lễ: "Chúc mừng Dịch công đã nhận lại chức Tể tướng." Dịch Nhân Kiệt gật đầu, cười nói: "Nhiều năm không gặp, tiểu Quận chúa đã trưởng thành rồi."

Ta thấy ông đã già đi nhiều, tóc gần như bạc trắng, thâm tâm này sinh vài phần cảm khái: "Ta lớn thêm một tuổi, Dịch công lại càng oai phong thêm một bậc. Vài năm nay, trong ngoài triều đình đều nhắc tới chiến tích của người, mặc dù đang ở địa vị cao nhưng vẫn tìm hiểu đời sống dân tình, đó là phúc khí của bá tánh."

Dịch Nhân Kiệt cười lắc đầu: "Vốn là tới thăm bạn cũ, gặp quận chúa cũng coi như có duyên, đúng lúc đang muốn đi ngắm rừng phong, quận chúa có nguyện ý bồi bổ tướng một chút?" Ta thấy trong mắt ông có thâm ý, gật đầu theo ông đi dọc theo Nhạn Tháp, hướng về ngự hoa viên.

Trong ngự hoa viên trồng rất nhiều cây phong, lúc này là khi lá phong dần chuyển sang sắc đỏ, đỏ rực cả một trời, trông rất đẹp mắt.

Dịch Nhân Kiệt vừa thưởng cảnh, vừa nói: "Mới vừa rồi khi diện thánh, bệ hạ có nhắc tới chuyện thành hôn của quận chúa, tâm tình vô cùng tốt." Ta âm thầm cười khò, đành tỏ vẻ thần nhiên: "Trong cung đã chuẩn bị cho lễ cưới từ nửa tháng trước, đến lúc đó nhất định sẽ náo nhiệt phi thường, Hoàng cô tổ mẫu tất nhiên vui mừng". Ta nghĩ nghĩ, lại nói tiếp, "Huống hồ tháng trước Khiết Đan lui binh, trong cung lại có hi sự, xem như cũng hợp cảnh."

Nửa tháng trước, Vương Hoàn phát hiện có hi mạch, Hoàng cô tổ mẫu mừng rỡ, lại thầm oán ta chậm chạp không thành hôn, để cho trác phi đoạt trước, bởi vậy trước mặt mọi người định ra ngày thành hôn. Nhân dịp vui vẻ, Hoàng cô tổ mẫu cũng nhắc tới Nguyên Nguyệt vẫn chưa có động tĩnh, bèn đem một đôi tỷ muội Thanh Hà Thôi thị ban cho Vĩnh Bình quận vương, trêu rằng làm ca ca mà để đệ đệ giành trước, cũng nên sớm có con nối dõi mới tốt.

Tùng đạo ý chỉ, trong mắt các thúc phụ, là bệ hạ coi trọng Lý gia. Liên tiếp ban tứ hôn, đã thế đầu năm nay lúc đi săn, bệ hạ còn cho phép con cái Thái tử ra cung lập phủ riêng, cửu thần Lý gia là Dịch Nhân Kiệt lại vào triều khôi phục chức Tể tướng, tương đương với việc chèn ép thế lực Võ gia.

Dịch Nhân Kiệt mỉm cười, không tiếp tục đề tài này.

"Khi bốn tướng nhập kinh, nghe phổ phường lưu truyền bài 'Lục Châu oán', không biết quận chúa có từng nghe?" Ta nghĩ nghĩ, đáp: "Có nghe cung nhân bàn tán qua." Kỳ thật, không chỉ là cung nhân lên lút bình luận, ngay cả Hoàng cô tổ mẫu cũng từng vì thế mà nổi giận.

Năm trước thúc phụ Võ Thừa Tự giành vũ cơ của một triều thần, ai ngờ người nọ là một kẻ si tình, cuồng dại mê luyện vũ cơ này, không chịu cưới vợ nạp thiếp, nhưng ngại thúc phụ quyền thế không dám đòi lại, chỉ có thể bí mật viết bài 'Lục Châu oán' gửi tặng nữ tử này.

Nàng kia thấy tiếng thơ như tiếng lòng, bi thương oán hận, cho rằng không thể đền đáp, chỉ có thể đập đầu tự sát. Việc này nếu dừng ở đây, nhiều nhất là thúc phụ cường ép chia rẽ nhân duyên, liệt nữ trung trinh làm người ta thổn thức. Nhưng người bị cả thành Lạc Dương trào phúng là thúc phụ, lấy tính tình của hắn để giở bỏ qua, tìm một tội danh không có, hại chết triều thần kia, cứu tộc liên quan giết sạch.

Nếu là năm rồi, việc này tuyệt đối sẽ không truyền đến tai Hoàng cô tổ mẫu, đương nhiên là đã bị bịt miệng che giấu. Nhưng giờ này ngày này, bên người Hoàng cô tổ mẫu là huynh đệ Trương thị, cũng là người của Thái Bình, chỉ tùy tiện nói mấy câu, liền làm cho Hoàng cô tổ mẫu giận tím mặt, trước mặt mọi người mắng mỏ Võ Thừa Tự, Võ gia chư vương không một ai dám che chở.

Ta không hiểu vì sao Định Nhân Kiệt nhắc tới việc này, chỉ im lặng chờ ông tiếp tục.

Ông hít một hơi, trầm giọng nói: "Tình này mặc dù đáng thương, nhưng lại hại chết vô số mạng người, thì từ dù có kiểu diễn, suy cho cùng cũng là bùa đòi mạng thôi." Ta nghe lời này, giật mình hiểu ra, trầm mặc một lát, mới nhìn chăm chăm trên lá phong như lửa đỏ trên cây, chậm rãi nói: "Một bài 'Lục Châu oán' có thể lưu truyền thiên cổ, nhưng vì vậy mà hại chết người, trong sử sách nhiều nhất chỉ lưu một câu 'Tộc nhân tấn trụ'. Nếu là tình đến nỗi này, không bằng quên hết tốt hơn."

Định Nhân Kiệt cười nhìn ta: "Quận chúa nhiều năm theo hầu bệ hạ, so với người thường quả thực rất hiểu chuyện."

Ta trịnh trọng hành lễ, nói: "Hoàng quyền gang tấc, tuyệt không dám vọng động (*làm bừa*). Định công vì triều đình hao tâm tổn sức, không cần vì chuyện vụn vặt này mà lo nghĩ", ta thấy ông tìm cách an ủi, khổ sở càng sâu, nói thêm một câu: "Một năm kia Định công bỏ lỡ việc vui, lần này Vĩnh An thành hôn, cần phải hào hào uống vài chén, coi như là hoàn trả tiệc rượu nhậm chức lúc trước."

Dứt lời, ta lại cùng ông dạo thêm một lát, mới cáo lui trở về cung.

Vào phòng, Lý Long Cơ đang ngồi sau bàn học, giúp ta sao chép kinh, hần thấy ta trở về, ngẩng đầu cười cười, lại tiếp tục cúi đầu viết, hình như cực kỳ hứng thú. Ta đi đến cạnh bàn, giục quyền kinh trong tay hần, nói: "Vương thị đang mang thai, người còn chạy đến chỗ ta, nếu nàng tức giận sẽ ảnh hưởng không tốt tới thai nhi."

Lý Long Cơ bắt chéo chân lên bàn, giọng điệu lạnh nhạt: "Nàng mang trưởng tử của bốn vương, mừng còn không kịp, làm gì tức giận?" Hần thấy ta không nói lời nào, lại nói: "Có con trưởng tử lại là vọng tộc chi nữ, nếu quá mức sủng ái, ngày sau nàng nhập môn thì còn địa vị gì nữa?"

Ta bị hần đáp trả liên tiếp hai câu, á khẩu không cãi được, chỉ cười khổ nói: "Triều đình quyền mưu, hậu viện nữ quyền, thật ra trong lòng người đã có tính toán." Hần nhận ra ta bức bối, chống cằm nhìn ta, cười híp mắt: "Nghe ngữ khí nàng không tốt, có phải oán ta thiên sủng nàng ta, để cho trắc phi mang cốt nhục trước?"

Ta không trả lời, đi đến bàn trang điểm, từ trong tráp lấy ra một túi gấm màu hồng, đưa tới trước mặt hần: "Vật này tặng Vương Hoàn." Hần mở túi gấm ra, thấy bên trong là một tượng phật nhỏ bằng vàng, sừng sốt: "Đây là Nghĩa Tịnh đại sư tặng nàng, nàng đưa cho nàng ta làm cái gì?" Ta cột kín túi gấm kia, nhét vào tay hần: "Tặng quà phải có thành ý, vật này vừa hợp."

Hần nhìn chăm chăm túi gấm một lát, nhẹ giọng nói: "Vương thị vào phủ đã có một năm, nếu vẫn không có động tĩnh, Thái Nguyên Vương thị chắc chắn sẽ kén đáo quờ trách." Ta gật đầu: "Ta biết, huống hồ Vương Hoàn không chỉ là nữ nhi vọng tộc, phụ thân của nàng nắm giữ binh quyền, sau này người còn phải cậy vào", ta nghĩ nghĩ, bổ sung thêm: "Huống hồ một khi Vương thị có trưởng tử, nếu người muốn cưới thêm, Thái Nguyên Vương thị cũng sẽ không nói gì."

Lúc này, Nghi Hi đi vào, hỏi Lý Long Cơ có muốn dùng bữa lúc này hay không, ta vừa muốn cự tuyệt, hần đã gật đầu đồng ý trước.

Ta bắt đầu nhìn hần, hần giả bộ không thấy, thành thoi uống ngụm trà: "Nửa tháng rồi ta không gặp nàng", nói xong, buông chén trà, đem tượng phật trả lại cho ta: "Nghe người ta nói nàng mới có thêm một muội muội, xem như bốn vương mọn hoa hiển phật, thưởng cho muội muội nàng."

Dùng xong bữa tối, ta và hần thay xiêm y, không nhanh không chậm phẩm trà chơi cò, đến khi tối khuya, mới bị ta giả thua dỗ đuổi đi. Ta đang thu thập tàn cục, bỗng thấy Uyển Nhi chạy vọt vào, sắc mặt xanh trắng nhìn ta, cung tỳ nội thị khom người thối lui sang một bên, hít thở mạnh cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tì thiếp tứ phẩm

Uyển Nhi làm ta giật mình, đang muốn cho mọi người lui ra, nàng đã tiến lên bắt lấy cổ tay ta, trầm giọng nói: "Bệ hạ cho truyền muội." Ta thấy nàng muốn nói lại thôi, biết nơi này nhiều người không tiện, đành bảo Nghi Hi lấy áo choàng, vội vã chạy theo nàng ra cửa.

Bên ngoài có vài nội thị lạ mặt, gặp hai ta liền khom mình hành lễ, nhắm mắt theo sau.

Uyển Nhi giữ im lặng suốt cả đoạn đường, chỉ gắt gao nắm chặt tay ta, mím môi, đợi tới trước cửa điện, mới có cơ hội thì thầm: "Đi vào đó là cửu tử nhất sinh, nói năng cẩn thận." Ta gật gật đầu, bước nhanh đi vào điện.

Trong điện đèn đuốc thấp sáng trưng, cung tỳ nội thị đều đã lui xuống, chỉ có Tiên Huệ đang quỳ gối chính giữa, thấp giọng nức nở.

Hoàng cô tổ mẫu nhủu mày nhìn nàng, gập ta đi vào thỉnh an, mới mời một nói: "Vĩnh An, đến đây." Ta vừa thấy Tiên Huệ đã ần ần đoán được vài phần, tìm chột đập dồn dập, giọng cười bước qua, đến bên cạnh bệ hạ.

Bệ hạ không vội vã nói chuyện, chỉ thâm trầm quan sát. Ta cúi đầu nhìn dưới mặt đất, trong đầu dự đoán hết thấy kết quả tệ nhất, có thể làm Uyển Nhi sợ hãi đến như vậy, Tiên Huệ một mình quỳ gối ở đây, chắc chắn là Hoàng cô tổ mẫu đã biết chuyện Trương Cửu Linh. Chỉ là không biết từ miệng Tiên Huệ bà đã nghe được bao nhiêu, rồi tự mình suy đoán ra bao nhiêu.

Trong điện tràn ngập mùi trầm hương say lòng người, nhưng hiện chỉ làm người ta hít thở không thông.

"Vĩnh An, Tiên Huệ bị trầm ngưng chiều quá thành kiêu căng, vẫn không bằng người lúc còn nhỏ", Hoàng cô tổ mẫu mở miệng: "Nàng có kể trầm nghe một ít, chỉ bằng hỏi trực tiếp người." Ta gật gù đầu, ngược mặt nhìn thẳng, bà thở dài, nói tiếp: "Trương Cửu Linh còn trẻ phong lưu, Tiên Huệ đối đãi với hắn có phần đặc biệt, chỉ là không hiểu chuyện gây kinh động tới người khác, việc này cũng may nhờ người suy nghĩ chu đáo, bận tâm đến thể diện hoàng gia."

Trong lòng bàn tay ta đã ẩm ướt mồ hôi, nghe bà chậm rãi nói xong, vẫn không dám máy may cử động.

Hoàng cô tổ mẫu ôn hòa nói: "Chỉ là có một số việc trầm chưa hiểu được, trầm chỉ biết người và Long Cơ quen biết từ nhỏ, lại không biết người và Thành Khí quen biết nhau còn sớm hơn." Ta cười cười, cố gắng trấn định đáp: "Khi Định công nhậm chức Tể tướng, Vĩnh An có dịp gặp Vĩnh Bình quận vương, sau lại nhờ quận vương vẽ giúp vài mẫu chữ, trò chuyện đôi lần, cũng không tính là thân thiết."

Hoàng cô tổ mẫu chỉ trầm ngâm nhìn ta, vui giận không hiện.

Nếu không có sự việc đêm đó, lời này nói ra bà có lẽ sẽ tin. Nhưng Tiên Huệ đã kể ra hết, ta và Lý Thành Khí ở cùng nhau một đêm, cũng không phải người vào cung thông báo, đương nhiên không đời nào tin ta. Từng chi tiết nhỏ trong mấy năm nay, bà chỉ cần đem toàn bộ suy nghĩ lại một lần, sẽ đoán được tám chín phần, còn một phần cuối cùng, chẳng qua là chờ ta tới nhận tội.

Lúc này mọi lời xảo ngôn đều là tội lừa dối Thiên tử, chỉ có nhận tội may ra còn có cơ hội giải thích.

Nghĩ đến đây, ta không mong được gặp may, quỳ mạnh xuống, cúi thấp đầu: "Tôn nhi khấu thỉnh Hoàng cô tổ mẫu trách phạt."

Bà chỉ thần nhiên hỏi: "Người bảo trách phạt là thế nào, mà đã quỳ xuống? Tiên Huệ đến cầu trầm, người cũng đến cầu trầm, trầm quả thật không rõ. Nàng cầu được thành toàn nhân duyên, Vĩnh An, người cầu cái gì?"

Ta khấu đầu thật mạnh, thấp giọng thưa: "Mặc dù Vĩnh An được tứ hôn cho Lâm Tri quận vương, nhưng lại sinh tâm ái mộ với hoàng huynh của hắn, cầu Hoàng cô tổ mẫu trách phạt." Ta nói xong, cảm giác được Tiên Huệ trừng mắt nhìn ta, khổ sở càng sâu. Dù đã có dự tính trước, cũng không ngăn trở được tính liêu lĩnh của nàng, nay Trương Cửu Linh sẽ như thế nào không thể đoán được, chỉ cầu mong đừng là họa sát thân với Lý Thành Khí.

Hoàng cô tổ mẫu tựa hồ cũng không ngoài ý muốn, bình thần nói: "Ý của người là, trầm tứ hôn sai người rồi chẳng, hay người và Tiên Huệ giống nhau, đều là cầu trầm thành toàn nhân duyên?"

Ta thở sâu, ổn định tâm thần trả lời: "Vĩnh Bình quận vương dù tốt, nhưng trong lòng ngài không có Vĩnh An. Kể từ khi bị quận vương dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, nay Vĩnh An một lòng chỉ có Lâm Tri quận vương, không thể chứa người khác, hôm nay chỉ vì đêm đó lỡ mạng, cầu Hoàng cô tổ mẫu trách phạt."

Hoàng cô tổ mẫu lạnh lùng thốt lên: "Ngẩng đầu nhìn trầm." Ta theo lời ngẩng đầu, cố gắng bình tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt tinh tường kia, bà đánh giá ta hồi lâu, thở dài, nói: "Nếu người thật lòng thích Thành Khí, gả cho hắn cũng là tôn tức trầm, chỉ là đáng thương cho tấm lòng của Long Cơ với người."

Ta nhìn ý cười của bà, chớp mắt một cái hoảng hốt.

Đạo chi tứ hôn mà ta nhiều năm chờ đợi, lúc này chỉ cần gờ tay là chạm được, nếu không phải rơi vào lúc tình cảnh này, ta nhất định sẽ không khống chế được mà dập đầu tạ ơn. Nhưng Hoàng cô tổ mẫu vốn đa nghi dữ dội, chỉ cần ta nhẹ gật đầu, chẳng khác nào phủ định những lời vừa rồi, ta và Lý Thành Khí từ đôi bên tình nguyện sẽ biến thành âm độ trần thương, không nghi ngờ là đẩy hắn vào tội chết.

Ta siết chặt nắm tay kiềm nén, mỗi một chỗ trên người đều đau đớn, nhẹ lắc đầu: "Vĩnh An nguyện vì thế mà chịu trách phạt, cũng không nguyện gả cho Vĩnh Bình quận vương. Trong lòng Vĩnh An chỉ có Lâm Tri quận vương, mặc kệ vì nô vì tỳ, sống hay chết, cả đời này chỉ cầu được ở cạnh Lâm Tri quận vương." Lời này vừa ra khỏi miệng, ta cảm thấy trái tim cũng bị khoét sạch, tất cả đau thương trôi qua như dòng nước, yên tĩnh không tiếng động, chỉ thầm cầu mong tia hi vọng cuối cùng.

Hoàng cô tổ mẫu quan sát ta, ý cười trong mắt tan biến hết, chỉ còn khí lạnh như băng. Bà trầm giọng gọi ra ngoài điện: "Uyển Nhi, tiến vào." Uyển Nhi vốn đang đợi bên ngoài liền bước nhanh đi vào, sắc mặt như thường hành lễ nói: "Nô tỳ ở đây." Hoàng cô tổ mẫu không hề ngoá ta, lạnh lùng phản phó: "Nghien mực, trầm muốn hạ chỉ."

Uyển Nhi đến cạnh thư án, kéo tay áo nghiền mực, cầm bút chờ đợi.

Hoàng cô tổ mẫu trước tiên là nhìn thoáng qua Tiên Huệ đang quỳ dưới đất, nói: "Ban thưởng Vĩnh Thái quận chúa gả cho con trai của Chu quốc công Võ Thừa Tự, Võ Duyên Cơ." Tiên Huệ ngẩng mạnh đầu, muốn nói gì, bị bệ hạ dùng ánh mắt lạnh lùng chặn lại, chỉ có thể chây lẹ không ngừng, bà vai run run dập đầu tạ ơn.

Bà trầm ngâm một lát, nói tiếp: "Vĩnh Bình quận vương ý sủng mà kiêu, không để ý lễ pháp, giáng phong Thọ Xuân quận vương, Vĩnh An quận chúa khi quân phạm thượng, niệm tình nhiều năm nay thị giá vô sai*, chỉ lột bỏ phong hào, xoá tên khỏi gia phả Võ gia, ban cho Lâm Tri quận vương làm tì thiếp tứ phẩm, Lâm Tri quận vương trách phi Vương thị xuất thân vọng tộc, ôn lương kính cần nghe lời, phong thành chính phi", Uyển Nhi dừng bút, Hoàng cô

tổ mẫu lại nói: "Nữ nhi Hằng An vương Võ Vinh Huệ, trời sinh có tướng đại quý, tứ hôn Lâm Tri quận vương làm trắc phi, tròn mười ba tuổi lập tức thành hôn."

*Hầu vua ko có mắc lỗi gì

Đội ban xong hết thấy, bà mới thở dài thật sâu: "Trẫm khiến Long Cơ mất đi một Võ gia quận chúa, chỉ có thể lấy muối muối người bù đắp."

Ta biết bà còn bán tín bán nghi, nhưng cuối cùng vẫn buông tha chúng ta. Ta chỉ lẳng lặng khấu đầu, cung kính nói: "Vinh An tạ Hoàng cô tổ mẫu thành toàn." Một cái khấu đầu này, từ nay về sau trong Thái Sơ cung không còn ai là Vinh An quận chúa nữa.

Hoàng hôn ngày kế, ta liền bị đưa đến Đông cung, đến phủ Lý Long Cơ. Sáng sớm ý chỉ ban ra, tất cả mọi người trong cung đều biết tin, phần lớn ai cũng suy đoán, ta là một Võ gia quận chúa được sủng ái, đến tốt cùng tại sao bị phạt nặng như thế, đường đường một Lâm Tri Vương phi, chỉ trong một đêm liền bị giáng xuống tứ phẩm tì thiếp.

Lý Long Cơ còn trẻ, chỉ có một chính phi Vương thị cùng hai thị thiếp thuở nhỏ, ta được an trí tại Triều Nhan điện, đêm động phòng hoa chúc chỉ có đôi hỉ nền cùng hai ly rượu, nhưng trái lại lễ phẩm được ban cũng không ít.

Ta ngồi trên giường, cho đến khi hỉ xưng* vén ra ánh sáng, nhìn thấy Lý Long Cơ mím chặt môi, đem hỉ xưng ném sang một bên cho tỳ nữ, đuổi hết nội thị cung tỳ ra ngoài.

*Minh nghĩ là cái đòn cân dùng để vén khăn che mặt cô dâu @@

Hắn rót chén trà, đi đến bên giường, đưa cho ta, nói: "Nếu mệt môi thì ngủ trước đi." Ta cười cười nhìn hắn, tiếp nhận trà, nhấp một ngụm. Hắn hiển nhiên hơi luống cuống chân tay, ngồi lại không ngồi, đứng cũng không biết đứng thế nào, loay hoay một lát mới thở dài: "Nếu không phiền lụy, hãy nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ta mỉm cười vỗ vỗ bên cạnh: "Ngồi xuống nói đi." Hắn thở dài một hơi, ngồi xuống oán giận: "Nàng còn cười được?" Ta ngồi yên, nghiêng đầu nhìn hắn nói: "Ta nói với Hoàng tổ mẫu, trong lòng ta chỉ có người, mặc kệ vì nô vì tỳ, sống hay chết, cả đời này chỉ cầu được ở bên cạnh người. Nếu không tui cười, chẳng phải làm người ta đoán mò?"

Hắn có vẻ kinh ngạc, nửa cười nửa không, mang theo một tia bất đắc dĩ: "Vinh An, còn nhớ rõ ta nói gì với nàng không? Nếu nàng thật sự gả cho ta, vô luận ta vì phụ huynh, vì Lý gia cưới bao nhiêu nữ nhân, vô luận các nàng xuất từ vọng tộc nào, đều không có ai có thể khi dễ nàng." Ta nghe hắn gần từng tiếng, lặp lại lời hứa lúc trước, sớm không còn khí lực tươi cười: "Ta tin, bất quá người cũng không thể vì ta mà đắc tội vọng tộc, dù sao trước mắt người được sủng ái, nhưng cũng là quận vương bị mất quyền lực."

Hắn nhú mày: "Nàng cho là bốn vương ngay cả vài nữ nhân cũng không thể quản tốt sao?" Ta lắc đầu: "Nên có tôn ti, chung quy không thể phá bỏ, nếu không rơi vào kẻ ngoài sẽ là phiền toái." Hắn chăm chú nhìn ta, qua một lát mới nói: "Trong cung này ai mà không biết tâm tư ta đối với nàng, đem đó thành hôn thành hôn xong ta liền đi tìm nàng, là vì đề phòng ngày sau nàng ta khi dễ nàng." Ta nhìn hắn cười cười: "Ta biết."

Hắn không nói thêm nữa, nâng tay giúp gỡ lược trên búi tóc, tháo trâm cài đầu, càng tháo càng loạn, không khỏi thở dài chán nản: "Bốn vương không ngờ có ngày sẽ làm việc này, xem ra ta cũng có tay nghề làm cung tỳ". Ta không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào đôi nền hồng, mặc hắn đùa nghịch, qua một hồi lâu, hắn mới gỡ xong hết, cầm một đồng trong tay, đi đến bàn trang điểm quăng vào, rồi thay ta đổi chén trà.

Ta nhìn hắn qua lại không ngừng, biết là hắn cố ý như thế, lại không biết nên khuyên thế nào, chỉ phải đứng dậy tắt đèn, rồi thôi tắt nến hỉ.

Hắn ngừng bước chân, đợi cho dần thích ứng với bóng tối, mới đi đến trước mặt ta, thấp giọng nói: "Tối nay nàng ngủ giường, ta ngủ tháp." Ta gật gật đầu, đi đến giường buông màn trướng, lắng nghe tiếng hắn ngủ, mới nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vinh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tân oán

Trong đình tức thì yên tĩnh, không có ai dám lên tiếng.

Hắn đi đến hai người đang quỳ trước mặt, lạnh lùng nói: "Vinh Huệ quận chúa tuổi còn nhỏ, nếu gặp mưa nhiễm hàn, bốn vương phải ăn nói với Hằng An vương thế nào? Võ gia quận chúa, Lâm Tri vương trắc phi tương lai, há có thể như trẻ con ngoài phố mặc cho các người bài bố, nếu việc này truyền vào tai hoàng tổ mẫu, ngay cả bốn vương cũng không giữ được các người, nói gì đến Thanh Hà Thôi thị!". Sắc mặt Thôi thị tỳ muội trắng bệch, không cãi lại một câu.

Hắn còn trách nặng thêm nữa, mới nhìn về chỗ Lý Long Cơ: "Ôm Vinh Huệ trở về đi." Lý Long Cơ gật đầu, đưa Vinh Huệ cho Hạ Chí, bảo nội thị đem ô cho hắn, gọi ta một tiếng.

Ta đi đến hướng Lý Thành Khí, hành lễ nói: "Quận vương, thiếp thân cáo lui." Hắn khẽ gật đầu: "Thật có lỗi." Ta chợt khựng lại, khi ngẩng đầu nhìn hắn, tầm mắt đã lướt qua nhau.

Hắn chau mày nhìn chằm chằm vào Thôi thị tỷ muội, ta cũng không dám ở lâu, vội ra khỏi đình, đi từng bước trong mưa. Tức thì, trên đầu xuất hiện một cái ô, Lý Long Cơ cùng ta đi phía trước, nội thị và Hạ Chí theo phía sau, không xa không gần, cách khoảng năm sáu bước.

Nước mưa rơi lộp bộp trên mặt ô, vừa nặng vừa mạnh, ta và hắn lại cực kì im lặng.

Đội đi rất xa, Lý Long Cơ mới thấp giọng: "Thật có lỗi." Ta khẽ mỉm cười, không nhìn hắn. Qua một lát, hắn chưa chút nói tiếp: "Ta mới nói muốn che chở nàng, liền hại nàng như thế, chẳng lẽ ngay cả câu thật có lỗi cũng không nguyện ý nghe sao?" Ta dừng bước, ngắm nhìn hắn, mới cười hỏi: "Hoàng tổ mẫu ban tượng gỗ Nhĩ Hải cho Vương thị, vì sao người đưa đến chỗ ta?"

Nội thị theo sau cũng đều dừng lại, yên lặng chờ chúng ta.

Lý Long Cơ trầm mặc một lát, nói: "Việc này là ta lo lắng không chu toàn." Ta lắc đầu: "Thiên sủng ta không chỉ làm cho Vương Hoàn kiên kị, còn để cơ thiếp ngày sau nhập môn phải biết khiêm nhường, quan trọng nhất là khiến Hoàng tổ mẫu hài lòng, đúng không?"

Hoàng tổ mẫu thích nhất là tứ hôn cho Lý gia với Võ gia, bởi vì sau này huyết mạch tương liên, tránh xảy ra hoạ diệt cả họ. Mặc dù ta bị tước phong hào, nhưng vẫn là con cháu Võ gia, Lý Long Cơ thiên sủng ta như thế, tất nhiên hợp với tâm tư Hoàng tổ mẫu.

Huống chi, việc truyền thừa ngôi vị Hoàng đế đang ở thời điểm mấu chốt nhất, mỗi một mưu kế nhỏ nhặt lấy lòng bề hạ thành công, đều có khả năng quyết định đại cục cuối cùng.

Hắn không trả lời, ta nói tiếp: "Thiên sủng của người, Hoàng tổ mẫu đã thấy hết, mấy ngày này nên thường xuyên tới chỗ Vương thị một chút đi, ngủ giường so với ngủ tháp vẫn tốt hơn." Hắn bỗng nhiên giữ chặt ống tay áo ta, thấp giọng nói: "Vĩnh An, điều nàng nói đều đúng, nhưng ta không hề ngờ tới việc phát sinh ngày hôm nay, nếu là Vương thị, hoặc là nữ quyến khác trong cung ta, tuyệt đối không ai dám khi dễ nàng."

Ta đẩy ra tay hắn: "Ta không có giận người." Hắn bình tĩnh lại, vẻ âm áp dần tan đi, một lát sau mới buông tay ra: "Ta biết". Nói xong liền yên lặng.

-

Lai Tuấn Thần bị chặt đầu giữa phố xá sầm uất, nghe nói cực kì máu me, dân chúng vây xem xé rách thi thể, móc mắt lột da, xẻo xác ăn thịt.

Đông Dương vừa hầu hạ ta ngồi xuống, vừa miêu tả sinh động như thật, ta nghe được mà rung mình, thấy mắt Hạ Chí lấp lánh nước, trong lòng khẽ động, đánh mắt với Đông Dương, nói: "Đi đôi bình trà đình hương đến đây." Đông Dương đáp vâng, bưng trà rồi phòng.

Mặc dù ta không biết thân thể Hạ Chí trước khi vào cung, nhưng thấy nàng như thế, cũng đoán được chín mười là có liên quan tới Lai Tuấn Thần, không khỏi thầm cảm thán, nhẹ giọng bảo Hạ Chí: "Trong cung trong triều, người bị Lai Tuấn Thần vu hãm không biết có bao nhiêu, hôm nay lão ta gặp báo ứng, nếu người muốn khóc thì thoải mái mà khóc đi."

Quả thực không ngoài dự liệu, còn chưa nói xong, nàng đã đổ gục thân mình mềm yếu dựa vào bàn, lệ tuôn trào không ngớt. Ta thấy nàng khóc như thế, nhớ tới một chuyện vào Thiên Lao nhiều năm trước kia, đang lúc xuất thần, thì Đông Dương vội vàng chạy vào, nhìn thấy Hạ Chí hoảng sợ, chậm chạp báo với ta: "Quận vương đến đây." Nàng nói xong, bước lên phía trước nâng Hạ Chí dậy, giúp nàng lau khô lệ.

Ta đứng lên, một bên suy nghĩ Lý Long Cơ vì chuyện gì mà đến, một bên đứng đón hắn chỗ bình phong. Bỗng nhiên, một mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, một bóng người lác lác bước tới, đánh bình bịch vào bình phong, ta vội vàng đưa tay đỡ hắn, hai nội thị phía sau đã vững vàng vịn tấm bình phong, cả kinh liếc nhìn nhau.

"Vĩnh An", Lý Long Cơ nheo nheo mắt, tươi cười nhìn ta: "Ta rất vui về."

Ta biết hắn là chỉ Lai Tuấn Thần đã chết, vừa bịt mũi mũi, vừa gật đầu cười: "Ta biết, mau đi vào trước đi." Hắn nắm chặt cánh tay ta, tựa vào người, để mặc ta đỡ vào phòng, ta trực tiếp đẩy hắn lên giường, giúp hắn cởi giày, xong đâu đó mới phân phó Hạ Chí đi chuẩn bị canh nóng. Đông Dương đã sớm bưng nước ấm tới.

Ta tiếp nhận khăn ướt, lau mặt mũi, lau tay cho hắn. Lý Long Cơ từ đầu đến cuối dựa vào giường, tựa tiểu phi tiểu, cũng không nói gì, cũng không nhắm mắt nghỉ ngơi, nhìn ta có chút không hiểu.

Ta đưa khăn cho Đông Dương, nhận canh nóng trong tay Hạ Chí, múc một muỗng, đưa đến miệng hắn: "Uống nhanh đi, uống xong thì ngủ ngon một giấc." Hắn uống phân nửa, thở dài nặng nề, trêu ghẹo: "Cưỡi vào cửa hơn nửa năm, thế mà đến hôm nay mới được uống một ngụm canh của nàng."

Ta lại múc một muỗng, cười đùa: "Nếu người không ngậm miệng, ta liền đem người đưa đến cung chính phi." Hắn lắc đầu cười, không dám nói gì nữa, ngoan ngoan uống canh, sau đó mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Ta thay hắn thả màn, ngồi ở ngoài trướng, đoán không chừng hắn sẽ ngủ tới sáng, nên phân phó nội thị đi chuẩn bị xiêm y ngày mai cho hắn, đang muốn cầm sách lên đọc, Hạ Chí đã bước nhanh đến, sắc mặt xanh trắng hốt hoảng nhìn ta.

Tim ta đập mạnh, thả sách, thấp giọng hỏi: "Lại là chuyện gì?" Nàng quét mắt về chỗ màn, khẽ trả lời: "Chỗ Vương phi xảy ra chuyện."

Nếu chỗ Vương Hoàn có gì sai sót, tám chín phần mười là về đứa bé trong bụng. Ta vội hỏi: "Nói tiếp đi". Nàng mới dám to giọng hơn: "Ban ngày Vương phi cùng quận vương ầm ỹ lớn một trận, quận vương phát tay áo bỏ đi, Vương phi nhất thời nổi lửa giận, quăng ném đồ đạc này nọ, nên bị động thai khí. Lúc này Thẩm Thái y đã đến đây, nói thai nhi không bảo đảm, bảo quận vương mau chóng qua xem."

Ta nhíu mày nhìn về chỗ giường, thăm mắng hấn thiếu kiên nhẫn, đi qua gọi hấn mấy tiếng, hấn đã say đến bất tỉnh nhân sự, nếu muốn hấn đi sợ là không có khả năng.

Nếu việc này đã phát sinh, Thái Nguyên Vương thị tuyệt đối không bỏ qua, chắc chắn sẽ tính toán nợ nần trên đầu Lý Long Cơ, nếu truyền vào tai Hoàng tổ mẫu, cũng không biết sẽ bị trừng trị như thế nào... Ta đang nghĩ tới đối sách, bên ngoài đã truyền đến âm thanh tranh cãi ầm ĩ, là Đông Dương đang to tiếng với người bên ngoài.

Ta biết không thể tiếp tục trì hoãn, bèn bảo Hạ Chí: "Gọi Đông Dương đi vào, đóng chặt cửa cung, nói quận vương đã ngủ", ta suy nghĩ một chút, đơn giản thả sách xuống, đứng dậy nói: "Theo ta ra xem đi."

Ta đứng lên, để ý quần áo, mang theo Hạ Chí đi ra cung, đứng trên thềm đá, nhìn mấy cung tỳ phía dưới, về mặt các nàng đều sợ hãi hỗn loạn cùng với ăn ả hận ý.

Ta thăm thờ dài, dùng giọng điệu lạnh lùng nói: "Quận vương đã ngủ, nếu có việc gì ngày mai rồi nói sau". Cung tỳ Tây Phụng cung kính hành lễ, trầm giọng thưa: "Vương phi đã có dấu hiệu sinh non, nếu quận vương không đi qua, sợ không còn kịp rồi."

Ta bình tĩnh nhìn nàng, không nói được lời nào, nhìn đến khi nàng tự cúi đầu, mới không trả lời xoay người quay về, sai người đóng chặt cửa cung.

Trở về điện, ta ngồi trở lại trên giường, cầm lấy quyển sách mới đọc một nửa, tiếp tục đọc, chung quy đáy lòng vẫn còn rối loạn lo nghĩ, qua một hồi lâu cũng không đọc được mười chữ.

Nét mặt Hạ Chí đầy nghi hoặc nhìn ta, Đông Dương thì lại thiếu kiên nhẫn, không nhịn được nói: "Việc này căn bản không quan hệ với phu nhân, nhưng khi này lộ diện, lại đóng chặt cửa cung, truyền ra ngoài lại thành phu nhân có lỗi." Ta chăm chú nhìn quyển sách, thuận miệng trả lời: "Các người có thể lên tung tin ra ngoài, nói ta ghen tị thành tánh, là quận vương nhất thời mê muội, mới xảy ra sai lầm tối nay."

Hai nàng cả kinh liếc nhau, khó hiểu nhìn ta, ta nhẹ giọng giải thích: "Các người thuở nhỏ đều đi theo quận vương, ta cũng không ngại nói rõ, nếu là do ta ghen tị mà gây ra việc này, nhiều nhất là bị trách phạt tội ghen ghét, còn nếu là lỗi từ quận vương thì sẽ đắc tội với Thái Nguyên Vương thị, không phải một hai câu có thể giải quyết."

Đông Dương còn muốn nói, đã bị Hạ Chí kéo tay áo. Hạ Chí nhìn ta thật sâu, hành lễ nói: "Nô tỳ lui xuống, phu nhân mau sớm nghỉ ngơi." Ta gật gù đầu, nhìn hai nàng lui ra ngoài, mới nắm chặt quyển sách, đầu đầu nhức từng đợt.

Nữ nhân ghen ghét, vốn là do nam nhân chân trong chân ngoài dựng lên mà thành, nhưng cuối cùng nữ nhân ghen ghét cũng hại chính mình bị thất sủng. Ta làm sao mà không muốn tránh đi mầm tai vạ này? Nhưng cho dù tránh, cũng sẽ liên lụy tới Lý Long Cơ, chẳng thà nhân thể đem lỗi sai đổ lên người ta, nếu hấn tỉnh lại có thể ngon ngọt dỗ dành, chung quy cũng là vợ chồng danh phận, năm rộng tháng dài luôn luôn có thể hóa giải.

Trong ngoài phòng đều im ắng, vài lần ta đứng dậy muốn lay tỉnh Lý Long Cơ đều phí công, thẳng đến khi trời tờ mờ sáng, hấn mới rên rĩ một tiếng, thấp giọng kêu nước.

Ta rót trà chén lạnh, giúp đỡ hấn ngồi dậy, cho hấn uống xong, lại yên tĩnh ngồi bên giường nửa canh giờ, hấn mới miễn cưỡng lặng lẽ mở mắt, nhìn ta chăm chú một lúc lâu, mới cử động thân mình tựa vào giường, nói giọng khàn khàn: "Chiêm giường nàng một đêm, nàng liền trừng mắt nhìn ta một đêm?"

Ta cắn môi nhìn hấn, qua một lát mới mở miệng: "Đứa bé của Vương thị không còn." Hấn kinh ngạc nhìn ta: "Khi nào?" Ta thấp giọng nói: "Đêm qua." Hấn có vẻ buồn bã, trong mắt hiện lên một tia đau đớn, hỏi: "Sao không gọi ta tỉnh lại?" Ta nặng nề đáp: "Ta gọi mấy lần, người căn bản đều không nghe được", dừng một chút, lại bổ sung: "Khi người tới chỗ ta thì đã muốn sinh non."

Hấn lâm vào trầm tư, rồi đứng dậy bước đi, cước bộ có chút không vững, càng chạy càng nhanh, chốc lát đã ra khỏi cửa cung.

Ta thăm thờ dài, trong lòng cũng có nỗi khổ riêng, tay chân mỏi nhừ từ lâu, chậm chạp ngồi nghỉ một lát mới đứng dậy, đi đến cửa cung, nhìn bóng dáng hấn rời đi, trong đầu trống rỗng, đến khi có người ho nhẹ, mới nghiêng đầu.

Thẩm Thu công hòm thuốc, quần áo bị gió sớm thổi phàn phật, lạnh run bước đi, hấn đứng cách vài bước nhìn ta, trong đôi mắt dài nhỏ có nét thâm thúy khó dò.

Ta vô lực liếc hấn một cái, không nói gì, xoay người trở về cung, hấn chậm rãi bước theo sau ta, vào phòng mới khẽ thờ dài, nói: "Vương thị sợ là không thể có con được nữa." Bàn tay ta chậm trà dừng một chút, không trả lời, nghĩ đến nữ tử có đôi mắt linh động kia, cũng thấy đau lòng.

Hấn nghiêng người nửa dựa vào bàn, tiếp nhận trà của ta: "Người cũng biết, đêm qua đuổi thị nữ Vương Hoàn đi, là có ý nghĩa gì?"

Chương 39: Tân oán (2)

Ta phân phó Hạ Chí chuẩn bị đồ ăn sáng, nói với hắn: "Một đêm chưa ngủ, cùng nhau dùng bữa đi."

Hắn cười gật đầu, chống tay lên bàn, thừa lúc chờ đợi rảnh rỗi, nhắm mắt nghỉ ngơi. Vốn đã quen biết, ta cũng không khách khí quá mức, tiện tay dọn dẹp sách đêm qua, sắp xếp xong xuôi, Hạ Chí đã dọn đồ ăn đầy đủ.

Đợi dùng bữa xong, hắn mới buông đũa, lên tiếng: "Việc này mặc dù không phải tội chết, nhưng khó tránh khỏi tai vạ."

Ta thấy thần sắc hắn nhẹ nhàng, không khỏi thăm than hắn sớm tính toán rõ ràng hết thảy. Nay thiên hạ vẫn là Võ gia vi tôn, Hoàng tổ mẫu có thể vì hoàng uy giết ta, nhưng tuyệt không sẽ vì người khác họ mà sát con cháu Võ gia, huống hồ nhiều năm qua bà cố ý chèn ép huyết mạch Lý gia, từng mấy lần ban thuốc ban cho cơ thiếp chư vị quận vương lạc thai, vì điều trong này, chính là cơ hội sống của ta.

Ta buông đũa, nói: "Cho nên mới muốn ăn no bụng trước, sau đó tự mình đi thỉnh tội." Hắn gõ nhẹ chén trà, lắc đầu cười: "Nếu như thế, ta cũng không khuyên nhủ nhiều, tiến một bước lùi một bước đều có đạo. Tiểu nhân sẽ ở thượng Y Cục chuẩn bị tốt thuốc chữa thương, tùy thời xin đợi hầu hạ phu nhân." Ta nghe ngữ khí hắn ung dung bông đùa, vừa cười vừa tức: "Được, nếu y thuật không tốt, chỉ hỏi tội một mình ngươi."

Hắn gật gật đầu, đứng dậy cầm hòm thuốc trên lưng, trước khi đi quay đầu lại nói: "Nếu ta không chữa trị hết cho ngươi, cũng sẽ có người khác vẫn tội ta." Ta hiểu ám chỉ của hắn, nhất thời trầm mặc.

Thẩm Thu rời đi, ta bảo Hạ Chí và Đông Dương cấm túc mọi người trong cung, thay một bộ quần áo màu trắng, không có trang sức trang điểm, một mình đến trước cung Vương thị, thẳng lưng quỳ gối, tự thỉnh xin trách tội.

Lý Long Cơ bắt quả chỉ là một quận vương chưa có quyền thế, nếu ta không tranh cãi gì hết mà quỳ xuống đất thỉnh tội, đó là việc riêng trong cung Lâm Tri quận vương, người bên ngoài tuyệt đối khó nhúng tay, truyền vào trong điện, coi như là cho Hoàng tổ mẫu một lời giải thích.

Nghĩ đến đây, bỗng thấy áy náy bất an, quỳ gối là kẻ sách tạm thời, nhưng cũng là một hồi tính kế.

Vọng môn chi nữ, gả nhập hoàng thất, lại phải chịu đủ vắn về khổ sở, vốn là đại hi, nay lại biến thành việc nuôi tiếc cả đời. Từ sau khi thành hôn, trừ bỏ Thôi thị tỷ muội cố ý làm khó dễ, nàng chưa bao giờ chân chính tỏ rõ thái độ với ta, mặc kệ là ngại Lý Long Cơ thiên sủng, hay là cái gì khác, nói đến căn nguyên, ta không sai, nhưng cuối cùng nhìn vào vẫn do ta dụng lên.

Trời dần sáng, người trong cung Vương thị thấy ta quỳ gối, đóng chặt cửa cung, không có một người lộ diện.

Ta cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất, cái gì cũng lười suy nghĩ, nhìn chiếc bóng dưới thân chậm rãi biến mất, mới phát giác đã là giữa trưa. Trời đông giá rét, đầu gối quỳ lâu nửa ngày sớm không còn cảm giác.

Chợt nhớ tới nhiều năm trước Lý Thành Khí quỳ trên tuyết một đêm, khi đó có băng tuyết ở dưới gối, có lẽ so với lúc này càng khó chịu hơn ?

Trước cung không ai dám đi qua, chỉ có một mình ta ở đó, trở thành một góc thanh tịnh.

"Ai cho nàng quỳ ?!" Bỗng nhiên có một sức lực lớn kéo ta, xô ta ngã trên mặt đất. Lý Long Cơ thấy ta cứng ngắc bất động, trong mắt lộ vẻ tức giận, mím chặt môi, nhất thời không nói ra gì. Ta xê dịch đầu gối, trở về quỹ xa xa, ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Quận vương mời trở về đi." Hắn còn muốn kéo ta, bị ánh mắt của ta làm cho sợ hãi dừng lại.

Hắn lặng lẽ một lát, mới từ từ ngời xồm xuống, nhìn thẳng vào ta: "Ta đã qua chỗ Hoàng tổ mẫu thỉnh tội, nàng không cần vì ta gánh tội danh này." Ta lắc đầu: "Hoàng tổ mẫu trách phạt ngươi, là vì hoàng thất huyết mạch, mà ta quỳ là vì Thái Nguyên Vương thị. Nếu không phải ta họ Võ, thân phận tầm thường trong vương phủ lại dám hại chính thất lạc thai, nhất định sẽ bị trượng tử, lúc này chẳng qua là quỳ phạt, nếu quận vương suy nghĩ cho ta thì đừng làm gì hơn nữa."

Hắn chậm chậm vươn tay muốn chạm vào ta, đột nhiên dừng lại, nắm chặt thành quyền, nói: "Là ta sai." Ta cười khổ nhìn hắn: "Tất nhiên là sai ngươi, nàng hoài cốt nhục của ngươi, ngươi lại cứ từng lần làm cho nàng thất vọng, không chỉ lạc thai, cuộc đời này vĩnh viễn cũng không thể mang thai được nữa." Ta nói xong, không hề nhìn hắn, đến khi đôi giày đen kia dần dần đi xa, mới thấy chỗ đầu gối truyền đến từng trận đau đớn, đoán là vừa rồi bị Lý Long Cơ kéo trầy da, chỉ biết âm thầm cười khổ, thuốc của Thẩm Thu sắp có nơi dụng vô rồi.

Màn đêm buông xuống, trong cung lên đèn, quanh thân ta đã không còn cảm giác. Nghe tiếng gió thổi phàn phật mà trên người nóng hầm hập, chỗ đau nơi đầu gối càng nhói buốt, ta không nhìn được xê dịch người, nhưng đôi chân đã tê dại đi.

Bóng tối bao trùm thật lớn, làm cho người ta không thể trốn khỏi nó.

"Vĩnh An." Bên tai có ai khẽ gọi ta, ta nghe thanh âm quen thuộc này, đầu tranh mãnh liệt ham muốn quay đầu lại, rốt cục thấy chút ánh sáng, còn có một đôi mắt trong suốt tĩnh lặng, ẩn chứa nỗi đau khắc cốt.

Ta lẳng lặng nhìn hần, đến khi tỉnh táo lại, mới phát hiện đã bị hần ôm vào lòng, tim chợt nhảy dựng, theo bản năng muốn chống cự, lại cảm thấy cánh tay hần siết càng chặt: "Nơi này không có người ngoài." Ta nghe lời này, mới xem như an tâm, im lặng tựa vào trong lòng hần, hưởng thụ chút hơi ấm.

Về đến phòng ta, chỉ có hai người ta và hần.

Lý Thành Khí bùng ra một chén thuốc, dùng thìa ngọc đút ta, ta uống hai ngụm liền lắc lắc đầu, không ngờ uống xong, hần lại múc một thìa, ôn nhu nói: "Uống thêm một ít nữa." Ta thấy hần kiên trì, đành uống thêm hai ba thìa, hần mới buông bát, đem chăn gấm phủ kín trên người ta, để ta thư thái dựa vào hần.

Qua một lát, ta mới lên tiếng: "Hôm nay quỳ, ta mới biết ngày đó chẳng khổ thế nào." Nói ra khỏi miệng, mới cảm thấy yết hầu đau nhức, giọng khàn đặc dọa người. Hần không nói tiếp, ôm ta thêm chặt, ta thấy hần như thế, trong lòng càng khổ sở, lại nói giọng khàn khàn: "Chàng tới cung ta, có bị ai thấy không?"

Hần yên tĩnh trong chốc lát, trấn an: "Sẽ không, ta đã an bài thỏa đáng hết thảy." Ta ừ một tiếng, không hỏi lại, nếu hần nói như thế chính là có mười phần nắm chắc, ta cũng không cần lo lắng. Hai ta ngồi ôm nhau một lát, ngoài bình phong mới truyền đến tiếng ho nhẹ, Thẩm Thu mỉm cười đi vào nói: "Nên thay thuốc."

Trên mặt ta nóng bừng, đang muốn đứng lên, Lý Thành Khí đã ôm ta lên giường, xốc chăn gấm lên. Thẩm Thu mỉm cười xem xét, liếc mắt một cái, cực kì lưu loát thay đổi thuốc đắp, rồi vội vàng lui xuống.

Đợi hần đi rồi, Lý Thành Khí mới để ta dựa vào giường, còn bản thân hần ngồi xuống đối diện ta: "Ta sai người chuẩn bị cháo loãng, ăn nhiều một chút." Ta gật gật đầu, hần lại nói: "Ăn xong thì ngủ một lát, muốn hạ sốt phải nghỉ ngơi nhiều." Ta lại gật gật đầu, nghĩ nghĩ, nói: "Chàng chừng nào thì đi?" Vừa lên tiếng mới có chút hối hận, ta chỉ là sợ hần lưu lại lâu bị kẻ khác phát hiện, lại nói nhầm như muốn đuổi hần.

Hần khẽ mỉm cười: "Chừng nào nàng ngủ ta mới đi." Lòng ta đau xót, không nói gì. Hần thấy ta không nói lời nào, thở dài, ôn nhu nói: "Oán ta sao?" Ta lắc lắc đầu: "Hoàng quyền gang tấc, thân bất do kỷ, tâm chủ yếu là do chính mình." Hần lặng lẽ nhìn ta, qua một hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói: "Cuộc đời này có nàng, là đủ."

Ta ngẩn người, từ sau khi gả cho Lý Long Cơ, vốn tưởng rằng nửa năm nay, tình cảm của ta đã sớm phai nhạt, nhưng rồi từng đợt co rút đau đớn, tất cả những không cam lòng, không muốn từ bỏ, lại liên tiếp tuôn trào không thể kiềm chế. Ta thấp đầu, muốn nén đau xót trong mắt, rốt cuộc tầm mắt trở nên mờ hồ, chỉ có thể mặc kệ để nước mắt càng không ngừng chảy xuống, hần chỉ yên lặng lau lệ trên mặt ta, mỗi một lần đều cực kì ôn nhu.

Nửa năm này, ta từng nói với chính mình nên buông tha, nhưng đều vô ích. Mỗi lần thấy hần, đều là vội vàng hành lễ bước qua, mà hần cũng lạnh nhạt đạm mạc, ta nghĩ rằng hần đã muốn từ bỏ, dù sao nay hần đã có mỹ quyến kiều thê trong ngực, trong lúc đó ta với hần xa cách nhiều lắm.. Hần đứng dậy ngồi bên giường, lại ôm ta vào lòng, không ngừng vỗ về, đợi ta khóc đến mệt mỏi, mới thấp giọng nói: "Nàng cứ khóc mãi, mọi người bên ngoài lại tưởng ta khi dễ nàng."

Ta dùng thút thít, mới ghé vào ngực hần, buồn buồn nói: "Chàng đúng là người không biết dỗ dành, một chút cũng không buồn cười." Hần bật cười: "Vậy nàng dạy ta, muốn dỗ nàng thì phải làm thế nào?" Ta nghĩ nghĩ, mới nói ra mong muốn của mình: "Nhớ năm đó ở tiệc của Dịch công, chàng từng hỏi ta một câu không?" Hần nhẹ giọng đáp: "Về bốn vương, quận chúa còn từng nghe nói cái gì?" Lòng ta xúc động, ngồi thẳng dậy nhìn hần, thì ra mỗi câu mỗi chữ không chỉ mình ta nhớ rõ, mà hần cũng ghi tạc trong lòng.

Trong mắt hần tràn đầy ý cười, ta bị hần nhìn hơi chút ngượng ngùng, cúi đầu nói: "Kỳ thật thuở nhỏ từng nghe quá, Vĩnh Bình quận vương là một tay sáo ngọc phong lưu vô tận, lại thủy chung vô duyên được nghe." Hần nghe xong, không lập tức trả lời, qua một lát mới nói: "Ngày thường đi lại, không tiện mang theo sáo ngọc tùy thân." Ta ừ một tiếng, không nói gì nữa.

Hần tới đây vốn là bí mật, mặc dù mang theo sáo ngọc, cũng tuyệt đối không thể từ trong cung ta truyền ra tiếng sáo, lộ ra nhược điểm. Ta lại cùng hần nói mấy câu, đợi ăn xong chút cháo nóng, ta mới nằm trên giường, nhắm mắt, nghe tiếng hần rời đi, không dám nhìn bóng dáng hần.

-

Đào mất lại tới tháng giêng, Hoàng tổ mẫu bỗng nhiên hạ ý chỉ, cho phép các quận vương của Thái tử rời cung, ban thường thành Lạc Dương Long Khánh phường. Ý chỉ này cũng coi như giải thoát lệnh cấm túc nhiều năm, không thể là công lao một mình Dịch Nhân Kiệt, đến tận cùng là toàn bộ tâm tư người nào?

Còn chưa đợi đạo ý chỉ này bị người ta bàn luận xong, qua mấy ngày, Lư Lăng vương dâng tấu chương, nói là nhiều năm bệnh tật trong người, thỉnh xin nhập kinh chữa trị, Hoàng tổ mẫu thân hạ ân chỉ, chuẩn Lư Lăng vương nhập kinh. Một đạo ý chỉ này càng làm cho Võ gia chực vương thêm run sợ, mắt thấy Lý gia trước được giải cấm túc, Lư Lăng vương nhiều năm qua bị lưu đày bên ngoài cũng triệu hồi kinh, ý định Hoàng tổ mẫu càng rõ ràng, Võ gia độc chiếm thiên hạ, sợ là phải chấm dứt.

Ngày Lư Lăng vương nhập kinh, vừa vặn là mừng tám tháng giêng, ngày sinh nhật của ta.

Lần này lấy lý do chữa bệnh, trên yến tiệc chỉ có một mình ông, không có nữ quyến. Ta thấy trong mắt Hoàng tổ mẫu ẩn ẩn vết nước, khi thì hỏi han Lư Lăng vương ân cần khi thì lại quan tâm thân thiết, lòng không khỏi chua xót, chung quy cũng là con ruột của bà, thân là hoàng tử lại phải ở bên ngoài nhận hết đau khổ, chỉ vì bà trước tiên là một hoàng đế, sau mới là một mẫu thân.

Yến tiệc quá nửa, Lý Thành Khí bỗng nhiên đứng lên, thưa: "Tôn nhi có một chuyện tấu thỉnh." Mọi người đều nhìn hần, không biết vị quận vương luôn

ôn hòa cười yếu ớt này muốn làm gì, ta cũng âm thầm lo lắng. Hoàng tổ mẫu ngoài ý muốn nhìn hấn, gật đầu cười nói: "Hôm nay là gia yến, không cần đa lễ như vậy, cứ tấu không sao." Lý Thành Khí khẽ mỉm cười, nói: "Năm đó khi Hoàng tổ mẫu đăng cơ đại điển, tôn nhi từng dâng lên một khúc, chúc mừng Hoàng tổ mẫu quân lâm thiên hạ, hôm nay tam bá phụ trở về, tôn nhi cũng muốn dâng lên một khúc, lấy nhạc kính ý."

Hoàng tổ mẫu cười gật đầu liên tục: "Cũng có lý, nhiều năm rồi trăm cũng chưa nghe Thành Khí thổi sáo."

Lý Thành Khí mỉm cười, đặt sáo lên ngang miệng, đôi mắt đảo qua mọi người, lướt nhìn về phía ta. Ta nhất thời giật mình, đây là hấn đáp ứng yêu cầu tối hôm đó, không ngờ hôm nay đứng trước mọi người, thoả mãn tâm nguyện của ta. Tiếng sáo uyển chuyển phát ra, trong điện đều yên tĩnh, trong mắt họ có kinh ngạc, cũng có khâm phục, Kê Khang Quảng Lăng tán, vốn là cầm khúc, nhưng lại bị hấn phổ thành địch (*sáo*) khúc.

Trong mắt ta dần nóng lên, yên lặng nhìn bóng dáng thẳng tắp trước mắt. Nhiều năm trước kia, hấn tặng ta quyển sách Kê Khang chi đạo, nay khúc nhạc này cũng xuất từ Kê Khang, thâm ý trong đó, chỉ có ta biết.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Thoái vị (1)

Nhờ Lý Long Cơ ban tặng, vết thương nơi đầu gối đến cuối tháng mới tốt hẳn, lại thêm một vết sẹo.

Uyển Nhi nhìn kỹ đầu gối của ta, buông làn váy, nói: "Lâm Tri quận vương thật đúng là nhân tâm xuống nặng tay." Ta cười bất đắc dĩ: "Hấn chưa từng động tay với nữ nhân, làm sao biết nặng nhẹ." Uyển Nhi lắc đầu cười, bỗng nhiên khẽ nói: "Ngày ấy một khúc Quảng Lăng tán, kinh diễm tứ phía, là nhờ phúc khí của muội ư?" Tim ta nhảy dựng, chỉ thuận miệng đáp: "Đều là chuyện cũ, tỷ tỷ thế mà còn nhớ rõ."

Nàng sâu kín liếc nhìn ta một cái, không hỏi lại, chỉ tán gẫu thêm một lát, rồi đứng dậy rời đi.

Ta dõi theo bóng dáng của nàng, nhất thời có chút ngẩn ngơ. Khi mới vào cung, Hoàng tổ mẫu kéo tay ta nói, đây là Thượng Quan Uyển Nhi, lúc ấy ta cực kì kinh ngạc, không ngờ yêu nữ mà trước đây khi còn bé từng nghe kể, còn theo trong miệng phụ vương là tài nữ, là cô đáng về như thế. Từ đó đến nay gần mười năm, năm đó nàng cùng ta bình thư phẩm trà, dạy ta các âm mưu tính kế tỉ mỉ trong cung, ai có thể ngờ, nay ta không muốn nhưng cũng phải kiêng dè nàng, âm thầm đề phòng những lời thăm dò của nàng.

Đang xuất thần, Lý Long Cơ bỗng đi vào, đuổi hết cung tỳ ra ngoài, kéo ghế dựa đến cạnh ta ngồi xuống. Hấn nghiêng đầu quan sát ta một lát, mới nói: "Vừa rồi thấy Uyển Nhi đi ra ngoài." Ta gật đầu: "Đến nửa canh giờ trước." Hấn nửa cười nửa không nói: "Không nghĩ tới, thời gian này nàng ta còn có tâm trạng thoải mái tới thăm nàng."

Ta khó hiểu, hấn cũng cười nhìn ta, biết rõ ta chờ hấn nói, vẫn không hề mở miệng. Ta lắc đầu cười, bụng chén thuốc còn phân nửa lên chậm rãi uống hết, khi buông bát, hấn rút cục thờ dài, lên tiếng: "Vĩnh An, nói chuyện với nàng thật sự nhàm chán." Ta thờ ơ đáp: "Nếu người nhắc tới, chính là muốn nói, ta tốn nhiều vô mồm hỏi người làm gì?"

Hấn tiếp nhận chén thuốc, từ trong lòng lấy ra một bình ngọc, đổ ra viên hạnh nhân, đặt vào tay ta, nói: "Hôm nay có hai vị quý nhân vào cung, Lư Lăng vương phi cùng An Lạc quận chúa." Ta bỏ viên hạnh nhân vào miệng, vị ngọt lịm lan toả làm tan vị đắng của thuốc, vừa ăn vừa hàm hồ nói: "Xem ra Hoàng tổ mẫu đã định người truyền ngôi, chúc mừng quận vương thành toàn tâm nguyện, sau này có thể ngày ngày nhân dân, không bị việc vật triều đình quấy nhiễu tâm tình nữa."

Đối với dân chúng bình thường mà nói, đây chỉ là hoàng gia đón hai vị quý nhân vào cung, mà đối với trong cung, hai vị quý nhân mới tới này lại chắc chắn sẽ mang đến một hồi sóng to gió lớn. Sau Lư Lăng vương, thế nhi ông lần lượt trở về thành Lạc Dương, cục diện thế này, không chỉ là đám người Lý Long Cơ, sợ là ngay cả Thái Bình công chúa mưu toan khuynh quyền thiên hạ kia, cũng đều đang âm thầm bày kế.

"Nàng sai rồi, mặc kệ là bá phụ hay là cô cô, nếu đi lên ngôi vị hoàng đế, trở ngại lớn nhất trong mắt chính là cha anh ta, có chúng ta ở đây một ngày, bọn họ tất sẽ khó an tâm một ngày."

Ta hơi run sợ, cẩn thận suy nghĩ, mới thận trọng nói: "Mặc dù Lư Lăng vương bản tính yếu đuối, nhưng vẫn còn Vương phi đầy dã tâm, huống hồ Vi thị cùng thúc phụ ta Võ Tam Tư, Uyển Nhi đều là có quen biết, nếu ba người hợp thành một phe, sợ chỉ có cô cô mới có lực lượng phân tranh cao thấp. Đáng tiếc cô cô dù sao cũng là nữ tử, có Lư Lăng vương và phụ vương Lý Long Cơ ở đây, Lý gia cự thần không đời nào sẽ nâng đỡ một nữ tử đi lên xưng đế?"

Nói tới đây, ta mới phát hiện, hiểu biết về Lư Lăng vương và Vi thị vẫn là xuất phát từ Uyển Nhi. Nếu nàng biết được năm đó nàng dạy bảo ta nhiều thứ, giờ lại bị ta lấy đó mà đề phòng nàng, tính kế nàng, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào... Lý Long Cơ nghe xong, yên tĩnh một lúc, mới giọng bình ngọc lên quơ quơ, cười nói: "Còn muốn sao?" Ta gật đầu, đưa tay đến trước mặt hấn, hấn bật cười đổ ra hai viên, tự mình cầm một viên, yên lặng ăn, có chút xuất thần.

Ta nhìn vẻ mặt thận trọng của hắn, khuôn mặt tuấn tú có thêm vài phần thâm trầm, không giống như thiếu niên khí phách mới gặp năm đó. Tiểu hoàng tôn từng ở trước cửa Phụng Dương gần gũi la rầy Võ tướng, thốt lên câu "Triều đình Lý gia ta", nay trong lòng đã không chỉ muốn Lý gia độc chiếm thiên hạ, mà là muốn cha anh hắn nắm giữ thiên hạ này.

Chỉ là, tranh đấu với Lư Lăng vương và Thái Bình công chúa, mấy huynh đệ bọn họ thế lực yếu kém, tranh thế nào mới được ?

Ta và hắn cùng im lặng, lát sau hắn mới thu hồi thần trí, đưa tay lật váy ta: "Cho ta xem vết thương." Ta theo bản năng gạt tay hắn ra, 'Ba' một tiếng nhỏ, hai người đều sùng sờ, ta lúng túng đáp: "Tốt lắm rồi, y thuật Thẩm Thu người còn không tin sao?" Hắn rầu rĩ 'ừ' một tiếng, đứng dậy nói: "Ta đi đây."

Nửa tháng sau, tất cả quận vương đều xuất cung, vào ở Long Khánh phường.

Ta xuống xe ngựa, ngắm nhìn hai con thạch sư ngâm châu đặt hai bên cửa phủ sơn đỏ, suy nghĩ về thời gian sau này, Vương Hoàn đã xuống xe ngựa, cùng Lý Long Cơ sống vai đi vào cửa phủ. Ta theo ngay phía sau, vào phòng, gặp một phụ nhân cúi đầu phẩm trà, đang kinh ngạc là người phương nào, bà đã nâng đầu, nhìn tinh lút nhìn mọi người, mới đặt ánh mắt trên người Lý Long Cơ.

Đôi mắt đẹp sắc sảo, cùng ý cười kia giống hệt Đức phi, duy nhất không giống, trên người phụ nhân trẻ tuổi này có chút mệt mỏi, thiếu đi nét quý khí của Đức phi năm đó.

Lý Long Cơ vội tiến lên, cung kính hành lễ, vui vẻ gọi: "Di". Phụ nhân kia từ từ đứng dậy, nhìn kỹ hắn, mới đưa tay nâng hắn dậy, mỉm cười ôn hoà: "Long Cơ đã trưởng thành rồi." Sau khi Lý Long Cơ đứng dậy, Vương Hoàn với ta bước lên phía trước hành lễ, hắn mở miệng gọi di, thân phận người này đã rõ ràng, nhất định là huyết mạch còn lưu lại của Phù Phong Đậu thị, Đức phi thân muội.

Đầu tiên là kết hôn lập phủ riêng, sau là gặp lại di, Lâm Tri vương phủ xem như hí cang thêm hi.

Trên tiệc rượu, Lý Long Cơ uống quá chén, bị Vương thị sai người đỡ đi xuống, ta một mình trở về phòng, nhìn bài trí mới tinh trong phòng, cũng không mệt mỏi lắm, liền ngồi trước án thư, nghiền mực luyện chữ, giết thời gian.

Mới viết hai tờ, Hạ Chí vội vàng đi vào: "Đậu phu nhân đã tới."

Ta liền thả bút, ra phòng nghênh đón, thấy bà đang vào cửa, mỉm cười nhìn ta. Ta hành lễ nói: "Di." Bà kéo ta dậy, cười nói: "Tối nay Long Cơ ở phòng Vương thị, là cho ta cơ hội tới nhìn con." Ta nhìn dung mạo quen thuộc của nàng, trong lòng cứng lại, gượng cười: "Nếu di muốn đến, bất cứ lúc nào cũng đều thuận tiện, không cần cố ý tránh mặt quận vương."

Bà lắc đầu cười, theo ta vào phòng, tiếp nhận trà Hạ Chí dâng, nói: "Ngồi đi." Ta ngồi cạnh bà, không đoán ra mục đích bà tới đây, chỉ yên lặng uống một ngụm trà. Qua thật lâu, bà mới điềm đạm nói: "Lần trước gặp Long Cơ, hắn chỉ mới tám chín tuổi, hôm nay vừa thấy mới nhận ra đã lớn như vậy, cũng đã có thể thiếp, tỷ tỷ cũng nên nhắm mắt."

Ta trầm mặc, không tiếp lời.

Tràng biến cố năm kia, đến nay ở Thái Sơ cung vẫn là điều cấm kỵ, không ai dám nhắc tới, cho dù là Lý Long Cơ cũng chưa bao giờ hỏi qua ta nửa câu, lúc này bà nhắc tới, ta trừ bỏ áy náy, cũng không thể nói nửa câu.

Cũng may bà không tiếp tục, chỉ nói vài việc bóng gió, bất quá đại ý là ta ở trong cung nhiều năm, nhìn xem nhiều, nghe được cũng nhiều, lại nhập môn sớm, ngày sau muốn ta nên khoan dung hơn. Tất nhiên ta hiểu được là bà nghe kể chuyện Vương thị, mới có màn chào hỏi công khai này, âm thầm nhắc khéo. Trong lòng ta chỉ cười khổ liên tục, trên mặt lại phải cười ứng đối.

Bà nói một lát, sau đó đứng dậy, cầm lấy tờ giấy trên án thư, dường như rất ngạc nhiên, khước miệng mỉm cười nhìn ta: "Chữ viết bút pháp này vô cùng tốt." Ta nghe ra thâm ý, bèn cười xoa: "Năm đó nhờ Hoàng tổ mẫu ân chỉ, thiếp từng theo học Thọ Xuân quận vương tập viết." Bà gật gù đầu: "Khó trách quen thuộc như thế."

Bà thả giấy, mới nói tiếp: "Trước khi gặp con, ta đã có điều muốn nói, nay xem ra lại không biết nên hay không." Ta mỉm cười: "Di cứ nói đừng ngại." Bà buồn bã nói: "Ta nghe nói Vương thị không thể có đứa nhỏ, lại do con gây ra, nên có lòng muốn khuyên con cho Long Cơ cưới thêm nhiều cơ thiếp một chút, mới có thêm cốt nhục của hắn." Ta bỗng giật thót, không trả lời, bà thâm thúy liếc nhìn ta: "Vĩnh An, con vẫn còn là thân xử nữ phải không ?"

Tức thì trong đầu ta trống rỗng, không biết nên trả lời như thế nào.

Bà nhìn ta, đều đều nói: "Ta thấy con lòng mảy mềm, cổ tinh tế, nói chuyện âm cuối lại lạnh lạnh, không giống phụ nữ có chồng." Ta nghe từng câu từng chữ, dần lạnh toát cả người, đáng sợ không phải là bà nhận ra, dù sao bà cũng là di Lý Long Cơ, tuyệt sẽ không dễ dàng vạch trần việc này, nhưng ngay cả bà mới gặp ta mà đã có nghi ngờ này, làm sao thoát khỏi mắt nữ quan trong cung.

Bà cực kì bình tĩnh, tựa hồ cũng không cần ta trả lời, lại nói tiếp: "Thế gia vọng tộc, nữ quan trong cung, phần lớn sẽ biết được thuật phân biệt, có lẽ là nữ đế tại vị, nên ít có người lưu ý việc này, nhưng nếu ta có thể nhìn ra, vậy nhất định sẽ có người bên ngoài nhìn ra." Trong đầu ta rối loạn, nghĩ không ra lí do tốt để thoái thác, chỉ có thể cười cười, có lẽ nói: "Di nói đúng, thiếp từ nhỏ có hàn chương, mấy năm nay đều uống thuốc, Thái y cũng dặn qua phải ngừng thuốc sau mới có thể ..."

Bà nở nụ cười, sóng mắt bình thản, không nói gì nữa.

Đợi bà đi rồi, quanh thân ta rét run, không biết qua lâu như vậy có ai phát hiện chưa, bấy lâu nay ta vẫn lo lắng nhiều thứ nên chưa từng lưu ý... Hạ Chí

và Đông Dương gặp ta ngồi yên, cũng không dám lên tiếng quấy rầy. Ta nghĩ thật lâu, không biết nên làm thế nào cho phải, may mắn đã xuất cung, trừ bỏ nữ quyến trong vương phủ, cũng không thấy được ai khác.

Nhưng dù sao ta cũng là Võ gia, mặc dù bị tước phong hào quận chúa, nhưng so với cơ thiếp tầm thường vẫn sẽ vào cung dự yến... Việc này tuy nói không lo, lấy cơ mới vừa rồi kia có thể từ chối, nhưng nếu rơi vào tai Hoàng tổ mẫu, bà sẽ nhớ tới chuyện xưa, phải có cách khác. Huống chi, ta gả vào Lâm Tri vương phủ đã gần một năm, vẫn không con nối dõi, lâu dài cũng sẽ có người sinh nghi.

Ta cảm thấy đầu đau từng đợt, không biết tìm ai thương lượng, chỉ có thể âm thầm cười nhạo chính mình, từng bước đề phòng, từng bước hung hiểm, không biết đến khi nào sẽ là lúc đầu người rơi xuống đất. Ta ngồi như thế tới hừng đông, cuối cùng bảo Hạ Chí đi thỉnh Lý Long Cơ, tuy là việc nam nữ không tiện mở miệng, nhưng những lời đêm qua, chủ yếu vẫn nên cùng hần thương lượng, nếu không một khi đi nhắc tới hần việc này, hần trả lời không khớp lại phiền toái.

Lý Long Cơ say rượu, thần sắc mệt mỏi, vào phòng phải dựa lên giường, cười nhìn ta: "Cũng may đêm qua ta ngủ ở thư phòng, nếu không Hạ Chí sẽ đến phòng Vương Hoàn tìm ta", hần chống cằm, lười biếng nói: "Không phải ngày thường nâng nói, muốn ta không cần chuyên sủng, sao lần này bày ra cách này?"

Trên mặt ta nóng bừng lên, nhiều lần muốn mở miệng đều nghẹn lại, loại sự tình này, bắt ta nói với hần thế nào mới được?

Hần buồn cười nhìn ta: "Vĩnh An, nàng cảm thấy à?" Ta hít sâu lấy dũng khí, nhìn thẳng hần, nói: "Đêm qua đi tới tìm ta, hỏi ta và người có phải hay không... Có phải hay không, chưa có viên phòng." Tươi cười trên mặt hần cứng lại, há hốc mồm, không nói được nửa chữ.

Qua một hồi lâu, hai gò má hần mới phớt hồng, ho khụ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Thoái vị (2)

Lý Long Cơ ngồi thẳng dậy: "Nàng trả lời thế nào?"

"Ta chỉ nói còn lưu hần chứng lúc còn nhỏ, mấy năm nay đều phải uống thuốc, Thái y cũng dặn qua phải đợi sau khi dùng thuốc mới có thể ..." Hần suy nghĩ một lát, nói: "Dì không phải người ngoài, mặc dù việc này bị vạch trần cũng không đáng ngại, có điều nếu dì có thể nhìn ra, người bên ngoài cũng có thể nhận ra". Lời của hần cũng là suy nghĩ trong đầu ta, ta cười khổ nhìn hần: "Cũng may còn bé ta có nhiều bệnh, ở trong cung lại được Thẩm Thu chủ chăn, lấy cơ này có thể đổi phó một thời gian."

Hần chỉ ừ một tiếng, nhú mày nghĩ gì đó, chậm chạp không nói lời nào.

Điều hần nghĩ lúc này, từ lúc đêm qua ta đã nghĩ tới, lấy thân phận hiện tại của ta và hần ra bàn luận loại sự tình này, chỉ càng tăng thêm xấu hổ, làm sao mới là thượng sách? Không ai có thể giải đáp.

Sau một lúc lâu, Hạ Chí dọn đồ ăn sáng, hần qua loa ăn xong liền rời đi.

Từ đó về sau liên tiếp mấy ngày, hần đều đi sớm trở về, bất chợt đến phòng ta thì chỉ nói vài câu tán gẫu rồi đi, không ở lại qua đêm. Dì cũng không nhắc lại việc này, thỉnh thoảng nhắc nhở trong phủ đem tới cho ta thêm thuốc bổ, như là tin tưởng lí do thoái thác của ta, ngẫu nhiên ánh mắt có giao nhau, thần sắc bà đều mang vẻ tìm tòi dò xét, ta chỉ có thể giả bộ không thấy, cười đùa như trước.

--

Bởi vì Lư Lăng vương hồi kinh, thúc phụ Võ Thừa Tự càng như con thú bị vây khốn, lại tấu thỉnh lập hần làm Thái tử, Hoàng tổ mẫu kiên quyết từ chối. Hần mất tâm nguyện nhiều năm đã mất hy vọng, ở trong phủ đồ bệnh không dậy nổi, ngược lại Võ Tam Tư phụ họa liên tục, còn nói thiên hạ chỉ xứng với Lý gia.

Cự thần Lý gia trong triều lại lâm vào khó xử, không biết nên ủng hộ lập người nào. Thái tử Lý Đán mặc dù tại vị nhiều năm, nhưng không phải là người thích hợp cho vị trí này. Luận theo tuổi tác thân phận, Lư Lăng vương Lý Hiến phù hợp thay thế hơn, huống hồ nay lại có Uyển Nhi và Võ Tam Tư âm thầm giúp đỡ, càng thuận lý thành chương nên được chọn làm Thái tử. Riêng Thái Bình công chúa nhiều năm qua ở trong triều gây dựng lực lượng, cũng không dễ khinh thường, từ lâu nàng đã có dã tâm muốn giống mẹ mình quân lâm thiên hạ, làm sao dễ dàng buông tha cơ hội này?

Nếu tính ra, Thái tử tại vị gần mười năm, lần đầu tiên được coi trọng như thế, lại là vì bị cân nhắc có nên thay thế hay không.

Hôm nay, các quận vương đều tụ họp ở quý phủ, Lý Long Cơ bỗng nhiên sai người đến gọi ta, ta dẫn theo Hạ Chí đi đến ngoài thư phòng, nghe có tiếng tranh chấp truyền ra, hình như có liên quan tới Thái tử, theo bản năng liền ngừng bước, ra hiệu cho Hạ Chí rời đi. Hạ Chí qua loa hành lễ rồi lui

ra sau, ta đứng yên ở ngoài cửa một lát, cho đến không có tiếng vang mới giờ tay vén rèm, vừa ra nửa bước, thì bị một chén trà ném tới trước mặt, tức thì cả người toàn trà nóng.

"Vĩnh An!" Hai giọng nói đồng thời vang lên, còn chưa kịp phản ứng lại, Lý Long Cơ đã tiến lên cầm tay ta, cuống quýt hỏi: "Có bị phỏng không?" Ta căn bản chưa thấy đau, bị hấn nắm chặt, mới cảm thấy cánh tay nóng rát, nhũu mảy lác lác đầu, hấn bèn hướng ra ngoài kêu lên: "Lý Thanh, mau mời y sư đến! Nói nhị phu nhân bị phỏng!"

Hấn vừa kêu, vừa kéo ta ngồi xuống một bên, vén ống tay áo, cánh tay đã nóng đỏ một mảnh. Ta quét mắt nhìn người đang ngồi, Lý Thành Nghĩa áy náy nhìn ta, Lý Thành Khí đang từ từ ngồi xuống, nhìn chăm chăm cánh tay của ta, mím môi không nói.

"Vĩnh An, bốn vương ——" Lý Thành Nghĩa dừng một chút, muốn nói gì, ta liền ngắt lời: "Không sao, là lỗi ta sai, lẽ ra nên cho người ta bằm trước." Nghĩ chắc là hấn đang nổi nóng, tưởng hạ nhân nào tự tiện xông tới, liền giận chó đánh mèo ném chén trà, chỉ tiếc ta làm người chịu tội thay, miễn cưỡng hứng chén nóng trà này.

Hấn mím cười có lỗi, sắc mặt lại trầm xuống.

Lý Long Cơ cẩn thận nhìn cánh tay ta, ta bất động thanh sắc đẩy ra hấn, thả ống tay áo, cười nói: "Quận vương gọi ta đến là vì chuyện gì?"

Sắc mặt hấn khê biến, nhìn Lý Thành Nghĩa, trong mắt Lý Thành Nghĩa ẩn chứa bi phẫn, theo bản năng muốn lấy chén trà, mới phát hiện đã bị ném vỡ, cuối cùng nện xuống bàn thờ dài một tiếng, đứng dậy nói: "Việc đã đến nước này, ta đi trước." Hấn nói xong, nâng bước rồi đi, vừa ra cửa thì đụng phải Triệu y sư trong phủ, y sư vội hành lễ, hấn ngay cả đầu cũng chưa nâng, bước nhanh ra cửa.

Triệu y sư run sợ đứng thẳng dậy, không hiểu được bản thân đã đắc tội hấn chỗ nào, qua quýt giúp ta xử lý xong vết thương, lại cẩn thận dặn dò không thể dính nước linh tinh, không dám nói thêm nữa, vội vàng lui xuống.

Ta đợi không còn người ngoài, mới cười nói: "Trà cũng ném, người cũng đã phỏng, nhị quận vương nói đi là đi, hai người còn không nói câu nào sao?" Lời còn chưa dứt, Lý Long Cơ đứng mạnh lên: "Đại ca, huynh nói đi, ta đi trước." Nói xong, cũng giống như Lý Thành Nghĩa, dường như đang chạy trốn.

Ta kinh ngạc nhìn bóng dáng hấn rồi đi, đến tận cùng chuyện gì, có thể làm cho bọn họ không chịu mở miệng?

Đang suy đoán, Lý Thành Khí đã đi đến bên người, kéo ống tay áo của ta, nhũu mảy nói: "Lát sau bảo y sư chăm sóc kỹ lại." Ta ừ một tiếng, giương mắt nhìn hấn: "Bọn họ đều trốn hết rồi, chỉ còn chàng có thể nói. Đến tận cùng là chuyện gì?" Tầm mắt hấn hướng ngoài cửa sổ, đứng yên một lát, mới nặng nề đáp: "Lý Trọng Tuấn đòi ép Thành Nghĩa đăng Nghi Bình cho hấn dự đường làm thiếp trong phủ."

Ta kinh hoàng nhìn hấn: "Nhị quận vương đáp ứng rồi ư?" Nghi Bình vào Đông cung thì đó là người của Lý Thành Nghĩa, mặc dù ngại thể cục lúc đó không thể nạp làm thiếp thất, nhưng ngay cả đứa nhỏ cũng từng có, có thể nào nói muốn là phải đăng?

Hấn trầm ngâm một lát, nói: "Nếu vì cơ thiếp trong phủ mà huynh đệ nổi lên phân tranh, không phải là điều Hoàng tổ mẫu mong muốn, Thành Nghĩa không còn cách, chỉ có thể tòng mệnh." Ngực ta lạnh lẽo, yên lặng nhìn hấn, buột miệng mĩa mai: "Ý tứ quận là, cơ thiếp chẳng qua là đồ chơi, tùy tiện tặng ai cũng được? Nếu ai thích thì cứ việc đoạt đi, nếu là truyền ra ngoài, bất quá là một hồi giai thoại thù tấu tình thâm?" Sắc mặt hấn khê đông cứng, tiến lên từng bước, muốn nắm tay ta, ta đã mạnh mẽ thu tay lại, đứng dậy nói: "Cho nên, các người sợ Nghi Bình tính tình quyết liệt, e sợ cho nàng lấy tu thù tình", mới bảo ta đi khuyên nàng ủy thân cho Lý Trọng Tuấn?"

*Lấy cái chết để báo đáp ân tình

Trong mắt hấn âm đạm nặng nề, muốn nói lại thôi, ta thấy hấn như thế, hiểu ra bản thân đã nói trúng tính toán của bọn họ, cảm thấy lồng ngực đau đớn, khó có thể kiềm nén. Năm đó vì muốn thành toàn cho Nghi Bình, đưa nàng vào Đông cung, vốn tưởng rằng làm việc thiện tác thành nhân duyên, thế mà đầu tiên là bị ban thuốc lạc thai, lúc này lại bị chuyển tặng cho kẻ khác.

Ta thành toàn cho Nghi Bình, đến tận cùng là do tấm lòng cuồng si của nàng, hay là do ngôi vị hoàng đế xoay vần? Vừa nghĩ, trong lòng chua chát khó chịu, mắt đã mờ hồ đầm nước, không biết khi nào, ta bị hấn ôm chặt vào lòng.

Ta để hai tay chặn trước người, cười khổ nói: "Việc này ta tuyệt đối sẽ không làm, Nghi Bình hết lòng hết dạ đối đãi nhị quận vương, nhiều năm phụng dưỡng, nay bị đưa cho người ngoài, bắt ta phải mở miệng thế nào? Khuyên nhũu như thế nào?" Hấn trầm mặc, tựa hồ không có ý định ép buộc ta, hấn càng trầm mặc như vậy, làm cho ta càng thêm muốn kháng cự, giống như vì nhiều năm chịu áp lực không cam lòng của chính mình.

Ta trốn tránh, vẫn không thoát khỏi cánh tay hấn, bật khóc nức nở: "Lý Thành Khí, chàng rút cuộc muốn ta thế nào? Nghi Bình chỉ là một cơ thiếp, Hoàng tổ mẫu có thấy nàng cũng không nhớ nổi mặt mũi, các người có biện pháp giải quyết. Vì sao muốn hy sinh một nữ nhân để thành toàn đại cục?"

Nàng không giống ta, dòng họ Võ gia, không thể không nhận hết thảy sắp xếp, chỉ vì có thể cứu sống mọi người.

Mặc dù Lý Trọng Tuấn cũng là quận vương, nhưng vì là con Lur Lăng vương, hàng năm bị áp chế trong cung, ngay cả con cái Thái tử cũng không bằng. Nếu không có lần Lur Lăng vương hỏi kinh này, ai còn nhớ rõ trong cung có một quận vương lười nhác lỗ mãng như vậy? Mặc dù Lur Lăng vương nhất mạch đã khôi phục địa vị, đều là hoàng tôn, nhưng nếu Lý Thành Nghĩa có tâm che chở, ta không tin hấn không bảo hộ được một nữ nhân.

"Vĩnh An", Lý Thành Khí khò khò, thở dài nặng nề, nói, "Nếu nàng không muốn, không ai ép buộc nàng." Trong đầu ta đồ dẫn trống rỗng, không còn muốn cân nhắc quan hệ lợi hại trong đó, tựa đầu lên vai hấn, nhìn ánh nắng chiếu vào cửa sổ, rọi trên giường, trên ghế, loang lổ chẳng biết.

"Vi sao nhất định phải làm vậy, sao không thể đi giành lại?" Qua thật lâu, ta mới bình phục tâm tình: "Lý Trọng Tuấn mặc dù lỗ mắng ngạo mạn, nhưng tuyệt sẽ không vì một cơ thiếp, công khai đối địch với các chàng." Hắn xoa bàn tay ta, mới nhẹ giọng nói: "Hôm qua phụ vương dâng tấu chương, nhường ngôi Thái tử cho Lư Lăng vương, Hoàng tử mẫu đã chuẩn tấu, phục lập Lư Lăng vương làm Hoàng Thái tử, đại xá thiên hạ."

Ta ngạc nhiên nhìn hắn, miệng hắn vẫn mang theo nét cười, trong mắt không hề lo lắng.

Tuy là ngàn lo vạn nghĩ, ta cũng không ngờ phụ vương hắn lại dễ dàng nhường ngôi Thái tử đến vậy. Ở Lý gia, khi Thái tử tại vị hết sức điều linh, thế thiếp bị giết, liên tục bị vu tội mưu phản, gần mười năm ân hận cuối cùng đổi lấy là thoái vị cho hoàng huynh. Rất nhiều năm này, mặc dù vì ngôi Thái tử này mà tai họa bất ngờ dồn dập, nhưng cũng nhờ ngôi Thái tử mới đổi lấy sự giúp đỡ của cự thần Lý gia, lần thoái vị này, tương đương đem nhiều năm trù tính tặng cho Vi thị đã tâm bưng bưng, tặng cho thúc phụ Võ Tam Tư trợ giúp Vi thị.

Hắn qua loa một câu, xem như chặt đứt tất cả đường lui của Nghi Bình. Ngay cả ngôi Thái tử đều đã nhường, nay đổi mặt con trai thứ ba của Thái tử Lý Trọng Tuấn, chỉ là một cơ thiếp, Lý Thành Nghĩa có thể làm gì, sao dám nói gì?

Nghĩ vậy, ta chợt thấy một mối: "Nếu thật sự nói tiếp, ta bất quá cũng là một ti thiếp, nếu ngày sau có người muốn đoạt, không biết kết cục sẽ như thế nào." Hắn sừng sốt, cầm chặt tay ta: "Lời này của nàng là giận ta, hay là oán ta?" Ta chậm chậm nhắm mắt lại, tựa vào người hắn: "Yên tâm đi, nếu thực sự có ngày đó, ta tuyệt sẽ không lấy từ thù tình, khiến các người khó xử." Tay hắn nắm thật chặt, ta ăn đau hừ một tiếng, không mở mắt.

Qua hồi lâu, hắn thấy chung không nói lời nào, ta mới lặng lẽ mở mắt, lập tức đối diện ánh mắt sâu kín của hắn, vội nghiêng đầu tránh đi: "Thế nào? Nghe ta nói xong có nhẹ nhõm hơn không?" Hắn như trước tĩnh lặng nhìn ta, đến khi mặt ta đỏ bừng, mới cười khò: "Lúc này nàng đang nổi nóng, mỗi câu đều đâm sâu đến xương, bảo ta đáp lại như thế nào?" Ta cúi đầu, trong đầu lúc là chuyện Nghi Bình, lúc lại là cục diện khó lường hiện nay, do dự nói: "Nếu không lui nhượng, chẳng có mấy phần nắm chắc bảo vệ cho vị trí này?"

"Nếu là cung biến, có năm phần cơ hội", hắn bình thản nói: "Nhưng ta không muốn bọn nàng có việc gì, cho nên, chỉ còn ba phần." Ta ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cũng mỉm cười nhàn nhạt nói: "Chỉ thân tánh mạng, thiên hạ không đổi."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Mỹ nhân danh kiếm

Thánh Lịch năm thứ nhất, Lý Đán nhường ngôi cho Lư Lăng vương, Võ Hoàng phục lập Lư Lăng vương làm Hoàng Thái tử, phong hoàng tử Lý Đán làm Tướng vương, xá thiên hạ.

Đã nhiều ngày, Lý Long Cơ mở gia yến khoản đãi Thái Nguyên Vương thị, riêng ta tìm cách tránh mặt. Ở phòng trong dùng xong bữa tối, Lý Thanh thỉnh an đi vào, nói là quận vương phân phó xuống, nếu không muốn dự gia yến cũng không sao, Trúc Uyển có quý nhân đang chờ, nhất định phải gặp một lần. Trong lòng ta lộp bộp một tiếng, biết quý nhân này chỉ là Nghi Bình.

Ta chọn một con đường mòn kín đáo đi một mình, vào Trúc Uyển, quả nhiên bắt gặp một thân ảnh quen thuộc đứng trên cầu gấp khúc, cúi đầu nhìn mặt hồ. Nàng hình như nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn về hướng ta, dáng vẻ mỏng manh tiêu tụy, si ngốc như con rối. Ta hít một hơi thật sâu, chậm rãi đến gần nàng, kéo tay nàng đến bên cạnh, nói: "Nghi Bình". Chỉ gọi một tiếng, rồi không biết nên nói gì tiếp.

Nàng gật đầu cười yếu ớt: "Quận chúa." Ta gượng cười: "Nay không còn quận chúa, ngươi có thể gọi ta Vĩnh An, nếu không chê, thì kêu một tiếng tỷ tỷ." Nàng lắc đầu: "Tĩnh chủ tử vẫn còn, Nghi Bình gọi quận chúa vẫn quen miệng hơn." Ta cũng không kiên trì, nắm tay nàng đi dọc theo cầu gấp khúc, cả hai cùng trầm mặc.

Đợi vào đình, ta mới xoay người, nhìn thẳng nàng, nói: "Hôm nay ta tới là khuyên ngươi". Nàng gật đầu: "Nô tỳ biết, đến đây không phải nghe người khuyên, chỉ là nghĩ muốn nhìn quận chúa một chút", nàng cúi đầu, vẻ mặt lạc lõng: "Dù sao, sau này càng ít cơ hội thấy được." Ngờ khi của nàng bình tĩnh lạ kỳ, từng chữ như châm chích vào lòng ta, ta lặng lẽ hồi lâu, mới thấp giọng nói: "Kỳ thật, nếu bảo ta phải khuyên ngươi, ta cũng nói không được nửa câu, chỉ trách lúc trước ta tự cho là thông minh, hại ngươi đến bước này."

Nàng lắc đầu, đi đến cạnh đình, ngần ngừ nhìn cá bơi lội vui vẻ trong ao, hơi xuất thần: "Phận bạc duyên mỏng, Nghi Bình không oán, chỉ cần có thể đổi lấy mấy năm bình an cho quận vương". Chỗ yến tiệc truyền đến tiếng trống nhạc, chỗ này chỉ có tiếng ve kêu râm ran từng đợt, ta đứng phía sau nàng, nghe âm thanh vũ nhạc vui cười, lần đầu nói với nàng, cũng như tự nói với chính mình: "Tất cả rồi sẽ bình an."

Khi nàng cáo lui rời Trúc Uyển, hành lễ trình trọng về phía ta, cũng không nói nửa câu. Mắt ta chợt cay xè, nhìn nàng nhẹ giọng nói: "Nghi Bình, ngươi làm vậy là đủ rồi. Ta không muốn ngươi sau này làm kẻ miên lý tàng tâm*, ngày ngày tính kế, mà mong rằng ngươi có thể thông suốt, an phận trôi qua tuổi già, ngươi có hiểu được?". Trận tranh đấu này, ngay cả tính mệnh vương tôn hậu duệ quý tộc đều chỉ như chuyện vặt, hưởng chi nàng là một cơ thiếp bị chuyển tặng? Lý Trọng Tuấn ở trong cung xưa nay đa nghi nóng nảy, nếu nàng vẫn nhớ thương Lý Thành Nghĩa, nhất định khó chết già.

* Miên lý tàng châm - 绵里藏针 – trong bông giấu kim – chỉ trong mềm có cứng, hoặc ngoài mặt thiện lương, trong lòng ác độc.

Nàng gật gật đầu, đứng dậy rời đi, ta nhìn chăm chăm bóng lưng của nàng, đang ngẩn người, đầu cầu bên kia có một nam nhân đi tới. Ta thấy hần ta lạ mặt, quần áo lại cực kì cầu kì tinh tế, liền đoán được là người Thái Nguyên Vương thị, bèn vội đứng dậy hành lễ, hần đánh giá ta nói: "Người là tỷ nữ vương phủ, hay là cơ thiếp quận vương?"

Ta hơi chần chừ, đáp: "Thiếp thân Vô thị." Hần nhướn mày, không nói gì.

Ta không dám ở lâu, nhanh chóng lách người đi ngang qua hần ta, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe thấy hần bật cười, nói: "Vội vã đi vậy sao? Nếu lúc này ta làm khó dễ nàng, Lý Long Cơ cũng không dám làm gì ta", ta chợt ngừng bước, hần lại nói: "Nay Thái tử đã thành Tướng vương, mặc dù Lý Long Cơ vẫn là Lâm Tri quận vương, nhưng đại đế vẫn không thể so với lúc trước, chỉ có Thái Nguyên Vương thị ta mới có thể trợ hần. Phu nhân, nàng nói có phải không?"

Ta im lặng một lúc, mới thấp giọng trả lời: "Vương công tử, nơi này tuy là Lâm Tri vương phủ, nhưng chung quanh đều là tai mắt trong cung, nói chuyện giữ miệng vẫn tốt hơn", dừng một chút, ta thấy hần không trả lời, mới cười nói tiếp: "Thiếp thân nghe thấy quanh thân công tử mùi rượu, chắc là uống nhiều lắm, có cần sai người pha trà mang đến không?"

"Nhi phu nhân khách khí, không cần phiền toái như thế, đi dạo gần hồ một chút là tốt rồi." Cũng là kẻ thông minh, ta nở nụ cười, cũng không quay đầu lại tiêu sái bỏ đi.

--

Gặp lại tên này, là một ngày sau, ta mới biết hần ta chính là bào huynh (*anh ruột*) Vương Hoàn, Vương Thủ Nhất

Nhân dịp Định công đến quý phủ, khi ta vào dự yến, mọi người đứng lúc náo nhiệt, đều đang kính rượu chúc Định Nhân Kiệt sắp tới xuất chinh đại thắng. Thúc phụ Vô Tam Tư tuy ngồi cười một bên, sắc mặt cực kì không vui, ta lặng yên đi vào, tìm một chỗ không ai để ý ngồi xuống, nghe mọi người châu đầu ghé tai nghị luận, không lên tiếng.

Mấy tháng trước Khả hãn Đột Quyết cầu thân cho nữ nhi, Hoàng tổ mẫu đem đường huynh Võ Duyên Tú cho Đột Quyết, không ngờ Khả hãn tức giận, tuyên bố ông ta cầu hôn hoàng thất Lý gia, Đại Chu lại đưa nam nhi Võ gia đi, mạo danh cầu hôn, tức thì khởi binh tấn công Hà Bắc. Chỉ mới hơn mười ngày đã đoạt vô số thành trì, đi đến đâu giết hết bá tánh bình dân chỗ ấy, máu chảy thành sông.

Việc này vốn là châm biếm Võ gia, Hoàng tổ mẫu cũng không dùng người Võ gia dẫn binh, mà để cho Thái tử Lý Hiện nắm giữ ấn soái, Định Nhân Kiệt đại soái xuất chinh, khó trách thúc phụ buồn bực như thế.

"Nghe nói triều đình chiêu binh hơn tháng đã làm ngàn người bất mãn", Vương Thủ Nhất nâng chén cười nói: "Nhưng thiên hạ vừa nghe thấy Định công làm nguyên soái, liền đáp ứng lời kêu gọi đến tập hợp ở Lạc Dương, nay không ngờ đã hơn năm vạn, uy vọng của Định công thật sự làm tiểu bối ta khâm phục." Định Nhân Kiệt lắc đầu cười: "Là vì Thái tử làm chủ soái, bốn tướng bất quá chỉ là đại soái xuất chinh mà thôi." Vương Thủ Nhất sang sảng cười, nhìn về phía nam tử trung niên bên cạnh Định Nhân Kiệt: "Điều đại nhân lần này cũng sẽ cùng xuất chinh ư?"

Nam nhân kia khí độ hiên ngang, mặc dù mặc nho sam, nhưng có cặp mắt của một võ tướng. Lúc ta đang yên lặng đánh giá, hần đã cười trả lời: "Điều mỡ bất tài, chỉ có thể ở trong triều từ xa chúc Định tướng đánh bại Đột Quyết, khai hoàn quay về." Ngồi ở một bên, Lý Long Cơ khẽ nhíu mày, cười nói: "Mọi người hay nói Binh bộ thị lang Điều đại nhân trong ngực có vạn quân, phàm là trạm gác biên phòng, phân bổ quân doanh, tình hình binh lính, binh khí dự trữ đều có thể ghi nhớ nằm lòng, mặc dù lần này không ra trận, e cũng đã đưa ra kế sách giải quyết địch từ lâu, sao lại tự nhận mình bất tài?". Nam nhân kia cười lắc lắc đầu, nâng chén lên kính, uống một hơi cạn sạch.

Ta nghe Lý Long Cơ nói vậy, mới nhớ lại mấy ngày trước đây hần từng nhắc qua, Binh bộ thị lang Điều Nguyên Sùng, môn sinh mà Định công đặc ý nhất. Khi Lý Long Cơ nói đến người này, từng lo lắng hần là do Hoàng tổ mẫu một tay đề bạt, không biết ngày sau có gây trở ngại cho Lý gia hay không, lại tựa hồ rất ngưỡng mộ người này, cũng có ý mượn sức.

Khó trách mới có bữa tiệc ngày hôm nay.

Ta đang suy nghĩ, Đông Dương đứng cạnh khẽ a một tiếng. Ta nghiêng đầu nhìn nàng, cười nhẹ nói: "Như thế nào?". Đông Dương ngượng ngùng cúi người, nhỏ tiếng trả lời: "Nô tỳ thường nhỏ tập võ, thường nghe người ta nhắc tới người này." Lòng ta vừa động, bèn truy vấn: "Nói xem." Nàng gật đầu, ngồi thấp bên cạnh ta, cẩn thận kể: "Người này xuất thân từ Ngô Hưng Điều thị, mấy đời đều là võ tướng thế gia nổi danh thiên hạ, cho nên khi còn bé sư phó thường đề cập đến Điều Nguyên Sùng này, nói tới đủ loại binh khí không gì không tinh thông, có thể nói là kỳ tài. Nào ngờ hần bỏ võ theo văn, đi làm Binh bộ thị lang."

Ngô Hưng Điều thị? Hèn gì Đông Dương kinh ngạc như thế.

Nếu xét xa hơn, sợ là ngay cả Lý Long Cơ bọn họ còn chưa đạt tới thân phận tôn quý như họ Điều, đây chính là dòng dõi đế vương chính thống của thiên hạ. Năm đó Đế Nghiêu truyền ngôi Thuấn, chính là thủy tổ của Điều thị, Điều Trọng Hoa. Ta nhìn hần nâng chén uống rượu, trong lòng nảy sinh ý định, cười nâng chén đứng dậy, đi đến cạnh Lý Long Cơ ngồi xuống, mỉm cười ngọt ngào: "Quận vương, thiếp thân muốn kính Điều đại nhân một ly."

Lý Long Cơ kinh ngạc, thấy ta tràn đầy ý cười, liền biết thời biết thế, thuận nước giong thuyền: "Kính rượu luôn luôn có có, bốn vương trước hết muốn nghe." Lý Thành Khí ngồi gần đó cũng xoay đầu, bình tĩnh nhìn ta. Ta mỉm cười gật đầu, nhìn về phía Điều Nguyên Sùng cũng đang mang vẻ mặt kinh ngạc, nói: "Thiếp thân khi còn bé từng nghe kể qua Ngô Hưng Điều thị, có nguồn cội là đế Thuấn, là hậu nhân của bậc hiền triết đã khuất, hôm nay may mắn gặp Điều đại nhân tất nhiên muốn kính ngài một ly."

Ngô Hưng Diêu thị tuy là dòng dõi vua chúa chính thống, nhưng chỉ còn là hủ danh, so với hoàng thất Lý gia ở đây, Thái Nguyên Vương thị, kém khá xa. Ta kính trọng một chén rượu như thế, không dám nói làm cho hủ tâm sinh cảm kích, ít nhất cũng sẽ làm hủ vui sướng không thôi.

Lý Long Cơ cười hiểu rõ, cũng nâng chén: "Vĩnh An nói như thế, bốn vương cũng muốn kính một ly." Hủ vốn là chủ tiệc, lại có ta nịnh hót nói thêm vào, mọi người dự tiệc đương nhiên đều giong chén lên, cùng uống rượu.

Diêu Nguyên Sùng thị sùng nhược kinh đứng lên, chấp tay đáp lễ mọi người, lại nhìn về phía hai ta, cười nói: "Nếu nhắc về tổ tiên, trong tiệc này tất cả mọi người đều là thế gia vọng tộc, Diêu mỗ sao dám cao ngạo như thế." Ta đánh mắt với Đông Dương, nàng nhanh nhẹn hiểu ý, vội bung cho ta thêm chén nước trong. Ta cười với Diêu Nguyên Sùng: "Diêu đại nhân, kỳ thật câu trước là khách khí thôi, một ly này mới là chân chính muốn kính ngài. Đại nhân nghe xong lời này, quyết định uống hay không uống, nếu là uống, thì liền đáp ứng thiếp thân một thỉnh cầu, nếu là không, thiếp thân sẽ lui ra." Diêu Nguyên Sùng sùng sốt, mới xấu hổ cười nói: "Phu nhân mời nói."

Lý Long Cơ nhủ mày, nhìn chằm chằm chén rượu của ta, ta không để ý tới hủ, nói với Diêu Nguyên Sùng: "Quận vương thuở nhỏ tập võ, xưa nay yêu thích kết giao người thiện võ, thường hay cùng thiếp thân nhắc tới Diêu đại nhân xuất thân từ võ tướng thế gia, bản về binh khí không gì không tinh thông. Thiếp nghe đều nhớ trong lòng, hôm nay nếu được gặp đại nhân, đành mặt dày mong được mở mang kiến thức một phen", ta nói xong, bung chén nước uống một hơi cạn sạch, cười nói: "Không biết chén rượu này, đại nhân uống hay không uống?"

Lúc này giữa sân đều là chúng thần trong triều, hoàng tôn vọng tộc, ai mà không muốn trước mặt mọi người có cơ hội mặt mày rạng rỡ? Ta vẫn giữ nụ cười nhìn hủ, hủ đang do dự, Địch Nhân Kiệt đã sang sang cười, vỗ vỗ vai hủ nói: "Tiểu quận chúa khi còn bé chính là nhanh nhẹn nhanh miệng như thế, ngay cả bốn tướng cũng cam bái hạ phong, Nguyên Sùng a, đã bị đề cao liên tiếp hai lần, rượu này người còn muốn chạy thoát sao?"

Diêu Nguyên Sùng nâng chén uống cạn: "Cung kính không bằng tuân mệnh."

Mọi người đang uống rượu cao hứng, nghe được lời này càng thêm hứng khởi, Lý Long Cơ lập tức sai người dọn dẹp phòng tiệc, đưa giá gỗ binh khí đến, cười nói: "Diêu đại nhân, thỉnh." Sau đó nghiêng đầu nhìn ta: "Khi này nàng liên tục uống hai chén ——" ta nhẹ lắc đầu, khẽ nói: "Là nước". Hủ ngó ra, lười nhác tựa vào ghế, hướng về phía ta bắt đầu đi lắc lắc đầu, mới lại nhìn về phía giữa sân.

Lúc này Diêu Nguyên Sùng đã đi đến chính giữa, quét mắt dần binh khí, kỹ lưỡng chọn một món, ôm quyền nói: "Diêu mỗ cũng có lời mời." Lý Long Cơ cười gật đầu: "Đại nhân mời nói."

Diêu Nguyên Sùng cung kính nói: "Phu nhân vừa rồi nói 'Bản về binh khí không gì không tinh thông', quả thật là thổi phồng. Diêu mỗ là thuở nhỏ theo gia phụ, luyện không ít binh khí, nhưng giỏi nhất là kiếm. Người tập võ, chung quy đều muốn có người cùng so tài, Diêu mỗ từ lâu đã ngưỡng mộ kiếm pháp của Thọ Xuân quận vương, lại vô duyên nhìn thấy", hủ đem ánh mắt dời về phía Lý Thành Khí, nâng tay áo nói: "Hôm nay cũng là nhờ cơ hội này, không biết có thể bêu xấu, may mắn chiêm ngưỡng một lần kiếm pháp quận vương?"

Ta kinh ngạc nhìn Lý Thành Khí, tuy nói là hủ giỏi thơ thiện kiếm, lại không ngờ đến ngay cả Diêu gia cũng xem trọng kiếm pháp của hủ. Hủ mỉm cười nhìn ta, nói: "Nếu phu nhân khó xử Diêu đại nhân trước, bốn vương cũng không nên bỏ qua mặt mũi đại nhân, chỉ có thể thuận theo thời thế khoe khoang một phen."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Mỹ nhân danh kiếm (2)

Ta đón ánh mắt hủ, hiểu ý cười theo.

Một đạo ngân quang xẹt qua, Diêu Nguyên Sùng đã nhảy vọt vào giữa sân, từng luồng sáng bay đầy trời, làm mọi người ngồi gần đó đều kinh sợ. Đến khi thu kiếm, Địch Nhân Kiệt dẫn đầu uống rượu trước, Lý Long Cơ cũng đứng dậy nâng cốc chúc mừng, về mặt hết sức vui sướng, còn ta tâm viên ý mã*, ngồi yên cẩn thận nhìn Lý Thành Khí.

"Tâm viên, ý mã" là một thuật ngữ của Phật giáo: tâm ý của con người nhảy nhót như con khỉ, chạy lung tung như con ngựa. Câu đó nói tâm ý của con người không ở yên, đang nghĩ chuyện này vụt nghĩ sang chuyện nọ, những chuyện nối tiếp nhau nhiều khi không có liên lạc gì với nhau, những chuyện cách xa nhau cả về thời gian và không gian.

Diêu Nguyên Sùng cầm kiếm cung kính mời, Lý Thành Khí mới buông ly rượu, đứng dậy đi đến trước dãy binh khí, tiện tay rút một thanh kiếm.

Ta nín thở, hồi hộp không thôi, nhìn hủ chấp tay khiêm tốn chào Diêu Nguyên Sùng, thân kiếm vừa động, lập tức hàn khí bắn ra bốn phía, thế kiếm như thiên quang phá vân*.

**Ánh nắng xuyên qua mây*

Một bóng người vụt theo đường kiếm, lưỡi kiếm như truy hồn, trong cứng có mềm, mạnh mẽ tựa rồng bay.

Khác với khí thế bức người vừa rồi, một thân ảnh khác linh động như ánh trăng, nhưng khí phách như nghìn quân giấu trong tay áo, thương hải nộ bình xuyên .

Tới khi kiếm ngừng người tĩnh, tà áo Lý Thành Khí vừa mới hạ xuống, hai tay cầm kiếm ôm quyền, mỉm cười nói với Diêu Nguyên Sùng: "Điều đại nhân, đa tạ." Hai mắt Diêu Nguyên Sùng trợn lên nhìn hắn, ôm quyền đáp lễ, một lúc lâu sau không hề miệng nửa chữ. Mọi người mới vừa rồi còn tán tụng trầm trồ khen ngợi lúc này đều im lặng, trên mặt là vẻ khâm phục, kính ngạc, cũng có bối rối.

Ta chăm chú dõi theo hắn, một trận chua xót chột trần ngập đáy lòng. Anh hùng không gặp thời, dù hắn có văn tài võ lược, chỉ có thể nhận được khen ngợi của mọi người vào lúc này, chung quy cũng không có chỗ dụng võ.

Hắn cầm thanh kiếm vào kệ, trở lại ngồi xuống, tiếp tục nâng chén thấp giọng trò chuyện với Địch Nhân Kiệt, mà Diêu Nguyên Sùng hiển nhiên là bị kiếm pháp của hắn làm cho khiếp sợ, vẻ khách khí trên mặt giảm đi rất nhiều, ngữ khí với các quận vương thân thiện cởi mở hơn.

Lý Long Cơ ngồi kế ta, khẽ cười nói: "Vĩnh An, đa tạ nàng mở màn." Ta lắc đầu cười: "Ta chỉ là ngẫu nhiên nổi lên ý nghĩ này trong đầu, không ngờ đúng là thả con tép bắt con tôm, khiến cho Điều đại nhân này sinh cảm giác khâm phục."

Hắn vẫy tay, bảo Lý Thanh thêm cho ta chén trà lại: "Có điều, chiêu nạp Diêu Nguyên Sùng có rất nhiều cách, hôm nay không phải là thượng sách, cũng không giống tính tình của nàng. Để ta đoán, hôm nay trước mặt mọi người nàng bày màn kịch này là có khác mục đích?"

Ta tiếp nhận trà Lý Thanh đưa tới, nhìn hắn cười khanh khách: "Quận vương đoán đi." Hắn cẩn thận nghĩ nghĩ, nói: "Có phải bởi vì Vương Thủ Nhất ?" Ta cười nhìn hắn, không ngạc nhiên: "Nói thế là sao ?"

Hắn nói tiếp: "Hôm qua có người nói cho ta biết, nàng gặp qua hắn ta ở Trúc Uyển, ta đoán nàng bị hắn làm khó dễ, hôm nay mới giả vờ ra về ý sủng mà kiêu, trước mặt người khác khoe khoang một phen, đúng hay không?"

Đúng là người thông minh.

Ta cắn môi cười, thấp giọng nói: "Thật ra nhiều năm trước, có người từng dạy ta, vài thời điểm nên để cho người ta nhìn thấy mình tính kế, mới có thể hoàn toàn làm cho hắn buông lỏng phòng bị, nếu khắp nơi vô sai mới là tai họa lớn nhất. Vương gia bọn họ nay là nơi lớn nhất người cậy vào, đối với Vương Thủ Nhất mà nói, một nữ nhân ngu xuẩn tranh thủ tình cảm trắng trợn, so với một một sủng thiếp cẩn thận thông minh tốt hơn nhiều."

Lý Long Cơ chăm chú nghe, suy tính một lát mới cười nói: "Người này dạy nàng cũng có lý, ở trong phủ ai mà không âm thầm tính kế, chỉ có nàng huênh hoang như vậy, mới là không cần phòng bị nhất", hắn liếc nhìn ta, khẽ nhếch khóe miệng: "Là Thượng Quan Uyên Nhi ?". Ta gật gật đầu, không nói nữa.

Năm ấy bởi vì án Địch Nhân Kiệt mưu nghịch, liên lụy đến tánh mạng cả nhà Lý Thành Khí, ta trong lúc bối rối lo lắng đã ở trước mặt Hoàng tổ mẫu quý xuống cầu tình, lại không đoán được, nhờ làm vậy mà Hoàng tổ mẫu nghĩ lầm ta tính kế Lý Long Cơ, mới có việc tứ hôn sau đó. Nhoáng cái sáu năm, lời nói Uyên Nhi vẫn nhớ rõ ràng, năm đó nhất thời xúc động, làm trước nghĩ sau, nhờ đó Hoàng tổ mẫu mới yên tâm về ta. Nay cố ý ra về huênh hoang, không biết có thể đổi lấy sự khinh thị của Thái Nguyên Vương thị hay không.

Lý Long Cơ thấy ta cứ trầm mặc, tay gõ mặt bàn mấy cái, nói: "Vĩnh An, vì sự thanh tịnh của nàng, bản vương lại chỉ có thể nạp sủng thiếp ."

Lý Long Cơ nói được thì làm được, không tới nửa tháng, liền nạp tân thiếp Lưu thị, rất sủng ái, thậm chí không tiếc vì nàng ấy xây phòng mới, cả ngày tiệc tùng cười đùa, rất khoái hoạt. Hạ Chi luôn bất động thanh sắc, trái lại Đông Dương ngày ngày bày khuôn mặt đưa đám, mặt hạnh thường hay trợn lên, nô tỳ bên dưới hơi có sai lầm một chút đều bị răn dạy. Ta nghe mà buồn cười, cũng không thể khuyên, đành để mặc nàng.

Ta tính ngày, ba ngày sau là sinh nhật Lý Long Cơ, đang cùng Hạ Chi thương lượng nên chuẩn bị quà lễ gì, Đông Dương hai mắt đỏ hồng tiến vào, đứng bên cạnh ta, trong mắt còn ầng ầng nước mắt, lại không lên tiếng.

Ta kinh ngạc: "Làm sao vậy?" Nàng cắn môi lắc lắc đầu, làm như cực kỳ ủy khuất, xem chừng tám chín phần mười lại là vì ta xảy ra tranh chấp với người khác, ta đánh mắt sang Hạ Chi, nàng lập tức tiến lên thay Đông Dương lau lệ, ta chống đầu nhìn nàng, cười nói: "Nói đi, là bị người Lưu thị khi dễ , hay là cãi nhau với cung nhân Vương phi."

Đông Dương bĩu môi, lầm bầm: "Là trong viện Vương phi, nói hôm qua quận vương cùng vương phi nâng cốc ngôn hoan, say rượu múa kiếm."

Ta ừ, cha anh Vương Hoàn đều là võ tướng, tất nhiên là quen thuộc sử dụng binh khí, càng cùng cố thế lực Lý Long Cơ: "Vương phi và quận vương cầm sắt tương hài, đây là chuyện tốt, người khóc cái gì ?"

Đông Dương buồn buồn, thấp giọng nói: "Phu nhân biết rõ còn có hỏi." Ta nghiêng đầu nhìn nàng, bật cười: "Hai người ấy cầm sắt tương hài, còn hơn chuyện sủng một mình ta, khỏi phải ngày ngày quý gối thỉnh tội, không tốt hơn sao ?" Nàng ngơ ngác, hồ đồ hỏi ta: "Chẳng lẽ phu nhân không để ý?" Ta hơi trầm tư một lát, mới cười nói: "Tất nhiên để ý."

Người trong lòng có thể thiếp thành đàn, ai mà có thể mỉm cười đối mặt, trong lòng không có nửa điểm để ý? Chỉ tiếc, ta để ý không phải là Vương Hoàn múa kiếm hay là vị tân thiếp Lưu thị đồng tâm kìa.

Hạ Chi đứng kế ta phe phẩy quạt, vẫn cứ lẳng lặng, Đông Dương không hiểu, xem xét ta nói: "Nô tỳ và Hạ Chi là do quận vương tự mình mua trên phố

về, nhiều năm vẫn theo hầu cạnh quận vương, nói là nô tỳ, nhưng không ai dám khi dễ. Lúc trước theo phu nhân, nô tỳ liền hiểu được quận vương rất xem trọng phu nhân, mới cho hai người nô tỳ tới đây, phu nhân vào cửa mới hai năm, quận vương lại không thường xuyên đến, phu nhân không vội sao? Còn nô tỳ cả ngày đều không ngủ tốt."

Ta chỉ nói đơn giản: "Quận vương xem trọng ta, đó là vì ta có với hắn quen nhau từ nhỏ, trải qua rất nhiều việc mới bình an đến hôm nay. Điều các người quan tâm chỉ là vinh nhục nhất thời trong phủ, nếu quận vương gặp hung hiểm, cả vương phủ sẽ bị lật úp, còn hơi sức đâu là lo chuyện khác?"

Nàng bĩu môi, không dám nói nữa, ta đứng thẳng dậy, nói tiếp: "Các người đi theo quận vương rất lâu, biến cố gì mà chưa thấy qua? Chẳng lẽ hạ nhân biệt viện chằm chọc khiêu khích vài câu liền chịu không nổi?"

Đồng Dương vội quỳ xuống: "Nô tỳ biết sai rồi." Hạ Chí thấy thế cũng lặng yên quỳ xuống.

Ta lắc đầu cười nói: "Chân tướng tựa ‘bộc can’*, chuyện nhỏ thôi, đứng lên đi, theo ta ra phủ mua chút đồ." Nàng vừa đứng lên, chợt nghe ngoài cửa có tiếng ho khan, Lý Long Cơ tựa vào cửa, khoanh tay nói: "Đều đi xuống, hôm nay bổn vương muốn ân sủng nhị phu nhân."

*bộc can: ống tre cháy phát ra tiếng nổ, dùng để đốt vào lễ mừng năm mới. Ko hiểu VA so sánh là có ý gì.

Ta hoảng sợ, nhớ tới lời nói mới rồi, bỗng nhiên thấy xấu hổ.

Đồng Dương và Hạ Chí lui xuống, hắn đi đến trước mặt ta, không dừng bước, chỉ khẽ mỉm cười, nhìn ta lui từng bước ra phía sau trốn hắn, đến khi đụng vào cạnh bàn, hắn mới ngừng lại, thấp giọng nói: "Vĩnh An, nàng để ý thật sao?"

Hắn đã cao hơn ta rất nhiều, cúi đầu nhìn có chút cảm giác bị áp bách, ta cố trấn định, cười nhìn hắn: "Để ý, tất nhiên để ý, ta để ý là Lưu thị nhập phủ lâu như vậy mà vẫn chưa hoài thai."

Hắn híu hóp nhìn ta, giọng nói đề thấp thêm vài phần, tựa như đang thì thầm: "Nếu nàng để ý việc này, ta có thể nói cho nàng, nữ quyến trong phủ có thị tẩm, ngày kẻ đều bị ban thuốc."

Ta kinh sợ nhìn hắn: "Tại sao?" Hắn quan sát ta hồi lâu, mới dài thờ dài nói: "Nếu là nữ nhân bình thường, nghe tin ấy không biết vui mừng bao nhiêu, còn nàng thì chỉ có thái độ hoảng sợ". Hắn chống hai tay lên bàn, nói tiếp: "Lưu thị đã có bầu."

Ta lẳng lặng nhìn hắn, sau một lúc lâu mới phản ứng: "Chúc mừng quận vương." Vừa rồi chẳng qua thuận miệng ứng đối, ai ngờ thật sự bị ta nói trúng rồi, ta cúi đầu suy nghĩ một lát, nói tiếp: "Ba ngày sau chính là sinh nhật của người, lần này trong phủ lại có hi sự, xem ra phải chuẩn bị một phần lễ lớn mới tốt." Hắn cứ chần chờ người ta, không nói không cười, trong lòng ta có chút không yên, chỉ đành vui đùa nói: "Lần này thật sự là hao tài rồi, e là phải dùng tới đồ cưới mới đủ."

Hắn buông tay ra, bật cười, vẻ mặt dần hoà hoãn, thuận miệng nói: "Ngay cả đồ cưới mà phải dùng tới, bảo ta ăn nói như thế nào với Hằng An vương đây? Qua lát nữa ta bảo Lý Thanh đưa cho nàng chút bạc." Ta thờ phào, cũng không muốn khó khăn với hắn chút việc nhỏ không đáng kể này, bèn lách tới trước mặt hắn, hành lễ nói: "Tạ quận vương."

Hắn nán lại một lúc liền rời đi, khi Đồng Dương tiến vào có hơi ngạc nhiên, ta hiểu được suy nghĩ của nàng. Vừa rồi mặc dù nàng mới bị giáo huấn, sau đó thấy được Lý Long Cơ vội vàng đến, lại vội vàng đi, rốt cục hiểu ra là Lý Long Cơ thay ta tránh phiền toái thôi. Ta phân phó Hạ Chí giúp ta thay đổi thường phục, bảo nàng đi thông báo với Lý Thanh một tiếng, chuẩn bị xe ngựa, ra khỏi cửa phủ, hướng về chợ Tây mà đi.

Lúc này ngay lúc chính ngọ, thương nhân cửa hàng trên đường buôn bán náo nhiệt phi thường.

Lý Long Cơ quả thực hào phóng, ta cũng không khách khí, dù sao cũng là mọn hoa hiển phật. Sau khi mua sắm thỏa đáng hết thấy, ta thấy Đồng Dương Hạ Chí tựa hồ còn hào hứng, liền bảo phu xe đánh xe trở về vương phủ, rồi cùng các nàng đi dạo dọc theo phố xá sầm uất, nghe Đồng Dương không ngừng kể về chuyện xưa ở thành Lạc Dương, cũng có chút mới mẻ thú vị.

Nàng nhắc tới, ta không khỏi nhớ lại thời gian trước mười tuổi sống ở Tây Hà, nhiều năm như vậy, trừ bỏ cùng di nương thỉnh thoảng thư từ, còn lại không có cơ hội gặp mặt. Năm đó nữ nhi của di nương bị nhiễm đậu mùa chết non, bà bị đuổi khỏi nhà chồng, ở nhà cũ của phụ thân bà trông nom chiếu cố ta. Phụ vương coi như là niệm tình cũ, đưa bà đến Lộ Châu nơi không có người quen, không ai biết bà từng có quá khứ kiêng kỵ như vậy, nay được gả làm thiếp cho một tiểu quan, sinh một đứa con trai, coi như về già đã có chỗ nương tựa.

Ta đang nghĩ tới đó, chợt nghe phía trước ồn ào, hình như có quý nhân muốn vào Hoạ Lâu bị cản đường.

Đồng Dương hoan hỷ nhảy vào góp vui, chạy lên nghe người ta bàn tán, chốc lát lại chạy trở về, hào hứng kể: "Là đại quận vương ở đó, nói là có người đãi tiệc sinh nhật cho ngài ấy, bao cả Hoạ Lâu này." Ta sững sờ, trong lòng có ba phần chưa chắc bảy phần không sợ, hôm nay ra phủ mua hạ lễ cho Lý Long Cơ, không ngờ lại đúng ngay ngày sinh nhật của hắn.

Đồng Dương nói xong, lập tức lại chạy lên xem náo nhiệt tiếp, Hạ Chí xưa nay ít lời bỗng dưng thấp giọng nói: "Phu nhân cũng đến đây, chỉ bằng dẹt hoa trên gấm một phen." Tim ta nhảy dựng, nhìn chằm chằm nàng không nói lời nào, Hạ Chí trịnh trọng hướng ta hành lễ, nói: "Nô tỳ là thân muội Hà Phúc, là người của Thọ Xuân quận vương."

Ta cực kì kinh ngạc, đã hiểu được ám chỉ của nàng.

Còn chưa nghĩ xong, nàng lại nói: "Chỗ Hoạ Lâu này là tài sản riêng của quận vương, nếu phu nhân có chút tâm ý có thể thay xà đôi cột dâng lên một

khúc. Nô tỳ thuở nhỏ học đánh đàn ở chỗ này, Đông Dương cũng biết, chỉ cần nói với nàng là mượn cơ hội chúc thọ đại quận vương thêm hi. Tính tình nàng ấy lại trẻ con, rất ham vui, nhất định sẽ không nghĩ nhiều, ngược lại còn thấy thực thú vị". Hạ Chí thấy Đông Dương trở về liền im lặng, tới khi Đông Dương lại đi xem náo nhiệt, mới bổ sung: "Phần hạ lễ này, chắc chắn quận vương sẽ rất vui mừng."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Tâm không hệ thân

Ta cúi đầu ngẫm nghĩ lời của nàng, nhất thời không quyết định được.

Quen biết gần mười năm, cho dù là một chút dịu dàng, hẳn cũng dành cho ta. Từ sau khi thành hôn với Lý Long Cơ, ta ở trong vương phủ cả ngày đều kiêng dè đủ loại người, lại ngại Vương Hoàn nên ngay cả gia yến bình thường có thể tránh liền tránh, do đó mà cơ hội ta cùng với hắn gặp mặt càng ngày càng ít, cho dù lần trước ở tiệc rượu tiền Định Nhân Kiệt xuất chinh, cũng chỉ là ánh mắt lướt qua nhau, không dám nói nhiều hơn nửa câu.

Sinh nhật Lý Long Cơ, ta có thể giống trông khua chiêng đặt mua hạ lễ, mà sinh nhật của hắn, ta cái gì cũng không thể làm. Nghĩ đến đây, ta mới ngừng đầu nhìn Hạ Chí, lời của nàng, ta nên tin mấy phần?

Lúc này đám người trước Họa Lâu dần tản đi, Đông Dương đã trở lại, cười nói với Hạ Chí: "Ngày thường thấy người ít nói, thế mà vừa rồi cứ thấy châu đầu ghé tai với phu nhân, có gì thú vị mà tránh mặt ta mới nói?" Hạ Chí mỉm môi cười, ôn nhu nói: "Ngày thường thấy phu nhân hay đọc sách, mới vừa rồi nhắc đến quyển Thích tư luận, liền thỉnh giáo hai câu."

Nàng nói xong, nhìn ta liếc mắt một cái, lòng ta trở nên khẩn trương, quyển Thích tư luận đó lúc trước không nhiều người biết, nàng là một tỳ nữ có thể dễ dàng nhắc tới bí mật này, xem ra thật sự là Lý Thành Khí có giao phó trước.

Đông Dương a một tiếng, rầu rĩ nói: "Phu nhân thích đọc sách, người cũng hàng ngày hỏi sách, chẳng phải là muốn ta buồn chết sao?" Hạ Chí lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Nếu người muốn thú vị, thì cùng ta khuyên nhủ phu nhân. Hôm nay gặp đúng ngày sinh nhật của đại quận vương, tại đây lại là Họa lâu, chỉ bằng chúng ta đi vào tìm bạn cũ nhờ họ chuẩn bị, để cho phu nhân tiện tay dâng lên một khúc, dặt hoa trên gấm một phen." Đông Dương sùng sốt, nhảy mắt hiểu được, lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, nói: "Ý kiến hay!"

Xác nhận được thân phận Hạ Chí, ta cũng thả lỏng, ồm ồm bị các nàng đẩy vào cửa. Ta và Đông Dương đứng bên ngoài chờ, sau một lúc lâu Hạ Chí lặng yên trở về, gật gật đầu, ý bảo chúng ta cùng lên lầu hai Họa Lâu. Có một người đẹp hết thời hầu ở cửa, gặp mấy người chúng ta liền đón đi vào, trong phòng đập vào mắt là đủ loại nhạc khí, cần cái gì đều có.

Người đẹp hết thời kia khẽ cười nói: "Bên trong thật ra là mấy khách nhân hay tới đây nghe khúc, ta đã phân phó xuống, phu nhân cứ việc chọn khúc nhạc, đến lúc đó nói là nhạc nương bỗng nhiên không thoải mái, thay đổi người khác là tốt rồi." Hạ Chí gật đầu, cười: "Phu nhân chúng ta là có quen biết với quận vương, chẳng qua là thừa dịp lúc này dâng lên một khúc góp vui cho quận vương, đa tạ Dư nương tương trợ."

Dư nương xua tay liên tục, nói: "Đây là phu nhân giúp ta. Hôm nay quận vương đến, ta hao hết tâm tư cũng nghĩ không ra cái gì xuất sắc, ngày thường các khúc ca của nhạc nương tuy rất hay, nhưng đều là nghe nhầm rồi, so với phu nhân càng thấp kém hơn."

Hạ Chí lại cùng nàng ta cười nói hai câu, ước chừng trao đổi lí do thoái thác ổn thoả, Dư nương đang muốn lui ra, ta vội gọi: "Dị chút." Dư nương đứng lại: "Phu nhân còn có gì phân phó?" Ta cười nói: "Ta với quận vương là có quen biết, hai người kia cũng đã theo ta lâu năm, chỉ sợ lát sau có ai đó hỏi, vừa nghe giọng nói liền đoán được, ngược lại không tốt. Không bằng ngài giúp ta chọn một người lanh lợi, nếu có ai hỏi thì bảo ta không nói chuyện được, tùy cơ ứng phó thay ta, nếu có việc gì gấp, thì lấy bút giấy trả lời."

Lần này là mở tiệc chiêu đãi, khó bảo đảm cả gian phòng không có người nhận ra ta, vẫn nên an bài thỏa đáng chút, nếu có phiền toái gì, tẩu xong một khúc liền cáo lui, cũng sẽ không có ai biết được việc này.

Dư nương cười xoa nói: "Phu nhân suy nghĩ chu toàn, ta liền đi tìm."

Nàng đi rồi, ta nói với Hạ Chí Đông Dương: "Sau đó hai người các người ra ngoài chờ, nếu cảm thấy nhiều người không ổn, thì tạm thời giấu mặt, tùy cơ ứng biến, được không?" Hai nàng gật đầu, Đông Dương lập tức cực kì hứng khởi nhìn một phòng nhạc khí, nói: "Ngày thường chưa bao giờ gặp phu nhân đàn khúc gì, hôm nay nô tỳ xem như mở mắt."

Ta cười cười, quét mắt nhìn khí cụ, lựa một cây đàn tỳ bà, gảy vài phím thử âm. Năm đó di nương chính là nhờ một tay tỳ bà khúc mà vang danh Tây Hà, ta từ năm sáu tuổi bắt đầu theo nàng học, trong bốn năm cũng coi như có mấy khúc sở trường, nhưng ở trong cung nhiều như vậy năm, ngẫu nhiên rảnh rỗi luyện tập, cũng vẫn là vài khúc kia, có thể nói là thành thục, nhưng chưa phải đến mức cực kì điêu luyện.

Ta vừa gảy, vừa cân nhắc nên chọn khúc nhạc nào, Dư nương đã dẫn theo một cô gái tiến vào, dặn dò qua loa hai câu, rồi đưa hai người bọn ta vào một gian phòng trên gác, trong ngoài cách bức rèm che, lại có bình phong, chỉ nghe thấy tiếng người nói chuyện với nhau bên trong, cũng không thấy được mặt khách gia. Vừa rồi khi tiến vào, Dư nương đã nói hôm nay khách đến không nhiều lắm, chỉ có hai bàn mà thôi, ta nghe tiếng cười nói phần lớn là người xa lạ, quen lắm thì có Lý Thành Nghĩa ở đây, từ từ bình ổn tâm trạng.

Khi ôm tỳ bà ngồi xuống, ta mới cảm thấy tim đập lợi hại, như là muốn đập văng ra khỏi lồng ngực.

"Long Cơ sao còn chưa tới?" Lý Thành Khí bỗng nhiên lên tiếng hỏi một câu, bên cạnh người có người cúi đầu cười đáp: "Nghe nói Luru thị mới nhập phủ có bầu, sợ là mỹ nhân ở bên nên trì hoãn." Lý Thành Khí thản nhiên ừ một tiếng, không nói gì nữa.

Nghe giọng nói thân quen của hắn, ta bỗng nhiên nghĩ ra, ngày đó hắn đem Quảng Lăng tán đổi thành dịch khúc, ta đây liền đơn giản sửa thành tỳ bà khúc, lúc này lúc đó, coi như là quà ta đáp lễ hắn một khúc.

Ta ổn định tinh thần, bảo cô gái kia ghé sát vào, nhỏ giọng nói vài câu, nàng gật gật đầu, đứng thẳng dậy, nói: "Bẩm quận vương, khúc nhạc cuối cùng của ngày hôm nay, bởi vì nhạc nương thân mình bỗng nhiên không thoải mái, không dám lên đây quấy nhiễu nhĩ hính quận vương cùng các vị khách quý, cho nên để người khác đi lên, còn thỉnh quận vương trách tội."

Lý Thành Khí nở nụ cười, ôn thanh nói: "Không sao, nhạc chỗ này bốn vương sớm nghe thuộc hết, đổi người khác cũng tốt." Tiểu cô nương kia vội trả lời: "Người này muốn hiến một khúc nhạc mới mẻ, cho nên không báo khúc danh trước, thỉnh các vị lắng nghe." Bên trong có người đáp ứng, bàn tay gảy đàn ầm ầm đổ mồ hôi.

Đợi cho bọn họ tiếp tục cười nói, ta mới thở sâu, bắt đầu gảy nhạc.

Một khúc biểu diễn trước điện ngày ấy, ta sớm khắc sâu trong lòng, lúc này tấu lại cũng không tính quá khó. Gảy một khúc này, trong đầu ta đầy ắp bóng dáng thẳng tắp của hắn trước điện, miệng cười thoải mái. Đợi cho dây đàn trong tay phát ra càn lưu loát, ngoài gian phòng tiếng nói chuyện dần lặng đi, riêng hắn lại không phát ra tiếng động gì.

Gió mát thổi cửa sổ, lẳng lẽ trêu chọc ta với hắn.

Một khúc sáo trên điện ngày ấy, chỉ có ta biết, hôm nay ở Họa lâu này đàn một khúc tỳ bà, chàng nghe liệu có hiểu được?

Âm cuối vừa dứt, gian phòng mới có người hét lên hay, liên tục có người hỏi, đại ý chỉ là hỏi tục danh của ta, ngày thường ở đâu tấu khúc. Tiểu cô nương kia dựa theo lí do thoái thác lúc trước hỏi đáp, mọi người đều cảm thán, nói cái gì khó có được cô nương nhất thủ hảo cầm mà lại bị cầm.

Ta đang âm thầm cười, Lý Thành Khí bỗng nhiên nói: "Không biết cô nương có thể viết chữ?" Ta giật nảy người, bên tai tức thì nóng lên, hắn thật sự đoán ra được. Tiểu cô nương vội nhìn ta, ta gật gật đầu, ghé vào tai nàng dặn dò, nàng cười gật đầu, trả lời: "Sẽ được, chỉ là nhạc nương này có quý tộc, xưa nay chỉ chấp bút trả lời chủ nhân, người bên ngoài không được xem."

Có mấy người cười ha hả, có người nói: "Quy tắc này nghe quái lạ, sợ là nhạc nương biết hôm nay chủ nhân là Thục Xuân quận vương, mới cố ý xuất hiện?" Lời còn chưa dứt, lại có thêm phụ họa: "Thục Xuân quận vương nổi tiếng về sáo, thiện nghệ âm luật, tất nhiên có nữ nhân ngưỡng mộ, hơn nữa lại là thiếu niên phong lưu, sau bình phong này không chừng là giai nhân này sinh tình ý với Thục Xuân quận vương từ lâu rồi." Lời này vừa nói ra, người phụ họa càng nhiều, tiếng cười liên tục, lộ rõ vẻ chế nhạo.

Lý Thành Khí thùy chung không lên tiếng, đợi mọi người nói đủ, hắn mới hòa khí nói: "Đa tạ cô nương một khúc Quảng Lăng tán này, nếu cô nương không chê thì lấy chữ viết lưu lại tính danh, ngày khác nếu có duyên, bốn vương nhất định sẽ lấy nhạc kết bạn."

Tiểu cô nương cúi đầu hỏi ta, ta gật gật đầu, đưa tỳ bà cho nàng, đi đến án thư bên cửa sổ. Nhờ dặn từ trước, Dư nương đã chuẩn bị giấy và bút mực, ta nghĩ nghĩ, mới nâng cổ tay viết: Tâm bất hệ vu thân, duy niệm tình động thì*.

*Đại khái: Trái tim ko phụ thuộc vào thân xác, mà chỉ có ý niệm mới đi theo năm tháng

Buông bút, ta nhìn chăm chăm vào dòng chữ đó, mặt khó nhịn nóng bừng lên, đợi mực khô hẳn, mới đưa cho tiểu cô nương kia. Nàng cầm giấy vội vàng đi ra bình phong, đợi thật lâu, mới nghe ngoài gian Lý Thành Khí than nhẹ một tiếng, ôn nhu nói: "Đa tạ cô nương."

Lòng ta thoả mãn, dường như có thể tự mình nhìn thấy hắn đang mỉm cười, đợi tiểu cô nương kia trở về, mới hướng nàng ra hiệu. Một khúc này là ta tự tiện làm liều, làm mà không nghĩ, lúc này nhiều người mắt tấp, cũng nên rời đi.

Đúng lúc mở cửa khi, chợt nghe có người từ gian ngoài đi vào, nói lớn: "Đại ca, ta đã tới chậm." Là Lý Long Cơ, ta theo bản năng dừng bước, hắn lại nói tiếp: "Vốn là muốn dẫn Vĩnh An đến, hôm nay thân mình nàng không khỏe lắm, liền bảo ta mang theo một phần hạ lễ."

Ta âm thầm hít thở, ngơ ngác đứng bên cạnh.

Chẳng lẽ sau giữa trưa hắn đến phòng ta, muốn mang ta tới đây? Nhưng rồi vì sao lại sửa lại chủ ý? Trong đầu ta nghĩ lung tung, nhớ tới lúc hắn từng bước ép sát trong phòng, về mặt lúc lạnh lùng lúc vui đùa, dần đoán được gì đó, vui thích mới này nhanh chóng tan biến hết, đáy lòng chỉ còn từng trận hàn ý.

Là tại ta luôn luôn lảng tránh, lời hứa ngày hắn thành hôn với Vương Hoàn, cũng không phải làm bộ, chỉ là ta cố ý xem nhẹ, coi như lời nói đùa. Hai bên tương kính, có danh nghĩa phu thê, lại thùy chung không mặn không nhạt, ta nghĩ đến hắn có cơ thiếp bên người, có thể đã quên tình bạn thuở thiếu niên, nay mới phát hiện sai lầm rồi.

Lý Thành Khí không trả lời lập tức, trái lại bên cạnh ai đó nói vài câu, hắn mới cười nói: "Không sao, ngồi xuống trước đi."

Ta mất hồn mất vía đứng ở cạnh cửa, cảm giác ống tay áo bị kéo, tiểu cô nương kia khó hiểu nhìn ta, bèn cười cười với nàng, bước nhanh ra cửa phòng Hạ Chí cùng Đông Dương thủ ở ngoài cửa, gấp ta đi ra lập tức liếc nhau, có lẽ cũng nghe được lời Lý Long Cơ, không nói gì nữa, theo ta bước nhanh xuống lầu rời khỏi Hoá lâu.

Khi trở lại phòng, đi đã ở đó, mỗi ngày giờ này bà đều đã tự mình mang đến canh bồi bổ, cùng ta tán gẫu vài câu, hôm nay thấy thần sắc ta không tốt, cũng không nhiều lời, chờ ta uống xong liền rời đi.

Ta cho lui mọi người, một mình ngồi xuống thấp đèn, mới nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân.

Lý Long Cơ say khướt, bước chân loạng choạng, đang hip mắt đi đến trước mặt ta, trong mắt ảm đạm nặng nề, vui giận không rõ. Ta vội cúi đầu tránh tầm mắt của hắn, vừa đứng dậy muốn phản phó Đông Dương mang canh giải rượu, lại thấy trên vai trâm xuống, bị hắn ấn trở về chỗ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tâm không hệ thân (2)

Đông Dương bưng trà nóng đang chuẩn bị vào cửa. Lý Long Cơ không quay đầu lại, quát lớn: "Cút ra ngoài!". Nàng hoảng sợ, vội vàng lui ba bước, Lý Long Cơ lại lạnh lùng nói: "Bảo mọi người đều lui ra ngoài, không có lệnh bốn vương, bất kì kẻ nào cũng không được tới gần." Nàng đáp vâng, khom người lui ra ngoài.

Đội chung quanh yên tĩnh, hắn mới từ từ ngồi xuống, nhìn thẳng vào ta. Đôi mắt đen của hắn phản chiếu ánh nến sáng quắc, muốn qua đầu tránh đi lại bị hắn nắm chặt cằm, không thể động đậy. Hắn bình tĩnh nhìn ta, nói: "Hôm nay ta đứng ở ngoài cửa, nghe nàng đàn một khúc Quảng Lăng tán, đến khi nàng rời khỏi, mọi người trong phòng hăng còn bàn luận, khen không dứt lời." Ta bị hắn siết sinh đau, không muốn nói cũng không thể nói gì hơn.

Mắt hắn nồng đậm men say, thanh âm cũng rất nhẹ: "Nàng nói đúng, nàng và ta quen biết từ nhỏ, đi qua rất nhiều chuyện người bên ngoài không biết, cho nên nghĩ ta rất xem trọng nàng. Nhưng nàng có biết năm đó được ban tứ hôn, ta vui vẻ đến thế nào không? Từ khi mẫu phi đi rồi, lại bị Lai Tuấn Thần tông vào đại lao, trừ bỏ phụ thân huynh trưởng, chỉ có nàng gần gũi với ta nhất. Ngày ấy sau khi tứ hôn, ta tự mình theo hoa tượng* học cách trồng hoa quỳnh, ngày ngày lãnh giáo Thẩm Thu phương pháp thực liệu. Từ sau khi thành hôn, ở vương phủ này đã nửa năm, nàng có biết trong vương phủ cũng có Quỳnh Hoa uyển? Nàng có biết thức ăn của nàng mỗi ngày đều là ta tự mình nghiệm qua, e sợ có sai lầm gì, e sợ có người âm thầm xuống tay với nàng?"

*hoa tượng: thợ trồng hoa

Tâm tư của hắn dồn nén nhiều năm qua đã bộc phát trong một đêm này. Giờ phút này, từng lời từng chữ ấy ta chưa bao giờ dự đoán được, hoặc là ta luôn luôn trốn tránh không tìm hiểu sâu hơn. Ta kinh ngạc nhìn hắn, ngày qua ngày cùng hắn lười nhác vui đùa, có nhiều thứ ta không muốn nghĩ tới, nay lại dồn dập ủa tới xuyên thẳng vào lòng.

Hắn thấy ta không nói lời nào, lại nhẹ giọng: "Vĩnh An, nàng vốn nên là thê của ta, là vương phi của Lâm Tri vương phủ này, mắt thấy nàng lâm vào cảnh lâm thiếp hôm nay mà ta cái gì cũng không thể giúp, ta còn ôm hy vọng nàng bằng lòng gả cho ta sao? Nếu có ba phần cơ hội, ta tuyệt đối không để nữ nhân khác chen ép nàng, nhưng căn bản nàng cũng không để ở trong lòng. Nữ quyền trong phủ, nàng đều cẩn thận né qua, không tranh thủ tình cảm, không là mắng thị uy, ngay cả ta, nàng cũng là tránh được thì tránh."

Cả người ta ủ rũ, nhìn ánh mắt hắn cuộn cuộn như con sóng dữ, không hiểu sao trở nên hoảng hốt.

Không biết bắt đầu từ đâu, mỗi đêm đến giờ này, toàn thân ta đều mỏi mệt, không còn chút sức lực. Vốn tưởng rằng là do tham ngủ, nhưng lúc này đối diện với con thịnh nộ của hắn cũng không thể vực dậy nổi tinh thần, trong lòng liền có cảm giác không tốt. Ta miễn cưỡng lắc lắc đầu, ngay cả nói chuyện đều cảm thấy phải cố hết sức: "Quận vương mời trở về đi."

Hắn say đến bộ dạng như thế, nhiều lời vô ích, lấy tính tình của hắn, chỉ có đến ngày mai khi thanh tỉnh bàn lại thì tốt hơn.

Hắn buông tay ra, đứng lên, chống lên mặt bàn, gần từng chữ: "Ta cùng với đại ca cưới vợ một lúc, đến nay huynh ấy vẫn không có con, nàng không thấy kỳ quái sao?" Ta thờ hồn hên mấy hơi, cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo, hắn lại nói: "Cơ thiếp trong quý phủ đại ca hiếm khi thị tẩm, phạm là người nào nhập phòng ngày kế đều bị ban thuốc, nàng có biết huynh ấy đang làm cái gì không? Ta biết, nhị ca biết, người ngồi trên long ý kia cũng không biết đoán sao?"

Ta ngẩng đầu dõi theo hắn, hình ảnh trước mắt mơ hồ ngổn ngang, nghe hắn nói tiếp: "Thân là trưởng tử Tể tướng vương, nạp thê thiếp đã có ba năm, dưới gối lại không con, hai người vốn là phạm kiêng kị mới bị phạt, Hoàng tổ mẫu đa nghi như vậy, nay còn khả năng phạt lấy lệ bao lâu nữa?"

Hắn nhú mắt nhìn ta, trong lòng ta hiện giờ ngoài hỗn loạn chỉ còn hỗn loạn, muốn chống cánh tay đứng lên, nhưng tay mềm nhũn không còn sức, đứng lúc bức bối, Lý Long Cơ đã bước đến ôm lấy ta: "Vĩnh An, tình cảm này sinh không chỉ có nàng và huynh ấy, còn có ta." Chưa nói xong, đã tách môi ta

đẩy lưỡi tiến vào, nóng rực khó nhịn.

Tức thì đầu ta trống rỗng, thậm nghĩ phải đẩy hẳn ra, lại không thể động đậy được nửa phần, chỉ có thể vô lực để hẳn ép sát từng bước. Đôi mắt say mềm dần đen thẫm lại, hẳn thấp giọng thì thảo : "Vĩnh An, nàng rút cuộc không đành lòng đẩy ta ra sao..."

Quyển luyện của hẳn càng ngày càng rõ ràng, tìm ta như bị người mạnh mẽ xé rách, đau đến mức không hề nén được, trước mắt đã biến thành màu đen, nước mắt không ngừng tuôn trào, cảm giác được hẳn bế ngang người ta, lưng chạm vào giường, hẳn thả màn trướng xuống, đem ta đặt ở dưới thân...

Đỗ bệnh liên tục suốt nửa tháng, cuối cùng đến trước tết Trung Cừu, ta mới ra khỏi phòng.

Lý Long Cơ thọ yến, nghe nói rất là náo nhiệt, trên mặt Đông Dương tuy kể về lễ vật của Vương phi và Lưu thị, đẩy mắt lại lóe ra vui sướng. Nửa tháng nay Lý Long Cơ ngoại trừ trông chừng cạnh giường ta, chưa bao giờ đi qua nơi khác. Bưng trà đồ nước, đút cháo thử đồ ăn mọi thứ đều tự mình làm, tiểu nhân trong phủ cũng bởi vậy mà ngầm hiểu, đối đãi với Đông Dương và Hạ Chí đều phá lệ thiên vị hẳn ra.

Bất kể hẳn hào hứng nói đùa, hay là ngồi yên nhìn ta, ta chưa bao giờ nói với hẳn nửa câu.

Cuối cùng có một ngày, hẳn tựa vào bên giường kể chuyện cho ta nửa canh giờ, thấy ta thủy chung không để ý tới, liền kéo mạnh cổ tay ta, suýt nữa hất ngã xuống giường, ta mới quay đầu tránh, thấp giọng nói: "Rất đau." Hẳn chợt cứng đờ, buông tay ngồi vào bên giường, vừa muốn nói gì, ta đã không không chế được bật khóc.

Tiếng khóc càng lúc càng lớn, thế nào cũng không ngừng được.

Hạ Chí ở ngoài cửa vọt vào, mặt trắng bệch khăn trương nhìn ta, bị Lý Long Cơ lạnh lùng trừng mắt, vô thức lui ra ngoài. Hẳn ngồi ở trước mặt, không dám động một chút. Ta mặc kệ bản thân khóc thật lâu, mới chậm rãi nức nở, ngừng nước mắt. Hẳn gơ tay muốn giúp ta lau lệ, bị ta gạt ra: "Nửa tháng này người không ngủ tốt, hôm nay không cần ở lại với ta."

Ta nên trách ai? Trách di cho ta uống thuốc ? Bà bắt quá là muốn để ta và Lý Long Cơ sớm viên phòng tránh tai họa. Trách Lý Long Cơ say rượu loạn tính? Hẳn cưới ta nhập môn hai năm, đối đãi chưa bao giờ có nửa phần chậm trễ, nhường nhịn mọi thứ. Ngày ấy nếu không phải say rượu lại thấy ta không chống cự chút nào, mới làm ra việc đó. Ta không phải là thánh nhân, phát hiện lúc muốn oán muốn trách, thì không ai thực sự làm sai cả.

Hẳn lại duỗi tay lần nữa, lau nước mắt cho ta: "Vĩnh An, ta đưa nàng rời phủ." Ta nhếch môi cười nhạt: "Đưa ta đi đâu ? Thọ Xuân vương phủ sao? Hoàng tử mẫu hiếm khi nói lòng đề phòng, Thái tử phi ngày ngày nhìn chăm chăm các người, cô cô lại vừa như bạn vừa như địch, chúng ta giấu diếm nhiều năm như vậy là vì cái gì?"

Hẳn mặt mày nhăn nhó, không lên tiếng.

Ta lại nói lớn: "Ngày ấy người biết rõ ta ở đó, biết chàng nghe ra ta là người đánh đàn, nhưng người vào cửa liền nói những lời đó, chính là đang ép chàng buông tay. Lý Long Cơ, người không cam lòng, người không muốn buông tay, cho nên người lấy sự không đành lòng của chàng, lấy danh nghĩa phu thê ta và người đến ép buộc chàng !" Ta nói xong, há miệng to thở phì phò, trừng trừng nhìn Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ nắm chặt tay thành quyền, thấp giọng nói: "Đúng! Là ta đang ép huynh ấy! Là ta không cam lòng, ta muốn nàng, ta muốn nàng cả đời ở bên ta! Chính nàng cũng muốn huynh ấy bình an còn gì. Tình cảnh lúc này, người ngồi trên ngôi vị hoàng đế kia còn đề phòng chúng ta, nhìn chăm chăm chúng ta. Thái tử, cô cô cũng đều đề phòng mấy huynh đệ chúng ta, đề phòng nhất mạch này của phụ vương!" Hẳn mạnh mẽ đứng lên, không chế giọng nói của mình: "Từng bước sai, từng bước sai, huynh ấy không thể lại tiếp tục sai!"

Ta hít sâu một hơi, làm cho bản thân bình tĩnh, lại cảm thấy trong lòng co rút đau đớn, qua thật lâu, mới cười khổ nói: "Từng bước sai, từng bước sai, Lý Long Cơ, người có biết chúng ta sai lầm bao lâu rồi không ? Bắt đầu từ khi Dịch Nhân Kiệt nhậm chức năm ấy, trong lòng ta đã chỉ có chàng, khi đó người mới tám tuổi! Thiên Thụ năm ba, ta và chàng tư định chung thân. Trường Thọ năm hai, phụ vương bị vu tội mưu phản, ta liều chết vào ngục thăm chàng, người có từng biết? Chín năm quen biết hiểu nhau, trong lúc đó chúng ta trải qua nhiều lắm, có rất nhiều ân nhân bắt đết". Ta siết chặt chân găm, gằn từng chữ: "Chỉ thân tánh mạng, thiên hạ không đổi. Đây là chính miệng chàng nói với ta, cũng là vũ khí người lấy ra ép buộc chàng!"

Lý Long Cơ đứng ngốc ở nơi đó, ngẩn người nhìn ta, không nói nên lời. Ngực ta như bị lửa đốt, tim như muốn phá tung mà ra, cắn chặt môi, cho đến khi lưỡi ngon ngọt, mới lau mắt, lẩm bẩm nói: "Nếu không có chàng, ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở Phượng Dương môn, cũng sẽ không cùng người qua lại thân thiết như thế. Thân mật trong mắt người thật ra chỉ là vì tình cảm ta dành cho chàng mà thôi."

Về mặt hẳn đau đớn, kinh ngạc nhìn ta: "Vĩnh An, nàng và ta cũng quen biết từ nhỏ mà, nàng đối với ta vốn không có nửa điểm tình cảm nào sao ?" Ta bình tĩnh nhìn hẳn: "Có, người là thân đệ của hẳn, ta vẫn hết sức bảo vệ, bình an của người chính là bình an của chàng."

Hẳn đi đến bên cạnh bàn, rót chén trà lạnh, đem chén trà nắm trong lòng bàn tay hồi lâu, rồi chậm chậm buông, bước nhanh ra phòng.

Đội hẳn rời đi, Hạ Chí mới vội vàng đi vào, thay ta bưng chén trà nóng đến, ta nhìn ánh mắt nàng thương xót, lắc lắc đầu. Nửa tháng nay Lý Long Cơ cứ ở cạnh ta một tắc cũng không rời, dù nàng có gì muốn nói, cũng chỉ có thể xa xa nhìn mà không mở miệng được.

Qua một lát, ta mới đưa chén trà cho nàng, nhẹ giọng nói: "Giúp ta gửi quận vương mang một câu." Nàng là người Lý Thành Khí, tất nhiên sẽ có cách truyền lời. Nàng gật gật đầu: "Phu nhân mời nói." Ta trầm mặc một lát, lại cười khổ lắc đầu, nói: "Người đi xuống đi."

Nàng kinh ngạc, muốn nói gì lại thôi, cuối cùng im lặng lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tâm không hệ thân (3)

Thánh Lịch năm hai, ngày mười tám tháng tư, Hoàng tổ mẫu lệnh cho Thái tử Lý Hiền, Tương vương Lý Đán, Thái Bình công chúa và Võ Du Kỳ tuyên đọc thệ văn trước thiên địa ở Minh Đường, thề rằng vĩnh bất tương phụ*, khắc vào cuộn thiết**, cắt giữ trong sử quán.

*Đại khái: vĩnh viễn không được phản bội đầu đá nhau @@

** Cuộn thiết

Một tháng nay, còn có tin tức khác truyền khắp thành Lạc Dương, mà việc này bắt nguồn từ ta. Lâm Tri vương phủ bị cho là nơi khắc tử, trước có Vương phi đẻ non, đầu tháng Lưu thị lại giẫm lên vết xe đổ. Chuyện Vương Hoàn năm đó chưa phai nhạt, thêm nữa vụ việc mới này, truyền đến truyền đi rồi cuộc kết quả là do ta ghen tị thành tánh.

"Cuộn thiết chẳng qua là vật chết, bệ hạ còn muốn dựa vào nó kiềm chế, bắt Lý gia Võ gia vĩnh bất tương phụ", phụ vương cười lắc đầu, "Hoàng tổ mẫu con quả thật là già rồi, ngại tại vị nhiều năm như vậy, phòng bị nhất chính là lòng người, mà nay lại dễ tin người như thế."

Ta ôm Vĩnh Huệ, bàn tay nhỏ bé chỉ vào đĩa tô son trên bàn, ta giúp muội ấy gấp một khối, ngắt ra từng miếng bỏ vào cái miệng nhỏ kia, thuận miệng nói: "Từ bỏ tranh giành ngôi vị hoàng đế, nói không chừng là chuyện tốt. Đột Quyết khởi binh là lấy lý do chính quyền Lý gia suy sút, mượn cơ tiến đánh Đại Chu trợ giúp cho Lý gia. Cuộn thiết này vừa ban ra, chiêu cáo thiên hạ Lý Võ trọn đời không phụ, Đột Quyết khả hân không còn danh chính ngôn thuận nữa, nói không chừng sẽ giúp Định Nhân Kiệt một tay, chiến thắng liên tiếp." Vĩnh Huệ chu môi, trừng mắt nhìn, ta mỉm cười lại dứt cho muội ấy miếng nữa.

Phụ vương nhìn chúng ta, buông tiếng thở dài, nói: "Nếu con thích trẻ con như thế, chẳng bằng tự mình sinh một đứa." Ta dừng tay, không trả lời.

Phụ vương lại nói: "Vị phụ vốn tưởng rằng Lý Long Cơ nạp thiếp, không thêm đề ý tới con, nhưng nửa tháng trước nghe được là hán than phiền con bệnh dậy mà sắc mặt cứ trắng bệch, thu gom hết son trong thiên hạ, chuẩn bị quà sinh nhật cho con, nghe đồn còn đích thân vào cung muốn học thợ bạc chế tạo trang sức."

Ta giúp Vĩnh Huệ lau khóe miệng, gượng cười nói: "Đó là hán giới đoán thánh ý, Hoàng tổ mẫu lệnh Lý gia Võ gia thề trước trời, trọn đời không phụ, hán liền đối với con càng thêm sùng ái, chẳng phải là hợp ý Hoàng tổ mẫu sao?"

"Vĩnh An", phụ vương buông đĩa, nhìn ta: "Ngày hôm trước bệ hạ từng hỏi, muốn ngự y trong cung khai vài phương thuốc hay không. Lâm Tri quận vương sùng ái con như thế, con nhập phủ ba năm vẫn không nhúc nhích động tĩnh gì, ngay cả Thái tử phi cũng từng hỏi thăm, càng chưa nói đến nhàn ngôn toái ngữ sau lưng." Ta ngác nhiên lặp lại: "Thái tử phi?"

Phụ vương sắc mặt hơi trầm xuống, gật gật đầu.

Vị thị thế mà lại trực tiếp hỏi việc này, đến tột cùng có ý gì? Uyển Nhi và nàng ta có quan hệ mật thiết, chẳng lẽ là đã nói gì đó? Ta có hơi lo sợ, nửa năm nay gió êm sóng lặng, dường như đã quên mất vị Thái tử ít khi lên tiếng và Thái tử phi kia, bọn họ cố ý làm cái gì? Chẳng lẽ lời chuyện cũ năm xưa ra sao?

Trên mặt bỗng nhiên bị vỗ nhẹ, khi lấy lại tinh thần, Vĩnh Huệ đang chớp chớp mắt cười với ta, lưu luyến kêu: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ." Ta nhìn muội ấy nở nụ cười, đưa cho Hạ Chí bên cạnh, ý bảo nàng cho người lui ra.

Đội trong phòng không còn ai, ta mới nhìn phụ vương, do dự hỏi: "Bệ hạ có đề cập qua Thọ Xuân quận vương không?" Phụ vương hơi suy nghĩ, đáp: "Thọ Xuân quận vương nhiều năm vô tử, chẳng lẽ là do con dựng lên?" Lòng ta phấp phấp, trường tử Tương vương không con nối dòng, đối với Thái tử mà nói không phải là chuyện xấu, hoặc là trong đó còn có nhiều nguyên do, nhưng dựa theo lời Lý Long Cơ, ta cũng không thoát được quan hệ.

Phụ vương trầm mặc, lắc đầu thở dài: "Không ai nhắc tới, mọi người đều kiêng dè việc này. Vĩnh An, con đã gả vào Lâm Tri vương phủ, việc này không thể muốn được nữa."

Ta làm sao không biết. Vài năm nay duy trì loại quan hệ quý dị này chẳng qua là do ta và hán cùng cố gắng kiên trì lời hứa năm xưa, kỳ thật từ lâu tất cả đã trở thành trần ai lạc định*, là do ta không muốn nhìn thẳng vào sự thật. Năm đó một lời đáp ứng Định công, không ngờ đến khi làm lại khó khăn như thế.

*Mọi việc khó khăn phức tạp đã kết thúc

Bỗng nhiên, ngoài cửa có âm thanh thỉnh an, ta quay đầu lại nhìn, Lý Long Cơ đang bước vào phòng, hán vừa đi vừa hướng phụ vương cười nói: "Nhạc

phụ đại nhân tới sao không sai người đến truyền lời?" Phụ vương đứng dậy, hai người khách khí vài câu, mới đều tự ngồi xuống. Hạ Chí đã bế Vinh Huệ đi đến cạnh ta.

Lý Long Cơ liếc mắt đánh giá ta một cái, dịu dàng nói: "Sắc mặt vẫn không tốt lên được, nàng chưa uống thuốc sao?" Ta đáp vâng, nâng chén uống trà, cố ý tránh nói chuyện với hắn. Hắn cũng không hỏi lại, lại quay đầu trò chuyện cùng phụ vương, đại khái đều là chúc mừng Định Nhân Kiệt khai hoàn trở về, Đột Quyết đại bại.

Qua một lát, phụ vương ôm Vinh Huệ đi, hắn quét mắt đồ ăn trên bàn, nói: "Hai người chưa ăn hết, ta cũng đang đói bụng. Hạ Chí, mang một bộ bát đĩa mới đến đây." Hạ Chí hành lễ lui ra, ta vội gọi nàng lại, nói với Lý Long Cơ: "Đây là cơm thừa canh lạnh, làm sao có thể cho người ăn, nếu người muốn ăn gì, bảo hạ nhân đổi đồ ăn mới đi."

Hắn kinh ngạc nhìn ta, qua một hồi lâu mới nói: "Nàng rốt cuộc đã chịu nói chuyện với ta." Ta phản phó Hạ Chí dọn đồ ăn thừa, lại dặn nàng mang lên vài món Lý Long Cơ thường ngày thích ăn, đợi nàng ra cửa, mới nhìn Lý Long Cơ: "Trong thành Lạc Dương từ lâu có tin đồn là người làm tất cả vì nụ cười hồng nhan, nếu ta không ra về cầm sắt hài hoà, chẳng phải uống phí tâm tư của người."

Hắn đưa tay cầm đĩa ngọc, gắp gắp miếng cá. Ta ngấm khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn, từng bóng dáng liên tiếp hiện ra trước mắt, một hài đồng bảy tám tuổi, thiếu niên mười hai mười ba tuổi, cho tới bây giờ đã trở thành một nam nhân thân hình thon dài, mặt mày nội liễm. Hắn hoàn toàn thay đổi, mưu quyền tính kế chưa bao giờ có nửa điểm giấu giếm, từ đầu đến cuối đều thẳng thắn, bao gồm tâm tư hắn đối với đế vị.

Ta mở miệng: "Nếu người muốn làm Thái Tông hoàng đế, ta sẽ giúp người, nhưng ta sẽ không là Văn Đức hoàng hậu, đương nhiên, cũng sẽ không là Hoàng tổ mẫu." Hắn bình tĩnh nhìn ta: "Vinh An, nàng đang nói cái gì?" Ta kiên định nhìn hắn, nói: "Trừ phi giành được đế vị, nếu không bất luận kẻ nào ngồi trên vị trí kia, các người đều gặp nguy hiểm. Cho nên nếu người có tâm, mặc dù ta không làm được bầy mưu nghĩ kế, may ra có thể dệt hoa trên gấm."

Mắt hắn mở to trong suốt, rạng rỡ sáng rực: "Nàng nguyện ý ở lại bên ta, phải không?"

Ta gật đầu: "Đúng". Hắn đối diện với ta thật lâu sau mới nói: "Nếu nàng không muốn——". Ta xen lời hắn: "An bài ta cho gặp Thọ Xuân quận vương một lần, ta có lời nói cùng hắn." Hắn hoạt kê nhìn ta, qua một lát mới cười khỏ: "Kỳ thật nàng không cần thông qua ta, nói cho Hạ Chí, nàng tự nhiên sẽ an bài cho nàng."

Ta ngăn người, hắn lại nói: "Hạ Chí là người của đại ca, hắn sắp đặt ở cạnh nàng tất nhiên sẽ nói cho ta biết, cũng là được ta ngầm đồng ý. Hạ Chí rất thông minh, lại là tâm phúc đại ca, nếu gặp việc nguy hiểm đến tánh mạng, nàng ta sẽ đến giúp nàng", hắn gắp miếng cá, bỏ vào miệng nhai kỹ, sau một lúc lâu mới phun xương ra, nói: "Vinh An, mấy năm nay trong tối trong sáng, nàng cùng đại ca gặp mặt, ta chưa từng ngăn trở qua."

Ta lặng tránh tầm mắt của hắn, nhìn bọn hạ thay đồ ăn, không nói nữa.

Chỗ gặp mặt vốn là ở ngoài phủ, ta cự tuyệt, bảo ở thư phòng Lý Long Cơ là tốt rồi.

Khi ta bước vào, trong phòng chỉ có một mình Lý Thành Khí đang đứng cạnh cửa sổ, ánh nắng xuyên thấu qua ô vuông cửa sổ, chiếu thành từng vệt sáng chằng chịt trên người hắn.

Ta đứng yên ngay cửa, thoáng như trở về lần ngẫu ngộ năm đó ở Đại Minh cung. Nếu không có một lần tìm cuốn Lạc Tân Vương kia, ta sẽ không vào phòng Nghi Đô gặp được hắn, tất nhiên sẽ cũng không bởi vì Uyển Nhi đột nhiên tới, mà cùng hắn đi chung một đường đến ngày hôm nay.

Hắn nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn ta, nở nụ cười, nhẹ nhàng hỏi ta: "Thân mình tốt rồi chứ?" Ta gật đầu, đi đến cạnh hắn: "Không sai biệt lắm, có Thẩm Thu ra tay, sợ là người chết cũng có thể cứu trở về." Hắn bật cười: "Thẩm Thu hay than thở nàng nói năng không tốt với hắn, hôm nay nghe ra là hắn hiểu lầm rồi, không ngờ nàng đối với hắn lại có tin tưởng như thế."

Ta mỉm cười: "Thẩm Thu ngay cả người mổ bụng moi tim có thể cứu trở về, ta làm thế nào lại không tin tưởng y thuật của hắn. Ta chỉ nghĩ từ trước đến nay hắn thích cãi nhau, ai dễ sau lưng lại nói ta như thế." Hắn lắc đầu thở dài: "Hắn là tính tình như vậy, không phải rất chân thật sao."

Nhắc tới biến cố năm đó, đêm hôm ấy vẫn rõ ràng như thế.

Nhìn người trên giường máu chảy đầm đìa, hai tay Thẩm Thu cũng dính đầy máu tươi đem ngũ tạng trở về vị trí cũ, khâu miệng vết thương lại, ta chỉ có thể đứng bên cạnh Hoàng tổ mẫu, lo lắng chờ đợi. Cho tới nay, ta làm gì cũng đều là ôm hi vọng, cùng đợi một ngày kia được ở cùng Lý Thành Khí, dù khó khăn trùng điệp cũng muốn kể vai sát cánh bên hắn, ta không thể lại làm một người bất lực nữa.

Ta ngẩng đầu nhìn Thành Khí, nói: "Thành hôn cùng Nguyên thị ba năm, trong phủ cơ thiếp cũng có không ít, vẫn chưa có con, Hoàng tổ mẫu có từng hỏi qua chàng?" Hắn nhìn ta, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, qua một lát mới trả lời: "Có hỏi qua, nhưng không nói nhiều lắm, ta là trưởng tử Tương vương, nếu không có gì cũng chưa phải chuyện xấu."

Hiện tại không phải là chuyện xấu, ai có thể đoán được ngày sau sẽ như thế nào? Tựa như Lý Long Cơ, lúc trước vì mượn sức Thái Nguyên Vương thị mà có ý vắng vẻ ta, nay ứng theo Thiết quyền minh thế, liên lập tức thêm ân sủng, tất cả là do rào đón được tâm tư bệ hạ.

Ta muốn tiến lên khuyên nhủ, hắn đã xoay người, giành lời trước: "Vinh An, không cần nhắc tới việc sau này, nếu muốn bảo vệ tánh mạng người thân chỉ còn cách giành lại thiên hạ núi sông này, tranh đấu ngôi vị hoàng đế từ trước là thắng làm vua thua làm giặc, ta không hy vọng có thêm nhiều người bị kéo vào trận chiến đó. Giờ này ngày này, bất kể nàng lựa chọn thế nào, ta đều sẽ không nói gì hết. Nhiều năm như vậy, nàng và ta trải qua bao nhiêu việc, từ lâu không còn là loại tình cảm nữ nhi tâm thường nữa." Hắn nhìn sâu vào ta, ôn nhu nói: "Nếu có một ngày bị thua, chỉ có một mình ta chịu, sẽ không có

con cái của ta tiếp tục lao vào tranh đấu ngôi hoàng đế, coi như là chuyện may mắn. Nếu may mắn nắm lại thiên hạ này, ta hy vọng là hải tử của nàng sẽ thừa kế ngôi vị hoàng đế, vô luận phụ thân đứa nhỏ là ai."

Trong lòng ta đau xót, mắt nhìn chỉ còn cách xa hần hai bước, lại khó mở miệng nói ra.

Hần hiểu được từ lâu, hôm nay gặp nhau, hần quả thực cũng có lời muốn nói với ta. Bất kể thân phận hiện tại ta là ai, hay là ta muốn chạy trốn xa khỏi mối tình này, hần đều đã có lựa chọn.

Ta cúi đầu, hành lễ nói: "Quận vương đã hiểu được, thiếp thân xin cáo lui."

Một mảnh giấy hứa hẹn lúc còn trẻ tuổi kia, hần nói cả đời sẽ không phụ, ta đã nhìn thấy. Ta muốn nói cho hần, có lẽ ngày sau không còn cơ hội nói ra nữa, nhưng đã không còn trọng yếu. Bất kể ta ở bên ai, trải qua huyết vũ tinh phong ngày sau, đều là cùng một mục đích với hần: bảo vệ tính mạng phụ huynh, cầm lại thiên hạ non sông này.

Khi đã cầm tay, đời này không phụ.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Sóng ngầm (1)

Cửu Thị nguyên niên, bệnh tình Dịch Nhân Kiệt cuối cùng trở nên nguy kịch.

Án theo thân phận, ta căn bản không có tư cách được vào thăm, Lý Long Cơ vẫn tìm cách giúp ta hoàn thành mong muốn.

Khi xe đi tới trướng phủ đã là đêm khuya, nhưng đèn đuốc còn sáng trưng. Ta thả màn xe, nhìn Lý Long Cơ: "Thẩm Thu ở đây?" Lý Long Cơ cầm lấy áo choàng, giúp ta cẩn thận khoác kín người: "Ừ, đã ở đây năm ngày bốn đêm", tay hần ngừng lại một chút: "Đại ca cũng ở đây."

Ta không trả lời, chỉ gật đầu. Một cái nút thắt đơn giản mà hần loay hoay cả nửa ngày cũng không xong, ta nở nụ cười, vỗ vỗ tay hần, ý bảo để ta tự mình làm, hần lại không chịu buông tay.

"Vĩnh An", cuối cùng hần cũng thắt xong, ngón tay vuốt nhẹ qua mặt ta: "Xuống xe đi."

Trước cửa phủ có không ít xe ngựa, ta vừa đặt chân xuống đất liền bắt gặp một vị quý nhân khác cùng lúc bước xuống xe.

Bước đi khoan thai, cử chỉ có độ.

Nàng không còn là tỷ nữ năm đó lúc mới gặp suýt nữa làm rơi chén trà, không còn là thiếu nữ thẹn thùng khi được ban tứ hôn, chân tay luống cuống. Giờ khắc này, xoá đi tất cả chắt vật từng trải qua, nàng đã là Bắc Ngụy Nguyên thị Thọ Xuân Vương phi.

Lúc này, nàng cũng nhìn thấy ta, hơi ngạc nhiên, mới mỉm cười nhẹ.

Ta hướng nàng gật đầu, thấy nàng cứ đứng yên bất động, liền đi qua hành lễ: "Thiếp thân tham kiến Vương phi." Nàng gật đầu, gơ tay giữ chặt ta, nói: "Nếu đã đến đây thì cùng nhau đi vào thôi." Ta cười: "Vương phi xin vào trước đi." Nàng nghi hoặc nhìn ta, ta nghiêng đầu về phía Lý Long Cơ, nàng mới lưu ý đến thiếu niên cách đó không xa.

Lý Long Cơ lúc này mới mỉm cười bước tới, kêu đại tẩu.

Nàng hành lễ nói: "Thì ra quận vương ở đây, vậy thiếp thân xin vào trước một bước."

"Đại tẩu không cần đa lễ."

Hần nói xong, cũng không báo trước nắm tay ta.

Nguyên Nguyệt cúi đầu cười, cáo lui đi vào.

Ta nhìn hần, hần lại nhìn ta, không khí cứ đông cứng như vậy một hồi, ta mới thấp giọng nói: "Lý Long Cơ, người nạp thiếp một người lại tiếp một người, bây giờ làm ra vẻ tình sâu ý nặng này, coi bộ không thoả đáng lắm."

Hần cúi đầu cười: "Ta đối đãi với nàng như thế nào, không cần cho người khác xem."

Ta bắt đầu đi, đành cứ tùy ý để hần lôi kéo ta vào tướng phủ. Nghe nói hôm nay Dịch công nhiều lần lâm vào tình trạng nguy hiểm, ngay cả Hoàng tử mẫu cũng tự mình đến thăm, tất nhiên thân vương hậu duệ quý tộc không dám chậm trễ, dọc đường đi chậm mặt không ít, khi đến ngoài phòng Dịch tướng đã không ít người ở đó, có người đau lòng thật, cũng có người qua quyết cho xong.

Cho đến khi phụ vương (đây là Lý Đán) đi tới, ta mới rút tay, kêu một tiếng phụ vương. Một câu này làm không ít người quay đầu lại. Lúc trước ở Đại Minh cung, đám vương tôn quý tộc này người nào không phải đối đãi với ông rất tốt, hiện tại mặc dù thân phận ông cứ lùi từng bước, bọn họ có trốn sau lưng âm thầm nhàn ngôn toái ngữ, nhưng trước mặt cũng phải tỏ vẻ cấp bậc lễ nghĩa.

Ngay khi ta thi lễ xong, trong phòng có hai người đi ra, lập tức làm cho mọi người đi lên vây quanh.

"Các vị quận vương thân vương, lúc này không cần chờ lâu", Thẩm Thu kéo tay áo, sắc mặt mệt mỏi tái nhợt: "Thỉnh đều trở về nghỉ ngơi đi, nếu Dịch tướng hồi tỉnh, tiểu nhân sẽ cho người đi bẩm báo."

Thẩm Thu cách xa ta có mười bước, ta lại nghe được câu có câu không, chỉ vì người đứng cạnh cửa kia.

Suốt một năm, ta chưa bao giờ ra khỏi vương phủ, mà hần cũng chưa bao giờ xuất hiện nữa. Đột Quyết phản loạn, một đường biên cảnh binh bại như núi đổ, bệ hạ bắt đầu phong hoàng tử Lý Đán làm chủ soái, trung bình thiên hạ, nhưng Lý Đán thân là hoàng tử làm sao có thể tự mình xuất binh chinh chiến, cuối cùng vị trí hung hiểm đứng đầu ngăn con sông dữ liền dừng trên người hần.

Tư thế hào hùng, chinh chiến biên cương, ta không thể tưởng tượng nơi hiểm cảnh trùng điệp kia.

Mà giờ phút này, chỉ cánh tay nhìn hần phải quần vải trắng vòng quanh lên cổ, ta đã đau lòng hít thở không thông.

Hần sắc mặt cực trầm, trong mắt tựa hồ có tơ máu, đứng yên ở bên cạnh Thẩm Thu. Lúc này, Vương Nguyên bỗng nhiên từ một bên đi lên, thấp giọng hỏi có cần chuẩn bị vài món ăn. Hần lắc đầu, hơi hơi mỉm cười, không nói gì.

Ta nghe thấy nhưng chỉ dám thầm theo dõi hần, không dám máy may cử động.

Hần vừa muốn quay người trở về, đột nhiên dừng bước, chầm chậm nhìn về phía nơi này.

Cặp mắt kia, thanh nhuận như trước, còn có vẻ lạnh nhạt mông lung sau khi trải qua bao nhiêu giết chóc quyết tuyệt.

Hốc mắt ta chưa xót, suýt nữa né tránh. Ta chợt nhớ lại rất nhiều việc trong quá khứ, nhớ từ lúc Dịch Nhân Kiệt được phong Tể tướng cho tới hiện tại ông bệnh tình nguy kịch nằm trên giường. Suốt mười năm, huyết vũ tinh phong, cho tới bây giờ lại chỉ có thể cách mọi người, tại đây trong hỗn loạn mà yên tĩnh nhìn đối phương.

Khó có thể tới gần, ngay cả lời thật lòng nhất cũng không thể nói nhiều.

Thẩm Thu đang muốn xoay người quay về, nhìn đến bộ dáng hần như thế, mới theo tầm mắt nhìn qua, dường như cũng nổi lên chút ý cười khổ. Ta cúi đầu, đang muốn theo mọi người rời đi, Thẩm Thu lại lên tiếng trước: "Phu nhân xin dừng bước."

Ta dừng người, quay lại nhìn hần.

Hần bước xuống thềm, trước hành lễ Lý Long Cơ, rồi mới quay sang ta: "Dịch tướng từng nói, nếu phu nhân đã tới cứ việc đi vào, ngài còn chút việc muốn nói với phu nhân."

Ta đảo mắt liếc qua cổ tay áo hần thấy có vài vết máu, suy nghĩ một hồi mới nói: "Dịch tướng còn chưa tỉnh lại, ta lưu lại cũng không làm được gì, vẫn là nên chờ tướng gia khỏe lại mới tới thăm."

Thẩm Thu nghiêm mặt, hạ giọng: "Đã nhiều ngày hung hiểm, Vĩnh An người nên lưu lại tốt hơn."

Lòng ta căng thẳng, nghiêm túc nhìn hần, hần lại gật gật đầu.

Nếu đã như thế, mặc dù Dịch công không hề hồi tỉnh, ta cũng nên lưu lại đưa ông đến cuối đoạn đường. Ta không tiếp tục nói nhiều, trung cầu nhìn thoáng qua Lý Long Cơ, hần chỉ cười cười, nói: "Ta ở cùng nàng." Nói xong, trước bước lên thềm đá, nói với Lý Thành Khí: "Đại ca đã ở đây gần ba ngày, cần phải đi về nghỉ ngơi một đêm hay không?"

Lý Thành Khí lắc đầu: "Tôi nay hung hiểm khó dò, hầu ở chỗ này vẫn an tâm hơn."

Đêm dài nặng nề, ta kéo kín áo choàng, theo sát bọn họ vào phòng.

Bên trong là gia quyến con cái Dịch công, chúng ta ngồi ngay tại ngoại đường, chỉ có Thẩm Thu canh giữ ở trước giường, cách mỗi nửa canh giờ mới đi ra một chuyến, uống miếng nước, hoặc là thấp giọng cùng Lý Thành Khí nói chuyện với nhau, nhìn thần sắc dường như không có khỏi sắc.

Ta đang cảm chén trà hóp một ngụm, hồi tưởng lại rất nhiều thứ.

Dịch Nhân Kiệt trải qua bao biến cố, lên chức xuống chức rất nhanh, nhưng đều là đối với Lý gia trung thành trước sau như một. Ngay cả Lý Đán trở về Lạc Dương cũng vài chào vị tướng gia này. Không biết vì sao, trong đầu lại nhớ về nhiều năm trước, trước khi Lý Thành Khí bị bỏ tù, hần đã không tiếc

trước mặt mọi người tìm cách nhắc nhở Địch Nhân Kiệt tránh nạn.

Một ngày đó cùng nhau giả vờ thảo luận về hoa quỳnh, hần thì cười yếu ớt nhìn tachăm chú, Địch công vui đùa đề điểm.

Câu tán thưởng 'Quận chúa có ánh mắt tốt' của ông đã khuyến khích hai người chúng ta. Từ đó đến nay, giang sơn bấp bênh như trước, mà ông thủy chung vẫn luôn thù hận Lý gia, cuối cùng đến lúc tuổi già bệnh suy, sợ đã phải đi đến đoạn cuối cùng.

Ước chừng đến sau nửa đêm, trong phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng tranh cãi ầm ĩ, ta vội vã buông chén, Lý Thành Khí cũng đã đứng lên, rồi lập tức đi vào. Qua một lát, Thẩm Thu mới đi ra, đến trước mặt ta: "Người sợ là người Võ gia cuối cùng gặp mặt Địch công." Ta đứng dậy rồi đi hai bước, mới nhớ tới Lý Long Cơ, còn chưa xoay người hần đã thấp giọng mở miệng trước: "Ta chờ nàng bên ngoài."

Ta hơi dừng lại, không quay đầu, rồi trực tiếp đi vào.

Trong phòng gia quyến đều đã lui đi ra, chỉ còn ta cùng Thẩm Thu, còn có Lý Thành Khí.

Ánh đèn lay động kéo chiếc bóng thật dài, ta đi đến bên giường ngồi xuống, nhìn Địch công đang hơi hơi cười, hốc mắt không khỏi ẩm ướt. Ông chậm chạp vươn tay, ta lập tức đưa tay nắm lấy, chờ ông.

Qua thật lâu, ông gọi một tiếng: "Quận chúa."

Ta cố gắng cười: "Địch công lại nói giỡn rồi, Vĩnh An đã không còn là Võ gia quận chúa gì nữa, mà là thiếp thất Lâm Tri quận vương."

"Bốn tướng còn nhớ rõ..." Trong mắt ông cũng mang ý cười, không giống vẻ nguy trang của ta, chính là thần nhiên, thấu hiểu và thư thái: "Vài lần cùng quận chúa lên nói chuyện với nhau."

Ta gật đầu: "Vĩnh An cũng nhớ rõ."

Ông nhìn thoáng qua Lý Thành Khí, cười lắc đầu: "Đến nay bốn tướng vẫn như cũ cho rằng, ánh mắt quận chúa vô cùng tốt."

Đầu ta đau nhức một trận, không dám quay đầu nhìn hần, cũng không dám nhìn vào mắt Địch công.

Ông nghỉ ngơi một lát, cười bồi thêm một câu: "Còn có câu, bốn tướng chưa từng nói, trong các hoàng tử hoàng tôn Lý gia này, ánh mắt Thọ Xuân quận vương coi như là tốt nhất."

Ta không nghĩ tới, ông muốn gặp riêng ta là chỉ vì nói câu này. Không biết như thế nào, mặt đã nhoè nhoẹt nước mắt, trước mắt mờ hồ một mảnh, vội dùng cổ tay áo lau đi.

Địch Nhân Kiệt cười lắc đầu, ý bảo ta tới gần chút, ta liền đề sát tai vào.

Thanh âm của ông rất nhẹ, có chút gặng cổ sức: "Võ gia cùng Lý gia tranh đấu, nam nhân cùng nữ nhân tranh đấu, sẽ có rất nhiều chuyện xấu, quận chúa nhớ lấy, không đếm xỉa đến mới là ứng đối tốt nhất." Ta gật đầu, ông mới cười buông tay ta ra, nói với Lý Thành Khí: "Lúc trước quận chúa giảng cho chúng ta trồng phương pháp trồng hoa quỳnh, đến nay lão hủ nhớ rõ ràng như cũ, quận vương có còn nhớ?"

Lời này, chỉ có ba người nghe hiểu được.

Bất luận lời này là nhắc nhở Lý Thành Khí nhớ rõ ta ngày đó tương trợ, hay là cái gì khác, ông đã vì Lý gia vì thiên hạ này hao hết cả đời hiền tướng. Lúc này chẳng qua là nhìn hai người chúng ta trưởng thành từ nhỏ đến nay, cho tới bây giờ là cảm khái ngàn vạn của một người già mà thôi.

Trong lòng nhất thời khổ sở, cuối cùng ta quay đầu nhìn Lý Thành Khí.

Hần chỉ yên tĩnh nhìn ta, qua một hồi lâu, mới nói Địch Nhân Kiệt: "Bốn vương sẽ không quên, cũng không dám quên."

Ta vẫn không nhúc nhích nhìn hần, nước mắt rớt cuộc rơi không ngừng được, dừng khí đối mặt tươi cười một năm trước đều bị đánh nát, chỉ còn nỗi chua xót khôn cùng.

Ngày hôm nay hần tư thế hào hùng, còn ta thì chưa bao giờ có một ngày an giấc, cũng không thể hỏi bất kỳ ai tin tức của hần. Giờ này ngày này, hần bình yên trở về, đứng ở trước mặt ta, ta cũng không dám tiến lên, chỉ liếc mắt lên nhìn vết thương của hần...

Địch công ho khụ hai tiếng, Thẩm Thu bước lên phía trước chắn mạch.

Ông cười xua tay: "Đêm khuya vất vả, quận chúa sớm trở về nghỉ ngơi đi, ngày sau nếu không chê thì thường xuyên lui tới quý phủ của bốn tướng, theo giúp lão nhân gia ta đánh cờ phẩm trà, không uống tình bạn vong niên của chúng ta."

Ta rung rung gật đầu, cười nói: "Vĩnh An cáo lui..."

Mà những lời này, trở thành câu nói cuối cùng của Địch công với ta.

Cửu Thi nguyên niên, Địch Nhân Kiệt ốm chết, cả quốc đồng bi. Ngay cả Hoàng tử mẫu cũng không lên triều mấy ngày, liên tục than thở Địch công đi

rồi, triều đình trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Sóng ngầm (2)

Gần vào hè, Lâm Tri vương phủ rất cực nghênh đón một đại hỷ sự, trưởng tử của Lý Long Cơ chào đời, ban danh Tự Trục. Lưu thị từ lần trước sinh non cứ luôn buồn bực, sau khi hoài thai lần nữa thì cả ngày đều không ra sân, cho đến khi sinh xong Tự Trục mới xem như vui vẻ ra mặt.

Ta rốt cực cũng thở phào nhẹ nhõm, tiếng xấu ghen tị nhạt đi bớt vài phần.

Tiệc rượu đầy tháng được tổ chức náo nhiệt, duy chỉ có gia tộc Thái Nguyên Vương thị không có ai lộ diện. Lý Long Cơ coi như biết xử sự, lập tức đưa Tự Trục đến cho vương phi, để nàng tự mình nuôi nấng. Đông Dương cẩn thận liên miên, mỗi ngày đều nói về việc này, nói đến mức đầu ta choáng váng không viết được chữ nào, mới đành buông bút nhìn nàng: "Đem chút trà bánh đến đây."

Nàng a một tiếng: "Không nói nô tỳ đã quên, phu nhân nên ăn vài thứ."

Ta nhú mày: "Không phải ta ăn, là ta muốn đem cho quận vương ăn."

Nàng nhất thời không phản ứng kịp, đến khi Hạ Chí kêu nàng một chút, mới lấy lại tinh thần, vội vàng đi ra ngoài bưng về không ít điểm tâm tinh xảo, pha luôn cả trà ngon. Ta xem chừng mấy đĩa điểm tâm đầy chật đủ cho ba bốn người ăn, thật sự là dở khóc dở cười, chỉ phân phó nàng đi theo ta, bảo Hạ Chí ở lại dọn dẹp giấy viết.

Khi vào thư phòng, Lý Long Cơ đang tựa vào ghế, hai chân gác trên bàn, trầm tĩnh xuất thần.

"Quận vương." Ta đứng ở cửa kêu hắn một tiếng, hắn mới quay đầu lại, dường như hơi mê man một chút, chợt đứng lên bước đi đến: "Xảy ra chuyện gì?" Ta buồn cười nhìn hắn, mím môi không nói lời nào, hắn lập tức vội la lên: "Rốt cuộc làm sao vậy?"

"Ta đói bụng", ta thờ dãi: "Đoán người cũng đói bụng, nên nghỉ ghé vào cùng ăn chung."

Hắn sững sốt, giống như nghi hoặc, giống như kinh sợ, đến cuối cùng đều tan biến trong đôi mắt long lanh kia, không cười không nói.

Ta quơ quơ tay trước mắt hắn: "Sao thế?"

Hắn vẫn không nói lời nào, chỉ là cầm tay ta, tách năm ngón tay đan vào tay hắn. Có lẽ là ngồi gần cửa sổ hứng gió nên các ngón tay đều lạnh lẽo làm ta không chịu được muốn rút ra, nhưng hắn cứ buống bình nắm chặt như vậy, ánh mắt phẳng lặng như nước.

Ta bất đắc dĩ, đành theo hắn đứng ở cửa, qua một hồi lâu, hắn mới do dự nói: "Vĩnh An, nàng phải đi sao?" Không ngờ đợi cả nửa ngày lại thốt ra một câu như thế. Ta cúi đầu, có đau lòng, cũng có không nỡ, đến cuối cùng cười ra nước mắt.

Đến tận cùng là tình cảm phải sâu đậm thế nào mà đến lúc này hắn vẫn có thể đối đãi với ta như thế...

Đợi cười đủ, ta mới lau nước mắt: "Người muốn ta đi đến chỗ nào?"

Hắn ngạc nhiên nhìn ta, qua thật lâu mới lẩm bẩm: "Vậy nàng ——" hai chữ xong thì nghẹn lại, tựa hồ cũng không biết muốn hỏi cái gì.

Ta rút tay ra, tiếp nhận trà bánh từ trong tay Đông Dương: "Không phải người nói thức ăn cho ta mỗi ngày đều là người tự mình nghiệm qua, sợ có sai lầm gì, sợ có người âm thầm xuống tay? Phiền toái như thế, chỉ bằng cùng nhau ăn ngon."

Hắn thế này mới như bùng tỉnh mộng, liền một tay đón lấy điểm tâm, một tay mười ngón như cũ dây dưa không chịu buông ra, đến khi kéo ta đến bên cạnh bàn ngồi xuống, vẫn là bộ dáng lúc này, kinh ngạc nhìn ta.

Ta lại rút tay, trái lại lần này rất nhẹ nhàng, dễ dàng rảnh tay.

Châm trà, ăn điểm tâm, ăn no đến bảy tám phần, ta mới buông đũa nhìn hắn: "Không ăn sao?" Hắn lắc đầu, cười đến chói mắt: "Ta ngắm nàng ăn." Ta cười: "Không sợ có người âm thầm xuống tay chân?" Hắn ngăn người, khoé miệng cười cười, không nói gì, chỉ gơ tay đem điểm tâm kéo đến trước mặt.

Mỗi một khối đều khẽ cắn non nửa miếng, sau đó để lại trên đĩa ngọc, tiếp tục cầm khối khác, chỉ chốc lát sau đã thử hơn nửa bàn.

Hắn đẩy đĩa ngọc lại trước mặt ta, rồi tự mình thay ta thêm chén trà.

Hết thấy như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, không hề làm ra vẻ chút nào.

Ta chỉ trầm mặc ngồi nhìn, không nói được lời nào. Lời dằn dò lúc Định tướng hấp hối vẫn lẩn quẩn trong lòng hơn tháng nay. Ông là không yên lòng Lý gia, là bản khoán vì thân phận này của ta mà con cháu Lý Hiền sẽ gây bất lợi, cho nên mới nói nhẹ nhàng bằng quơ nhắc lại chuyện cũ khi xưa, để cho Lý Thành Khí nhớ kỹ ân, chứ không phải tình của ta.

Chỉ là ông bảo ta không cần quan tâm chính sự, nhưng ta làm sao làm được, từ lúc bước vào cửa Lâm Tri vương phủ thì nhất định đã vinh nhục cùng chịu, huống chi còn có muội muội Vĩnh Huệ, còn có huynh đệ tay chân của hân.

Hôm nay, bất quá cũng là thực hiện lời hứa một năm trước, hảo hảo ở lại bên Lý Long Cơ.

Những điều còn lại, có lẽ ngày sau khó làm được ...

Ta ngưng thần nhìn hân, qua thật lâu mới hỏi: "Ngươi oán ta sao?"

Hoảng hốt, giống như có tiếng nói lọt vào tai, năm ấy đêm đó cũng có người từng ôm ta trước ngực, hỏi ta có từng oán hay không. Lúc này ta chưa xót hỏi Lý Long Cơ, lúc đó chỉ sợ hân cũng mang tâm tình như thế, vô năng vô lực, cảm thấy mắc nợ ta.

Ánh mắt Lý Long Cơ trong suốt, tựa tiểu phi tiểu: "Quen biết nhiều năm như vậy lại không đổi được một ánh mắt của nàng dành cho ta, ta nên oán bản thân vô năng, tại sao lại oán hận nàng?". Ta không dự đoán được hân trả lời như thế, suy tư một lát mới cười: "Từ lúc ta biết ngươi tới nay, ngươi chính là người không chịu nhận sai hay chịu thua, hôm nay như thế nào thay đổi thành người khác?"

Hân như cũ cười đến lười nhác, ngữ khí nhu hoà: "Ta ở trước mặt nàng.. Tựa hồ luôn luôn sai."

Ta không nói chuyện, gấp một khối nghênh xuân cao, chăm chú nhìn chỗ hồng hân vừa cắn, rồi cẩn thận ăn hết.

Hân an vị ở đối diện, đưa lưng về phía cửa sổ, về mặt tranh tối tranh sáng chẳng phân biệt được rõ ràng.

Cứ như vậy trầm tư nhìn ta hồi lâu, mới lại nói: "Vĩnh An, hôm nay nàng đã lựa chọn không bỏ đi, ta đây cũng sẽ không buông tay nữa. Bất kể thắng bại, hoặc sinh hoặc tử ta đều sẽ mang theo nàng". Hân dừng lại, nhìn thoáng qua đĩa ngọc. "Cho dù là khoảnh khắc cuối cùng, ta tuyệt đối sẽ không để nàng chết trước ta."

Ta nhìn ánh mắt của hân, nụ cười trên miệng khó tiếp tục, đành cúi đầu che dấu sự xấu hổ, thuận miệng trêu ghẹo: "Đúng là ý trời, lúc trước ở Phụng Dương môn đánh bại đánh bại, thế mà cứu được đại quý nhân."

Hân giống như đang cười: "Nếu thật sự tính rõ, nàng mới là quý nhân của ta."

Ta động tay muốn đi lấy chén trà, lại bị hân cầm trước. Ngẩng đầu nhìn, hân đã vươn tay kia, khẽ lau khóe môi của ta: "Xem ra nghênh xuân cao này làm không tồi, nàng ăn đến biến thành bộ dáng như vậy", hân nghiêng đầu nói với bên ngoài: "Lý Thanh, bảo phòng ăn đi lĩnh thưởng."

Lý Thanh bên ngoài hồi ý là thưởng người nào, trái lại hân rất sáng khoái nói thưởng hết.

Vừa mới ăn xong điểm tâm, hân không chịu ngồi yên, lập tức phân phó người chuẩn bị ngựa, muốn dẫn ta ra phủ.

Ta vội lắc đầu, chỉ nói mình muốn đi gặp phụ vương, thế này hân mới cho ta rời đi. Trở về sân của ta, Đồng Dương mới khúc khích cười ra tiếng: "Quận vương đối với phu nhân thật sự là thương yêu đến trong xương a."

Ta cười cười: "Đi chuẩn bị xe đi, ta muốn đi Tranh Tây phường."

Vào phòng, Hạ Chí đang dọn dẹp giá sách. Ta thấy nàng lật xem một quyển, bỗng nhiên nhớ tới khi còn bé ở trong phòng Uyển Nhi cũng như thế, cầm lấy cái gì đều phải nhìn lên, dấu không được tâm tư muốn tìm tòi nghiên cứu. Khi đó Uyển Nhi với ta mà nói xinh đẹp không thể tả, lại có đầy bụng học thức, tất nhiên sách nàng đọc đều có chút tò mò, cũng bởi vậy đi theo nàng đọc không ít sách mà người ngoài không đọc đến.

Đang muốn vào phòng thay quần áo, Đồng Dương đã vào phòng thông báo xe đang chờ, nàng vừa nói vừa đi đến cạnh Hạ Chí, cầm lấy một quyển sách: "Đây là 'Thích tư luận' người nói muốn thỉnh giáo?" Ta thấy Hạ Chí hơi sững sờ, bèn cười nói: "Lấy đến ta xem."

Không nghĩ tới một năm trước ở Hoạ Lâu Hạ Chí qua loa nhắc đến, tiểu nha đầu này thế nhưng còn nhớ rõ.

Đồng Dương cầm quyển sách kia, đưa tới trước mặt ta, cười nói: "Đây là phu nhân tự tay sao chép ư?" Ta ừ một tiếng, không phản bác. Chữ ta với Lý Thành Khí vốn giống nhau, nếu không phải người nghiên cứu thâm sâu, nhìn sơ qua sẽ không nhận ra khác biệt.

Nàng đảo qua đảo lại, cực kì có hứng thú: "Phu nhân có thể cho nô tỳ mượn xem mấy ngày được không?" Ta nhìn nàng một cái, do dự có nên đáp ứng hay không. Hạ Chí đã im ắng đi tới nói trước: "Nếu muốn mượn, cũng nên là ta trước mới đúng." Đồng Dương bĩu môi nhìn nàng: "Vừa rồi xem nhiều sách như vậy ngươi không mở miệng, ta vừa nói muốn đọc, ngươi liền tới đoạt."

Hạ Chí bất đắc dĩ nói: "Nếu không nhờ ta, ngươi có biết cái gì là 'Thích tư luận' đâu, khó được nhìn thấy toàn bản, tất nhiên ta muốn xem trước". Đồng Dương đưa quyển sách cho nàng, tức giận nói: Được, cho ngươi, xem xong nhớ rõ đưa cho ta." Ta buồn cười nhìn hai nàng: "Ta còn chưa đồng ý, các ngươi tranh nhau cái gì?"

Ta vừa nói, Đông Dương không dám ho he, nháy mắt ra hiệu nở nụ cười, vào trong lấy xiêm y thay cho ta. Hạ Chí cầm quyển sách kia, nói với ta: "Nô tỳ thô thiển xem cũng không hiểu, hay là đặt ở chỗ này, khi nào phu nhân nhàn rỗi có thể giảng giải một hai câu cho nô tỳ?"

Ta không trả lời, tiếp nhận quyển sách, thấy nàng cũng vào trong, mới thuận tay mở sách ra đặt bên cửa sổ, để cho ánh mặt trời phơi nắng ẩm mốc nhiều năm. Đúng lúc có trận gió thổi qua, từng trang sách bị lật tung, rung động xào xạc.

Khi đến trà lâu, di nương đã đến đây trước.

Trong phòng chỉ có di nương và một nam nhân trung niên, thoát nhìn mặt mày khoáng đạt, rất phúc hậu. Ta để Hạ Chí thủ ở ngoài cửa mới vào phòng, di nương thấp giọng nói gì đó với người đó, ông ta lập tức liền khom người xá một cái: "Phu nhân". Ta cười gật đầu: "Không cần đa lễ." Nói xong, liền ngồi xuống cạnh di nương.

Ông ta lập tức nhanh tay lẹ mắt thêm chén trà, rồi ngay ngắn đứng ở một bên, không lên tiếng.

Di nương cười nhìn ta nói: "Năm đó cự quốc thủ phủ*, Vĩnh An có từng nghe qua?" Ta gật đầu: "Khi Trâu gia cường thịnh, ngay cả Lý gia Võ gia cũng không bằng, làm sao chưa từng nghe qua." Di nương tiếp tục nói: "Nhà mẹ đẻ ta và Trâu gia có ít nhiều quen biết, khi bọn họ bị xét nhà, nhà chúng ta từng giúp đỡ thu lưu lại một hai người, vị này là bà con xa thân thiết Trâu gia, Vương Nguyên Bảo."

*Nhà giàu nhất có thể ngang ngửa một nước.

Kỳ thật mấy ngày trước di nương từng đề cập qua với ta. Nhưng trước mặt người này dù sao vẫn nên ít nói một chút, ta giả bộ kinh ngạc nhìn ông ta một cái, không nói chuyện.

Di nương tiếp tục nói: "Nói xa hơn, nhớ tới Trâu gia là không khỏi thổn thức, thế sự vô thường, năm đó thiên hạ thủ phủ cho tới bây giờ chỉ sót vài hậu nhân. Còn lại ta không nói nhiều nữa, chỉ là niệm tình cũ dẫn hấn tới gặp con, có thể giúp được thì giúp, chỉ mong con cân nhắc."

Ta cười gật đầu, lúc này mới nghiêm túc nhìn ông ta, Vương Nguyên Bảo lập tức khom người hành đại lễ, lời ít ý nhiều nói rõ ý đồ đến đây. Ước chừng chẳng qua là tiểu nhi tử của ông năm trước đi tông quân, khi có chiến sự với Đột Quyết thì lâm trận bỏ chạy, nhờ đại thắng mà được miễn tội chết, nhưng mạng và khó thoát khỏi, đã bị phán đi sung quân.

Đội ông ta nói xong, ta đã hiểu được ý tứ di nương.

Bà biết ta và Lý Thành Khí có quan hệ, mà chiến sự lần này tuy là treo danh hoàng tử Lý Đán nhưng sự thực là do Lý Thành Khí xuất chinh, nếu hấn có lòng giúp đỡ thì may ra còn lối thoát. Kỳ thật loại sự tình này, đôi lại thân phận phụ vương cũng có thể mở miệng, chỉ tiếc sự tình liên quan Trâu gia... Đường đường một gia tộc phú khả địch quốc lại rơi vào tình cảnh như thế, trong lúc đó tiện nghi cho biết bao nhiêu vương công quý tộc, có ai là trong sạch? Có ai lại tùy tiện dính líu vào?

Ta do dự, nhìn vết chai trên tay ông ta, thuận miệng hỏi một câu: "Năm đó Trâu gia buôn bán làm ăn, người có tham gia không?" Vương Nguyên Bảo trấn định tinh thần, không nhanh không chậm đáp một câu: "Tiểu nhân từ nhỏ đi theo Trâu lão gia, mưa dầm thấm đất, cũng coi như có chút thành công."

Trâu gia... Ta nắm chén trà, trong lòng đột nhiên manh nha một ý đồ.

Hiện nay ngay cả Trương Dịch Chi được thánh sủng như vậy cũng không quên mượn sức thương nhân, thậm chí dẫn hơn mười tên thương nhân cường hào ác bá vào cung bồi bệ hạ đánh bạc tiêu khiển, nói là đánh bạc, ai lại không biết trong đó có lén lút giao dịch hay không? Nếu gia sản Trâu gia năm đó có thể phú khả thiên hạ, nhất định có chỗ bất thường. So với mượn sức đám quý nhân chung quanh, chỉ bằng tự nắm trong tay chút gì đó thì tốt hơn.

Ta khôi phục nhìn ông ta một cái, ậm ừ trả lời: "Di nương, việc này ngay cả phụ vương cũng phải tị hiềm, ta chỉ có thể nói thử một lần."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Sóng ngầm (3)

Chuyện này để ở trong lòng, cân nhắc qua lại hơn mười ngày.

Hiện giờ Lý gia Võ gia chưa hoà hợp nhau, Lý gia đã nội đấu liên tục, ngay cả Lý Long Cơ dù cho đối đãi với ta tốt thì hấn cũng chỉ mới mười bảy tuổi, năng lực tính kế của hấn làm sao tính được chuyện sau này. Ta thừa nhận bản thân có tư tâm, sợ thân phụ thân muội ngày sau gặp hung hiểm, cũng sợ hấn sẽ không đề ý tình nghĩa thủ túc...

Ngoài cửa sổ đứng vào lúc ngày xuân, thậm chí có chút oi bức.

Hạ Chí ở ta bên cạnh pha trà, ta chăm chú nhìn nàng hồi lâu, mới nói: "Hạ Chí, năm trước Vĩnh Huệ sốt cao không lùi, ta đi chùa Bạch Mã thấp hương cầu khẩn cho muội ấy, không bằng thừa dịp mấy ngày nay thời tiết tốt, lên chùa trả lễ đi?" Nàng giúp ta rót chén trà: "Có cần báo trước cho quận vương

và vương phi biết không?" Ta cười: "Không cần, tự mình đi yên lặng thôi."

Ta nói xong, im lặng nhìn nàng một lát, mới nhẹ giọng tiếp tục: "Ta muốn gặp Thọ Xuân quận vương, người có thể truyền lời không?" Thần sắc nàng không đổi, đặt ấm trà sang bên cạnh: "Không phải lúc thuận tiện lắm, cần sắp xếp mấy ngày." Ta gật đầu, không nói gì nữa.

Chuyện này qua ba ngày mới an bài xong.

Xe một đường ra phủ, mới được không bao lâu đã bị ngăn lại. Hạ Chí đi xuống hỏi thăm, lúc trở về sắc mặt cực kì không vui: "Là huyện lệnh Lạc Dương sai người dọn đường, nói là hôm nay có khách quý dự tiệc, phàm xe qua lại đều phải tránh đường". Ta nghĩ nửa ngày cũng không biết hiện nay huyện lệnh Lạc Dương là người phương nào, ngược lại Đông Dương tiếp lời: "Bảo đệ (*em ruột*) Trương Xương Tông, Trương Xương Nghi."

Ta gật mình: "Hoá ra là hần ta, vậy chờ một chút đi."

Từ sau khi Định công tạ thế, huynh đệ họ Trương càng khí thế hơn xưa, ngay cả con cháu Lý Hiền phải đều nhường bộ lui binh, huống chi là huynh đệ Lý Long Cơ. Công lao Lý Thành Khí đại thắng Đột Quyết cũng bị chèn ép xuống, chẳng bằng uy phong của em một tên trai lơ.

Nghĩ đến đây, ta liền thuận tay vén màn xe nhìn lướt qua. Nhìn thấy rất nhiều con ngựa chạy như bay, không hề kiêng dè dân chúng bên đường chút nào.

Đúng là hại nước hại dân.

Ta đang muốn buông màn xe, chợt nghe tiếng hí vang từng trận, có con ngựa không biết tại sao bị kinh sợ, móng trước chồm lên đá ngã lăn ba bốn dân chúng đứng gần đó, mắt vừa thấy nó sắp đạp một đứa bé, bỗng dung thỉnh linh người ngã ngựa đỏ, văng xa ra mấy trượng.

Ta hết sức kinh ngạc, liền thấy trong bụi mù mù có người nâng đứa bé dậy. Nhìn đáng dấp điệu bộ vô cùng nhìn quen mắt, đợi hần xoay người mới giật mình, thì ra là Diêu Nguyên Sùng. Bọn người đang phi nhanh nhanh chóng xuống ngựa, vội vàng đỡ tên bị ngã lên, một mặt thay hần xem xét thương thế, một mặt hô to ai dám như thế lớn mật.

"Phu nhân, kia không phải là Diêu đại nhân sao?" Đông Dương cũng ghé sát lại nhìn, giọng điệu có chút khản trương. Ta gật đầu: "Đúng là Diêu đại nhân mà người vẫn tôn sùng." Đông Dương ngược ngừng cười cười: "Phu nhân thế nào còn nhớ rõ trận so kiếm năm đó?" Ta suy tư một lát, mới thấp giọng nói: "Ngô Hưng Diêu thị kiếm pháp xuất chúng, may mắn nhìn qua, làm sao nói quên là quên."

Nàng thuận miệng nói: "Có điều nhắc lại ngày ấy, Thọ Xuân quận vương cũng làm cho nô tỳ mờ mắt."

Ta cười cười, không lại trả lời.

Cãi vả qua lại, Trương Xương Nghi đã loạn choạng đứng lên, vẫy tay cho người bắt Diêu Nguyên Sùng.

Đông Dương thấy cảnh đó lại bắt đầu lo lắng, ta nhìn thần sắc nàng không kim được buột miệng giễu cợt: "Sợ cái gì, Diêu Nguyên Sùng vận làm quan đang thịnh, trước khi Định công tạ thế đã hết sức tiến cử người này làm Tể tướng, sợ là ít ngày nữa sẽ thăng chức, một tên huyện lệnh Lạc Dương sao có thể gây khó dễ cho hần."

Đông Dương gật gật đầu, tiếp tục nhìn lên.

Còn ta không tiếp tục xem nữa, cầm lấy quyển sách, chỉ còn chờ đường xá lưu thông là ra khỏi thành. Ai ngờ, mới lật qua một tờ, Đông Dương lại a một tiếng, vội quay đầu nói: "Phu nhân, Diêu đại nhân muốn gây đại họa..." Ta nghi hoặc nhìn nàng, nàng nói không nên lời, liền tục chỉ ngoài xe.

Màn xe lại bị xóc lên, ta mới hiểu được cái gì dọa nàng thành như vậy.

Bất quá tranh cãi trong chốc lát, Diêu đại nhân chính khí lắm liệt kia đã rút kiếm, đặt ngay tại cổ Trương Xương Nghi, nhìn tư thế là như muốn trừ hại vì dân. Ta hít sâu một cái, vội ném sách nhảy xuống xe ngựa.

Xa phu trong phủ thấy ta lộ diện, hoảng sợ nói: "Phu nhân mau vào đi thôi, sợ là sẽ đổ máu." Sợ đổ máu nên mới chạy xuống, ta không kịp giải thích, nhấc váy kêu một tiếng Diêu đại nhân, tay Diêu Nguyên Sùng dừng một chút, nhìn về phía này, suy nghĩ một lát mới nói: "Phu nhân."

Cũng may hần còn nhận ra ta.

Lúc này mọi người vây xem đã tránh xa hơn mười bước, tùy từng Trương Xương Nghi cũng không dám vọng động, chỉ như hồ rình mồi lăm le nhìn, nghe thấy ta lên tiếng đều lập tức sáng quắc nhìn qua, hung thần ác sát rất là làm cho người ta sợ hãi.

Ta lấy lại bình tĩnh, xuyên qua đám người, cung kính hành lễ nói: "Diêu đại nhân, trong thành Lạc Dương người nhiều ngựa nhiều, loại chuyện này cả ngày luôn luôn gặp vài lần, đại nhân không cần vì thế mà tức giận". Hần nhủ mày, muốn nói gì thì ta lập tức giành lời: "Lại nói tiếp việc này cũng là do quận vương, không nên mời huyện lệnh Lạc Dương nhập phủ uống rượu, Trương đại nhân mới cưỡi ngựa có hơi gấp rút." Cố ý nhấn mạnh bốn chữ huyện lệnh Lạc Dương, sợ hần không rõ, nói xong ta liền đưa tay dè lại lưỡi kiếm.

Ngón tay mới chạm vào liền thấy đau đớn, đúng là thanh kiếm sắc bén.

Cũng may không thấy máu, không đổ máu thì mọi sự đều dễ bàn.

Lưỡi kiếm hạ xuống, sắc mặt Trương Xương Nghi trắng bệch từ lâu, thế này mới ước chừng đoán ra bản thân đã đắc tội với ai.

"Trương đại nhân", ta cười nhìn gã, "Làm ngài hoảng sợ rồi."

Gã ngơ ngác nhìn ta, ta tươi cười nói: "Thiếp là từ phủ Lâm Tri quận vương, nếu đại nhân không có ấn tượng thì có từng nghe qua Vĩnh Huệ Quận chúa? Đó là bào muội của thiếp." Bất kể thế nào, cuối cùng ta vẫn là người Võ gia, gã ta nghe được cũng sẽ có điều cố kỵ.

Quả không ngoài dự liệu, gã kinh ngạc tròn mắt nhìn ta, hỏi quanh co một hồi mới nói: "Vĩnh An quận chúa?"

Ta không trả lời, lại nhìn Diêu Nguyên Sùng, hẳn không tiếp tục kiên trì, rút kiếm về: "Hoá ra là Trương đại nhân, đường đột."

Trương Xương Nghi cũng coi như thông minh, hiểu được bản thân mặc dù không sợ Diêu Nguyên Sùng nhưng tạm thời không thể trêu vào, chỉ sửa sang lại quần áo, khom người với Diêu Nguyên Sùng nói: "Thì ra là Diêu đại nhân, hiểu lầm hiểu lầm, huynh đệ ta xưa nay ngưỡng mộ Diêu đại nhân, hôm nay vừa thấy cũng là có...ý cảnh", gã ngượng ngùng cười, nói tiếp: "Thân nam nhi như Diêu đại nhân, giận dữ cũng toả ra khí phách, ngày khác Trương mỗ chắc chắn sẽ đến quý phủ làm khách ——"

Nếu đã là hiểu lầm, hai người tự nhiên hàn huyên vài câu, Trương Xương Nghi thế này mới lên ngựa rời đi.

Ta nhìn bóng dáng gã đi xa, mới quay sang Diêu Nguyên Sùng cười có lỗi: "Diêu đại nhân, thật có lỗi". Hắn lắc đầu cười, nói: "Là Diêu mỗ nên đa tạ mới đúng, nếu không phải phu nhân nhắc nhở, sợ đây chính là một hồi đại họa". Lúc này ngón tay ta mới cảm giác thấy đau, lại sợ để cho hắn thấy thì còn xin lỗi gì nữa nên kín đáo giấu tay vào ống tay áo, nhẹ giọng nói: "Sau Định công, hoàng tộc họ Lý sẽ dựa vào đại nhân, cái gọi là mười năm một kiếm, chung quy sẽ có một ngày đại nhân xuất kiếm, nhưng không phải là ở thành Lạc Dương nhỏ này."

Kinh ngạc trong mắt hắn chợt lóe rồi biến mất, lập tức là ý cười hiểu rõ.

Không biết tại sao, ta bỗng dưng thấy nụ cười này giống như đã từng quen biết, cực kỳ giống Định công đã mất kia.

Bởi vì trên đường trì hoãn, khi đến chùa Bạch Mã đã gần đến buổi trưa.

Sau khi dâng hương tạ lễ thần, Hạ Chi lấy cớ để cho ta nghỉ ngơi, đưa ta đến một sân viện đã an bài trước đó. Sân viện rất thanh tĩnh, hơn phân nửa bị bóng cây che mát, chính giữa còn có một cái giếng. Ta đến bên cạnh giếng nhìn vào, sâu thăm đến mức làm cho người ta sợ hãi, vừa thu hồi tầm mắt, phía sau đã có người đến gần.

"Quận vương", ta nhìn chiếc bóng dưới chân, hiểu rõ xoay người. Tầm mắt của hắn dừng trên tay ta: "Bị thương sao?" Ta lắc đầu, cười nói: "Chỉ là không cẩn thận cắt phải." Hắn chỉ mỉm cười, qua một lát mới thở dài nói: "Diêu Nguyên Sùng là người tập võ, binh khí trên tay sắc bén dữ dội, thế mà nàng lại dám tay không đi gần cận."

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, kinh ngạc hỏi: "Quận vương cũng thấy được?". Hắn gật đầu: "Không nghĩ tới nàng còn nhanh hơn ta." Ta khó hiểu: "Quận vương cũng thấy được, vì sao không xuất hiện?" Thế diện của hắn so với ta có trọng lượng hơn rất nhiều. Hắn dường như không thêm đề ý, chỉ nói: "Diêu Nguyên Sùng là người trọng nghĩa khí, nếu có thể ghi nhớ sự tình hôm nay, ngày sau lúc nguy nan có lẽ giúp được nàng."

Ta nhất thời hoảng hốt, qua một lát mới cười cười: "Đa tạ đại ca."

Đây là ta lần đầu tiên gọi hắn như vậy, hắn tựa hồ sớm đoán được, sắc mặt bình tĩnh như thường, chỉ cười chuyển đề tài: "Nàng tìm ta vội vã như thế, lại tránh mặt Long Cơ, là đụng tới việc gì khó, cần ta làm gì?"

Ta thấy hắn hỏi trực tiếp, không do dự nữa, liền kể lại quan hệ giữa di nương ta với Trâu gia thủ phủ năm xưa, nhắc đến họ hàng Trâu gia gặp mười mấy ngày trước, còn có việc Vương Nguyên Bảo nhờ vả. Hắn thủy chung lắng nghe, đến khi ta dừng lại, mới nói: "Việc này muốn làm cũng không khó, vì sao nàng phải gạt Long Cơ?"

Ta cười khổ nhìn hắn: "Xem như ta vì Võ gia ngày sau, lưu lại một đường lui." Hắn trầm ngâm một lát, mới nói: "Lấy tâm tư của đệ ấy đối với nàng, ngày sau nhất định sẽ không làm khó dễ người nhà nàng." Ta nhìn thẳng hắn, nghiêm túc nói: "Lòng người khó đoán, nước biển khó đo."

Hắn cũng nhìn ta, đôi mắt tối đen sâu thẳm, không có nửa phần cảm xúc, qua thật lâu mới mở miệng: "Nếu là ta nhúng tay, nàng không sợ ta thu nạp hắn dùng cho bản thân sao?" Ta cười: "Tuy là lòng người khó dò, nhưng luôn luôn có thời điểm cần phải giành lấy. Nhiều năm qua ngoài trừ phụ vương, người duy nhất ta tin tưởng cũng chỉ có chàng."

Hắn trầm mặc không đáp.

Ta lại nói: "Hơn nữa việc này ta đến cầu chàng, cũng là đem mạch môn giao trên tay chàng, nếu ngày sau ta lấy đây mà làm khó Lý Long Cơ, chàng có thể chặn đường lui của ta mà giúp hắn."

Hắn như cũ không nói lời nào, ta dần có chút đoán không ra ý tứ của hắn, đành yên lặng chờ đợi.

Không biết là do ở chùa miếu hay không mà chim chóc ở đây không sợ người, cách đó không xa có vài con đậu xuống cùng mổ một chỗ. Ta nghiêng đầu nhìn, bỗng nhiên có cảm giác hâm mộ bọn chúng có thể tự do tự tại chim bay cá nhảy.

Rốt cục Lý Thành Khí thở dài: "Ta chỉ sợ sau này đệ ấy biết, mới thật sự này sinh nghi ngờ với nàng."

Việc này ta cũng đã suy nghĩ đến, dù hiện tại ta không gây hại cho Lý Long Cơ hay hấn chưa có ý nghi ngờ ta, nhưng vẫn mang ý niệm đề phòng hấn trong đầu.

"Cứu người dễ dàng, nếu muốn nắm thương lộ(đường làm ăn) trong tay, nàng có lòng cũng khó hết sức", hấn điềm tĩnh nhìn ta: "Ta sẽ giúp nàng cứu người, cũng sẽ giúp nàng và Hằng An vương chinh đồn lại thương lộ của Trâu gia. Giả sử phụ vương may mắn lên ngôi hoàng đế, nếu Long Cơ phát hiện việc này, nàng cứ từ chối sạch sẽ. Còn về sau, nếu Long Cơ có làm khó dễ người nhà nàng, cho dù ta vô lực tương trợ, nàng cũng sẽ có chỗ cậy vào."

Hấn nói một mạch như thế, đến cuối cùng, chân chính lọt vào tai cũng là câu kia 'Cho dù ta vô lực tương trợ'.

Ta nhất thời không lên tiếng được, chỉ cảm thấy chua xót trong lòng dâng lên. Nhiều năm qua như vậy, hoàng quyền trong gang tấc hấn là người rõ ràng nhất, mặc dù ta thân nhiên nói ra câu lòng người khó dò, nhưng hấn cũng đã chuẩn bị vẹn toàn hết thảy cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Âm mưu

Đến giữa hè khi, bệ hạ bỗng dung hạ một đạo ý chỉ, sửa Khổng Hạc giám thành Phụng Thần phủ, hàng ngày thiết yến trong điện, thường xuyên triệu đãi nhà Võ Lý cùng Trương Xương Tông, Trương Dịch Chi uống rượu mua vui, hoàn toàn không để ý cấp bậc lễ nghĩa quân thần cao thấp.

Khổng Hạc Giám là một cơ quan chỉ có ở triều Võ Tắc Thiên, việc thành lập nó đại thể liên quan tới tư tưởng sùng đạo của nữ hoàng Tắc Thiên. Tháng giêng năm 699, nữ hoàng Tắc Thiên lại lập Khổng Hạc Giám thừa, quan chủ trì cúng tế; tới đầu năm 700 nữ hoàng Tắc Thiên lại đổi Khổng Hạc Giám thành Phụng Chấn phủ do hai anh em Trương Dịch Chi, Xương Tông quản lý, nghiêm nhiên chẳng khác gì "Tam cung lục viện" trước kia, anh em họ Trương chẳng khác gì "hoàng hậu", "quý phi" của đông cung tây cung.

Lý Long Cơ ngày ngày say rượu, về đến phủ lại náo nhiệt bốn phía một phen, làm như sợ người ngoài không biết hấn là mê đắm tửu sắc. Nhưng thật ra hấn cũng tự biết nên không truyền gọi ta qua, có điều mỗi khi say mềm lại đến chỗ ta vừa ngã đầu liền lăn ra ngủ. Hôm nay ta giúp hấn chỉnh lại quần áo, hấn cố chống đỡ con buồn ngủ, say chệnh choạng nhìn ta.

Ta khó hiểu nhìn hấn: "Làm sao vậy?" Hấn bỗng nhiên nắm lấy tay ta, kéo ta ngồi xuống: "Ta nhớ rõ nửa năm qua nàng chưa vào cung". Ta dạ, khó hiểu như trước: "Đến tốt cùng làm sao vậy?" Tay hấn chống đầu, nằm nghiêng trên giường nở nụ cười nửa ngày, mới nói: "Hôm nay Trương Xương Tông nói với Hoàng tổ mẫu, sau này muốn gả Vĩnh An Quận chúa từng được vô cùng sủng ái ở trong cung."

Ta sùng sốt: "Gã thế nào lại nhắc tới ta?" Hấn tựa tiểu phi tiểu: "Cho nên ta mới đến hỏi nàng, sao lại dính dáng đến loại người đó?" Ta nghe ngửi khí hấn kì quái, lại nhìn thần sắc hấn rất khó chịu, không khỏi thở dài: "Người là hỏi ta, hay là đến thăm vấn ta? Ta dù có gan lớn bằng trời cũng không dám tranh người với Hoàng tổ mẫu." Hấn nhún mày: "Bổn vương là sợ có người đến đoạt nàng đi."

Ta tức cười: "Người nghĩ ta là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành ư? Ở trong cung người nào không phải là quốc sắc thiên tư?" Hấn ngoài ý muốn trầm tư một hồi, rồi dùng ngón trỏ vuốt ve mu bàn tay ta, thấp giọng nói: "Ở trong mắt ta, hình dáng nàng lâm lâm mất mẫn đó năm đó còn muốn hơn ngàn vạn giai nhân."

Ta cười cười không đáp, muốn để cho hấn ngủ sớm thì bỗng nhiên hấn lại nói: "Huống chi, có thể làm cho Vĩnh Bình quận vương vang danh thiên hạ một lòng ái mộ suốt mười năm, mỹ nhân trong cung sao có thể sánh bằng". Ta giật cả mình, hấn không nhìn ta nữa, nhắm mắt lại, qua hồi lâu, cũng không lên tiếng.

Ta ngồi yên bên giường, không biết hấn là đã ngủ say hay là không muốn nói nữa, cuối cùng mở miệng: "Vật đổi sao dời, thiên hạ này đã không còn Vĩnh Bình quận vương."

Nói xong, mới đứng dậy thôi tắt đèn, giúp hấn đắp kín chăn gấm.

Một câu của Trương Xương Tông xem như một nửa thánh chỉ.

Từ khi theo Lý Long Cơ chuyển ra cung, ta không vào cung lần nào nữa. Sáng sớm hôm nay trời bắt đầu mưa, mưa đổ càng lúc càng lớn. Nếu là bình thường, ta nhất định là ở trong phòng ngáy ngốc không chịu ra ngoài, nhưng đã định là hôm nay vào cung rồi, mặc dù mưa tuyết cũng phải đi, không còn cách nào khác.

Khi vào đến Phụng Thần phủ, Hoàng tổ mẫu chưa tới, trái lại hai huynh đệ Trương thị được mọi người vây quanh như sao vây quanh mặt trăng, rất là đắc ý. Ta vừa ngồi xuống đã có thân ảnh màu xanh ngọc bích đến gọi: "Vĩnh An."

Là Uyên Nhi.

Ta mỉm cười thì bị nàng chụp lấy cổ tay, nàng nói với Lý Long Cơ: "Ta mang người đi, không sao chứ ? Lâm Tri quận vương ?". Lý Long Cơ dờ khóc dờ cười, liên tục chấp tay: "Uyên Nhi cô nương muốn dẫn người, bẩm vương sao dám giữ lại." Uyên Nhi cười khúc khích: "Kỳ thật là gan quận vương còn muốn lớn bằng trời." Lý Long Cơ không để ý lắm, thấp giọng đáp trả: "Lá gan Uyên Nhi cô nương hình như cũng rất lợi hại, là tâm phúc trong lòng Thiên Tử, bẩm vương đâu dám có ý nghĩ ngông cuồng."

Ta nghe nửa câu đầu của Uyên Nhi, đoán không ra ý tứ, mà nghe lời Lý Long Cơ thì chợt rõ ràng... Đáy lòng có gì đó mất mát, bất động nhìn Uyên Nhi, nàng chỉ trầm ngâm giây lát rồi rất nhanh kéo tay ta: "Quận vương, xin cáo lui." Lời còn chưa dứt, đã lùi ta gấp rút đi ra ngoài.

Đồng tó thối đến từng trận, cuối cùng ngăn trở bước chân của nàng. Uyên Nhi dừng lại, đứng dưới mái hiên nhìn màn mưa rơi.

Ta cũng không lên tiếng, việc này nghiêm trọng, trong lòng muốn hỏi nhưng không dám tùy tiện mở miệng.

Cả hai cùng im lặng, hồi lâu ta rốt cục mở miệng: "Muốn gặp ta là tỷ tỷ phải không ?" Nàng không phản bác, chỉ nắm tay ta đi vào thiên điện, để ta ngồi xuống mới nói: "Đúng, mà cũng không đúng." Ta khó hiểu, nàng lại nói: "Muội đã quên, hôm ấy ở trong thành Lạc Dương nàng hóa giải một hồi can qua*?"

*can qua: vũ khí, ý nói ở đây tránh được một trận đánh nhau.

Ta mới giật mình, lúc trước không nhớ kỹ, thì ra là chuyện hôm đó. Kỳ thật ta chỉ vì Diêu Nguyên Sùng, chứ không phải tên huyện lệnh Lạc Dương ngang ngược kia. Không ngờ truyền vào tai kẻ có tâm lại thành mục đích khác. Như thế cũng tốt, Trương Xương Tông là người của Thái Bình cô cô. Tâm tư Uyên Nhi, còn có Thái Bình công chúa sâu không lường được kia, có thể đối với tình cảnh lúc này lý giải như thế, chỉ có tốt, không có sai.

Trong đại điện truyền ra từng trận cười vui vẻ nâng cốc chúc mừng, nơi này lại đặc biệt tĩnh lặng.

"Vĩnh An", Uyên Nhi nhìn kỹ ta: "Muội bắt quá mới hai mươi tuổi, xem như độ tuổi tốt nhất, vì sao ánh mắt lại như ta lúc trước, nản lòng thoái chí ?" Ta cười, thuận miệng trả lời có lệ: "Là đêm qua không ngủ ngon." Nàng hiểu được ta không muốn nói sâu, thở dài: "Hồi đó muội có cái gì luôn nói với ta trước tiên, nay gặp mặt ngược lại không biết nói cái gì."

Ta bị nàng nói thế thì có chút áy náy, liền lảng sang đề tài khác, kể nàng nghe vài chuyện kì thú thượng vàng hạ cám. Nàng tuy được sủng ái, nhưng cũng là bị nhốt tại Thái Sơ cung, ra cung đi lại khó khăn. Ngồi nghe ta nói đến chỗ thú vị, lập tức cười rất vui vẻ, dần dần hóa giải sự xấu hổ vừa rồi.

Đang nói đến hào hứng, bên ngoài đã có người truyền lời, nói bệ hạ tới.

Ta và Uyên Nhi vội đứng dậy trở về. Khi nhập điện, mọi người đứng lúc đang hành lễ. Ta vừa muốn cúi người hành lễ, Hoàng tử mẫu đã lên tiếng trước: "Vĩnh An, đến đây. Trong Phụng thần phủ không có quân thần chỉ lễ, các người đều ngồi xuống đi." Ta ngẩng đầu, bà đang nằm nghiêng xuống, hai huynh đệ Trương thị ngồi hầu trái phải, cũng cười nhìn ta.

Mọi người tạ ơn, đều ngồi xuống. Bên trái là triều thần minh tuấn, phía bên phải còn lại là hai nhà Lý Võ.

Cả phòng tràn ngập hương, tiếng sáo đàn diu dặt, quả thật là thích ý phi thường.

Ta treo lên khuôn mặt tươi cười, vừa đi qua thì bị bà kéo tay ngồi một bên: "Người tại sao không vào cung thỉnh an ? Chẳng lẽ còn đang trách Hoàng tử mẫu năm đó tước phong hào của người?" Ta vội lắc đầu đáp: "Hoàng tử mẫu không tuyền, Vĩnh An sao dám tự tiện vào cung." Hoàng tử mẫu cười nhìn ta, lại nhìn Lý Long Cơ: "Vĩnh An tuy là không có phong hào, vẫn là đứa cháu ta quan tâm nhất, Long Cơ người cũng không thể bạc đãi nàng."

Lý Long Cơ đứng dậy đáp lời: "Tôn nhi không dám." Hoàng tử mẫu thần nhiên ừ: "Người nay đã có trường tử, lại là thế thiếp ở bên, cũng nên để Vĩnh An cho trầm ấm vài đứa cháu trai."

Lý Long Cơ không đáp lời, chỉ cúi đầu cười, hai tai ửng đỏ. Có lẽ là trong Phụng Thần phủ này xưa nay vẫn thế, mọi người xung quanh không kiêng dè thánh giá lắm, đều cười phụ họa, cực kỳ hâm mộ nhìn hắn. Ta thấy cảnh ấy chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, người bên ngoài nhìn hắn cười được ta thật sự là phúc khí, nên bệ hạ mới coi trọng dặn dò như thế, nhưng đứng trên người ta cũng là từng trận áp lực vô hình.

Kỳ thật, nếu đã quyết tâm lưu lại, thì đối với việc sinh con này phải nghĩ tới ít nhiều.

Nhưng hiện nay thế cục Lý gia Võ gia không rõ, huynh đệ bọn họ muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, làm sao ta dám lưu huyết mạch? Chẳng lẽ vừa ra đời liền giống như huynh đệ bọn họ, từ nhỏ giống như đi trên miếng băng mỏng? Huống chi, đứa bé còn mang cả dòng máu của hai họ, sợ là càng khó sống.

Đúng lúc vui vẻ cao trào, thúc phụ Võ Tam Tư bỗng nhiên nâng chén rượu, cười nói: "Bệ hạ thế nhưng bất công, Lâm Tri quận vương bắt quá mới mười bảy đã có trường tử. Thọ Xuân quận vương lại đến nay dưới gối vô tử, lý ra càng nên thúc giục thêm mới là." Ta chợt cả kinh, ngẩng đầu nhìn.

Thúc phụ giơ chén rượu, nói xong quay sang cười với Lý Thành Khí bên cạnh, quả nhiên là ý cười ầm áp, nhưng lời nói trong bông có kim.

Lý Thành Khí chỉ hơi hơi cười, vẫn chưa nói tiếp.

Không khí nhất thời có chút kì lạ, ngay cả Lý Long Cơ cũng ngồi xuống, liếc mắt nhìn Lý Thành Khí một cái.

Hoàng tổ mẫu cười nhưng không nói, ta sợ nhiều người mắt tap phát giác, vội rũ mắt, tiếp nhận trà trong tay phía sau cung tỳ, đưa cho Hoàng tổ mẫu. Tay vững, cười ấm, không có nửa phần sai lầm.

Bỗng nhiên, phụ vương người vẫn ít khi mở miệng bỗng lên tiếng: "Lương vương a, đây là ngài không phải, trong phủ không con nối dõi hẳn là nên nạp thiếp nhiều hơn, làm sao có chuyện thúc giục nam nhân chứ." Trong lời nói cố ý mang theo chút ám chỉ mù mờ, cực kì uyển chuyển phá vỡ không khí khó xử.

Võ Tam Tư cười ha ha, vội lớn tiếng nói: "Đứng đúng, uống nhiều rượu khó tránh khỏi nói sai, thỉnh quận vương chớ trách." Lý Thành Khí giống như không để ý, lắc đầu cười. Hoàng tổ mẫu thế này mới bật cười hai tiếng: "Ngày khác chọn trong cung vài người lành lợi, ban thưởng cho Thọ Xuân vương phủ, coi như là phần thưởng chiến công."

Lý Thành Khí đứng dậy: "Tạ hoàng tổ mẫu."

Ta âm thầm cười khổ, qua một hai ngày nữa sợ là truyền ra khắp thành Thọ Xuân quận vương có bệnh không tiện nói ra, khó có con nối dõi. Nghĩ vậy, không khỏi vội vàng lướt mắt lên nhìn hẳn một cái, hẳn đúng lúc ngồi xuống, chạm phải tầm mắt của ta, như là hiểu được ta nghĩ gì, cười lắc lắc đầu đầy vẻ bất đắc dĩ.

Rượu đến thời điểm hưng phấn, quả thực như lời giễu cợt của Lý Long Cơ từng kể, Hoàng tổ mẫu sai huynh đệ họ Trương thay phiên mặc y phục lông vũ, cười hạc gõ thối khèn trong điện, xung tưng cái gì phảng phất giống như vương tử thời Tấn đạo cốt phong tư, thật sự là buồn cười đến cùng cực.

Ta nhìn cảnh ấy mà đau đầu, liền mượn cớ đi ra đại điện, ôm cánh tay đứng ở cửa suy nghĩ xuất thần.

Qua một lát, chỉ thấy Hoàng tổ mẫu đi ra, khi cúi người hành lễ mới phát hiện trong mắt bà cực kì thịnh nộ, trong lòng không khỏi trầm xuống, cảm thấy gặp chuyện không may. "Vĩnh An, " Hoàng tổ mẫu không mang theo cung tỳ, nhìn thấy ta liền gọi: "Đi theo trẫm."

Ta không dám trì hoãn, bắt ổn đi theo bà đến chỗ thiên điện, nghe từ đó hình như có tiếng nam nữ rì rầm nói nhỏ, không khỏi thất kinh. Hôm nay náo nhiệt như thế mà có cung nhân dám ở nơi này điên loạn đảo phượng? Trộm nhìn thoáng qua Hoàng tổ mẫu, bà tựa hồ đã biết từ trước, giờ tay rút một thanh kim đao trên giá gỗ gần đó, bước nhanh vòng qua bình phong.

Ta vội theo sau, khi nhìn thấy trước mắt cảnh tượng, oanh một tiếng, trong đầu trống rỗng.

Là Uyển Nhi cùng Trương Xương Tông.

Uyển Nhi bị dọa kinh hãi, run lấy bảy kéo quần áo che khuất thân mình. Trương Xương Tông rầm một tiếng quỵ xuống, bả vai sợ tới mức không ngừng run run, thế nhưng hai người đều không ai dám lên tiếng.

"Thượng Quan Uyển Nhi, ngươi cũng biết tội ư?". Sắc mặt Hoàng tổ mẫu đã trắng bệch, chĩa đao hướng tới.

Ánh đao sáng loá lạnh như băng, ta không dám đứng, cũng rầm một tiếng quỵ gối dưới chân Hoàng tổ mẫu. Trong đầu sớm rồi loạn, rồi trực giác thấy việc này phi thường kỳ quái. Mặc dù Uyển Nhi và Trương Xương Tông thật sự vụng trộm đi nữa, mặc dù có kẻ cố ý hãm hại để lộ tiếng gió, cũng tuyệt đối không nên phát sinh vào hôm nay!

Lấy tâm tư Uyển Nhi, đời nào nhằm ngay lúc tiệc rượu náo nhiệt lại bị bắt gặp tại chỗ đang làm việc này?

Nghĩ đến đây, ta dồn sức ngẩng đầu nhìn, Uyển Nhi vẫn mang sắc mặt hoảng sợ như trước... nhưng đã có chút hương vị khác.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Âm đầu (2)

Còn chưa kịp nghĩ kĩ, bỗng nghe Uyển Nhi hét một tiếng. Nàng bị Hoàng tổ mẫu chém kim đao qua trán, một dòng máu đỏ tươi chói mắt chảy qua sườn mũi. Ta nhìn mà hồn bay phách tán, Hoàng tổ mẫu giận dữ cười lớn: "Giỏi, giỏi lắm, không hổ là sủng thần của trẫm. Khiến Thiên Tử tự tay giết, dùng khi này e cả Đại Chu cũng chỉ có mình ngươi, Uyển Nhi."

"Nô tỳ không dám." Uyển Nhi liên tục dập đầu, tiếng tim đập thình thịch lọt vào tai, mặt mày đầy máu.

Trong nháy mắt, đầu ta không ngừng hiện lên hình ảnh khi xưa ở Đại Minh cung, nàng dạy ta cách tránh hoạ, cùng ta nói chuyện phiếm. Năm đó khi ta vì Lý Thành Khí quỵ xuống đất cầu tình, nàng vội vàng đến mang ta đi, năm đó khi lòng ta nóng như lửa đốt, nàng không tiếc liều chết dẫn ta vào Thiên Lao... Việc này tuy có kỳ quái chẳng nữa, giờ khắc này cũng đã là sống chết trước mắt.

Nghĩ đến đây, ngón tay bắt gác bầu chặt mặt đất, ta chậm rãi di chuyển đầu gối. Đang muốn đứng dậy cầu tình, trong điện lại xuất hiện một bóng người, lập tức quỳ xuống phẫn trần: "Tôn nhi thỉnh hoàng tổ mẫu bớt giận!". Là Lý Long Cơ... Hắn không nhìn ta, chỉ là lập tức dập đầu xuống đất, nói tiếp: "Việc này rất kỳ quái, thỉnh Hoàng tổ mẫu trước thăm sát lại."

Nói xong, mới ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua mắt ta, mang theo mười phần cảnh cáo.

Ta cắn môi nhìn hắn, chậm chậm lắc đầu.

Hắn không nên tiến vào, gặp trường hợp bức này, tương đương với việc đánh vỡ thiên uy, chắc chắn là cứu tử nhất sinh.

Trên mặt Hoàng tổ mẫu âm tình không rõ, chỉ thấp giọng nói: "Long Cơ, người lui ra." Lý Long Cơ lắc đầu, quỳ tiến lên hai bước, cho đến khi sóng vai cùng ta, mới lại dập đầu tiếp: "Thượng Quan cô nương và Vĩnh An tình như tỷ muội, nếu Hoàng tổ mẫu muốn chém chết Uyển Nhi, Vĩnh An nhất định sẽ ngăn cản, khi đó là tội quân phạm thượng, tôn nhi không dám lui, cũng không thể lui."

Ta nghe được, trong lòng phấp phấp, đành cúi đầu lặng im.

Một khắc kia nhìn sang Uyển Nhi, ta đã hiểu được, Hoàng tổ mẫu mang ta đi vào là vì chuyện Lý Thành Khí mới vừa rồi trong điện, muốn mượn cái chết Uyển Nhi lập hạ quy củ cho ta, thế nhưng không đoán được Lý Long Cơ xuất hiện, làm cho hết thảy càng trở nên xấu hổ khó xử.

Lúc này không chỉ có mình Uyển Nhi, ngay cả tính mệnh ta và hắn cũng chung một đường, sinh tử khó dò.

Uyển Nhi thùy chung không ngẩng đầu, mặt Trương Xương Tông trắng bệch, ngơ ngác cứng ngắc ngồi ở một bên, đừng nói là quỳ, cử động cũng không dám.

Không biết qua bao lâu, Hoàng tổ mẫu mới hạ đao, nói với Uyển Nhi: "Trẫm cho người cơ hội sống, nói đi." Bà nói xong, vẫn không di chuyển, thần sắc cứ như vậy đen tối nhìn Uyển Nhi. Uyển Nhi lúc này mới ngẩng đầu, đối diện Hoàng tổ mẫu thật lâu sau, mới gằn từng chữ: "Hôm nay là ngày hắn bị phế, bệ hạ còn nhớ rõ?" Hoàng tổ mẫu lại nhìn nàng thật lâu, tức giận toàn thân dần dần tan mất bảy tám phần: "Người chính là vì thế?"

Uyển Nhi gật gật đầu, rồi bỗng nhiên lắc đầu, sau một lúc lại cười rộ lên: "Bệ hạ vì nam sủng mà phế bỏ quân thần chi lễ, ngày ngày ở đây sênh ca mạn vũ. Vì sao Uyển Nhi không thể lấy việc này ra trả thù? Vì nghiệp lớn của bệ hạ, Uyển Nhi tự tay viết phế chiếu của hắn, thế chung thân không lấy chồng, theo bệ hạ cho đến nay. Thật sự không đành lòng, cũng không muốn nhìn bệ hạ hoang phế triều chính như thế."

Ánh mắt Hoàng tổ mẫu dần âm trầm, không nói được lời nào.

Nàng tiếp tục nói: "Bệ hạ cũng biết, hiện nay trong triều lưu truyền một chuyện chế cười, một câu của huyện lệnh Lạc Dương, quan viên họ Tiết cả triều đều được tiến chức. Bởi vì có một tên tiểu lại họ Tiết hiến bạc cho Trương Xương Nghi để mua chức quan, gã Trương Xương Nghi lại hồ đồ say rượu quên tục danh người nọ, cuối cùng cấp cho tất cả quan lại họ Tiết đều thăng chức", ý cười nàng càng sâu: "Một huyện lệnh Lạc Dương nhỏ nhỏ so với Địch công khi xưa quyền thế còn muốn lớn hơn. Đại Chu ra nông nổi ấy, bệ hạ bảo làm sao Uyển Nhi không thất vọng về đạo chỉ phế chiếu năm đó? Lâm Tri quận vương và Vĩnh An tình cảm sâu sắc, tình thần tử (vua và bầy tôi) giữa Uyển Nhi và bệ hạ còn không bằng sao?"

Nàng chất vấn từng câu một, đem tội dâm loạn hậu cung đảo thành trăm phương ngàn kế liều chết can gián Thiên tử.

Ta càng nghe càng kinh hãi, càng nghe càng cảm thấy trong này cực kì có thâm ý.

"Tốt lắm", Hoàng tổ mẫu đánh gãy nàng: "Người rốt cục có thể làm trẫm nhớ tới tổ phụ của người." Uyển Nhi vẫn cười, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ không nói, Uyển Nhi ngược lại đã quên. Giờ đây Uyển Nhi thấy có lỗi với rất nhiều người năm xưa, còn có tổ phụ Uyển Nhi. Năm đó người vì phân bệ hạ mà rước họa sát thân, Uyển Nhi gánh trên lưng phi nhỏ của thiên hạ, ở bên cạnh bệ hạ nhiều năm như vậy, nay lại chỉ vì một chuyện nam nữ tư tình, cũng không được coi là cái gì."

Nàng nói xong, ngược lại thẳng thắt lưng, từ quỳ chuyển thành ngồi. Cặp mắt đen láy cứ như vậy nhìn chăm chăm Hoàng tổ mẫu, không nói thêm nữa chữ. Bốn phía trở nên im lặng dị thường, chỉ có tiếng mưa rơi rào rạt bên ngoài như đánh vào lòng người.

"Long Cơ", Hoàng tổ mẫu bỗng nhiên mở miệng: "Thay trẫm cắt cây đao này." Lý Long Cơ liền đứng dậy nhận đao, Hoàng tổ mẫu mới nhìn về Uyển Nhi: "Người lại một lần nữa thẳng thắn, nhưng còn có sự muốn tấu?" Uyển Nhi lắc đầu: "Bệ hạ chỉ cần chính đồn triều chính, lưu lại mạng Uyển Nhi, sau này có việc cần tấu tuyệt đối sẽ không bỏ qua." Hoàng tổ mẫu thờ dãi: "Còn nhớ năm đó khi trẫm mới gặp người đã nói câu gì không?" Uyển Nhi không do dự, bật thốt lên: "Mệnh lưu lại trước, có lẽ ngày sau sẽ dùng."

Lời này nói ra, ta mới xem như nhẹ nhàng thở ra.

Lý Long Cơ xoay người đem đao thả lại giá đỡ, ta vội đứng dậy dìu Hoàng tổ mẫu: "Hoàng tổ mẫu rồi đi lâu, sợ là trong điện sẽ có người bất an." Hoàng tổ mẫu cười gạt đầu: "Đừng vậy, cần phải trở về." Bà nói xong, ta và Lý Long Cơ lập tức hiểu ý, bên trái bên phải cùng bà đi ra thiên điện.

Ra đến cửa điện mới gặp vài cung tỷ nội thị đang chờ cách đó mười bước, thần sắc đều khẩn trương, bọn họ vừa thấy Hoàng tổ mẫu, lập tức đồng loạt quỳ xuống: "Bệ hạ, Hạng Quốc công mới vừa rồi ngã bị thương, đang ở trong điện chữa trị."

Ta nghe xong, lập tức nhìn Lý Long Cơ liếc mắt một cái, hắn cũng nhìn ta, cười rất có ý tứ hàm xúc.

Hoàng tổ mẫu lại thân nhiên nói câu: "Bọn họ hai người nhưng thật ra rất đồng tâm."

Trên đường trở về, ta cầm sách không nói lời nào, hần ngồi ở cạnh ta cũng không nói. Gần đến vương phủ, hần mới thở dài sâu kín: "Khó trách cổ nhân thường nói, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, bôn vương đã giành lại một mạng cho nàng." Ta chưa nhìn hần: "Người khẳng định?"

Ngay tình trạng lúc đó, hần có thể vừa đứng xông tới, làm sao có thể là trùng hợp?

Hần thả lỏng người, bắt quyền sách ta trên tay: "Dù rằng có tính kế, nàng có thể tin là ta thật sự liều mạng đi cứu nàng". Ta mới giương mắt nhìn hần: "Như thế nào là cứu ta?" Hần mỉm cười nói: "Nếu ta không xông vào, sợ là nàng sớm đã che chở cho Uyên Nhi." Ta từ chối cho ý kiến, hần nói tiếp: "Uyên Nhi thông minh như vậy, làm sao cần nàng đi cứu? Nàng xem, từ một tội tày trời trở thành một màn chứng minh cho lòng trung thành của nàng ta."

Ta ra hiệu bảo hần tiếp tục nói, hần lại cố ý bỏ lửng ngay đoạn cao trào, cười mà không nói.

Cho khi đến ta làm lơ, cầm lại sách, hần mới xem như sợ, vội nói: "Được rồi, ta đều nói cho nàng, nhưng là nàng phải đáp ứng ta một điều kiện." Ta cười: "Nói đi." Hần tựa hồ cũng không vội, chỉ cầm tay ta, ôn nhu nói: "Sinh hạ hài tử cho ta."

Thân mình ta cứng đờ, chưa thốt ra lời nào. Hần như cũ không chớp mắt chăm chú nhìn, trong mắt mang theo mong chờ, còn pha lẫn chút gì khác khó nói rõ. Ta không dám nhìn sâu hơn, chỉ rừ rừ nói: "Bây giờ không phải thời điểm." Hần bắt ngờ: "Vậy thì nàng tính khi nào?" Ta thật sự nghĩ nghĩ: "Có lẽ chờ tới khi Lý gia nắm lại để vị, có lẽ còn lâu nữa."

Hần trầm mặc, siết chặt cánh tay, không nói lời nào.

Ta vừa định mở miệng, hần bỗng nhiên cười: "Tất cả tùy nàng."

Ta không muốn hần có điều hiểu lầm, đành tiếp tục: "Ta không muốn đưa bé giống người, từ nhỏ phải sống trong sợ hãi, không biết ngày mai sống hay chết..." Hần chỉ cười, như là không hề quan tâm đề tài này, ngược lại còn nhắc lại chuyện kỳ quái hôm nay: "Nàng có biết Uyên Nhi là người của ai không?"

Ta thấy hần không có ý nghe, nên ngậm miệng lắc lắc đầu.

"Thái tử Lý Hiến", giọng hần mang vẻ trào phúng: "Thật không biết nàng thông minh như thế, tại sao lại chọn lựa đi theo một phế nhân như vậy. Nàng hẳn là biết huynh đệ họ Trương là người của cô cô, nàng ta đã có ý tiếp cận, cô cô phát hiện tất nhiên không thể làm gì. Trương Xương Tông hiện tại đang đắc thế, cô cô sẽ không vì loại bỏ Uyên Nhi mà huỷ đi con cò này."

"Cho nên là người, đúng không?" Ta hỏi hần. Hần lắc đầu: "Ta chỉ là tìm cơ hội, có thể trừ bỏ cả hai bọn họ thì rất tốt, nếu chỉ có thể lấy mạng một người cũng không tồi. Bất quá hiện tại xem ra, hẳn là Uyên Nhi phát giác ra trước, việc này bại lộ, mới có ý bày ra trận thế như vậy vào hôm nay, lấy đó mà chặt đứt ý niệm trong đầu của ta", hần cười thờ dãi: "Đáng tiếc lại bị nàng ta đoạt tiên cơ."

Ta vẫn không nhúc nhích nhìn hần, trong lòng lạnh lẽo như băng.

Hần tựa hồ không để ý, như là vừa cùng người khác tùy ý đánh cờ, rồi nói đáng tiếc một ván cờ mà thôi.

Dung mạo của hần quá mức xinh đẹp, cực kỳ giống mẹ ruột. Nhưng ánh mắt kia lại bất tri bất giác không còn trong suốt sáng sủa như ngày xưa nữa. Một quận vương mười bảy tuổi mà có thể bày ra cái bề thế này. Ở trong cung, trong sáng hoặc tối Uyên Nhi dù gì cũng từng giúp Lý gia không ít thứ, hóa giải qua nhiều lần nguy nan của hần? Hần không phải không biết...

Đội khi về phủ, hạ nhân bỗng nhiên thông báo Tự Trục không thoải mái, hần nhìn ta liếc mắt một cái, ta gật gật đầu, thế này hần mới cất bước đi, ta lại nhìn không được kêu một tiếng, nhẹ giọng nói: "Đáp ứng ta một việc." Hần nghi hoặc nhìn, ta nói tiếp: "Ngày sau bất kể như thế nào, nếu người được như nguyện, đáp ứng ta, lưu lại tính mạng Uyên Nhi."

Uyên Nhi mặc dù được địa vị hôm nay, đều chính là dựa vào nhiều năm sủng ái của Hoàng tử mẫu, cho dù là hôm nay theo bệ hạ, hay là sau này thật sự theo Lý Hiến, chung quy không có gia tộc dựa vào, cũng không có thực quyền trong tay... Có lẽ nàng đợi không được nên cuối cùng đã tìm chỗ nương thân khác, có lẽ chính ta đây cũng không thể bảo đảm tính mạng bản thân.

Ta cầu xin, chỉ là mong khi Lý Long Cơ có thể đạt được sở nguyện, nếu nàng còn sống, thì để cho nàng tiếp tục sống sót.

Lý Long Cơ không có gì khác thường, chỉ nhìn ta thật lâu, sau một lúc mới bỗng nhiên cười rộ lên: "Được, hôm nay nàng khẳng định một mối rồi, mau trở về đi." Ta nhìn hần cười cười: "Quận vương mau đi đi." Hần cười gật đầu, khẽ vuốt mặt ta: "Đêm nay ta sẽ không qua chỗ nàng." Nói xong, mới xoay người đến thẳng sân Lưu thị.

Ta một đường trở về sân của mình, trong lòng vẫn cứ có gì đó bất an.

Năm đó ở trong cung ta từng hỏi qua Lý Thành Khí, nếu ngày sau ta vì Võ gia cầu xin, hần có đáp ứng không. Bất quá hần chỉ nói hai chữ "Ta sẽ", ta liền tràn đầy tin tưởng. Hôm nay đổi thành Lý Long Cơ, vì sao khiến cho ta thủy chung khó có thể an tâm?

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Thâm tình (1)

Liên tiếp mấy ngày, Lý Long Cơ đều không tới chỗ ta.

Không riêng gì Đông Dương, ngay cả Hạ Chí cũng trở nên lo lắng bất an, nhìn bên ngoài trời quang mây đăng, liền khuyên nhủ: "Mấy ngày trước mưa to, phu nhân đều ngồi ở trong phòng, hôm nay khó có hôm thời tiết tốt, sao người không đi ra ngoài một chút?"

Ta biết lo lắng của nàng, nghĩ đi ra ngoài một chút cũng không sao. Vừa vặn Lý Thành Khí đã giải quyết thỏa đáng việc kia, trao đổi ổn thỏa với Vương Nguyên Bảo, trước hết giao quán cơm và tẩm quán. Ta không biết Lý Thành Khí bàn luận cùng ông ta như thế nào, tóm lại là Vương Nguyên Bảo dễ bảo, cam nguyện hứa hẹn sau này Vương gia làm ăn cho dù nhiều hay ít đều là chia ba bảy, sợ là đã nhìn thấu nguyên nhân Trâu gia bị thua lúc trước, biết rằng nên quy phục triều đình quyền quý.

"Người đi sai người chuẩn bị đi", ta nói xong lại thấy không ổn: "Quên đi, không cần chuẩn bị, đi thông bẩm với quận vương, nói ta ra ngoài đi dạo một chút." Hạ Chí tuân lời, lập tức ra cửa, ta thì thay đổi một bộ xiêm y tằm thường, cố gắng làm cho giống một phụ nhân thôn dã.

Tới nơi gặp Vương Nguyên Bảo đang ở chỗ tiếp đón, ta đứng ở ngoài cửa nhìn một lát, quan sát cách ông ta chiêu đãi khách nhân, hay là thần thái giáo huấn hạ nhân, cái câu đi theo Trâu lão gia từ nhỏ kia hẳn không phải là nói nhảm. Nghĩ vậy mới xem như thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cảm thán ông trời đối đãi không tệ, không duyên cớ đưa tới một người biết làm ăn như vậy.

Ta vừa nghĩ vừa bước vào, lập tức có người đi lên tiếp đón. Hạ Chí ứng phó hai câu, Vương Nguyên Bảo lập tức lưu ý đến, vội đi tới tiếp đón: "Vị phu nhân này nhìn sắc mặt không tầm thường, có cần tiểu nhân an bài một chỗ thanh tĩnh?" Ta gật đầu cười nói: "Đa tạ". Hết lời, không trao đổi dư thừa nữa, ông ta lập tức bảo một sai vật lạnh lợi dẫn chúng ta lên phòng trống trên lầu hai có cửa sổ, vừa yên tĩnh lại thoáng mát.

"Thật không tệ", Đông Dương thấy ta ngồi xuống, hai mắt liền đánh giá chung quanh: "Phu nhân làm sao biết đến chỗ này?". Ta thuận miệng đáp có lẽ: "Là di nương nói cho ta biết." Nàng a một tiếng: "Đúng là phu nhân có đề cập qua, thân mẫu Vĩnh Huệ là có huyết thống người Hồ." Ta gật đầu, Hạ Chí đi đến, nói là đã dọn xong đồ ăn.

Ta đang muốn hỏi nàng từ khi nào, phía cầu thang hình như có người đi lên, ta thấy là tên sai vật vừa mới dẫn đường cho ta, không ngừng nói: "Phu nhân đề ý dưới chân", không khỏi có chút tò mò. Đúng lúc bước qua nhìn thì vài vị quý nhân kia cũng đi lên, là Nguyên Nguyệt cùng Thôi thị lớn nhỏ ta từng gặp mặt qua một lần.

Ta sững sờ, mới đứng lên, hành lễ nói: "Vương phi."

Đồng dạng, nàng cũng mang theo vài phần kinh ngạc, ngay cả Thôi thị lớn nhỏ kia cũng không khỏi ngẩng người, nhìn ta trong chớp lát, tiểu Thôi thị mới nói trước: "Hôm nay thật là khéo, từ hồi chuyển ra khỏi cung còn chưa gặp lại phu nhân bao giờ." Ta dở khóc dở cười, thật không hiểu nàng ta là gốc thật hay là giả bộ, vừa thấy mặt liền đề cập đến chuyện ngày ấy.

Nguyên Nguyệt có hơi suy nghĩ nhìn ta: "Phu nhân sao cũng biết nơi này?" Ta cười: "Tùy tiện đi dạo, vừa mới vào được." Nàng tựa hồ không tin tưởng lắm, nhưng không truy vấn tiếp, chỉ nói: "Nếu gặp lại bạn cũ, chi bằng ngồi chung một bàn, được không?" Chưa nói hết lời, trái lại thần sắc Thôi thị lớn nhỏ có vẻ không tình nguyện.

Người dẫn đường thấy chúng ta quen biết, lập tức mỉm cười cáo lui, để lại chúng ta với nhau. Ánh mắt nàng nhu hòa, trung cầu chờ ta, đáy mắt ẩn chứa chút nghi ngờ. Hẳn là biết nơi này có liên quan Lý Thành Khí, hoặc vốn biết rõ Lý Thành Khí là ngọn núi Vương Nguyên Bảo dựa vào, tóm lại giờ phút này, ta hẳn là đã trở thành cái gai trong mắt mấy vị quý nhân này.

Khác biệt chính là Thôi thị lớn nhỏ ghen ghét là vì năm đó bị phạt trong đình, mà Nguyên Nguyệt, sợ là sẽ càng suy nghĩ nhiều hơn.

Mọi người đều mang tâm tư khác nhau, ta đang do dự có nên gật đầu hay không, cổ tay áo bỗng nhiên bị Đông Dương kéo, không khỏi khó hiểu xem nàng. Đông Dương bĩu bĩu môi, lạnh lùng liếc mắt Thôi thị lớn nhỏ, ta mới giật mình nhớ lại, năm ấy khi ở trong cung bị đuổi ra đình, nàng cũng ở đó.

"Như thế nào? Phu nhân còn chờ người?" Nguyên Nguyệt bỗng đánh vỡ cục diện, cười truy vấn.

Quên đi, chung quy là trốn không xong.

Ta thăm thò dài, lắc đầu nói: "Chỉ có một mình ta, vương phi nếu không ngại, thì ngồi chung đi." Lời còn chưa dứt, Đông Dương bỗng nhiên lại nhỏ giọng nói: "Lần trước hai vị phu nhân lớn nhỏ có nói là giai phẩm phu nhân không bằng, liền bị đuổi ra đình giữa trời mưa, hôm nay sẽ không phải muốn phu nhân bồi ăn chứ?"

Nghe như là xin chỉ thị ta, nhưng âm thanh đủ làm cho mọi người nghe rõ.

Ta chột đầu đầu: "Thọ Xuân Vương phi ở đây, sao không có quy củ như vậy?"

Thôi thị lớn nhỏ đã hơi tức giận, bị Nguyên Nguyệt nhìn lướt qua, lập tức ngoan ngoãn cúi đầu, không dám nói nhiều.

Nguyên Nguyệt chỉ cười đưa tay giữ chặt ta: "Lại nói, ta và phu nhân vẫn là cố nhân nhiều năm, hôm nay sẽ không bàn quy củ." Nói xong, lập tức nắm tay ta ngồi xuống trước.

Nàng ngồi xong, hai người kia mới song song ngồi xuống.

Chỉ nhìn như vậy, ta liền hiểu được, nàng đã không còn là tỷ nữ nhu nhược nhút nhát năm xưa nữa.

Nay nữ quyền Thọ Xuân vương phủ hơn mười người, nàng tuy là chính phi, nhưng lại xuất thân từ Bắc Ngụy Nguyên thị nghèo túng, mà có thể bắt Thôi thị lớn nhỏ phục tùng... Xem ra dù sao cũng là chính phi Lý Thành Khi, lại là quen biết từ nhỏ, dù chưa có con nhất định phải là cầm sắt hài hòa, mới có thể làm cho nữ quyền vọng tộc bực này phục tùng như thế.

Nghĩ đến đây, trong lòng cảm thấy tê dại, thấp giọng phân phó Hạ Chí châm trà cho các nàng.

Nguyên Nguyệt nghe Hạ Chí nói đã dọn đồ ăn, cũng không soi mói, chỉ tùy tiện gọi thêm vài món nữa, sau đó thật tự nhiên nhìn về phía ta, cười nói: "Ta còn không biết phu nhân gặp qua Thôi thị tỷ muội, nghe qua tựa hồ từng có hiểu lầm gì đó?"

Ta cười giải thích: "Kỳ thật không có gì, theo như lời vương phi, chính là một hồi hiểu lầm mà thôi. Trôi qua lâu như vậy sẽ không nhớ nữa." Thôi thị lớn nhỏ lạnh lùng liếc ta, không nói được lời nào. Nguyên Nguyệt thấy ta không nói, liền quay đầu hỏi tiểu Thôi thị: "Nói đi, các người là đắc tội Võ phu nhân như thế nào?"

Ta vừa định chuyển hướng, tiểu Thôi thị đã mở miệng: "Lúc trước tỷ muội ta mới vào cung, không nhận ra phu nhân, gặp một ngày mưa to, khi trốn vào đình thì gặp vài cung tỷ chen chúc ở đó, đình lại nhỏ, chỉ có thể bảo các nàng đi ra ngoài bùng dù tránh một chút... Sau đó quận vương lại vì thế mà phạt quý chúng ta trước mặt mọi người."

Nguyên Nguyệt ừ, tiểu Thôi thị lập tức nín thinh, nâng chén uống trà.

Nàng mới lại nhìn ta: "Không nghĩ tới qua lâu như vậy, ta mới biết được việc này, làm cho phu nhân chịu ủy khuất rồi." Ánh mắt nàng mặc dù nhu hòa, nhưng cũng mông lung một tầng lãnh ý, một câu thật rõ ràng nhưng cố ý nhấn mạnh nửa câu đầu. Từ lúc Đông Dương buột miệng trách móc, ta đã dự đoán được nàng sẽ hỏi, đành lắc đầu cười: "Không có gì."

Cũng may Nguyên Nguyệt bận tâm lớn nhỏ Thôi thị ở đây nên không nói thêm gì, chỉ cười chuyển đề tài, cùng ta nói chuyện phiếm về ấu tử Lý Long Cơ, thỉnh thoảng hỏi ta có hi vọng gì không.

Mấy ngày này thật sự là kỳ lạ, bất kể là ai đều nhắc tới việc này.

Ta chỉ thuận miệng có lẽ nói thân mình không tốt, còn đang bồi bổ, có lẽ sang năm sau sẽ có tin tức tốt. Hạ Chí nhíu mày nghe ở một bên, ngược lại Đông Dương vội vàng bổ sung: "Quận vương cũng vì thế mà nhắc tới vài lần, thật sự rất là sốt ruột." Ta rầu rĩ nhìn nàng, đứa nhỏ này thật đúng là sợ ta chịu thiệt, sợ người khác hiểu lầm ta không được sung.

Nguyên Nguyệt thấy nàng thú vị, chỉ cười gật đầu phụ họa: "Năm đó ở trong cung, Lâm Tri quận vương đã coi phu nhân như là vật báu, nay xem ra, e là ân sủng càng sâu." Đông Dương còn muốn nói tiếp, ta cảnh báo nhìn nàng một cái, nàng mới ngoan ngoãn ngậm miệng.

Vốn là một lần tùy tính xuất hành, không ngờ đến cuối cùng lại ngồi cùng nữ quyền chung sống lâu ngày của hần. Tính ra, đây vẫn là lần đầu ta ăn cơm như thế, nhiều năm qua ý vào Lý Long Cơ thiên sủng, tựa hồ trừ bỏ hần, còn lại chưa hề ăn cơm cùng nữ quyền trong phủ.

Ta cầm chén trà, ánh mắt bất giác phiêu đảng nhìn về phía mặt đường náo nhiệt.

Trở lại phủ, Lý Thanh làm như đã chờ thật lâu, thấy ta xuất hiện lập tức lộ sắc mặt vui mừng: "Phu nhân đã trở lại." Ta kinh ngạc nhìn hần: "Xảy ra chuyện gì?" Hần cười lắc đầu: "Là quận vương, tiểu nhân không dám tùy tiện nói, phu nhân chỉ cần về phía chuồng ngựa sau viện là được."

Ta thấy thần sắc của hần, đoán không phải là chuyện xấu, mới nhẹ nhàng thờ ra: "Lần sau có chuyện gì, tốt nhất trước tiên hãy nói 'Phu nhân a, đại hỷ sự', hoặc là 'Phu nhân a, việc lớn không tốt' ——" ta thấy hần khó hiểu, mới trừng mắt nói tiếp: "Miễn cho người mỗi lần đều căng thẳng khẩn trương, khiến cho ta tưởng trong phủ xảy ra chuyện, gặp được việc vui cũng không vui nổi."

Hần mới giật mình hiểu ra ta đang đùa, lập tức khom người cười bồi tội.

Ta thế này mới phân phó Đông Dương trở về, bảo Hạ Chí theo ta đến chỗ Lý Long Cơ. Đợi xuyên qua một con đường mòn, khi bốn bề vắng lặng, Hạ Chí mới bỗng nhiên lo lắng liếc ta: "Phu nhân nếu không muốn, không bằng về phòng trước nghỉ ngơi một chút." Ta nhìn nàng một cái: "Sao bỗng dưng nói như vậy?" Hạ Chí trầm mặc thật lâu: "Phu nhân từ lúc ở tù lâu luôn luôn cười, hiện tại cũng cười."

Một câu, giống như lưỡi dao, cắt đứt sợi dây buộc chặt trong lòng.

Ta dừng chân, hai tay xoa xoa mặt, giảm bớt vẻ tươi cười cứng nhắc: "Cười không tốt sao?" Nàng không dám trả lời, ta tiếp tục nói: "Không quan hệ, ta chỉ là không quen mà thôi. Sau này cùng nhiều nữ quyền trong phủ lui tới đi lại, tự nhiên thành thói quen." Nàng muốn nói lại thôi, ta không cho nàng cơ

hội, bước nhanh xuyên qua đường mòn.

Đến chỗ chuồng ngựa, Lý Long Cơ đang nhàm chán đi tới đi lui, nghe thấy tiếng chân mới ngẩng mạnh đầu, đi nhanh đến cầm tay ta, hướng về chuồng ngựa: "Còn tưởng rằng nàng sẽ trở về cùng dùng cơm trưa, hại ta ngồi chờ không."

Ta bước nhanh đi theo hắn, suýt nữa té ngã, hắn thấy vậy mới chậm lại, còn chưa đợi đuổi kịp bước chân, liền thấy thân mình nhẹ bổng, đã bị hắn bế ngang trước ngực: "Như vậy sẽ không sợ té ngã nữa."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thâm tình (2)

Cánh tay hắn ôm rất chặt, ép ta tới mức hít thở khó khăn, chỉ nghe tiếng tim mình đang đập mãnh liệt.

Hạ Chí ở cách đó không xa tròn mắt kinh ngạc, ta liếc nàng một cái, nói khẽ với Lý Long Cơ: "Hạ Chí còn đang ở đây." Hắn cười nhìn ta, mắt hí thành một đường: "Thế nào? Bốn vương sủng nàng, không thể để người bên ngoài xem sao?" Ta nhất thời nghẹn họng, nhớ lại thân phận Hạ Chí, không dám nói gì.

Vào chuồng ngựa, hắn mới nhẹ nhàng thả ta xuống, chỉ vào một con ngựa toàn thân trắng như tuyết: "Đây là tặng cho nàng." Con ngựa đang cúi đầu ăn cỏ, nghe thấy tiếng động ngẩng đầu liền nhìn. Đôi mắt đen mun ngập nước, nhưng giống như có thể nhìn ra ngôn ngữ trong đó. Ta vô cùng ngạc nhiên, lẩm bẩm nói: "Thật khá."

Hắn cười: "Nếu tính từ đầu, con ngựa này coi như là hậu duệ của bảy ngựa trong hoàng tộc, xuất thân từ chỗ Thái Tông hoàng đế." Hắn dừng nói nhìn ta, ta hiểu là hắn có ý muốn khảo nghiệm, liền đi qua thử vuốt ve nó: "Hay người nói nó là một con trong ‘Mười con tuần mã’ của Thái Tông, Đăng Sương Bạch? Hoặc là hậu duệ của Tuyết Thông?" Khi hắn cười gật đầu, con ngựa đã cọ cọ tay của ta. Ta ngẫm nghĩ một lát, mới nói: "Ngựa quý như thế nên đưa cho Vương phi đi. Nàng tập võ từ bé, nhất định là rất thích ngựa, ta ngay cả cưỡi ngựa cũng không biết, chẳng phải là lãng phí sao?"

Con ngựa cọ trong lòng bàn tay ta, chọc ta ngứa ngứa cười rộ lên.

Lý Long Cơ cong cong khoe mắt, đi đến phía sau kéo ta vào lòng, thấp giọng nói: "Vĩnh An, nàng có thể kiên cường một lần không". Hơi thở ấm áp lan tràn sau cổ, tay hắn cách một lớp áo mà vẫn nóng rực, ta bỗng có chút hoảng hốt.

Ta thử muốn vùng tránh ra, hắn lại càng siết chặt cánh tay hơn nữa, bắt đầu tỉ mỉ nhẹ nhàng dùng môi khẽ chạm từ bên tai đến hai má, đến cuối cùng hoàn toàn xoay người ta lại, kề môi hôn thật sâu. Cảm giác nóng cháy chiếm hết tất cả lý trí. Đôi mắt tối đen kia cách quá gần, như là ép sát từng bước, lại mang theo ôn nhu vô hạn...

Một chốc kia, ta chỉ cảm thấy đầy lòng chua xót, chầm chậm nhắm mắt thử đáp lại.

Chẳng qua chỉ là một suy nghĩ trong đầu đã làm Lý Long Cơ hoàn toàn đắm chìm.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng không thể thờ được nữa, ta nhẹ đẩy hắn. Lý Long Cơ mới buông tay, hắn khẽ vuốt ve từng tắc trên mặt ta: "Trở về phòng, được không?" Mặt ta nóng bừng bừng, xô mạnh hắn ra, tiếp tục quay đầu đùa với con ngựa. Lý Long Cơ ở phía sau bật cười, bắt đầu rất nhẹ, cuối cùng càng lúc càng lớn, rốt cục cảm thán nói: "Vĩnh An, chúng ta thành thân đã mấy năm rồi?"

Ta không quay đầu: "Có hai năm hơn." Hắn im lặng một lát, mới nói tiếp: "Là hai năm bảy tháng." Ta ừ một tiếng: "Không sai biệt lắm." Hắn cười, có vài phần trêu đùa: "Vậy sao còn giống cô dâu mới gả thế kia?" Hắn thường ít khi nói những lời như vậy, ta nghe thấy hai tai lại không tự giác nóng lên, quyết định không thèm để ý đến hắn.

"Vĩnh An", hắn lại đến sát gần ta: "Trở về phòng được không."

Ta bị hắn ép vô cùng quần bách, cuối cùng xoay người trừng mắt: "Quận vương hôm nay rảnh rồi lắm sao?" Hắn thuận theo gật đầu: "Rất rảnh." Ta dò khốc dò cười: "Không cần đi chỗ Lưu thị ư?" Hắn nhếch môi cười, khoe mắt hơi cong thành một đường xinh đẹp: "Không đi, hôm nay chỗ nào cũng không đi, nàng đi đâu, ta liền theo tới đó."

Ta thật sự không ứng đối nổi, đang xấu hổ, ngoài chuồng có người lên tiếng.

"Thiếp bái kiến quận vương." Chi chớp mắt, Vương Hoàn đã đi đến.

Ta liền khom mình hành lễ: "Vương phi." Hai người họ cứ đối diện như vậy. Lý Long Cơ không trả lời, Vương Hoàn không dám đứng dậy, ta cũng không dám đứng dậy. Đúng lúc giằng co, Lý Long Cơ bỗng nhiên kéo ta, trực tiếp ôm vào lòng: "Đứng lên đi". Khí lực hắn rất lớn, ta căn bản tránh không xong, chỉ đứng đó thấy Vương Hoàn đứng dậy, lạnh nhạt liếc nhìn ta.

"Thiếp quá rầy nhả húng quận vương", nàng thu hồi tầm mắt: "Còn thỉnh ——" Lý Long Cơ nửa cười nửa không ngắt lời: "Hạ Chí hẳn là ở cách chuồng ngựa không xa, người có nhìn thấy?". Thần sắc Vương Hoàn cứng đờ: "Thấy được." Lý Long Cơ tiếp tục nói: "Lần này không sao, sau này nhìn thấy Hạ Chí Đông Dương ở đâu thì tránh đi một chút, sẽ không cần bồi tội như thế nữa."

"Ý quận vương là sau này thiếp nhìn thấy hai đứa nô tỳ cũng phải khom người lảng tránh sao?". Vương Hoàn bình thường vốn anh khí, lúc này giận dữ càng tăng thêm vài phần khí phách bức người. Trong lòng ta thất kinh, vội kéo ống tay áo Lý Long Cơ, hẳn lại không để ý tới, chỉ nở nụ cười: "Bôn vương đúng là có ý này."

Wương Hoàn cắn chặt môi, trong mắt từ giận chuyển bi, từ bi chuyển ai, cuối cùng khom người: "Thiếp đã biết, quận vương không có việc gì, thiếp xin cáo lui." Nàng nói xong, cũng không chờ Lý Long Cơ trả lời, lập tức rời khỏi chuồng.

Ta nhìn bóng dáng nàng biến mất, mới quay đầu sang Lý Long Cơ: "Thái Nguyên Vương thị ——"

"Được rồi", Lý Long Cơ lớn tiếng ngắt lời ta. Ta bị bất ngờ, nghiêng đầu không thêm nhắc lại, qua một lúc lâu mới nghe hắn nhỏ nhẹ nói: "Vĩnh An, ta không phải là có ý muốn hung hăng với nàng." Ta chỉ gật đầu, hắn lại nói: "Vương Thủ Nhất gần đây muốn kết hôn muội muội ta, phụ vương đã đồng ý, nếu ta không áp chế nàng ta sợ là sau này sẽ bắt nạt đến nàng."

Việc này ta cũng biết được ít nhiều, nhưng nghe hắn nói trắng ra như vậy mới giật mình hiểu vì sao hắn vừa rồi xúc động như thế. Nghĩ đến đây, không kiềm được nhìn hắn một cái: "Vì sao nghĩ như vậy, việc này khác với Hoàng tổ mẫu tứ hôn, đây là Vương thị chủ động đề ra đám hỏi, là Thái Nguyên Vương thị cần người giúp đỡ."

Hắn cũng nghiêm túc nhìn ta, lưng xoay về phía ánh nắng, trong đôi mắt thâm trầm có chút hơi nước: "Ta đã không còn là Tam lang lúc trước kia, cần nàng vì bảo vệ ta mà phải quỳ trước mặt nàng ấy." Hắn nhắc lại chuyện cũ lúc Vương Hoàn sinh non, ta nhất thời ngây người, nhớ tới rất nhiều.

Đúng khi xuất thần, hắn bỗng nhiên nói tiếp: "Không cần nghĩ nữa". Ta kinh ngạc nhìn hắn, không rõ ý tứ gì. Hắn cười khổ, tựa hồ muốn nói rất nhiều, cuối cùng ánh mắt chuyển sang dịu dàng, chỉ nhẹ giọng: "Tóm lại, cái gì cũng đừng nghĩ."

Ta tưởng chuyện Lý Long Cơ tặng ngựa sẽ cứ thế trôi qua.

Có điều hai ba ngày sau, hắn hứng thú bừng bừng dẫn ta đến trường đua, nói là muốn đi đua ngựa. Ta vốn tưởng rằng hắn chỉ cao hứng nhất thời, đợi khi nhận ra mới thấy đã có không ít người ở đó. Hóa ra là An Lạc quận chúa nổi tính ham vui, sớm định ra ngày tổ chức. Lúc Lý Long Cơ đến nơi, bên kia có tiếng vui cười rôm rả, sau khi qua loa hành lễ tiếp đón liền nháo thành một đoàn.

Còn cái Lý Hiền hiền nhiên không có gì giao tình cùng ta. Khi xưa ta theo hầu bên Hoàng tổ mẫu, bọn họ đều ở bên ngoài, ngoại trừ Tiên Huệ... Ta quét mắt, bỗng nhiên nhớ tới Lý Long Cơ từng kể, Tiên Huệ đã có bầu, khó trách hôm nay vẫn chưa lộ diện. Đúng lúc nhìn đến chỗ Lý Trọng Tuấn, tìm chột nhảy dưng, người đi cùng hắn ta không phải Vương phi, mà là Nghi Bình.

"Đến đây", Lý Trọng Tuấn đang lúi cúi kéo ôm eo Nghi Bình: "Đi rót thêm rượu cho các vị quận vương". Sắc mặt Nghi Bình trở nên trắng bệch, tựa hồ còn do dự. An Lạc quận chúa đã nghiêng đầu nở nụ cười: "Hôm nay là tối đua ngựa, không phải đến uống rượu, đừng uống nhiều là được, Tam ca."

Bình thường nàng ấy đã xinh đẹp, so với nhiều người bên cạnh càng thêm thoải mái tùy tính, lúc này cười rộ lên ngay cả ta cũng âm thầm thấy kinh diễm.

Chẳng qua, người khác thấy nụ cười ấy kinh diễm, trong mắt nàng ấy đó là cười nhạt, cười nhạt Lý Trọng Tuấn. Đại ca bọn họ Lý Trọng Nhuận chỉ là cười, làm như xem không hiểu.

Lý Trọng Tuấn liếc mắt An Lạc một cái, nói với Nghi Bình: "Tính ra đều là có quen biết với người, sợ cái gì?" Nói xong, còn vỗ nhẹ mặt của nàng: "Kính rượu cho tốt, hôm nay bốn vương sẽ lưu lại chỗ người". Mặt Nghi Bình càng trắng thêm vài phần, chung quy không dám ngỗ nghịch, bắt đầu đứng dậy rót rượu cho những người chưa có.

Ý tứ của hắn ta ở đây có người nào không rõ, nhưng ai nấy đều giả vờ như không biết.

Chỉ có An Lạc quận chúa như ngơ ngác nhìn, sắc mặt Lý Thành Nghĩa u ám trầm mặc cúi đầu uống rượu. Nghi Bình rất nhanh bước đến chỗ hắn, đôi mắt chỉ dõi theo chén rượu trong tay hắn, chậm rãi rót đầy chén, từ đầu đến cuối không dám ngẩng đầu. Lý Thành Nghĩa cũng thẳng tắp nhìn nàng, nâng chén vô cùng vững.

Đến khi rượu đầy, hắn mới nói: "Đa tạ."

Nói xong, uống một hơi cạn sạch, trong tay vẫn còn dịch rượu tràn ra vừa rồi.

Ta nhìn cảnh ấy mà không đành lòng. Nếu năm đó không tác hợp cho bọn họ thì làm sao có món nợ ân tình này, xảy ra cục diện xấu hổ hôm nay.

"Đừng nhìn", Lý Long Cơ bỗng nhiên gấp một khối thanh cao, đưa tới bên miệng ta, nhẹ giọng nói: "Nếu bàn đúng sai cũng là do huynh đệ ta vô năng, không có nửa điểm liên quan đến nàng." Ta nhìn chằm chằm khối thanh cao kia, lắc lắc đầu, không nói chuyện cũng không há miệng.

Lý Long Cơ cứ giờ đưa nhìn ta như vậy, cũng không thêm nhắc lại.

Ta biết hẳn lại tái phát tính tình, đúng lúc không biết như thế nào cho phải, An Lạc quận chúa bỗng nhiên cười rộ lên: "Hôm nay ta xem như nhìn thấu, vốn là muốn mời vài vị ca ca đến cười đùa, cuối cùng lại trở thành tiết mục ân ái. Ta thường nghe người ta nói Vĩnh An lúc trước là người Hoàng tử mẫu yêu quý nhất, nay lại là sủng thiếp của Lâm Tri quận vương, chạm vào không thể, đắc tội càng không thể. Ta nghĩ thanh danh phong lưu quận vương lớn như vậy sao có thể là thật? Trước mắt xem ra đúng là có ý tứ."

Lý Long Cơ thế này mới nghiêng đầu nhìn An Lạc một cái, cười ha ha nói: "Thật là, để cho Khỏa Nhi muội nói trúng rồi, Vĩnh An phải sủng mới được", hẳn nói xong thì lấy đĩa gấp miếng thanh cao cắn non nửa: "Phàm là Vĩnh An ăn gì, ta đều phải thử trước mới để nàng ấy ăn."

Nói xong, lại đưa đĩa đến bên miệng ta.

Ánh mắt của hắn ý cười như trước, che giấu ý lạnh xuống dưới.

"Đa tạ quận vương." Ta rót cốc há miệng, ăn hết toàn bộ.

Sau đó đổi lấy là âm thanh mọi người chọc gheo hăm mộ. Ta tự rót chén rượu, còn chưa đợi Lý Long Cơ cầm liền một ngụm uống hết, đem điểm tâm trong miệng hoà lẫn với rượu nuốt hết xuống bụng. Rượu nóng cay xè chảy qua cổ họng, đốt tới trong bụng trong máu, như từ máu đốt vào tim.

Từ đầu đến cuối, ta đều không nhìn người ngồi cạnh Lý Thành Nghĩa.

Ta biết Lý Long Cơ là có ý bày cho Lý Thành Khí xem, cũng biết hẳn nhất định sẽ nhìn đến nghe được.

Lý Long Cơ kinh ngạc nhìn ta, qua một lát mới đưa chén trà qua: "Thực xin lỗi." Ta cười: "Đa tạ quận vương." Hắn ừ nhẹ một tiếng rồi bắt đầu cùng mọi người vui đùa. Không có giang sơn xã tắc, chỉ có mỹ nhân rượu ngon, dường như hoàng tôn bọn họ đã sớm thành thói quen như vậy.

Dạ dày cứ nóng rát, uống trà cũng không thấy dịu đi. Ta ngồi thử người một lát, cảm thấy không thoải mái, liền nói hai câu với Lý Long Cơ, một mình rời đi.

Lúc này là cuối hạ đầu thu, trời cao mây nhạt.

Ta đi đến rừng cây không xa, đứng dưới bóng râm mát, dạ dày vẫn quần đau khó chịu như sông cuộn biển gầm. Qua một lát, tất cả mọi người vừa rồi còn uống rượu cười nói đã đi ra, đều tự dắt ngựa, xem ra là muốn thi đấu một hồi. Mười mấy người đứng ngay dịch trạm, hẳn là đang thương lượng phương thức thi đấu như thế nào.

Ta lơ đãng nhìn sang thấy Lý Long Cơ lên ngựa, ngay sau đó là các con trai của Thái tử. Lý Long Cơ hình như nói với Lý Thành Khí gì đó, sau đó mọi người lại bắt đầu phụ họa theo, cuối cùng dẫn ngựa Lý Thành Khí vào.

Không cần nghĩ cũng đoán được bọn họ dùng có gì ép buộc, ước chừng không gì ngoài Thọ Xuân quận vương tử nhỏ cười đùa thiện nghệ, năm trước lại vừa dẫn binh đánh bại Đột Quyết. Trong các quận vương xem như là xuất chúng nhất, tất nhiên loại đua ngựa thi tài này không thể thiếu hẳn.

Sợ Lý Long Cơ là người khơi mào trước.

Ta nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Lại ngược nhìn trời xanh không mây, không muốn đi xem đua ngựa gì nữa.

"Quận chúa." Bên cạnh bỗng nhiên có ai đó gọi, là Nghi Bình. Ta quay đầu: "Hai năm nay sống có được không?" Nàng đến gần, muốn hành lễ thì bị ta giữ chặt cánh tay, để cho nàng đứng tựa vào gốc cây giống ta: "Hành lễ còn chưa đủ sao? Thoải mái chút đi, cũng không cần gọi ta là quận chúa." Nàng dạ: "Quận vương đối xử với... người thật sự rất tốt."

Ta không muốn nói đến chuyện của mình, nhiều loạn tâm tình của nàng, chỉ thản nhiên thừa nhận: "Từ nhỏ hẳn đều đối đãi không tệ, người cũng biết đấy." Nàng lại nói: "Thọ Xuân quận vương...". Ta khẽ run, hồ nghi nhìn Nghi Bình: "Sao người nhắc tới chàng?" Từ sau khi ta bị tử hôn Nghi Bình đã được đưa đến chỗ Lý Thành Nghĩa, theo lý hẳn là không rõ chuyện giữa ta và Lý Thành Khí mới đúng.

Nàng không do dự, chỉ nhẹ giọng đáp: "Là Lý Trọng Tuấn có một ngày say rượu nhắc tới, hỏi Nghi Bình lúc trước biết việc này hay không, Nghi Bình nghe sơ qua cũng giật mình, chỉ nói không biết, sau lại nghĩ lại thấy mà sợ", nàng có vẻ hơi áy náy: "Chỉ là không có cơ hội truyền lời cho người."

Nếu Lý Trọng Tuấn biết... Uyển Nhi hoặc là Tiên Huệ đều có thể là người tiết lộ.

Ta không sợ cười cười: "Chuyện này Hoàng tử mẫu đã biết, trôi qua từ lâu rồi." Mặc dù cả thiên hạ đều biết thì như thế nào? Không còn quan trọng nữa. Ta nhìn nàng, mới nói: "Có nhớ lúc trước ta từng nói qua, không cần để ý này nọ, an phận đi theo Lý Trọng Tuấn, ân sủng hay lạnh nhạt cũng được, chỉ cần bình an trôi qua tuổi già cũng đã là phúc khí."

Nàng trầm mặc, bỗng nhiên khẽ dựa đầu lên vai ta. Một động tác rất nhỏ, ta lại như bị đè nặng ngàn cân. Oán của nàng, hận của nàng, không cam lòng, còn có không mong muốn đều tuôn trào ngay tại giờ phút này. Không cần phải nói thành lời, đã có thể cảm nhận được rõ ràng.

Cứ như vậy đứng cạnh nhau thật lâu, hình như là mọi người đua ngựa đang vòng trở về. Ta nhìn khuôn mặt Lý Long Cơ tươi cười dưới ánh nắng rực rỡ, thu hút ánh mắt người khác, thầm đoán là hẳn đã thắng. Lý Long Cơ nhảy xuống ngựa, hình như là hỏi hạ nhân gần đó cái gì, bỗng nhiên liền nhìn hướng về chỗ này, phỏng chừng là đang tìm ta.

Ta nói khề với Nghi Bình: "Trở về đi". Lúc này nàng mới thẳng thân mình, hành lễ cáo lui, trước khi đi rút cục mới nói: "Nếu sau này quận chúa có chỗ cần dùng, Nghi Bình chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó."

Ta lắc đầu: "Đi đi".

Nha đầu ngốc, nguoi không quyền không thế, nếu quả thật có chỗ hữu dụng, chẳng phải chính là đẩy nguoi vào chỗ chết ư ?

Nghi Bình mới đi hơn mười bước, Lý Long Cơ liền quăng dây cương, bước nhanh đến đây.

Ta sửa sang lại tâm tình, mỉm cười nhìn hấn, đợi hấn đến trước người đang còn muốn hỏi có phải thắng hay không. Ý cười hấn chợt tan biến, trong mắt lộ vẻ u ám trầm ngâm khó lường, gió cuốn mây phun. Hấn đi thẳng đến nắm cổ tay ta, mới mở miệng: "Bốn vương thắng." Ta khó hiểu: "Vậy nguoi bày về mặt tức giận này là cho ai xem?"

"Ta thắng, là đại ca có ý nhường", giọng hấn càng thêm trầm thấp nặng nề: "Có ý nhường, nàng hiểu không ?"

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Thâm tình (3)

Ta thờ sâu một hơi, đúng là Lý Long Cơ vẫn còn ôm khúc mắc này trong lòng. Bất kể ta làm thế nào, Lý Thành Khí làm thế nào, hấn đều so đo đa nghi... Nghi vậy, cuối cùng nghênh đón ánh mắt của hấn: "Ta hiểu, có nguoi là không hiểu".

Lý Thành Khí hấn thấy làm khó ta, cũng biết rõ Lý Long Cơ muốn đưa ngựa là tranh nghĩa khí, cho nên chàng đã nhường .

Vì huyết mạch huynh đệ, vì muốn quan hệ ta và Lý Long Cơ dịu đi, nhưng cuối cùng lại đòi lấy sự phần hận của Lý Long Cơ? Nếu không nhường thì sao ? E là Lý Long Cơ lại sẽ có một suy đoán khác, đoán rằng đại ca của hấn không cam tâm, đối với ta vẫn có mong nhớ xa gần?

Ta bỗng nhiên có chút hoài nghi, ta tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhân nhượng Lý Long Cơ, rốt cuộc là sai lầm rồi sao?

Lý Long Cơ bị ta hỏi cứng lại, bước tới ép gần hơn nữa: "Ta làm nhiều thứ cho nàng như vậy, nàng chưa hề thấy. Ta không cần bất cứ kẻ nào nhường nhịn, ta có thể giành lấy cái gì ta muốn, vì sao cái nàng nên nhìn thì đều không thèm nhìn tới?"

"Lý Long Cơ, nguoi có năng lực đi tranh là vì có người cứ nhường nguoi một lần lại một lần", ta cố gắng làm dịu hô hấp để bản thân bình tĩnh: "Nếu nguoi là trưởng tử của phụ vương, dựa vào tính tình của nguoi, nguoi cho là nguoi có thể bình yên sống đến hôm nay sao ? Ngày đó bị tổng vào Thiên Lao, vì sao đại ca nguoi bị dựng hình chứ không phải nguoi ? Bởi vì chàng là trưởng tử. Lúc trước, vì sao nguoi có thể được tứ hôn với Võ gia, mà chàng chỉ có thể cưới một Bắc Ngụy Nguyên thị hoang đường? Bởi vì chàng là trưởng tử." Ta nhìn của ánh mắt Lý Long Cơ, rốt cuộc nuốt một câu cuối cùng vào bụng.

Vì sao ta phải quý gồi trước mặt Hoàng tổ mẫu, khi mà bà đã phát hiện ra tất cả, ta vẫn như cũ cắn răng nhất định không muốn gả cho Lý Thành Khí. Bởi vì chàng là trưởng tử, là thiếu niên thành danh, cự thần Lý gia đều đang nhìn chăm chăm, trông cậy vào trưởng tử là chàng. Ta không dám lưu lại bất cứ điều gì có thể để Hoàng tổ mẫu lấy đó làm có từ bỏ chàng, cho dù là một hoài nghi nhỏ nhất. Việc đó Lý Thành Khí có thể hiểu được, còn nếu là Lý Long Cơ, hấn sẽ không hiểu.

Nam nhân trước mặt này chỉ nhìn thấy cái hấn muốn, chưa từng có ý định nhìn xem người khác muốn là cái gì?

Lý Long Cơ vẫn không nhúc nhích, chỉ siết tay ta rất chặt. Ta cố gắng cười, nhẹ giọng nói: "Nguoi tranh, chính là hoàng tôn nghĩa khí. Thành Khí tranh, chính là có tâm mưu phản. Chỉ có thể nói tạo hóa trên người, nếu Thái tử có thể về cung sớm hơn một chút, nguoi, ta và Thành Khí cần gì phải đi đến bước đường hôm nay?"

Ta chợt thấy buồn cười, Thiên Tử tứ hôn nào có phần đúng sai? Lại giận dữ nói tiếp: "Có điều, nếu là Thái tử tại vị, có lẽ khi đó ta đã bị ban cho Lý Trọng Tuấn, dùng để áp chế đại ca của hấn Lý Trọng Nhuận..."

Lý Long Cơ trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi buông một câu: "Vĩnh An, cho tới nay nàng chỉ nhìn đến tâm cơ của ta, có từng nghĩ tới đại ca có thể che chở ta huynh đệ đến hôm nay, cũng có mưu tính của huynh ấy ?"

Lòng ta trầm xuống, không ngờ đến hấn lại hỏi câu này, không nên được cười nhạo: "Ta chỉ biết là, chàng tuyệt đối sẽ không mưu tính đến cốt nhục huynh đệ, mà nguoi, hiện giờ đã có lá gan tranh đoạt với bất luận kẻ nào." Nói xong gạt tay hấn, chậm rãi nói câu cuối cùng: "Hoàng quyền gang tấc, không ai là sạch sẽ, ta chưa bao giờ nghĩ tâm cơ của nguoi có chỗ nào sai, cũng chưa bao giờ cảm thấy Thành Khí chàng không nhiễm một hạt bụi. Ngay bản thân ta cũng thế, nếu bảo ta liều mình cứu Uyển Nhi, ta có thể làm, nhưng thực sự một ngày phải lựa chọn giữa người thân và nàng, ta cuối cùng chỉ đành hi sinh Uyển Nhi.

Xa xa là tiếng hoan hô cười nói, chỗ này lại vắng lặng như băng tuyết.

Ta không muốn cãi tiếp, kéo váy bỏ đi thì bị Lý Long Cơ vòng đến trước người: "Nếu có một ngày, ta và huynh ấy..." Ta nhìn hắn một cái: "Không cần hỏi nữa, ta chỉ cầu mong các người đều có thể bình an." Nói xong, không chút do dự lập tức vòng qua hắn, rời khỏi bóng cây.

Tuy là cuối hè nhưng sau giữa trưa ánh nắng vẫn chói gay gắt. Ta dùng một bàn tay che trán, muốn bước nhanh đi đến đám người náo nhiệt kia, làm cho bản thân tỉnh táo lại, không ngờ lại bị Lý Long Cơ đuổi theo, lời ta hướng về sân đua ngựa. Cách đó không xa có hai ba người đang đứng rải rác nói chuyện phiếm, ta không dám giầy dụa quá lớn khiến cho người khác chú ý, chỉ có thể hết sức đi theo bước chân của hắn.

Thẳng đến chỗ cọc buộc ngựa, hắn mới dừng lại ra lệnh: "Lên ngựa." Ta kinh ngạc nhìn hắn, không rõ hắn muốn làm cái gì, hắn giận dữ hét lên: "Ta hao hết tâm lực tìm cho nàng con ngựa này, từ đó đến nay nàng có từng liếc mắt qua một cái?" Ta ghen hờn không trả lời, hắn lại nói: "Nàng thích đọc sách đánh cờ, ta không hề dám xao nhãng mấy thứ ấy, nhưng từ lúc nàng gả cho ta, có từng cùng ta đọc sách đánh cờ lần nào không? Nàng chỉ biết có Thành Khí huynh ấy, thậm chí ngay cả chữ viết cũng tập giống nhau. Còn ta thì sao, nàng có bao giờ dùng trái tim mà cảm nhận chưa?"

Con ngựa kia như có cảm tính, không muốn tới gần ta, lại ngai dậy cương có hạn chỉ có thể đập đập tại chỗ.

"Ta mua con ngựa này cho nàng, chẳng qua là muốn nàng có thể giống như cơ thiếp khác trong phủ, bắt ta dạy cưỡi ngựa, để ta có thể ngày đêm ở cạnh nàng. Ta chỉ muốn cho nàng biết, ta cũng tình thông cưỡi ngựa từ nhỏ vậy, để nàng biết, trong thiên hạ này không phải chỉ có mình đại ca của ta mới có thể cưỡi ngựa", hắn càng nói càng gấp gáp, tới gần thêm hai bước: "Cho nên ta không muốn huynh ấy nhường ta, nàng hiểu không?"

Ta muốn trốn khỏi nơi này, nhưng không biết vì sao trong đàn ngựa bỗng nhiên có chút dị động, ngựa bốn phía đều xao động bất an. Lý Long Cơ không hề để ý, túm tay ta hướng đến chỗ con ngựa trắng kia.

Mặt trời chói chang thiêu đốt, còn có mùi ngựa nồng nặc làm ta không mở mắt ra nổi.

Xao động bốn phía phát ra càng rõ ràng, trực giác ta thấy kỳ quái, rút tay bảo hắn rời khỏi nơi này: "Chúng ta đi ra ngoài trước." Nhưng động tác này đổi lấy Lý Long Cơ càng thêm kiên trì, hắn chỉ mím môi không nói, lực đạo trên tay mạnh kinh người.

"Long Cơ", bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng Lý Thành Khí: "Buông nàng ra."

Thân mình ta cứng đờ, muốn quay đầu nhìn, Lý Long Cơ đã ôm lấy ta, đem ta quăng lên ngựa.

Hắn dùng tất cả khí lực, cú quăng này làm bụng ta lập tức bị đụng đau nhói, tầm nhìn trước mắt cũng rộng mở rõ ràng. Lý Thành Khí và Lý Thành Nghĩa đang đứng ở ngoài đàn ngựa nhìn chúng ta, ta chỉ cảm thấy toàn bộ xung quanh đều là nắng rực chói chang, đâm vào mắt nóng rát. Vì sao làm thế nào cũng không đủ? Vì sao đều là sai?

Sau lưng họ là trường đua rộng lớn, trong trời đất lại giống như chỉ có mình Thành Khí thẳng lưng đứng đó.

Bởi vì đàn ngựa náo động, ta không thấy rõ mặt của chàng, chỉ biết chàng đang nhìn ta.

"Long Cơ, không được hồ nháo", giọng Lý Thành Nghĩa âm lệ vài phần: "Hiện tại là khi nào? Có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào? Đệ không cần thận một cái, đó là đại họa!" Lý Long Cơ vừa tháo dây thừng vừa nói: "Thế nào, ngay cả ta dạy Vĩnh An cưỡi ngựa cũng sẽ gây họa sao?" Lời còn chưa dứt, dây thừng đã hoàn toàn buông lỏng.

Ta đang muốn nói gì, con ngựa bên dưới lại bỗng nhiên hẩy hai chân trước lên, một trận hí thê lương, chấn động ông ông vào tai.

Trước mắt chỉ còn thấy bầu trời xanh bao la, ta theo bản năng nhắm mắt túm chặt lấy bờm ngựa, cảm giác thân mình bị hất ra sau, bên tai âm vang tiếng hí dài và tiếng vó ngựa, cuối cùng không trụ được nữa, bị hung hăng hất ngã văng ra ngoài.

Trong khoảnh khắc trời xoay đất chuyển, có ai đó mạnh mẽ ôm lấy ta, quay cuồng rơi xuống mặt đất.

Cảm giác choáng váng tràn ngập mỗi tác thần kinh, ta chỉ biết là mình bị rơi xuống, không rõ là ai đã cứu ta.

"Vĩnh An", bỗng nhiên có người thì thầm bên tai, "Đừng mở mắt"

Là Lý Thành Khí. Giọng của chàng thật kiên định, chỉ vài chữ ngắn ngủi thôi đã chạm được chỗ sâu nhất trong tim, làm ta dần dần trấn định lại.

Ta vâng lời không mở mắt, chỉ cảm thấy người ta đang nằm sát mặt đất, mà chàng đang chống đỡ bên trên, gất gao ôm ta. Tiếng vó ngựa bên tai vang như sấm, xa xa có người không ngừng kêu to, tất cả đều hỗn loạn đáng sợ. Ta cứ như vậy lui trong lòng chàng, rất nhanh liền cảm giác được có tiếng đập đập rất mạnh, từ trên người hắn truyền đến áp bách nặng nề...

Toàn bộ đàn ngựa đều rối loạn!

Ý nghĩ vừa nảy, ta lập tức nhận ra hung hiểm ngay lúc này, giọng nói bắt đầu run kêu tên chàng: "Thành Khí, Thành Khí..."

"Đừng sợ", chàng ôn nhu trấn an ta, tiếng nói như ở nơi rất xa vọng lại, cơ hồ bao phủ trong tiếng vó ngựa.

Mỗi một cú đâm như một nhát đao đâm vào tim

Ta rất sợ, nhưng càng sợ là càng vì che chở ta mà bỏ mạng nơi này...

Lý Thành Khí không lên tiếng nữa, ta cũng không dám hỏi, chỉ cảm thấy thời gian ngừng tại lúc này, làm hao mòn toàn bộ lý trí.

Qua thật lâu, đàn ngựa mới dần dần an tĩnh lại, đến lúc bên ngoài có tiếng An Lạc quận chúa cao giọng thét ra lệnh truyền vào, ta mới cảm thấy có chút chân thật, trên mặt đã nhoè nhoẹt nước mắt, nước nở gọi chàng: "Thành Khí."

Chàng cúi đầu ôn nhu trả lời: "Ta không có gì, đừng khóc."

Ta không dám động sợ chạm phải vết thương, cảm giác có người đến nâng chàng dậy, không dám nhìn vết thương trên người chàng nghiêm trọng hay không, cho đến khi Nghi Bình đỡ ta lên: "Quận chúa."

Ta bừng tỉnh nhìn cảnh tượng trước mặt, không ngăn được nước mắt trào ra. Mọi người không dám di chuyển Lý Thành Khí. Sắc mặt các ngự y đều trắng bệch ngồi ở bên cạnh kiểm tra vết thương. Lý Long Cơ cùng Lý Thành Nghĩa đều chớp mắt đỏ hoe, kinh ngạc nhìn cảnh tượng ấy. Ta ra hiệu Nghi Bình buông tay, chân mềm nhũn vô lực đi qua chỗ Lý Thành Khí từng bước một. Khoảng cách ngắn nhưng lại như cách nhau thiên sơn vạn thủy.

Mọi người đang vây quanh đều nhường đường. Lý Long Cơ muốn nói gì, bị ta lạnh lùng nhìn một cái, hấn mới lui ra phía sau nhường chỗ. Rất nhanh có nội thị kéo màn che, chỉ chừa Lý Long Cơ và Lý Thành Nghĩa, còn có mấy ngự y cùng ta.

Áo phía trên đã bị cởi, lộ ra vết thương cũ ngang dọc chằng chéo, còn có không ít vết thương mới rất sâu. Ta chỉ nhìn lướt qua, không dám tiếp tục nhìn, đem tầm mắt chuyển lên mặt chàng. Khuôn mặt rất quen thuộc, từ mi tâm đang nhú lại, đến mũi, lại đến đôi môi trắng bợt.

Ta đưa tay, cầm tay chàng ở một bên.

Cánh tay chàng hơi run rẩy, cũng không mở mắt, chỉ chậm chậm xoay tay nhẹ nắm tay ta.

Một hành động rất nhỏ đó đã làm ta nghẹn ngào ra tiếng, đau phát run.

Nếu mười năm trước ta không tự tiện nắm lấy tay chàng, sẽ không có nhiều ràng buộc, nhiều bất lực như ngày hôm nay.

Ngự y làm xử lý rất nhanh, lập tức cùng Lý Thành Nghĩa, Lý Long Cơ đi ra màn che, hồi bẩm thương thế, lưu mỗi ta và Lý Thành Khí ở lại. Ta cũng chỉ yên lặng ngắm nhìn khuôn mặt kia, không động cũng không nói.

Chàng mở mắt nhìn ta, trong mắt mông lung lo lắng: "Khóc xuống cũng tốt, có thể trôi hết bùn trên mặt."

Ta ngẩn ra, lập tức hiểu được hấn nói cái gì, miễn cưỡng cười trừ: "Rất khó nhìn ư?"

Hấn nhẹ lắc đầu, nở nụ cười thật yếu ớt.

"Trận chiến với Đột Quyết, thoát nhìn rất vất vả." Ta nhẹ giọng hỏi một câu.

"Là tràng khổ chiến, nhưng cũng sung sướng đầm đìa."

Ta biết cái hấn gọi là sung sướng đầm đìa, là tranh đấu lẫn nhau giành ngôi vị hoàng đế, cũng là bất đắc dĩ trong lòng.

Trận đấu này ẩn núp trong cung ngoài tường, chiến tranh triều đình phân cao thấp. Mỗi người đều là địch nhân, khắp nơi là ám kiếm, đến tốt cùng khi nào mới có thể kết thúc?

Hai ta nhìn nhau lặng yên một lúc, hấn mới khẽ mỉm cười: "Đi ra ngoài đi, thay ta kêu Long Cơ tiến vào." Ta dạ, đứng dậy đi ra ngoài kêu Lý Long Cơ. Khi đến ngoài tường, hai mắt Lý Long Cơ đỏ hoe không nói lời nào, chỉ đưa cho ta một cái khăn gấm, ý bảo ta lau sạch mặt mày, rồi mới một mình đi vào.

Ta đứng bên ngoài một lát, không nghe bên trong có động tĩnh gì, bất an nhìn Lý Thành Nghĩa.

Lý Thành Nghĩa thấp giọng nói: "Không cần lo lắng, Long Cơ chính là còn trẻ khí thịnh, đối với đại ca vẫn rất nghe lời." Ta cũng không muốn nhiều lời, chỉ nhẹ giọng: "Thương thế của quận vương có nghiêm trọng không?" Lý Thành Nghĩa lắc đầu cười khổ: "So với ra trận giết địch bị thương còn nặng hơn, nếu huynh ấy không phải một lòng bảo hộ nàng, đàn ngựa này tuyệt đối không làm khó được huynh ấy."

Ta nghe thế lại đau lòng, không dám hỏi tường chuyện vừa rồi, chỉ qua loa vài câu, muốn bảo hấn vào thăm Thành Khí nhưng không mở miệng nói. Lý Thành Nghĩa nhìn thần sắc ta đã hiểu rõ, do dự một hồi vẫn là vén màn đi vào.

Lúc này, ta mới để ý đến Nghi Bình vẫn luôn canh giữ ở một bên, nhìn bóng dáng của Lý Thành Nghĩa mà ngẩn người.

Ta đi qua, cố gắng làm bản thân ổn định: "Đi thôi, giúp ta mang chút nước rửa mặt." Lời nói bật ra mới phát hiện cổ họng khàn đặc. Nàng hiểu được ý của ta, chỉ cúi đầu dạ, theo ta rồi khỏi màn trướng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Cuối cùng duyên mỏng (1)

Bàn tay Nghi Bình bung nước có chút run rẩy.

Mặt nước cứ dập dờn gợn sóng, ta thấy mà cứ lo nằng lăm đổ. Qua một lát mới khăn giọng nói: "Để ta tự mình làm." Nàng nhìn nhìn ta, vốn định nói gì nữa, ta đã nhanh chóng cầm lấy chậu đồng, đặt ở một bên.

Lau rửa qua loa một chút mà nước đã đục không chịu nổi, nàng vừa định bung đi đổ, ta liền chụp cổ tay nàng: "Người còn muốn hắt sao?". Nàng sợ run, mím môi gượng cười: "Không thể quên được, cũng không muốn quên." Ta quan sát khuôn mặt Nghi Bình, chưa xót dâng trào: "Có khó khăn với bản thân quá hay không."

Những lời này là hỏi nàng, dường như cũng đang hỏi chính ta?

"Là rất khó, có khi Nghi Bình rất muốn làm theo lời quận chúa, cứ như vậy quên đi, nhưng cuối cùng mới phát hiện, quên hết tất cả mới là không đáng giá. Tại sao nô tỳ phải vì một tên như Lý Trọng Tuấn mà lãng quên đi ngài ấy?" Nàng xoay tay nắm tay ta: "Nô tỳ không bằng quận chúa đầy bụng học vấn, không nói được đạo lý gì cao xa, chỉ thăm nghĩ, đòi người trải qua một lần, nếu có thể để cho ta gặp được ngài, bên nhau vài năm, như vậy cũng đủ rồi."

Ta nhìn nàng, nhớ tới về mặt Lý Thành Nghĩa khi nàng chén vừa rồi, muốn nói gì nhưng đến cuối cùng đều nuốt trở vào, chỉ nhẹ giọng: "Mau đi đi, đứng đây lâu, Lý Trọng Tuấn khẳng định không có lời hay."

Nàng cười khổ nói: "Hắn như hồ rình mồi, chẳng phải ngóng trông có thể bắt được gì đó sao?"

Ta lắc đầu, vỗ vỗ tay nàng: "Đi thôi."

Trên xe ngựa về vương phủ, ta lặp lại lời Nghi Bình trong đầu, làm cho bản thân phân tâm, không muốn nghĩ tới một màn ở trường đua khi nãy, càng không muốn nhớ tới thương thế Lý Thành Khi. Lý Long Cơ vẫn luôn ngồi cạnh ta không nói một lời, tới khi xuống xe đi được ba bốn bước, mới bỗng nhiên dừng lại: "Nàng nghĩ ngơi sớm đi, không cần nghĩ nhiều."

Ta không quay đầu, cũng không dừng lại, một đường đi về phòng mới thấy hai chân mềm yếu run rẩy, vịn cửa chống đỡ.

Đông Dương vốn chờ bên ngoài, thấy ta như vậy mặt lập tức trắng bệch, chạy tiến lên nói: "Phu nhân làm sao vậy?" Ta lắc đầu, tim đập càng ngày càng nhanh, có thể thế thì bất cứ lúc nào, không mở miệng cũng không động đậy. Nàng thấy thế càng nôn nóng, đưa tay muốn giữ ta, lại bị Hạ Chí thấp giọng quát bảo ngưng lại: "Không nên cử động phu nhân, đi rót chén trà."

Đông Dương run sợ nhìn ta, lại nhìn nàng: "Có cần... đỡ phu nhân vào trước hay không?"

Hạ Chí lắc đầu, Đông Dương thấy nàng chắc chắn cũng không dám trì hoãn, lập tức đi rót chén trà. Ta đều thấy, đều nghe, nhưng cảm thấy hết thấy đều không quan hệ đến ta, chỉ ngơ ngác nhìn ánh sáng từ ngọn đèn, trước mắt lúc mờ lúc tỏ.

Hạ Chí tiếp nhận trà, bỗng nhiên quỳ xuống, Đông Dương bị nàng dọa, cũng lập tức quỳ xuống. "Phu nhân, bất kể hôm nay phát sinh sự tình gì, cũng xin người hãy uống chén trà này trước." Ta nhẹ lắc đầu, dựa vào khung cửa, chậm chạp ngồi xuống, trầm mặc thật lâu mới nói khăn khăn nói: "Đều đi xuống đi."

Chén trà kia gần trong gang tấc, nàng cắn môi nhìn ta, như đang bung một chén thuốc cứu mạng.

Ta không nói lời nào, nàng cũng không nhúc nhích.

Ta khó có thể nói một lời, thậm chí muốn ngồi yên như vậy trong chốc lát, ngấm lại thời gian lúc trước cùng Uyển Nhi cả ngày vui cười tức giận mắng nhau, ngấm lại Hoàng cô tô mẫu từng hiền hoà ôm ta vào lòng, ngấm lại cảm xúc vui sướng khi mới vào Đại Minh cung.

Lý gia Võ gia, ta vì quan hệ phức tạp trong đó mà lo lắng ngày đêm mười năm, nhưng vẫn không nhìn thấy nửa phần hy vọng. Từ trước còn trẻ ngây thơ, chỉ nhớ kỹ phải gả cho vị Vĩnh Bình quận vương sáo ngọc phong lưu kia, sau đó từng bước một đi vào vòng xoáy, lại khó bứt ra. Ngồi vị hoàng đế đến tốt cùng có quan hệ như thế nào với ta? Quý nữ Võ gia vốn được thánh sủng, đáng lẽ nên ngày ngày hoan ca, sau đó cưới một lang quân như ý, mang theo núi đồ cưới, hưởng phúc khí cử án tề mi, không phải sao?

Từ Đại Minh cung đến Thái Sơ cung, phàm là nữ tử thật tình, có mấy ai được chết già?

Thái Bình tận mắt chứng kiến Tiết Thiệu chết trong tù, Uyển Nhi tự tay viết chiếu phế Lý Hiền, ngay cả một tỳ nữ nhỏ như Nghi Bình, trước bị lạc

thai, sau lại bị người khác chuyển tặng. Cho nên Thái Bình đã quên, Uyển Nhi đã quên, mà ta làm sao có thể quên?

Ta cúi đầu nhìn bàn tay, bởi vì hôm nay té ngửa, từ lòng bàn tay tới cánh tay đều trầy xước, chỗ sâu chỗ nhạt rất đáng sợ, trước mắt lại hiện lên vô số vết thương chồng chéo trên người Lý Thành Khí...

Có một loại tình cảm, đến chết không quên*.

*Trong cv: bất tử vô lưu

Nên cho dù kết cục ta và chàng rất bất hạnh đi chăng nữa, nhưng rồi hết một đời, cũng không thể quên được.

Nếu trên đời không có Vĩnh An, chàng sẽ bớt đi một phần gánh vác, mà ta cũng không cần cả ngày lo lắng đề phòng, quá vất vả như thế... Nghĩ vậy, trước mắt đã biến thành từng trận màu đen.

Bỗng nhiên cảm thấy mệt chết đi, thậm chí muốn ngủ không tỉnh lại nữa.

Một tiếng vỡ thình lình vang lên, Hạ Chí buông chén trà trong tay, vỡ tan tành.

Lúc này ta mới xoay qua, mờ mịt nhìn nàng. Đôi môi của nàng đỏ hồng khác thường, không ngờ bị tự mình cắn nát. Nàng chưa nhìn ta, trái lại nhìn Đông Dương trước: "Người lui ra, ta có lời muốn nói với phu nhân." Đông Dương bình thường nghe lời Hạ Chí nhiều hơn, lúc này thấy bộ dáng nàng như thế, lại nhìn nhìn ta, rồi liền rời khỏi phòng, canh giữ ở ngoài cửa.

Hạ Chí thấy không còn người ngoài, mới mở miệng: "Quận chúa, nô tỳ không biết hôm nay đã xảy ra việc gì mà làm cho quận chúa như tro tàn như thế. Nô tỳ chỉ biết là, nếu đi tới hôm nay, thì nhất định phải đi tiếp, chỉ có còn sống, mới có thể chân chính nhìn thấy Thịnh Thế Vĩnh An."

Thịnh Thế Vĩnh An?

Ta nhìn nàng, qua thật lâu mới lên tiếng: "Lời này... Là chàng đã dạy người ư?" Nàng thẳng tắp nhìn ta: "Nô tỳ theo quận chúa lâu như vậy, tận mắt thấy quận chúa hóa giải từng đoạn nguy nan, lại không ngờ sẽ có ngày hôm nay, phải nói những lời giống hệt quận vương."

"Giống hệt?" Ta cười khổ nhìn nàng: "Không ngờ chàng đoán được ta sẽ có thời điểm không chống đỡ nổi nữa. Vậy chàng có từng nói cho người, nếu có ngày ta chết đi, người phải làm thế nào không?" Hạ Chí mỉm môi một lúc lâu, mới đáp: "Huynh muội hai người chúng ta là thế sống chết theo hầu quận vương, nô tỳ đã vâng mệnh đi theo quận chúa, thì phải là sống chết không rời, bất kể âm dương hai giới."

Lại là một kẻ sống chết không rời.

Ta ngây người một lúc, mới nói: "Vì sao người lựa chọn thế sống chết theo Thọ Xuân quận vương?" Kỳ thật tính ra, những thứ ta biết về chàng chỉ có vài lần gặp gỡ ít ỏi, mỗi thân tình với Dịch công, hay tình bạn với Trương Cửu Linh, còn lại hầu như đều là nghe lời đồn từ người khác.

Hạ Chí ở bên người ta đã hai năm, ta lại chưa bao giờ hỏi nàng một câu về Lý Thành Khí. Sớm đã quên có bao nhiêu thứ muốn nói lại thôi, chỉ sợ tùy tiện một hai câu sẽ khiến cho bản thân nhớ tới chàng, nhớ lại rất nhiều sự việc đã đi qua.

Ta lẳng lặng nhìn nàng, nàng do dự thật lâu mới nhẹ giọng đáp: "Cha mẹ nô tỳ đều là chết dưới tay người Võ gia, là quận vương sai người đến cứu mới giữ lại tính mạng." Ta nhìn thấy bị thương rõ ràng trong mắt nàng, thờ dãi nặng nề: "Thật có lỗi." Nàng gượng cười: "Mặc dù không xem như nợ máu trả bằng máu, nhưng Võ Thừa Tự đã chết, ân oán này cũng coi như xong. Nô tỳ mặc dù không đọc sách nhiều lắm, nhưng vẫn chưa hồ đồ đến mức ghen ghét tất cả người Võ gia trong thiên hạ."

Mặc dù nàng nói như thế, nhưng Võ Thừa Tự dù sao cũng là thúc phụ ta.

Ta không tiếp tục hỏi, trong ngực vẫn nhói đau từng cơn. Nàng không hiểu rõ tình huống, vậy không cần vô duyên cớ bắt thêm một người phải lo lắng. Ta nhìn nàng, một môi nói: "Đa tạ một ly trà của người thức tỉnh ta." Nàng nhẹ nhàng thở ra, vừa đưa tay đỡ, lại bị ta vấy tay ngăn trở: "Đêm nay, có thể ngồi cùng ta ở đây được không?"

Nàng kinh ngạc, trầm tư một lát mới gật gật đầu, đứng dậy ra khỏi cửa, dẫn dò Đông Dương mấy câu, Đông Dương lập tức đi khóa cửa sân lại. Hai người một trái một phải đứng cùng ta, ta cứ ngồi ở cạnh cửa xuất thần như vậy, trong đầu trống trơn, không có gì ý nghĩ trong đầu.

Không biết qua bao lâu, Hạ Chí đi nấu trà, đến đưa cho ta.

Ta vừa tiếp nhận, chợt nghe cửa sân bị gõ mạnh, dùng sức rất lớn. Ta mặc kệ, các nàng cũng không động dậy, đến khi một vài tỳ nữ trong viện bùng tỉnh chạy đến, gặp chúng ta đều không để ý tới, không có người dám lên trước mở cửa.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ sân không ít người vây quanh, lại im lặng cực kỳ.

Người bên kia tựa hồ càng nóng nảy, rốt cục không để ý lễ tiết mở miệng kêu to phu nhân phu nhân. Ta nghe ra là tiếng Lý Thanh, mới dần ổn định lại, ra hiệu bảo Hạ Chí đuổi đi. Hạ Chí thế này mới đi đến cạnh cửa, thấp giọng nói với người bên ngoài: "Phu nhân đã ngủ, có chuyện gì ngày mai rồi nói sau."

Lý Thanh nghe được tiếng trả lời, lập tức kêu: "Xảy ra chuyện lớn rồi, nhanh đi thỉnh phu nhân xuất hiện đi!" Hạ Chí quay đầu nhìn ta một cái, ta lắc đầu, cái gì cũng không muốn quản, nàng mới trả lời: "Hôm nay phu nhân thật sự không thoải mái ——" lời còn chưa dứt, Lý Thanh đã gấp đến độ gõ cửa:

"Quận vương muốn dùng kiếm chém chết vương phi, nếu phu nhân không tới thật sự không còn kịp rồi!"

Lòng ta cả kinh, Lý Long Cơ lại đang làm cái gì? Thế nhưng dám động tới Vương gia?

Hạ Chí cũng bị hoảng sợ, quay đầu chờ ta. Ta quan sát ánh mắt hạ nhân trong viện, lại nhìn Đông Dương mặt đã không còn chút máu, cuối cùng kéo tay áo Đông Dương: "Đỡ ta đứng lên." Nếu Vương Hoàn thật sự chết, Lý Long Cơ không biết gặp tai họa gì, tất cả người trong phủ này đều bị hấn liên lụy...

Ta bỗng nhiên muốn cười, cười vì đã đến lúc nào rồi còn hơi sức đi xen vào việc của người khác.

Nhưng rốt cục quen biết từ nhỏ, tuy ngày mai ta có chết, cũng không mong hôm nay mặc kệ hấn đi vào chỗ chết.

Hạ Chí thấy ta đứng dậy, vội đi ra mở cửa.

Ngoài sân chỉ có mình Lý Thanh, bộ dạng chật vật không chịu nổi, xem ra là một mình chạy tới tìm ta. Hấn vừa thấy ta lộ diện, lập tức phủ phủ một tiếng quỳ xuống, vừa định mở miệng, ta đã xua tay: "Người mau đi trước liệu chết ngàn hấn, ta lập tức đi qua." Hấn chưa nghe ta nói xong, cũng không cố đáp lời, liền lập tức chạy nhanh đi.

Ta ngồi đến nửa đêm, cả người đều mỏi mệt, chân lại sinh đau.

Khi Đông Dương dùng sức đỡ ta đến cửa lớn, ta mới dịu đi một chút, lại cảm thấy tim bỗng đập nhanh lợi hại. Hạ Chí cầm đèn lồng đi đến cạnh ta, lập tức nói nhỏ: "Phu nhân bị nhiễm bệnh ư? Vừa rồi còn tốt, hiện tại sao cả mặt đều nổi nốt hồng?"

Ta gạt mình, mới chợt nhớ ra.

Hôm nay ta uống rượu.

"Không có gì, đi nhanh đi." Ta nói xong, liền bảo Đông Dương giúp đỡ ta đi mau, lúc này cũng bất chấp dị ứng cái gì, chỉ ngóng trông Lý Long Cơ còn đủ tỉnh táo, để cho ta có thể đuổi kịp tới.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Cuối cùng duyên mỏng (2)

Vừa vào cửa liền nhìn một đồng người đang quỳ, bất kể là hạ nhân chỗ Lý Long Cơ hay Vương Hoàn, ai nấy đều sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, co rúm thân mình, ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Lý Long Cơ ngồi trên ghế, đặt kiếm ngay trên vai Vương Hoàn, kè sát cổ, rõ ràng đã có vết máu. Ta hít sâu một hơi, đang muốn tiến lên bỗng nhiên bị Đông Dương kéo lại. Ta nhìn ánh mắt nàng, mới chú ý tới cánh tay Lý Thanh đã bị thương đang cúi đầu quỳ gối một bên, tức thì liền hiểu ra.

Lý Thanh vừa rồi không có bị thương, mà bây giờ hiển nhiên là vì chạy tới khuyên can nên mới bị Lý Long Cơ chém một nhát.

Hấn là tâm phúc Lý Long Cơ mà cũng bị thương, xem ra hôm nay Lý Long Cơ thật sự hạ sát tâm.

Ta đẩy Đông Dương về phía sau, mới mở miệng: "Điều xuống hết đi." Mọi người nghe ta nói vậy, có thờ phào cũng có khăn trương, do dự có nên lùi đi không, đến khi Lý Thanh bình tĩnh nhìn ta một cái mới dập đầu lui ra. Tất cả đều đi theo rút lui sạch sẽ.

Qua một lát, trong phòng chỉ còn hai bọn họ, còn có một người ngoài là ta.

Ta đi qua hành lễ với Vương Hoàn: "Vương phi bị sợ hãi". Vương Hoàn tuy thần sắc đã cứng đờ, nhìn thấy ta có chút phản ứng, không lên tiếng. Thế này ta mới nhìn sang Lý Long Cơ: "Quận vương uống nhiều rượu quá ư?" Hấn lạnh lùng nhìn ta: "Vĩnh An, có phải nàng lại thăm mắng ta không biết tốt xấu, xúc động tùy hứng hay không?" Ta nở nụ cười: "Vĩnh An không dám."

Hấn bình tĩnh nói: "Chuyện hôm nay, ta không muốn liên lụy tới nàng". Ta cười: "Vương phi vì tôn, nếu quận vương muốn lấy tính mạng nàng, Vĩnh An há có thể ngăn cản?" Hấn ngó ra, từ bên môi tràn ra một chút cười khổ, đôi mắt dần âm trầm xuống, qua một lúc lâu mới nói: "Nếu ta nói, hôm nay là ả ta làm hại nàng, làm hại đại ca thì sao?"

Ta sững sốt, đợi phản ứng lại, tim nhói mạnh một cái, cảm giác đau đớn thấu xương lan tràn toàn thân.

Cái gì nên đến cuối cùng sẽ đến, có lẽ năm đó khi ta quỳ ở Thái Sơ cung, nhất định đã bị nàng ta ghi hận trong lòng. Buồn cười là, thế mà ta còn tưởng rằng bản thân có thể ngăn lại, có thể hóa giải, đến cuối cùng cũng chỉ báo ứng trên người, còn liên lụy tới Lý Thành Khi.

Vương Hoàn không thèm nhìn ta, ngược lại nói với Lý Long Cơ: "Là ta, thì như thế nào?" Lý Long Cơ lắc lư đứng lên: "Vương Hoàn, người thật sự cho

rằng ta không dám giết người?"

Vương Hoàn lạnh nhạt nhìn hắn: "Giết thì sao ? Không giết thì thế nào? Lúc trước vào ngày đại hôn, người bỏ ta lại hi phòng, vội vàng rời đi, ta biết nhất định cả đời này đều phải ở dưới Vô Vĩnh An. Hoặc là lâu hơn trước đó, ở Tam Dương cung nghe người nói với nàng ta ngày sau mặc kệ cưới danh gia vọng tộc gì, cũng sẽ không để nàng ta chịu một chút ủy khuất nào, ta cũng đã nhận mệnh". Nàng dừng lại, thần sắc dần hoang mang: "Ta nương một lần lại một lần, người lại bức ta lần này qua lần khác, thân là Vương phi nhưng cả đời không thể có cốt nhục, trong vương phủ này ta còn địa vị chỗ nào hả ?"

Lý Long Cơ mỉm cười, trên tay tăng thêm khí lực: "Ta biết ta mắc nợ người rất nhiều, ngày đại hôn ta từng nói rất rõ ràng cho người, thế gian này người có thể đánh bất cứ kẻ nào, duy nhất phụ huynh của ta, Vĩnh An, người không thể động vào bọn họ, nếu không cho dù người là Thái Nguyên Vương thì, hay là loại người nào, đều chỉ có một chữ chết."

Nàng ta chỉ cười, không né không tránh, mặc kệ lưỡi kiếm khứa sâu thêm một phần: "Mời quận vương ra tay đi, giày vò lâu như vậy, tri hoãn quận vương nghỉ ngơi". Trong mắt Lý Long Cơ rõ ràng là sát khí, kiếm kia chỉ cần lướt sơ qua là ngay cổ họng...

Nhưng cuối cùng hắn do dự.

Ta đứng tại đây, nhớ lại vết thương của Lý Thành Khí với một màn kia ngày hôm nay. Trong lòng bỗng nhiên có tiếng cười nhạt, ân oán khúc mắc trên thiên hạ này, ai có thể chân chính nói được đúng sai, cho dù tranh cãi đúng sai thì có ích gì ? Một ngày vợ chồng trăm ngày ân, nên hóa giải thì sẽ hóa giải, nên chấm dứt thì có ngày cũng sẽ chấm dứt.

Năm đó ta tự cho mình thông minh, giữ được hắn nhất thời, lại khó tính kết cục cho tới bây giờ.

Nếu hắn có mệnh đế vương, tuyệt đối sẽ không chém lưỡi kiếm này xuống, nếu hắn đoán mệnh, cho dù ta làm gì cũng uổng công.

Nghĩ đến đây, ta dứt khoát không can thiệp nữa, khom người nói: "Thỉnh quận vương cân nhắc, Vĩnh An cáo lui." Nói xong, ta xoay người hướng ra cửa, còn chưa đi được hai bước liền cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, mất đi tri giác...

Khi tỉnh lại là đang ở phòng của mình.

Bởi vì ngủ lâu, vừa mở mắt ra đều thấy xung quanh như phủ một tầng sương mù. Xa xa nói có tiếng ai kêu tỉnh rồi, sau đó có bóng người đến gần, trong mộng lung linh như là khuôn mặt Thẩm Thu đang cười khổ nhìn ta.

Ta nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mới mở ra: "Sao người lại tới đây?". Thẩm Thu nhăn nhó bất đắc dĩ: "Nói thật, bạn bè cũ gặp mặt hắn là phải cao hứng, nhưng nhìn tình cảnh của người lúc này làm người khác cao hứng không nổi." Ta không kìm được bật cười: "Đúng vậy, quen biết nhiều năm, phạm là nhìn thấy người đều không có chuyện gì tốt". Hắn bưng một chén thuốc lên, ra hiệu Hạ Chí nâng ta dậy rồi mới đưa chén cho ta, oán giận nói: "Ta là thần y tế thế cứu nhân, sao từ miệng người lại biến thành kẻ không ai ưa như thế ?"

Có lẽ nhiều ngày nay tâm tình hay thay đổi, hiếm khi gặp lại bạn cũ, trong lòng có hơi lo lắng.

Ta nhìn chén thuốc kia, chậm rãi nở nụ cười: "Thế nào, không phải ngay từ lần đầu gặp người đã thế sao ? Mỗi lần gặp xác thực đều không có việc gì vui. Ta bắt quả là té xỉu lại cho mời người đến, ngấm lại thấy thực dọa người."

Hắn thờ dài, lắc lắc đầu: "Vĩnh An a Vĩnh An, nhớ rõ khi đó ta có nói, dị ứng rượu có thể lớn có thể nhỏ, vạn vạn lần không thể khinh thường sao?" Ta a lên, mới biết thuốc này là để làm gì.

"Có điều, hoàn hảo", Thẩm Thu sâu kín nhìn ta: "Trái lại lần này người cứu được một mạng người." Ta biết hắn nói là Vương Hoàn, chỉ ngồi hóp từng ngụm thuốc nhỏ, uống hết hơn phân nửa chén mới nói: "Một ngày vợ chồng trăm ngày ân, Lý Long Cơ sẽ không nói giết liền giết." Thẩm Thu nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Ta nhìn hắn một cái, cảm chén đưa cho Hạ Chí, tựa vào đầu giường: "Nói đi, vì sao người đến ? Lâm Tri vương phủ tuy rằng nghèo túng nhưng cũng có thầy thuốc riêng, sao lại làm phiền đến Thẩm đại nhân trong cung?"

Hắn chỉ mới trầm mặc trong chốc lát, ta đã cảm thấy đầu óc mờ mịt, nhoi nhói từng đợt.

"Lần này Lý Long Cơ náo động rất lớn, chọc giận Thái Nguyên Vương thì", Thẩm Thu nhẹ nhàng băng quơ nói: "Thánh Thượng đã hạ chỉ, triệu người vào cung". Ta vốn suy đoán tới nhiều giả thiết, lại không ngờ đến là câu này, tim đập loạn một hồi, mới nhẹ giọng hỏi: "Lệnh chết, hay là sống?" Kinh động tới hoảng tỏ mầu, vậy chuyện tuyệt đối không đơn giản.

Ta có thể nghĩ đến, lệnh sống và lệnh chết khác nhau.

Chết, là lấy mạng của ta áp chế việc này.

Sống, là muốn ta vào cung, rời xa Lâm Tri vương phủ.

Giữa hai bên, người có thể định đoạt chỉ có Hoàng tổ mẫu. Nói đơn giản hơn là Hoàng tổ mẫu đối với ta còn ân sủng như trước hay không. Ta hỏi xong,

quan sát về mặt Thẩm Thu nhưng không phân biệt được là tốt hay xấu, cười gượng nói: "Mạng ta hiện như chỉ mảnh treo chuông, trái lại người đứng là thần nhiên, ít ra chết sống cũng nên nói một câu để ta có thể an tâm ngủ một giấc."

Hắn chậm chậm lắc đầu: "Đoán không ra, không biết." Ta hiểu rõ, có lẽ là vì mới uống thuốc nên đầu óc dần mơ hồ, chỉ thấp giọng nói: "Ly Long Cơ có phải lại vào cung hay không?" Thẩm Thu lắc đầu: "Nếu Hoàng tổ mẫu người đã hạ ý chỉ như vậy, làm gì để hắn dễ dàng vào cung?"

Ta ừ, hắn dứt khoát kéo ghế dựa ngồi xuống, cẩn thận đánh giá ta: "Vĩnh An, sao người cũng thần nhiên như thế?" Ta nhìn hắn một cái, đầu vô cùng choáng váng, đơn giản nhắm mắt dựa vào giường: "Ta làm phiền lòng Hoàng tổ mẫu rất nhiều năm, sống hay chết, tất cả đều do một ý nghĩ của người mà thôi, nghĩ nhiều vô ích."

Khi nói chuyện, Hạ Chí đã lui ra ngoài, lưu lại mỗi hai chúng ta.

Hắn cười: "Thịnh Thế Vĩnh An, người không muốn thấy ư?"

Ánh nến chói lọi chiếu lên nụ cười Thẩm Thu, ta kinh ngạc nhìn hắn: "Người cũng biết câu này?" Hắn dựa vào lưng ghế, thấp giọng trả lời: "Người nói xem?" Ta không nói chuyện, hắn lại nói: "Đại ca của ta mất thánh sủng, đã rời xa chốn phù hoa ồn ào, hàng ngày ta ở lại trong cung này, còn không phải do bị bốn chữ này của hắn lừa."

"Hắn" trong miệng Thẩm Thu chỉ có thể là Lý Thành Khí.

Một câu này, trong đầu ta bỗng nhiên nhớ lại một đêm ở Thiệu Hoa các kia.

Lúc trước do ta vô ý đụng phải lúc hoàng tổ mẫu đang tình tự với Thẩm Nam Liệu, nhưng vì sao Lý Thành Khí cũng ở ngoài Thiệu Hoa các nhìn lên? Hay là vì cái gì khác? Nhiều năm đã qua nhưng ta không có cơ hội đến hỏi chàng.

"Nhìn lông mày người kia, lại có chuyện phiền nhiễu?" Thẩm Thu thấp giọng cắt ngang mạch suy nghĩ của ta. Ta giương mắt nhìn hắn, do dự: "Lúc trước đại ca người cũng là người Lý Thành Khí ư?" Thẩm Thu gạt mình, bỗng nhiên bật cười: "Vĩnh An, cả đời người có phải chỉ có mỗi Lý Thành Khí trong lòng hay không? Tính mạng bản thân như đèn sắp tắt còn ngồi đó lo lắng mấy chuyện vụn vặt."

Ta buồn cười nhìn Thẩm Thu, nhưng là... lần đầu tiên có người hỏi ta như thế.

Qua một lát, ta mới gật đầu rất nhẹ: "Đúng, sau việc xảy ra ở trường đua, ta mới hoàn toàn hiểu được, ta với chàng đời này chỉ có thể là đến chết không quên". Thẩm Thu nhò giọng lặp lại bốn chữ kia —— đến chết không quên, cuối cùng thờ dài một tiếng, đứng dậy nói: "Phong lưu thiên hạ, thiên hạ phong lưu, thế gian này e chỉ có Lý Thành Khí mới đảm đương được bốn chữ này, ai có thể nghĩ đến, hai chữ 'phong lưu' của hắn lại chỉ có một mình người."

Ta hơi đắn đo, vẫn muốn hỏi ra: "Thương thế của chàng thế nào rồi?"

Đây là lần đầu tiên ta hy vọng Lý Thành Khí có thể mê man bất tỉnh mấy ngày, đừng rơi vào vũng nước sâu này nữa.

Thẩm Thu dường như nhìn thấu ta, lắc đầu cười nói: "Rất tinh táo, nếu người cần, ta có thể như người mong muốn, làm cho hắn ngủ mê hai ba ngày." Ta ừ: "Vậy dựa vào người." Thẩm Thu nhú mày: "Nếu hắn nhúng tay, nhiều nhất chỉ có hai người các người chết, nhưng nếu ta thật sự dám làm hắn bỏ qua thời cơ, sợ là hắn sẽ mang theo một đồng người chôn cùng người. Vụ mua bán này không có lời, thật sự không có lời."

Ta bị chọc dờ khóc dờ cười, nhưng nhờ đó mà voi bớt không ít ghen ứ trong lòng.

"Vĩnh An", thần sắc Thẩm Thu bỗng dưng nghiêm chỉnh: "Nhiều năm trôi qua, hắn sớm không còn là Vĩnh Bình quận vương mặc người khác thao túng nữa, người chỉ đề ý vào cung đi, còn lại giao cho chúng ta."

Ta chột cả kinh, vừa định mở miệng truy vấn, hắn lại không cho ta cơ hội, lập tức gọi Hạ Chí đi vào, rồi hướng ta cung kính hành lễ: "Bệnh tình phu nhân không đáng ngại, sau này phải tránh uống rượu. Thánh Thượng có chỉ, một khi phu nhân tỉnh lại thì tức khắc vào cung diện thánh, không thể trì hoãn", hắn nói xong mới vỗ trán cười nhẹ: "Hong rồi, bên ngoài có Uyển Nhi đang chờ, sao ý chỉ này bị ta nói trước rồi."

Ta biết là hắn cố ý lảng tránh, nhìn chòng chọc hắn một lúc lâu, cuối cùng đành từ bỏ: "Thẩm Thái y, còn mệnh gặp lại."

Thế này Thẩm Thu mới khom người lần nữa, lui ra ngoài cửa.

Hạ Chí thấy ta xuống giường, vội hầu hạ rửa mặt, đợi ngồi vào trước gương đồng chải đầu, nàng mới nhẹ giọng hỏi: "Phu nhân?" Ta ừ, không để ý nàng trong lòng lập đi lập lại lời Thẩm. Nàng thấy ta lơ đãng, lại gọi thêm một tiếng, ta mới nhìn nàng: "Làm sao vậy?"

"Phu nhân lần này vào cung... mặc cái gì được?" Mặt nàng trắng bệch, hình như rất lo lắng.

Ta nghĩ nghĩ, mới nói: "Lúc trước khi đi theo Nghĩa Tĩnh đại sư sao kinh có mấy bộ xiêm y trắng thuần, tùy tiện chọn một bộ đi."

Hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Đời này không phụ

Hai câu trước không khó lý giải, nhưng hai câu sau lại hàm chứa biết bao quan hệ phức tạp trong đó.

Trần an các hoàng tôn, là chỉ khúc mắc giữa ta, Lý Thành Khí và Lý Long Cơ, nếu ta không chết thì nút thắt giữa hai huynh đệ họ sẽ khó tháo gỡ. Trần an Thái tử, là ám chỉ bọn họ đứng sau Vương gia cố ý thúc đẩy nên sự tình hôm nay, nếu ta không chết bọn họ sẽ ngày ngày lo lắng bất an. Trần an thúc phụ, phải nói chính là trần an Vô gia, nếu ta bị ban chết e rằng sẽ ảnh hưởng tới nhiều người Vô gia. Trần an Thái Bình... Có lẽ, bản thân bà là một người mẹ, khó có thể cự tuyệt lời cầu khẩn hiếm hoi của con gái mình.

Ta trầm ngâm một lát, mới trả lời: "Vĩnh An không thể nghĩ được."

"Người không phải không thể nghĩ được, là không dám nói", Hoàng tổ mẫu mỉm cười: "Bởi vì người sợ nói ra sẽ làm liên lụy tới ai?" Ta lắc đầu: "Vĩnh An quả thực không thể nghĩ được." Bà thâm trầm nhìn ta: "Vì sao người không sợ?" Ta cười khổ: "Sợ, nhưng bất lực." Bà thở dài: "Người ở bên người Long Cơ nhiều năm nhưng vẫn chưa có con, ngược lại lúc này lại thấy đó là may mắn. Vĩnh An, nói cho Hoàng tổ mẫu, người thật sự có ý như thế sao?"

Ta lắc đầu: "Đều không phải là như Hoàng tổ mẫu nghĩ. Vĩnh An cũng từng nghĩ tới, vì hấn lưu lại chút huyết mạch. Nhưng nhiều năm tận mắt thấy hoàng quyền tranh đoạt khốc liệt, Vĩnh An không muốn đứa con của mình rơi vào vòng lẩn quẩn đó, chỉ thế mà thôi."

Bà nhìn ta chăm chăm, như là muốn kiểm tra xem lời này thật hay giả, đến cuối cùng nhắm mắt, nặng nề thở dài: "Trẫm đưa cho người là sinh chiếu (*được sống*), sẽ bắt người rời khỏi Lâm Tri vương phủ, dẹp yên phủ Thái Nguyên Vương thị". Giọng của bà mang theo chút mệt mỏi, cuối cùng ra quyết định: "Không phải là tử chiếu (*ban chết*), là vì trẫm không thể, cũng không muốn thành toàn cho người, bởi vì Long Cơ và Thành Khí đều rất xem trọng người. Coi như là trẫm có tư tâm, xem người như Thái tử và Thái Bình, ở lại lâu dài trong cung đi."

Từng lời từng chữ đều chậm rãi nhưng mạnh mẽ có lực. Ta nhìn khuôn mặt bà, chớp mắt, từng cảm xúc hoảng hốt, kinh ngạc, chua xót, rồi nhẹ nhõm lần lượt lướt qua. Đến cuối cùng chỉ còn đôi mắt đầm lệ, nặng nề đầu khấu một cái: "Vĩnh An khấu tạ Hoàng cô tổ mẫu thánh ân."

Một cái dập đầu này, trước mặt Thiên Tử mà nói, chỉ khác biệt giữa 'Hoàng tổ mẫu' và 'Hoàng cô tổ mẫu', nhưng một chữ hơn kém nhau đó đã vấy khốn ta suốt bảy năm tứ hôn, cuối cùng đã trôi qua.

Thánh chỉ đến Lâm Tri vương phủ như thế nào, Lý Long Cơ phản ứng ra sao, ta không hề biết rõ. Ngoài trừ Hạ Chí và Đông Dương vào cung theo hầu, Lâm Tri vương phủ hầu như không còn nữa điểm quan hệ với ta. Bất kể là Uyển Nhi, hay là những người khác đều như bị bịt miệng, một chữ cũng không nói chuyện của hấn.

Giống như ta chưa bao giờ rời khỏi cung, vẫn là Vô gia quý nữ như lúc trước.

Ta theo ý chỉ, ở lại trong cung tiếp tục sao chép kinh. Nay Nghĩa Tĩnh đại sư đã chuyển ra cung, ở trong chùa chiến thành Lạc Dương dịch kinh. Nhận Tháp trở nên lạnh lẽo, kỳ thật lúc trước Nghĩa Tĩnh đại sư còn ở đây, Nhận Tháp cũng rất thanh tịnh, nhưng mỗi khi ta sao kinh một hồi vẫn có thể leo lên tầng bảy nói chuyện phiếm với đại sư hai ba câu. Hiện giờ chỉ còn mỗi mình ta.

Hạ Chí và Đông Dương mới đầu còn không quen, nhất là Đông Dương, suốt ngày khóc sưng đỏ mắt, cảm thấy nếu ta không thể trở về Lâm Tri vương phủ xem như chặt đứt hạnh phúc cả đời nữ nhân. Nhưng lâu ngày cũng dần dần tốt lên, bởi vì đi theo ta tự tại thoải mái, ở trong này tha hồ chơi đùa dạo mát.

Hôm nay ta ngồi sao kinh tới khi thất lưng hơi mỏi, mới giặt mình thấy đã qua giờ Ngọ thiện. Đúng lúc đói bụng kêu vang, Đông Dương đã bung com đến, ngoài ý muốn có thêm chút cá.

Ta kinh ngạc nhìn nàng: "Vì sao có thịt cá nữa?"

Hoàng cô tổ mẫu bĩu môi lệnh cấm, lúc này ở thành Lạc Dương món cá là khó tìm nhất. Trừ phi Hoàng cô tổ mẫu ngẫu nhiên ban tặng, không phải ai cũng may mắn được ăn. Hôm nay Hoàng cô tổ mẫu không ở trong cung, tại sao lại có cá?

Đông Dương tròn mắt nói: "Quận vương đưa tới." Ta vô cùng bất ngờ, thấy nàng cười đến vui vẻ, lập tức biết nàng nói là Lý Long Cơ, trong lòng khó tránh khỏi chút áy náy, chỉ cầm đĩa ăn nửa miếng: "Ta không thích ăn cá lắm, người và Hạ Chí cùng nhau ăn đi." Về mặt Đông Dương rầu rĩ: "Tâm ý của quận vương, nô tỳ không dám ăn."

Nàng chung quy là người của Lý Long Cơ, tuy rằng đi theo ta, nhưng tâm vẫn hướng về hấn. Ta không đành lòng nói gì, chỉ nói khẩu vị không tốt, qua loa ăn mấy thứ khác, rồi buông đĩa tiếp tục sao kinh.

Hạ Chí thấy vậy, lập tức bảo Đông Dương thu dọn xuống hết. Đông Dương rất không vui, tới khi bung trà đi lên, cuối cùng không nhịn được mới nói: "Hai ba ngày đầu quận vương đều sai người đến tặng đồ, chẳng lẽ phu nhân không nhớ quận vương ư?" Tay ta hơi dừng một chút, không ngừng đầu:

"Lời này chỉ nói trước mặt ta, ngày sau không được nhắc lại." Nàng lập tức đỏ mặt: "Quận vương..."

Ta buông bút, nghiêng mặt nhìn nàng: "Ngày đó vào cung, ta đã nói qua với hai người ý chỉ của Thánh Thượng, ta với quận vương đã là không thể. Nếu người muốn về vương phủ, ta có thể thả người trở về——". Lời còn chưa dứt, Đông Dương đã quỳ xuống, nước mắt lưng tròng nói: "Lúc trước nô tỳ từng thề với quận vương, cả đời này thề sống chết theo phu nhân. Từ lúc theo phu nhân cũng tuyệt đối không dám có ý đồ khác, chỉ là nô tỳ không đành lòng nhìn quận vương như thế..."

Ta trầm mặc nhìn nàng, không biết nói thế nào mới tốt.

Nàng lại nói tiếp: "Thánh chỉ đã ban ra mấy tháng, nhưng tới nay quận vương vẫn chưa viết hưu thư. Tâm tư của quận vương, chẳng lẽ phu nhân không rõ sao?"

Ta không trả lời như cũ, với nàng mà nói, đó đều là tình sâu ý nặng.

Nhưng với ta mà nói, cũng là gánh nặng chồng chất.

Đến cuối cùng, vẫn là Hạ Chi đến kéo nàng, lắc lắc đầu, mang nàng ra cửa phòng.

Ta ngồi trên ghế nhìn trời đông giá rét ngoài cửa sổ, nhớ tới đêm đó Uyển Nhi thấy ta bình yên đi ra, nàng đã nói: "Vĩnh An, tất cả đều đã tốt lên." Ánh mắt nàng mang rất nhiều hàm ý, có lẽ là nói cho ta nghe, có lẽ cũng là nói cho chính nàng tin tưởng.

Rất nhiều việc, có lẽ sẽ thật sự tốt lên.

Lúc trước vì lệnh cấm tàn sát, Địch công không màng nguy hiểm góp ý cho Hoàng cô tổ mẫu, hy vọng có thể hủy bỏ lệnh cấm này, để dân chúng Giang Nam tiếp tục bắt cá, duy trì kế sinh nhai. Thời điểm ông ở trước mặt Hoàng cô tổ mẫu nhắc tới việc đó, ta chẳng phải đã đổ mồ hôi lạnh, vì lo lắng cho ông và Lý Thành Khí?

Mà nay người đã mất, lệnh cấm cũng đã giải trừ, tất cả đều đã qua đi.

Ngồi thật lâu vẫn khó tĩnh tâm chép sách, ta dứt khoát bước xuống lầu, một đường đến bên hồ giải sầu. Đào mất đã tới mùa đông, cây cối bên hồ đều chỉ còn trơ trọi cành, không có cảnh trí gì bắt mắt. Ta đi hơn nửa vòng, mới chọn một chỗ ngồi xuống, ngăn người nhìn mặt hồ đã đóng một tầng băng mỏng manh.

Tới khi tay chân lạnh lẽo, chuẩn bị đứng dậy quay về, lại nghe thấy phía sau có tiếng trẻ con khóc.

Theo bản năng quay đầu, mới nhìn thấy Lý Long Cơ ở cách đó không xa mặc cẩm bào màu tím, khoác áo choàng màu đen, cổ áo viền lông màu trắng. Mà đôi mắt kia cứ nhìn ta không chớp, như là đã nhìn thật lâu.

Tự Trục được Lưu thị bế ở cách đó không xa đang khóc lớn, dường như bị kinh sợ gì đó.

Ta dời tầm mắt, đi qua hành lễ: "Lâm Tri quận vương."

Hắn nhìn chằm chằm ta như cũ, không chịu nói một câu.

Từ ngày vào cung là lúc cuối hạ đến nay đã đầu đông, mấy tháng không gặp. Mấy tháng đó hắn lên gửi tới hơn mười phong thư, ta đều đặt trên bàn sách không hề đụng tới. Điều hắn muốn nói ta đều biết, mà trong lòng ta rốt cuộc muốn gì, hắn cũng hiểu được. Từng bị hôn ước trói buộc, cũng từng thử đón nhận sự thâm tình quá mức mãnh liệt kia, nhưng mà cuối cùng đã là quá khứ.

Lưu thị liếc mắt nhìn ta một cái, tựa hồ rất không vui. Ta thấy hắn cứ không nói lời nào, cũng không muốn ở lại thêm, dứt khoát hành lễ nói: "Vĩnh An cáo lui." Nói xong liền xoay người, vừa mới đi hai bước đã bị hắn nắm lấy cánh tay: "Vĩnh An." Ta dừng lại nhìn hắn, hắn có hơi do dự, hai bên trầm mặc giây lát, ta mới mở miệng trước: "Bên hồ rất lạnh, vẫn nên mang Tự Trục trở về đi."

Đôi mắt hắn hơi đỏ lên, cuối cùng mở miệng: "Ta rất nhớ nàng." Ta cười cười: "Long Cơ, lúc trước Hoàng cô tổ mẫu tứ hôn, tạo nên một hồi duyên phận bất đắc dĩ. Nay cũng là một đạo thánh chỉ của Hoàng cô tổ mẫu, cho người và ta ai về chỗ nấy. Đa tạ hai năm qua người hết lòng đối đãi, tình cảm niên thiếu ta sẽ không quên, nhưng tâm tư của ta người hiểu được, cả đời này trong lòng ta chỉ có chỗ cho một người, mặc kệ có thể ở bên nhau hay không, cũng chỉ có một mình Thành Khí mà thôi."

Tay Lý Long Cơ nắm rất chặt, ta nhìn hắn lắc lắc đầu, mím môi không nhắc lại.

Qua thật lâu, rốt cuộc hắn mới buông tay ra: "Nhiều năm như vậy, ta ở trong mắt nàng cũng không qua được một chữ sai", hắn xoay người đi về hướng Lưu thị, ôm Tự Trục vào lòng: "Vĩnh An, chỉ cần là nàng muốn, ta đều cho nàng, bao gồm giấy hưu thư kia. Hôm qua ta đã tuân chỉ, hưu thư ở trong tay phụ vương nàng, hy vọng lần này ta không có làm sai."

Hắn nói xong, không nhìn ta thêm lần nào nữa, nhanh chóng rời khỏi bờ hồ.

Ta ngắm nhìn bóng dáng của hắn, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Hắn chỉ mới mười tám tuổi, ngày sau rồi sẽ có rất nhiều nữ nhân và con cái, còn có giang sơn hắn muốn tranh đoạt. Rồi sẽ quên thôi.

Ta đứng một mình thêm một lát, mới chậm rì rì trở về Nhạn Tháp.

Khi leo đến tầng ba, ngoài ý muốn không nghe thấy âm thanh lú rú của Đông Dương, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Quan sát trái phải vài lần, tiểu nha đầu này lại chạy đi chỗ nào? Cửa thì mở toang, lúc ta đang muốn quay đầu bỏ đi, đột nhiên ngừng lại.

Trong phòng có người đang đứng cạnh cửa sổ, thật im lặng lật xem kinh thư.

Qua một lát, người đó mới như cảm thấy được gì, nghiêng đầu nhìn ta, trong mắt nổi lên ý cười nhàn nhạt. Ta không dám động đậy, cũng không dám lên tiếng, cứ nhìn người đó xuất thần, sợ chớp mắt chỉ còn lại một mình, sợ tất cả trước mắt đều chỉ là ảo giác...

Người đó cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn ta như vậy, bỗng có cơn gió ủa vào thổi tung những tờ giấy trên bàn.

Sau đó, trong tiếng giấy xào xạc, Lý Thành Khí chậm rãi vươn hai tay về phía ta.

Ở Thiên Lao, ở Khúc Giang, ở ngoài Thiệu Hoa các, được ôm trong lòng chàng đến tận cùng có bao nhiêu ấm áp, ta không nhớ nổi, hoặc là không dám nhớ đến.

Mà nay, chàng vươn tay với ta, không còn bất cứ trở ngại nào, mở rộng vòng tay.

Trong giây lát trước mắt trở nên mơ hồ, không ngờ lệ đã tràn đầy mặt. Đôi mắt đen thẳm ôn nhu kia vẫn chăm chú nhìn ta như trước.

Đến khi ta bỏ nhào vào lòng chàng, đã nghẹn ngào không thở nổi. Chàng gắt gao ôm chặt ta, giọng nói đè xuống tới rất thấp rất thấp, lại dịu dàng đến mức làm ta không kìm được rơi lệ: "Vĩnh An, ta luôn luôn chờ nàng."

Chàng nói với ta... Vĩnh An, ta luôn luôn chờ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Nguồn bị nhảy chương.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 60: Đời này không phụ (2)

Qua thật lâu, ta mới dám ngược mặt nhìn Lý Thành Khí.

Ánh mắt kia rất quen thuộc, nhưng lại như phủ một lớp sương mù, hơi hơi phiếm hồng. Quen biết mười năm, ngoài trừ lần mẫu phi của chàng mất tích không rõ, mặc dù là bị khổ hình ở Thiên Lao, chàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh lạnh nhạt. Mà hiện tại... Ta cảm thấy tim khẽ nhói đau, há miệng muốn nói, chàng đã giơ tay giúp ta lau đi nước mắt trên mặt: "Đối với nàng mà nói, lựa chọn tốt nhất lúc này là rời xa tranh đấu, chọn thời cơ cùng phụ vương nàng rời xa hoàng quyền."

Lòng ta chợt trầm xuống, vừa định nói chuyện lại bị Lý Thành Khí giành trước: "Ta biết điều nàng muốn nói, hãy nghe ta nói xong." Ta lo lắng nhìn chàng, sợ chàng nói ra những điều như muốn thả ta tự do hay bảo ta rời khỏi chàng. Nỗi lo sợ dần choáng hết tâm trí, chàng bỗng nhiên cúi đầu, không cho ta cơ hội thoái lui, lập tức hôn lên môi ta, vô cùng ôn nhu, nhưng không hề do dự.

Cảm giác như thiên trường địa cửu, dễ dàng chạm vào nơi mềm mại nhất dưới đáy lòng.

Ta thả lỏng trái tim mình, nhắm mắt lại nghiêng đón.

Lý Thành Khí thoáng dừng lại, giây lát sau liền đắm chìm hoàn toàn, bất thành linh chiếm đoạt tất cả lý trí của ta. Chàng hôn từng chút một trên môi lưỡi, dường như làm thế nào cũng không đủ, cứ trần trọc như vậy. Cho đến lúc hôn một đường đến bên tai, cổ, ta đã không khống chế được run rẩy, nắm chặt vạt áo của chàng, mềm yếu gọi: "Thành Khí, không thể ở trong này."

Chàng ôm thắt lưng ta, rất chậm, rất chậm ngừng lại.

Vẫn còn lưu luyến, hôn nhẹ lên mặt ta, như là dỗ dành trẻ nhỏ, kiên nhẫn và sủng ái.

Sau đó, chàng mới thở dài một tiếng bên tai ta, nói rất khẽ: "Nếu xưng đế, giang sơn cùng hưởng, nếu thất bại, sinh tử không rời". Câu nói ngắn gọn mười bốn chữ, chàng luôn luôn hứa hẹn đơn giản như thế... Từ mười sáu chữ lúc trước, cho tới bây giờ càng ngày càng ít, lại càng ngày càng nặng.

Ta nhìn Lý Thành Khí chăm chăm, lúc khóc lúc cười, qua thật lâu mới nức nở oán trách: "Lý Thành Khí, chàng là cố ý lưu lại câu cuối cùng sao?" Vừa rồi bảo gì mà lựa chọn tốt nhất, rồi cả nộ hôn bất ngờ mãnh liệt như sắp phải ly biệt kia, làm cho ta gần như lâm vào tuyệt vọng, nhưng mà hiện tại... Ta trừng mắt, tới khi Lý Thành Khí bật cười lớn, mới tức giận nói: "Chàng cố ý!"

Chàng ôm lấy ta, ngồi xuống thềm, rồi mới cúi đầu nhìn ta, khẽ mỉm cười nói: "Ta đúng thật là cố ý, chẳng qua muốn cho nàng cơ hội cuối cùng, cho nàng rời khỏi nơi này." Ta nằm trước ngực chàng, nghe tiếng tim đập, tâm trí có chút rối loạn, qua một lúc mới nhỏ giọng nói: "Nhưng chàng căn bản chưa cho ta cơ hội nói chuyện." Chàng mỉm cười: "Đúng, bởi vì ta hối hận."

Cơ thể Lý Thành Khí rất ấm áp, như xua tan đi hết khí lạnh đầu mùa đông: "Nhiều năm qua nàng nghĩ thế nào, làm thế nào, không có ai so với ta rõ ràng hơn. Thật có lỗi, Vĩnh An, những lời đó đều không phải là ý muốn thật sự của ta." Ta dạ, chỉ cảm thấy tim đập càng ngày càng chậm. Hạnh phúc này đến quá lâu, làm cho người ta không dám tin: "Những lời của chàng rất giống lời Dịch công trước khi từ thế, ông cũng khuyên ta không cần tiếp tục nhúng tay."

Thần sắc Lý Thành Khí có hơi ảm đạm xuống, cười khổ: "Lời Dịch công đêm đó, ta cũng nhớ rõ." Ta hiểu là chàng nói đến 'Ân tình hoa nguyệt', nhớ tới đêm đó trong mắt chàng hiện lên tuyệt vọng, còn có câu 'Không dám quên' kia, lòng chợt phấp phấp, liền chậm rãi ngồi thẳng người nhìn chàng: "Ta cảm thấy hình như ta chưa bao giờ kể cho chàng điều gì, có rất nhiều lời muốn nói, chàng muốn nghe không?". Chàng cười có vẻ hứng thú: "Chăm chú lắng nghe."

Từ đầu tới cuối, đều là Lý Thành Khí nói.

Từ núi Long Môn cho tới trận tuyết lớn ở Thái Sơ cung hay trong Thiên Lao, đều là Lý Thành Khí mở miệng trước, khiến ta lo sợ không dám tiếp tục đáp lời. Hoặc là sớm hơn chút, từ lúc ở tiệc rượu phủ Dịch công, câu thơ chàng đọc làm ta không biết ứng đối thế nào, rồi cứ thế đi từng bước đến hôm nay... Ta vòng tay qua cổ chàng, dựa đầu lên vai, mặt nóng bừng bừng. Tựa hồ chỉ có tránh né ánh mắt của chàng, ta mới dám nói ra những lời nhiều năm qua vẫn luôn muốn nói.

"Kỳ thật, lúc ta còn rất nhỏ từng nghe kể về chàng", ta cố gắng làm giọng mình bình tĩnh, nhưng nghe qua vẫn hơi khàn khàn: "Tiên sinh nhắc tới đại danh của Vĩnh Bình quận vương, chữ viết rồi tài văn chương của chàng, còn có chàng thông hiểu âm luật, thổi một khúc sáo vang danh thiên hạ khi Hoàng cô tổ mẫu đăng cơ. Một thiếu niên có thể được tán dương ca tụng như thế, ta rất tò mò, đến tận cùng chàng có bộ dạng thế nào? Có thật như lời kể tiên sinh, mặt mày như vẽ, làm cho người ta đã gặp qua là không quên được?"

Lý Thành Khí hình như đang cười, ta càng ngượng ngùng, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Chỉ là không nghĩ tới, đứng ngay tại chỗ kia nhìn thấy chàng, còn... còn gặp ngay tình cảnh đó." Nước giọt dập dờn bên hồ, cảnh tượng tràn đầy xuân sắc, ta bị Lý Thành Khí che miệng ép chặt trước ngực, hiện tại ngấm lại thật đúng là thú vị.

Giọng chàng mang theo ý cười: "Đêm đó ta vốn cũng là đi ngang qua, nàng thật sự quá mức lỗ mãng." Ta ngượng ngùng gật đầu: "Thật ra ta chỉ là nhất thời bốc phát, ai biết đụng ngay chuyện xấu hổ như thế." Chàng bật cười, kéo ta đang dựa trên vai xuống, cúi đầu nhìn ta: "Vĩnh An, nhìn ta nói."

Ta buồn cười, cảm thấy cả đầu ngón tay đều nóng lên, nhỏ giọng lầm bầm: "Nhìn chàng ta nói không nên lời." Lý Thành Khí cúi đầu chạm vào trán ta: "Những lời nàng nói ta sẽ nhớ kỹ cả đời, không riêng gì từng chữ, bao gồm cả vẻ ánh mắt của nàng, ta đều phải nhìn xem một rõ hai ràng."

Ta quần bách nói không nên lời, hôm nay chàng không giống lúc bình thường, hay là do ta chưa bao giờ cơ hội nhìn thấy? Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh trong từ lâu ngày ấy, thê dị dằng, thiếp xinh đẹp, thì ra bất tri bất giác giữa chúng ta đã có nhiều người như vậy.

Ta do dự, cuối cùng hỏi thẳng: "Chàng ngày thường... cũng nói chuyện với thê thiếp như thế sao?"

Lý Thành Khí lắc đầu, nắm tay của ta, đôi mắt đen như soi vào đáy lòng, không cho ta cơ hội trốn tránh: "Các nàng ấy đều tới quá muộn, dù ta có dốc hết tất cả tâm tư, cũng chỉ có thể dành cho một người", chàng khẽ sát vào lỗ tai ta, ôn nhu nói: "Vợ ta, Vĩnh An." Hơi thở ấm áp, lời thì thầm bên tai, làm ta như muốn tan chảy thành nước.

Trước mắt không còn nhìn rõ, trên mặt lại nóng hổi, nước mắt đã rơi đầy mặt.

Rốt cục là làm sao vậy, hôm nay rõ ràng nên vui vẻ.

Nhưng nước mắt so với khi này còn rơi nhiều hơn, dừng cũng không dừng được, càng muốn không chế thì càng nghẹn ngào nức nở. Lý Thành Khí có chút đau lòng ôm sát ta, thấp giọng dỗ, rất nhiều rất nhiều lời thổi vào tai, ta lại khóc to hơn, đến cuối cùng chàng bắt đầu thở dài: "Vĩnh An, nàng làm ta cảm thấy thật thất bại."

Ta khó hiểu nhìn, Lý Thành Khí mới cười nói: "Mỗi lần ta thử dỗ nàng đều là vô ích, ngược lại nàng càng khóc dữ dội hơn", chàng dừng một chút, lại nói tiếp: "May mắn nơi này không có người ngoài, nếu không đường đường một hoàng tôn Lý gia lại sợ vợ như thế, chẳng phải làm cho người khác chê cười."

Mặt ta nóng lên, xấu hổ không trả lời, nghẹn nửa ngày mới nói: "Ta còn chưa nói xong đâu". Lý Thành Khí buồn cười: "Nàng là muốn đem hết chuyện

hơn mười năm đều nói vào hôm nay sao?" Ta yếu ớt trừng mắt liếc chàng một cái: "Nếu chàng không muốn nghe, ta không nói nữa."

Chàng ừ nhẹ một tiếng, có chút suy tư nói: "Nói đến chỗ nào rồi? Đêm đó ta ôm nàng?" Ta dờ khóc dờ cười: "Chàng nghe hay là không nghe?". Lý Thành Khí dứt khoát gạt đầu: "Nghe". Ta thở phào, nghiêm túc nghĩ nghĩ: "Sau đó tại tiệc nhậm chức của Dịch tướng, ta nhìn thấy chàng thì vô cùng hoảng sợ, mới biết được hoá ra chàng chính là Vĩnh Bình quận vương." Chàng liền tiếp lời: "Nếu không phải ta, nàng cho là ai?"

Ta nhớ lại đêm đó nằm trần trọc suy đoán, không kim được cười lớn: "Chàng nhìn đẹp như vậy, ta nghĩ rằng chàng là..nam sủng của Hoàng cô tổ mẫu". Lúc này đôi chàng Lý Thành Khí dờ khóc dờ cười, lắc đầu thờ dãi: "Khi đó bất quá ta mới mười lăm tuổi, nàng còn dám suy đoán tới như vậy." Ta hơi xấu hổ, hỏi ra nghi vấn: "Vì sao chàng nói với ta câu kia?"

Lý Thành Khí giả bộ không hiểu, ôn nhu hỏi: "Câu gì?"

Ta tức giận vùng vẫy muốn đứng lên, chàng lại dễ dàng khoá ta lại: "Lúc ấy ta suy nghĩ, một tiểu quận chúa Võ gia, đầu tiên là nhìn lên Hoàng tổ mẫu, sau lại cả gan dám theo ta rời tiệc, rốt cuộc là muốn làm gì?" Trong mắt chàng loé ra tia sáng nhỏ, còn mang theo vài phần trêu đùa, ta thấp giọng than thở: "Chàng qua là muốn cảm tạ ân cứu mạng của chàng thôi."

Cứ như vậy ngồi bên nhau tới chiều.

Nhiều năm rồi, ta thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ. Tự hồ từ lúc bắt đầu quen biết Lý Thành Khí, nhìn chàng một đường pháp phủng đến hôm nay, nhiều lần bị vây hãm trong hiểm nguy lại đều gặp dữ hóa lành. Đối với chàng, ta chỉ mong hai chữ 'bình an', đã quen không cầu xin xa xôi, không bắt buộc... Bởi vì cửa sổ mở, xung quanh hơi lạnh, ta theo bản năng rúc sâu vào người Lý Thành Khí một chút.

Chàng ôm siết ta: "Vĩnh An, hiện tại mặc dù ta có chút lui tới với cô cô, Hoàng tổ mẫu cũng đã ngầm thừa nhận quan hệ của ta và nàng. Chỉ là bọn họ cũng đều biết nàng là khúc mắc của ta, cho nên tuyệt đối sẽ không dễ dàng thả nàng ra cùng." Ta dạ: "Ta biết. Hoàng cô tổ mẫu khi hạ chỉ đã nói rất rõ ràng, bà sẽ không thành toàn cho chàng và ta. Có điều mấy tháng nay ta đã nghĩ thông suốt, so với lúc trước cam chịu để người khác sắp đặt, chàng đã có thể làm cho Thái Bình giúp chàng vào cung diện thánh, hết thảy dần chuyển biến tốt lên, không phải sao?"

Lông mày Lý Thành Khí khẽ nhíu lại, rồi dần dần giãn ra: "Đúng, hết thảy đều đã tốt lên, chúng ta phải về Trường An." Ta kinh ngạc nhìn chàng: "Về Trường An?" Chàng gạt đầu: "Rất nhanh, hôm qua Hoàng tổ mẫu đã ban thưởng Hưng Khánh phường ở Trường An, bảo chúng ta về Trường An trước một bước." Ta có chút bất ngờ, Trường An a, rất nhiều năm rồi không trở về.

Lý Thành Khí giúp ta vén sợi tóc qua tai, ta mới nhớ tới hỏi: "Còn ta thì sao?" Chàng mỉm cười: "Nàng cũng trở về." Trong lòng ta vui vẻ, không dám tin nhìn chàng: "Thật sự?" Chàng gạt đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn ta, qua thật lâu mới nói: "Trước mắt Thái tử đã định, trước khi Lý gia chắc chắn giành lại thiên hạ, hoàng tộc họ Lý vẫn đều là người một nhà. Bọn họ đã nhận định nàng có thể ràng buộc ta, sao không để bọn họ hoàn toàn an tâm?"

Ta nhất thời không hiểu được ý của Lý Thành Khí, tiếp tục truy vấn: "Vậy chàng tính làm như thế nào?"

Lý Thành Khí đang ôm thắt lưng ta bỗng nhiên xoay người đè ép ta xuống thảm, đôi mắt nhìn rất gần. Ta bị chàng làm hoảng sợ, đành vỗ vỗ tay chàng, thờ hồn hèn nói: "Sao chàng lại..." Nói đến một nửa, cũng không biết nói tiếp thế nào, tim đập mạnh như muốn nhảy ra. Trái lại Lý Thành Khí không vội, dán sát tai ta nói: "Không phải nàng hỏi ta muốn làm như thế nào sao?"

Rõ ràng là gần trong gang tấc lại như cách nhau rất xa. Trước mắt ta chỉ còn có Thành Khí, cảm giác phảng phất như say rượu nghe được tiếng thì thầm dịu dàng của chàng. Sau đó liền hoàn toàn bị đắm chìm vào cặp mắt ôn nhu kia, rốt cuộc không nghe được âm thanh gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chuyện nhắm lưu dài

Cửu Thị năm thứ hai, mừng ba tháng giêng, ở Thành Châu xuất hiện Phật tích.

Thánh Thượng vui mừng quá đổi, đổi niên hiệu thành Đại Túc.

Vì Phật tích này mà 'Về Trường An' trong miệng Lý Thành Khí bị kéo dài tới ba tháng, không có động tĩnh gì.

Thân phận ta ở trong cung có phần đặc biệt, nhưng lại ngoài ý muốn không chịu trói buộc, Hoàng cô tổ mẫu càng thích cùng ta kể chuyện xưa. Dung nhan của bà vẫn kiều diễm như trước, nhưng cũng có những lúc trông rất âm đạm.

Bà chung quy là mất đi rất nhiều.

Kiên trì muốn bản thân là vô thượng chí tôn, đến cuối cùng phải buông tha cho bao nhiêu thứ?

Ta nghe kể lúc nhỏ, rồi chứng kiến ở trong cung, cũng chỉ biết được một ít chuyện sau khi bà lên ngôi vị hoàng đế. Những màn máu gió tanh thật sự

trước đó, lại không ai dám nhắc tới. Ngay cả người hiểu biết như Uyển Nhi bất quá cũng chỉ ngẫu nhiên nhắc tới Lý Hiền thôi.

Nếu xưng đế, giang sơn cùng hưởng, nếu thất bại, sinh tử không rời.

Những lời này rất đơn giản, nhưng ở giữa, rồi sau đó, phải chết bao nhiêu người mới đủ?

"Quận chúa", Hạ Chí thay ta khép lại cửa sổ: "Năm nay thật sự kỳ quái, trời tháng ba thế mà lại đổ tuyết." Ta nhìn bên ngoài tuyết rơi càng dày, mới phát hiện bản thân đa sầu đa cảm quá mức: "Đúng vậy, cây liễu đã đâm chồi hết cả rồi mà tuyết còn lớn như vậy." Tuy nói là tuyết rơi đúng lúc năm được mùa, nhưng dù sao ta vẫn cảm giác sẽ có chuyện gì đó phát sinh.

Ta từ bên cửa sổ đi trở về, thuận tay thu dọn giấy viết hỗn độn: "Đông Dương bệnh thế nào?" Từ lúc Lý Thành Khí gặp ta ở Nhạn Tháp, ta không tiếp tục sao kinh nữa, ngày ấy chàng thật sự... Ta cúi đầu, cảm thấy mặt hơi nóng lên. Hạ Chí tiếp nhận đồ trong tay ta, giúp ta trả về chỗ cũ: "Còn bệnh, không biết có phải do thời tiết hay không, vẫn không thấy tốt lên."

Là bởi vì sao, kỳ thật ta rất rõ ràng.

Ta phân phó Hạ Chí chuẩn bị xiêm y dự tiệc tối nay, một mình đi Dịch Đình. Mới vòng qua Hoa xá* liền thấy một tiểu nội thị đang tới gần, ta gọi hán lại: "Cung tỳ của Vĩnh An quận chúa ở chỗ nào?" Nội thị kia vội hành lễ: "Nơi này phòng nhiều, vẫn nên để tiểu nhân dẫn đường đi." Ta sợ gặp người không liên quan ngược lại không tốt, đơn giản gật đầu bảo hán đi trước.

*Hoa xá: ký túc xá tên Hoa nằm trong Dịch đình.

Đi theo hán quẹo trái quẹo phải, cuối cùng đến nơi tiểu nội thị mới hành lễ cáo lui. Ta vừa tính gõ cửa, chợt nghe bên trong có người khóc mắng, trong lòng chợt căng thẳng, lập tức đẩy cửa đi vào.

Ngoài trời tuyết lớn, trong phòng rất âm u, dưới ánh đèn lay động có một nam nhân đứng bên giường, quần áo lộn xộn. Thấy ta đi vào, hán hiển nhiên bị hoảng sợ, lập tức trốn mất há hốc mồm quay đầu la lớn: "Người, người là người phương nào, dám cả gan xông vào Dịch Đình?" Ta bị giật mình, Đông Dương đã từ trên giường ngã nhào xuống, đập đầu thật mạnh, nghẹn ngào nói không nên lời.

Tự tiện xông vào Dịch Đình?

Ta lạnh mặt, nhìn chằm chằm tên nam nhân kia: "Mặc quần áo, quỳ xuống trả lời." Hán ta ngơ ngác trần trối nhìn ta, đến khi Đông Dương đập đầu gọi quận chúa lần nữa, mới phản ứng lại, vội vàng túm lấy quần áo đang cởi, phũ phũ một tiếng quỳ xuống: "Tiểu nhân bái kiến Vĩnh An quận chúa."

Ta đi qua, đưa tay đỡ lấy Đông Dương, thay nạng kéo lại áo quần.

Nam nhân kia quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu cũng không dám lên tiếng nữa, đợi khi ta ngồi lên ghế mới quỳ lại đây, đập đầu nói: "Tiểu nhân xuất khẩu cuồng ngôn mạo phạm quận chúa, thỉnh quận chúa trách phạt." Ta không lên tiếng như trước, nhìn Đông Dương lui vào bên giường lại đau lòng, hán ta vội vàng đập đầu mạnh thêm vài cái: "Thỉnh quận chúa trách phạt."

Lúc này ta mới nhìn hán: "Nói cho ta biết chức quan tước danh." Bả vai tên nam nhân run lên, mới thấp giọng nói: "Tiểu nhân là chương quản Dịch Đình Trương Từ sở." Chương quản Dịch Đình? Dĩ nhiên là nội thị trong cung... Giống như có gì đó nghẹn trong ngực, cả nửa ngày ta không nói một lời, đến cuối cùng mới khinh thường nói: "Đi xuống." Hán ngẩng đầu nhìn ta, không đoán được ta muốn gì: "Quận chúa..." Ta lạnh lùng nhìn hán: "Đi xuống! Trong cung hình phạt ngàn vạn, ta tuy là một quận chúa nhỏ nhỏ, nhưng cũng sẽ tuyệt đối không bạc đãi người, hiện tại ta không muốn nhìn thấy người, đi xuống!"

Trong mắt hán ta là cái gì, ta không muốn nhìn.

Đến lúc hán ta hoàn toàn lui ra, ta mới đến bên giường ngồi xuống, kéo Đông Dương đang nắm chặt tay thành quyền: "Hán ta tuy là quản lý toàn bộ Dịch Đình, nhưng người cũng không phải không có chỗ dựa vào, vì sao không nói cho ta biết?" Nhìn tình trạng ngày hôm nay xem ra không phải là lần đầu, lấy tính tình Đông Dương vì sao vẫn ần ần chịu đựng?

Nàng cúi đầu không nói lời nào, ta nắm chặt tay nàng, lòng co rút đau đớn, tiếp tục nói: "Nếu người không muốn nói thì thôi, ta sẽ an bài cho người ở bên ta, không cản trở về", dừng chút, ta lại nói tiếp: "Người yên tâm, hán sẽ không có kết quả gì tốt, nhiều năm ở trong cung, mặc dù ta không có năng lực bảo toàn chính mình, nhưng ít ra cũng có năng lực làm cho người ta sống không bằng chết."

Trên mu bàn tay bỗng nhiên có chút ấm nóng, Đông Dương lại khóc to lên. Ta vòng tay ôm lấy nàng, bả vai dần bị nàng khóc ướt đầm, mới nghe thấy nàng thì thào rất khẽ: "Là tự nó thì... muốn có chỗ đứng ở trong cung." Ta kinh ngạc đẩy nàng ra, nhìn chằm chằm vào mắt nàng: "Vì sao? Người theo ta lâu như vậy, có khi nào ta trách móc người nặng nề? Nếu nghĩ cái gì đều có thể nói cho ta biết, vì sao muốn tự mình tìm chỗ đứng?" Nàng cắn môi không nói, ngực ta càng trầm xuống: "Rốt cuộc là vì sao?"

Trong phòng rất lạnh, có lẽ là vì tuyết rơi, nước mắt thấm trên vai giấy lát trở nên lạnh lẽo.

Qua thật lâu nàng mới đáp: "Vị quận vương, nô tỳ không giống quận chúa sinh đã là dòng họ Võ gia, cũng không giống Uyển Nhi cô nương có tài hoa được bệ hạ sủng ái. Nhưng nô tỳ biết quận vương muốn cái gì, thậm chí cống hiến chút sức lực."

Ta không dám tin nhìn nàng. 'Quận vương' mà nàng nói đến chỉ có một, Lý Long Cơ. Đến tột cùng là bắt đầu từ khi nào, nàng có thể vì Lý Long Cơ hy sinh lớn như vậy? Trong đầu lướt nhanh qua, về mặt cả ngày vui cười, buồn bã, ần ần, khuyên bảo ta dụng tâm đối đãi Lý Long Cơ...

Ta đưa tay lau khô nước mắt nàng, từ nhỏ đến lớn nàng đều hầu cạnh Lý Long Cơ. Tuy là thân phận tỳ nữ, nhưng nàng cũng có tâm, có tình.

"Trong cung này không phải đơn giản người có một ý nghĩ trong đầu là có thể nhìn thấu đi tuột. Vừa rồi người cũng nói, ta từ khi sinh ra đã mang họ Võ, có thể xem như thân phận tôn quý. Nhưng người lại chưa thấy qua ta từng bao nhiêu lần quỳ xuống ở trước mặt Hoàng cô tổ mẫu cầu xin được sống". Ta cảm thấy ngực bị đè nén, im lặng một lúc mới lại nói: "Nếu người muốn, ta thả người về Lâm Tri vương phủ. Mặc dù hiện tại ta khó mở miệng trước mặt hân, nhưng hân không phải không hiểu phong tình, tâm tư của người hân có thể hiểu được."

Đông Dương rung rung nhìn ta, bỗng nhiên cười: "Quận chúa sai lầm rồi, Lâm Tri vương phủ mỹ nữ nhiều như mây, nô tỳ không muốn sống trong một cái viện nhỏ, suốt ngày chờ quận vương ngẫu nhiên nhớ tới, liếc mắt nhìn một cái. Nô tỳ muốn giúp ngài, giúp ngài lấy được thứ ngài ấy muốn." Ta nhìn nàng, tươi cười thế này mới là Đông Dương, mặc dù trời đông giá rét, sẽ luôn luôn có ánh mặt trời sưởi ấm.

Lúc trước đặt tên này cho nàng, có phải cũng thấy được tính tình thật sự của nàng hay không?

"Tên của người là Lý Long Cơ đặt?"

Trong mắt nàng toát lên ấm áp, gật đầu: "Vâng, là quận vương lần đầu gặp nô tỳ ban tên cho."

"Nghỉ cho khỏe đi", cuối cùng ta không ngồi được nữa, đứng lên: "Chuyện của người ta sẽ suy nghĩ cẩn thận, nhớ kỹ lời ta nói, không được làm bừa, nếu không mọi chuyện có khả năng hoàn toàn ngược lại." Ta nói xong, mỉm cười trấn an, vừa định rời đi, Đông Dương bỗng nhiên gọi ta một tiếng quận chúa, ta quay đầu nhìn nàng.

"Quận chúa cùng Thọ Xuân quận vương, có phải... có phải đúng như bọn cung nhân nói?" Mắt nàng lộ vẻ chờ đợi, như là đang đợi ta lắc đầu. Đối với lời đồn trong cung, Hạ Chi cũng sẽ ngẫu nhiên nói với ta một hai câu. Lời nói khó nghe không chịu nói, có lẽ đây đúng là nguyên nhân nàng bị bệnh, người khát khao trong lòng bị kẻ như ta cô phụ như thế, sẽ có bao nhiêu không cam lòng?

Ta quay đầu đi, không hề nhìn nàng: "Phải, mà cũng không phải. Ta và Thọ Xuân quận vương bắt đầu quá sớm, người biết rõ nội tình rất ít. Người nghe không thích hợp, ta cũng sẽ không nói. An tâm dưỡng bệnh."

Nói dứt lời, phía sau không còn âm thanh gì.

Sau đó ta mới bước ra ngoài, trận tuyết này đến quá nhanh, trong cung không ít người vẫn còn mặc áo mỏng mùa xuân, dùng áo choàng bọc qua loa thân mình. Ta đi một đường trở về, xa xa thấy Hạ Chi chạy tới, khom người nói: "Uyển Nhi cô nương đến đây, nói là bệ hạ truyền các hoàng tôn đến thưởng tuyết, truyền quận chúa đi theo hầu bạn bệ hạ."

Vào đến Phụng Thần phủ, hai tiểu nội thị hầu hai bên bước lên trước phủ tuyết. Ta không yên lòng nghĩ tới Đông Dương. Tính tình nàng quá mạnh mẽ, nếu ở lại trong cung sẽ có một ngày dẫn tới họa sát thân, nhưng là... Chuyện này rốt cuộc nên giải quyết như thế nào mới là tốt nhất?

"Tỷ tỷ", bỗng nhiên phía sau có ai gọi, ta quay đầu nhìn, đúng là Tiên Huệ. Nàng mặc xiêm y màu hồng cánh sen, áo choàng màu xanh cũng phủ đầy tuyết, đi tới trước mặt ta nói: "Tỷ tỷ, hôm nay ta vào cung đã nghĩ không chừng có thể nhìn thấy tỷ, không ngờ đúng như mong muốn." Nàng vừa nói vừa hưng phấn đi nhanh hai bước, giữ chặt tay ta.

Hai năm không gặp, dung mạo nàng càng trưởng thành hơn xưa, mặc dù khí chất thiên tư không bằng Khoa Nhi, nhưng cũng là xinh đẹp chói mắt. Hơn nữa hiếm có là, nàng cười lộ lên vẫn ngây thơ thuần khiết như trước, không có nửa phần tâm cơ.

Ta cười thân thiết nhéo mặt nàng: "Sắp làm mẫu thân rồi, không thể chạy như vậy." Nàng đỏ mặt, le lưỡi nói: "Ta còn cảm thấy mình rất nhỏ, đều là tại Duyên Cơ..." Nàng nói xong, mặt đã hồng đến bên tai, ta không khỏi bật cười: "Được rồi được rồi, ta đã biết."

Mới vào cung, nàng vẫn là tiểu cô nương suốt ngày quần quít lấy Lý Thành Khí, thậm chí còn lên hỏi ta có phải ca ca đẹp trai nhất hay không. Trong nháy mắt đã muốn làm mẫu thân, giấu lại cảm thấy thật thú vị. Ta thăm thò dài, thấp giọng nói: "Muội xem, ta bất quá mới hai mươi tuổi, nhưng thấy muội như vậy, cảm thấy bản thân thật giống như sắp bốn mươi tuổi."

Nàng cắn môi, cười ra tiếng, không hề để ý tới lời trêu chọc, nắm tay kéo ta vào điện.

Bởi vì tuyết rơi đột ngột, trong điện đặt thêm chậu than, khắp nơi đều là y hương tán ảnh, rất nóng nực.

Ta vừa bước vào, mọi người đang rôm rả bỗng dừng im bật, đồng loạt nhìn về chỗ ta. Ta có hơi ngạc nhiên, cảm thấy kỳ quái, bèn lướt mắt qua chỗ hoàng tộc Lý thị, nhìn đến Vương Hoàn và Nguyên Nguyệt, mới giật mình buồn cười. Hóa ra hôm nay không chỉ là hoàng tử hoàng tôn, Võ gia chư vương, còn có vương phi chính thất đều đã đến đây.

Tiên Huệ cũng nhìn thấy cảnh ấy, lại thấy Hoàng cô tổ mẫu chưa có ở đây, lập tức lạnh mặt: "Chư vị quận vương thân vương là bị tuyết lớn đông cứng hết ư, sao không có ai lên tiếng nói chuyện?" Nàng nay là con dâu Võ gia, lại là con gái ruột Thái tử, nói ra lời này tự nhiên tăng thêm xấu hổ. Trái lại Uyển Nhi che miệng cười, tiếp lời nói: "Tiểu quận chúa là đang mang thai à, mau ngồi xuống đi." Uyển Nhi nói xong lại cầm ly rượu kính Võ Tam Tư một ly. Võ Tam Tư lập tức cười lớn: "Bổn vương còn tưởng rằng chỉ có nữ tử trong phủ này là như thế, xem ra nữ tử trên thế gian đều như thế, đều như thế a."

Võ Tam Tư nói xong, một hơi uống hết rượu, mọi người trong điện cũng lần lượt cười hòa theo, đều tự dời mắt sang chỗ khác.

Ta siết tay Tiên Huệ, ý bảo nàng theo ta ngồi xuống, bắt đầu nói: "Nơi này không ít nhân vật lớn, sao lại lỗ mãng như vậy?" Tiên Huệ tức giận: "Bọn họ đều nhìn tỷ, đừng cho là ta không biết tại sao, còn không phải bởi vì Thành Khí ca ca chỉ lên gặp gỡ tỷ, nhưng không chịu cười tỷ."

Ta kinh ngạc nhìn nàng, rõ ràng là không chịu nổi hai chữ "lén gặp", nhưng vào miệng nàng lại khiến người khác buồn cười. Một câu này như liều thuốc, làm phai nhạt chuyện Đông Dương không ít, ta cười nói: "Muội là nghe ai nói?" Nàng hừ một tiếng: "Đương nhiên là đại ca và Duyên Cơ, bọn họ ngày ngày uống rượu, đôi lúc có nhắc tới việc này."

Ta lắc đầu cười, liếc nhìn Lý Thành Khí một cái.

Chàng cũng đang nhìn ta, trong mắt có vài phần lo lắng, đến khi ta nhìn đáp lại mới dịu đi đôi chút, thản nhiên cười cười.

Ta mỉm cười, thu hồi tầm mắt, quay lại Tiên Huệ: "Những người đó nói muội nghe cứ nghe cho vui, không cần nhớ kỹ trong lòng, biết không?" Nàng oán hận nhìn ta, có phần tức giận khó hiểu: "Năm ấy tỷ vì huynh ấy cam nguyện gả cho Long Cơ ca ca, đến nay cuối cùng có thể hồi cung, vì sao còn muốn chịu đựng? Ta nhìn huynh ấy nay thế thiếp thành đàn, hoàn toàn đã quên tình sâu ý nặng của tỷ tỷ rồi."

Ta bị nàng nói đến á khẩu không trả lời được, dở khóc dở cười: "Ta nhớ rõ năm đó muội thích nhất vị ca ca này." Tiên Huệ bực bội uống ngụm trà: "Ta thích nhất là tỷ tỷ." Ta nhất thời có chút xúc động, cảm thấy trong lòng ấm áp vui vẻ: "Được rồi, sẽ gả đi thôi, không cần vội vã nhất thời." Nàng trừng mắt lớn nhìn ta: "Ta đã có con, thế mà tỷ tỷ còn chưa gả."

Ta quyết định không tiếp tục tranh cãi với nàng, sự tình lung tung phức tạp trong đó tốt nhất nàng không cần biết rõ, nếu không sẽ không biết nàng có thể làm ra sự gì nữa.

Nghĩ vậy, bỗng nhiên nhớ tới lời nàng vừa rồi nhắc tới: "Đại ca muội và Võ Duyên Cơ cả ngày ở cùng nhau?" Tiên Huệ cười gật đầu: "Đại ca và Tam ca, Khóa Nhi tỷ tỷ thường ít gặp nhau, ngược lại quen thuộc với Võ Duyên Cơ hơn, bọn họ cả ngày châu đầu một chỗ, kể chuyện thú vị cho ta nghe."

Ta thấy nàng vui vẻ, trong lòng lại thấy không ổn.

Tâm cơ của Lý Trọng Tuấn và An Lạc chúa tuyệt đối không tầm thường, ít dính dáng tới bọn họ là chuyện tốt.

Lời Tiên Huệ thì thầm với ta nhiều năm trước ở núi Long Môn đột nhiên hiện lên trong đầu, ta thử thăm dò hỏi nàng: "Năm đó đại ca muội say rượu nói nhảm, có từng nhắc lại không?" Tiên Huệ sững sốt, nghĩ nghĩ mới nói: "Lần mà tỷ tỷ mắng ta dữ dội?" Ta gật đầu, có chút khản trương nhìn nàng. Tiên Huệ hơi do dự, mới nhỏ giọng nói: "Có nói, không chỉ là đại ca với Duyên Cơ, nay ngoài cung mọi người đều đồn đãi chuyện nhảm, nói Hoàng tổ mẫu sợ là muốn đem thiên hạ tặng cho họ Trương."

Ta chột cả kinh, chụp tay nàng rất mạnh, phồng phồng sắc mặt không tốt lắm, Tiên Huệ sợ tới mức mờ mịt, chỉ kinh ngạc nhìn ta, không dám nói nữa. Qua một hồi lâu, ta mới thở dài, nghiêm mặt nói: "Vi tính mạng của bọn muội, còn có đứa bé trong bụng muội, tìm cơ hội nhắc nhở hai người họ, loại tin đồn đó có thể dễ trăm ngàn dân chúng nói, nhưng thân là hoàng tộc, bọn họ tuyệt đối không thể nói nửa chữ."

Nàng mơ hồ nhìn ta, ta lại trầm giọng dặn lần nữa: "Có hiểu được không?"

Nàng mới gật đầu, nhẹ giọng lầm bầm: "Đã biết."

Ta vẫn có chút lo lắng, nhưng trừ bỏ cảnh báo, cái gì cũng làm không được. Chỉ hy vọng hai tên nam nhân kia có thể giữ mồm giữ miệng, chớ rước lấy họa sát thân.

Nghĩ vậy, lại nhìn thoáng qua Lý Thành Khí, chàng hình như nhận thấy sắc mặt ta thay đổi, trầm tĩnh nhìn ta, chỉ chần chừ trà trước mặt. Chàng nhắc tới, ta mới thấy hơi khát, nâng chung trà lên uống hơn phân nửa.

Nếu chàng biết muội muội này nói về chàng như thế nào, không biết sẽ có phản ứng gì.

Đoán chừng giống như ta, chỉ có thể cười khổ, coi như không có gì.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Chuyện nhảm lưu dài (2)

Yến tiệc quá nửa, mọi người đều có phần say sưa.

Hoàng cô tổ mẫu vẫn chưa xuất hiện, Phụng Thần phủ vốn có hạ chỉ, xóa bỏ hết quân thần chi lễ. Võ Tam Tư liên tục trò chuyện vui vẻ cùng Uyển Nhi, khiến tất cả mọi người đều trở nên thoải mái hơn hẳn. Ta ngồi tán gẫu câu được câu không, cuối cùng ngồi đến khi thất lưng hơi mỏi, thừa dịp không ai

để ý trốn ra ngoài điện.

Trên bậc thềm ngọc thạch có hơn mười nội thị đang quét tuyết, sợ Thánh Thượng đến đây giẫm phải tuyết, giáng tội chém đầu.

Một lão nội thị đang thấp giọng giáo huấn một tiểu nội thị khác, vừa xoay người đi, tiểu nội thị liền nhe răng trợn mắt huơ huơ nắm đấm. Ta bật cười ra tiếng, đúng là tính tình vẫn còn trẻ con, nhìn xem khiến tâm tình tốt hẳn lên.

Ta thừa dịp bốn bề vắng lặng, đơn giản đi xuống thềm đá, một đường vào thẳng Đào Viên.

Mấy ngày nay Uyển Nhi kể rằng hoa đào nở đẹp dễ như thế nào, ta vốn nghĩ khi nào rảnh rồi sẽ đi ngắm. Không ngờ hôm nay đã có cơ hội, hoa đào nở tràn ngập khu vườn, trên cành phủ một lớp tuyết trắng ba, ngoài ý muốn lại tăng thêm không ít cảnh sắc.

Trời tuyết lớn, trong vườn không ai.

Trên tuyết cũng không có dấu vết gì, bước dẫm bên trên, chỉ mới một lát giày đã ướt đầm.

"Nàng mà còn đi như thế, sợ là cả váy áo đều bị ướt." Phía sau bỗng nhiên có người nói chuyện, ta khẽ giật mình nhưng không quay đầu, chỉ kéo váy tiếp tục đi xuống: "Không sao, có chàng ở đây, mọi thứ ta đều không sợ." Đi được vài chục bước, ta mới nghĩ quay đầu nhìn xem Lý Thành Khí ở đâu, chợt thấy trên lưng căng thẳng, cả khung cảnh tuyết rơi đào nở đều rơi vào đôi mắt đen thẫm như tình kia.

Lý Thành Khí lấy áo choàng của chàng khoác kín người ta: "Ta bế nàng đi." Tim đập nhanh lợi hại, ta trầm mặc một hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: "Ồ chỗ này, chàng không sợ bị người khác thấy ư?" Lý Thành Khí không nói chuyện, đến khi đi vào một toà thạch đình mới thả ta xuống, giúp ta phủi hết tuyết rơi trên vai, ôn thanh nói: "Vừa rồi nhìn sắc mặt nàng không tốt lắm, có phải Tiên Huệ nói gì đó hay không?"

Nói gì đó? Những lời này làm ta nhớ lại màn tranh cãi khi nãy, chỉ cảm thấy buồn cười.

Sinh sinh từ từ cho tới nay, nếu còn so đo mấy lời nói xấu gièm pha này đó, thì thật sự là sống uổng phí.

Trong đầu ta chốc lát là Đông Dương, chốc lát lại là Tiên Huệ, không biết bắt đầu nói từ chỗ nào. Trái lại Lý Thành Khí không vội, khoe miệng nhếch cười, nhìn ta, nhìn tới khi ta đỏ mặt ngượng ngùng, mới thờ dãi: "Nói đi, nếu không biết nói từ đâu, vậy chậm rãi nói từng câu một." Ta ngẩng đầu, nghĩ nghĩ mới nói: "Quên đi, cả ngày chàng phải lo nghĩ nhiều thứ lắm, không cần để mấy việc này phiền nhiễu đến chàng."

Lý Thành Khí khẽ mỉm cười: "Hình như vừa rồi có người nói, có ta ở đây, mọi thứ đều không sợ." Ta cười chọc: "Ta chỉ không muốn mấy chuyện vặt vãnh này phiền đến chàng, còn chàng ngược lại muốn tự tìm phiền toái?" Chàng cũng cúi đầu nhìn ta: "Nếu không thể giải ưu cho nàng, sau này làm sao cười nàng làm vợ?"

Trái tim vừa mới bình tĩnh lại bắt đầu đập loạn lên, ta nghiêng đầu nhìn tuyết phủ Đào Viên, nghĩ nghĩ, quyết định nói ra: "Có hai việc, đều có quan hệ với ta và chàng. Chàng có biết... nay hai chúng ta thường xuyên gặp gỡ, cũng không kiêng dè người ngoài, trong ngoài cung đã có người thêm mắm dặm muối, nói lời khó nghe."

Ta cố gắng tìm từ có thể ôn hòa chút, nhưng nói ra vẫn thấy chói tai, không khỏi thầm cười khổ. Đúng là ta vẫn còn chú ý? Không biết là vì chuyện Đông Dương hôm nay, hay là vì mới vừa rồi thấy được Nguyên Nguyệt trong điện... Lý Thành Khí không lập tức trả lời, chỉ vòng tay ôm ta, qua hồi lâu, mới ôn nhu nói: "Vĩnh An, nàng nói như vậy, làm sao ta có thể an tâm rời khỏi Lạc Dương?"

Ta khó hiểu nhìn chàng: "Chàng phải rời khỏi Lạc Dương? Hoàng cô tổ mẫu đã hạ chỉ cho chàng về Trường An rồi ư?" Chàng lắc đầu: "Sau khi binh lính Đột Quyết đại bại vẫn luôn trốn sâu trong Mạc Bắc, nhưng từ đầu năm nay lại thường xuyên xuất binh quấy nhiễu U Yển, Hoàng cô tổ mẫu đã có ý muốn cho phụ vương nắm giữ ấn soái, thống lĩnh quân Yển Triệu Tản Lũng đánh lui địch."

Tương vương nắm giữ ấn soái, ai cũng hiểu đó chính là lý do thoái thác của triều đình với triều thần dân chúng.

Lý Thành Khí từng đã bại Đột Quyết, nay bọn chúng xâm phạm lần nữa, lại là phụ thân của chàng nắm giữ ấn soái, tất nhiên lãnh binh xuất chinh chỉ có thể là chàng.

Ta nhất thời tâm hoảng ý loạn: "Đã hạ chỉ?" Lý Thành Khí lắc đầu: "Còn chưa hạ chỉ, cũng chính là chuyện hai ngày nay." Ta theo bản năng níu chặt tay áo chàng, trước mắt nhớ lại bộ dáng khi chàng bị thương ở cánh tay, trong lòng hỗn loạn rối bời. Chàng thấy ta như thế, liền ôm ta chặt thêm: "Đừng nghĩ nhiều, trận chiến lần trước Đột Quyết đã đại thương nguyên khí, tạm thời không làm được gì đâu."

Ta lắc lắc đầu không trả lời, cố gắng làm cho bản thân tĩnh tâm.

Nhưng cảm giác bất an lo lắng vẫn càng lúc càng tăng, Lý Thành Khí bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Vĩnh An, ngẩng đầu nhìn ta."

Ta nghe theo lời, ngẩng đầu nhìn chàng.

"Ngày đó trên chiến trường, ta quả thực không có vương bận gì, chỉ thầm muốn thoả mãn khát vọng thời thiếu niên. Mà hôm nay đã hoàn toàn bất đồng, ta có nàng, cho nên nhất định sẽ bình an trở về." Khoảng cách quá gần, ánh mắt của Lý Thành Khí chuyên chú mà kiên định, giống như chỉ có mình ta. Ta chăm chú nhìn chàng, gật đầu rất chậm: "Được, ta chờ chàng trở về."

Ta biết ngày sau nhất định sẽ là máu nhuộm giang sơn, cho nên trước hết chàng phải có thể lực, tâm phúc binh sĩ của chính mình.

Những cái đó không ai có thể cho chàng, chỉ có chàng tự mình đi lấy trở về.

Có lẽ sở dĩ Thái Bình chịu kết liên minh với Lý Thành Khí là bởi vì biết năm đó trong trận chiến với Đột Quyết, chàng đã làm gì, giành được gì. Ta nhớ đến dáng vẻ cánh tay chàng quần vải trắng, đau lòng khó nhin: "Lúc trước tại sao chàng bị thương?" Không ngờ qua lâu như vậy ta mới có cơ hội hỏi câu này, càng không nghĩ tới là khi ta rút cuộc có thể mở miệng hỏi, chàng lại phải rời khỏi Lạc Dương, chinh chiến U Yên.

Chàng nhẹ nhàng đáp: "Tên võ tướng trước đó ra lệnh cho binh sĩ không trốn được thì đầu hàng, tới khi binh tướng giao vào tay ta sớm không còn sĩ khí. Ta thân là hoàng tôn Lý thị, nếu chưa tiến đã lùi, trận chiến này tất bại. Cho nên, nói là bị người Đột Quyết chém bị thương cánh tay, chi bằng nói là ta tự mình cố ý làm." Ta nghe mà kinh hồn táng đả: "Chàng cố ý tự chặt tay?"

Lý Thành Khí thần nhiên cười: "Đúng, chỉ có tướng soái liều mình mới có thể kích thích nhiệt huyết nam nhi." Tim ta đau đớn khôn nguôi, vuốt ve cánh tay từng bị thương của chàng: "Triều đình có chàng, may mắn vô cùng, Lý gia có chàng, may mắn dữ dội."

Mà ta lại có được may mắn này, có được thâm tình không đổi, hứa hẹn sinh tử cùng chàng.

Ta ôm thắt lưng Lý Thành Khí, ngẩng đầu lên nhìn.

Chàng dường như khó hiểu, cúi đầu quan sát ta. Thế này ta mới hít thở sâu, kiễng mũi chân, hôn nhẹ lên môi chàng: "Mặc kệ người ngoài nói như thế nào, chàng hiểu ta là được."

Lý Thành Khí nhìn ta thật lâu. Tuyết trắng muốt, hoa đào đỏ tươi, nhưng tất cả đều như tan chảy trong đôi mắt đen chăm chú đó...

Ngày ấy Hoàng cô tỏ mầu không hề tới, chỉ ban thưởng yến cho qua.

Uyển Nhi ngồi trong phòng ta, tay chân nàng rét lạnh như băng, không ngừng xoa xoa tay của ta. Cả một buổi tối, ta hơi ấm áp được chút, nàng liền lập tức sấp lại gần đây, làm ta lạnh phát run theo. Cuối cùng, ta đành phải dờ khóc dờ cười đứng dậy, khêu đèn đọc sách.

Nàng tựa vào bên người ta, thuận miệng nói: "Muội có biết vì sao hôm đó Hoàng cô tỏ mầu muội không xuất hiện không?" Ta lắc đầu, chuyện triều đình trong cung, nếu không có nàng và Lý Thành Khí ngẫu nhiên đề cập, ta căn bản không có cơ hội được biết. Nàng ngáp một cái, cười nói: "Ngày ấy tuyết rơi, Tể tướng Tô Vị Đạo dẫn bách quan chúc mừng, nhưng bị Thị ngự sử Vương Cầu Lễ ngăn lại, nói tháng ba tuyết rơi là tốt, tháng chạp sấm sét chẳng lẽ còn là điềm lành hiện ra? Còn chỉ vào Tô Vị Đạo nói hấn là tiểu nhân nịnh nọt, cười chết ta."

Ta ngạc nhiên nhìn nàng: "Cho nên Hoàng cô tỏ mầu lúc đầu nói muốn thưởng tuyết, sau đó tức giận nên không có tới?" Nàng ôm cánh tay ta, gật đầu nói: "Vốn là chuyện lớn vui mừng, nhưng lại bị cái tên cổ hủ Vương Cầu Lễ phá rối." Ta đồng ý, người nọ thật đúng là không biết chọn thời điểm nói chuyện.

Uyển Nhi lại thở dài: "Nói tiếp, chuyện xuất binh Đột Quyết, Thánh Thượng căn bản đã đủ phiền lòng, chúng ta đều mong bệ hạ thưởng tuyết, tâm tình có thể tốt lên, chuẩn bị sẵn sàng đánh một trận." Ta nghe nàng nhắc Đột Quyết xuất binh, nhớ tới Lý Thành Khí, trong lòng khổ sở không lên tiếng. Nàng đợi ta trả lời, hình như nhận thấy không đúng, ngẩng đầu lên nhìn ta: "Làm sao vậy?"

Ta thuận miệng ứng phó: "Không có gì." Nàng chớp chớp mắt, cười rộ lên: "Là vì lo lắng chuyện Tương vương nắm giữ ấn soái?" Ta thật sự không thể gạt được nàng, cũng không muốn giấu giếm, chậm rãi gật đầu. Uyển Nhi đưa hai tay ôm cánh tay ta, ngồi thẳng thân mình, dán miệng vào lỗ tai ta khẽ nói: "Nói cho ta biết, muội và hấn...có hay chưa..."

Ta hoảng sợ, suýt nữa đẩy nàng ra, cảm thấy bên tai dần nóng lên.

Nàng thấy ta không nói lời nào, phụt cười: "Phong lưu thiên hạ Lý Thành Khí thế mà có thể chịu đựng đến hôm nay?" Ta không thèm trả lời, bị nàng nói có chút chột dạ, tùy tay lật sách nhưng không đọc vào một chữ. Nàng lắc lắc ta, mới lại hỏi: "Hay là muội căn bản chưa nghĩ tới?"

Ta khó hiểu liếc nàng, nàng mỉm môi cười: "Được rồi, coi như ta không có hỏi những lời này. Ta nhìn hai người đi cho tới hôm nay, muội là loại người nào ta còn không biết sao? Không chừng sau này cho dù hấn phải chết, muội cũng sẽ không chút do dự theo cùng." Tim ta giật thót, không biết nên vì những lời này vui mừng hay là lo lắng: "Ta chỉ hy vọng chàng bình an."

Uyển Nhi thờ dãi nặng nề, không nói tiếp, ngược lại ghé vào vai ta, tiếp tục truy vấn: "Không nói sau này không vui, nói cho tỷ tỷ biết, vì sao bây giờ còn chưa có...?"

Ta á khẩu không trả lời được, yên lặng một hồi lâu, mới nói: "Không biết, có lẽ bản thân ta có vấn đề." Không phải là không có cơ hội, cũng không phải không có cảm tình, nhưng chàng dường như có thể nhìn ra tâm tư của ta, không hề cường cầu điều gì. Ta đang suy tư xuất thần, Uyển Nhi đã hươ hươ tay trước mặt: "Vĩnh An, thân là quý nữ hoàng tộc, muội có thể nào làm người như thế?"

Ta buồn cười liếc nhìn Uyển Nhi: "Vậy tỷ nói quý nữ hoàng tộc nên làm thế nào mới tốt?" Nàng nhếch khóe môi: "Trong cung này, từ Hoàng cô tỏ mầu muội, Thái Bình, cho tới phần đông cung tỳ, người nào mà không hết sức hưởng thụ hoan lạc?" Ta bị nàng làm ghen hờn, tuy đó là sự thật, nhưng cuối cùng vẫn có gì đó chắn ngang trong lòng, ta cũng không rõ bản thân đang do dự cái gì, trong cung này cũng có rất nhiều nữ nhân tái giá...

Uyển Nhi giật lấy quyển sách trên tay ta, nghiêm túc nói: "Vĩnh An, nói cho ta biết khúc mắc của muội ở nơi nào?" Cả người ta cảm thấy không được tự

nhien, khó hiểu vì sao nàng vẫn theo đuổi nói việc này. Nàng bỏ sách qua một bên, cầm tay ta: "Muội từ nhỏ đã vào cung, cũng không có mẫu thân bên người, nếu ta không hỏi muội sẽ không nói, không chừng cả đời này cũng không thể cởi bỏ khúc mắc của muội."

Huân hương nồng đượm, ta nhìn đôi mắt đẹp long lanh của của Uyển Nhi, cảm động dâng trào: "Ta thật không biết, có lẽ là vì Lý Long Cơ. Ta vốn mong rằng có thể đem những gì tốt nhất đều dành cho Lý Thành Khí, nhưng rốt cuộc ông trời trêu cợt." Uyển Nhi nhẹ nhõm thở phào, cười nói: "Quả thực như ta đoán, may là so với ta nghĩ đơn giản hơn. Ta nghĩ muội mang khúc mắc này, lại nghe lời đồn nhảm trong cung, mới thành ra như vậy."

Ta dứt khoát bước xuống, chạy tới thổi tắt đèn, lại lập tức chui vào chăn trùm kín người.

Uyển Nhi chạm phải bàn chân lạnh cóng của ta, dờ khóc dờ cười: "Ta hảo tâm khai sáng cho muội, thế mà còn bị muội đối xử như thế." Ta cười đến đắng ý: "Tỷ hại ta một đêm không ngủ, cuối cùng có thể đổi lại." Nàng nhận thua: "Được được, nói đến đâu rồi?" Ta buồn buồn nói: "Được rồi, thẳng thắn thành khẩn mà nói, đối với mấy lời đồn nhảm sau lưng ta thật sự không để ý lắm. Cả ngày đi trên mũi dao, ai mà còn quan tâm đến mấy lời gây tổn thương ấy nữa."

Nàng không hiểu yên tĩnh một lát, mới thở dài: "Muội nói như thế thì ta hoàn toàn an tâm. Muội nói xem, Lý Thành Khí tính ra vẫn là kẻ địch sau này của ta, mà tại sao ngay cả loại chuyện này của hắn mà ta cũng phải xen một chân vào? Tuyệt thẳng ba quả thực không phải là điềm lành gì..."

Tay chân ta lạnh như băng nhưng bị nàng nói, cả người nóng lên, dứt khoát giả bộ ngủ không thèm nhắc lại.

Lúc mơ mơ màng màng muốn ngủ, cảm giác nàng ôm nhẹ từ sau lưng ta, nhẹ giọng nói: "Có thể cởi bỏ khúc mắc của muội, có lẽ chỉ có mình hắn."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Năm tháng lặng yên (1)

Không lâu sau đó, quả thực đã có ý chỉ.

Hoàng cô tổ mẫu phong Trương vương làm An Bắc đại đô hộ kiêm Nguyên soái, chỉ đạo thiên binh, thống lĩnh vạn quân Yến Triệu Tần Lũng truy kích đại quân Đột Quyết.

Đêm đó ta ngủ rất sớm, nhưng luôn cảm giác bên người như có ai đang nhìn ta. Trằn trọc nửa mê nửa tỉnh hồi lâu mới miễn cưỡng mở mắt, mơ hồ thấy có bóng người đang ngồi rất gần.

Là Lý Thành Khí.

Ta giật mình, lập tức tỉnh táo bật dậy, bị dọa đến mức tim đập phát đau.

"Ta chỉ muốn nhìn nàng một chút trước khi đi", Lý Thành Khí cúi xuống, dùng môi chạm rất nhẹ lên mặt ta: "Rốt cuộc vẫn đánh thức nàng." Ta ngồi xuống, tay không tự chủ nắm chặt chăn gấm: "Sao trẻ như vậy còn vào cung?" Tuy rằng ta với Lý Thành Khí đã không còn trói buộc gì, nhưng chàng cũng không phải người lỗ mãng. Đêm khuya vào cung chỉ vì gặp ta, vậy nhất định là có việc gì quan trọng hơn.

Chẳng lẽ ? Ta không đợi Lý Thành Khí trả lời liền truy hỏi: "Có phải chàng sắp đi hay không?" Lý Thành Khí nhẹ gật đầu: "Sáng sớm ngày mai là đi, cho nên mới muốn đến thăm nàng." Ta nghe vào tai, cảm thấy hoảng hốt không đúng: "Vì sao nhanh như vậy? Không phải hôm nay mới hạ chỉ sao?" Chàng cười: "Thánh chỉ hôm nay vốn là nửa tháng trước đã định ra rồi, thời gian xuất quân còn cách mấy ngày. Nhưng đêm hôm qua U Yến truyền đến mật báo, Đột Quyết đã mở rộng quy mô xâm lấn, cho nên Hoàng tổ mẫu mới sửa lại ngày."

Mở rộng xâm lấn...

Chỉ cần bốn chữ ta đã hiểu sự tình không đơn giản như lời Lý Thành Khí. Nhất thời có rất nhiều điều muốn nói, nhưng nhìn thấy ánh mắt của chàng thì tất cả đều biến mất, chỉ còn từng trận bất an cuộn cuộn quét đến, lòng dạ rối bời.

Trong màn trướng chỉ có duy nhất một ngọn đèn, đem hai chiếc bóng mơ hồ lồng vào nhau, tuy hai mà một.

Qua thật lâu, ta mới gắt gao nắm lấy tay Lý Thành khí: "Đêm nay ở lại với ta, được không?", nói xong câu đó, không dờn tầm mắt khẩn trương nhìn chàng. Chàng xoay tay nắm tay ta, nhích lại gần nói: "Vĩnh An, tối nay ta vào cung không phải muốn làm gì đó, tin tưởng ta, về sau chúng ta nhất định sẽ bình an, cũng nhất định sẽ ở bên nhau."

Ta kiềm nén nước mắt, ra sức gật đầu.

Lý Thành Khí im lặng ôm ta một lúc mới buông tay, đỡ ta nằm xuống ngay ngắn: "Ngủ đi." Ta không dám buông tay chàng ra: "Ngày mai giờ nào đi?" Chàng chậm chậm vươn tay, vỗ về mặt ta, hạ giọng nói: "Lúc nàng tỉnh, ta đã đi rồi." Ta biết là chàng không muốn làm ta trắng đêm không ngủ, thức chờ đợi tới canh giờ kia. Nhưng chàng cũng sẽ hiểu được, mặc dù không biết, nhất định ta cũng cả đêm khó nhắm mắt.

Nhưng mà, vì quá rõ tính tình của nhau, ta chỉ có thể nhắm mắt lại, không nhắc lại nữa, để cho Lý Thành khi có thể quyết tâm rời đi.

Đến khi nghe được tiếng bước chân biến mất, ta mới mở mắt ra, nhìn màn trướng suy nghĩ xuất thần.

--

Nửa tháng sau, Uyển Nhi mới nói U Yên có tin thắng trận.

Nàng nằm ngửa trên giường, cười nhìn ta, trong ánh mắt rõ ràng đều là ý cười, lại không thèm nói cho ta biết nàng biết được gì. Ta bắt đầu dĩ nhiên nàng: "Thôi, ta cũng không chờ tỳ, nếu là tin thắng trận ta liền an tâm." Uyển Nhi a lên: "Tin thắng trận là khác, chẳng lẽ muội không muốn biết hân bị thương thế nào ư?"

Tim đập mạnh một nhịp, ta nuốt nửa làm rơi chén trà, nhìn nàng vẫn cười tủm tỉm như cũ, mới biết là bị nàng lừa. Uyển Nhi cười lắc đầu, lại lắc đầu, cuối cùng đứng dậy chỉnh lại quần áo: "Thôi, muội hãy nghe cho kỹ, mặc dù Đột Quyết biết là Tương vương nắm giữ ản soái, nhưng tự mình lãnh binh lại là trưởng tử của Tương vương, Thọ Xuân quận vương Lý Thành Khí, cho nên vương chưa đến mà địch đã lui. Nghe hay không, là vương chưa đến mà địch đã lui."

Ta tức cười nhìn nàng, nụ cười của Uyển Nhi ảm áp vui vẻ, ta cũng bị cảm động lây.

Nàng không đợi ta nói chuyện, lại tươi cười nói tiếp: "Vĩnh An, muội thật sự là có mắt nhìn tốt, lại còn may mắn nữa chứ, ngay cả ta cũng bắt đầu ganh tị muội rồi. Nam nhân như thế, đừng nói là từ lúc Hoàng cô tổ mẫu muội đăng cơ tới nay, xa hơn trước đó cũng không ai có thể sánh một nửa với hân. Người Đột Quyết trời sinh tính bạo ngược, nhưng vừa nghe thấy tên hân liền bị dọa sợ, lập tức lui binh. Đây không được xem là tin thắng trận lớn nhất từ trước tới nay sao?"

Hai tai ta dần nóng lên, nghe nàng nhấn mạnh từng chữ, trong lòng đều tràn ngập bóng dáng của Lý Thánh Khí.

Đêm nay, Hoàng cô tổ mẫu ở lại Phụng Thần phủ, Uyển Nhi cũng không cần theo hầu, liền thừa dịp hiếm khi được nhàn hạ đến chỗ ta cùng ăn bữa tối, ăn xong chỉ mới một canh giờ, còn nói muốn uống rượu. Ta gọi Hạ Chí Đông Dương chuẩn bị thêm đồ nhắm rượu, còn Uyển Nhi thì ngồi trên án thư của ta nghiền mực viết chữ, từng nét từng chữ đều có phong vận.

Nếu nói chữ Lý Thành Khí là khí khái lỗi lạc, thì chữ của Uyển Nhi chính là tao nhã đến cực điểm.

Ta đứng ở một bên xem, thở dài: "Lúc trước còn ở cạnh tỳ tỳ, thế mà ta không chịu chăm chỉ học bút pháp của tỳ, đúng là nhỏ tuổi không biết."

Nàng bật cười vui vẻ, buông bút trong tay, vừa muốn nói chuyện, Hạ Chí bỗng kéo váy chạy vụt vào. Ta hoảng sợ, đang muốn hỏi chuyện gì, Hạ Chí đã muốn phủ phủ một tiếng quỹ xuống dập đầu: "Quận chúa, Vĩnh Thái quận chúa sai người đến, nói là có việc liên quan đến mạng người muốn gặp quận chúa." Ta giật mình sợ run, lạnh cả người: "Mau bảo nàng tiến vào."

Hạ Chí vừa đứng dậy, Uyển Nhi bỗng nhiên lên tiếng: "Bảo nàng ta trở về, nói là quận chúa ngủ rồi." Ta nghe mà kinh hãi, liếc nhìn Uyển Nhi một cái: "Tỳ tỳ biết là chuyện gì?". Tính tình Uyển Nhi không thích quản mấy chuyện nhỏ nhặt tầm thường, quan hệ với Tiên Huệ cũng nhạt không thân, vì sao mới nghe thấy một câu như vậy lại lập tức có thể trả lời? Như là biết rõ nội tình.

Nàng thờ dài, vẫy tay cho lui Hạ Chí: "Hôm nay ta ở lại chỗ muội, là sợ muội nhúng tay vào việc này." Ta khó hiểu nhìn nàng, nàng vươn tay gặt gao giữ lấy cả hai cổ tay ta: "Hoàng cô tổ mẫu muội hạ mật chi, bắt Lý Trọng Nhuận, Võ Duyên Cơ cùng Tiên Huệ tự sát tạ tội." Giọng nói của nàng bình thản, nhưng lại như sấm sét nổ vang, chấn động đến mức ta không nói ra lời.

"Vì sao?", ta gặt gao nhìn Uyển Nhi chăm chăm: "Vì sao Hoàng cô tổ mẫu lại hạ ý chỉ như vậy? Vì sao tỳ nói trước chuyện xảy ra? Vì sao tỳ biết mà không ngăn cản? Vì sao? Nói cho ta biết, rốt cuộc là vì sao!" Nàng siết tay rất chặt, như là muốn đau đớn từ cổ tay truyền đến, làm ta hoàn toàn tỉnh táo lại. Nhưng ta làm sao có thể bình tĩnh?

Chẳng lẽ thật sự vì lời đồn vợ vẫn mà có thể khiến cho Hoàng cô tổ mẫu hạ chỉ lấy mạng cả ba tôn nhi của bà? Huống chi trong bụng Tiên Huệ còn có đứa nhỏ, đó là đứa nhỏ của Võ gia Lý gia, chảy dòng máu hoàng tộc, đồng thời cũng là máu mủ của Hoàng cô tổ mẫu... Ta hít một hơi sâu, để bản thân duy trì tỉnh táo, ta không thể loạn, phải làm gì đó, nhất định phải làm gì đó cứu Tiên Huệ.

"Vĩnh An, cái gì cũng không cần nghĩ, cái gì cũng không cần lo", Uyển Nhi cảnh báo cho ta: "Chuyện này phức tạp hơn so với muội tưởng tượng, muội lo không tới, cũng không thể lo." Ta cười khô: "Ta hiểu được, bất kì kẻ nào trong cung này chết cũng đều có tầng tầng nguyên nhân, đều cần rất nhiều người âm thầm thúc đẩy. Nói cho ta biết, là ai muốn mạng bọn họ?"

Uyển Nhi mím môi, dường như đang do dự.

Ta lắc đầu: "Quên đi, buông tay, hiện tại ta không cần biết rốt cuộc là ai ngoan độc như vậy, có thể làm ra đến tình cảnh thế này. Nhất định là huynh đệ tỳ muội bọn họ, nhất định là người Võ gia Lý gia", ta nhìn ánh mắt hoảng hốt của Uyển Nhi, dùng sức rút khỏi tay nàng: "Liên quan mạng người, thả ta ra đi cứu người trước."

Mặt Uyển Nhi trầm xuống lạnh lùng, nghiêm mặt nói: "Muội đi cứu như thế nào? Đi cầu Hoàng cô tổ mẫu muội? Nếu bà đã hạ mật chi như vậy, tuyệt đối không dung tha bất cứ kẻ nào nhiều lời nữa chứ. Đi cầu phụ vương muội? Hằng Bình vương vốn không quyền vô thế, bảo vệ mình còn được cứu người thì khó. Đi cầu Lý Thành Khí? Hân ở xa tận U Yên, sợ là Tiên Huệ đã hạ táng, hân còn chưa thu được mật tín. Đi cầu Thái Bình? Hay là..." Nàng

dừng một chút, mới khó lường liếc ta: "Đi cầu Lý Long Cơ?"

Ta bị nàng hỏi dồn dập á khẩu không trả lời được, nhưng một câu cuối cùng nhắc đến Lý Long Cơ rõ ràng lại mang theo chút đùa cợt. Ta biết Uyển Nhi không có khả năng lấy chuyện xưa của ta và Lý Long Cơ ra vui đùa, chẳng lẽ thật sự là có liên quan đến Lý Long Cơ? Ta không dám tin nhìn nàng: "Thật sự là Lý Long Cơ? Là Lý Long Cơ làm?"

Nàng trầm mặc, trên người ta thoát nóng thoát lạnh, cảm thấy trước mắt dần biến thành màu đen.

"Không phải hần", Uyển Nhi bỗng nhiên lên tiếng: "Việc này nhìn ngoài mặt là mấy tiểu bối kia không biết giữ mồm miệng, dám gièm pha Thiên Tử. Kì thực là do Hoàng cô tổ mẩu muối, hoặc là trực tiếp hơn, là hai huynh đệ Trương thị vì muốn chen ép phe Thái tử mà làm ra."

Huynh đệ Trương thị... Thì phải là Thái Bình công chúa bày mưu đặt kế? Hay là huynh đệ bọn họ thánh sùng đang thịnh, ôm mộng muốn làm 'Lợi dụng Thiên Tử để sai khiến chư hầu'?* Ta không rành nghĩ sâu hơn, truy vấn hỏi: "Lý Long Cơ đã làm gì? Hay là..." Trong đầu chợt hiện lên bóng dáng Lý Thành Khí, chẳng cùng Thái Bình có âm thầm lui tới, chẳng lẽ... Không, không có khả năng!

* Tìm hiểu thêm về điển tích này

"Mật chỉ là ta viết", Uyển Nhi thẳng thắn: "Lúc ấy trong điện còn có mấy tiểu bối Lý gia, trong đó có Lý Trọng Tuấn, Khoả Nhi và Lý Long Cơ, mấy người này đang lúc Thánh Thượng giận dữ, chủ động khấu thỉnh Hoàng cô tổ mẩu muối giáng tội, nghiêm trị không tha."

Ta không dám nói lời nào, chỉ nhìn thẳng vào mắt Uyển Nhi, cho đến khi nàng gật đầu rất nhẹ, mới cảm giác cả người mất hết sức lực, suýt nữa ngồi bệt xuống đất. Hai người kia tuy là huynh tỷ cùng cha, nhưng không lớn lên cùng Tiên Huệ, còn Lý Long Cơ... ngược lại Lý Long Cơ là quen biết Tiên Huệ từ nhỏ, Đại Minh cung đến Thái Sơ cung, cũng là thân thiết như huynh muội ruột!

Tuyệt vọng khôn cùng cơ hồ làm cho ta không hít thở nổi.

Ta bấu chặt móng tay lên cạnh bàn, bắt buộc bản thân trấn định, nhất định suy nghĩ kĩ, cuối cùng còn có thể làm gì.

Nhưng Uyển Nhi đều đã vạch rõ triệt để, người nắm giữ việc này chính là Hoàng cô tổ mẩu, Thái Bình công chúa, đây là hai nữ nhân tôn quý nhất của Đại Chu, muốn mạng kẻ nào, tương đương chặt đứt hoàn toàn đường sống của kẻ đó, ai cũng vô pháp ngăn cản. Lần trước nếu không có Thái Bình cúi đầu cầu xin bệ hạ, e là ta đã sớm trở thành một oan hồn trong cung...

Đúng rồi, nếu là chủ ý của Hoàng cô tổ mẩu, có thể khuyên phục bà chỉ có Thái Bình.

Nếu là chủ ý Thái Bình, vậy cũng chỉ có nàng mới có thể cứu bọn họ.

Ta không dám trì hoãn, xoay người chạy ra cửa, vừa muốn kêu Hạ Chí, lại bị Uyển Nhi giữ chặt: "Có phải muội muốn đi tìm Thái Bình hay không? Thái Bình là loại người nào? Nàng ta trong cung trong triều là người kiêu ngạo nhất, trừ phi muội có chỗ hữu dụng với nàng ta, nếu không nàng ta tuyệt đối không buồn nhìn muội một cái."

Ta thờ hồn hèn, muốn phát khóc: "Cho dù thế nào ta cũng phải đi thử một lần." Uyển Nhi lắc đầu: "Không được, muội không thể đi, muội không nghĩ cho muội, cũng phải nghĩ cho Lý Thành Khí. Lúc trước hần phải từ bỏ rất nhiều mới có thể khiến Thái Bình vào cung cầu tình cho muội. Nay hần ở xa U Yên, muội ở Lạc Dương nếu bị liên lụy vô tội, bắt hần làm sao bây giờ? Vạn nhất Thái Bình lấy muội làm con tin, muốn hần từ bỏ càng nhiều thứ, làm sao bây giờ?"

Nàng nói lời này không phải suy nghĩ vì Lý Thành Khí, mà là biết, Lý Thành Khí là uy hiếp lớn nhất đối với ta.

Ta cắn chặt môi, trong miệng bắt giác có vị tanh ngọt.

Uyển Nhi vòng tay ôm ta: "Còn kíp, tối nay chính là hạ mật chỉ, Vĩnh An, chưa phải đường cùng", lời của nàng mềm nhẹ ảm lòng, làm tan rã khủng hoảng trong lòng ta: "Hoàng cô tổ mẩu muối cho thời gian ba ngày, trong ngoài cung có người muốn mạng bọn họ, vậy khẳng định cũng có người muốn bảo trụ bọn họ. Muội yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp cứu Tiên Huệ, nhưng tối nay muội nhất định không thể đi ra, đêm nay tin đồn bị siết chặt, muội phải ngốc ở trong này."

Ta để mặc Uyển Nhi ôm, thần thờ nhìn ánh nến. Uyển Nhi không ngừng thì thào, rốt cuộc ta cũng không thể nghe thêm nữa chữ. Nhất niệm sinh tử*, ta vốn tưởng rằng mình đã nhìn quen, nhưng tối nay lại một lần nữa đến gần như vậy, gần đến mức vô lực thừa nhận. Ngày ấy trên điện mọi người cố ý làm ta khó xử, Tiên Huệ liền lạnh giọng trào phúng, nhiều năm như vậy nàng vẫn không hề thay đổi. Nếu hôm nay đổi lại là ta, nếu nàng có thể nhận được tin tức trước chắc chắn sẽ liêu lĩnh nhảy vào cung, liêu lĩnh đi cầu tình.

*Chỉ cần một ý nghĩ cũng đã liên quan đến sống chết.

Uyển Nhi kéo ta đến bên giường, một tác cũng không rời tay ta.

Thầm nghĩ muốn nhìn thấy chàng. Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên ta mong chàng mãnh liệt như thế, mong chàng có thể trở về giúp ta.

Muốn chàng nói cho ta biết nên làm thế nào mới có thể không liên lụy tới ai, làm thế nào mới có thể giữ lại Tiên Huệ...

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Năm tháng lặng yên (2)

Tuy nói có ba ngày đường sống, nhưng ta không thể ngồi chờ như thế, đợi đến cuối cùng vẫn là trở mắt nhìn Tiên Huệ bị mất mạng.

Ta bảo Hạ Chí gửi mật tin đến phủ đệ của Lý Thành Khí, tuy biết rõ trong ba ngày chàng sẽ không nhận được, nhưng luôn sẽ có một cơ hội... Đến khi thả bút, ta lại có chút do dự, cảm thấy có chỗ không ổn, nhưng vẫn nghĩ không ra.

Hạ Chí thấy ta do dự, khẽ gọi quận chúa, thế này ta mới quyết tâm gấp mảnh giấy lại, đưa cho nàng: "Đem này phong thư chuyển cho ca ca ngươi." Hạ Chí gật đầu, cẩn thận cất kỹ vào ngực rồi bước nhanh ra cửa. Ta ngồi thần người thật lâu, mới lại đứng lên phân phó Đông Dương chuẩn bị cao hoa quỳnh, theo ta về Hằng Bình vương phủ.

Đông Dương không biết được việc này, còn tưởng rằng ta thật sự trở về thăm phụ vương và di nương, rất vui mừng hỏi thêm vài câu, có muốn mang theo vài vốc Thánh Thượng ban cho luôn không. Ta không có tâm tư để ý mấy việc vặt này, chỉ gật đầu bảo nàng chuẩn bị nhanh chút. Trước mắt Uyển Nhi đang ở cùng Hoàng cô tổ mẫu, chỉ có lúc này ta mới có thể có cơ hội ra cung.

Trời vào lúc cuối hạ đầu thu, thời tiết khô nóng oi bức.

Ta xuống xe ngựa, không biết do đêm qua ngủ không ngon, cơ thể mệt mỏi, hay là do thời tiết, cả người đều đổ đầy mồ hôi. Đông Dương thấy ta nâng tay áo lau trán, vừa muốn nói gì thì bỗng nhiên cứng đờ, ta bị nàng làm giật mình, ngẩng đầu nhìn về cửa lớn, cuối cùng hiểu ra.

Lý Long Cơ đang bế Vĩnh Huệ, cười tủm tỉm nhìn ta.

Ta thấy ánh mắt hẩn lộ vẻ khiêu khích, trong đầu nhớ lại lời Uyển Nhi đêm qua, lồng ngực cảm thấy buồn bực khó thở, nhưng chỉ có thể áp chế xuống. Về mặt Lý Long Cơ chợt thay đổi, giao Vĩnh Huệ cho Lý Thanh bên cạnh, sai bước dài đi xuống bậc thang. Ta nâng tay ý bảo hẩn không cần tới gần, lại bị hẩn nắm lấy cổ tay: "Vĩnh An, làm sao vậy? Có cần truyền thái y hay không?"

Ta không có khí lực đẩy hẩn ra, chỉ lạnh lùng nhìn hẩn, đầu không nói nên lời.

Sắc mặt Lý Long Cơ nhất thời trở nên trắng bệch, cuối cùng nhin xuống, nhỏ nhẹ nói với ta: "Có gì vào cửa nói sau, được không?" Nơi đây là Hằng Bình vương phủ, ta cũng không muốn giằng co với hẩn trước cửa, bị kẻ khác nhìn thấy chê cười, miễn cưỡng nói: "Buông tay." Lý Long Cơ ngăn người nhìn ta, rồi mới từ từ buông tay, ta không nhìn hẩn nữa, lập tức bảo Đông Dương đỡ ta vào cửa.

Một đường đi dọc qua hành lang, các hạ nhân đều khom mình hành lễ, liên thanh gọi quận chúa, quận vương. Ta nghe tiếng bọn họ, biết là Lý Long Cơ vẫn đi theo phía sau. Ước chừng đi được một lát, mới cảm thấy dễ chịu hơn, ta nhẹ giọng nói với Đông Dương: "Hôm nay gặp được Lâm Tri quận vương ở chỗ này, ngươi có thể suy nghĩ cẩn thận, là theo ta, hay là đi cùng hẩn?"

Nàng ngần ra, mới nhẹ lắc đầu: "Nô tỳ không biết." Ta dừng lại, đưa mắt thấy Lý Long Cơ ở phía sau cũng đã dừng theo: "Đông Dương, đây là người khó xử ta, cũng là làm khó dễ chính người." Mắt nàng ngần ngừ nước, im lặng hồi lâu mới thấp giọng nói: "Nô tỳ hiểu được, nô tỳ là người của Lâm Tri quận vương, còn quận chúa cuối cùng sẽ có một ngày đi theo Thọ Xuân quận vương. Mặc dù ở lại chỗ này, cũng không được quận chúa tín nhiệm."

Ta sớm biết nàng không phải là vai thô không mịn, bằng không Lý Long Cơ cũng sẽ không chọn nàng và Hạ Chí đi theo ta. Nhưng vẫn không ngờ đến, nàng có thể thẳng thắn như thế, nói ra bản khoản của ta và Lý Thành Khí.

Xa xa Lý Long Cơ chỉ tùy ý đứng đó, tựa hồ cũng không nóng vội.

Nhưng nếu hẩn biết được tâm ý của Đông Dương, sẽ làm thế nào? Phản ứng ra sao? Ta lại đoán không ra.

Ta xoay người cầm tay Đông Dương: "Ngươi nói một chữ cũng không sai, mặc dù sau này ở lại bên cạnh ta, ta tuyệt đối không dám tin ngươi hoàn toàn, cũng sẽ không đối xử ngươi như tỳ muội tâm phúc. Còn nếu thả ngươi trở lại bên hẩn", ta lại nhìn thoáng qua Lý Long Cơ: "Ta lại không biết hẩn sẽ đối đãi ngươi như thế nào, cũng không biết có thể như ngươi mong muốn hay không." Nàng cúi đầu do dự, sau một lúc lâu mới nói: "Nô tỳ thậm muốn đời này đều đi theo Quận chúa."

Ta gật đầu: "Thay ta gọi quận vương lại đây, bảo ta muốn nói chuyện riêng với mấy câu." Đông Dương vâng lời, vội bước nhanh chạy tới truyền lời. Lúc này Lý Long Cơ mới một mình đi tới, lo lắng nhìn ta: "Ngực còn đau không? Sao bỗng nhiên có chứng bệnh này?"

Ta lắc đầu, ý bảo hẩn hãy nghe ta nói: "Hôm nay ta có việc muốn cầu ngươi, nhưng không phải cho chính ta". Trái lại Lý Long Cơ không ngoài ý muốn chút nào, cũng lắc đầu: "Việc này kết cục đã định, ai nấy đều không cứu được." Ta bình tĩnh nhìn hẩn: "Chỉ cần không có đầu ai rơi xuống đất, vốn không có kết cục đã định như ngươi vừa nói. Nhiều năm qua, hoàng tộc họ Lý các ngươi, có người nào nói chết là chết?"

Về mặt hẩn nhất thời khó lường, nhìn chằm chằm ta hồi lâu mới nói: "Vĩnh An, nàng chưa bao giờ nói chuyện với ta như vậy, thật giống như nàng và ta chưa từng có quan hệ, từng có..." Ta chặn lời hẩn: "Nếu không có Uyển Nhi chính miệng nói, ta sẽ không tin ngươi thật sự để mặc mọi thứ phát sinh,

thậm chí không tiếc nhúng một tay, đẩy Tiên Huệ rơi vào đường cùng !"

Nếu muốn giành lấy ngôi vị hoàng đế, quả thực không thể hai tay sạch sẽ.

Tuy vậy cũng không cần giết hết con cháu Lý gia Võ gia, làm quyết tuyệt như thế.

Lông mày Lý Long Cơ khẽ chau, lặp lại: "Là Uyển Nhi nói ?" Ta từ chối cho ý kiến, tiếp tục nói: "Lý Long Cơ, người hiểu tính tình của ta, sau này nếu thực sự hai ta ở hai bên đối lập, ta tuyệt đối sẽ không lợi dụng tình cảm của người dành cho ta mà áp chế người. Nhưng lần này, ta không phải vì bản thân cầu người, ta chỉ muốn người ngẫm lại người cũng xem như là muối muối người. Nàng không phải Hoàng cô tổ mẫu, cũng không phải Thái Bình công chúa, nàng bắt quả chỉ là một quận chúa Lý gia không có chí lớn, hàng ngày chỉ lo lằng lằng sao trở thành mẫu thân tốt", ta cố gắng kiềm nén cơn tức giận: "Nàng và người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau vui cười tức giận mừng người."

Hai mày hấn chau lại càng sâu, tức giận trong mắt dần hiện rõ.

Cuối cùng Lý Long Cơ không nói thêm nữa, quay đầu bước đi, ta căn bản vốn không có hy vọng gì với hắn, nên sẽ không gọi hắn lại. Ai ngờ vừa mới xoay người đi hai bước, cổ tay đã bị gắt gao giữ lại, kéo về phía sau, bị Lý Long Cơ đột ngột ôm vào lòng: "Vĩnh An, nàng làm tổn thương ta."

Tìm ta đập nhanh lợi hại, liều mạng tránh né cánh tay hắn, lại bị Lý Long Cơ ôm càng chặt: "Nàng từng cười với ta, từng nói với ta rằng nàng sẽ ở lại bên ta, nhưng rồi nàng vẫn đi. Vĩnh An, vì sao nàng đối xử với ta như vậy ? Vì sao nói không giữ lại ? Vì sao đến lúc ta muốn cùng nàng vui vẻ nói chuyện, nàng lại dùng lời lẽ tổn thương đuổi ta đi?"

Ta nhắm mắt, tâm trí hiện lên khuôn mặt Lý Thành Khí, còn có khuôn mặt Tiên Huệ cười nói kéo tay ta. Cuối cùng vẫn dè dặt thanh âm nói: "Ta là người của đại ca người, cuộc đời này đều là người của chàng." Lý Long Cơ siết chặt cánh tay: "Nàng là nữ nhân của ta, đây là sự thật cả đời không thay đổi!"

Một câu như một luồng sấm sét, dường như làm ta nghệt thờ.

"Lý Long Cơ", ta cắn chặt môi: "Đừng khiến mọi việc trở nên khó xử, buông ra." Lý Long Cơ trầm mặc không đáp, ta cũng không nói thêm nữa, thẳng đến lúc hắn hơi thả lỏng cánh tay, ta lập tức rút ra lui về phía sau nói: "Quận vương bớt giận, Vĩnh An cáo lui."

"Đứng lại!" Lý Long Cơ âm tình bất định nhìn ta: "Không phải nàng là người của đại ca sao? Nàng có biết huynh ấy có mật lệnh thân tín? Nàng cho là huynh ấy đối với nàng thật sự là tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn* sao?" Ta sững sốt, hắn lại nói tiếp: "Từ khi huynh ấy làm Vĩnh Bình quận vương đã bắt đầu gây dựng thế lực, năm đó vừa lên ngôi Thái tử liền vạch kế hoạch bức vua thoái vị, việc đó nàng biết không? Nàng tới cầu ta mà không nghĩ, đại ca có thể đưa nàng cái gì, huynh ấy chân chính cho nàng cái gì!"

*Biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết

Ta bị Lý Long Cơ hỏi từng câu, á khẩu không trả lời được, nhưng dường như nhận ra gì đó, trong đầu lộn xộn. Qua hồi lâu mới chợt nhớ tới rất nhiều năm trước, Lý Thành Khí từng nắm tay ta viết xuống một chữ. Trong đầu hiện ra chữ kia, còn có câu thơ mà chàng từ một chữ đó viết ra, có chút không tin: "Người nói là sự thật?"

Lý Thành Khí quả thực từng nói qua, lấy bút tích của ta, dùng một chữ này ta có thể điều khiển người của chàng. Nể quả thật như vậy... Lý Long Cơ lạnh lùng nhìn ta: "Ta đối với nàng luôn luôn tri vô bất ngôn, có từng lừa gạt nàng bao giờ?"

Hắn nói xong lời này liền phẩy tay áo bỏ đi, để lại ta một mình đứng ngơ ra đó .

Đông Dương thấy hắn đi xa, mới lập tức chạy tới: "Quận chúa có cần đi thăm Hằng Bình vương không ?" Ta mờ mịt gật đầu, lại lập tức lắc đầu: "Đi Thọ Xuân vương phủ." Nàng kinh ngạc nhìn ta: "Không đi vào?" Ta cười khò lắc đầu, vào cửa không thành an mà bỏ đi, đúng là bất hiểu, nhưng hôm nay liên quan tới mạng người không thể chậm trễ, chỉ đành phải lần sau hướng phụ vụ xin lỗi .

Tới Thọ Xuân vương phủ, Hà Phúc nghe nói là ta đến, vội ra phủ đón, trực tiếp dẫn ta vào thư phòng Lý Thành Khí. Dọc theo đường không hề nhìn thấy ai khác, ta thấp giọng hỏi Hà Phúc: "Vương phi... hay là nữ quyến khác trong phủ có ở đây? Có thuận tiện hay không ?" Hắn cười đáp lời: "Quận chúa không cần lo lắng, hơn phân nửa vương phủ đều là cấm nữ quyến đi lại, nếu quận vương không muốn gặp, không ai dám tự tiện cãi lời ."

Ta nghe lời này, trong lòng có chút cảm giác có lỗi, không trả lời.

Sau khi vào thư phòng ngồi xuống, Hà phúc mới cung kính hành lễ: "Vừa rồi ở cửa phủ sợ nhiều người nhòm ngó, thỉnh quận chúa trách tội." Ta không được tự nhiên cười cười: "Không cần hành đại lễ như thế, trước nên nói chuyện quan trọng hơn ." Hắn vội đứng dậy hỏi bầm: "Hạ Chí đã đưa thư cho tiểu nhân, tiểu nhân đã mau chóng đem thư này gửi đi, nhưng..." Hắn chần chừ, rốt cuộc nói ra sự thật: "Chỉ sợ lúc quận vương nhận được thư, đã là vô lực xoay chuyển ."

Điều Hà Phúc nói cũng là điều ta suy nghĩ đến, nhưng vẫn khiến lòng ta lạnh lẽo.

Năm đó mới gặp hắn là ở bờ Khúc Giang, khi đó hắn đã là tâm phúc của Lý Thành Khí, nay Thành Khí không ở đây, ta cũng chỉ có thể tới hỏi hắn. Ta không muốn trì hoãn, nói thẳng: "Hà Phúc, người có biết mật lệnh thân tín của quận vương?" Hắn hơi bất ngờ, vội gật đầu: "Tiểu nhân biết, nhưng chỉ biết là có mật lệnh, cụ thể là cái gì không rõ."

Ta trầm mặc, mới nói: "Không phải là vật, mà là một chữ, là chữ quận vương tự tay viết, đúng hay không?" Hà Phúc thật sự ngoài ý muốn, lập tức đáp:

"Đúng vậy." Ta đang cân nhắc có nên tiếp tục truy vấn hay không, hần cũng đã đoán ra ý định của ta, khom người nói: "Mặt lệnh này liên quan đến sự tình trọng đại, quận chúa là muốn sử dụng thế lực bên cạnh Thánh Thượng của quận vương?"

Ta không ngờ hần hỏi thẳng, lúng túng không biết trả lời thế nào.

Hà Phúc không đứng dậy, ngược lại rầm một tiếng quỳ xuống, ta bị hần làm giật mình, vội la lên: "Người biết quan hệ ta và quận vương, có chuyện cứ việc nói thẳng, không cần quỳ đáp lời như thế."

Bạn đang đọc truyện *Vinh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Năm tháng lặng yên (5)

Hà Phúc mới ngẩng đầu nhìn ta: "Điều tiểu nhân muốn nói, không phải là ý của quận vương, chỉ là lòng riêng của tiểu nhân." Ta nhìn về mặt hần nghiêm nghị, chỉ gật đầu: "Cứ nói đừng ngại." Hần vẫn do dự như cũ, đến lúc thấy ta gật đầu đồng ý, mới khẽ thở phào, nặng nề khấn đầu: "Tiểu nhân hiểu được quận chúa đối với quận vương mà nói, quan trọng hơn giang sơn, nhưng trước mắt chuyện này không chỉ ảnh hưởng đến nghiệp lớn của quận vương, mà còn liên quan đến tính mạng của mọi người trong vương phủ, thậm chí là sinh tử tồn vong của toàn bộ gia đình Tương vương."

Ta dõi theo hần: "Nếu ta muốn cứu Vinh Thái quận chúa..." Hần quả quyết tiếp lời: "E là sẽ phải xảy ra cung biến, Thái tử không còn giống lúc mới vào Lạc Dương, căn cơ chưa củng cố, hiện nay đã sâu không lường được", hần dừng một chút, mới nói: "Quan hệ giữa Uyển Nhi cô nương với Thái tử, quận chúa chắc chắn đã rõ ràng. Mà hiện tại Thái Bình công chúa cũng ần nhẫn hơn xa năm đó, thỉnh mong quận chúa cân nhắc."

Sinh tử tồn vong, bốn chữ quá nặng nề.

Chén trà trên tay hơi nóng, ta cố nén đau nhứt trong ngực, tay run run nâng chén trà lên nhấp một ngụm, cảm thấy đầu lưỡi như tê dại đi.

Đây là thư phòng của Lý Thành Khí, ta thậm chí có thể tưởng tượng ra hình dáng của chàng an vị sau án thư, ngẩng đầu nhìn ta.

Bất kể là người thiếu niên ôn hòa ấm áp lúc trước, hay là vị tướng soái đã trải qua bao giết chóc lạnh lùng, cũng đều là Lý Thành Khí, là người không màng sống chết bảo hộ ta trong đàn ngựa loạn. Nếu chàng ở đây, nhất định sẽ không nói những lời như hôm nay, chàng sẽ nói: Vinh An, việc này nặng chỉ cần an tâm, còn lại giao cho ta.

Nhưng sau lưng chàng rốt cuộc phải làm bao nhiêu, phải thỏa hiệp bao nhiêu, chưa từng có ai nhắc tới.

Những lời của Hà Phúc cũng không phải hoàn toàn ngăn cản, chỉ là nêu rõ lợi hại trong đó, đến cuối cùng để lại cho ta hai chữ 'cân nhắc'.

Nhiều năm qua đã chứng kiến rất nhiều, ta làm sao không hiểu?

Ta và hần cứ như vậy trầm mặc thật lâu, Hà Phúc vẫn quỳ đó không ngẩng đầu. Đến khi chén trà đã nguội lạnh, ta mới chậm chậm đứng dậy nói: "Người nói rất đúng." Nói xong, đưa mắt nhìn chiếc ghế không có một bóng người, bước nhanh ra thư phòng.

Trở lại trong cung, ta đuổi hết mọi người ra ngoài, ngồi bàn thần sau án thư.

Trên người lúc nóng lúc lạnh, không muốn động dậy một chút nào.

Nửa năm trước ta còn đông dục nhìn thẳng Lý Long Cơ, nói với hần, nếu thực sự có một ngày phải lựa chọn giữa người chí thân và Uyển Nhi, ta cuối cùng chỉ có thể hi sinh Uyển Nhi. Đến cuối cùng không ngờ lại rơi vào Tiên Huệ, là Tiên Huệ không hề có tâm cơ mưu tính gì.

Từ Đại Minh cung đến Thái Sơ cung, từ hồ Thái Dịch đến núi Long Môn, nàng đều từng lôi kéo tay ta, vui cười tức giận cãi nhau.

Nàng hộ ta kính ta, tin ta yêu ta, nhưng cuối cùng cái gì ta cũng làm không được, cái gì cũng không dám làm.

Ta cảm thấy hai mắt cay xè, dần dần nằm úp sấp trên bàn. Mơ mơ màng màng không biết qua bao lâu, mới cảm giác trên vai bị ai đó vỗ, khi ngẩng đầu nhìn, Lý Long Cơ đang đứng cạnh án thư, không chớp mắt chăm chú nhìn ta.

"Đã khuya, người tôi làm cái gì?" Nói hết lời mới thấy cổ họng đau rát như bị lửa đốt. Hần chậm rãi ngồi xuống, trong mắt lộ vẻ đau lòng: "Vinh An, Đông Dương nói nàng bữa trưa bữa tối đều chưa dùng qua." Ta trầm mặc không đáp, hần lại nói: "Chuyện này so với nàng nghĩ phức tạp hơn nhiều, nàng cho là Hoàng tổ mẫu đoán không ra nghĩ không rõ? Nếu bà không quyết tâm xuống tay, không ai có khả năng tổn hại được tôn nhi ruột của bà."

Ta lắc lắc đầu: "Người đi đi." Từ tối hôm qua đến bây giờ ta đã nghe rất nhiều lợi ích vướng mắc. Hần lặp lại câu này chỉ là càng xát muối thêm lên vết thương, đau đến tâm phẫn.

Hần vươn tay muốn kéo ta, ta tránh đi trước nói: "Quận vương thỉnh tự trọng."

Bởi vì quay lưng với ánh đèn, hai mắt hắn càng trở nên âm trầm, ta né tầm mắt của hắn, không nói gì thêm.

Lý Long Cơ vẫn không nhúc nhích ngồi cạnh ta, ta cũng chỉ có thể ngồi như vậy, không muốn tiếp tục chất vấn việc hắn từng nói 'Nghiêm trị không tha'. Giờ phút này, việc ta và hắn làm cũng không có gì khác biệt. Một người là thuận theo ý muốn của Hoàng cô tổ mẫu, một người là từ bỏ cơ hội cứu người.

Đến cuối cùng, chẳng qua là vì tự bảo vệ mình mà thôi.

Qua thật lâu, hắn mới nhẹ giọng nói: "Ta mang nạng đi gặp muội ấy lần cuối." Ta không dám tin quay đầu, lặp lại: "Người dẫn ta đi?" Hắn gật đầu: "Đêm khuya ta vào cung là vì dẫn nạng đi gặp Tiên Huệ."

Một câu này càng khuấy đảo tinh thần vốn hỗn loạn của ta, ta cố áp chế bản thân tỉnh táo lại, muốn suy nghĩ kỹ lưỡng tốt xấu trong đó, nhưng cuối cùng mong muốn được gặp Tiên Huệ vượt lên hết thảy, rốt cuộc gật đầu nói: "Đa tạ người."

Lý Long Cơ tựa hồ đang cười, nụ cười mang theo vài phần khổ sở: "Ta lãnh huyết lãnh tình, vô tâm vô phế, mà còn có thể nhận được một chữ 'tạ' của nạng, cuộc đời này xem như không uổng" Ta lặng lẽ nhìn hắn: "Ân tình này, sau này ta sẽ trả." Hắn lại cười, chống tay đứng lên: "Đi thôi."

Sau những lời này, Lý Long Cơ không nói nhiều với ta nữa. Đến lúc lên xe ngựa, mới nói khẽ với người bên ngoài một hai câu, cả một đường đều trầm mặc. Đến cửa sau phủ Tiên Huệ, hắn mới bảo ta lấy mũ trùm đầu che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, ta nghe lời đội mũ vào, lúc ngừng đầu lên mới phát hiện hắn vẫn nhìn ta chăm chú như cũ.

"Quên gì à?" Ta vén mũ trùm đầu nhìn Lý Long Cơ. Hắn lắc đầu: "Nhớ tới lúc còn nhỏ, ở Quốc Tử Giám nạng cũng mặc trang phục như thế. Chớp mắt đã rất nhiều năm." Lòng ta khẽ nhói, kéo mũ xuống hoàn toàn che hai mắt.

Dù có không nổi, cũng phải đoạn tuyệt, cũng phải tổn thương.

Giữa huynh đệ bọn họ còn có một ngôi vị hoàng đế, nhiều đó thời cũng đủ để họ đối đầu nhau trong binh đao khói lửa, ta không muốn trở thành nguyên nhân của một mối hận thù khác.

Từ sau khi Tiên Huệ giả đi, đây là lần đầu tiên ta bước vào phủ trạch của nạng.

Ta không đành lòng ngắm nhìn quang cảnh gấm hoa rực rỡ nước chảy róc rách ở đây, chỉ cúi đầu theo sát sau Lý Long Cơ, theo người dẫn đường cầm đèn lồng phía trước, đi vào một sân viện bị khoá.

Người gác cửa thấy Lý Long Cơ lập tức khom mình hành lễ, thấp giọng gọi quận vương, hắn chỉ ra lệnh mở khoá, nghiêng đầu nói với ta: "Đi nhanh về nhanh, ta chờ nạng bên ngoài." Ta nhìn thần sắc hắn, biết hắn không muốn vào, liền gật đầu bước vào trong.

Trong viện cực kì im lặng, cơ hồ không có tiếng động đi lại.

Ta đứng trước cửa phòng, do dự thật lâu, mới nhẹ đẩy ra. Không có ánh đèn ánh lửa, ánh trăng bàng bạc chiếu rọi một nửa căn phòng, nửa còn lại hoàn toàn tối đen. Ta nhìn thoáng qua đồ vật lộn xộn quăng ngã khắp nơi, cảm thấy sợ hãi, sợ đi vào chỉ còn thấy một thi thể lạnh lẽo, qua thật lâu mới lên tiếng khẽ gọi Tiên Huệ.

"Tỷ tỷ?" Giọng của Tiên Huệ từ trong phòng truyền ra, ta đáp lại, mới có chút khí lực đi vào. Nạng hình như đứng lên tìm kiếm gì đó, bỗng nhiên dừng lại: "Quên đi, không cho tỷ thấy bộ dáng ta hiện tại, dưới đất rất loạn, tỷ đi chậm một chút." Tiếng nói đều rất rõ ràng, nhưng nghe ra cảm giác mệt mỏi vô lực.

Hai mắt dần thích ứng bóng tối, ta mới nhìn thấy Tiên Huệ nghiêng người dựa vào bên giường, tựa hồ đang mỉm cười. Trong góc tối âm u, ta cảm thấy như nạng đã thật sự đi rồi, phảng phất như đứng bên Hoàng tuyền nhìn ta. Tim đập ngày càng chậm, nhưng dưới chân không hề ngừng bước, tới khi đi đến bên người nạng ngồi xuống, cầm tay nạng, mới giật mình thấy trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

"Hoàng tổ mẫu đã hạ thánh chỉ như vậy, cũng chỉ có mình tỷ tỷ dám đến gặp ta lần cuối cùng", nạng cũng cầm tay ta, bàn tay lạnh cứng. Cổ họng ta đắng chát, chớp mắt lệ đã trào ra: "Muội gọi ta tỷ tỷ hơn mười năm, ta lại chỉ có thể làm được như thế..." Lời nói nghẹn trong cổ họng, dù có bao nhiêu áy náy cũng đành nuốt trở về.

Cả đời này nạng luôn cười, chỉ hận một mình Hoàng cô tổ mẫu, dù sao vẫn tốt hơn là bị tất cả người thân phản bội.

"Như vậy là đủ rồi, từ lúc hạ chỉ tới nay, cuối cùng cũng có người đến thăm ta", nạng cúi đầu: "Mấy năm qua ta sống rất như ý. Phụ vương mẫu phi trở về Thái Sơ cung, huynh tỷ ruột có thể bầu bạn cùng một chỗ. Tuy rằng ngộ nghịch bị Hoàng tổ mẫu ép buộc từ bỏ Trương Cửu Linh, nhưng kết quả lại được một mối nhân duyên tốt khác. Năm ấy khi giả đi, ta khóc như muốn mất mạng, phu quân chân tay luống cuống đỏ cả đêm, cho đến hôm nay cũng không rõ vì sao ta lại khóc thảm thiết như vậy, ngấm lại thật là khổ". Tiên Huệ nhẹ vỗ về cái bụng nhỏ ra, nhỏ giọng cười: "Tỷ tỷ cho tới bây giờ đều nói đúng, lời cảnh báo trên núi Long Môn năm kia quả thật ứng nghiệm, chỉ tiếc đứa bé này."

Nạng nói đứt quãng, ta nghe từng chữ như giằng xé tâm can.

Qua hồi lâu, ta mới nắm chặt tay nạng, muốn hỏi nạng có tâm nguyện gì. Lời nói đến bên miệng mới phát hiện buồn cười, cuộc đời một nữ nhân quan trọng nhất là phu quân và đứa con, nhưng vì một đạo chỉ đều bị ban chết theo nạng, còn có cái gì? Nạng còn có thể vướng bận cái gì?

Nàng nhắm mắt lại, chậm rãi ôm lấy thắt lưng ta.

Người Tiên Huệ rất gầy, cứ như vậy rúc vào lòng ta. Bắt đầu từ âm thanh nức nở rất nhỏ, đến cuối cùng gần như là tiếng khóc tê tâm phế liệt, len lỏi đến từng góc ngách trong căn phòng, tới khi nàng không thở nổi, mới nói: "Nói dùm ta với Thành Khí ca ca... Ta sẽ ở âm phủ chờ, chờ huynh ấy đi lên ngôi hoàng đế, chỉ có huynh ấy mới có thể làm cho Lý gia thật sự được thái bình chân chính."

"Được", hai mắt ta sớm đã ướt nhoè, cắn chặt môi không cho mình khóc thành tiếng, chỉ ôm chặt Tiên Huệ, thì thào nói: "Ta sẽ giúp chàng, giúp chàng hoàn thành tâm nguyện của muội."

Bên ngoài hình như có người gọi tên ta, nhưng Tiên Huệ nàng như cũ ôm ta không chịu buông tay, ta cũng cứ để mặc nàng ôm. Tiếng gọi Vĩnh An không dứt kia giống như từng nhát dao, rứt gân cắt thịt.

Vĩnh An Vĩnh An, rốt cuộc cái tên này có thể bảo vệ ai bình an?

Thành Khí, Thịnh Thế Vĩnh An của chàng, đến tột cùng phải chờ tới khi nào...

Đại Túc nguyên niên, Thiệu vương Lý Trọng Nhuận, Vĩnh Thái quận chúa, phu quân quận chúa Võ Duyên Cơ bí mật tập gièm pha nhị Trương, Trương Dịch Chi biết đã tổ cáo ngự tiền. Thánh Thượng giận dữ, ngày ba tháng chín, ra lệnh ép ba người tự sát tạ tội.

Từ sau hôm ấy, ta không hề bước ra cửa, vẫn theo thói quen hàng ngày dùng bữa viết chữ, đọc sách qua ngày, nghỉ ngơi đúng giờ không sai chút nào. Hơn mười ngày sau, tin tức này mới từ trong cung truyền ra, không ai dám bàn không ai dám nói.

Hôm nay dùng xong ngọc thiện, ta ngồi trên giường, tùy tay cầm lấy quyển sách đọc dở hôm qua, chợt nghe ngoài cửa có tiếng thỉnh an. Theo bản năng ngẩng đầu, Lý Thành Khí đang sải bước về phía ta, trong ánh mắt mang theo vạn phần đau lòng. Ta nhìn chàng suy nghĩ xuất thần, không nói lời nào, đến khi bị chàng ôm vào trong ngực mới nghe thấy tiếng tim đập chính mình, mỗi một nhịp đều phát đau.

Ta nghe tiếng tim chàng cũng đang đập vội giống ta, qua thật lâu mới nhẹ giọng hỏi: "Mệt sao?" Lý Thành Khí ôm ta, thấp giọng nói: "Vĩnh An, đừng nói, nàng đừng nói gì cả, để ta ôm nàng một cái." Ta dạ, để mặc chàng ôm ta đến bên giường, rúc vào trong lòng chàng, bắt đầu khóc không ngừng, gần như thấm ướt hết vạt áo, mới nghẹn ngào nói: "Tiên Huệ nói, muội ấy sẽ chờ chàng, chờ Thịnh Thế Vĩnh An của chàng."

"Ta nghe được," Lý Thành Khí vỗ về lưng ta, ôn nhu dỗ dành: "Ngủ một lúc đi, ta sẽ ở cùng nàng."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Mặt mày như trước

Đại Túc nguyên niên, Hoàng cô tổ mẫu di giá về phía Tây, hai mươi hai ngày sau tới Trường An, đại xá thiên hạ, đổi niên hiệu thành Trường An.

Trường An, thiên hạ ổn định, hoà bình dài lâu.

Ngày đó khi dời nhà đến Lạc Dương, lão tiên sinh ở Quốc Tử Giám từng nhắc tới câu nói của Lý Thành Khí. Thế sự biến đổi, nay lại về Trường An, chẳng lẽ Hoàng cô tổ mẫu thật sự hạ quyết tâm để lại thiên hạ cho Lý gia?

Sáng hôm nay trời có chút âm u, đến giờ ngọc thiện thì tuyết bắt đầu rơi. Khi ta vào trong điện, mọi người đang đứng lúc ồn ào náo nhiệt. Một tiểu nội thị cúi người giúp ta lau tuyết dính trên giày, ta nghiêng đầu nhìn xem vị trí Lý Thành Khí ngồi. Chàng vừa nói chuyện xong với Thái Bình, như có cảm giác, quay đầu nhìn ta, hơi hơi mỉm cười.

Thái Bình thấp giọng nói gì đó, Lý Thành Khí nhìn ta, gật đầu trả lời, chọc Thái Bình che miệng cười khẽ.

Mặc dù ta nghe không rõ bọn họ nói gì, nhưng cũng đoán được có liên quan đến ta, vội quay đầu tránh đi, bước vào trong thỉnh an. Trương Dịch Chi ngồi kể chuyện cười cạnh Hoàng cô tổ mẫu, nhìn thấy ta lập tức kêu một tiếng tiểu quận chúa. Hoàng cô tổ mẫu thấy thế mới cười hỏi: "Vĩnh An, nghe nói người sau khi trở về vẫn bị bệnh, chưa quen với khí hậu ở Trường An sao?"

Ta cười lắc đầu: "Vĩnh An từ nhỏ ở bên Hoàng cô tổ mẫu, mỗi khi vào đông đều phải bệnh nặng một hồi, sớm thành thói quen." Hoàng cô tổ mẫu chỉ gật đầu, ý bảo ta ngồi xuống.

Ta vội vàng nhìn lướt qua bốn phía, chỉ còn trống duy nhất chỗ Tiên Huệ hay ngồi. Bất giác đáy lòng lạnh lẽo, nhưng vẫn bước nhanh đi qua, cười ngồi xuống. Vừa nâng chén trà lên, chợt nghe Hoàng cô tổ mẫu gọi ta, lại vội vàng thả chén đứng dậy.

"Nhắc đến người bị bệnh, Thái Bình và Thành Khí vừa rồi có xin thăm trợ giúp cho bệnh xá ở chùa", Hoàng cô tỏ mầu mỉm cười, nghiêng người dựa vào tháp nhìn ta: "Người thấy thế nào?"

Sau khi Lý Đường khai quốc, có Hồng Phướng thiền sư ở chùa Long Hoa xây dựng bệnh xá, quanh năm đi hoá duyên để thu lưu giúp đỡ dân chúng bị bệnh tật. Trải qua nhiều triều đại dần có chút quy mô, nhưng cuối cùng lực bạc. Nếu triều đình có thể trợ giúp tất nhiên là tốt, nhưng Hoàng cô tỏ mầu có tình chỉ ra Lý Thành Khí, lại mang ý tứ khác...

Ta ngắm nghĩ một lúc, mới cười trả lời: "Vĩnh An từ nhỏ thân mình không tốt, cho nên hiểu được cảm giác bệnh lâu ngày là thế nào. Cũng may có phúc khí sinh ở Võ gia, sống trong cung có ngự y chăm sóc, xem như giảm không ít đau khổ. Còn bá tánh ở dân gian cực khổ lại không được thuốc thang chữa trị, dù có mấy chùa miếu tăng nhân thu lưu cung dưỡng, nhưng phần lớn đều còn lưu lạc bên ngoài không thể trị liệu". Ta quét mắt nhìn Thái Bình, nói tiếp: "Công chúa tâm địa từ bi, Hoàng cô tỏ mầu cũng tin phật, nếu thật có thể giúp đỡ goá phụ cô nhi, kính lão dưỡng bệnh, đó là việc mừng lớn cho thiên hạ."

Tiếng nhạc sau bình phong vang lên diu dặt, lượn lờ không ngừng.

Hoàng cô tỏ mầu cười không đáp, ngược lại Trương Xương Tông thấp giọng nói: "Bệ hạ, quận chúa nói rất đúng, thần cũng cảm thấy những người đó vô cùng đáng thương." Ta rũ mắt xuống, nhắm lại những câu vừa rồi của mình, cảm thấy không hề có điểm nào sai sót hay thiên vị.

Qua một lát, Hoàng cô tỏ mầu mới mỉm cười: "Được, vậy hôm nay hạ chỉ, cho người kiểm tra chùa chẩn bệnh xá các nơi, phát chẩn cho người nghèo, goá phụ cô nhi, kính lão dưỡng bệnh", bà nhìn về Lý Thành Khí: "Thành Khí, việc này ngươi lo liệu." Lý Thành Khí đứng dậy lĩnh chỉ: "Thành Khí tuân chỉ."

Tiệc tàn, bệ hạ giữ lại mỗi Thái Bình.

Ta đi ra cửa điện, cả Đại Minh cung đã trắng xoá, trên tượng đá ngoài cửa đã phủ một lớp tuyết thật dày. Ta đang nghĩ tới nên đến chỗ Uyển Nhi một lúc hay là một mình quay về, phía sau đã có người tới gần: "Phải đi về sao?" Ta quay đầu nhìn, mới phát giác bên ngoài còn sót lại hai chúng ta: "Chàng thì sao? Muốn xuất cung ư?"

Dường như tâm tình Lý Thành Khí vô cùng tốt, hơi hơi mỉm cười nói: "Hôm nay không có chuyện gì quan trọng, ở cùng nàng nhiều thêm một chút." Thấy chàng như thế, trong lòng ta cũng ấm áp vài phần, khẽ gật đầu nói: "Đến hồ Thái Dịch đi, hôm nay tuyết lớn, nơi đó hẳn không có ai đi lại." Lý Thành Khí bảo được, liền phân phó Hà Phúc đi trước, chủ yếu là đi chuẩn bị trà nóng điểm tâm.

Ta nghe vậy, bỗng nhiên nhớ tới rất nhiều năm trước.

Khi đó Tiên Huệ cố tình gây rối, ta và Lý Thành Khí cũng từng cùng nhau đi qua Thái Dịch trì, lúc ấy mưa rào vừa ngưng, lúc này tuyết lớn bay tán loạn.

Nghĩ đến đây, bèn trộm nhìn Lý Thành Khí một cái, vừa vận chạm ngay ánh mắt tràn đầy ý cười của chàng, như là đang nói chàng cũng nhớ lại chuyện cũ giống ta. Chớp mắt như trở lại buổi tối nhiều năm trước, trong lòng hơi ngưng ngừng, đến khi đi được rất xa, ta mới thở dài: "Lần đó ta đối đến buồn rầu, nhưng vẫn muốn ngắm cảnh cùng chàng, còn nói về cảnh sắc ở Khúc Giang."

Chỗ này cách xa đại điện, quả thật như ta liệu trước, bởi vì tuyết lớn, hồ Thái Dịch rất thanh tịnh.

Ngoài trừ vài tâm phúc đi theo xa xa, nội thị cung tỳ, còn lại không có người khác.

Lý Thành Khí dừng lại, nhẹ nắm tay ta: "Vĩnh An, tính ra ta mắc nợ nàng rất nhiều." Ta không ngờ chàng dừng lại chỉ để nói lời này, trừng mắt liếc nhìn chàng, cố ý lạnh mặt nói: "Đúng vậy, chàng nợ ta rất nhiều." Lý Thành Khí vốn đang áy náy, lại bị ta trừng mắt, không kìm được cười lớn: "Phải, bổn vương nghĩ rằng muốn trả hết, e là cả đời này cũng không đủ."

Ta cảm giác mặt mình nóng bừng lên, vội lảng tránh, ngẩng đầu nhìn tuyết phủ trên cành cây: "Năm ấy khi chàng đại hôn, ta từng thăm oán trách bản thân. Lúc trước chàng gặp ta là có tâm tư gì, ở trên núi Long Môn nói từ hôn là tính kế gì, ta ước chừng đều có thể đoán được, nhưng vì sao càng ngày lại muốn đến gần chàng hơn, ngay cả trốn cũng không trốn?"

Lý Thành Khí thấy tuyết hình như rơi ngày càng lớn, kéo tay ta đi vào Noãn các gần đó: "Nàng cho là ta có tâm tư gì?" Ta đi theo dấu chân của chàng, im lặng không trả lời. Vào Noãn các, Hà Phúc đã ở cạnh cửa chờ lâu, thấy hai ta liền khom người lui xuống.

Chàng giúp ta tháo mũ trùm đầu xuống, phúi phúi tuyết vương trên tóc, từng động tác đều rất chậm, đều rất ôn nhu.

Ta gần như có thể nghe được tiếng tim mình đang đập loạn xạ, hồi hộp không yên. Khi chàng kéo ta ngồi xuống, ta mới phát hiện lòng bàn tay chàng cũng ấm ẩm mồ hôi, không dám nhìn chàng, đành qua quyết nói: "Còn chưa nói xong." Lý Thành Khí tựa hồ buồn cười: "Nói đi." Ta nhìn hai bàn tay đang nắm chặt nhau, nhẹ giọng nói: "Ta là Võ gia quý nữ, lại là bạn tốt với Uyển Nhi, lúc trước chàng đối đãi với ta đặc biệt như thế, chẳng qua là đem ta trở thành một quân cờ của chàng, có phải không?"

Xung quanh lặng yên không một tiếng động, Lý Thành Khí không nói gì.

Ta bình tĩnh chờ câu trả lời, mặc dù hiểu được ý định lúc ban đầu của chàng, nhưng vẫn thấy trong lòng chua chát.

Qua thật lâu, ta dần trở nên bất an, ngẩng đầu nhìn Lý Thành Khí. Đúng lúc chàng nhẹ than thở: "Vĩnh An, ta ở trong lòng nàng, chính là một người như thế sao?" Chàng ôm thắt lưng ta, kéo ta lại gần thêm chút: "Đó là suy đoán của nàng lúc còn trẻ, qua nhiều năm như vậy, trong mắt nàng ta vẫn còn là

một kẻ không chịu được như thế ư ?"

Ta bị chàng hỏi có chút giật mình.

Quả thật, nếu những phỏng đoán đó đã có từ lúc niên thiếu, qua nhiều năm theo lý ta cũng sẽ tiếp tục giữ quan niệm đó, hôm nay nhìn lại, tuy rất có đạo lý, nhưng chàng sẽ không phải là người như thế. Thầm nghĩ đến đây, rốt cuộc không trả lời được chất vấn của chàng, chỉ cần đối diện đôi mắt đen thăm kìa thôi, cả người ta đã nóng lên, bối rối hoảng hốt.

Lý Thành Khí không thèm nhắc lại, bẽ ta đặt lên giường, trong mắt đều là nùng tình mật ý, làm cho người ta hít thở không thông.

Ta theo bản năng nhắm mắt lại, cảm giác Lý Thành Khí dịu dàng hôn từng tác lên mặt, lên môi ta, hơi thở dần hoà lẫn vào nhau, không phân biệt rõ là ai rồi loạn ai. Chàng cho tới bây giờ không phải là người dễ bộc lộ tình cảm ra ngoài, cảm giác được lòng bàn tay chàng hiếm khi lại ấm nóng như thế, cũng hiểu được hôm nay là đặc thù. Ta và chàng, bấp bênh nhiều năm như vậy, ngăn cách bởi nhiều người như vậy, rốt cuộc đã có thể ở cùng nhau.

Tay Lý Thành Khí lướt nhẹ từ bên cổ, rồi trượt vào trong áo, một đường dây dưa triền miên, không cho ta cơ hội lùi bước. Tim ta đập điên cuồng, giống như có gì đó muốn thoát ra, cơ thể bị dày vò nôn nóng, tất cả ý thức còn sót lại đều tan biến.

Nhưng mà, Lý Thành Khí dường như đang chờ đợi ta thích ứng, hoặc là kháng cự. Chỉ là nơi bàn tay tiếp xúc càng không ngừng lưu luyến vuốt ve từng chỗ trên người ta, dịu dàng mà ấm áp. Loại cảm giác rung động chưa trải qua bao giờ làm ta gần như quên cả hô hấp.

Giờ khắc này, e lệ, sợ hãi, còn có run rẩy, khát vọng, đều xa lạ như thế.

Cái ôm mạnh mẽ có lực của chàng, nụ hôn say đắm triền miên, gần như là trân trọng thành kính, trong sự mãnh liệt dây dưa lại có sự tĩnh lặng như dòng nước chảy. Thiên hạ chàng gánh vác, niềm tin chàng giữ gìn, Lý Thành Khí có rất nhiều thứ ta quen thuộc, nhưng mà lúc này chàng lại trở nên xa lạ, khiến cho ta có khát vọng muốn tìm hiểu hết con người chàng.

Chờ đợi quá lâu, chúng ta đã chờ đợi quá lâu.

Cuối cùng, ta ôm lấy bờ lưng lấm tấm mồ hôi của Lý Thành Khí, nghênh đón nụ hôn của chàng. Không hề trốn tránh bất an, mà là dốc hết cả đời quyền luyến. Ta yêu Lý Thành Khí, từ lúc ngây thơ mới biết tình yêu đã yêu chàng, không chứa thêm bất kỳ ai khác.

Khi chàng ôn nhu tiến vào, ta đã rơi lệ đầy mặt, mở mắt ra, một đôi mắt thâm tình đang chuyên chú nhìn ta.

Khoảnh khắc này, ta sẽ ghi nhớ cả đời.

Quyến luyến của chàng, không hề giữ lại, trút hết tại đây, giữa trưa ngày tuyết này.

Trong lúc dây dưa kéo dài, Lý Thành Khí thủy chung gọi tên ta, một lần lại một lần, nói cho ta biết, là chàng.

Tới khi kiệt sức, kích tình lui bước, ta mới cuộn mình trong lòng Lý Thành Khí, dán tai vào ngực chàng, say mê nghe tiếng tim vẫn đập nhanh như cũ kia. Lý Thành Khí như đang ôm một đứa trẻ, không ngừng hôn lên mặt lên mũi, yên lặng và bình thản, ôm chặt ta. Sự ngọt ngào đó, chỉ có ta và chàng chia sẻ, nghĩ như vậy thôi cũng đã là hạnh phúc.

"Tuyết còn rơi sao?" Ta ngửa đầu nhìn Lý Thành Khí, sau đó liền nhìn thấy đáy mắt chàng lại nảy sinh dục vọng.

Đây là chuyện một nữ nhân lấy làm kiêu ngạo nhất ư ? Từng có mấy đêm, Uyển Nhi ở bên gối chia sẻ với ta những bí mật sâu kín nhất, khi đó mặc dù ta đã trải qua, nhưng cho dù thế nào cũng không cảm thụ được nùng tình mật ý trong mắt nàng. Khi đã có thể đi tới ngày hôm nay, ta mới hiểu được, đó là hạnh phúc của một nữ nhân, nam nhân mà người yêu nhất, có thể bộc lộ khát vọng thẳng thắn nhất đối với người.

Ngày ấy thẳng đến lúc hoàng hôn, Lý Thành Khí mới dùng chân găm bọc lấy ta, ôm đến bên cửa sổ nhìn tuyết.

Ta nằm trước ngực chàng, mặt đến mức không mở mắt ra được: "Trời tối rồi". Chàng ừ thật nhẹ: "Năm ấy lúc bị thương ở tay cũng là vào một đêm tuyết, tới lúc phát hiện sắc mặt y sư trắng bệch, mới biết là thương thế hung hiểm cỡ nào. Lúc đó ta chỉ nghĩ, nàng đang làm gì? Đọc sách, luyện chữ, hay là đã ngủ."

Tim ta co rút đau đớn, nhưng vẫn đón hùa theo, nhẹ nhàng hỏi: "Chỉ nghĩ những việc đó?"

Lý Thành Khí thâm tình ngắm nhìn ta, sau một hồi, mới nói: "Chỉ có nhiều đó, lúc ấy ta chỉ muốn biết, Vĩnh An của ta đang làm gì."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: Mặt mày như trước (2)

Trường An năm thứ hai, tháng giêng, võ cử* được tổ chức lần đầu tiên.

*Tương tự như thi Trạng nguyên ngày xưa, nhưng đây là thi về võ

Uyển Nhi mỗi khi bàn về võ cử đều mặt mày hớn hờ. Văn cử năm rồi nàng gặp được vài thiếu niên nhanh nhẹn thông minh, tinh thông kim cổ đối đáp trôi chảy, nhưng chỉ khen ngợi một hai câu liền từ bỏ, năm nay có hơi chút bất đồng.

Ta tựa vào ghế dài, cời giày, toàn bộ thân mình đều cuộn tròn trên ghế. Đúng lúc nghe đến hứng khởi, chợt nghe bên ngoài liên tiếp vang lên tiếng thỉnh an, ngẩng đầu thì thấy Lý Thành Khí đang đi về phía ta. Uyển Nhi ho nhẹ một tiếng, vội từ trên ghế leo xuống thỉnh an: "Quận vương." Chàng mỉm cười gật đầu: "Đa lễ."

Nụ cười của Lý Thành Khí mặc dù nhân nhợt, nhưng khi nhìn về phía ta lại có vẻ nồng ấm, tựa hồ còn có ý gì khác.

Uyển Nhi bỗng nhiên đứng thẳng người: "Vây nô tỳ xin cáo lui". Nàng nói xong, hàm ý sâu xa liếc ta một cái. Ta ngay lúc xấu hổ vì để hai người họ chạm mặt, lại bị nàng liếc nhìn, biến thành dờ khóc dờ cười. Uyển Nhi đi rồi, Lý Thành Khí mới đi đến trước mặt, chạm tay vào hai bàn chân đang để trần của ta: "Mới tháng giêng mà nàng đã để chân trần đi khắp nơi, dễ bị cảm lạnh." Ta bị chàng chạm vào có hơi ngượng ngùng, vội la lên: "Tay chàng mới lạnh."

Lý Thành Khí chỉ cười nhìn ta, không nói chuyện. Hạ Chí tiến vào đưa lò sưởi tay cho chàng, lại thấp giọng hỏi chàng có muốn dùng bữa tối ở đây không. Lý Thành Khí dãn dò hai câu, cũng chỉ là dãn tránh mấy món ta kiêng ăn hay không thích ăn. Đợi Hạ Chí đi xuống, ta mới chậm rì rì nhích tới, tươi cười nhìn chàng nói: "Hạ Chí theo ta lâu như vậy, mấy cái đó đã thuộc lòng từ lâu, cần gì chàng dãn dò nhiều lần?"

Lý Thành Khí nhét lò sưởi vào tay áo, đến bên cạnh ôm ta đặt lên đùi: "Sợ nàng ấy nhớ không kĩ." Ta thấy bên ngoài có cung tỳ qua lại, không được tự nhiên, động đậy muốn thoát: "Nơi này cũng không phải là Thọ Xuân vương phủ của chàng." Ý cười trong mắt chàng càng đậm, buông lò sưởi, ngược lại đưa tay nắm hai chân ta: "Bây giờ còn lạnh sao?" Ta hoảng sợ, muốn tránh ra lại bị chàng giữ chặt hơn.

Lôi lôi kéo kéo như vậy, suýt nữa ta từ trên người chàng té xuống, may mắn được chàng ôm lại giữ chặt, mới xem như được cứu. Không hiểu sao tìm đập nhanh hơn, ta vội lảng tránh ánh mắt chàng, thuận miệng nói: "Mấy ngày nay võ cử, chàng có đi chưa?" Lý Thành Khí gật đầu nói: "Đi rồi, quả thật rất đáng giá." Vừa rồi Uyển Nhi kể lòng ta đã ngứa ngáy khó nhịn, nghe chàng nói lại càng tò mò: "Nghe chàng và Uyển Nhi miêu tả, ta cũng muốn xem"

Lý Thành Khí mỉm cười: "Được". Ta kinh ngạc nhìn chàng: "Để như vậy ư?" Chàng không chút để ý nói: "Nếu nàng muốn đi cũng không phải việc khó, chỉ cần để ý theo ta là tốt rồi."

Ngày kè, đúng vào ngày thi bắn tên.

Hoàng cô tổ mẫu gần đây thân mình không được tốt lắm, chỉ có Thái tử và Thái Bình ra mặt, nhưng cũng chỉ xem xa xa mà thôi. Khi ta và Lý Thành Khí đến thì gặp lúc hai người đang cúi đầu trò chuyện, Thái tử chỉ mỉm môi cười, Thái Bình thì luôn luôn cười ra tiếng. Cả hai cười đáp vui vẻ, mặc dù mọi người xung quanh không nghe rõ lắm, cũng sẽ phụ họa cười theo.

Khí thế của Thái Bình, sớm đã vượt qua Thái tử.

"Thành Khí", Thái Bình bỗng nhiên nhìn về phía này: "Nghe nói năm đó người ở Lâm Tri vương phủ từng múa kiếm trước mặt mọi người, làm kinh diễm triều thần vương tôn?" Nàng vừa nói ra, những người có mặt đêm đó đều bắt đầu phụ họa nói thêm vào.

Lý Thành Khí chỉ khẽ mỉm cười đáp: "Ngày đó bởi vì muốn cùng Diêu đại nhân dùng võ kết bạn, không có gì đặc biệt." Thái Bình nở nụ cười, nói: "Hôm nay đúng ngày võ cử, Diêu đại nhân đã có mặt ở sân bắn tên, không bằng lát nữa các người đến tỷ thí một hồi, thuận tiện để các thí sinh dự thi thấy được khí thế hoàng tộc Lý gia, như thế nào?" Ta nhìn thoáng qua Lý Thành Khí, chàng trầm ngâm một lát, mới gật đầu nói: "Cung kính không bằng tuân mệnh."

Thái Bình cười khen vài câu, rồi lại cúi đầu nói chuyện cùng Thái tử.

Ta thấy tầm mắt mọi người tiếp tục dõi theo Thái Bình, mới nhỏ giọng hỏi chàng: "Đề nghị này của cô cô có thâm ý gì không?" Lý Thành Khí nghiêng đầu nhìn ta: "Có lẽ có, có lẽ không." Ta nghi hoặc nhìn chàng, chàng suy nghĩ chốc lát, mới nói: "Long Cơ gần đây thường xuyên hành động, âm thầm kết giao đại thần, từng có người nói Tô An Hằng cũng đã chịu đệ ý sai phái, sẽ lại thỉnh Hoàng tổ mẫu thoái vị cho Lý gia." Ta chợt tỉnh ngộ, bèn truy vấn: "Cho nên Thái Bình có ý dùng chàng để áp chế Long Cơ?"

Lý Thành Khí gật đầu: "Cô cô mưu tính quá sâu, không muốn đệ ý làm rối loạn đại cục." Ta cười khò: "Quan hệ lợi hại trong đó chàng phải cân nhắc cẩn thận, tính tình Long Cơ chàng đã biết, hơn thua quá nặng." Chàng chỉ cười cười không đáp.

Ngồi như vậy một lúc, Thái Bình mới nói muốn đi ra ngoài một chút.

Mọi người theo sát, trái lại ta và Lý Thành Khí nhân nhả đi ở phía sau, nghe chàng giải thích chi tiết đợt võ cử năm nay: "Hôm nay là thi bắn tên, mấy ngày trước đây là thi đấu trên ngựa, gấp bụng, vác nặng." Bên cạnh có người thỉnh an, chàng chỉ nhẹ gật đầu, tiếp tục nói: "Qua được vòng thi đầu, còn phải kiểm duyệt cơ thể, ngôn ngữ tư chất." Ta cười: "Mấy môn thi trước nghe không mới lạ lắm, nhưng mấy cái sau... rất có phong phạm của triều đại chúng ta." Chàng khẽ nhướn mày nhìn, ta mới lại nói: "Tài văn kinh thiên, tài võ cái thế, nhưng mà đáng về bề ngoài mới là trọng yếu."

Thế này chàng mới hiểu được ý tứ của ta, cười thờ dãi: "Một câu của nàng, đều đem thanh niên trẻ tuổi tuần tú trong triều mất hết."

Ta xoa xoa hai tay vào nhau, thổi hơi ấm, thời tiết rất lạnh, cũng khó cho người dự thi. Lý Thành Khí thấy ta như thế, đơn giản vươn tay, ừ hai tay ta vào tay chàng: "Nàng từ nhỏ chỉ sợ lạnh, hai ngày này là thời điểm trời lạnh nhất, có muốn về trước trước đội ta ?" Ta bĩu môi: "Ta muốn nhìn chàng bản tên."

Tất cả về Lý Thành Khí, ta nghe người bên ngoài nói nhiều lắm, nhưng tận mắt thấy lại quá ít.

Chỉ cần có cơ hội, nhất định không muốn dễ dàng bỏ qua.

"Quận vương." Phía sau bỗng nhiên có người lên tiếng.

Ta vội rút tay về, quay đầu thấy Điều Nguyên Sùng đang bước đến, hẳn nhìn thấy ta cũng có chút ngoài ý muốn, rồi nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường nói: "Mới vừa rồi công chúa sai người đến gọi vì thần, nói là muốn thần so tên cùng quận vương, thần chối từ mọi cách nhưng khó kháng mệnh, mong rằng quận vương thủ hạ lưu tình." Lý Thành Khí cười trả lời: "Là Điều đại nhân thủ hạ lưu tình mới đúng."

Điều Nguyên Sùng lắc đầu, lại chấp tay nói: "Lần so kiếm năm đó, thần từng cảm khái, vị hoàng tôn như ngài, nếu không thể nắm giữ ấn soái ra trận thật sự là chuyện đại ăn năn nhất. May có Đột Quyết tùy tiện xâm phạm, tâm nguyện của thần mới thành, mà thanh danh của quận vương cũng vang dội không kém. Không cần chiến mà xua địch lui về trăm dặm, chỉ có một mình quận vương, thần vạn lần không dám sánh vai."

Điều Nguyên Sùng nói rất nghiêm túc, ta nghe được không khỏi mỉm cười, liếc nhìn Lý Thành Khí một cái. Chàng như có cảm giác, cũng cúi đầu nhìn ta, trong đôi mắt đen thẳm ấy chỉ có thân ảnh ta phản chiếu: "Vĩnh An, nàng muốn nói gì?" Ta mỉm môi cười nói: "Không có, chỉ là nhớ lại dáng vẻ chàng múa kiếm dưới ánh trăng lúc ấy", nói xong mới nhìn Điều Nguyên Sùng: "Còn có kiếm thuật của Điều đại nhân."

Điều Nguyên Sùng có vẻ ngượng ngùng, ta lại nói: "Một người là hoàng tử Lý gia, một người là danh tướng trong triều, hai người các ngài ai cũng không thể thua. Quận vương là lập hoàng uy, nhưng nếu Điều đại nhân khiêm nhường quá mức, chẳng phải là làm cho thí sinh dự thi hiểu sai ý, nghĩ rằng Đại Chu không dung người tài?" Hắn sững sốt, mới giật mình nói: "Quận chúa nói đúng."

Ta lắc đầu nói: "Ta chỉ là nói năng vu vơ thôi, kỳ thật là hiếm khi gặp hai người tỷ thí, không muốn thấy vì khách khí mà nhường nhau." Lý Thành Khí chỉ cười, nhưng không nhắc lại.

Đội Điều Nguyên Sùng đi rồi, chàng mới nói nhỏ: "Vĩnh An, ta thật mong rằng muội giống các muội muội ta." Thấy ta khó hiểu, chàng mới nở nụ cười, dịu dàng nhìn ta: "Không cần cả ngày nghĩ nên giúp ta như thế nào, mà nên nghĩ vì bốn vương sinh hạ vài đứa nhỏ, trấn an phụ vương ta cũng tốt."

Giọng của chàng rất nhẹ, nhưng mà từng chữ lại như nặng ngàn cân. Ta nghe mà ngây ngẩn cả người, tiếng tim đập mạnh đến nỗi màng nhĩ muốn phát đau, mới cúi đầu lầm bầm: "Năm đó không phải chàng nói, không muốn lưu lại huyết mạch, bắt con cũng chịu nỗi khổ hoàng quyền phân tranh này ?" Tiếng Lý Thành Khí vang bên tai: "Từ ngày có nàng, thứ ta muốn càng ngày càng nhiều. Không phải ngôi vị hoàng đế, không phải quyền thế, mà là cưới nàng làm vợ, con cái quần chân."

Ta nghe chàng nói thế, từ trong tối ngoài đều nóng lên, yên tĩnh một lúc, chàng lại nói: "Có muốn để Thẩm Thu đến xem nàng hay không ?" Ta kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu mặt kia, lập tức hiểu được, quần bách đá chàng một cước: "Lý Thành Khí!"

Đến sân bắn tên, tất cả đã sớm chuẩn bị thỏa đáng.

Thấy ở xa Lý Long Cơ đứng cạnh Thái Bình, tựa hồ đang nghe cô cô phát biểu, chỉ bình tĩnh mỉm môi không nói. Lúc Lý Thành Khí cùng Điều Nguyên Sùng thử cung, ta mới nghiêng đầu nhìn thoáng qua, thần sắc hẳn vẫn chẳng thể phân biệt được rõ ràng. Nghĩ nhiều vô ích, ta thầm thở dài, liền quay đầu lại nhìn giữa sân tên, quan sát hai người kẻ vai sát cánh kia.

Lý Thành Khí đã cởi áo choàng, nâng cung ngang khuỷu tay. Chàng chăm chú nhìn tâm bia một lúc, mới rút một mũi tên lắp vào dây cung, vừa buông tay lập tức nghe một tiếng vút, chính giữa hồng tâm. Trong đám người lập tức kêu hay, chưa đợi tiếng trầm trở hạ xuống, chàng liền tiếp bắn chín mũi tên khác, đều là một phát trúng hồng tâm.

Ta đứng nơi này có thể nhìn rõ bóng dáng của chàng, dưới ánh mặt trời ngày lập đông, để giày còn dính chút tuyết đọng. Sau ba lượt tên nữa, Lý Thành Khí mới đưa cung giao cho nội thị bên cạnh. Hai tay ta nắm chặt chén trà, chăm chú dõi theo chàng, bỗng nhiên thấy chàng quay đầu nhìn ta.

Ta hiểu ý mỉm cười, Lý Thành Khí cũng nhếch khóe miệng, rồi quay người lại nói chuyện với Điều Nguyên Sùng.

Ngày ấy nhờ có trận tỷ thí này, Thái Bình rất vui vẻ, lập tức phân phó hạ nhân chuẩn bị tiệc rượu ăn mừng, say sưa đến tận khuya mới chịu nghỉ. Cũng do có người nào đó ép buộc cả đêm, ngày kế ta ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới dậy, mới vừa rửa mặt xong, Thẩm Thu đã đứng đĩnh đến thỉnh an: "Quận chúa, tiểu nhân phụng mệnh đến bắt mạch."

Ta ngạc nhiên nhìn hẳn, lại thấy Lý Thành Khí uống trà ở một bên. Hai người đều cười tùm tùm sâu xa, tới mức da đầu ta muốn phát run lên, chỉ có thể trừng mắt nhìn Lý Thành Khí, bắt đấng dĩ ngồi xuống, đưa cánh tay ra ngoài.

Thẩm Thu ngồi trên ghế, còn rất nghiêm chỉnh nhắm mắt, cẩn thận bắt mạch.

Qua một hồi lâu mới thu tay, nhìn Lý Thành Khí: "Nói thẳng ?" Lý Thành Khí gật đầu: "Cứ nói thẳng ngại." Ta nghe Thẩm Thu nói liền thấy khác thường, bất giác khẩn trương dõi theo hẳn: "Người với hai chúng ta còn muốn giấu diếm sao? Có chuyện nói thẳng." Thẩm Thu trầm ngâm một lát mới nói: "Nếu quận vương muốn có con nối dõi, có lẽ còn phải chờ vài năm."

Ta giật mình, bật thốt lên: "Vì sao?" Ngược lại Lý Thành Khí đứng lên, đi đến cạnh ta ngồi xuống: "Vĩnh An, đừng nóng vội, trước hết nghe hán thể nào." Ta gạt đầu, lại nhìn chăm chăm Thẩm Thu, thấy hán giống như đần đo, lòng lại càng trầm xuống. Đang muốn truy hỏi, Thẩm Thu đã ngẩng đầu nhìn ta: "Lúc quận chúa còn ở Lâm Tri vương phủ, mỗi lần đều uống thuốc tị tử (tránh thai) hay không?"

Bị Thẩm Thu hỏi, ta có chút lúng túng khó nói, lên nhìn Lý Thành Khí, chàng chỉ nhẹ nắm tay ta, không nói chuyện. "Đúng", ta quay đầu lại với Thẩm Thu: "Khi đó thể cục không rõ, ta xác thực có uống thuốc tị tử." Hán khê thở dài: "Thuốc đó tuy quý giá, nhưng cũng hại thân, cho ta vài năm, ta sẽ thử giúp người điều trị tốt cơ thể", hán suy nghĩ, lại nói: "Bằng hữu nhiều năm, ta cũng không muốn giấu giếm, mặc dù ta chỉ có thể nói thử một lần."

Tìm ta bỗng đập nhanh hơn, những lời còn lại đều không nghe lọt vào tai, ngược lại Lý Thành Khí hỏi han rất cẩn thận. Đợi cho Thẩm Thu đi rồi, chàng trấn an ta: "Đừng nghĩ ngợi nhiều, nhiều nhất là khó có con, thân mình cũng không lo ngại, chỉ cần chậm rãi điều dưỡng là có thể." Ta nghe chàng an ủi, trong lòng càng chua xót, trầm mặc thật lâu mới nói: "Cũng may chàng còn có rất nhiều thể thiệp."

Lý Thành Khí mỉm cười sùng nịch: "Vĩnh An, mỗi lần nàng không được như ý, đều phải lấy những lời này ra làm ta khổ sở sao?" Ta hít hít mũi, hốc mắt nóng lên, cắn môi không trả lời. Ý cười của chàng càng sâu hơn vài phần: "Nếu có được nàng, giang sơn còn có thể buông tay, huống chi là cái khác." Giọng chàng cực bằng phẳng, ta nghe chột ngẩn người.

Đây là lần đầu tiên chàng nói với ta lời này, không phân rõ là cảm động, hay là kinh ngạc.

Lý Thành Khí lại xem đó là một câu rất bình thường, chỉ là cười gian nhìn ta, ngược lại nói: "Có điều nếu nàng rất muốn có con, có lẽ bôn vương cần phải dụng tâm một tí."

Ta vội a lên, lập tức đẩy chàng ra, lại bị chàng giữ thất lưng, hoàn toàn đè ép xuống dưới...

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tân sinh (1)

Thoát cái đã ba năm, gần tới tháng giêng.

Hoàng cô tổ mẫu trở về Lạc Dương, dưỡng bệnh ở Nghênh Tiên cung, vốn dĩ ta phải theo ở cùng, nhưng Thẩm Thu tính ngày e là tháng giêng sẽ sinh. Lý Thành Khí không biết dùng thủ đoạn gì, nhiều lần thỉnh chi, cuối cùng mang ta ra khỏi Nghênh Tiên cung, tạm ở trong vương phủ lúc trước của Lý Thành Khí.

Đi đứng tay chân đều phù thũng, ta gần như lười xuống giường. Lý Thành Khí liền cả ngày đem ta bế đến bế đi. Ta ôm cổ chàng, cười hỏi: "Nặng không?" Chàng giả bộ nhũn mảy, bước chân lại vô cùng ổn định. Vào đến noon đình thả ta xuống, lại dùng chân găm rất dày phủ kín người ta, mới gạt đầu: "Rất nặng." Ta vỗ về cái bụng nhô lên, ôn nhu nói: "Con à, chưa sinh ra phụ vương con đã sùng con như thế, không biết sau này sẽ còn như thế nào nữa?"

Lý Thành Khí chỉ khẽ mỉm cười, đợi ta đùa cợt đủ, mới nhẹ than thở: "Mọi người đều nói có vợ chồng tình thâm, có kiếp trước, kiếp này, kiếp sau, chứ chưa có ai nói cốt nhục con cái có duyên ba kiếp. Vĩnh An, nàng cảm nhận rằng ta sẽ thương con còn hơn nàng sao?" Lòng ta chột thấy ấm áp, đặt tay lên ngực chàng: "Thiên hạ trong lòng chàng? Con dân của chàng thì sao?"

Lý Thành Khí đứng lên, chỉ về phía Trường An rất xa nhìn không tới: "Sau hôm nay, thiên hạ không còn là Đại Chu, phục quốc hào thành 'Đường', chàng quay đầu nhìn ta, ý cười từ bên môi lan tràn đến trong mắt, thời gian như phảng phất trở lại lúc chúng ta cùng sống vai đứng trên lầu ở Phù Dung viên, lắng nghe Khúc Giang yến ẩm.

Lúc đó ta và chàng tự định hôn ước, mẫu phi của chàng còn ở nhân gian.

Mặc dù con đường phía trước khó đi, nhưng vẫn chưa tới đường cùng.

Ta biết ba năm nay Lý Thành Khí hay thường xuyên lui tới cùng Thái Bình, Lý gia lên ngôi đã là việc sớm hay muộn, chỉ cần nhìn cách chàng có thể mang ta tách khỏi Hoàng cô tổ mẫu, đã đoán được bảy tám phần. Nhưng không ngờ chính là hôm nay, càng không ngờ vào thời khắc quan trọng ấy Lý Thành Khí vẫn đang ở cạnh ta. Ta quay đầu, cố gắng muốn ngồi dậy: "Bọn chàng chuẩn bị làm như thế nào?"

Lý Thành Khí mỉm cười cúi người, nhìn thẳng ta: "Đã làm rồi. Giờ phút này, Thái Bình cùng với Thái tử, Tể tướng Trương Giản Chi, Thôi Huyền Vĩ và các trọng thần đã đi gặp Hoàng cô tổ mẫu, sắp tới truyền ngôi." Tim ta nhảy dựng lên, mặc dù đã có chuẩn bị, nhưng lời Lý Thành Khí ung dung điềm tĩnh như thế vẫn chấn động người khác: "Truyền ngôi Thái tử?" Chàng khẽ mỉm cười, gạt đầu nói: "Truyền ngôi Thái tử."

Năm ngón tay Lý Thành Khí đan vào quần quít tay ta, vừa muốn nói gì nữa, chột nghe bên ngoài có tiếng tranh cãi ồn ào. Chàng chuẩn bị đứng dậy, thì đã thấy một thân ảnh đang đi vội tới. Hà Phúc gần như một đường vừa lùi vừa ngăn trở, nhưng không dám cứng rắn cản lại.

Ba năm không gặp, mặt mày hán lại nảy nở hơn chút, đôi mắt phượng sắc bén trông giống hệt Hoàng cô tổ mẫu. Không che giấu chút nào, đi thẳng hướng

về phía noon đình nơi ta và Lý Thành Khí đang ngồi.

Ánh mắt chạm vào nhau, hân mới dừng mạnh lại, nhìn chăm chăm nơi này, mím môi không nói.

Hà Phúc thấy ta ở đây, càng thêm nóng vội, phù phù một tiếng quỹ rạp xuống tuyết: "Quận chúa đang mang thai, không chịu được kinh sợ, thỉnh quận vương tháo kiếm xuống trước." "Tháo kiếm?" Lý Long Cơ khẽ nhếch một bên khóe miệng: "Ta với đại ca huynh đệ tình thâm, chẳng lẽ còn cần làm loại sự tình này?" Hân lại tiến lên hai bước, Hà Phúc liền quỹ lui ra phía sau hai bước, không nhượng bộ chút nào.

Kẻ tiến người lùi, rốt cuộc Lý Long Cơ nổi giận hét lớn: "Cút ngay!"

"Long Cơ", lúc này Lý Thành Khí mới buông tay ta ra, đứng lên nhìn hân: "Đừng trách Hà Phúc, từ lúc Vĩnh An vào đây ở, ta đã lập ra quy định tháo kiếm. Bất kể là cô cô, Thái tử, hay là võ tướng đi theo ta nhiều năm, đều không có ngoại lệ." Lý Long Cơ đón ánh mắt của chàng, đầu tiên là thu liễm ý cười, rồi bỗng nhiên lại cười lớn tiếng, bắt lấy bội kiếm bên hông ném tới: "Đại ca nói đúng, ta nhất thời tình thế cấp bách, hồ đồ."

Lý Thành Khí chỉ mỉm cười nhìn hân: "Không sao." Kiếm đã ném, tâm trạng ta càng trầm xuống, cố ý ho khan hai tiếng, cười hỏi đến Lý Long Cơ: "Trời giá rét, vào đình sưởi ấm trước đi", nói xong mới nhìn người đang quỹ dưới tuyết: "Hà Phúc, mang chút trà nóng đến cho Lâm Tri quận vương."

Hà Phúc tuân lệnh, đứng dậy lui xuống.

Không có người ngoài, mới dễ nói chuyện hơn.

Lý Long Cơ vào đình, tùy ý ngồi vào ghế ở cạnh ta, ngưng thần nhìn một lúc mới hỏi: "Vĩnh An, mấy tháng này có ăn ngủ được không?" Ta cười gật đầu: "Ăn ngon, ngủ thì khó nói, mỗi đêm đều tỉnh vài lần." Ta liếc nhìn Lý Thành Khí một cái, bỏ lửng nửa câu sau. Người khó ngủ yên nhất là chàng, mỗi lần ta tỉnh lại chàng đều có thể phát hiện, cũng không phiền chán giúp ta xoay người, dỗ ta đi vào giấc ngủ...

Lý Thành Khí nhàn nhạt nhìn lại ta, cười mà không nói.

Ta mới quay sang Lý Long Cơ: "Là chuyện gì làm người nổi giận như vậy?"

Lý Long Cơ tựa hồ nở nụ cười, nhưng vẫn ẩn chứa tức giận: "Có một số việc ta muốn hỏi đại ca một mình." Trái lại ta vẫn mỉm cười: "Thân mình ta thể này, người muốn ta tránh đi như thế nào?" Nói xong mới nhìn Lý Thành Khí: "Ta có thể nghe sao?" Lý Thành Khí chỉ lắc đầu cười, nói với Lý Long Cơ: "Vĩnh An thân mình không tiện, cũng không cần lảng tránh, cứ nói đừng ngại."

Lý Long Cơ tùy tay cầm lấy chén trà trên bàn, ta vội ngăn lại: "Cái này không phải cho người uống, là thuốc an thai của ta." Hân sững sốt, đặt chén trà sang một bên: "Vì sao phải an thai? Là có chỗ nào không ổn?" Ta cảm thấy hân hình như còn có rất nhiều thứ muốn truy hỏi, liền lảng tránh tầm mắt của hân: "Người là một nam nhân, không tiện hỏi cái này, trước tiên nói về chính sự đi."

Hân trầm mặc, nhưng không hỏi nữa.

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, chỉ có Lý Thành Khí thản nhiên như thường, rót thêm một chén thuốc ấm, đưa tới trước mặt ta. Ta tiếp nhận chén thuốc, khẽ nhấp một ngụm: "Nếu người thực sự khó nói, chờ Hà Phúc đến đây, ta bảo hân đưa ta trở về phòng, huynh đệ hai người các người đến thư phòng thảo luận được không?"

"Không cần", Lý Long Cơ cuối cùng mở miệng: "Hôm nay ta đến, chẳng qua muốn hỏi đại ca một chút, vì sao vây hãm ta ở Trường An hơn mười ngày, đối đãi như trọng phạm giết người?"

Thì ra là thế, khó trách hân gần như muốn rút kiếm chém tới đây.

Ta cúi đầu tiếp tục uống thuốc, trong đầu lướt nhanh tất cả tiền căn hậu quả. Bức Hoàng cô tổ mẫu thoái vị, đó là cơ hội ngàn năm một thuở, Lý Long Cơ sẽ không thể không biết, cũng sẽ không thể không có kế hoạch, nhưng cuối cùng lại bị Thành Khí hạ thủ trước. Ta tin tưởng Thành Khí làm như thế, đối với hân tuyệt đối có trăm lợi mà không hại.

Hôm nay tuy là cung biến, khả năng thay Lý gia cầm lại thiên hạ chỉ có một người —— Thái tử Lý Hiển. Cả triều văn võ có hơn sáu phần là người Hoàng cô tổ mẫu tự tay đề bạt, nếu không phải là Lý Hiển, ai có thể khiến cho các đại thần này cam nguyện bức Hoàng cô tổ mẫu thoái vị? Lý Hiển làm chủ Đông cung nhiều năm, từ lâu đã là Thái tử được thiên hạ nhận định. Mặc dù Thái Bình có thể trợ giúp ông độc chiếm thiên hạ trước, nhưng là do nòng ta đều có mưu tính. Làm sao tới được Lý Long Cơ?

Đạo lý dễ hiểu như thế, ngay cả người ngoài như ta cũng hiểu được, vậy mà hân không hiểu?

Chỉ có thể nói, hân thật sự không cam lòng.

Lý Thành Khí chỉ cười thờ dãi: "Nếu không vậy khôn đệ, chỉ sợ lúc này đệ đã bị mọi người cho là loạn thần tặc tử, tống vào Thiên Lao chịu tội." Chàng nói vân đạm phong khinh, Lý Long Cơ đã hơi biến sắc: "Đại ca huynh mưu tính nhiều năm, làm thế nào cam tâm tặng cho Thái tử?" Lý Thành Khí cười lắc đầu: "Chưa phải thời điểm." Lý Long Cơ nhượng mảy nói: "Chẳng lẽ đợi cho Thái tử đi lên ngôi hoàng đế, giang sơn cùng cố, sau lại hành thích vua soán vị?"

Lý Thành Khí lại lắc đầu: "Có cô cô ở đó, ông ta sẽ không thể ngồi yên ổn." Lý Long Cơ truy vấn: "Chẳng lẽ đại ca muốn trợ giúp cô cô trở thành Hoàng tổ mẫu thứ hai?" Lý Thành Khí nhìn ta liếc mắt một cái, ta bị chàng nhìn có chút không hiểu: "Nhìn ta làm cái gì?" Lý Thành Khí ôn nhu nói: "Đừng uống

quá nhanh."

Ta a lên, mới phát hiện lo nghe bọn hấn nói, một chén thuốc đầy không ngờ đã uống thấy đắng. Nhất thời hai tai nóng lên, thì thảo ‘đã biết’.

Thế này Lý Thành Khí mới tiếp tục lời nói mới rồi: "Thái Bình là vũ khí để ứng đối với tân đế, không hơn." Lý Long Cơ trầm ngâm một lúc, lại nói: "Đại ca nói chẳng qua cũng là suy đoán, Thái tử có Uyển Nhi và Vô Tam Tư tương trợ, thế lực ngang ngửa với cô cô. Nếu thật sự là danh chính ngôn thuận kế thừa ngôi vị hoàng đế, triều thần sẽ ủng hộ tân đế, làm thế nào để mặc người khác bài bố?"

Lý Thành Khí cười mà không nói, ta đem chén thuốc nhét vào ngực chàng, tiếp lời: "Cô cô còn có Thành Khí", nhìn Lý Long Cơ nghiêm túc một cái, tiếp tục nói: "Cũng còn có người."

Hy vọng đến cuối cùng, hấn thật sự có thể đứng chung một phía cùng chúng ta.

Hôm nay Thành Khí làm gì, đều không có tâm tư hại hấn, nhưng chưa chắc hấn cũng sẽ nghĩ như thế... Nghĩ tới đó, có hơi chút không yên tâm, chợt cảm thấy từng trận đau nhức truyền đến, ta theo bản năng nắm tay thành quyền, hít sâu một hơi. Lý Thành Khí lập tức buông chén, rất nhanh cầm tay ta: "Vừa đau ?" Ta cắn chặt môi, nhẹ gật đầu: "Không khác tôi hôm qua mấy, qua một lát là tốt rồi." Tôi hôm qua cũng như thế, bỗng nhiên đau bụng, làm tất cả mọi người cuống cuống nghĩ ta sắp lâm bồn, cuối cùng chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi.

Đoán chừng là khi này suy nghĩ lo lắng nhiều quá.

Ta nhắm mắt lại, cố gắng làm bản thân phân tán lực chú ý, không thêm suy nghĩ nhiều nữa, nhưng bụng còn đau hơn ban nãy, từng đợt đau đánh úp vào. Ta nhìn không được rên rĩ, xoay tay chụp cổ tay Lý Thành Khí. Đang thờ hồn hên, liền cảm thấy bị ai bế lên, giọng nói của chàng ngay tại bên tai: "Cố gắng phân tâm một chút."

Ta cố gắng dạ, ôm cổ chàng, chợt nghe thấy chàng nói với Lý Long Cơ: "Hôm nay chuyện đã thành kết cục đã định, nhiều lời vô ích. Đệ phủ về trước, đợi Vĩnh An sinh con xong ta sẽ đi tìm đệ." Nói xong cũng không chờ Lý Long Cơ trả lời, ta cảm giác Lý Thành Khí đã ổn định bước về phía trước, vừa đi còn vừa an ủi: "Đừng sợ, luôn luôn sẽ đau, trước mắt chỉ là dấu hiệu ban đầu, đợi khi đau bụng thường xuyên hơn mới"

Ta nghe mà muốn bật cười, miễn cưỡng tròn mắt nhìn chàng: "Rất có bài bản hấn hoi, một chút cũng không giống như lần đầu làm cha, chàng có phải gạt ta cái gì hay không?"

Lý Thành Khí bị ta chọc dờ khóc dờ cười, khẽ hôn lên trán ta: "Đừng nói nữa, sau đó sẽ có lúc nàng khóc." Ta tức giận nhếch miệng, vừa định nói chuyện, lại là một trận đau nhức, chỉ hừ hai tiếng, nhắm mắt lại mặc chàng bế ta vào phòng.

Đêm hôm đó, ta đau vài lần muốn chết đi sống lại. Mỗi lần nhớ tới chàng nói sẽ có lúc ta khóc, thật sự là vừa khóc vừa cười, không biết bị tra tấn bao lâu, mới nghe thấy có người ở kêu sinh rồi sinh rồi, ý đau chưa giảm cũng là lúc toàn thân thoát lực, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Thần Long nguyên niên, ngày hai mươi ba tháng giêng, Thái tử giám quốc, xá thiên hạ. Ngày kế, Thái Hậu truyền ngôi Thái tử, phục quốc hào thành "Đường".

Đồng thời đưa con đầu tiên cũng của ta ra đời, là trưởng tử của Lý Thành Khí, đặt tên Tụ Cung.

*Tụ Cung: tụ = con cháu, kế thừa, cung = cung kính, kính cẩn

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tân sinh (2)

Thần Long nguyên niên, ngày hai mươi sáu tháng mười một, Hoàng cô tổ mẫu qua đời ở Thượng Dương cung thành Lạc Dương, hưởng thọ tám mươi hai.

Hoàng cô tổ mẫu cả đời này thăng trầm lên xuống, hai mươi mấy năm ta làm bạn bên cạnh, mắt nhìn thấy bà đi từ lúc quyền khuynh thiên hạ đến cuối cùng bị ép buộc thoái vị. Khi ta thay quần áo trắng cho Tụ Cung, vẫn cảm thấy khó tin như cũ. Nữ nhân duy nhất trên thế gian này có thể xoay chuyển cán khôn, chẳng lẽ cứ như vậy mất đi ?

"Tụ Cung", Lý Thành Khí bế con trai, ôn thanh nói: "Gọi phụ vương." Ta lấy lại tinh thần: "Nếu có thể mở miệng, cũng phải gọi mẫu thân trước mới đúng." Chàng khẽ nghiêng đầu nhìn ta, cười như gió xuân ấm áp, cười tới mức làm ta chợt dạ, qua một lúc mới gọi bà vú, giao Tụ Cung cho bà: "Mang tiểu công tử đi xuống."

Ta kinh ngạc nhìn Lý Thành Khí: "Ta vừa rồi chờ Tụ Cung tỉnh ngủ, muốn chơi đùa một lát, sao lại muốn ôm đi rồi?" Lý Thành Khí tiếp nhận trà Hạ Chí dâng lên, uống hết phân nửa, mới nói: "Vĩnh An, nàng ước chừng đã chăm sóc con ba đêm rồi." Ta khó hiểu, trái lại Lý Thành Khí không nhanh không chậm, trả lại chén trà cho Hạ Chí: "Mấy ngày trước đây nói chuyện phiếm cùng phụ vương, nhắc đến Tụ Cung, cảm thấy con cái nối dõi của ta quá mức

đơn bạc."

Ta nhìn ánh mắt chàng không đổi, cân nhắc không ra ý tứ, nghĩ nghĩ mới nói: "Phụ vương muốn nạp thiếp cho chàng ư ?" Lý Thành Khí như có chút vô tình liếc nhìn ta, Hạ Chí lại phụt cười trước. Xưa nay nàng với ta thoải mái, ta cũng không xem nàng là người ngoài, đơn giản nhìn nàng một cái: "Người cười cái gì?"

Hạ Chí thay ta thêm chén trà, mới khom mình hành lễ: "Nô tỳ không dám nói." Ta cười: "Người còn có cái gì không dám nói ? Nói đi, quận vương sẽ không trách tội người." Nàng giả bộ lén nhìn Lý Thành Khí, mới trả lời: "Chưa kể Tắc Thiên Đại Thánh Hoàng Hậu, hay là Thánh Thượng hiện tại ban tặng, tính ra trong phủ Trường An đã có hơn hai mươi cơ thiếp, quận chúa còn ngại không đủ nhiều sao?"

Nàng nói cũng không sai, riêng một năm ban tặng đã có ba năm người. Ta cảm chén trà, mắt nhìn Tự Cung. Mấy tháng nay gặp phụ vương, ông cũng vô tình hữu ý nhắc tới việc này... Lý Thành Khí đi tới, lấy chén trà trong tay ta đưa cho Hạ Chí: "Suy nghĩ cái gì ?" Ta lắc đầu: "Không có gì."

Chàng cười than một tiếng, không nói chuyện, chỉ vẫy tay bảo bà vú cùng Hạ Chí lui ra.

Ai ngờ bà vú mới đi tới cửa, Tự Cung liền hươ hươ hai cánh tay, ê a kêu một tiếng: "Phụ vương." Âm thanh trong trẻo mềm nhũn, ta giật mình nhảy dựng, vừa vui vừa oán.

Không nghĩ tới đứa nhỏ này mở miệng nói, lại học hai chữ 'phụ vương' đầu tiên.

Lý Thành Khí đi qua nắm bàn tay nhỏ bé của Tự Cung, rất vừa lòng gật đầu nói: "Không hổ là con bồn vương, trẻ nhỏ dễ dạy."

Ta tức cười nhìn vào hai phụ tử này, vừa định đón Tự Cung trong tay bà vú, đã bị chàng kéo lại: "Không vội, bảo bà vú chăm Tự Cung trước." Ta ngạc nhiên nhìn chàng, đến khi bọn họ lui ra ngoài khép cửa lại, chợt thấy trên lưng căng thẳng, bị chàng bế bổng ngang người: "Thân là trưởng tử, có lẽ nên vì huyết mạch truyền thừa mà cố gắng chút sức lực." Lúc này ta mới hiểu được ý tứ của Lý Thành Khí, dở khóc dở cười: "Con lần đầu tiên mở miệng đã gọi phụ vương, thế mà chàng vẫn bỏ mặc."

Khoé miệng chàng hàm chứa ý cười, đưa tay kéo màn trướng, đem ta đặt trên giường: "Vĩnh An, hôm nay ta đã thỉnh chỉ tứ hôn, ngày mai sẽ chính thức cùng phụ vương nàng định ra ngày tốt, cưới nàng làm vợ." Ta ngây ngẩn cả người, như là có gì đó từ đáy lòng lướt qua, nhất thời khó có thể tin, không chớp mắt nhìn Lý Thành Khí.

Chàng cũng cứ nhìn ta như vậy, qua một hồi lâu, mới cúi đầu khẽ hôn lên môi ta, dùng thanh âm rất thấp hỏi: "Sao không nói lời nào?" Ta cảm thấy trái tim như mềm nhũn đi, vòng tay qua cổ chàng, rung rung cười nói: "Từ lúc ta hơn mười tuổi, chàng mượn cơ tứ hôn đến lừa gạt ta, chớp mắt đã hơn mười năm, bảo ta làm sao tin chàng được nữa."

Trời vẫn còn sớm, trong phòng vẫn chưa thắp đèn, màn trướng buông xuống gần như che khuất hết ánh sáng.

Khoảng cách gần như thế, chỉ có khuôn mặt kia, rõ ràng như cũ.

"Còn nhớ năm đó trong đại lao của Lai Tuấn Thần, chàng từng bắt ta quên đi việc tứ hôn", ta nhắm mắt lại, đón lấy từng nụ hôn nhỏ vun ôn nhu của Lý Thành Khí, lẩm bẩm nói: "Hiện tại đã quên rồi, làm sao cho phải ?". Giọng cười trầm thấp của chàng vang bên tai, mang theo sủng nịch vô hạn: "Được, thật đã quên sao, vậy ta đây sẽ hỏi lại một lần, nghe nói sinh nhật quận chúa là mừng tám tháng giêng?" Ta bất chợt không phản ứng kịp, mới nhớ lại đây chính là câu hỏi lúc năm xưa, không kìm được bật cười.

Ý cười Lý Thành Khí càng sâu: "Đến sang năm là tròn hai mươi ba ?"

Ta lại gật gật đầu, cảm thấy tay chàng xâm nhập từng chút, thừa dịp ta không chú ý chậm rãi kéo quần áo ta ra, khẽ thờ dài: "Không còn nhỏ. Bồn vương cũng đã gần đứng tuổi, dưới còn có một đứa con chưa đầy một tuổi, không biết quận chúa đối với cửa hờn sự này cảm thấy như thế nào?" Ta nhin không được cười ra tiếng: "Hôn nhân đại sự há có thể là trò đùa? Thông thả cho ta cân nhắc hai ngày."

Lý Thành Khí bỗng nhiên ngừng lại, ta tròn mắt nhìn chàng, da thịt ấm áp chạm lẫn nhau, tiếng tim đập dần trở nên rối loạn. Chàng lại chỉ yên tĩnh nhìn ta cười, ta bị nhìn tới mức lúng túng, nóng mặt muốn giãy dụa, lại bị chàng giữ lấy thắt lưng, ôm lại càng gần.

"Phụ vương lo lắng cũng có đạo lý, vương phủ lớn như thế, chỉ có mỗi một mình Tự Cung, có chút buồn tẻ", Lý Thành Khí rút cuộc cúi đầu, ngậm lấy vành tai ta, nói giọng khàn khàn: "Quận chúa nghĩ như thế nào?". Cảm giác tê dại khó tả chạy dọc người, một đường nhập thẳng vào tim.

Tiếng than cùi chày lách tách ngoài màn trướng, rõ ràng đã vào đông, thế nhưng trên người đã lấm tấm mồ hôi. Lý Thành Khí thở ra hơi nóng, đôi môi chàng không ngừng hôn từ bên tai, rồi lướt xuống vai, mãi cho đến trước ngực... Ta cuối cùng không nhịn được rướn cong thân mình, vội nắm lấy vai chàng, rên rì ra tiếng. Xúc cảm mãnh liệt khiến cả người ta như mê muội đi, hoàn toàn chìm đắm. Đến khi Lý Thành Khí mạnh mẽ tiến vào, chàng liền dùng môi ngăn chặn âm thanh của ta.

Vô cùng ôn nhu rút ra, rồi lại va chạm nặng nề, mỗi lần gần như dùng toàn bộ sức lực. Ta mơ mơ hồ hồ cắn vai chàng, ra sức thờ gấp, ngay cả đầu ngón tay bắt lấy vai chàng đều bắt đầu phát run.

Lý Thành Khí kề sát mặt vào hai gò má ta, còn thở hổn hển hỏi: "Tháng sau như thế nào?"

...

Hai cơ thể không ngừng cọ xát lẫn nhau. Ta nói không nên lời, chỉ có thể gật đầu đồng ý, dùng sức bấu chặt lưng Lý Thành Khí, cố đè nén từng trận khoái cảm đánh úp tới, mờ mịt cọ nhẹ vào mặt chàng, không tiếng động cầu xin tha thứ..

Sự chiếm giữ như kéo dài vô tận, tay chàng liên tục vuốt ve, vỗ về, chưa bao giờ ngừng lại, như muốn đem tất cả tình cảm ham muốn khắc sâu lên mỗi tấc da thịt. Ta từ từ nhắm hai mắt, bị chàng dày vò muốn khóc, lại nhịn không được nghênh đón hòa theo.

Mơ hồ nghe chàng gọi tên của ta, rất xa cũng rất gần...

Mồ hôi tuôn ra ướt đầm, gối chần lộn xộn rơi loạn, lông mi ướt đầm, không thấy rõ được gì, ngoại trừ ánh mắt của chàng. Trong lúc ý loạn tình mê, cao trào bỗng đột ngột ủa tới. Ta không chịu được nữa, bám chặt vào thân thể chàng: "Thành Khí..."

Lý Thành Khí vững vàng ôm ta lại, nháy mắt toàn thân rút hết sức lực, cuối cùng chạm mạnh một cái, thông thả ngừng ở chỗ sâu nhất.

Tay chân quẩn quất không rời, cảm giác bần rần mồi như bắt đầu lan khắp người. Ta ôm thắt lưng của chàng, đầu dúi vào bên cổ, ngay cả sức lực mở mắt cũng không còn.

Lúc mơ màng, bỗng nghe chàng trầm thấp cười nói: "Ngày mai lập tức đi gặp phụ vương nàng"

Thần Long năm thứ hai, tháng giêng, Thái Bình, Trường Ninh, An Lạc, Nghi Thành, Tân Đô, Định An, Kim Thành công chúa cùng lúc khai phủ (*dọn ra ở riêng*). Cùng tháng, Lý Thành Khí rốt cuộc đã có thể thực hiện lời hứa từ hôn hơn mười năm trước, ta chính thức bước chân vào Thọ Xuân vương phủ.

Tuy là bảy công chúa khai phủ, chỉ có một mình An Lạc giống trống khua chiêng hoành tráng, nhưng cuối cùng trước phủ đông như trẩy hội cũng là Thái Bình công chúa. Từ lúc Thánh Thượng (Lý Hiến) đăng cơ tới nay, Lý Thành Khí và Thái Bình ngày càng thân cận, hôm nay Thái Bình mở tiệc mừng phủ mới, tất nhiên là chúng ta phải tới.

Đã nhiều ngày nay Tụ Cung ăn ngủ không được tốt, ghé vào lòng ta nũng nịu gọi một tiếng mẫu thân. Ta nghe mà đau lòng, thấy chén đĩa xung quanh lần lượt thay mới, mới nhỏ giọng nói với Lý Thành Khí muốn qua phòng khác nghỉ ngơi, chàng gật đầu nói: "Nàng đi đi, lát nữa ta sẽ tới." Ta biết chàng phải bồi Thái Bình ứng đối với chúng thần trong triều, cũng không nhiều lời, chỉ nhẹ nhàng bế Tụ Cung rời tiệc.

Vừa đi ra hai bước, chợt nghe có người phía sau gọi tên ta, là tiếng của Uyển Nhi. Không đợi quay đầu, nàng đã đi tới, cười nhẹ nói: "Lý Thành Khí thật sự là một tắc cũng không rời miệng, muốn nhìn Tụ Cung một chút cũng khó." Nàng nói xong, ngắm nhìn Tụ Cung trong lòng ta, kinh hi nói: "Đứa bé này bộ đáng giống hết miệng."

Ta cười nói: "Đúng vậy, phàm là ai gặp qua cũng đều nói như thế." Uyển Nhi càng thêm hứng thú nhìn kỹ hơn: "Biết mở miệng gọi người sao?" Ta gật đầu cười: "Lần đầu mở miệng lại gọi 'Phụ vương', qua nửa tháng mới học gọi mẫu thân, đợi qua mấy tháng chắc có thể gọi tỷ là đi." Uyển Nhi nhủ mảy, nói: "Thôi thôi, ta cũng không dám để trưởng tử của Thọ Xuân quân vương gọi ta là đi."

Lời của nàng phân nửa là có tâm, ta tất nhiên nghe ra được, chỉ cười cười, không nói tiếp.

Từ lúc Thánh Thượng đăng cơ tới nay, ngôi Thái tử vẫn chưa được quyết định, trong triều dần chia thành hai phái. Lý Thành Khí và Thái Bình cố ý nâng đỡ tam hoàng tử Lý Trọng Tuấn, thúc phụ Võ Tam Tư lại phụ họa theo Vi hậu, có ý đồ khuyến bệ hạ lập An Lạc làm Hoàng thái nữ. Giao tình giữa Uyển Nhi và Vi hậu, không cần phải nói, lúc này nàng thật sự đã đứng bên phía đối nghịch Lý Thành Khí.

Đáng tiếc, bất kể là Lý Trọng Tuấn hay là An Lạc, mặc dù làm công chúa hoàng tử vô cùng tôn quý, cuối cùng vẫn là con cò trong tay người khác mà thôi. Ta bế Tụ Cung cùng Uyển Nhi nhân nhả đi dạo, thì gặp phải Lý Long Cơ đối diện đi tới, vội khom mình hành lễ: "Quận vương." Từ sau lần gặp mặt hôm ấy, con người hần đường như đã thay đổi, nói năng thận trọng, lại thêm vài phần trầm ổn.

Hắn đến gần hai bước, nhìn đến Tụ Cung, đầu tiên là ngẩn ra, mới lẩm bẩm nói: "Giống hết nàng." Ta cười đáp: "Uyển Nhi mới vừa rồi cũng nói như thế." Hắn khẽ mỉm cười, khoe mắt hơi hơi nhếch lên: "Nếu ta có thể có đứa con xinh đẹp như thế, cuộc đời này cũng không hối tiếc." Ta cố ý tránh né ánh mắt của hắn, chỉ thuận miệng nói: "Cơ thiếp trong vương phủ quận vương ai nấy đều là tiên phẩm, sinh hạ đứa nhỏ nhất định sẽ không hề thua kém ai."

Lý Long Cơ mỉm môi cười như cũ, qua một lát mới nói: "Sắc mặt Tụ Cung không tốt, có phải đang bị bệnh?" Ta gật đầu: "Đã nhiều ngày ăn ngủ không tốt, thái y đã xem qua, không đáng ngại."

Hắn lại hỏi vài câu, tâm trạng có vẻ rất lo lắng. Uyển Nhi đứng xem ở một bên, chỉ là cười, qua hồi lâu mới nhịn không được ngắt lời: "Quận vương đối xử với con nhà mình cũng không thấy dễ bụng như thế." Lý Long Cơ cười ha ha: "Uyển Nhi cô nương nói đùa."

Năm đó ta ở trong cung, hai người bọn họ không thân quen lắm, sau đó lại vì việc của Trương Xương Tông* lúc trước, cả hai càng như nước với lửa. Nhưng hôm nay thần sắc bọn họ đều như thường, chuyện trò vui vẻ. Ta đứng ngoài quan sát, vẫn thấy có chỗ không ổn, đang lúc suy nghĩ, Lý Long Cơ đã cúi đầu, dùng ngón trỏ chạm chạm vào mặt Tụ Cung, về mặt dịu dàng: "Tụ Cung có nhũ danh không?"

*Sự kiện Uyển Nhi dạn dẫu với Trương Xương Tông bị Võ Tắc Thiên phát hiện, Lý Long Cơ là người bày ra cái bẫy đó.

Ta lắc đầu, Lý Long Cơ lại nhìn chăm chú Tụ Cung thêm một cái, nhẹ giọng nói: "Tụ Cung giống nàng như thế, ngày sau nhất định là dung mạo nghiêng mỹ*, kêu Hoa nô được không?". Ta nhất thời khựng lại, đang do dự, Lý Thành Khí đã ở cách đó không xa đáp 'Được', cười nhạt nói với Lý Long Cơ:

"Cô cô đợi đệ đã lâu, vào thỉnh an trước đi."

Lý Long Cơ nhướn mày nói: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tân sinh (3)

Lý Long Cơ bỗng nhiên quay đầu nhìn ta: "Có thể cho ta bế Tụ Cung một chút không?" Ta cười gật đầu, thế này hẳn mới đón lấy Tụ Cung trong lòng ta, ôn nhu gọi Hoa nô. Tụ Cung hình như thật sự nghe hiểu được, lập tức hít mắt nhẹ răng cười với hắn, hắn liền như vậy chơi đùa với Tụ Cung một lúc, mới cẩn thận trả lại cho ta, xoay người đi vào phòng tiệc.

Uyển Nhi nhìn bóng dáng huynh đệ bọn họ, nhẹ giọng than: "Lý Long Cơ đối xử với Tụ Cung rất đặc biệt." Ta cười cười, không trả lời. Nàng lại trầm tư hồi lâu, mới nghiêm túc nói: "Vĩnh An, nếu có một ngày muội với ta là địch, muội sẽ làm như thế nào?"

Đáy lòng ta chợt rét lạnh, nhưng không cách nào lảng tránh câu hỏi này.

Không riêng gì ta, hôm nay những người ở đây có thể ở quý phủ Thái Bình nâng cốc chúc mừng, ngày sau đều có thể chia kiếm về phía nhau. Thánh Thượng dù ngồi lên được ngôi hoàng đế kia, nhưng con cái nối dõi lại đều quá mức yếu nhược. Mặc dù Hoàng tử mẫu đi rồi, nhưng để lại rất nhiều thế lực Lý gia rình rập ngôi hoàng đế như hổ rình mồi.

Nhiều lắm.

Tụ Cung hình như có cảm tính, đưa tay vuốt mặt ta, ta nắm bàn tay nhỏ bé của con hôn lên đó, rồi mới định thần nhìn Uyển Nhi: "Nếu có một ngày là địch, ngày tỷ bị thua ta sẽ liều chết bảo vệ tính mệnh của tỷ, đưa tỷ rời xa hoàng quyền. Lý Thành Khí chung quy là người Lý gia, đoạt quyền không thành chỉ có cái chết, ta với chàng vốn là sinh tử tương liên, nếu chàng thất bại, thay ta bảo vệ Tụ Cung đi."

Vài năm nay, bất kể là Thánh Thượng hay là Thái Bình, đều lấy lý do con cái đơn bạc, liên tục ban tặng mỹ nhân cho Thọ Xuân vương phủ. Lý Thành Khí không cách nào từ chối, dứt khoát cho bọn họ vào chung một phủ trạch, còn ta và chàng ở chỗ khác.

Tới tiệc thôi nôi của Tụ Cung, ta mới gặp lại Nguyên Nguyệt.

Lý Thành Khí vốn kiên quyết không cho nữ quyến trong phủ lộ diện, nhưng Nguyên Nguyệt dù sao cũng là chính phi mà Tắc Thiên Đại Thánh Hoàng Hậu đích thân ban hôn, vô luận như thế nào đều phải xuất hiện. Huống chi, ngày hôm nay cho dù là Võ gia chư vương, hay là con cái Tương vương, đều là đến cùng vợ chính thất, ngay cả phụ vương cũng đã tự mình mở miệng, làm cho Lý Thành Khí phải ít nhiều bận tâm đến cấp bậc lễ nghi.

Việc này Lý Thành Khí đã đề cập với ta trước đó, nên khi ở yến tiệc nhìn thấy Nguyên Nguyệt, ta cũng không quá bất ngờ. Mặc kệ nói thế nào, nàng chung quy vẫn là thê tử kết tóc của Lý Thành Khí. Ta đã lấy đi nhiều lắm, vẫn nên lưu lại mặt mũi cho nàng.

Yến tiệc được quá nửa, ta bế Tụ Cung vào phòng thay quần áo, chợt nghe ngoài cửa có tiếng Hạ Chí Đông Dương thỉnh an, mơ hồ là gọi Vương phi. Ta không dự đoán được nàng sẽ một mình tới đây tìm ta, ngược đầu nhìn lên, nàng lại chỉ loanh quanh đứng ở cửa, không có đi vào.

Cái gì nên đến sẽ đến, trốn cũng không xong. Ta âm thầm cười khổ, sửa sang quần áo cho Tụ Cung cẩn thận, rồi mới giao cho bà vú, đứng lên nói: "Vương phi cũng đã đến đây, mời vào bên trong."

Theo lý ta là trắc phi thì phải thỉnh an nàng, nhưng Lý Thành Khí từ lúc khấu thỉnh tứ hôn đã lập ra quy củ, ta với nàng không phân tôn ti. Ngày thường không gặp nên thấy không có gì, lúc này đối mặt có hơi chút xấu hổ.

Nguyên Nguyệt chỉ yên tĩnh nhìn ta, qua thật lâu mới tiến vào, bỗng nhiên hạ thấp thân mình, trịnh trọng thi lễ.

Ta bị nàng làm hoảng sợ, vừa định sai người đỡ nàng đứng dậy, nàng đã mở miệng trước: "Ngày đó ở Tam Dương cung, khi Tắc Thiên Đại Thánh Hoàng Hậu tứ hôn, muội muội từng nói qua, ngày sau nếu may mắn được cùng quận chúa hầu hạ quận vương, tình nguyện lấy tôn người làm tỷ tỷ."

Một câu của nàng, bất giác khiến chúng ta đều nhớ về năm đó.

Đêm đó ta tận mắt thấy Lý Thành Khí không thể tranh cãi, không thể biện hộ, ngay tại Thạch Tông yến ẩm, trước mặt quần thần chư vương, quỳ gối khấu tạ Hoàng tử mẫu tứ hôn. Lúc đó tim ta đau như bị dao khoét, còn nàng thì được đền bù mong muốn nhiều năm. Mà nay chuyện xưa nhắc lại, ta là vui mừng vì có quý tử, nàng thì bị văng về trong vương phủ, suốt ngày chần độn gồi chiếu.

Nếu nói sai, không có ai sai.

Trong đó ai phụ ai, ai nợ ai, làm sao có thể nói rõ ràng?

Ta nhất thời không biết ứng đối như thế nào, mà nàng vẫn cứ khom người cúi đầu như vậy, lặng im không nói.

Bầu không khí yên tĩnh khó xử, lại bị tiếng thỉnh an của Hạ Chí Đông Dương một lần nữa đánh vỡ.

Lý Thành Khí bước vào cửa, thoáng nhìn Nguyên Nguyệt một cái, ngược lại nói với ta: "Tự Cung thay quần áo ốn chưa ?" Ta gật đầu đáp: "Đã thay xong rồi." Chàng đi tới, nhẹ nắm tay ta, thấp giọng nói: "Nàng cũng nên đi vào thay xiêm y." Ta nhìn chàng, chàng chỉ cười gật đầu.

Lưu ở chỗ này chẳng qua càng thêm xấu hổ, ta nghe theo lời chàng, cười cười: "Được, chàng chờ ta một lát." Nói xong, lập tức vào buồng trong, cố ý chọn ra hai bộ xiêm y, chậm rãi thay.

Loáng thoáng có thể nghe thấy bên ngoài Lý Thành Khí đang nói chuyện, cũng không nghe được rõ ràng.

Tới khi thay đổi ốn thoải đi ra ngoài, mới thấy Nguyên Nguyệt không còn ở trong phòng, đám bà vú hình như cũng bị Lý Thành Khí cho lui.

Ta do dự, mới hỏi chàng: "Nàng ấy dù sao cũng là thê tử kết tóc của chàng, như thế nào lại..." Chàng ngắt lời ta, nhẹ nhàng nói: "Vĩnh An, điều duy nhất bốn vương tự trách, là giờ này còn để nàng phải khó xử như thế." Ta cười nhìn chàng: "Nhiều năm qua rồi, sinh sinh tử tử biết bao nhiêu lần, ta sẽ còn vì loại sự tình này mà khó xử sao?"

Lý Thành Khí không vội vã nói tiếp, đi tới nhìn kỹ ta, nhìn đến khi ta có chút không hiểu, mới cười nói: "Tất cả nữ quyến trong phủ, vào ngày nhập phủ đều nhận được một phong thư từ ta, sau này các nàng ấy đều có thể tái giá." Ta ngăn người nhìn Lý Thành Khí, qua một hồi lâu không nói được lời nào. Chàng mới gọi Hạ Chí Đông Dương vào, thay ta mang áo choàng đến: "Ngoài trừ chính sự, mỗi ngày bốn vương chỉ biết ứng phó với hai nữ nhân, Thái Bình và nàng."

Lý Thành Khí nói nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, nhưng ở trước mặt Hạ Chí Đông Dương, khiến mặt ta không khỏi nóng bừng lên, chỉ nhỏ giọng lầm bầm: "Ta không hề truy hỏi chàng mấy việc đó." Lý Thành Khí không nói nữa, mỉm cười giúp ta khoác áo choàng cẩn thận.

Vào đến phòng tiệc, Thái Bình đang thì thầm nói nhỏ với Trương vương, nhìn thấy chúng ta tiến vào mới ngẩng đầu cười nói: "Đội người thật là lâu, Vĩnh An", nàng chỉ tay vào chiếc bàn gỗ đặt đồ vật đoán tương lai: "Chúng ta đều đã đánh cược, người có muốn tham gia một phen hay không?"

Ta theo lời của nàng, nhìn vào mặt bàn.

Trên chiếc bàn gỗ dài phủ vải gấm đỏ thẫm, đặt đầy đồ vật cho Tự Cung lựa chọn. Ta quét mắt liếc sơ qua, liền phát hiện không thấy thanh kiếm gỗ đã chuẩn bị ban đầu, chính giữa lại có người thả một miếng ngư phù dùng để điều binh.

Ta liếc mắt sang Thái Bình, giả bộ hiểu kỳ nói: "Ai mà hào phóng như vậy, ngay cả ngư phù cũng lấy ra nữa ?" Tuy chọn đồ vật đoán tương lai chỉ để góp vui, nhưng dựa theo chiến công của Lý Thành Khí với thân phận Tự Cung, nếu có ai phóng đại thêm thất, tóm lại không ổn.

Thái Bình cười cười, nâng cầm chỉ hướng Võ Tam Tư: "Là thúc phụ người." Giọng của nàng mặc dù bình thản, nhưng vẫn mang theo chút đề phòng. Võ Tam Tư đứng lúc nâng chén, nghe lời này lập tức cười nói: "Dù sao cũng là tặng cho huyết mạch Võ gia, bốn vương tất nhiên là mong Tự Cung có thể cầm lấy binh quyền, nâng cao uy phong cho Võ gia ta."

Ta cười cười, không nói tiếp.

Từ lúc Thánh Thượng đăng cơ tới nay, Vi thị liền một tay nắm tất cả quyền lực, hàng ngày ân sủng thúc phụ Võ Tam Tư. Trong dân gian truyền miệng nhau bí sự kiêng kỵ trong cung, phần nhiều là Vi thị. Uyển Nhi cùng Võ Tam Tư quan hệ dây dưa không rõ. Mặc dù ta không muốn tin, nhưng khi Hoàng tổ mẫu qua đời, thấy thúc phụ ông ấy vẫn giữ được quyền thế không suy, lại không thể không tin.

Tình thế hiện tại, Võ gia chỉ dựa vào Võ Tam Tư, dám đối đầu với Thái Bình còn có thể can đảm nói ra 'Uy phong Võ gia', cũng duy nhất có mỗi thúc phụ mà thôi.

Lý Thành Khí vốn luôn mỉm cười lắng nghe, lúc này mới cười lấy ra một cây sáo ngọc từ trong ngực, bảo Hà Phúc thả vào bàn: "Bốn vương từ nhỏ chỉ yêu thích âm luật, nên càng mong Tự Cung có thể chọn lấy cây sáo này." Chàng nói xong, nhẹ nắm tay trấn an ta.

Hạ Chí dâng lên trà nóng, ta chuyển đến tay chàng, có chút không yên lòng, thấp giọng nói: "Yến tiệc hôm nay tuy thúc phụ trung ngư phù ra là hợp tình hợp lý, chỉ e ngày mai rơi vào tai người ngoài lại trở thành chàng có dã tâm muốn nắm đoạt binh quyền."

Lý Thành Khí nhận chén trà ta đưa đến, mỉm cười: "Không cần lo lắng, lời đồn về bốn vương hiện nay có rất nhiều, thêm một chuyện cũng không thành đại sự." Ta nhủ vậy, tâm tình vui vẻ mới rồi phai nhạt đi một ít, ngược lại càng lo lắng hơn.

Lời nói thúc phụ vô cùng đường hoàng, trước mặt mọi người cũng không tiện lấy ngư phù đi, việc duy nhất có thể làm là cầu mong là Tự Cung trăm ngàn lần đừng chạm vào món đồ phòng tay kia.

Cười đùa trò chuyện một lúc, bà vú mới bế Tự Cung đi ra.

Tự Cung được bế đặt lên bàn dài, không thoải mái xoay người vặn vẹo, chậm rì rì bò quanh bàn, dò xét bốn phía xung quanh, nhìn đến chỗ ta liền huơ

tay đôi bé, nũng nịu gọi mẫu thân.

Ta vừa muốn trả lời, Võ Tam Tư lại ho nhẹ một tiếng: "Đừng để ý đến nó, miễn cho nhìn thấy mẫu thân, ngược lại đi sờ son phấn khăn thơm thì phiền toái." Thái Bình nhú mày, cười nhạo nói: "Khăn thơm có gì không tốt? Phụ vương nó mang thanh danh phong lưu mười mấy năm, nay tặng lại cho nó cũng tốt. Nhìn nó và Vĩnh An giống nhau như thế, ngày sau chắc chắn sẽ là đệ nhất tài tử phong lưu của Lý gia ta, khiến ngàn vạn giai nhân lưu luyến ngưỡng mộ."

Ta vội cười hòa hai câu, Tự Cung thấy ta không thèm trả lời, mếu miệng, lại nhìn Lý Thành Khí, gọi một tiếng phụ vương. Trái lại Lý Thành Khí bất động thanh sắc uống trà, không lên tiếng. Bị phụ mẫu ngó lơ, Tự Cung cảm thấy bị ủy khuất, hai mắt rom róm, lại không biết tại sao liền bò đến Lý Long Cơ ngồi xa xa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia lập tức chuyển từ buồn thành vui, ê ê a a gọi Lý Long Cơ, không biết gọi là gì, thoát nhìn giống như vô cùng quen biết.

Lý Long Cơ vốn đang trầm mặc, nhìn đến bộ dáng của Tự Cung bỗng nhiên bật cười, nói với bà vú: "Tiểu công tử có lẽ là sợ người lạ, người đi tiểu công tử ra giữa bàn, rồi lát nữa bé xuống." Bà vú tuân lời, đứng ở một cạnh bàn khác, kêu tiểu công tử. Tự Cung nghe thấy liền bò tới, từ từ bắt đầu nhìn thấy gì đó trên bàn.

Tự Cung là một đứa nhỏ làm sao hiểu được cái gì, chỉ cảm thấy cái này hứng thú, cái kia cũng có hứng thú, cái nào cũng vươn tay sờ mó một chút, không chịu cố sức cầm lấy.

Ta dõi theo con trai, mặc dù vây quanh bàn có vài hạ nhân, nhưng vẫn lo lắng sợ con không cẩn thận một cái ngã xuống dưới. Vì thế nên đã quên không nhìn thấy con bắt lấy cái gì, mãi tới khi Võ Tam Tư cười ha ha, mới tập trung cẩn thận nhìn.

Tự Cung ngồi trước miếng ngự phù, có vẻ thích thú vuốt ve, gần như đã muốn chộp đến một góc.

Lòng ta chợt thấy ón lạnh, đang muốn nói chuyện với Lý Thành Khí, chợt nghe Lý Long Cơ cười lớn.

Mọi người đều tròn mắt nhìn, Lý Long Cơ lại thông thả đứng lên: "Thật ra bản vương có chút tư tâm... ", lời còn chưa dứt, hần đã đi lên vài bước đến cạnh bàn, cầm miếng ngự phù kia lên: "Từ nhỏ bản vương theo đại ca học âm luật, tới nay vẫn chưa thể báo đáp. Nay đứa bé này có duyên với ta, nếu ngày sau có thể theo ta soạn nhạc đánh đàn, cũng là một điều tuyệt diệu."

Hành động ngoài ý muốn ngày của hần, ngay cả Thái Bình và Tương vương đều bất ngờ.

Lý Long Cơ giống như không thấy, đem sáo ngọc Lý Thành Khí đặt vào tay Tự Cung, huých bàn tay nhỏ bé của Tự Cung. Tự Cung bị hần chạm vào, ngược lại mở miệng cười, tay sờ sờ sáo ngọc, rồi trực tiếp ôm trong lòng.

Đôi mắt to tròn chớp chớp, liên tục quan sát Lý Long Cơ, tựa hồ muốn được khen ngợi.

Lý Long Cơ lắc đầu cười, cúi người xuống, dùng mặt xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Tự Cung, thấp giọng thì thào. Thanh âm rất nhẹ, ai cũng nghe không rõ nội dung hần nói. Ta ở xa nhìn một lớn một nhỏ kia, thăm thò phào, nghiêng đầu nhìn Lý Thành Khí, lo lắng trong mắt chàng cũng dần tan, bên môi lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Võ Tam Tư đầu tiên là sững sờ, chợt cười to nói: "Nam nhi tốt, đành để cho hai huynh đệ phong lưu các người dạy dỗ." Ông ấy nói xong, mọi người mới cười chúc mừng, Thái Bình cũng cười nhìn Lý Long Cơ, nói: "Tam lang à Tam lang, chúng ta nhiều trưởng bối nhìn như vậy, người thật sự..." Nàng dùng một chút, không nói thêm gì nữa, chỉ lắc đầu cười thờ dài: "Thật vẫn là tính tình trẻ con."

Lý Long Cơ chỉ cười, bé Tự Cung từ trên bàn xuống, đưa cho bà vú, rồi mới trở về ngồi xuống, cầm lấy ly rượu, chấp tay với Lý Thành Khí từ xa, uống một hơi cạn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Đồng căn tương tiền (1)

Tháng ba khi hoa đào nở, Võ Tam Tư rốt cuộc bắt đầu hành động.

Đầu tiên là mua quan bán tước trắng trợn, bồi dưỡng tâm phúc, nội thị trong cung thăng vượt bảy cấp đã hơn ngàn người. Tuy nhiên đó chỉ là những động tác nhỏ, căn bản không lọt vào mắt Thái Bình và Lý Thành Khí, nhưng ngược lại việc ông ta đang từng bước chèn ép ngũ vương, thì ngay cả phụ vương (*cha Vĩnh An*) cũng không thể tiếp tục đứng nhìn.

"Hôm nay phụ vương đến đã nói chuyện ngũ vương", ta vừa cắn miếng hoa mai cao, Lý Thành Khí đã lập tức rót trà: "Lúc trước khi Thái Bình và Thái tử thực hiện cung biến, năm người này có thể xem như tận tâm tận lực. Nhưng tại sao mới phong vương chưa đầy một năm, lại bắt đầu tìm cơ quy chụp tội danh ‘có lẽ có’ [1] ?"

Nếu nói công lao Định Nhân Kiệt bảo vệ nhà Lý Đường là không thể không kể đến, thì năm người Trương Giản Chi bọn họ dám phủ trợ Thái tử giết chết nhị Trương, bức Hoàng tử mẫu thoái vị, công trạng bậc này cũng là lưu danh thiên cổ, nhưng cuối cùng lại bị ép buộc đến mức như thế... Lý Thành Khí đưa chén trà tới bên miệng ta: "Võ Tam Tư là người của Võ gia, thiên hạ đôi họ, Lý gia xưng đế, đối với ông ta không có nửa điểm lợi thế. Cho nên tất nhiên là ghi hận năm người này trong lòng."

Ta nghe câu được câu không ngẫm nghĩ, tới khi trước mắt lại đưa tới một miếng điểm tâm, mới có chút dở khóc dở cười: "Ăn không vô nữa." Chẳng hề mỉm cười nhìn ta, âm giọng dụ dỗ: "Thẩm Thu nói nàng rất gầy." Ta tức cười: "Bắt đầu từ khi nào thì hần nói gì chàng nghe vậy?" Lý Thành Khí thấy vẻ mặt ta đùa cợt, mới tạm thời buông đĩa, nâng chung trà lên uống, thong thả thở dài: "Là lỗi bốn vương, nóng vội."

Chàng nói mịt mờ không rõ, mặt ta không tự giác nóng bừng lên, cảm lấy sách che mặt, không thêm đề ý tới chàng.

Mang thai chỉ mới hai tháng, mà khẩu vị đã lớn hơn rất nhiều, không biết đến khi đủ tháng còn có thể bước đi được hay không.

Qua hồi lâu, Lý Thành Khí cũng không lên tiếng, ta không nhìn được nữa, đành phải buông sách trước nhận thua: "Ngày đó ta nghe chàng và Lý Thành Nghĩa nói, Trương Giản Chi là người của chàng?" Chàng gật đầu: "Không chỉ ông ấy, Thôi Huyền Vĩ cũng vậy." Nghe như vậy, ta thật sự có hơi bất ngờ: "Ngày đó nếu không có năm người này ra mặt, phần thắng của trận cung biến sẽ giảm rất nhiều. Trương Giản Chi và Thôi Huyền Vĩ xem như là người dẫn đầu, vì sao chàng lại giấu mặt?"

Trận cung biến kia, tuy là mượn có phủ trợ Thái tử, thật ra là có thế lực sau lưng chống đỡ. Ta vốn tưởng rằng chỉ có mình Thái Bình nắm quyền chi phối, nhưng không ngờ nhiều năm qua thế lực của Lý Thành Khí đã lớn mạnh tới mức đó. Nếu chàng lộ diện thì chắc chắn sẽ lập được đại công, sau này đoạt quyền nhất định có lợi.

Lý Thành Khí chỉ mỉm cười, có vẻ không quan tâm lắm: "Ta với Thái Bình cần duy trì quan hệ cân bằng, nếu thế lực ta quá mạnh, sẽ dễ khiến cô cô kiêng kị." Lời này nghe cũng có đạo lý, ta vừa gật đầu, chàng lại nhẹ nhàng bổ sung: "Huống hồ, Thẩm Thu sớm nói qua, mấy ngày này nàng có khả năng vỡ nước ối, tất nhiên ta phải một tác không rời mới có thể an tâm."

Ta ngấm nhìn ý cười không giảm trong mắt chàng, nở nụ cười một lúc lâu, mới nói: "Ngốc ngếch."

Lý Thành Khí cũng nhoen miệng cười, muốn nói gì, bên ngoài đã có người thỉnh an.

Lý Thành Nghĩa rất nhanh đi vào, thấy ta ở thư phòng thì chợt khựng lại, đến gần hai bước: "Vĩnh An, ngọc thiện còn chưa ăn no ư?" Ta thấy hần có vẻ trêu đùa, lập tức liếc sang Lý Thành Khí một cái: "Đúng vậy, cho nên đến thư phòng nhìn xem, có cái gì có thể ăn no bụng." Hần cười lắc đầu: "Tiểu tâu từ thật đúng là trọn mắt nói mê, nhìn món này chắc chắn là chuẩn bị riêng cho tâu rồi, ta chưa bao giờ thấy đại ca ăn qua cái gì gọi là hoa mai cao."

Hai ta cứ như vậy ngời tới ta đi nói hai ba câu, Lý Thành Nghĩa mới bắt đầu bàn việc chính sự với Lý Thành Khí. Ta nghe xong hai câu, nhìn trên mặt Lý Thành Nghĩa mặc dù cười, nhưng lời nói là có ý né tránh, liền đứng dậy nói với họ ta đi xem Tự Cung, rồi thư phòng.

Trong ngũ vương có hai người là người Lý Thành Khí, đến lúc này lại bị bắt, chàng thế nào cũng ít nhiều chịu tổn hại. Võ Tam Tư làm như thế, nhất định là muốn làm suy yếu thế lực của chàng và Thái Bình, vậy Lý Long Cơ thì sao?

Đồng Dương Hạ Chí theo giúp ta nói chuyện phiếm bên hồ, ước chừng đi một lát, ta mới nhớ ngày mai là sinh nhật Vĩnh Huệ.

Nghĩ vậy, dứt khoát ngừng bước: "Thừa dịp sắc trời còn sớm, đến Trân Di Các một chút." Đồng Dương lập tức tươi cười: "Nô tỳ chờ những lời này của trác phi lâu lắm rồi." Ta khó hiểu nhìn nàng, nàng mới vui vẻ hành lễ nói: "Từ khi trác phi người mang thai, nô tỳ đã có bốn mươi mấy ngày chưa ra khỏi cửa phủ, đợi từ lúc hoa đào nở rộ, cho tới lúc hoa roi bay đầy thành."

Ta bị nàng chọc cười, vẫy tay bảo nàng đi chuẩn bị.

Lên đến xe ngựa, nàng vẫn lải nhải như trước, nói không biết hiện nay thành Trường An đang thịnh hành loại trang điểm nào, loại bội sức nào, không ngừng vén màn, quan sát dòng người qua lại bên ngoài.

Xe mới dừng lại, Vương Nguyên Bảo đã đi ra đón: "Khách quý đăng môn, về vang cho kẻ hèn này."

Ta ngồi trong xe thăm dò, mắt nhìn bảng hiệu, cười nói: "Vương gia nay đã đứng đầu trong Trường An tứ phú, người lại vẫn vất vả như thế, tự mình ở trong điểm kiểm tra ư?" Hạ Chí xuống xe trước, từng ly từng tý đỡ ta vào cửa. Vương Nguyên Bảo đã cẩn thận dọn đường: "Hôm nay thật là khéo, tại hạ vốn đang ở phủ cùng chương quấy các nơi tính toán sổ sách, Lâm Tri quận vương sai người đến truyền lời, nói là muốn chọn quà sinh nhật cho Vĩnh Huệ quận chúa, tiểu nhân tất nhiên là phải đích thân đến hiến vật quý. Cũng may là tới, nếu không lấy thân mình trác phi như vậy, nếu xảy ra sai lầm, tiểu nhân chết muôn lần không đủ."

Ta hỏi: "Tam quận vương đã đến?" Vương Nguyên Bảo gật đầu, dẫn ta vào trong: "Đang ở nhã gian tên Nghệ, còn đặc biệt dẫn theo tiểu quận chúa đến, trác phi là muốn tránh đi, hay là...?" Ta cười: "Mang ta đi đi, hôm nay ta đến cũng là làm chuyện giống hần, vừa may tiểu nha đầu kia ở đây, để tự nàng chọn là tốt nhất."

Vương Nguyên Bảo gật đầu tuân lời, đưa ta đến trước cửa nhã gian, cách bức rèm che vừa định thông bẩm, đã bị ta ngăn cản. Ta lắc đầu ra hiệu ông ấy lui ra, lập tức vén rèm lên rồi đi vào, vừa bước hai bước, sau bình phong có người lạnh lùng lên tiếng: "Là người phương nào?" Nghe ra là giọng Lý Thanh, ta đánh mắt với Hạ Chí, nàng lập tức ngấm hiểu trả lời: "Là trác phi Thọ Xuân quận vương."

Bên trong yên tĩnh chốc lát, ta vừa muốn cất bước, chợt thấy vọt ra một thân ảnh, thẳng tắp nhào vào lòng ta: "Tỷ tỷ."

Hạ Chí sợ tới mức lập tức ngồi xổm xuống, chộp lấy Vĩnh Huệ: "Tiểu tổ tông, tỷ tỷ người thân mình quý giá, không thể đụng chạm như vậy." Vĩnh Huệ nằng nghe không hiểu, bấu môi nhìn ta, ta cười xoay người, nhéo nhéo chóp mũi của nàng nói: "Chọn được cái gì tốt rồi?"

"Tỷ tới xem", nàng dặt cánh tay ta, nửa lời nửa kéo, vòng qua bình phong.

Đội theo nàng qua bình phong, mới phát hiện ở đây không chỉ có Lý Thanh, còn có ba bốn thị vệ đứng ở bốn phía.

Lý Thanh thấy là ta, sắc mặt có chút cương cứng, ngẩng đầu liếc nhìn Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ lại giống như không để ý, tựa vào cửa sổ như cũ, cười hỏi: "Bị bệnh?" Ta lắc đầu nhìn hắn, hắn biếng nhác thay đổi tư thế, càng thoải mái tuỵ tiện: "Mấy tháng này ta cũng không ở Trường An, vừa rồi nghe Hạ Chí nói thân mình nàng quý giá, còn tưởng rằng nàng bị bệnh."

Ta cười cười, không trả lời.

Vĩnh Huệ quanh quẩn cạnh ta một vòng, mới chỉ vào một bàn đầy trân bảo: "Thật là nhiều, chọn đến hoa mắt." Ta đi qua, cầm lấy một cái xem: "Xem ra Vương Nguyên Bảo đem hết báu vật ra đây, đều là thứ tốt". Nói xong, mới cười nhìn Vĩnh Huệ loay hoay đứng đó: "Trăm món bắt muối chọn một món, khẳng định là khó xử, vậy chọn hai món thế nào?"

Nàng a lên, lập tức phấn khởi ra mặt: "Hoá ra cái này gọi là chuyện tốt thành đôi. Tỷ tỷ đến thật tốt, nếu tỷ phụ phong lưu phóng khoáng kia của ta cũng đến đây, chẳng phải là có thể chọn tới ba món?"

Nàng nói đến vui vẻ, ta nghe vào lại thấy xấu hổ.

Nếu không có khúc mắc giữa ta với Lý Long Cơ, nàng cũng sẽ không mới một tuổi đã bị tứ hôn, sớm định chung thân. Lúc này nàng chỉ là một tiểu nha đầu, không biết ân oán trong đó, còn sau này? Nếu nghe người khác nhắc đến chuyện năm đó, liệu nàng có thể oán ta?

Ta ngồi xuống một bên, Lý Thanh vừa định tiến lên châm trà, lại bị Hạ Chí ngăn lại: "Hiện tại trắc phi không thích hợp uống trà." Nói xong, nàng liền đi ra ngoài, thấp giọng hỏi người bên ngoài muốn một ít nước mát.

Lý Long Cơ chỉ cười nhìn chúng ta, qua một lát, mới nghiêng đầu lơ đãng nhìn dân chúng đánh nhau dưới lầu.

Vĩnh Huệ chỉ mới bảy tuổi, tất nhiên không phát hiện ra không khí khác thường, chỉ vui vẻ chọn lựa. Được món vừa ý liền chạy tới đưa ta xem, ta nói không tệ, mới lại hoan hoan hi hi đưa cho Lý Long Cơ, hỏi ý kiến của hắn.

Như thế hai ba lượt, Lý Long Cơ cuối cùng không nhịn được cười lớn: "Vĩnh Huệ, hôm nay rõ ràng là ta mang muối đến chọn quà sinh nhật, hiện tại xem ra lại như công lao của tỷ tỷ muối?" Hắn vừa nói vừa ngồi xuống cạnh ta.

Vĩnh Huệ bí quá, hăm hồ đáp: "Tỷ tỷ là tỷ tỷ ruột, huynh bất quá là phu quân tương lai của ta, chung quy còn cách một tầng." Ta ngạc nhiên nhìn nàng, Lý Long Cơ tùy tay gấp một khối nghênh xuân cao, cắn non nửa miếng, khẽ thở dài: "Phu quân là người thân nhất trong thiên hạ, hiểu không?". Vĩnh Huệ cái hiểu cái không gật đầu, đi đến bên người hắn, cười hi hi chỉ vào nửa khối cao trong tay hắn: "Ta cũng muốn ăn."

Tay hắn dừng lại, yên lặng một lúc, mới dứt nửa khối còn lại vào miệng Vĩnh Huệ.

Tiểu nha đầu ăn đủ, cầm lấy chén trà của hắn uống cạn sạch.

Ta ngắm nhìn khuôn mặt tươi cười của Vĩnh Huệ, bỗng nhiên nói: "Ngày ấy đa tạ ngươi." Lý Long Cơ sững sốt, mới giật mình cười: "Ta chẳng qua hợp ý với Tự Cung, hiện giờ nói cảm ơn quá sớm."

Hắn trả lời thờ ơ lãnh đạm, nhưng là trực tiếp rũ sạch quan hệ với Lý Thành Khí.

Vài năm nay các đệ muội của Lý Thành Khí thường đến phủ nói chuyện phiếm, lại chưa bao giờ thấy hắn xuất hiện. Ta không hỏi, Lý Thành Khí cũng sẽ không nhắc tới. Hai huynh đệ bọn họ đều tự mình có mưu tính riêng, tình hình hiện tại làm sao có thể kết giao hảo được? Nay trong triều chỉ có hai thể lực lớn, Lý Thành Khí kết minh cùng Thái Bình, hắn tất nhiên sẽ đứng ở phe Võ Tam Tư, trợ giúp, mưu lợi từ ở giữa.

Ta ra hiệu Hạ Chí Đông Dương lui ra, Lý Long Cơ thấy ta như thế, cũng tùy tay vẫy lui thị vệ trong phòng, để lại mỗi Lý Thanh và Vĩnh Huệ.

Lý Long Cơ cười nhìn ta: "Có cái gì muốn hỏi?" Ta liếc mắt nhìn Vĩnh Huệ, cầm lấy chén trà, nhấp một ngụm: "Phụ vương ta từng nói, người có liên quan tới việc vụ án định tội Trương Giản Chi?" Ngược lại hắn cười càng thoải mái: "Quả thực là đến tận nơi hỏi tội ta. Vĩnh An, hôm nay nàng bằng lòng tiến vào đây, chịu gập ta một mình, có phải là muốn hỏi rõ ràng chuyện này?"

Ta khẽ gật đầu: "Đúng."

Hắn lắc đầu cười, sau một lúc lâu không nói tiếp.

"Võ Tam Tư là loại người nào, người so với ta rõ ràng hơn, ta chỉ là không muốn ngươi và ông ta lẫn lộn cùng một chỗ", ta nhẹ giọng nói: "Ta đối với ngươi, chưa bao giờ muốn mưu tính cái gì, chỉ thăm mong ngươi bình an."

Hắn quay đầu nhìn ta, ánh mắt sâu không thấy đáy, qua một lát mới nói: "Không có mưu tính? Những lời này hẳn là ta nói mới đúng, thật sự nàng đã phản bội ta từ lâu. Lúc trước nàng còn ở trong phủ ta, đã bắt đầu ngầm giúp đỡ Vương Nguyên Bảo, có phải không?" Hắn nói rất chậm, trong mắt không hề còn ý cười.

Ta thẳng tắp nhìn lại hắn: "Việc này xác thực ta có tư tâm, năm đó lưu lại đường lui này, là vì muốn bảo trụ Võ gia ngày sau ——". Lý Long Cơ bật cười to, chặn ngang lời ta: "Nàng có lý lẽ của nàng, nếu nàng nói như vậy, hiện nay ta cùng với Võ Tam Tư giao hảo, đến lúc đó chẳng phải vì Võ gia các nàng?"

Ta đón ánh mắt của hắn, nói: "Ta là muốn khi Lý gia thắng thế, có thể bảo trụ huyết mạch còn sót lại của Võ gia, Võ Tam Tư làm gì cũng là nhóm lửa đốt người. Mà ngươi, là mượn ông ta đối phó với ca ca ruột của ngươi."

Lý Long Cơ cười đứng lên, chống tay hai bên sườn, nhẹ giọng nói: "Vĩnh An, mặc kệ ta làm cái gì, Vĩnh Huệ tử hôn với ta chắc chắn không thể chối bỏ. Vì thế, phụ vương nàng sẽ phải dính dáng đến ta. Khi đó giữa ta và đại ca, nàng không thể lưỡng toàn hai bên, hiểu chưa?" Ta nghe mà lạnh cả người, trầm mặc hồi lâu mới thở dài: "Sinh ra từ một gốc, sao nỡ đốt thiêu nhau [2]."

"Nàng thấy đấy, từ mấy trăm năm trước, Tào Thực đã niệm ra nỗi bi ai của hoàng gia. Ngôi vị hoàng đế là độc nhất vô nhị, đằng sau nó có biết bao nhiêu cảnh huynh đệ tàn sát lẫn nhau? Khi thiên hạ họ Võ, hại chết hoàng tộc Lý gia chính là người Võ gia, nhưng hôm nay thiên hạ họ Lý, nàng nghĩ rằng ta và bọn họ sẽ tương thân tương ái, chia đều thiên hạ sao? Lý Thành Khí cũng hiểu được, chỉ một khi chết sạch sẽ, mới là thời điểm huynh ấy đi lên ngôi hoàng đế". Lý long Cơ từng bước ép tới gần, hô hấp có phần gấp gáp: "Thánh Thượng, Thái tử, cô cô, An Lạc, nhiều người như vậy đều họ Lý, huynh ấy liệu có nương tay?"

Lời còn chưa dứt, hắn đã đưa tay nắm lấy cằm ta. Ta trốn không thoát, chỉ có thể giữ lấy cổ tay hắn.

Muốn mở miệng nói lại, mới phát hiện từng câu từng chữ của hắn, đều là sự thật.

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một tiếng vỗ, Vĩnh Huệ kinh hô lên: "Ai nha, xong rồi", giọng nói dừng lại một chút, mới tiếp tục vang lên: "Tỷ tỷ, các người đang làm gì vậy?"

Lý Long Cơ thu liễm hô hấp, như là muốn ép sát hơn, cuối cùng nhắm mắt thở dài, buông lỏng tay: "Đừng nhìn ta như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Đồng căn tương tiến

Ta cũng quay mặt sang chỗ khác, không nói gì nữa.

Vĩnh Huệ dường như phát giác Lý Long Cơ không vui, không tiếp tục truy vấn, chỉ chạy tới lắc lắc tay ta: "Tỷ tỷ, ta chọn được rồi." Ta mỉm cười vuốt tóc nàng: "Mới vừa rồi còn do dự dự, sao bỗng dưng liền chọn được ? Có muốn xem thêm vài món mới khác không ?" Nàng nhẹ lắc đầu: "Khi cần quyết đoán thì nên quyết đoán, cho nên đã chọn xong."

Lời này nghe nhẹ nhàng, lại làm cho ta có chút kinh ngạc.

Nàng chỉ mới bảy tuổi mà đã có được tâm tư thế này, nếu mười năm sau... Ta liếc mắt nhìn Lý Long Cơ, hắn chỉ cúi đầu uống trà, tựa hồ không nghe thấy, vẻ mặt thậm chí không thay đổi.

Bữa tối khi Lý Thành Khí có tình cho lui mọi người, một mình ăn cơm với ta, ta chống đầu nhìn chàng một lúc, mới nói: "Hôm nay ta đã gặp Tam lang." Chàng gấp thêm đồ ăn sang chén ta: "Cho nên nàng mới rầu rĩ không vui như thế ?" Ta dạ: "Quà sinh nhật Vĩnh Huệ sinh nhật, ta đã đưa đến quý phủ phụ vương, mấy thứ cấp bậc lễ nghĩa này từ nay trở đi chàng không cần làm nữa."

Lý Thành Khí buông bát đũa, yên tĩnh nhìn ta, mới ôn nhu hỏi: "Vĩnh An, ta làm nàng khó xử ?" Ta cũng buông đũa, tay chống cằm, thấp giọng nói: "Đúng vậy." Chàng hình như muốn nói, ta liền cười giành lời trước: "Kỳ thật cũng không tiện cho chàng. Khi Võ gia độc chiếm thiên hạ, phụ vương ta đã tránh được cái gì thì tránh, nay Lý gia bọn chàng tranh đấu, ông ấy sẽ càng không nhúng tay. Không đi cũng tốt, phụ vương ta đỡ phải tiếp tục giả bộ hồ đồ."

Bởi vì Thẩm Thu đặn dò, ta chỉ có thể cả ngày ở trong phủ.

Lý Thành Khí cũng tận lực ở lại trong phủ, nghị sự với người khác ở thư phòng. Ta rảnh rồi đến nhàm chán, dứt khoát quần quít lấy Thẩm Thu đòi học chút y thuật. Hắn bị ta quấy nhiễu phát phiền, nhiều lần oán giận với Thành Khí, bắt đắc dĩ Lý Thành Khí lại chỉ một mực thiên vị ta, đến cuối cùng đành phải toại nguyện cho ta, tự soạn vài quyển sách thuốc, đưa cho ta đọc giết thời gian.

Trời dần vào hạ, Lý Thành Khí sai người dọn dẹp lương đình (*chòi nghỉ mát*), lúc rảnh rỗi sẽ cùng ta đánh cờ trong đình.

"Hôm qua Thâm Thu còn nói, nàng đã thành đệ tử đóng cửa của hần", chàng nhân nhả đặt một quân cờ, thuận miệng nói: "Nhiều ngày nay tinh thần ta không yên, có thể giúp ta xem bệnh?" Ta chăm chú nhìn ván cờ, không rảnh phân tâm, chỉ thờ ơ ừ một tiếng: "Đêm nay nói sau." Lý Thành Khí nhu hoà hỏi: "Đêm nay? Nàng không cần hao tâm tổn sức nghiên cứu y thuật sao?"

Ta lại ừ hừ, thấy Lý Thành Khí chậm chạp không nói lời nào, nghi hoặc nhìn chàng, liền chạm phải đôi mắt đen đầy ẩn ý kia. Mặt không khỏi đỏ lên, khẽ vuốt ve cái bụng nhô ra, cười nói: "Mau nhìn đi, phụ vương con lại dùng mỹ nhân kế với nương kia". Lý Thành Khí không biết nên khóc hay cười, lắc đầu than nhẹ: "Ta là sợ nàng mất ăn mất ngủ, hao tổn thân mình."

Ta cười nói: "Được, vậy chàng dẫn ta ra ngoài chút đi?"

Hai ngón tay Lý Thành Khí gấp quân đen, thành thoi nhân nhả, không gật đầu, cũng không cự tuyệt.

"Hôm nay là cô cô thiết yến, sẽ không có ai cả gan dám chọn lúc này gây sự, chàng có gì lo lắng?" Ta kéo kéo tay chàng, trực tiếp đặt quân đen lên bàn cờ: "Chàng thắng rồi". Lý Thành Khí lắc đầu, cười thờ dãi: "Vẫn là để nàng nhìn thấu". Ta nhủ mảy, oán giận nói: "Dù kỹ nghệ ta kém, cũng nhìn ra được là chàng nhường ta."

Lý Thành Khí lại buông tiếng thờ dãi: "Nếu nàng dụng tâm, chưa chắc không bằng." Nói xong, cầm lấy trái vải gần đó, lột vỏ sạch sẽ, đưa tới bên miệng ta: "Ồ bên cạnh nàng, ta lười dụng tâm, cũng không cần dụng tâm." Ta há miệng, thành thành thật thật ăn xuống.

Ngồi ngốc trong phủ lâu ngày, hiếm khi được theo Lý Thành Khí ra ngoài, tất nhiên hào hứng tăng vọt.

Hạ Chí Đông Dương thay ta chọn mấy bộ xiêm y, đều không được như ý, ngược lại Lý Thành Khí tùy tay chỉ một bộ, lập tức đúng ngay ý thích của ta. Hạ Chí vừa giúp ta trang điểm, vừa nhỏ giọng oán thán: "Sớm biết như thế, trách phi người cũng không cần làm khó chúng ta." Ta nhìn nàng một cái: "Nếu người dụng tâm, chưa chắc không bằng ánh mắt quận vương."

Hạ Chí trở mặt kinh ngạc, còn Đông Dương thì bật cười hi hi: "Buổi chiều theo quận vương học được câu mới, trách phi lại nhanh chóng dùng trên người bọn nô tỳ ư?" Ta nhìn vào gương đồng, lại nhìn Đông Dương một cái: "Hôm nay người theo ta đi." Đông Dương cũng sùng sốt.

Ta không nói gì nữa, bảo nàng trở về đổi trang phục.

Mấy ngày trước đây Đông Dương xem sách của ta, cố tình nhắc tới vài thứ Lý Long Cơ yêu thích. Dấu hiệu rất nhỏ như thế khiến cho ta hoài nghi quyết định của chính mình, nếu năm đó ta đuổi nàng về Lâm Tri vương phủ, có lẽ nàng sẽ không phải chịu nỗi khổ tương tự này? Hiện tại nàng đi theo ta, chỉ có thể càng chạy càng xa, chẳng bằng có cơ hội cho nàng gặp hần vài lần, cũng là an ủi.

Chỉ là không ngờ đến, Lý Long Cơ cuối cùng cáo bệnh từ chối, không đến tiệc rượu.

Thân mình ta không tiện, nên mới ngồi chốc lát mà thất lưng đã hơi ê ẩm. Lý Thành Khí nhìn kỹ ta một cái, mới nói: "Ta và nàng đi ra ngoài một chút." Ta lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Lý Trọng Tuấn và Khoả Nhi đang ở đây, đúng thời điểm náo nhiệt, sao chàng rời tiệc được?"

Năm đó Thánh Thượng mới vào kinh, khi ông được phong Thái tử, hai huynh muội này thoát nhìn vẫn là tình thâm nghĩa hậu. Nay cả hai lại đều nhìn chằm chằm không tha ngôi Thái tử, tranh đấu gay gắt, rất náo nhiệt.

Lý Trọng Tuấn tính tình kiêu ngạo bướng bỉnh, nhưng cũng biết cách đối nhân xử thế, mượn sức Thái Bình và Lý Thành Khí. Đương nhiên ít nhiều cũng là do Thái Bình vốn mơ ước ngôi vị hoàng đế, làm thế nào có thể dung tha cho đứa cháu gái ôm mộng xưng đế kia? Vì thế trước hết nâng đỡ đứa cháu trai không ra hồn này, chèn ép dã tâm của Vi thị.

Trái lại Lý Thành Khí chỉ lơ đãng, khi đang muốn đỡ ta đứng dậy, chợt nghe Lý Trọng Tuấn kêu một tiếng đại ca rất là thân thiện. Ta cười trộm, mắt nhìn Lý Thành Khí, thì thầm nói: "So với đệ đệ của chàng kêu còn thân thiết hơn." Lý Thành Khí cười nhưng không nói, ánh mắt nhìn ta sùng nịch lại mang theo vài phần răn đe.

Ta và chàng trao đổi ánh mắt mấy lượt, mới vỗ nhẹ tay chàng, ý bảo chàng có thể yên tâm.

"Nàng đi dạo sau vườn một chút, sau đó ta sẽ tới." Lý Thành Khí cũng biết tránh không thoát trận này, chỉ kiên nhẫn dằn dò hai câu, lại quay sang Đông Dương, dặn nàng trăm ngàn lần đừng ý đến ta, cách xa nước một chút.

Ta cười đứng nghe một lúc, mới thấp giọng nhắc nhở chàng: "Quận vương, ngài mà cứ tiếp tục như thế nữa, thanh danh phong lưu liền bị chôn vùi." Chàng nhẹ nắm tay ta: "Mau đi đi."

Thế này ta mới đứng dậy, lặng yên không tiếng động rời tiệc.

Nơi đây là phủ trạch riêng của Thái Bình, là Hoàng tử mẫu khi còn sống ban cho, nên phần lớn mang chút hơi hướm của Đại Minh cung. Ta đi dạo gần hồ nước, ngắm nhìn bầy cá tung tăng bơi lội, đúng khi dương dương tự đắc, chợt nghe có người kêu một tiếng: "Tam tẩu." Giọng nói không phải rất quen thuộc, cũng không quá xa lạ, có thể gọi ta như vậy chỉ có duy nhất một người.

Quay đầu lại xem, quả thật là Tiết Sùng Giản.

"Tam tẩu." Hắn lại gọi ta một tiếng, thanh âm bình thản. Ta yên lặng, mới cười nói: "Dĩnh quốc công nhìn lầm người ? Hay là uống nhiều rượu?" Hắn đi tới, Đông Dương nhanh chóng khom người thỉnh an: "Dĩnh quốc công." Tiết Sùng Giản chỉ nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói: "Người đi xuống."

Đông Dương động cũng không động, ta chỉ cười cười: "Chẳng qua là một tỳ nữ, Dĩnh quốc công cần gì khó xử nàng?" Nói xong, mới bảo Đông Dương: "Rời khỏi mười bước, ta và Dĩnh quốc công nói mấy câu."

Đông Dương như cũ không động đậy, chỉ nhìn ta nói: "Quận vương dẫn dò qua nhiều lần, muốn nô tỳ một tác cũng không rời trác phi, để ngửa ——". Lời còn chưa dứt, chát một tiếng, Tiết Sùng Giản đã tát nàng một cái rất mạnh: "Lui ra!" Một tát đi xuống, Đông Dương suýt nữa ngã sấp, ta chỉ cảm thấy tim mình đập vừa nhanh vừa vội, ngực ần ần đau, nhưng vẫn cố cười nói: "Đông Dương, mau bồi tội Dĩnh quốc công."

Đây là phủ trạch Thái Bình, Tiết Sùng Giản lại là đứa con nàng ta sủng ái nhất.

Giờ khắc này, phía trước là nơi thiết yến, trọng thần trong triều, Lý gia quý tộc đều ở đó, tuyệt đối không thể gây ra sai lầm gì.

Đông Dương lại liếc nhìn ta một cái, trong mắt mông lung hơi nước, cắn răng quỳ xuống: "Thỉnh Dĩnh quốc công bớt giận." Nói xong, lập tức đứng dậy làm theo lời ta, lui ra sau mười bước, nhiều hơn một bước cũng không chịu.

Gió mùa hè nóng rực, lòng bàn tay ta đã đổ đầy mồ hôi, nhìn Tiết Sùng Giản đi tới, đứng trước người ta. Hắn không nói lời nào, ta cũng không có gì để nói, chỉ có thể cười gượng nhìn hắn. Qua một lát, hắn mới nở nụ cười: "Quả thật là nữ nhân mà Tam ca tâm tâm niệm niệm, tiểu lí tàng đao, ngay cả ta cũng có chút chống đỡ không được."

Ta tránh đi tầm mắt của hắn, thuận miệng nói: "Tuy rằng nơi này là phủ trạch của mẫu thân ngài, cũng mời ngài thu liễm chút, Dĩnh quốc công." Mấy năm còn ở phủ Lý Long Cơ, ta và hắn có gặp qua vài lần, lại kỳ quái, hắn rõ ràng là con trai Thái Bình, không hiểu sao lại vô cùng hợp ý với Lý Long Cơ, thậm chí nhiều lần cãi lời mẫu thân mà đi trợ giúp Lý Long Cơ mượn sức triều thần.

Hắn gọi ta tam tẩu, có bao nhiêu khí phách, bao nhiêu oán giận, ta làm gì không nghe ra?

"Tam tẩu", giọng hắn ần ần mang theo cười nhạo: "Ta đã rất muốn thu liễm. Con tỳ nữ kia lúc trước là tâm phúc của Tam ca, lại theo người phản bội Tam ca, nếu không có mặt người, tuyệt đối không chỉ là một cái tát." Ta quay đầu lại, trừng mắt nhìn hắn: "Người vì nghĩa, không tiếc nhiều lần vì phạm lệnh mẫu thân, ta bất quá cũng là vì tình, làm theo lựa chọn của bản thân. Tiết Sùng Giản, ta và người căn bản chẳng hề có dính dấp, cần gì thay người khác lôi lại chuyện cũ?"

"Tình nghĩa?" Tiết Sùng Giản chậm rãi nhếch miệng: "Tam tẩu trước gả ấu đệ, sau lại tái giá huynh trưởng, tình ý cái gì ? Lý Thành Khi không ngại liên thủ với mẫu thân ta, chỉ vì muốn cướp đi người trong lòng của đệ đệ mình, tình ý cái gì ? Ngay cả tên Lý Thành Nghĩa kia, bị Lý Trọng Tuấn đoạt mất cơ nghiệp, nay lại muốn cùng Lý Trọng Tuấn xưng huynh gọi đệ, trợ hắn ta giành ngôi Thái tử, đó gọi là tình ý sao?"

Ta tránh hắn nửa bước: "Có vài việc, không cần giải thích với người."

Hắn lại tiến lên từng bước, nhìn ta rất gần: "Hôm nay Tam ca không đến, là vì muốn tránh người. Có đôi khi ta nghĩ, vì sao người có thể sống như ý đến vậy ? Mọi chuyện đều hài lòng? Người từng nằm bên gối người trước kia, bị người phản bội còn muốn một mực nhường nhịn, ngay cả gặp mặt cũng sợ quấy nhiễu thanh tịnh của người?"

Ta nhấp máy môi, muốn nói gì, nhưng rốt cuộc đều nuốt xuống.

Trên đời này không phải tất cả mọi việc đều có đạo lý, hắn và Lý Long Cơ thân thiết nhau, tất nhiên đều chỉ thấy bất đắc dĩ và thống khổ của Lý Long Cơ. Tranh cãi vô vị, cuối cùng chỉ chuốc thêm oán hận vô vị.

"Dĩnh quốc công nếu không có chuyện quan trọng, Vĩnh An cáo lui trước." Ta miễn cưỡng cung kính hạ người, muốn lách qua người hắn, nhưng hắn không chịu nhường bộ chút nào. Nơi này vốn gần bờ hồ, lại vì vừa rồi liên tục lùi bước, ta cùng hắn đều đã gần kề mép hồ, không biết vì sao, một tia suy nghĩ đáng sợ bất chợt xẹt qua đầu ta.

Tiết Sùng Giản tựa hồ nhìn ra né tránh của ta, càng ép tới gần hơn, nắm cổ tay của ta lên: "Giữa ban ngày, tam tẩu sợ cái gì?"

Bàn tay hắn nóng rực, ánh mắt nheo nheo lại, cực kì giống Thái Bình...

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đồng căn tương tiền (3)

Ta cố gắng muốn rút tay ra, chợt nghe một tiếng quát lớn.

Ngoài cửa vườn người hầu đều quỳ rạp xuống đất, trong mắt Thái Bình nén giận, quát to cảnh cáo: "Mau buông tay, Vĩnh An đang có bầu, ai cho phép

con hồ nháo như thế ?" Lý Trọng Tuấn cũng phụ họa nói: "Sùng Giản mau buông tay."

Ai ngờ, tay Tiết Sùng Giản vốn đang nắm lỏng, lại cố tình siết chặt hơn.

Hắn tập võ từ bé, lúc này dùng sức rất mạnh, ta chỉ thấy cổ tay đau nhức, cổ chịu đựng, nhũn mảy nhìn hắn một cái.

"Buông tay", Lý Thành Khí bước nhanh đi tới, mặt mày lạnh lùng, trầm giọng lặp lại một lần: "Bỏn vương lệnh cho ngươi buông tay." Nói xong lại tiến lên hai bước, vội nhìn chăm chăm mặt ta, ta nhẹ lắc đầu, ý bảo chàng không cần đắc tội trước mặt Thái Bình.

"Thế nào?" Tiết Sùng Giản cười cười: "Ta chẳng qua là thấy Vĩnh An suýt nữa té ngã, hảo tâm đến đỡ, vì sao sắc mặt Thợ Xuân quận vương lại khó coi như thế ? Chớ không phải là sợ trách phi của ngài xuân tâm này lắm, muốn tái giá với kẻ khác ?" Lòng ta chợt lạnh, đang muốn lên tiếng mắng hắn, thì nghe keng một tiếng, Lý Thành Khí đã rút kiếm ra khỏi vỏ.

Chàng vừa động, bốn thị vệ theo sau đồng loạt rút kiếm. Kiếm đã rút ra, thị vệ trong phủ Thái Bình đều biến sắc, trong thời gian ngắn binh khí sáng choang, vây quanh bảo vệ Thái Bình.

Kiểm ra khỏi vỏ, sát khí ngùn ngụt, đi theo Lý Thành Khí chỉ có bốn người, nhưng khí thế lại có thể mạnh mẽ áp đảo hơn mười thị vệ của Thái Bình. Ta nhìn chàng, lồng ngực hồi hộp khó thở, chỉ có thể liều mạng đề xuống, cố gắng lên tiếng gọi: "Thành Khí."

Tầm mắt của ta và chàng lướt qua nhau.

"Thợ Xuân quận vương cũng biết đây là nơi nào ?". Sắc mặt Tiết Sùng Giản mặc dù thay đổi, nhưng còn cứng rắn chống đỡ nói: "Nếu luận rõ, muốn rút kiếm trong phủ Thái Bình công chúa, ngay cả Thánh Thượng cũng phải suy nghĩ đắn đo, không phải là ngài say rượu làm càn đó chứ ?"

"Sùng Giản!" Thái Bình vỗ tay, ý bảo bọn thị vệ lui ra phía sau: "Buông Vĩnh An ra, rồi bồi tội ca ca của con —— "

Lời còn chưa dứt, Lý Thành Khí đã mở miệng: "Đại Đường nam tiếp Giao Chi, bắc giáp Đột Quyết, phàm là bốn vương rút kiếm chỉ hướng nào, nhất định quân Tây Bắc huyết tẩy nơi đó. Ba năm trước đây Đột Quyết không chiến mà lui, là e ngại hơn mười vạn đại quân Tây Bắc, chứ không phải triều đình quyền quý ca múa mừng cảnh thái bình cách mấy ngàn dặm. Những lời này, ngươi nghe hiểu được ?"

Chàng nói rất chậm, gần từng tiếng, bộc lộ sát khí sau nhiều năm chém giết.

Chỉ cần mấy câu đó thôi cũng đã khiến hơn hai mươi thị vệ cầm đao phía sau Thái Bình chùng tay, xung quanh nhất thời yên tĩnh khác thường làm cho người ta sợ hãi. Không chỉ là ta, ngay cả Tiết Sùng Giản đang giữ tay ta cũng đã mặt mày biến sắc, sau một lúc lâu không nói nổi một câu.

Lý Thành Khí không nói tiếp, thu kiếm, liếc mắt nhìn ta một cái.

Ta lập tức ổn định thần trí, rút tay khỏi Tiết Sùng Giản, cố gắng trấn định bản thân, an ổn đi đến cạnh Lý Thành Khí. Tới khi nắm được bàn tay chàng mới có thể hoàn toàn buông lỏng tạng da trong lòng. Vừa rồi trong chớp mắt, ngay cả ta cũng không dám nhìn thẳng chàng, nhưng hiện tại nắm chặt tay mới phát hiện, lòng bàn tay chàng ấm ấm mồ hôi.

Chàng thật sự đã sợ hãi, sợ ta và đứa bé...

Trận khôi hài này trôi qua rất nhanh, Thái Bình giống như cái gì cũng không nghe đến, chỉ sai người dẫn Tiết Sùng Giản đi. Ngược lại Lý Trọng Tuấn sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt khiếp sợ liên tục liếc nhìn Lý Thành Khí, ngay cả đối với ta hỏi han ân cần cũng mang theo lo lắng bất an.

Ta không nghĩ nhiều nữa, mi tâm đau nhức, dựa hẳn vào người Lý Thành Khí, nhỏ giọng nói: "Trở về được không?" Chàng chỉ yên lặng đắm đắm nhìn ta, tới khi ta siết chặt tay thêm lần nữa, thần sắc chàng mới trở lại bình thường, trầm giọng: "Sau này nàng mà còn náo loạn như vậy nữa, ta tuyệt đối sẽ không cho nàng ra khỏi phủ." Ta rầu rĩ dạ, tìm vấn đề nhanh như cũ, bất giác che ngực: "Ta hình như... có chút khó thở." Lý Thành Khí vội vàng xoay cổ tay ta, giống như bắt mạch, thanh âm vững vàng như trước: "Nhắm mắt lại nghỉ ngơi, ta bế nàng đi ra ngoài." Lời còn chưa dứt, ta liền cảm thấy người nhẹ bỗng, bị chàng bế lên.

Cảm giác đau bụng rất quen thuộc, ta cắn chặt răng, phát lạnh từng đợt.

Quá sớm, chẳng lẽ muốn sinh ?

"Vĩnh An ?" giọng nói Lý Thành Khí vang bên tai, vô cùng trấn định, nhưng mà tay chàng không tự giác ôm chặt hơn: "Có phải không thoải mái hay không?" Ta nhẹ gật đầu, vừa muốn nói gì thì một trận đau nhức lại ập tới, cảm thấy trên đùi có dòng nước nóng nóng, càng hoảng sợ đặt tay lên bụng. Nhưng vẫn gắng sức tỉnh táo, ghé vào vai Lý Thành Khí, cố ra vẻ thoải mái nói: "Con chàng rất muốn gặp chàng, chờ không kịp ." Chàng lên tiếng, ôn nhu nói: "Ta cảm giác có lẽ là con gái."

Tay chàng có chút run rẩy, bước chân vẫn ổn định, bình tĩnh hỏi Thái Bình muốn chuẩn bị phòng sinh.

Trăm ngàn lần không thể xảy ra sự gì, hơn nữa không thể ở trong này.

Bên tai vang lên từng đợt âm thanh thỉnh an, Lý Thành Khí hình như đang phân phó hạ nhân gì đó, còn có giọng Thái Bình, giọng Lý Trọng Tuấn, từ từ ong ong loạn thành một đoàn, so với lần trước còn đau hơn.

Ta chỉ thấy mình tỉnh lại mấy lần, lại mơ mơ hồ hồ, cảm giác đứa bé này vĩnh viễn không chịu đi ra. Đến cuối cùng khi hoàn toàn thoát lực, cảm giác có người giúp ta lau mồ hôi, không mở mắt ra nổi, chỉ biết là Lý Thành Khí. Cho tới khi tất cả âm thanh không còn rõ ràng, mới dùng hết khí lực mở mắt ra, lập tức rơi vào đôi mắt đen ôn nhu lo lắng kia...

"Là con gái", Lý Thành Khí tùy ý để ta bầu chặt tay chàng, chỉ là lặng lẽ nhìn ta: "Còn đau không?"

Trước mắt dần mờ hồ, ta tựa hồ nghe mình dạ một tiếng, rồi rơi vào giấc ngủ say.

Không ngờ trận tiệc rượu này, ngoài ý muốn nghênh đón con gái đầu tiên của ta và Lý Thành Khí —— Niệm An. Bởi vì Thẩm Thu không cho phép ta cử động, Lý Thành Khí cũng ở lại chăm sóc ta ngay tại trong phòng, ngày người ở quý phủ Thái Bình ước chừng ba ngày, ta mới có thể ăn uống bình thường vài thứ. Nói là ở quý phủ Thái Bình, ăn mặc vật dụng đều quen thuộc, lại cả ngày nhìn thấy chàng, quả thực so với ngày thường có chút khác biệt.

"Tiết Sùng Gian đã quý ở ngoài cửa vài canh giờ", Thẩm Thu bỗng nhiên thốt thức, thu chăm: "Quý phủ Thái Bình, bắt đứa con nằng ta sủng ái nhất quý như vậy, trừ bỏ nằng ta, cũng chỉ có thể là quận vương." Ta kinh ngạc nhìn hắn: "Tiết Sùng Gian ở ngoài cửa?" Lý Thành Khí chỉ thay ta đắp kín chăn, thấp giọng hỏi: "Muốn nằm xuống hay không?"

Ta gật đầu, thoải mái để chàng đặt gối mềm ra phía sau, đỡ ta nằm xuống.

Ta thấy chàng không muốn để ý tới Thẩm Thu, lời nói đến bên miệng nuốt trở vào, lặng yên liếc nhìn Thẩm Thu một cái, hắn chỉ nhẹ lắc đầu, cực kì mệt mỏi nhìn lại ta.

Đợi cho Thẩm Thu lui ra cửa, ta mới huých tay Lý Thành Khí, ôn nhu nói: "Hiện tại mẹ con ta đã bình an, chàng còn không buông tha hắn, chẳng phải là cố ý làm khó dễ cô cô chàng?" Chàng chỉ nhẹ nắm tay ta, dịu dàng nói: "Vĩnh An, hắn quý càng lâu, sau này càng không có người dám làm khó dễ gì nằng, đây mới là điều ta muốn."

Ta nhìn không được nở nụ cười: "Quận vương, lời nói khi ngài rút kiếm ngày ấy, có thể xem như là đại nghịch bất đạo, ta thật không thể nghĩ ra ai lại dám đến khó xử ta nữa." Trong khoảnh khắc ánh mắt chàng trở nên u tối nặng nề, lại phảng phất như ta nhìn lầm rồi, qua một lát, chàng bỗng nhiên cúi xuống, ngăn chặn cái miệng còn muốn nói của ta.

Đợi khi trở lại vương phủ, Niệm An rút cuộc đã được Thẩm Thu điều dưỡng tốt thân mình, bắt đầu có thể ọ ẹ huơ tay với ta. Tự Cung thường ngồi bên cạnh ta, nhìn không được nhìn chăm chăm muội muội, bàn tay nhắm nhe muốn chạm vào mặt nằng.

Niệm An chính là một mực trốn tránh, đến cuối cùng rơi vào kết cục cả hai đều gào khóc.

Ta nghe mà đau lòng, lại vừa dờ khóc dờ cười, bất lực.

Vì không thể xuống giường, chỉ có thể nhìn các bà vú tay chân luống cuống đỡ bọn trẻ. Đúng lúc đang khóc long trời lở đất, Lý Thành Khí đã vào cửa, đi qua vỗ vỗ mặt Tự Cung, một khắc trước con trai còn khóc thét, thế nhưng liền an tĩnh lại, dán mắt vào chàng nghẹn ngào kêu phụ vương.

"Không biết còn tưởng rằng đứa nhỏ này không có mẫu thân", ta rất là tổn thương tình thần nhìn Lý Thành Khí: "Thân thiết với phụ vương như vậy." Lý Thành Khí vốn đang dỗ Tự Cung, nghe thấy ta nói như thế, mới lại đi qua tiếp nhận Niệm An trong tay bà vú: "Hình như con gái cũng thân thiết với ta hơn." Vừa nói xong, chàng vừa lấy tay chọc chọc Niệm An, không đoán được lại bị con gái cầm đầu ngón tay trực tiếp bỏ vào miệng say sưa nuốt.

Ta nhìn về mặt kinh ngạc của Lý Thành Khí, nhìn không được cười ra tiếng: "Quả nhiên rất thân." Chàng nhìn ta liếc mắt một cái, thần sắc nhu hòa xuống: "Đều nói Tự Cung giống nằng, ta lại thấy Niệm An càng giống nằng hơn." Ta khó hiểu: "Không phải giống chàng sao?" Lý Thành Khí mỉm cười, dùng má huých nhẹ vào mặt Niệm An: "Con gái thấy khuôn mặt của ta ngày càng giống nằng!"*

*Đoạn này theo mình hiểu là người xưa có quan niệm, vợ chồng chung sống lâu ngày khuôn mặt sẽ dần dần giống nhau, còn gọi là 'tướng vợ chồng'....

Ta gạt mình hiểu ra, mọi người trong phòng ai cũng nghe thấy, đều mang nụ cười ảm áp.

Ta nhất thời không biết nói gì, đành vợ vội quyển sách giả bộ đọc. Đợi cho bà vú đem đứa bé bế ra ngoài, Lý Thành Khí mới đi đến cạnh ta ngồi xuống: "Vĩnh An, không phải đã nói hạn chế đọc sách, sẽ rất hại mắt ư?" Ta thờ dãi, bất đắc dĩ nói: "Mọi người nói sinh con đầu lòng là khổ nhất, ta lại thấy lần này sinh còn khổ hơn, không thể xuống giường, cũng không thể đọc sách, vậy còn có thể làm gì?"

Lý Thành Khí gạt lấy sách trong tay ta: "Đây là một lần cuối cùng, điều dưỡng tốt thân mình trước, sau đó tùy ý nằng." Ta lại thờ dãi: "Chẳng qua chàng nói thể thôi, đợi cho sau này sinh lần nữa, còn không phải bị chàng nhốt trong phòng sao." Lý Thành Khí đứng lên, đem sách để lên án thư: "Một nam một nữ là đủ, không cần hơn."

Lý Thành Khí nói bình thân, ta nghe lại thấy hơi khác thường, quan sát bóng dáng của chàng, cảm thấy trong lời nói có chuyện gì đó. Lý Thành Khí xoay người, thấy vẻ mặt ta hoài nghi, không khỏi cười khê: "Thích trẻ con sao?" Ta gật đầu: "Trước kia đã thích, nay lại càng thích." Chàng có vẻ dăm chiêu nói: "Mấy năm nay dòng họ Lý gia tổn hại rất nhiều chi thứ, còn chút huyết mạch lưu lại. Nếu nằng thích trẻ con, đợi sau này mọi thứ kết thúc, ta sẽ sắp xếp chọn một đứa thông minh lanh lợi nhận làm con nuôi, thấy thế nào?"

Ý tưởng này, thật ra chàng chưa bao giờ nói qua.

Ta cười gật đầu: "Cũng tốt, như thế cũng náo nhiệt hơn. Có điều...", ta cẩn thận nghĩ nghĩ: "Không thể để tất cả đều làm con thừa tự ở chỗ ta, nữ quyến trong phủ rất nhiều. Nếu các nàng có ý muốn, để các nàng ấy nhận nuôi cũng tốt." Phủ trạch bên kia rất nhiều người, người bằng lòng cảm hưu thư của Lý Thành Khí rồi đi lại rất ít. Thời gian dần trôi qua từng ngày, nữ nhân về già, dưới gối không con dù sao cũng rất thê lương.

Thăm nghĩ đến đây, không thể không cảm thán, người được phu quân chiếu cố từng chút như ta, thật không biết nên vui hay buồn...

Ta nhìn chàng, chàng cũng nhìn ta.

Qua thật lâu, hai người đều bỗng nhiên bật cười, ta nói: "Kể từ đó, ngày sau trong sử sách, thanh danh phong lưu nhiều con của chàng xem như đã định", nói xong, nghĩ nghĩ lại bổ sung: "Có điều nếu chàng muốn đi lên để vị..." Lý Thành Khí đi trở về đến bên giường, giúp ta kéo chăn: "Không có hậu cung, chuyên sủng một người."

Ta không nhịn được nhoen miệng cười: "Người mà nói như thế, bình thường sẽ không làm được một hoàng đế tốt."

Trái lại Lý Thành Khí chỉ lơ đãng, cười cười không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Cung biến

Sau đó không lâu, Thánh Thượng hạ chỉ, lập Lý Trọng Tuấn làm Thái tử.

Ngày hạ chỉ, Lý Trọng Tuấn liền mở tiệc mừng ở Đại Minh cung, nghe nói Khoa Nhi đại náo không dứt. Hai người dù sao đều là cốt nhục của Vi hậu, rốt cuộc vì tranh quyền mà trở thành trò cười trên phố.

Mấy tháng nay thân mình Uyển Nhi luôn không được tốt, nhờ được thánh sủng, nên được bố trí tỉnh dưỡng ở ngoài cung.

Ta chọn một ngày bình thường không phải lễ lạc, đặc biệt nhờ Lý Thành Khí đi cùng ta đến quý phủ nhà nàng, không ngờ ở đó lại có vài vị quý nhân đang tụ tập. Uyển Nhi bày biện rượu và thức ăn ở trong đình, gọi ta ngồi xuống cạnh nàng, tán gẫu vài câu vô thưởng vô phạt. Ta nhìn Võ Tam Tư cách đó không xa liên tục cười nói, lại nhìn các huynh đệ Lý gia, ít nhiều cảm thấy không yên lòng.

"Khó gặp được muội, sao vẫn cứ lơ đãng thế?", Uyển Nhi khẽ nhéo bàn tay ta: "Muốn biết bọn họ đang nói gì ư?" Ta quay đầu lại nhìn nàng: "Tỷ nói xem." Nàng mỉm cười, lật vỏ trái nho, nhét vào miệng ta: "Chuyện mấy tháng nay Võ Tam Tư đặc ý nhất, không phải là làm cho Ngũ vương đầu lia khói cỏ sao?"

Ta cắn thịt quả màu xanh, có chút chua, không khỏi nhíu mày.

Chuyện Ngũ vương, mặc dù Lý Thành Khí không muốn nói thêm, nhưng cả thành Trường An cũng đã đồn đại ồn ào. Trương Giản Chi, Thôi Huyền Vi coi như mệnh tốt, chết ở nơi dân dã, ba người còn lại thì không có mệnh tốt như thế... Nhớ tới bọn họ, bất giác lại liên tưởng đến Dịch Nhân Kiệt đã từ thế nhiều năm, ta khẽ thở dài: "Lý gia có thể giành lại thiên hạ, năm người này xem như hao hết tâm lực, ai có thể đoán được cuối cùng nâng đỡ tân đế, ngược lại trở thành bùa đòi mạng chính mình."

Nếu là phụ vương, là Lý Thành Khí, năm người này có lẽ đã là trụ cột vững vàng trong triều. Đáng tiếc trên đời này không có chữ "nếu", cho nên mới để lại một kết cục khiến người khác thổn thức không đành lòng.

"Ta có khuyên qua Võ Tam Tư, làm rất quyết tuyệt, ông trời cũng khó dung thứ", Uyển Nhi tiếp tục lật vỏ trái nho: "Ba người, hai người là quả hình, quả hình muội gặp qua chưa? Hai người trái phải dùng gỗ trúc chà sát lên da thịt, lột hết thịt tới xương, sau đó dùng gậy đánh chết." Ta đang uống ngụm trà, nghĩ muốn nói gì, lại lập tức cắn môi dưới, làm cho bản thân không phát ra âm thanh.

Đáy lòng bức bách lạnh lẽo, ta gần như không cảm vững chén trà.

Quả hình quả hình, ta không phải chưa thấy qua, một màn bi kịch hơn mười năm trước kia, suốt đời không dám quên.

Uyển Nhi còn đang kể chuyện, loáng thoáng nghe là người còn lại bị ép uống thuốc độc liên tục, lại cứng rắn giữ hơi thở cuối cùng không chịu chết đi, rồi bị nhận hết nọc độc tra tấn, mười ngón tay nát thấy cả xương trắng... Trước mắt ta hiện ra dung mạo nữ nhân xinh đẹp như tranh thủy mặc kia, một khắc trước còn cùng ta vui đùa cười nói chuyện tứ hôn, ngay sau đó đã thân nhiên nhận lấy cái chết.

Uyển Nhi vào cung từ nhỏ, nhìn quen loại sự tình này, tất nhiên đã quên sạch sẽ từ lâu. Nhưng với ta mà nói, nhiều năm trôi qua như vậy, hình ảnh ngày đó vẫn rõ ràng như trước mắt, đây là chuyện duy nhất Lý Thành Khí không biết, cũng là chuyện cả cuộc đời này ta không dám nói ra.

"Vĩnh An?" Tiếng Uyển Nhi xa gần, khẽ gọi ta: "Làm sao vậy?" Lúc này ta mới bừng tỉnh, cảm thấy trong lòng bàn tay hơi đau, lặng yên nhìn thoáng qua,

móng tay đã đâm một khúc vào thịt: "Không có gì, bỗng nhiên có chút không thoải mái." Thừa dịp nàng chưa để ý, ta rút móng tay ra, nắm chặt mảnh khăn lụa cầm máu.

Uyển Nhi xoa xoa trán, tiếp tục nói: "Muội còn nhớ tỳ nữ cũ của muội, Nghi Bình?" Ta gật đầu: "Như thế nào?" Nàng cười cười: "Không có gì, ta chỉ nghe nói là người đó có thai." Ta ngạc nhiên, mới thuận miệng hỏi: "Nàng ấy theo Lý Trọng Tuấn lâu như vậy, nhiều năm qua không hề có động tĩnh, sao bỗng nhiên lại có tin vui?"

Nàng nghĩ nghĩ, mới nói: "Muội cho là ai cũng đều giống muội? Cho dù người khác làm thế nào, đối xử với muội tốt ra sao, muội đều chỉ tâm tâm niệm niệm một người?" Ta im lặng không lên tiếng, mặt nàng oán giận nói xong, mới cười cười: "Sao tỳ nữ Lý Thành Khí không xứng đáng? Ta có gì tốt? Tốt đến mức có thể khiến chàng bất chấp nguy hiểm, không tiếc nhiều lần nhượng bộ, thậm chí buông tha cho nữ quyến nhiều như mây trong phủ?" Uyển Nhi vừa cười vừa lắc đầu: "Điều này cũng đúng, nếu tính ra, những gì Thọ Xuân quận vương bỏ ra còn đáng giá hơn muội."

Nàng nói xong, mới lần nữa nhắc lại Nghi Bình: "Lý Trọng Tuấn thật ra rất sùng Nghi Bình, đừng nhìn ngày thường hay khi dễ nàng ta, là do hạn nàng ta còn nhớ mãi tình cũ không quên, bao nhiêu năm rồi cũng không chịu đoạn tuyệt. Hồng nhan họa thủy, trong lòng có người thương còn muốn đi đoạt ngôi vị hoàng đế." Không biết vì sao, chợt cảm thấy trong lời nói Uyển Nhi có chuyện, nhưng lại đoán không tới, ta im lặng một lúc mới cười nói: "Nếu luận họa quốc, tỳ dám xưng đầu tiên, tuyệt đối không có ai dám xưng sau đó." Ta nói xong, lướt mắt nhìn Võ Tam Tư, cười mà không nói.

Tán gẫu vụn vặt đôi chút, mấy người trò chuyện ngoài đình mới trở về.

Lý Thành Khí vừa ngồi xuống, liền vẫy tay ra hiệu với ta, ta vội đứng dậy đi đến bên chàng ngồi xuống. Một động tác rất nhỏ này làm mọi người một trận cười nhạo, Uyển Nhi cười vui vẻ: "Quận vương, chuyện ngày ấy ta có nghe nói, rút kiếm hộ thể không khó, nhưng dám can đảm ở quý phủ Thái Bình rút kiếm, lại làm cho đứa con bảo bối của nàng quý xuống đất bồi tội, cũng chỉ có mình ngài. Ngài có biết việc này truyền vào cung, ngay cả Vi hậu cũng đều cực kỳ hâm mộ không thôi, liên tục cười mắng bệ hạ không bằng."

Ta nghe được không yên tâm, mắt nhìn Lý Thành Khí, Lý Thành Khí cười lắc đầu, nhẹ trả lời: "Lời đồn đại ít nhiều có chút khoa trương." Uyển Nhi chỉ mỉm cười, không hề truy vấn, mà lại nhìn sang Lý Long Cơ: "Mới vừa rồi không biết ai nhắc tới, hôm nay là sinh nhật Tam lang?"

Lý Long Cơ không ngồi bên phía ta, ngược lại ngồi cạnh Võ Tam Tư, đúng lúc hai người họ thì thầm nói nhỏ. Nghe thấy Uyển Nhi hỏi như thế, hắn mới cười ngắc đầu, hí mắt nghĩ nghĩ: "Nếu Thượng Quan chiêu dung không đề cập tới, bốn vương đã quên, đúng là hôm nay." Uyển Nhi nở nụ cười: "Thật sự là khéo, hôm nay vì có nhiều người đến thăm quý phủ, ta đã đặc biệt sai người chuẩn bị một hí khúc mới, quận vương có muốn nghe xem?"

Lý Long Cơ lười nhác dựa ở một bên, nói chữ 'Được'.

Uyển Nhi tùy ý vỗ tay, lập tức liền có người ở ngoài đình chuẩn bị tốt sân nhảy, vũ nhạc nương cũng chờ phía sau, như là chỉ chờ một câu của Lý Long Cơ. Ta thấy cục diện thế này, cười nhìn Lý Thành Khí, nhỏ giọng nói: "Xem ra Uyển Nhi rõ ràng đã sớm tìm hiểu rất kỹ, hôm nay chúng ta đến không phải đúng thời điểm." Lý Thành Khí cũng nhìn ta, dường như nghĩ đến cái gì, khi ta nghiêng đầu đánh giá nhạc nương, mới nghe thấy chàng nói: "Dì Long Cơ vừa mới mất, có lẽ vì thế nên đệ ấy không muốn làm lễ sinh nhật."

Ta sững sốt, mới nhớ tới phụ nhân cùng chung sống không ít ngày kia.

Với bà ấy, ta thủy chung luôn có khúc mắc, mỗi khi nghe được chuyện của bà sẽ tìm cách tránh đi. Nếu không phải do bà, ta sẽ không cùng Lý Long Cơ... Nhưng hiện tại nghe được tin bà chết, trong lòng chỉ thấy chua xót, không vui không buồn. Ngồi ở chỗ này, ai lại không mắc nợ ai, ai lại không tính kế ai?

Người chết đèn tắt, bất kể thiện ác, năm tháng cũng sẽ không buông tha bất cứ kẻ nào.

Thăm nghĩ đến đây, ta vô thức nhìn về Lý Long Cơ, hắn có vẻ suy tư nhìn nhạc nương, không biết suy nghĩ cái gì. Ta vừa muốn thu hồi tầm mắt, hắn lại như cảm giác được, quay mạnh nhìn về phía này, trong mắt dường như có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng rốt cuộc chỉ nằm chén trà, cúi đầu.

Trong lòng ta không vui vẻ gì, cũng cúi đầu nhìn chén trà.

Tới khi nhạc nương ôm tỳ bà tiến lên, khom người vắn an, Lý Thành Khí lại bỗng nhiên lên tiếng: "Hôm nay cho dù đệ ấy nói gì làm gì, tạm thời nhường nhịn một chút." Ta dạ, lại thấy nhắc nhở của chàng rất buồn cười, ngắc đầu nhìn chàng nói: "Dù sao tình cảm quen biết nhiều năm, chàng nghĩ rằng hôm nay ta và chàng ở đây sẽ khó xử hần? Hần là đệ đệ chàng, vậy sao không phải là đệ đệ của ta."

Lý Thành Khí khẽ cười, trong đôi mắt trong suốt ẩn chứa chút phức tạp: "Ngày sau nếu binh đao gặp lại, nàng còn xem hần là đệ đệ?" Ta gạt mình tình ngộ, suy nghĩ thật lâu, cũng không trả lời được.

Khúc đàn này được biểu diễn rất tốt, ta nghe đến xuất thần, đợi cho nhạc nương đứng dậy, Uyển Nhi mới cười hỏi Lý Long Cơ: "Quận vương, là thưởng hay phạt?" Lý Long Cơ làm như chưa nghe thấy, đợi Uyển Nhi hỏi lại một lần, hắn mới khẽ nhếch khóe miệng: "Tất nhiên muốn thưởng." Uyển Nhi vẫy tay, ánh mắt như trước nhìn chằm chằm Lý Long Cơ: "Quận vương có phải không thích náo nhiệt? Vì sao có vẻ không chú tâm lắm?"

Lý Long Cơ thể nhưng lại không đáp lời nào, chỉ cúi đầu uống trà.

Bởi vì cử chỉ ngoài ý muốn của hắn, không khí nhất thời bị đông cứng, trái lại Võ Tam Tư bật cười trước vô vai hắn: "Màn ca múa hôm nay chính là tâm ý của Thượng Quan chiêu dung, dù không thích cũng nên lưu lại mặt mũi cho người khác." Lý Long Cơ buông chén, khó hiểu nhìn ta một cái: "Không liên quan đến chiêu dung, ta chỉ là hồi tưởng lại nhiều năm trước, cũng từng nghe đại tấu đàn qua một khúc."

Ta ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên Lý Long Cơ gọi ta như thế, lại đứng vào giờ phút thế này.

Khúc đàn mà hân nhắc tới kia, là khúc Quảng Lăng tán ta đàn vào ngày sinh nhật Lý Thành Khí.

Uyển Nhi bỗng nhiên cười, nhìn ta nói: "Vĩnh An, muội cũng biết đàn tỳ bà ?" Ta gật đầu đáp: "Khi còn bé từng học qua, có điều bây giờ không nhớ lắm." Ta dừng một chút, bỗng nhiên có chút mềm lòng, nhìn sang Lý Thành Khí, chàng hình như cũng đoán được suy nghĩ của ta, chỉ cười gật đầu. Thế nên ta lại nói: "Nếu như Tam đệ không chê, vậy ta liền đàn tặng đệ một khúc, xem như quà lễ được không ?"

Lý Long Cơ nhìn ta, trong mắt thoáng qua rất nhiều cảm xúc, như vui như sợ, đến cuối cùng hóa thành ý cười miễn cưỡng: "Đa tạ đại tâu."

Câu này vừa thốt ra, mọi người còn lại đều kinh hi, liên tiếp nói được hưởng nhờ phúc khí quận vương. Ta đứng dậy trong tiếng cười nói hoan hô, tiếp nhận tỳ bà trong tay nhạc nương, gảy thử vài phím âm. Bỏ khá lâu nên đàn không quen tay, đánh phải dùng hết tâm tư, chỉ mong rằng có thể làm cho hân vui vẻ được ngày hôm nay.

Ngày sau như thế nào, ai có thể đoán được .

Một khúc đàn không tính là mới mẻ, chính là vui tươi hợp với không khí.

Tay ta nắm chặt chiếc khăn lụa, lòng bàn tay còn ần ần đau, cũng may chưa có sai lầm gì. Đợi đứng dậy thả tỳ bà, mọi người đều tán thưởng không thôi, khoe khoang khoái lạc nào là khúc nhạc thần tiên trên trời mới có, cũng có người nhắc tới Lý Thành Khí thông thạo âm luật, bảo hai ta nên cùng nhau song tấu một bài, dẫn tới xung quanh đều phụ họa, ta nghe được dờ khóc dờ cười.

Nếu trình độ Lý Thành Khí mà ngang với ta, thì còn lâu mới trở thành thiếu niên phong lưu nhờ một khúc đàn mà vang danh thiên hạ?

"Đa tạ đại tâu." Qua thật lâu Lý Long Cơ mới nói ra bốn chữ, nói xong đứng dậy, cung kính hướng ta hành lễ. Ta vội hoàn lễ, cười nói: "Hôm nay quận vương là lớn nhất, nếu đã có điều cầu, nhất định ta sẽ hết sức làm như nguyện, huống chi là đàn một khúc."

Lý Long Cơ đứng thẳng dậy, trong ánh mắt xinh đẹp như có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng biến thành nụ cười: "Hôm nay sở cầu không nhiều lắm, mong nguyên đã hết." Ta nhẹ gật đầu, không biết tại sao lại nghĩ tới lời Lý Thành Khí.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Cung biến (2)

Ta mơ mơ hồ hồ đi trong một hành lang tối đen, đây là con đường kín đáo ít ai biết trong Đại Minh cung, Uyển Nhi từng dẫn ta đi qua. Trong Đại Minh cung luôn luôn thấp đèn sáng trưng, đây là quy củ từ xưa mà Hoàng tổ mẫu lưu lại. Vài năm nay ta chẳng hề vào cung, nhưng mà ấn tượng về dãy đèn lồng dọc theo bờ tường kia vẫn khắc sâu như trước.

Mặc kệ Thiên Tử là ai, cung điện vẫn là cung điện trước kia .

Trong cảnh u minh tựa hồ có người nói với ta đây chỉ là mộng, dù ta đi như thế nào cũng đều không thoát, đúng lúc sốt ruột lo lắng, bỗng nhiên tay bị ai nắm lấy..."Vĩnh An?" Tiếng nói trầm thấp gọi ngay bên tai, tới khi ta rớt cuộc mơ mất ra, mới phát giác mình đã được Thành Khí ôm vào trong ngực: "Ta vừa trở về liền nhìn thấy trán nàng đầy mồ hôi, gặp ác mộng sao ?"

Tay Lý Thành Khí vẫn còn mang hơi lạnh, khi chàng muốn buông ra, ta lại vô thức níu giữ lại: "Ta mơ thấy Uyển Nhi, đều là hình ảnh năm đó mới vừa vào cung." Chàng bình thần cười cười: "Có phải muốn hỏi gì hay không?" Ta quan sát vẻ mặt Lý Thành Khí, tuy có vẻ bình tĩnh như thường, nhưng ẩn chứa điều gì đó bất an, yên tĩnh hồi lâu mới lắc lắc đầu.

Mấy ngày nay tuy chàng có lảng tránh, nhưng người nào đến đây, thân phận ra sao, ta vẫn ít nhiều nhận ra. Phụ vương từng nói Lý Trọng Tuấn ngày càng bất mãn Vi hậu thiên sủng An Lạc công chúa, âm thầm cùng kết giao trọng thân, trong đó không thiếu các lão thần thân tín của Lý Thành Khí và Thái Bình.

Thánh Thượng từ khi khôi phục thân phận hoàng tộc, cho tới bây giờ quân lâm thiên hạ chỉ mới ngắn ngủi mấy năm. So với Thái Bình và Lý Thành Khí nhiều năm mưu tính vẫn còn kém quá xa, tất nhiên không thể cứng đối cứng, điều duy nhất có thể làm cũng chỉ là áp chế chính con ruột của mình.

Thân là đứng đầu Đông cung, lại không có thực quyền trong tay, bị chính em gái mình chèn ép, Lý Trọng Tuấn làm sao nuốt được cục tức này ?

Ta nằm trên giường, bởi vì đột nhiên nằm mơ thấy cảnh niên thiếu lúc xưa mà tinh thần có hơi hoảng hốt, nhưng không dám xoay người đánh thức Lý Thành Khí. Qua một lát, cảm giác chàng nắm tay ta kéo lại gần: "Vĩnh An, nàng vẫn nói có thời gian thì dẫn nàng đi Lộ Châu thăm di nương, hiện tại có muốn đến đó ở vài ngày không ?" Ta kinh ngạc, theo bản năng nói: "Tự Cung và Niệm An không rời ta được ——". Chàng liền ngắt lời: "Các con sẽ đi

cùng nàng."

Đột ngột sắp xếp cho ta đi xa, điều đó đã trực tiếp giải thích tất cả.

Ta vốn định gật đầu đáp ứng, bỗng nhiên lại nghĩ tới giấc mộng kia: "Quan hệ cha con giữa Lý Trọng Tuấn và bệ hạ rạn nứt, Uyển Nhi và Võ Tam Tư đã nhúng tay vào đó không ít chuyện. Chẳng muốn mượn tay Lý Trọng Tuấn dao động đế vị, nhưng nếu xảy ra cung biến, người đầu tiên Lý Trọng Tuấn muốn giết chính là Võ Tam Tư, thứ hai nhất định là Uyển Nhi." Lý Thành Khí yên tĩnh một lúc, mới nói: "Ta sẽ giúp nàng bảo vệ mạng nàng ta."

Ta gật đầu, muốn nói gì, lại nhớ tới hôm yến tiệc nói chuyện cùng Uyển Nhi. Nàng nói hình phạt nhẹ là 'Quả hình', chính là vận mệnh của mẹ ruột Lý Thành Khí hơn mười năm trước...

Ta cảm nhận hô hấp của chàng, vẫn còn thức: "Có một số việc, chàng chưa từng truy hỏi ta." Như là năm đó mẹ chàng chết thế nào, tại sao ta lại thất thân cho Lý Long Cơ, chàng chưa bao giờ hỏi nữa câu, nhưng có thật sự là không thêm đề ý? Hay là không muốn ép ta nhắc tới?

"Vĩnh An", Lý Thành Khí nhẹ giọng nói: "Chỉ cần ta không hỏi, chính là ta không đề ý, hoặc là không muốn truy cứu. Có một số việc nói trắng ra cũng không thể thay đổi được gì, ngược lại sẽ ảnh hưởng về sau, nàng có cảm thấy thế không?"

Ta ngoan ngoãn gật đầu, nhắm mắt lại, không nói gì thêm.

Rời khỏi thành Trường An, là vào ngày mùng ba tháng bảy.

Mấy năm nay đi theo Lý Thành Khí, ta chưa bao giờ chân chính bước chân ra khỏi Trường An. Xe ngựa càng đi càng xa, khi dừng lại ven đường nghỉ ngơi, ta dần phát giác gặp mấy người tụ tập buôn bán nhỏ quanh đây hình như đều biết võ. Phát hiện ra điều này, ngược lại càng cảm thấy lo sợ, tình hình thế này, ít ngày nữa nhất định sẽ xảy ra chuyện động trời.

Thảm Thu sợ Tự Cung và Niệm An còn quá nhỏ, trên đường không an ổn, cố tình cho hai đứa uống ít thuốc, suốt chặng đường thật sự giống như hai con sâu ngủ say, biến thành ta không có việc để làm.

Không ngờ rằng, một ngày một đêm sau, ta gặp lại một vị cô nhân.

Vương Thủ Nhất. *(anh trai Vương Hoàn, vợ Lý Long Cơ)*

Một ngày đêm đi đường xóc nảy không ngừng, ta mới xuống ngựa, lập tức có người dẫn vào một trà lâu sạch sẽ, thần sắc khẩn trương hầu ở bốn phía. Ta sai Hà Phúc muốn mang ít lạnh trà, phân phát cho thị vệ trong sáng hoặc tối giải nhiệt, vừa lúc tiếp nhận chén trà Hạ Chí dâng lên, chợt nghe tiếng động ồn ào lớn ngoài cửa.

Vương Thủ Nhất lẻ loi một mình, đứng ở cửa nhìn ta, nhưng không thể tiến nhiều thêm một bước.

"Trắc phi", Hà Phúc nói: "Người này không mang theo binh sĩ gì, chỉ có hai gã tùy tùng", Đông Dương đến gần, thấp giọng nói: "Trắc phi muốn gặp một lần hay không?" Ta nghĩ nghĩ, chung quy hẳn vẫn là người của Thái Nguyên Vương thị, bất luận ngày sau ai làm hoàng đế, vọng tộc vẫn có địa vị thâm căn cố đế, không nên thất lễ quá mức, đành gật đầu: "Là người quen cũ, để hẳn lại đây đi."

Đông Dương vâng lời, đi qua nói nhỏ hai ba câu, Vương Thủ Nhất được thả tiến vào.

Hắn đứng là không hề khách khí, trực tiếp đi tới ngồi xuống, Hạ Chí vừa rót trà, đã bị hắn một hơi uống sạch: "Lý Thành Khí quả thực xem người như trâu bảo, đi theo người đều là người trung thành nhất." Ta cười cười: "Vương tướng quân có vẻ đang vội?" Hắn nửa cười nửa không, nhìn ta: "Thế nào, người không biết vì sao ta muốn đi Trường An? Cũng không biết vì sao mình phải rời khỏi Trường An?"

Ta từ chối cho ý kiến, đánh mắt nhìn Hạ Chí, Hạ Chí liền tiến lên rót đầy trà.

Năm đó ở quý phủ Lý Long Cơ, hẳn là ca ca của chính phi Vương Hoàn, còn ta chỉ là một tỳ thiếp tứ phẩm. Hẳn vì Vương Hoàn mà nhiều lần uy hiếp ta... Những ngày đó đều trôi qua thật lâu, hiện nay cho dù Vương Hoàn và Lý Long Cơ có còn đồng vợ đồng chồng hay không, Vương Thủ Nhất đều phải vì người em rể này mà mạo hiểm sinh tử, tranh thủ đế vị.

Còn cái dinh trong mắt là ta đây, có vẻ đã không còn liên quan gì nữa.

Ta xem hắn lại uống cạn một ly, mới nói: "Vương tướng quân có ý muốn gặp ta, có gì muốn nói?" Vương Thủ Nhất dường như đắn đo: "Chuyện của người và hai huynh đệ bọn hắn, ta nghe được không nhiều lắm, vốn tưởng rằng người lại là một quân cờ khác của Lý Long Cơ, sau mới phát hiện hoàn toàn đã đoán sai." Ta ra ý hắn tiếp tục, hắn lại nói: "Người có biết có bao nhiêu người ám chỉ Lý Long Cơ, muốn ở trên đường không tiếc bất cứ giá nào cướp người đi?" Ta lắc đầu: "Hiện tại thoát nhìn rất an bình."

"Cho nên ta mới có suy nghĩ khác", Vương Thủ Nhất nói thẳng: "Mưu thần này ám chỉ Lý Long Cơ, không phải bắt con trai con gái Lý Thành Khí, mà chính là người, dù có thể thấy ý nghĩa của người đối với Thọ Xuân quận vương trọng yếu như thế nào. Thế nhưng Lý Long Cơ thà rằng ôm nguy hiểm, cũng không chịu bắt người làm lợi thế, cũng đủ thấy hắn vẫn thật sự còn tình cảm với người như năm xưa. Nếu cướp người đi, hẳn là có thể tận dụng triệt để."

Ta suýt nữa bị sặc trà, rốt cuộc không nhịn được nở nụ cười: "Rồi sau đó?" Người này thật đúng là tính tình không đồng nhất, dám thân nhiên nói ra những lời này. "Không có sau đó, Lý Thành Khí không giống như ta nghĩ, được ăn cả ngã về không để tất cả tâm phúc ở lại Trường An. Đi theo người nào mà không phải trên tay giết hơn trăm mạng người, sợ cướp không được, ngược lại còn chọc đại họa."

Ta thờ ơ gạt đầu, trái lại Vương Thủ Nhất càng tò mò: "Vì sao không lưu lại đường lui cho bản thân? Nếu là Lý Long Cơ thắng thì sao?" Ta hóp từng ngụm trà nhỏ, thấy đầy, mới buông chén: "Nếu Lý Long Cơ thắng cũng là do sự nhượng bộ lớn nhất của quân vương, ngài ấy đã có năng lực bảo vệ ta cùng với con cả đời bình an, vì sao còn phải chừa đường lui?"

Hắn làm như vậy, thật sự là vừa đâm vừa xoa, chẳng qua đều không đạt được gì.

Ta lại tùy ý nói hai câu, bày ra vẻ mặt không muốn nói tiếp, hắn mới ngượng ngừng bỏ đi.

Đến lúc lên xe ngựa, thần sắc Đông Dương vẫn không yên như trước.

Vì sao ta đi, nàng không thể nào biết, hôm nay sau khi nghe cuộc nói chuyện với Vương Thủ Nhất, nàng mới thật sự hiểu được cái gì sắp sửa phát sinh. Ta nhìn nàng một lúc lâu, nàng lại không hề phát hiện, tới khi Hạ Chí lấy khay tay đựng nàng một chút, mới như bừng tỉnh từ trong mộng: "Làm sao vậy?" Nói xong, lập tức phản ứng lại, cúi đầu.

Ta tùy tay lật sách, không hỏi gì.

Lúc trước đã để nàng lựa chọn, nếu ta chấp nhận tiếp tục giữ nàng ở bên người, sẽ hoàn toàn tín nhiệm. Nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người. Chính là hiện tại đang làm khó nàng, nếu Lý Long Cơ thua... cuối cùng cả trái tim lẫn tinh thần đều bị tổn thương.

Cứ như vậy liên tục gấp rút lên đường hai ngày, ngày thứ ba mới dừng lại trú chân trong một căn nhà cũ ở trấn nhỏ, hai ngày đêm bốn ba tới hôm nay mới được ngủ giường, nằm xuống mới cảm thấy cả người đều rã rời. Đau nhức khó chịu, rốt cuộc ta ngủ không được, dứt khoát đi ra ngoài, nhìn thấy Hà Phúc đang canh chừng ở ngoài cửa, thần sắc nghiêm trọng.

"Là hôm nay?" Tim ta đập nhanh hơn một nhịp.

"Bẩm Vương phi, đúng là hôm nay." Hà Phúc khom người đáp lời.

Hà Phúc từ trước tới nay luôn gọi ta là 'Vương phi', giống như Lý Thành Khí, chỉ thừa nhận trên đời này ta là vợ duy nhất của chàng.

"Hôm nay bất kể thắng bại, tổn thất cũng là nhất mạch (*con cái*) của bệ hạ thôi, phải không?" Ta đi đến ghé đá ngồi xuống.

"Đúng như lời Vương phi, là tiểu nhân quá mức khẩn trương."

Ta cười trấn an, không nói chuyện.

Hiện nay Lý Hiền ngồi trên ngôi vị hoàng đế, Vi hậu và An Lạc công chúa được ông sủng ái nên làm loạn triều đình. Dù được Thái Bình, Lý Thành Khí, Lý Long Cơ mỗi ngày tán dương nịnh bợ, bọn họ cũng sẽ không thoát được kết cục bị giết chết. Nữ tử khác họ mưu quyền soán vị, tất nhiên đại nghịch bất đạo, đồng tộc họ Lý có thể nào khoan tay đứng nhìn? Như thế thuận lợi thành chương, cuối cùng còn lại ba người kia, khi đó mới là một trận đổ sức đáng sợ.

Tháng bảy, thời tiết bắt đầu nóng lên, ngồi một lúc mà quanh thân đã đổ mồ hôi.

Ta ngửa đầu nhìn trời sao, từ lúc Đại Đường khai quốc luôn luôn có cảnh huynh đệ phụ tử tương tàn. Trong thành Trường An mỗi một tấc đất đều là máu của người thân. Tới nay không biết phải chết bao nhiêu người, tiếp theo đó còn phải làm như thế nào?

Khi Hoàng cô tổ mẫu còn trên đời, mỗi ngày đều hoảng loạn, sợ Hoàng cô tổ mẫu có bất kì nghi ngờ nào liền bị ban chết. Chỉ mong đến một ngày, Lý gia Võ gia phân tranh quyền lực có lẽ sẽ tốt hơn, nay mới phát hiện, việc đó xảy ra càng khiến ta thấp thòm lo âu. Bất Lý Thành Khí lợi dụng quan hệ huyết thống, thậm chí đến cuối cùng tranh quyền với huynh đệ ruột, điều này quả thật không mấy dễ chịu.

Không biết vì sao, trước mắt lại hiện lên đêm đó, mẹ Lý Thành Khí cùng mẹ Lý Long Cơ vì bảo vệ mọi người ở Đông cung, không hận mà cùng nhận tội nhận lấy cái chết. Nếu các nàng nhìn thấy cảnh này ngày hôm nay, hoặc là trận chiến ngày sau, không biết ở trên trời sẽ có cảm tưởng thế nào?

Suy tư càng nhiều, cả người càng thấy nóng.

"Mẫu thân." Phía sau có tiếng gọi mềm mại, là Tụ Cung.

Tụ Cung nay đã có thể tự đi một mình, loạng choạng hướng về chỗ ta.

Niệm An nằm trong lòng Hạ Chí, hình như cực kì không vui khi ca ca có thể đi đến bên người ta, gấp đến độ oa oa khóc rống lên. Thật sự là... Ta bắt đầu cười, Hà Phúc khẩn trương chạy tới, che chở thân thể nhỏ nhắn của Tụ Cung, trong lúc nhất thời tâm tư mọi người đều đặt vào hai đứa bé, ngược lại làm phai nhạt bớt không khí u sầu vừa rồi.

Cho dù như thế nào, ta tin tưởng chàng nhất định có thể làm tốt hết thảy.

Giống như năm ấy ở bên hồ Thái Dịch, chàng ôm ta kéo vào lòng, chỉ vì muốn bảo hộ ta chu toàn.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Cung biến (3)

"Vĩnh An, mặc dù cung biến bị thua, nhưng thiên mệnh chắc chắn đã về tay phía Lý Thành Khí. Nếu không ngoài dự đoán, trong vòng ba năm muội nhất định sẽ về lại Trường An, vốn nên ngày đêm ngắm trông ngày tái kiến, nhưng tính ra, chỉ sợ cũng là ngày chết của ta. Không cần nhủu mây, sinh sinh tử tử, muội cũng đã nhìn rõ từ lâu, thì tại sao ta còn phải quan tâm?"

@Copyright of Kitesvn.COM |) g+ n. E5 d3 A9 z(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); m3 l0 j! \7 N) S7 j0 U

Ta biết muội muốn hỏi nội tình trận cung biến, có điều việc đã đến nước này, không nhất thiết phải miệt mài theo đuổi.

c8 G. I; w7 r7 x" R4 _/\) `@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |! N5 [2 P' q8 L5 {(Do not Copy, pls!!)

Lộ Châu tuy nhỏ, thần quỷ đều có, bảo trọng."

@Copyright of Kitesvn.COM |! X7 y; j% n, x\$ C3 K# L(Do not Copy, pls!!)

1 B9 g' y& \+ o7 j. E@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Ta vừa khép lại mảnh khăn lụa, Hạ Chí đã tiến lên thấp nền, ta nhìn Lý Thành Khí một cái, đem lá thư ghé vào lửa đốt thành tro tàn.

@Copyright of Kitesvn.COM |- H, p! R: o4 X0 k% `! @; A\* `(Do not Copy, pls!!)

1 r+ {* F- ~9 U& v("?" | S@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Trận cung biến kia, ta chỉ biết kết cục.

" Q; w) k) D# g) c& n\$ f& A% H@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* c* * w* o+ ~- k6 {7 V

Võ Tam Tư chết vào tay Thái tử Lý Trọng Tuấn, nhưng khi Thái tử mang trọng binh tiến sát vào cung, tướng sĩ lại phản chiến, bị bệ hạ thuyết phục buông kiếm đầu hàng... Nói ngắn lại, trận cung biến thất bại cực kì nhanh chóng.

@Copyright of Kitesvn.COM |' M8 \0 g#]3 x [0 E& F; W5 `(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 z\$ [D% l* O8 d; M m x

Ta đứng dậy, đi đến bên người Lý Thành Khí, lấy đi quyển sách trên tay chàng: "Nguyên Nhi nói, Lộ Châu tuy nhỏ, thần quỷ đều có, muốn chàng và ta để ý." Chàng khẽ cười, mắt nhìn Hạ Chí, hạ nhân trong phòng lập tức khom người cáo lui, để lại hai người chúng ta: "Nàng vẫn là muốn hỏi chuyện đêm đó?" Ta gật đầu, ngồi xuống cạnh chàng.

@Copyright of Kitesvn.COM |: g; A8 I7 Q; o& ~' k(Do not Copy, pls!!)

4 n2 I: \- p5 F: c* M6 K@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Lý Thành Khí trầm mặc một hồi lâu mới lên tiếng: "Nàng còn nhớ Nghi Bình?" Ta vừa nghe chàng nói, tim bỗng đập nhanh hơn, bật thốt lên: "Nghi Bình còn sống không? Sau khi Lý Trọng Tuấn bị giết, Thành Nghĩa có phải đã an bài thỏa đáng cho nàng ấy?" Lý Thành Khí đưa lưng về phía ta, lắc đầu nói: "Đã chết, trong trận cung biến. Long Cơ tay cầm trọng binh, nhưng không đi cứu Võ Tam Tư, mà là đi cướp gia quyến trong phủ Lý Trọng Tuấn. Không thể nói Lý Trọng Tuấn vì mỹ nhân buông tha cho cung biến, nhưng vì Nghi Bình sắp sinh, nên bỏ lỡ thời cơ. Nhất thời sai lầm, tức là sinh tử đại sự, ta với Thái Bình cũng bất lực."

% ^- N' [1 ð% |0 s@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |3 R" a: B: @) o2 H6] X(J(Do not Copy, pls!!)

Lý Thành Khí nói đơn giản rành mạch, nhưng hung hiểm đêm đó đâu chỉ một hai câu là có thể kể hết. Tuy rằng nhiều năm đã qua, nhưng ta với Nghi Bình chưa bao giờ gặp lại, ngay cả chuyện nàng có thai cũng là nghe được từ chỗ Uyển Nhi. Dù sao nàng cũng từng làm bạn với ta trong suốt những năm tháng vô ưu vô lo nhất.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). i7 c' ^ F& c5 d

, il G2 K, s9 {(A@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Nàng lặng thầm nảy sinh tình cảm với Lý Thành Nghĩa, rồi ta đề tiến nhập Đông cung vốn tràn ngập hiểm nguy lúc bấy giờ. Sau đó phải vứt bỏ đứa con đầu tiên của mình, nhưng vẫn ở lại bên Lý Thành Nghĩa, bất kể sinh tử. Bất đắc dĩ, lại bị Lý Trọng Tuấn cướp đi, tái giá gả nhập phủ Thái tử...

@Copyright of Kitesvn.COM |4 j& z8 w! { * s" E(h9 e+ O9 g0 v+ C(Do not Copy, pls!!)

5 [w& o(p3 r/ ` , z r@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Có lẽ giống như lời Uyển Nhi, không phải mỗi người ai cũng có thể kiên trì, đều không bị sự ôn nhu làm rung động.

@Copyright of Kitesvn.COM |" h. Z" g" a- Z1 T" H(e(Do not Copy, pls!!)

9 {/ nl ~" } 1 m5 [@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục không phải sai, ta không nhìn thấy từng năm tháng của nàng cùng Lý Trọng Tuấn, có lẽ thực sự là vợ chồng tình thâm, lại còn có cốt nhục huyết mạch. Rồi sau đó ? Như cũ không thoát khỏi cái chết.

- k# e' R3 G1 ^\$ @0 q% Y@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

, {\$ }3 C# n\$ z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Lòng ta âm ỉ đau, hỏi: "Vậy Lý Thành Nghĩa đâu?" Lý Thành Khí quay lại nhìn ta, đê thấp giọng: "Khi đó đệ ấy ở ngoài vạn dặm, áp chế trọng binh." Ta không lên tiếng nữa, thiên hạ này ngoại trừ Lý Thành Khí, bất cứ tình cảm của ai khác ta đều không có quyền nói chuyện. Cho dù Lý Thành Nghĩa hẳn là không muốn quân, hay là thật sự không có năng lực xoay chuyển tình thế, đều đã thành sự thật.

3 v" u I* U. q5 m" N6 d. T9 R@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& `+ i6 k* ^9 c Z5 Q0 H; C0 g

Nghĩ đến đây, ta ngẩng đầu nhìn Lý Thành Khí.

@Copyright of Kitesvn.COM |) W8 f8 q) g7 {1 c) p(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |7 r* u1 Z8 e7 s' v2 [: m(Do not Copy, pls!!)

Chàng cũng vừa nhìn về phía ta: "Còn nhớ rõ con chữ ta viết cho nàng ?" Ta hơi bất ngờ, mới hiểu là chàng nói mật lệnh điều binh kia: "Nhớ rõ, khi Tiên Huê bị ban chết, ta từng muốn dùng cách chàng cho ta để cứu muội ấy." Lý Thành Khí nhìn ta, vẻ mặt bỗng nhiên nghiêm trọng lên: "Nếu ngày sau có người lấy cái này ra uy hiếp nàng, nhớ rõ lời ta nói, ở trong mắt ta, bình quyền hoàng quyền cũng không quan trọng bằng nàng."

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* Q/ @\$ A% X0 W']& @9 z

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(O- D7 h" @3 ~! u' i5 k

Tìm ta chọt trầm xuống, bởi vì lời nói của chàng, cũng bởi vì tình cảnh mà chàng giả thiết.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 f7 ?\$ 1 K(h6 r, _0 G

3 { *]9 y" q3 F\$ d* B3 {5 Q5 R@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

"Nhớ kỹ." Ta thờ nhẹ một hơi, cố gắng làm cho ngữ khí thoải mái chút.

@Copyright of Kitesvn.COM |) o& Y* U(I+ p9 b: W%(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |. G/ u4 W8 w9 a# w3 g) `(Do not Copy, pls!!)

"Long Cơ đến đây." Lý Thành Khí đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, thần sắc dần dịu đi.

@Copyright of Kitesvn.COM |* I; j/ l) p2 S(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |0 i. a9 V0 b, V- o) ?4 C7 _ (Do not Copy, pls!!)

Lý Long Cơ?

@Copyright of Kitesvn.COM |2 r+ k5 S1 U\$ Y& L4 \0 I(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)' g6 \)]; F" z8 q(z

Ta nhìn nụ cười trên khoé miệng chàng, cũng nghĩ tới lời đồn được nghe mấy ngày nay, cười phụ họa nói: "Nghe nói nơi này có một vũ cơ họ Triệu rất được Lâm Tri quận vương sủng ái, mới vừa rồi phường chủ còn nói chúng ta tới đây đúng lúc, hôm nay là ngày nàng ta hiến vũ một lần cuối cùng."

@Copyright of Kitesvn.COM |! R% A1 i! A0 M& O8 S(Do not Copy, pls!!)

Nói xong, gọi Hạ Chí mở cửa sổ trong phòng, cuộn bức rèm che lên.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(~5 b) }# u7 s

! E(l6 s: ~6 N; ?6 n- h+ D@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Lộ Châu tuy nhỏ, nhưng rất biết hưởng lạc.

@Copyright of Kitesvn.COM |5 z0 l7 {& _+ M: S% t0 Z: f9 S(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)- x2 y0 \, p1 \

Nơi này đồ ăn so với Trường An không kém chút nào, cô nương tài nghệ ca múa còn hơn hẳn Lạc Dương một chút. Nếu có thể ở tạm vài năm, không tham gia vào trận nội chiến đao thương bóng kiếm của Lý gia, coi như cũng tiêu dao.

"r1 F2 } l8 w3 M@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ }3 x\$ t; Y6 z" L/ O% b- q/ x

Chỉ tiếc, không biết là do ý trời, hay là do người làm.

% B% L" n/ D5 P% l@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |9 N% T\$ C" X- i; [+ x(Do not Copy, pls!!)

Chúng ta mới đến ở không quá hai ba tháng, trong cung đã truyền xuống thánh chỉ, phồn văn dài dòng, tóm gọn lại là khen ngợi Lý Thành Khí và các huynh đệ có công hộ giá, thăng quan tiến chức. Kỳ thật người sáng suốt đều nghe ra được, vài câu thánh chỉ cuối cùng mới là trọng yếu nhất: phong đất cho Lý Long Cơ ở Lộ Châu, Lý Long Phạm ở Lũng Châu, Lý Long Nghiệp ở Trần Châu, ngay hôm đó khởi hành đi nhậm chức.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)l Z; A: r# C% }- i* ~

@Copyright of Kitesvn.COM |' R1 _0 f; p6 R# @- o(Do not Copy, pls!!)

Ngoài trừ Lý Thành Khí, ba đệ đệ của chàng đều bị điều nhiệm rời xa kinh thành.

@Copyright of Kitesvn.COM |0 h2 I, e0 _ h1 P(m# n(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |5 }) F4 T4 o7 ^3 |9 a) w* R6 a(Do not Copy, pls!!)

Xem ra bề hạ thật sự lo sợ, nên đem tất cả con cháu Lý gia trẻ tuổi đưa đi rất xa, tránh gây họa trên thân. Mà chúng ta cùng Lý Long Cơ cũng vì đạo thánh chỉ này, mà lại gặp nhau ở Lộ Châu.

4 i7 l9 |; ?; T(b' p2 i@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)+ i0 c2 L l; A0 \2 B(i\$ F

Lúc này Lý Long Cơ quang minh chính đại bước vào, dưới lầu bất kì ai hơi có chút thân phận đều đứng dậy, miệng cười đón chào. Ta ở xa nhìn hần ngòi xuống ngay chính giữa, không khỏi nói nhỏ với Lý Thành Khí: "Thái Bình và chàng là hai người mong muốn giành lấy ngôi hoàng đế nhất, nhưng trong thánh chỉ lại không nhắc tới chàng một chữ, cả ngày bên ngoài tiêu dao, chàng nói bề hạ suy nghĩ cái gì?"

' Æ j ` (h0 W. q4 K(M3 ~8 x@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |/ P7 @. e4 L* j/ S+ W+ a(Do not Copy, pls!!)

"Nghĩ cái gì không quan trọng", chàng đưa mắt quan sát dưới lầu, bình thần nói: "Trong vòng ba năm, chúng ta sẽ trở về Trường An." Ta theo tầm mắt của chàng nhìn xuống dưới lầu, có hai người đã ngồi hai bên trái phải Lý Long Cơ, nhìn khá lạ mặt, lại rất có khí độ võ tướng: "Uyển Nhi cũng nói như

vậy, ba năm sau, chúng ta sẽ tái kiến ở Trường An."

@Copyright of Kitesvn.COM | - ^+ f\$ e9 y; h: {3 w- T2 Q(Do not Copy, pls!!)

"P; W! q+ s+ ~6 \; V& M' o@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Về phần nửa câu sau, ta không có nói cho chàng.

* D% R6 x. x2 f. i5 b+ g@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | 1 L* K+ D2 ^6 {4 q% S6 m0 q3 v: J3 d' _(Do not Copy, pls!!)

Chàng hiểu được tình nghĩa giữa ta và Uyển Nhi. Nếu có thể, nhất định sẽ như lần cung tiễn này, hết sức bảo vệ tính mạng Uyển Nhi.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). R# K8 I& g# m# |2 m. y

(D) h! | - F1 n1 y; R(W@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Giữa đài cao, âm nhạc dần nổi lên.

"w9 {; {! V\$ o\$ a8 X@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$ C0 g7 i- ~2 `) n9 Y

Ta sớm hẹn với di nương [3] cùng đi dâng hương, ngồi được một lúc, liền đứng dậy ra khỏi phòng. Ai ngờ mới vừa bước khỏi ca vũ phòng, liền gặp được một nữ tử trẻ tuổi. Nàng ta nhìn thấy ta thì chột đứng bước, thâm thúy liếc mắt một cái rồi bỗng đứng cúi người hành lễ. Ta cẩn thận đánh giá dung mạo của nàng, quả thật chưa từng gặp qua, đành phải khẽ gật đầu, lên xe ngựa.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$ X9 h5 ~, G(Z

7 R Q# K4 n/ P9 }/ e# H@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | 1 n* x9 S% z4 E(Do not Copy, pls!!)

C2 f k(F6 m; m4 t; `5 `5 j@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Khi Lý Thành Khí không ở Lộ Châu, ta thường ở cùng một chỗ với di nương.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ R: W2 V& @! I& ?

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 v6 \, s+ b2 b9 e

Di nương tái giá, phu quân Vương Mao Trọng là người Cao Ly, trùng hợp lạ kỳ, ông ấy chính là võ tướng mà Lý Long Cơ sau khi đến Lộ Châu phá lệ trọng dụng. Bởi vì ta là phu nhân của Lý Thành Khí, đương đối đối với ta cực kỳ cẩn thận. Một lần ở phủ của ông, ta vô tình gặp Lý Long Cơ, thế nên càng khiến ông trở nên khách khí.

Z2 C3 ?4 J: J. Z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

9 Z/ q) Y% Z&]@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Cũng vì quan hệ rắc rối trong đó, ta ở quý phủ của ông không được tự nhiên, dần không muốn vào cửa nữa, chỉ hẹn di nương gặp gỡ bên ngoài.

@Copyright of Kitesvn.COM |! S2 p" b& N- p' [0 E(Do not Copy, pls!!)

Ngày hôm nay, ta đang cùng di nương tản bộ dạo qua Đức Phong đình, thì thấy một bóng người có chút quen thuộc.

@Copyright of Kitesvn.COM |' h9 C% r# ^8 I- b(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | - ^& J* J v. }(Do not Copy, pls!!)

Di nương thấy ta dừng chân, khó hiểu nhìn ta: "Vĩnh An, làm sao vậy?" Ta nhìn phía xa xa, nữ tử kia đã đi vào trong đình: "Không có gì, nhìn thấy một người." Thật ra ta chỉ ngẫu nhiên gặp nàng ta một lần ở ca vũ phòng, lại không biết rõ danh tính thân phận. Di nương nghĩ nghĩ hỏi: "Con là nói Triệu Cơ?"

0 j8 j1 o" g+ w+ N- `@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | 9 V. [- L0 W& M6 K9 p5 z(Do not Copy, pls!!)

Ta thăm đọc tên này, mới hoàn toàn bưng bình.

@Copyright of Kitesvn.COM |; b, F! a# N* J# _ -](Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |! @- k3 il s. u+ q9 n(Do not Copy, pls!!)

Hoá ra nàng chính là người kia.

@Copyright of Kitesvn.COM |: |% C4 o R, R(Do not Copy, pls!!)

) ~8 r5 C2 N n4 w: l8 y@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Nếu nàng ở chỗ này, Lý Long Cơ hẳn cũng ở đây.

@Copyright of Kitesvn.COM |5 y; I, i. N ỉ A\$ B(i4 ~0 Y3 `(Do not Copy, pls!!)

" I& S+ h% f@& p# {; m@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Ta sợ ở lâu sinh chuyện không tốt, khẽ nín cánh tay di nương, nói: "Đi nhiều có chút mệt mỏi, không bằng mình trở về đi?" Bà cũng là một người nhạy cảm, lập tức nói: "Con không nói ta cũng không biết, đi lâu như vậy rồi, cần phải trở về." Ta cười cười, vừa cùng bà đi hai bước, thì thấy một võ tướng trẻ tuổi đi tới, ôm quyền thi lễ nói: "Phu nhân."

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 {+ W(O2 i* J o9 c

@Copyright of Kitesvn.COM |" v: _3 [% m3 g3 s(Do not Copy, pls!!)

Di nương dừng cước bộ, nói: "Đứng lên đi, ta chỉ là đi ngang qua, không cần thiết tiến lên thỉnh an." Người nọ đứng thẳng dậy, nói: "Lâm Tri quận vương nghe nói phu nhân đi ngang qua, muốn gặp mặt phu nhân một lát", hẳn nhìn về phía ta, nói tiếp: "Còn cố ý nói, thỉnh vị tiểu phu nhân này cùng lên uống trà giải nhiệt."

- `2 C4 E1 B2 }7 B+ p. x8 y; q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |" G" k# b6 K/ H(Do not Copy, pls!!)

Di nương nhìn ta, chờ ta ra chủ ý.

@Copyright of Kitesvn.COM |(\: w2 D1 W% f0 d+ \5 o(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |2 A(s' Z\$ [! l8 r5 |9 X(Do not Copy, pls!!)

Ta biết dưỡng đang ở đây, mà Lý Long Cơ chẳng qua là muốn mượn cơ này gặp ta.

1 @5 t\$ Q- C7 n: a0 k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |5 P8 d0 z8 e9 ~, p- S/ f) _(Do not Copy, pls!!)

Ta vô tình làm cho bà khó xử, đành hơi gắt đầu, theo bà vào Đức Phong đình. Trong đình không hề thiếu các gương mặt hoặc già hoặc trẻ, phần lớn là danh sĩ Lộ Châu. Vài người từng đến quý phủ gặp Lý Thành Khí, ta thấy trên mặt bọn họ khó nén kinh ngạc, không khỏi âm thầm cười khò, Lý Long Cơ vẫn là Lý Long Cơ, hoàn toàn không thêm đề ý đến nhận xét của người khác.

3 p* S! H& k3 J5 D: \3 n@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |4 u& u1 l1l x4 R4 C. i\$ H(Do not Copy, pls!!)

"Hoá ra là đại tẩu", Lý Long Cơ đứng dậy, mỉm cười đi tới: "Mới vừa rồi thấy bóng dáng ở xa nên không dám nhận, không ngờ lại trùng hợp như thế." Ta vội hành lễ, nói: "Quận vương." Hắn gắt đầu, nghênh đón ta ngồi xuống một bên.

/ #^5 l9 h Y; k- \3 z- e; R@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

6 G. r)] a) d' l@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Hắn huyền thêm vài câu, Lý Long Cơ không dồn tâm trí nói chuyện với ta nữa, ngược lại tiếp tục cùng các danh sĩ Lộ Châu, phụ tá, hảo hữu, thường cảnh làm thơ, đàm luận quốc sự. Lúc bắt đầu mọi người còn có chút câu nệ, sau thấy ta chỉ cúi đầu uống trà, cũng dần thả lỏng, bắt đầu hào hứng sôi nổi hẳn lên.

@Copyright of Kitesvn.COM |) o4 U2 d. g& D- v0 I(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | s! t5 C+ {# x(Do not Copy, pls!!)

Triệu Cơ vẫn luôn ngồi hầu ở một bên, thỉnh thoảng thì thầm nói nhỏ với Lý Long Cơ hai câu, lại có vẻ giống như vô tình liếc nhìn ta.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)1 _9 O\$ ^. m* r\$ Q1 Y* H

@Copyright of Kitesvn.COM |%|2 I6 b5 U; c*]6 d(Do not Copy, pls!!)

Ta không biết Lý Long Cơ rốt cuộc muốn làm cái gì, cũng chỉ giả bộ không thấy.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)?: ! d& \: f

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 [* \5 z4 ^' [4 P. I

Khi đám đông đang hăng hái bàn luận về phương pháp trị quốc, khát vọng cao xa, Lý Long Cơ cũng chỉ yên lặng ngồi nghe. Ta muốn cân nhắc lấy có cáo từ, hẳn bỗng nhiên nhìn về phía ta: "Vĩnh An, nàng có từng nghe qua 'Đại phong ca' [2]." Ta hơi trầm mặc một lúc, mới cười nói: "Là khúc ca mà Hán Cao Tổ hát sau khi đại thắng Hạng Vũ, khi còn bé ở trong cung có nghe qua."

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) y/ N, P3 Z/ b7 w4 N. j. z

0 ^. p(c9 w+ x: } @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Lý Long Cơ đang ngắm nghía chén ngọc trên tay, bỗng nhiên đặt sang một bên, liền đứng dậy, bắt đầu ngâm xướng khúc 'Đại Phong Ca' của Hán Cao Tổ. Trước kia khi ta và hắn có lúc đùa giỡn, có nghe hắn hát qua không ít bài, nhưng chưa bao giờ có khí phách như ngày hôm nay.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& A6 J& G1 !% Z2 R0 s* s; _7 m

8 a B; X5 S& D- P3 S4 L6 | i- e; { @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Hành động của hắn trông có vẻ tùy ý, nhưng đây lại là khúc ca mà Lưu Bang làm ra sau khi thoả thuê mãn nguyện, giành được thiên hạ.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ O5 i7 s(y- _8 _2 V6 h

+ U(f) F# |+ h" D% G @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Mọi người ở đây bắt giác im bật, kinh sợ nhìn Lý Long Cơ trực tiếp bộc lộ ra khát vọng của hắn.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$ ^9 j: t! E) x# p

"m!% h\$ |) x# R2 w\$ e. l) A @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

"Ta ca như thế nào?" Hắn dừng lại, nhìn về phía ta. Ta gật đầu cười nói: "Không tệ, rất êm tai. Năm xưa khi Lưu Bang ngâm xướng khúc ca này, mặc dù đã là người chiến thắng, nhưng phần lớn là tỏ vẻ người thắng sầu lo", ta dừng một chút, nghiêm túc nhìn hắn: "Lấy được thiên hạ, lại lo không tìm thấy được hiền tài bảo vệ thiên hạ."

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% M3 ?' |: _* }0 } . r

@Copyright of Kitesvn.COM |0 F; V4 f2 A, z) L9 }# U(Do not Copy, pls!!)

Lý Long Cơ nhìn thẳng ta, nhẹ giọng nói: "Giang sơn dễ đánh, lại khó giữ."

@Copyright of Kitesvn.COM |. u; j' q L' M4 z) W; E\$ f(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |# I, x1 G" e4 x, O% _(Do not Copy, pls!!)

Mọi người nín thình rình mình, hắn lại thoảng như không thấy.

@Copyright of Kitesvn.COM |5 p2 E' _(G9 G d& U% ?7 h(Do not Copy, pls!!)

1 j6 K* X; U& }; S' k @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Ta thầm thở dài, cố ý lảng tránh lời hắn: "Hôm nay ngày tốt cảnh đẹp như thế, quận vương không cần vì một khúc ca của cổ nhân mà phá hỏng tâm tình." Nói xong, liền đứng dậy cáo từ: "Quý phủ còn có việc, không thể tiếp tục bồi quận vương." Lý Long Cơ nheo mắt lại, tiến lên hai bước, giọng nói cố ý đè thấp vài phần: "Vĩnh An, ta muốn đi thăm Tụ Cung."

@Copyright of Kitesvn.COM |6 H T& k8 i0 } 5 d\$ @' D(Do not Copy, pls!!)

Về mặt của hán cực kỳ giống với cậu thiếu niên năm xưa, là tiểu hoàng tôn được Hoàng cô tổ mẫu, mọi người cung chiêu nâng niu trong lòng bàn tay. Người vừa rồi mới ngâm xương Đại Phong Ca kia, cách ta rất xa, mà hán hiện tại, lại làm cho người khác không đành lòng cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Một ngày trưa vui vẻ

Từ sau ngày ấy, Lý Long Cơ mới gặp lại Tự Cung, không biết vì sao hán đối xử với Tự Cung gần gũi thân thiết như thế, ôm Tự Cung chạy vui vẻ đi nơi nơi, so với mẹ ruột là ta tuyệt đối không thua kém.

Mấy tháng sau, Triệu Cơ có bầu. Bởi vì được Lý Long Cơ thịnh sủng, cơ thiếp trong Lâm Tri vương phủ đều có ý gây khó dễ nữ tử xuất thân chốn yên hoa này, thế nên nàng ta thường xuyên đến chỗ ta ngồi chơi. Mới đầu ta còn cố ý lảng tránh, nhưng nhìn nàng lẻ loi một mình lại đang mang bầu, bất giác có chút mềm lòng, thỉnh thoảng sẽ sai người đi mời nàng, tán gẫu vài kinh nghiệm nuôi dạy con cái.

Hôm nay nàng đang ở chỗ ta nói chuyện, Lý Thành Khí bỗng nhiên trở về phủ.

Triệu Cơ sợ hãi đứng dậy hành lễ, Lý Thành Khí chỉ mỉm cười nhìn nàng, cũng không hỏi gì.

Đội Triệu Cơ đi rồi, ta mới hỏi chàng: "Quận vương có phải muốn nói gì hay không?" Vừa rồi về mặt chàng nhìn Triệu Cơ, dù chỉ ngưng trọng trong khoảnh khắc, cũng đã làm cho ta hết hồn. Lý Thành Khí lắc đầu cười, nhẹ nắm tay ta: "Không có gì, ta chỉ là bỗng nhiên nổi lên ý niệm phải trân trọng thế nhi trong đầu, có lẽ là sầu lo quá mức." Ta hiểu rõ, cười nắm cánh tay chàng: "Ta là thấy Triệu Cơ đáng thương, Long Cơ sủng ái quá mức khác người, lại không thể mỗi ngày mang nàng ấy theo bên người, nên tất nhiên khó tránh khỏi bị khi dễ. Một nữ nhân muốn trị tội một người khác, sẽ có đủ loại biện pháp tìm không ra sơ hở, cho dù Long Cơ muốn trị tội cũng không biết làm thế nào."

Lý Thành Khí nghe ta liên miên cần nhắc nói nửa ngày, mới lộ vẻ mặt buồn cười: "Nghe qua, nàng hình như rất bức xúc?" Ta thờ dãi, đang muốn tiếp tục nói, mới giật mình hiểu ra ẩn ý của chàng, không khỏi cười nói: "Nghe người khác kể lại nên tự nhiên biết. Vĩnh An nhận được sủng ái của quận vương, vương phủ to như vậy lại không có nữ quyến khác, nên chưa từng gặp loại phiền toái này."

Lý Thành Khí thoải mái dựa vào án thư, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, rọi lên người chàng từng vệt nắng sáng rực.

Chớp mắt, giống như trở lại lúc còn trẻ, ôn nhuận như xưa.

Ta cười nhìn chàng, chàng lại bỗng nhiên nói: "Vĩnh An, là ta sơ sót, lúc còn nhỏ nàng ở bên Hoàng tổ mẫu luôn luôn có Uyển Nhi làm bạn, hiện tại ngay cả người nói chuyện đều không có." Trong đầu còn đang hồi tưởng dáng vẻ chàng năm đó, chàng nói một câu như thế, ngược lại làm ta không biết nên khóc hay cười: "Hoá ra là chàng đang nghĩ tới việc này, nếu chàng thật sự thẹn trong lòng, vậy đề cho ta gặp Uyển Nhi đi?"

Trong lời nói có cười, trong nụ cười lại cất giấu lời muốn nói.

Thời gian này, ta không dám yêu cầu bất cứ việc gì làm hỏng đại sự của chàng, nhưng hơn mười tuổi ta đã vào cung hầu bạn Hoàng tổ mẫu, Uyển Nhi liền chỉ bảo khắp nơi, bảo vệ ta khắp nơi. Tối nay rốt cuộc là bạn hay địch? Ta không muốn nghĩ sâu.

Chính là trong lòng luôn luôn có cảm giác, nếu giờ không gặp, sau này sẽ khó gặp.

Lý Thành Khí xem chừng không ngoài ý muốn chút nào, yên tĩnh suy nghĩ một lát, gật đầu nói: "Ta sẽ sắp xếp."

Lòng ta thầm vui vẻ, không khỏi giữ chặt tay chàng, vui đùa nói: "Phu quân đại nhân, đa tạ ngài đối với thiếp ân sủng. Chàng đoán xem vừa rồi ta nhìn chàng, nghĩ tới cái gì?" Lý Thành Khí thuận thế kéo ta vào lòng, cười nhẹ hỏi: "Cái gì?"

Mặt ta hơi nóng lên, nhưng vẫn là thản nhiên nói ra: "Nhớ tới lúc ta và chàng tình cờ gặp nhau trong phòng Nghi Đô. Nhiều năm như vậy, ta vẫn dự tính muốn vẽ lại hình ảnh chàng ngày ấy, cuối cùng không thể hạ bút. Đành phải thăm thán phục trong lòng, tuy là còn trẻ phong lưu đẹp như tranh, nhưng cũng tự thành phong thái khó bút nào tả xiết."

"Tuy là còn trẻ phong lưu đẹp như tranh, nhưng cũng tự thành phong thái khó bút nào tả xiết?" Lý Thành Khí lẩm nhẩm vài lần, trong mắt dâng lên ý cười ấm áp: "Khá giống với lời vũ nương trên ghẹo Trương Cửu Linh, dùng vắn, bằng trắc, vẻ đối không đúng tý nào. Bỏ vương vì giữ gìn mặt mũi Vương phi, chỉ có thể đem câu này nhớ ở trong lòng."

Ta càng ngượng ngùng, cố ý ho khan hai tiếng, không để ý tới câu trên đầu của chàng. Có điều nhắc đến Trương Cửu Linh, lại nghĩ tới một chuyện: "Hiện nay Trương Cửu Linh con đường làm quan đắc ý, còn nhớ rõ Uyển Nhi ở Tam Dương cung ngày đó?"

Đêm đó, Uyển Nhi tự mình xin thánh dụ, bắt Trương Cửu Linh làm ra bài thơ tình diệu kia.

Mọi người chỉ thấy đến tài hoa Trương Cửu Linh, lại không ai nhìn ra tình cảm mật mờ trong câu "Thảo mộc hữu bản tâm, hà cầu mỹ nhân chiết". Khi đó tình thế biến đổi khôn lường, thậm chí liên lụy tới an nguy của ta và Lý Thành Khí. Mà nay Tiên Huệ đã không còn ở nhân thế, Uyển Nhi tuy được ân sủng, nhưng cũng là từng bước bước vào hoàng thổ...

Nghe nói Trương Cửu Linh đã có vợ con, không biết hẳn còn nhớ rõ Uyển Nhi?

Nếu có thể lưu lại chút tình cảm, đối với Uyển Nhi tất nhiên có lợi.

Lý Thành Khí khẽ cười, giúp ta vén sợi tóc vương trên má: "Nàng đã mở miệng, ta nhất định làm theo." Ta kinh ngạc nhìn chàng: "Làm cái gì?" Chàng cười: "Loại sự tình này nàng bắt ta hỏi hẳn như thế nào? Tất nhiên là để cho bọn họ gặp mặt một lần, giải đáp thắc mắc của nàng." Lý Thành Khí luôn hiểu được suy nghĩ của ta, ngược lại ta có chút ngượng ngùng: "Việc này là do ta có tư tâm muốn giúp Uyển Nhi, ngược lại nếu có người khác đến nhờ chàng che chở hồng nhan tri kỷ năm xưa, chỉ e ta sẽ ganh tị."

Lý Thành Khí cười đến vui vẻ: "Bỏ vương xưa nay luôn bạc tình, làm gì có hồng nhan tri kỷ?"

Cảnh Long năm thứ tư, mừng sáu tháng sáu, Thánh Thượng di giá tới Tam Dương cung, long trọng tổ chức "Thạch tông hội ẩm".

Màu vàng sáng rực kéo hơn hai mươi dặm, phóng mắt ra xa nhìn không thấy giới hạn. Ta ngồi trong lương đình chăm chú nhìn Lý Thành Khí. Chàng lại ung dung nhai phẩm trà, cho tới khi ta thật sự không tìm được bật cười, chàng mới quay đầu nhìn ta: "Làm sao vậy?" Ta cố tình thờ dãi: "Quận vương thật đúng là hao hết tâm tư, cả bệ hạ cũng mời tới."

Lý Thành Khí chỉ cười, lắc đầu bắt đầu nói: "Uyển Nhi nay là sủng phi, Trương Cửu Linh lại là trọng thần trong triều, trừ cách này ra, còn lại ra cung rất khó gặp." Ta hé miệng cười: "Đa tạ quận vương." Chàng khẽ cười nói: "Mấy ngày này nàng chỉ cần tận hưởng ôn chuyện với Uyển Nhi, chuyện khác không cần nghĩ nhiều." Ta dạ, lại nghĩ nghĩ: "Lần này Thái Bình và Long Cơ đều đi theo bồi bệ hạ, có phải cũng là sắp xếp của chàng?"

Lý Thành Khí lắc đầu, không giải thích, chỉ lặp lại một câu: "Chuyện khác không cần nghĩ nhiều." Ta nhìn thần sắc chàng chắc chắn, không tiếp tục truy vấn, chính là nghĩ đến ngày mai Uyển Nhi sẽ tới, liền không nhịn được muốn cười.

Cái gọi là "Thạch tông hội ẩm", không vui sướng hào hứng như lúc Hoàng cô tổ mẫu còn sống, quần thần xem ra hứng thú cũng không cao. Ngày kế khi Uyển Nhi đến, ta đang ở lương đình cho Niệm An ăn điểm tâm, nàng lặng yên đi đến phía sau ta, một phen ôm lấy Niệm An, cười khanh khách nói: "Rất xinh đẹp, mặc dù không bằng ca ca, nhưng cũng là nhân trung phượng phẩm*."

*Thời xưa hay ví nam như rồng nữ như phượng, phượng phẩm = phụ nữ xinh đẹp.

Hạ Chí, Đồng Dương vừa thấy là Uyển Nhi, lập tức khom người, rồi khỏi hai mươi bước.

Ta bị giật mình, lập tức lại cười rộ lên: "Mọi người nói Tự Cung cực kỳ giống ta, tỷ thời phong như thế, có phải là đổi cách nói khác mà khen ta không?" Nói xong, giúp Niệm An lau sạch sẽ khóe miệng, nói tiếp: "Đều là con của ta, nếu tỷ muốn khen ta, không bằng lấy Niệm An mà nói đi?"

Nàng hí hóp mắt, im lặng cười.

Khoé mắt kia lộ ra vết nhăn li ti, cuối cùng hiện ra năm tháng dấu vết.

Niệm An dường như cảm giác được di nương này đặc biệt, cũng ẽ a vuốt mặt nàng.

Đến khi Tự Cung tiến vào, nhìn thấy Uyển Nhi thì ngẩn ngơ tròn mắt, ta ngoắc tay con trai: "Đến, gọi di nương." Tự Cung rất có dáng đi tới, cười sò sò tay Uyển Nhi: "Di nương." Uyển Nhi đầu tiên là cười cười, vừa thấy bóng người đứng ngoài đình, lập tức đem Niệm An đưa cho ta, chậm chậm nghênh đón: "Thọ Xuân quận vương, Trương đại nhân."

Lý Thành Khí gật đầu cười, đến gần đón lấy Niệm An, ta nháy mắt vài cái, rất là vừa lòng với sắp xếp của chàng.

Trương Cửu Linh mới gặp Uyển Nhi, có chút kinh ngạc. Uyển Nhi lại cười đến vân đạm phong khinh, cố ý liếc ta một cái. Ta giả bộ không thấy, tiếp tục cho Niệm An ăn, nghe ba người bọn họ nói chuyện phiếm, nhớ lại tình cảnh này như ở Khúc Giang yên lúc trước. Năm ấy Trương Cửu Linh chỉ là thiếu niên tiến sĩ không có chức quan, còn Uyển Nhi là nữ quan được Hoàng cô tổ mẫu sủng ái nhất. Lúc đó lúc này, đã là cách biệt một trời.

Guồng bánh xe không ngừng mức nước đổ lên đình đình, từ trên mái đình tuôn xuống một lớp màn nước, dòng nước róc rách, khiến cho Tự Cung rất thích thú, không ngừng giơ tay chạm vào màn nước. Ta cùng Lý Thành Khí đều cười ngấm nhìn, không lo lắng chút nào, ngược lại các tỷ nữ vô cùng khăn trương, cứ đứng ở một bên che chở.

"Vĩnh An", Uyển Nhi bắt đầu cười nói: "Không sợ Tự Cung bị lạnh?" Ta lắc đầu cười: "Tự Cung chơi đùa vui vẻ là tốt rồi, con trai nên thả ra ngoài, nếu sợ này sợ kia, ngày sau làm sao có thể có can đảm lên ngựa giết địch?" Nàng khẽ thờ dãi: "Cũng đúng, hoàng tử khác trong cung đều rất được nuông chiều, ngay cả đi đường cũng sợ té ngã, so với các thúc bá khác còn kém xa."

"Tự Cung cũng quá bị nuông chiều." Lý Thành Khí có ý liếc nhìn ta. Ta cười: "Được, hiểu được, lần sau quận vương dạy Tự Cung thuật cưỡi ngựa, ta tuyệt đối không nhìn tới." Chẳng lúc nào cười: "Sống an nhàn sung sướng đều không phải là chuyện tốt."

Uyển Nhi cười ha ha: "Vĩnh An, muội đúng là hân thê (*bà vợ hung hãn*), quận vương muốn dạy con trai cưỡi ngựa, còn phải được muội cho phép. Năm đó quận vương chính là thiếu niên thành danh, văn thao võ lược, cưỡi ngựa kiếm pháp đều được biết bao người tôn sùng, nếu không sao có thể khiến cho đại quân Đột Quyết không chiến mà chạy?" Ta cười: "Năm đó Đại Minh cũng không phải chỉ có một Lý Thành Khí."

Đâu chỉ là chàng, khi đó hoàng tử hoàng tôn trong cung, người nào mà chưa từng trải qua thăng trầm, Lý gia hoàng tử hoàng tôn, không có ai là không nổi danh. Chẳng qua, rất nhiều người đã phải bỏ mạng trong tầng tầng lớp lớp âm mưu ở Đại Minh cung, không hề có cơ hội mở ra khát vọng.

Uyển Nhi hiểu rõ cười: "Đúng rồi, Hiếu Kính Đế Lí Hoảng, Chương Hoài Thái Tử Lý Hiền, thậm chí là Trương vương nay đã ở ẩn tiêu dao, vị nào mà không làm người khác phải cúi đầu ngưỡng mộ?"

Nàng không hề e dè, đề cập ba huynh đệ ruột của bề hạ, lại không đề cập tới vị quân vương hàng ngày cô đơn trên ngôi hoàng đế kia... Ta lúc nào cười, không tiếp lời. Lý Hiền à Lý Hiền, ngài từ thế lâu vậy rồi, có đoán được rằng cô gái xuất thân từ Dịch đình, cô gái một lòng lưu luyến si mê ngài, trải qua bao nhiêu mưa gió, ở bên cạnh hai đời đế vương tham gia chính sự, đã sớm vượt xa ngài từ lâu?

Đáng tiếc Lý Hiền vốn có khả năng làm Thiên Tử, lại sinh vào thời điểm Võ gia đặc ý nhất.

Nay Võ Tam Tư chết đi, Võ gia đã không còn cơ hội xoay người, vậy Lý gia thì sao? Ta ngẩng đầu nhìn Lý Thành Khí, có trách thì chỉ trách người của Lý gia rất vĩ đại, cho dù là Thái Bình hay là chàng, hoặc là Lý Long Cơ, đều được thừa kế tâm để vương của Hoàng cô tổ mẫu.

Ánh nắng chiếu trên người Lý Thành Khí vẽ ra một hình thù sáng tối không rõ, mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của chàng, nhưng loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt. Lý Thành Khí cách ngôi vị hoàng đế càng gần, càng phải mạnh mẽ quyết tâm. Năm đó là vì bảo vệ phụ huynh thân thiết mà nhân tâm, nay vì chính mình, liệu chàng có làm được?

Niệm An bỗng nhiên giơ tay ôm cổ Lý Thành Khí, hôn lên mặt chàng: "Phụ vương."

Lý Thành Khí phì cười, khẽ nướng mày. Trương Cửu Linh cùng Uyển Nhi cũng nhịn không được cười lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Một ngày trưa vui vẻ

Bến phà Nguyệt Lạc.

Ta ôm đàn, ngồi trước mặt Lý Thành Khí, tay chân có chút luống cuống.

Chàng mặc trường sam màu xanh thẫm lưng đeo đai ngọc, đôi mắt sáng tựa như phản chiếu ánh trăng, ngựa đầu uống hết chén rượu: "Không phải nói vừa học khúc đàn mới sao? Bồn vương chờ nàng đã nửa canh giờ." Trong lời nói rõ ràng là muốn chê cười ta, ta thấy tỷ nữ và thị vệ đều ở xa mấy chục bước, cũng bất chấp đáng về gì, liền lườm chàng hươu hươu năm tay: "Phải nói trước, không cho phép chàng cười."

Chàng nhận ra ta không được tự tin lắm, trịnh trọng gật đầu hứa: "Bồn vương không cười."

Rõ ràng chàng nói rất nghiêm túc, nhưng ý đùa trong mắt lại càng tăng lên, ta đành giải thích: "Uyển Nhi nói khúc đàn này là năm đó Tiểu Kiều vì Chu Công Cần* sáng tác ra". Ta thấy chàng muốn nói lại thôi, vội giành lời: "Tất nhiên ta biết là Uyển Nhi bịa đặt, có điều khúc đàn này quả thật nghe rất mới mẻ, liền học xong đánh cho chàng nghe." Lý Thành Khí mỉm cười: "Công Cần phong lưu, cùng Tiểu Kiều tình thâm bên nhau hơn mười năm, đúng là rất đáng giá để nghe."

Ta hít sâu một hơi, tay xoa xoa dây đàn, bắt đầu gảy âm.

Ý ta muốn nói là Công Cần xuất chinh, Tiểu Kiều lo lắng đánh đàn. Lý Thành Khí lại có ý hiểu sai, chỉ nói đến sự tích anh hùng mỹ nhân kiều diễm. Lý Thành Khí à Lý Thành Khí, chàng có phải là nhìn ra do dự của ta, cho nên muốn bảo ta đừng ngăn trở chàng?

Đầu ngón tay đánh ra từng làn điệu cao vút, trong lòng cũng đã rối loạn phức tạp.

Đột Quyết nhiều năm qua không dám quấy rầy biên cảnh, lại nhờ trận chiến năm xưa của Lý Thành Khí nên càng không dám có động tác rục rịch nào khác. Ngay vào lúc ta dần quen thuộc có chàng bầu bạn bên cạnh, Tây Bắc đã âm thầm báo nguy.

Từ sau trận cung biến của Lý Trọng Tuấn, Vi hậu hạ lệnh bỏ cũ thay mới rất nhiều lão tướng, hiện nay phần lớn đều là kẻ xuất thân thế gia, chưa từng trải qua một trận đại chiến nào. Một tướng quân còn chưa thấy qua khói lửa chiến tranh, mưa đao bão kiếm, thì làm sao có thể đánh lui bọn người Đột Quyết khát máu? Mặc dù có người dám lãnh binh, nhưng chưa chắc sẽ khiến bọn chúng kinh sợ như đội quân Tây Bắc vào sinh ra tử của Lý Thành

Khí.

Thành Khí, giờ phút này chàng đã nắm quyền, còn nhất thiết phải lấy thân mạo hiểm ?

Thăm nghĩ đến tận đây, ta trở nên bối rối, đầu ngón tay gầy nhăm vào khoảng không.

Thình lình vang lên tiếng hợp âm, ta kinh ngạc quay đầu, Lý Thành Khí đã mỉm cười, đặt sáo đến bên môi. Tiếng sáo uyển chuyển như dòng nước, nhẹ nhàng làm tan biến nốt nhạc đánh sai vừa rồi. Rõ ràng chỉ nghe qua một lần, chàng đã thuộc lòng hết. Đàn sáo cùng hoà vang khúc nhạc, không cần lời lẽ hoa mỹ dài dòng, chàng nói cho ta biết đáp án.

Thiên hạ Lý Đường, không chỉ có vạn dặm non sông, còn có trăm ngàn con dân.

Chàng không thể, cũng không muốn, để cho vó ngựa Đột Quyết xâm phạm lên lãnh thổ Đại Đường.

Lý Thành Khí đi được sáu ngày, bệ hạ từ Tam Dương cung khởi giá hồi cung.

Thái Bình công chúa vẫn còn hào hứng vô cùng, lưu mọi người ở lại Tam Dương cung với nàng. Dựa theo quan hệ giữa Lý Thành Khí và Thái Bình, ta không muốn đắc tội nàng, đành phải mang theo Tự Cung cùng Niệm An tiếp tục ở lại Tam Dương cung, nhưng không có tham gia yến tiệc ca múa của Thái Bình.

Ngày hôm nay Hạ Chí vừa bung tới ít trà bánh, thấp giọng khuyên ta ăn nhiều chút, thì một thân ảnh đột nhiên xuất hiện ở ngoài cửa, cười nói: "Thảo dân vốn ở quan ngoại ngày ngày tiêu dao, không ngờ lại bị một kẻ quyền quý ý thế hiếp người ra lệnh phải tới đây chẩn bệnh cho một nữ tử". Ta ngạc nhiên quay đầu, Thâm Thu đang mỉm cười nhìn ta: "Ngân dậm tới nơi thật sự vất vả, chẳng biết có được xin chén trà uống đỡ khát hay không ?"

Ta nhin không được phì cười: "Mấy năm không gặp, người vẫn là bộ dáng như thế, nhìn thế nào cũng không già ?"

Từ khi bệ hạ đăng cơ tới nay, Thâm Thu đã rời khỏi Trường An, vài năm nay thỉnh thoảng sẽ có thư gửi đến, kể nhiều về phong tục dân tình các nơi. Ta ngẫu nhiên cũng sẽ hỏi Lý Thành Khí, hẳn đã thành gia lập nghiệp chưa ? Lý Thành Khí chỉ lắc đầu cười.

Hôm nay nhìn hán, vẫn như năm đó lúc mới gặp, khuôn mặt không đổi, dáng vẻ như xưa, ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng không có phần biến đổi.

Thâm Thu xắn ống tay áo, thản nhiên đi vào, nói: "Không thể so với quận vương. Mấy ngày trước đây ta ở y huyện khám bệnh cho nạn dân, thì gặp đại quân của Lý Thành Khí. Phu quân nhà người vừa mới xuống ngựa, bọn tiểu thị tỳ của ta ai nấy liền mặt đỏ đến mang tai". Hán thở dài: "Vẫn là Vĩnh Bình quận vương danh chấn thiên hạ, nửa phần cũng không giảm sút."

Ta nghe hán nhắc tới Lý Thành Khí, không khỏi khần trương: "Thành Khí khoẻ không ?" Thâm Thu không biết nên khóc hay cười nhìn ta: "Ngoại trừ liều mạng chạy đi, không có gì không tốt." Ta bị hán cười đến không được tự nhiên, cũng biết bản thân lo lắng quá mức, chàng còn ở trong lãnh thổ Đại Đường, sẽ xảy ra biến cố gì chứ ?

Thế nhưng mấy ngày nay trong lòng cứ thấp thòmed lo âu, cảm giác như sẽ có chuyện lớn phát sinh.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Ta đang lúc ngẩn người, chợt thấy cổ tay ấm áp, Thâm Thu đã thản nhiên cầm cổ tay ta, cẩn thận bắt mạch. Qua một lát, hán mới buông tay ra, tiếp nhận trà Hạ Chí dâng lên, nói: "Xem ra vài năm nay Lý Thành Khí đối đãi người không tệ, cơ thể tốt hơn không ít, chỉ là phải tránh uống rượu." Ta gật đầu, hán hơi do dự, nói tiếp: "Cơ thể người không bằng lúc còn nhỏ nữa, đừng tưởng rằng uống vài ly rượu thì chỉ bị nổi chút dị ứng..."

Hán mới vừa nói hai câu, Đông Dương liền vội vàng chạy vào: "Vương phi, sủng thiếp của Lâm Tri quận vương bỗng nhiên sinh non, đã sinh được một đứa con trai". Câu này thoáng như sấm sét làm ta chấn động nói không ra lời, chỉ mới có bảy tháng, tại sao bỗng dưng sinh non... Đông Dương lại nói: "Lâm Tri quận vương rất vui mừng, nghĩ đến ngày thường Vương phi có giao tình tốt với Triệu Cơ, đặc biệt sai người đến mời Vương phi đi thăm tiểu công tử."

Ta sùng sốt, theo bản năng nhìn Thâm Thu.

Nay Tam Dương cung ở xa kinh thành, Lý Thành Khí lại vừa mới dẫn binh xuất chinh, nếu ta một mình đi gặp Lý Long Cơ chung quy có điều không ổn. Nhưng nhiều ngày qua lại cùng Triệu Cơ, dù sao cũng có chút tình nghĩa. Lý Long Cơ lại là em ruột Lý Thành Khí, nếu hán không mời thì tự nhiên có thể miễn bỏ, nhưng hôm nay đã có ý sai người đến mời, nếu không đi thăm, về tình về lý đều không thể từ chối.

Thâm Thu nhận ra nghi ngờ của ta, lắc đầu cười nói: "Tối sớm không bằng tới khéo, tiểu nhân đi theo Vương phi một chuyến." Nói xong, trước tiên là chậm rãi uống hết chén trà, mới ung dung thông thả đứng dậy.

Nhiều người dù sao vẫn tốt hơn.

Không phải là sợ Lý Long Cơ sẽ ngang nhiên làm ra cái gì, mà là không biết sẽ phát sinh chuyện gì, trong lòng cứ luôn thấp thòmed bất an.

Lý Long Cơ chỉ phái đến một nội thị, một người khác cầm đèn lồng là tỳ nữ hầu hạ nhiều năm của Thái Bình. Lão tỳ nữ kia thấy ta và Thâm Thu đi ra,

bước lên phía trước hành lễ: "Vương phi", đợi đứng dậy mới dùng mấy tiếng không thể nghe thấy nói: "Công chúa đã rời khỏi Tam Dương cung, lúc này lệnh nô tỳ theo hầu hạ Vương phi." Ta kinh ngạc nhìn bà ta một cái, cười nói: "Đứng lên đi."

Thái Bình đi rồi ? Đi khi nào ?

Nghe bà ta nói, nổi bất an mới đề xuống vừa rồi lại càng tăng lên.

Lý Long Cơ ở tại hướng nam Ngự Uyển, lân cận là núi rừng. Ta và Thẩm Thu ngồi xe mà đi, đợi khi xuống xe, thì thấy trong ngoài cửa cung đều có hai hàng binh lính canh gác nghiêm ngặt, xung quanh có hơi quá mức im lặng, không hề có một chút không khí vui mừng.

Ta ổn định tinh thần, bước nhanh đi vào, thẳng tới lúc vào phòng mới nhìn thấy vài tỳ nữ. Bọn họ khom mình hành lễ, Lý Long Cơ hình như nghe thấy tiếng động, chậm rãi bước ra, thần sắc mệt mỏi: "Vĩnh An." Ta hỏi: "Mẫu tử bình an chứ ?" Lý Long Cơ gạt đầu, nói: "Mẫu tử bình an, chỉ là sinh không đủ tháng, tổn hại thân mình, vài vị ngự y đang ở đây giúp nâng ẵm bắt mạch."

Ta im lặng nhìn hần, nhìn không ra chỗ không ổn, dần nghi ngờ chẳng lẽ là ta đa tâm ? Thẩm Thu đứng lúc đi ra từ phía sau, khom người nói: "Quận vương nếu không chê, tiểu nhân nguyện vì phu nhân bắt mạch, viết vài phương thuốc điều dưỡng thân mình." Lý Long Cơ nhìn thấy Thẩm Thu thì có hơi ngạc nhiên, giây lát lại cười hiểu rõ, gạt đầu nói: "Làm phiền."

Thẩm Thu thế này mới đứng thẳng dậy, thần nhiên đi vào.

Lý Long Cơ vẫy tay cho các tỳ nữ lui xuống, bỗng nhiên hỏi: "Vĩnh An, có phải trên đường đến đây nàng vẫn còn hoài nghi ta hay không?" Ta không ngờ hần lại có thể hỏi trực tiếp như thế, hơi trầm ngâm rồi đáp: "Đúng, ta sợ người lấy Triệu Cơ làm cái cớ, làm việc gì đó. Ta đã suy xét thật lâu, cũng không rõ người bảo ta tới có mục đích gì."

Lý Long Cơ không hề chớp mắt nhìn ta, dường như có rất nhiều lời muốn nói, ta tránh đi tầm mắt của hần, nói tiếp: "Người sai người đến mời ta, lấy lý do mừng con trai người mới sinh, về tình về lý ta không thể cự tuyệt. Nhưng hiện giờ đến đây lại không vội vã để ta đi vào thăm nàng...". Hần bỗng nhiên bật cười, nói giọng khàn khàn: "Ta chỉ là muốn gặp nàng, một mình nói chuyện với nàng mà thôi."

Ta ngạc nhiên nhìn hần: "Cho nên... người quả nhiên là gạt ta?" Nhưng vì sao lại cho Thẩm Thu đi vào chẩn bệnh ?

Lý Long Cơ lắc đầu: "Ta không lừa nàng, Triệu Cơ đúng là sinh non." Ta càng không hiểu ý tứ của hần, Lý Long Cơ lại tiến lên hai bước, ánh mắt dần nhu hòa: "Từ sau việc Lý Trọng Tuấn cung biến, bệ hạ đã sớm kiêng kỵ các huynh đệ chúng ta. Ba năm đã qua, lòng nghi ngờ ít nhiều cũng phai nhạt. Thử nghĩ xem, hôm nay bốn vương mừng Lân nhi được sinh ra, bệ hạ đâu có lý do ngăn cản không cho ta tạm thời quay về Trường An, để phụ vương ta được nhìn thấy đứa cháu trai đại nạn không chết này?"

Một câu này như sét đánh ngang tai, ta chăm chú quan sát hần, không dám tin hỏi: "Cho nên người vì trở về Trường An, có ý thúc dè ?" Hần trầm mặc không trả lời, nhưng lại không phủ nhận.

Ta nhìn khuôn mặt hần dưới ánh đèn, vẫn tuấn tú như trước, cặp mắt phượng hơi cong cong lên kia phảng phất giống như Hoàng cô tổ mẫu năm xưa, vì hoàng quyền có thể mỉm cười chém giết con cháu. Lý do của hần ta hiểu, muốn dùng con làm cớ, một lần nữa đặt chân về đất Trường An, nhưng vì sao không thể đợi thêm ba tháng nữa?

Thầm nghĩ tới đây, đầu ta như bắt được gì đó, nhưng chỉ chợt lóe lên rồi biến mất.

Trong lòng không muốn tin, lại thêm đau lòng vì hần lại tàn nhẫn như thế, trấn tĩnh thật lâu mới lên tiếng chất vấn hần: "Lý Long Cơ, nữ nhân bên cạnh người đều toàn tâm toàn ý với người, nhưng các nàng đối với người mà nói, đến tốt cùng là cái gì ?" Vương Hoàn năm đó dễ non, hần vô tình lạnh nhạt. Mà nay vì muốn nắm giữ binh quyền, hần lại lần nữa sử dụng kẻ sách này.

"Thân là thể thiếp của ta, tất nhiên phải vinh cùng vinh, nhục cùng nhục với ta". Ánh đèn chiếu rọi lên người Lý Long Cơ, đôi mắt thâm trầm dọa người: "Đây cũng là chủ ý của Triệu Cơ, ta đã đáp ứng nàng ấy, nếu lấy được thiên hạ, đứa con sinh non này của Triệu Cơ chính là Đông cung Thái tử." Ta từng sờ nhìn hần, nhiều năm qua thứ duy nhất ta không thể tiếp thu được, chính là những lý lẽ đúng sai từ miệng hần.

Mới vừa rồi còn thương tiếc vì Triệu Cơ, lúc này chỉ cảm thấy buồn cười.

Có lẽ đối với một nữ nhân xuất thân vũ kỹ, có thể giành cơ hội để cốt nhục của mình làm chủ Đông cung, đó là cơ duyên tu mười kiếp mới có. Nhưng đối với những người như ta từ nhỏ lớn lên ở Đại Minh cung, mắt thấy từng vụ án oan, từng khối thi thể ngang dọc nằm phía trước đế vị, nào có thể xem đó là phúc khí ?

Ta cảm thấy mệt mỏi, quay mặt tránh tầm mắt hần, nói: "Có thể đợi thêm ba tháng, người không cần chỉ vì cái trước mắt như thế."

"Ba tháng ? Sợ là ba ngày cũng không thể đợi", Lý Long Cơ mỉm cười: "Uyển Nhi đã gửi mật tin đến đây, trong cung ít ngày nữa sẽ có biến cố rất lớn. Hoàng tộc Lý gia chúng ta làm sao có thể ngồi yên mặc kệ? Nếu bỏ lỡ trò hay, tâm huyết nhiều năm như vậy chẳng phải uổng phí?"

Uyển Nhi ? Tim ta đập càng ngày càng nhanh, bỗng nhiên thấy khó thở.

Vì sao lại là Uyển Nhi nói cho hần? Trong cung sẽ có biến cố gì ? Nhìn dáng vẻ của hần hình như đã sớm có an bài, nhưng Thành Khí vì sao lại không biết ? Hay là chàng căn bản là biết, nhưng vì trận đại chiến với Đột Quyết, nên cố ý bỏ qua ?

Suy nghĩ hỗn loạn như nước lũ dâng lên, ta nhất thời không biết làm sao.

Lý Long Cơ nắm lấy tay ta: "Vĩnh An, theo ta về Trường An."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Trộm trời đoạt ngày

"Cho nên", ta nhẹ giọng nói: "Người sớm chuẩn bị sẵn sàng, phải cưỡng ép ta nhập kinh?". Quen biết từ nhỏ, ta sẽ không thể không biết tính tình của hần, câu nói vừa rồi kia tuy là hỏi, nhưng nếu Lý Long Cơ không có an bài trước, quyết sẽ không dễ dàng nói ra tình hình thực tế. Lý Long Cơ nhú mày: "Vì sao nói như thế?" Ta tiếp tục nói: "Hiện nay Lý Thành Khí ở xa ngoài ngàn dặm, Thái Bình đã về Trường An trước, chỉ có ta và người ở lại Tam Dương cung này. Người lưu lại tới bây giờ không chỉ là vì để Triệu Cơ sinh hạ đứa nhỏ, lấy cơ danh chính ngôn thuận hồi kinh, mà còn là đang chờ cơ hội..."

Chờ cơ hội dẫn ta đi.

Trong đầu bay xẹt qua tất cả khả năng, nghĩ rằng ta đối với hần mà nói, vô cùng có giá trị lợi dụng.

Bỗng nhiên một hình ảnh hiện lên, là đêm đó, khi Tiên Huệ bị ban chết, Lý Long Cơ có nói:

"Không phải nàng là người của đại ca sao? Nàng có biết huynh ấy có mật lệnh thân tín? Nàng cho là huynh ấy đối với nàng thật sự là tri vô bất ngôn ngôn vô bất tấn* sao?"

*Biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết

"Từ khi huynh ấy làm Vĩnh Bình quận vương đã bắt đầu gây dựng thế lực, năm đó vừa lên ngôi Thái tử liền vạch kế hoạch bức vua thoái vị, việc đó nàng biết không? Nàng tới cầu ta mà không nghĩ, đại ca có thể đưa nàng cái gì, huynh ấy chân chính cho nàng cái gì!"

Lòng ta lạnh run, ngẩng mạnh đầu nhìn hần.

Lý Long Cơ biết, hần vẫn biết Lý Thành Khí từ lúc bắt đầu làm Thái tử, được Định Nhân Kiệt nâng đỡ, ngay tại Đại Minh cung trong yên lặng gây dựng thế lực của chính mình... Cho nên khi đó hần liền thử ta, thử xem ta có biết mật lệnh thân tín của Lý Thành Khí hay không!

"Năm đó ta cầu người cứu Tiên Huệ, người chỉ nói mình bất lực, trong lúc vô tình để lộ ra việc Lý Thành Khí có thân tín mật lệnh", ta thấy trong mắt Lý Long Cơ hiện lên một tia kinh ngạc, càng khẳng định suy đoán của mình: "Khi đó người chỉ biết, ta từng đến Thọ Xuân vương phủ, nên lúc ấy người liền thử ta, dùng sinh tử của Tiên Huệ để bức ta, xem ta có thật sự biết đến đạo mật lệnh kia hay không?"

Ta dường như đang nói với chính mình, cố sắp xếp những suy nghĩ lung tung trong đầu.

"Người ủy khuất cầu toàn nhiều năm, dựa vào Thái Nguyên Vương thị, ở Lộ Châu ba năm có thế lực của chính mình, nhưng là người vẫn như cũ đánh không lại Lý Thành Khí". Ta làm dịu cảm xúc, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh: "Khi chàng được Chương Hoài Thái tử ân sủng, người còn chưa sinh ra. Khi chàng được phong làm Thái tử, người còn nằm trong tã lót. Khi chàng bắt đầu bày bố thuộc hạ bên cạnh Hoàng cô tổ mẫu, người mới chỉ là một đứa nhóc. Lý Long Cơ, cái người đánh không lại Thành Khí chính là thời gian, còn có thế lực nhiều năm trong cung của chàng." Một câu cuối cùng, ta không nói.

Danh vọng.

Thứ Lý Long Cơ thiếu, chính là danh vọng.

Hiện nay Lý gia đang giữ ngôi vua, mặc dù hần muốn soán vị cũng phải cần một lý do danh chính ngôn thuận. Âm mưu dương mưu trong đó, ta tất nhiên đoán không ra. Nhưng ta cũng hiểu được, dù có thể kéo được người đang ngồi trên ngai vàng kia xuống, thì vẫn còn huynh trưởng Lý Thành Khí ở đây. Nếu hần không có công lao hơn người, thì làm sao có thể khiến cho cả triều văn võ ủng hộ Lý Tam lang hần.

Lý Long Cơ trầm mặc, chỉ nhìn thẳng vào mắt ta, không một chút trốn tránh.

Trong nội điện truyền đến từng đợt xô xao rồi ren, hình như là Triệu Cơ bỗng nhiên chuyển biến xấu, chốc lát sau liền có ngự y bước vội ra, vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại bị Lý Long Cơ khiển trách trước: "Lui ra!". Ngự y kia ngẩn ngơ, bùm một tiếng quỳ xuống: "Phu nhân nàng..."

Lý Long Cơ hừ lạnh một tiếng, ngắt lời nói: "Nghe đây, bốn vương chỉ có một câu, nếu hôm nay không bảo đảm tính mạng tiểu công tử, các người đều phải đầu người rơi xuống đất!". Thân hình ngự y run rẩy, hoang mang hoảng sợ liếc nhìn Lý Long Cơ một cái, rồi quỳ lui về nội điện...

Dần dần, âm thanh xì xào từ nội điện yếu đi, nơi này trở về sự tĩnh mịch nặng nề ban đầu.

Lý Long Cơ quay đầu lại, cuối cùng ngừng khí thở dài nói: "Vĩnh An, mỗi một câu nàng nói vừa rồi, đều làm cho ta nghĩ tới năm đó ta gặp nàng ở ngoài Phụng Dương môn. Nhiều năm qua, có phải duy nhất một lần đó là nàng thật tâm che chở ta, còn lại đều là vì đại ca?" Đáy lòng ta run lên, vấn đề này, ta từng cho hắn đáp án thật sự.

Mặc dù là ở ngoài Phụng Dương môn... Ta cũng là vì Thành Khí.

Lý Long Cơ dường như đã quên ta từng trả lời hắn, chỉ khẽ nhếch khóe môi: "Vừa rồi nàng còn chưa nói dứt lời, ta còn thua đại ca là ở danh vọng. Cho nên lần này ta cần phải giành trước huynh ấy, lập được kỳ công". Giọng của hắn dần nhu hòa xuống: "Vĩnh An, lúc trước ta xác thực có ý định thử nàng, nhưng hôm nay ta đã có tự tin không cần dựa vào thế lực của đại ca, tự mình ta có thể nắm giữ Đại Minh cung. Mang nàng đi, là sợ nàng rơi vào tay kẻ có tâm, nguy hiểm tới tính mạng."

Ta nhìn hắn, trong đôi mắt kia chỉ có lo lắng tràn đầy.

"Nàng là nữ nhân Lý Thành Khí từng ái nhất, là thân mẫu của hai đứa con huynh ấy, có thể bức đại ca đi vào khuôn khổ chỉ có nàng". Giọng Lý Long Cơ có chút chua chát: "Ở trong mắt nàng, dường như chỉ có ta đây là tính kế nàng, mấy năm nay hồ rình mò ngôi vị hoàng đế đâu chỉ có mình ta? Lúc này mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, đều phải theo ta đi."

Lòng ta trầm xuống, không ngờ hắn có thể giải thích rõ ràng với ta.

Giờ khắc này lại giống trở về năm đó, những ngày hắn đối với ta tri vô bất ngôn, những lời này, ta thật sự có thể tin sao?

Phía sau truyền đến tiếng ho nhẹ, Thẩm Thu cầm khăn trắng ướt nước, lau hai tay: "Thân mình phu nhân ít nhất phải tĩnh dưỡng ba tháng". Hắn như không nhìn thấy Lý Long Cơ đang giữ cô tay ta, lời nói vẫn thông thả nhẹ nhàng: "Quận vương nếu muốn về kinh, chỉ sợ vị phu nhân này không thể chịu đựng được."

Lý Long Cơ không để ý lắm, chỉ buông tay ta ra: "Vậy một đường đều trông cậy vào Thẩm tiên sinh."

Thẩm Thu cười cười: "Làm hết sức."

Lý Long Cơ không nói thêm gì nữa, lập tức phân phó người chuẩn bị khởi hành.

Khi ta và Thẩm Thu được mời ra chính điện, đã có xe ngựa chuẩn bị tốt đang chờ, ta biết không còn cách nào trốn tránh, chỉ cười khổ nhìn Thẩm Thu: "Lần này người đến là trùng hợp? Hay là Thành Khí cố ý sắp đặt?" Thẩm Thu khẽ nhướng mày, cười nói: "Tất nhiên là quận vương cố ý hại ta", hắn chỉ chỉ xe ngựa: "Lên xe trước nói sau."

Lời Thẩm Thu còn chưa dứt, trong xe ngựa vang lên tiếng của Tự Cung, mảnh che bị xốc lên, Tự Cung quả thực liền nhô đầu ra, cười gọi mẫu thân. Ta đang định lên tiếng trả lời, Lý Long Cơ đã cười lớn đi qua trước, một phen ôm lấy Tự Cung: "Có muốn cười ngựa cùng thúc phụ?" Tự Cung có vẻ vô cùng thích thú, ôm cổ Lý Long Cơ gật đầu: "Nếu mẫu thân đáp ứng, Tự Cung sẽ theo thúc phụ cười ngựa."

Ta đang do dự có nên hay không, Lý Long Cơ đã nghiêng đầu, nhìn ra lo lắng của ta: "Ở cùng ta hay là ở trong xe cùng nàng đều là theo ta, nếu ta muốn hại con nàng, cũng sẽ không tự mình động thủ." Tự Cung cái hiểu cái không, vẫn chưa hiểu hết ý tứ trong lời nói Lý Long Cơ, lại thấy ta lo lắng, liền nghĩ nghĩ, mới thử cam đoan nói: "Mẫu thân, con sẽ rất ngoan."

Ta bất đắc dĩ cười, gật đầu nói: "Đi thôi."

Khi ta và Thẩm Thu lên xe ngựa, Niệm An ngồi trong xe liền vươn hai tay, bỏ nhào lòng vào ta, làm nũng gọi: "Mẫu thân." Ngày thường giờ này, Niệm An sớm ngủ say, hiện tại nhìn con gái không kiên trì được nữa, trên mặt một vẻ buồn ngủ. Ta ôn nhu nói: "Ngủ đi, mẫu thân ôm con ngủ." Niệm An dạ nhỏ nhỏ, nhắm mắt lại.

Thấy nàng ngủ sâu, ta mới nhẹ giọng hỏi Thẩm Thu: "Thành Khí đã dự đoán được sự tình hôm nay?"

Thẩm Thu gật đầu, cũng hạ giọng: "Từ lúc hắn thu được tin tức biên cương báo nguy, đã làm chuẩn bị", dừng một chút: "Vĩnh An, người nên hiểu hắn, nếu là biên cương báo nguy, hắn nhất định phải xuất binh, nhưng người đối với hắn mà nói lại vô cùng quan trọng." Ta gật đầu, tiếp lời: "Lần này Thành Khí gần như mang đi hết tất cả thân tín, mặc dù lưu lại một ít thân binh bảo vệ mẫu tử chúng ta, nhưng vẫn là thế lực đơn bạc. Mà thiên hạ này ngoại trừ Thành Khí, có năng lực bảo vệ chúng ta chu toàn chỉ có Thái Bình và Long Cơ."

Hai người này, nếu có thể bảo vệ chúng ta chu toàn, cũng có thể dễ dàng đoạt đi tính mạng của chúng ta.

Niệm An tựa hồ mơ thấy cái gì, chột nủ tay áo ta rất chặt, ta chậm rãi vỗ vỗ lưng con gái, nhẹ giọng dỗ dành an ủi. Một lát sau, mới nắm tay Niệm An xoa xoa.

Tự Cung cực kì giống ta, còn mặt mũi Niệm An ngược lại giống Thành Khí.

Ta ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Niệm An, trước mắt hiện lên ngày ấy, vẻ mặt khi chàng đứng thối sáo.

Lý Long Cơ có mưu đồ đoạt vị, Thái Bình làm sao không có?

Thành Khí, giữa cô cô và em ruột, chàng đúng là vẫn còn tin Lý Long Cơ.

Ta nhìn Thẩm Thu, bỗng nhiên bật cười: "Thành Khí tin ai, cũng chính là đem cơ hội nhường cho người đó. Thẩm Thu, ngươi và chàng nhiều năm tương giao, có nhìn ra là từ khi chàng mang binh rời đi, đã quyết định buông tha cho việc đoạt vị?" Thẩm Thu thở dài, nói: "Giờ ngày này, nếu hấn muốn tranh ngôi vị hoàng đế, dễ như trở bàn tay. Lý Long Cơ băng lòng bảo hộ ngươi, nhưng cũng sẽ không chịu từ bỏ cơ hội lần này. Nay khúc mắc lớn nhất của Thành Khí hấn chính là huynh đệ thân sinh của mình, ngươi cho rằng hấn thật sự có thể nhẫn tâm cùng Tam lang huynh đệ tương tàn?"

Ta cười cười, lắc đầu nói: "Từ đêm hôm đó lúc chàng cứu ta ở hồ Thái Dịch, ta chỉ biết, chàng có rất nhiều thứ không đành lòng." Năm đó ta chỉ là một cô gái không quen biết, chàng vẫn có thể mạo hiểm cứu ta, thì hiện tại làm sao chàng có thể chĩa dao đối địch với đệ đệ ruột mà chàng đã bảo vệ hai mươi mấy năm cho được.

Thẩm Thu nghe ta nói như thế, ngược lại nảy sinh hứng thú: "Nói tiếp nói tiếp, ta ép hỏi Lý Thành Khí mấy năm, cũng hỏi không ra tình huống tại sao các ngươi quen biết." Loại chuyện này, bắt ta kể ra thế nào? Ta lờm Thẩm Thu một cái, cười mỉa: "Vậy ngươi đợi chàng trở về, tiếp tục hỏi đi." Thẩm Thu nói giận híp mắt, ta lại giả bộ không thấy, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tuy ngữ khí Thẩm Thu thoải mái, lại khó nén cảm xúc lo lắng. Không ai biết Lý Thành Khí lựa chọn là đúng hay sai, hôm nay kẻ địch lớn nhất của Lý Long Cơ là hoàng đế, sau hoàng đế có lẽ chính là Thái Bình.

Sau Thái Bình là ai?

Nếu Lý Long Cơ may mắn ngồi lên ngôi hoàng đế, hấn có khả năng đem mũi dao chuyển hướng sang ca ca của mình?

Thẩm Thu đối đãi với người bệnh trước giờ vô tư vô tâm, quả nhiên là tận tâm tận lực chữa trị.

Đến Trường An, Triệu Cơ đã có thể đi lại. Nàng đối với ta vẫn như trước là tỷ tỷ dài, tỷ tỷ ngắn, cũng bắt đầu bóng gió thăm dò chuyện ta cùng với Lý Long Cơ lúc xưa. Có khi Đông Dương nghe được hai ba câu, lập tức liền nổi giận, thậm chí cố ý quăng vỡ khay trà chặn đứng lời Triệu Cơ, hoặc là lấy Niệm An làm lý do, trực tiếp tiễn khách.

"Đông Dương", ta bắt đầu nhìn nàng: "Chúng ta dù sao cũng đang ở tại Lâm Tri vương, mọi sự thu liễm chút." Đông Dương khề hừ một tiếng, vừa cất tìm đèn cây, vừa nói: "Cao thấp trong phủ này, người nào không biết là nơi này không thể tự tiện vào, ả Triệu Cơ này thật sự nghĩ rằng mình được sủng, liền dám đến đây hỏi đông hỏi tây?" Nàng tức giận không xả được, tay càng run lên, hoàn toàn cất trọi hết ngọn đèn...

Ta đúng lúc đang cười nghiêng ngả, Hạ Chí bỗng nhiên vội vàng chạy vào, sắc mặt tái nhợt quỳ gối xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Trộm trời đoạt ngày (2)

Ta không dám động đây, chỉ vội quan sát nàng.

"Vương phi, tiểu công tử ngài..." Giọng Hạ Chí nắc nhen, ta bàng hoàng cả người, đứng bật mạnh dậy, hỏi gấp: "Là ai? Lý Long Cơ?" Ta đang ở Lâm Tri vương phủ, trọng binh canh giữ, trừ bỏ hấn còn có ai có thể động vào Tự Cung? Hạ Chí mấp máy môi, cứ mãi lắc đầu, mới nghẹn ngào nói: "Khi nô tỳ tỉnh lại, tỷ nữ của quý phủ Thái Bình ở ngay trong phòng, nói là tiểu công tử đã qua phủ công chúa."

Là Thái Bình.

Ta nghĩ muốn đứng lên, thì hai chân mềm nhũn lại ngã ngồi xuống ghế. Đông Dương muốn giơ tay đỡ ta, ta vô thức đẩy nàng ra, cảm thấy mẫn nhĩ đều là tiếng tim đập nặng nề như tiếng trống, giống như muốn phá toan lồng ngực mà ra.

Trong phòng lại lâm vào yên lặng.

Ta thần thờ một lúc lâu, rốt cuộc mới tìm được giọng nói của mình: "Thái Bình còn nhấn lại cái gì?"

"Công chúa... Thái Bình nói tiểu công tử tuổi nhỏ, sợ chiếu cố không chu toàn, vẫn là mời Vương phi đích thân đến quý phủ chăm sóc mới thỏa đáng". Hạ Chí run run, nói tiếp: "Còn nói hiện tại trong cung xảy ra đại sự, không cần quấy nhiễu đến Lâm Tri quận vương."

Lời nhấn tuy nhẹ nhàng nhưng mang ý uy hiếp rõ ràng, muốn ta tự mình đến phủ công chúa, không được kinh động Lý Long Cơ.

Cái gì nên tới, rồi cuộc sẽ tới.

Nàng muốn gặp ta, Tự Cung sẽ bình an.

Ta ổn định suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, nói với Hạ Chí: "Thái Bình hẳn là có sắp xếp nội ứng đưa ta ra phủ, người truyền lời cho tỷ nữ kia, nói sau khi ta thay quần áo xong có thể ra phủ." Hạ Chí do dự nhìn ta, làm như muốn khuyên, nhưng cuối cùng không nói một lời, lui đi ra ngoài.

Nếu Thái Bình có thể bắt cóc Tự Cung ngay tại Lâm Tri vương phủ, thì trong vương phủ này không biết đã cài bao nhiêu người, tai mắt rắc rối khó gỡ. Những nội ứng đó hàng năm trà trộn vào Lâm Tri vương phủ, lại chưa bao giờ bị Lý Long Cơ phát hiện... Ta không dám lại nghĩ sâu hơn, e là chỉ có sủng tỷ thiếp thất của hắn mới có thể.

Có thể cài vào đã không dễ dàng, có thể đạt được tín nhiệm càng không dễ dàng.

Một khi dùng đến con cờ này, nhất định là đã đến bước cuối cùng.

Cho dù là người hầu hạ bên cạnh ta, cũng không dám chắc lòng dạ như một ...

Ta cúi đầu nhìn Đông Dương quỳ gối trước mặt, giờ khắc này, e chỉ có người mà trong lòng có Lý Long Cơ, mới có thể phó thác.

Ta hạ giọng, nói mấy câu không thể nghe thấy: "Đông Dương, người hãy nghe cho kỹ lời của ta. Ta đi rồi, nội trong một canh giờ người phải tìm cơ hội gặp Vương Hoàn, đừng cho bất cứ kẻ nào biết, bao gồm Hạ Chí. Người phải chính miệng nói cho Vương Hoàn, ta ở quý phủ Thái Bình."

Thân mình Đông Dương chấn động, quỳ mạnh xuống. Ta lại nói: "Trong ngăn bàn có để một xấp thư, người thu dọn kỹ. Nếu ta không thể trở về, thì phải làm như mọi thứ đều bình thường, cách năm ngày gửi một bức thư nhà, báo cho quận vương biết ta vẫn mạnh khỏe."

Nàng không nói được một câu, khi ngửa đầu nhìn ta, nước mắt đã rơi đầy mặt.

Ta đưa tay lau đi nước mắt của nàng: "Đừng khóc, đừng để bất cứ kẻ nào hoài nghi. Đông Dương, an nguy chốn biên quan, tính mạng quận vương, ta đều phó thác toàn bộ cho người."

Vương Hoàn là chính thất của Lý Long Cơ, Thái Nguyên Vương thị là đang đứng ở bên Lý Long Cơ, vinh cùng hưởng, họa cùng chịu.

Nếu nàng ấy nghe xong lời này, chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp báo cho Lý Long Cơ.

Đạo mật lệnh Lý Thành Khí đưa ta vô cùng trọng đại, vạn nhất Đông Dương chết sẽ rơi vào tay người bên ngoài... Loại mạo hiểm này không thể liều. Nếu Thái Bình ở Lâm Tri vương phủ có nội ứng, vậy Lý Long Cơ tất nhiên cũng sẽ có sắp đặt người bên cạnh Thái Bình, dù không có Đông Dương truyền lời, trong một canh giờ hắn cũng sẽ thu được tin tức.

Mà Lý Long Cơ... Hẳn là sẽ liều lĩnh nhảy vào phủ Thái Bình cứu ta ?

Ta đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, trong lòng nảy lên cảm giác chua chát khổ sở, không nghĩ tới ta né tránh tình cảm của hắn cả đời, thế nhưng hôm nay lại ngóng trông hắn vẫn còn tình cảm với ta. Thậm chí là tình thâm đến mức có thể buông tha cho thời cơ bức cung, tự mình tới cứu ta...

Lý Long Cơ, người nhất định phải tự mình tới gặp ta, cho dù chỉ là thấy được thi thể.

Dặn dò giao phó xong xuôi, Hạ Chí đã vội vàng quay về. Ta đứng dậy thay quần áo, lưu lại Đông Dương, theo Hạ Chí một đường ra sân. Vẫn là lão tỷ nữ ở Tam Dương cung kia, khom người vắn an, đưa ta lên một chiếc xe ngựa đẹp đẽ.

Năm đó ở quý phủ Thái Bình ta sinh non ra Niệm An, Lý Thành Khí giận chó đánh mèo Tiết Sùng Giản, bắt đưa con Thái Bình sủng ái nhất quỳ gối trước cửa, rước lấy vô số chê cười. Hôm nay ta lại vì Tự Cung, tự mình đến bái kiến Thái Bình, đúng là nhân quả tuần hoàn.

Hồ sen xanh tươi giữa hè, đình đài lầu các nguy nga tráng lệ, tất cả vẫn như trước.

Thái Bình mỉm cười ngồi trong đình, đang gấp một khối diêm tâm, cẩn thận đút cho Tự Cung.

Ta vừa đi vào, không đợi hành lễ, Tự Cung tràn đầy vui mừng quay đầu, cười gọi ta: "Mẫu thân." Ta tươi cười với con trai, vẫy tay bảo hắn lại đây. Tự Cung lập tức nhảy xuống ghế, hai chân lon ton chạy tới, nhào vào lòng ta: "Mẫu thân, vườn của cô tổ mẫu thật là đẹp mắt, mới vừa rồi con bị người ôm đi thật lâu, cũng nhìn không tới diêm cuối."

Cả người Tự Cung đầy mồ hôi, cười đến vui vẻ.

Ta ôm con trai, trái tim treo lơ lửng này giờ rốt cuộc mới hạ xuống, ôn nhu nói: "Đây là tiền để ban cho cô tổ mẫu, xây dựng phòng chế theo Đại Minh cung, tất nhiên là rất đẹp". Ta nói xong, giúp Tự Cung lau mồ hôi trên trán: "Ngày thường giờ này con nên đi ngủ, sai người dẫn con đi xuống ngủ một chút, đợi tỉnh dậy lại tiếp tục đi xem vườn, được không?"

Tự Cung cười gật đầu, hôn chụt lên mặt ta, nói: "Vâng ạ".

Ta ngẩng đầu nhìn về hướng Thái Bình và Tiết Sùng Giản, Tự Cung còn nhỏ như vậy, ta không hy vọng con trai nghe được những lời sau đó.

Thái Bình cười hiểu rõ, quay qua phân phó hạ nhân một câu. Ai ngờ lời còn chưa dứt, Tiết Sùng Giản liền bước lên, ngồi xổm xuống trước mặt mẹ con

chúng ta, cười nói: "Đề tiểu thúc thúc mang con đi ngủ, được không?" Tim ta đập nhanh một nhịp, hần đã kín đáo nháy mắt với ta, ám hiệu cực kì nhỏ bé, chủ động tiếp nhận Tự Cung trong lòng ta, đứng dậy chậm rãi rời khỏi đình.

Chỉ cần một cái chớp mắt trao đổi, ta cũng hiểu được, hần muốn giúp ta.

Hoặc là không phải giúp ta, mà là giúp Lý Long Cơ.

Ta mỉm cười đứng dậy, nhìn vị cô cô đang cúi đầu uống trà kia: "Vĩnh An bái kiến cô cô."

Năm đó Tiết Sùng Giản vì Lý Long Cơ đắc tội Lý Thành Khí, nay có lẽ thật sự là vì Lý Long Cơ, mang Tự Cung đi. Hần không cứu được ta, nhưng có thể cứu được người kiềm chế ta, thế là đủ rồi.

Thái Bình gạt đầu, buông chén trà: "Đứng lên đi." Ta đứng dậy ngồi trước người nàng, cười hỏi: "Hôm nay sắc mặt cô cô nhìn vô cùng tốt, xem ra đúng là hi sự lâm môn." Thái Bình nheo mắt, khoe miệng mang theo ý cười: "Vĩnh An, ta nhìn ngươi ở bên Hoàng cô tổ mẫu từ nhỏ tới lớn, cảm thấy ngươi là một Võ gia quý nữ thông minh lanh lợi. Không nghĩ tới nhiều năm trôi qua như vậy, Võ gia từng người từng người chết đi, cuối cùng còn mỗi mình ngươi đứng cách hoàng quyền trong gang tấc, cũng coi như không đơn giản."

Ta cười lắc đầu, không nói chuyện.

Thái Bình ngẩng đầu nhìn trời: "Xem ra giờ này, ca ca ta hẳn là đã quy thiên". Ta nhất thời giật mình, nàng lại nói: "Ta không hiểu vì sao Thành Khí lại giao ngươi cho Lý Long Cơ. Chẳng lẽ cô cô ta đây luôn luôn che chở cho hần, còn không bằng tên đệ đệ từ trước đến nay cứ luôn đối nghịch hần sao?"

Ta cười: "Đều là cốt nhục chí thân, tại sao không bằng?"

Thái Bình khẽ thờ dài: "Chỉ bằng ta nói thật với ngươi, hiện tại vị tẩu tử cùng đưa chất nữ kia của ta đã phạm tội hành thích vua, ham muốn bắt chước mẫu thân ta đăng cơ xưng đế. Thân là con cháu Lý gia, ta làm sao có thể ngồi yên mặc kệ?"

Thì ra...

Ta bừng tỉnh mộng, mới hiểu thì ra "Đại biến cố" khó hiểu trong miệng Lý Long Cơ là cái gì. Thì ra đúng là tất cả mọi người đều khoanh tay ngồi nhìn Vi hậu hành thích vua, sau đó coi đây là lý do khởi binh, diệt trừ hoàn toàn con cháu phe Lý Hiên, lấy lại được thiên hạ.

Trong đầu lướt nhanh tất cả khả năng, Thái Bình chỉ bình thản đẩy qua một chén trà: "Kỳ thật mặc dù ngươi không đến, ta cũng có đã bày phần năm chắc, giành trước Lý Long Cơ giết chết Vi thị, lập được công lớn. Hiện tại Lý Thành Khí đã muốn buông tha việc đoạt quyền, lấy thế lực nhiều năm trong triều của ta, Lý Long Cơ không phải là đối thủ."

Ta nhìn chén trà kia, hình như đã chuẩn bị trước từ lâu, chỉ chờ ta đến, uống hết nó.

Đưa tay chạm thành chén, quả thực không có độ ẩm gì.

Ta buông tay, nghiêm mặt nói: "Chi tiếc, cô cô là một nữ nhân". Thái Bình nhướn mày: "Ngươi từ nhỏ đi theo mẫu thân ta, chẳng lẽ còn mang ý niệm cổ hủ này trong đầu?" Ta cười: "Có lẽ là ông trời thiên vị, Đại Đường ta có vô số nữ nhân có thể khiến chúng nam nhân cực kỳ ngưỡng mộ. Chẳng hạn bậc quân vương như Hoàng cô tổ mẫu, có tài nữ như Uyển Nhi, có công chúa như cô cô, thậm chí...", trong đầu thoáng qua gương mặt Vi hậu, thầm cười khổ: "Cũng có Vi hậu đã tâm ngập trời. Vĩnh An không phải là đối với việc nữ tử cầm quyền có nghi ngờ gì, chính là không muốn chứng kiến cảnh cốt nhục hoàng gia tương tàn thêm một lần nữa."

Thái Bình không khỏi mỉm cười, ý bảo ta tiếp tục nói.

Ta lại nói: "Như Hoàng cô tổ mẫu vậy, chiến tích lẫy lừng, nhưng rốt cuộc trốn không thoát tâm ma của chính mình. Bà không dám gần gũi với con cháu ruột của mình, chỉ vì bà là một nữ nhân. Sợ một ngày kia con cháu mình trưởng thành, lấy thân phận nam tử đem bà kéo xuống đế vị, cho nên bà luôn luôn sợ bóng sợ gió, tùy tiện một người tùy tiện một câu, có thể không chút do dự giết hết con cháu ruột thịt". Ta ngừng đầu, nhìn thẳng Thái Bình: "Nếu so sánh cô cô với Hoàng cô tổ mẫu, nếu cô cô xưng đế, nhất định càng khó dung tha Lý gia, thậm chí ngay cả con cháu Võ gia vốn thất thế từ lâu, cũng sẽ đuổi tận giết tuyệt."

Trong mắt Thái Bình hiện lên một ít cảm xúc phức tạp, nhưng rất nhanh tan rã trong nụ cười lạnh băng.

Nàng không vội trả lời, ta cũng không nhắc lại.

Đúng lúc một thị vệ chạy vào, thấp giọng thì thầm mấy câu. Thị vệ kia chưa nói hết, Thái Bình đột nhiên biến sắc, ném mạnh chén trà trong tay xuống đất, lạnh lùng nói: "Giỏi! Giỏi! Mẫu thân ta đây còn không bằng một tên huynh trưởng khác họ!" Tiếng vỗ vang lên, bọn thị nữ thị vệ hoảng sợ quỳ xuống, không một người dám ngăn đầu.

Trái tim ta cũng thả lỏng, không khỏi khẽ mỉm cười.

Thái Bình quay đầu nhìn ta, ánh mắt thâm trầm ác liệt, có vẻ không muốn tiếp tục vòng vo với ta, nói thẳng: "Vĩnh An, con ngươi đã bình an ra phủ, lợi thế trong tay ta đã mất, chỉ còn mạng của ngươi". Nàng hất mặt nhìn chén trà kia: "Tự viết mật lệnh của Lý Thành Khí, hay là mạng của ngươi, đều do ngươi quyết định."

Khi đến đây ta đã sớm chuẩn bị tinh thần, thậm chí là ôm ý định hy sinh tính mạng hai mẹ con chúng ta, cũng không có khả năng đem mặt lệnh Lý Thành Khí đưa cho nàng, huống chi hiện tại Tự Cung đã bình an, không còn tạo thành uy hiếp?

Ta quan sát ánh mắt của Thái Bình, trong nháy mắt lại như nhìn thấy Hoàng cô tổ mẫu.

Năm đó trong Đại Minh cung, ta quỳ trước mặt Hoàng cô tổ mẫu trải qua bao lần kề cận cái chết, cũng không phải là vì bảo vệ Lý Thành Khí hay sao. Lúc này thứ ta muốn bảo vệ không chỉ là mình chàng: "Cô cô, hôm nay ta đến sẽ không nghĩ tới cơ hội bình an ra phủ. Đến đây, chẳng qua là vì Tự Cung tranh thủ một đường sống, nay tâm nguyện đã thành, không còn điều gì vướng bận."

Hơi nóng mặt trời phả xuống từng đợt, người quý bốn phía đều tĩnh lặng dọa người.

Thái Bình mỉm cười: "Vĩnh An, ta nói rồi, ta có bảy phần cơ hội, mặc dù người giúp ta cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm." Ta cũng cười: "Vĩnh An không phải người hồ đồ, chỉ cần ta không viết ra mặt lệnh, Lý Long Cơ còn có cơ hội giành thiên cơ trước cô cô. Một khi ta trợ lực cho ngài, không chỉ là Lý Long Cơ thất bại, mấy huynh đệ bọn họ, bao gồm hai đứa con của ta, còn có mọi người trong phủ phụ vương ta, thậm chí là Võ gia, đều sẽ trở thành con mồi sau khi cô cô đăng cơ. Thứ cho Vĩnh An không muốn, cũng không thể trợ cô cô tụt thành nghiệp lớn."

Nàng nâng tay, chìa chén trà đến trước mặt ta: "Được, ta thành toàn cho người."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Trộm trời đoạt ngày (3)

Ánh mắt Thái Bình vốn còn mang một chút cầu may, nhưng khoảnh khắc ta cầm chén trà lên, tất cả đều tiêu tán.

Trong đầu bỗng nhiên thoáng hiện về ngày tuyết ấy, Thành Khí bao bọc ta trong chăn gấm, thấp giọng kể về đêm tuyết lúc chàng bị thương ở tay, chàng thấy y sư sắc mặt trắng bệch, mới biết là mình đang ở bờ vực sống chết. Lúc ấy chàng lại chỉ nghĩ đến ta đang làm gì, là đọc sách, luyện chữ, hay là đã ngủ? Giờ khắc này, thể mà ta và Thành Khí lại cảm giác giống nhau, chỉ muốn biết chàng đang làm gì.

Trải qua bao nhiêu lần hung hiểm, chỉ cần qua một kiếp này, đó chính là Thái Bình Thịnh Thế mà chàng mong muốn.

Ta nhắm mắt lại, ngửa đầu uống hết chén trà kia, rồi đặt chén trà lên mặt bàn ngọc thạch: "Xin cô cô yên tâm, cho dù hôm nay kết cục ra sao, cũng sẽ không ảnh hưởng đến chiến sự biên quan." Không biết Thái Bình dùng loại độc được nào, chỉ phút chốc mà tầm mắt của ta đã mờ hồ, như có nghìn vạn con kiến đang cắn xé, chạy dọc cơ thể... Thái Bình có lẽ đã đứng lên, giọng nói trở nên vô cùng mờ mịt: "Vĩnh An, niệm tình người vì Lý gia nhiều năm như vậy, ta sẽ cho người chết ở một nơi thanh tĩnh."

Ta siết tay thành quyền, nhìn thân ảnh Thái Bình đi xa, không dám buông lỏng một phút giây.

Không thể động, không dám động, chỉ có thể cắn răng chịu đựng đau nhức.

Tới lúc hai mắt dần trở nên trắng xóa, ta đã gấp đến độ hoảng loạn. Thái Bình vốn rất được Hoàng cô tổ mẫu sủng ái, tới giờ ngày này căn cơ được củng cố từ rất lâu, nếu nàng không phải là nữ tử, Lý Long Cơ làm gì còn cơ hội xoay người. Chính bởi vì nàng là nữ tử, cho nên nàng mới muốn thừa dịp hôm nay Vi hậu hành thích vua, nhảy vào Đại Minh cung, thu hoạch tội chứng, giành lấy danh vọng.

Long Cơ, nếu người không đến, sẽ không còn cơ hội...

"Vĩnh An? !" Bỗng nhiên một sức lực lớn kéo mạnh ta xuống ghế đá, máu độc vốn đang cố gắng kiềm nén phút chốc trào lên, một ngụm tinh ngọt phun mạnh ra. Đơn giản hai chữ này thôi đã chấn động ông ông vào tai.

Cảm giác mê man thật lớn, tràn ngập mỗi tấc thần kinh, ta chỉ biết là được ai đó ôm lấy, rồi cuộc nói không nên lời.

"Vĩnh An..." Tiếng Lý Long Cơ ngay tại bên tai: "Vĩnh An... Vĩnh An..."

Chỉ cần một câu, chỉ cần một câu.

Nhưng là tim đập càng lúc càng chậm, cổ tay bị siết sinh đau, đau như là muốn cắt đứt. Lý Long Cơ hẳn vẫn là không biết nặng nhẹ như vậy, lúc trước ta vì hấn quý gối trước phòng Vương Hoàn, cũng là bị hấn kéo tay lôi đến nỗi đầu gối bị thương... Rất nhiều rất nhiều ý nghĩ trong đầu lần lượt hiện lên rồi đứt quãng, không thể nhớ hết tất cả... Cổ tay dần dần không còn cảm giác đau nhức, cuối cùng mất đi tri giác.

Trong朦胧 lung, ta như thấy được Thành Khí.

Quần áo trên thân chàng đã bị cởi, lộ ra vết thương cũ ngang dọc năm xưa, còn có không ít vết thương mới rất sâu. Ta chỉ nhìn lướt qua, không dám tiếp tục xem nữa, phải đem tầm mắt chuyển lên mặt chàng. Khuôn mặt rất đỗi quen thuộc, từ hàng lông mày đang nhíu lại, đến mũi, đến đôi môi trắng bệch...

Cảnh tượng này quá mức quen thuộc, nhưng lại nhớ không nổi là ở nơi nào.

Ta chỉ biết đó là Thành Khí, liền cảm thấy cả người đều không đau, rất nhanh đi qua, nắm lấy tay chàng ở một bên.

Cánh tay chàng hơi run rẩy, cũng không mở mắt, chỉ chậm chậm xoay tay, nhẹ nắm tay ta.

Chỉ một động tác rất nhỏ, ta đã nghẹn ngào ra tiếng, đau phát run.

Nếu mười năm trước ta dùng tự tiện nắm lấy tay chàng, thì sẽ không có nhiều ràng buộc như vậy, nhiều bất lực như vậy.

...

Không đúng, ta và Thành Khí đã thành thân, không phải là tình cảnh hiện tại.

Ta có Tự Cung cùng Niệm An, sẽ ngọt ngào gọi ta là mẫu thân...

"Vĩnh An." Giọng nói thật nhẹ gọi ta, giống như chứng thực ý niệm trong đầu ta. Đúng vậy, tất cả đã sớm qua đi... không còn là những ngày đau khổ gây dứa không chịu nổi kia nữa. Ta dùng hết sức mở mắt, rốt cuộc thấy được một tia ánh sáng. Trong ánh mặt trời mờ lung chói mắt, đây là Đại Minh cung ? Không đúng, là phủ Thái Bình công chúa.

Một người đang mỉm cười nhìn ta, đúng là Thẩm Thu vật áo dính đầy máu: "Một ngum máu của người văng lên hết mặt hết người ta, so với năm đó cứu trắng sĩ moi tìm còn chưa có chặt vật như vậy." Ta nghe lời lẽ hần bông đùa, nhưng là đáy mắt kia lại không giấu được vẻ đau thương, hần hần là dùng hết biện pháp mới cứu ta tỉnh lại, nhưng độc Thái Bình ban cho, làm sao có thể đơn giản như thế ?

Ta áp chế hỗn loạn trong lòng, không dám chậm trễ, đảo mắt nơi nơi tìm Lý Long Cơ.

Đến cuối cùng mới phát hiện mình còn đang nằm trong lòng hần, cặp mắt phượng kia đã đỏ bừng, sớm không còn thần thái hiên ngang năm xưa.

"Bệ hạ..." Ta âm ách mở miệng, hần lập tức nói thay: "Ta biết, Vi hậu và Khoả Nhi độc chết Tam thúc, ta biết từ lâu, Vĩnh An nàng không cần nói nữa..." Giọng hần tắc nghẹn, vội vã quay mặt đi.

Ta nhìn hần trộm lau khóe mắt, không khỏi giấu cợt hần: "Một nam nhân khóc lóc, sao có thể làm hoàng đế."

Hần quay đầu nhìn ta, trong mắt là tầng tầng bi thương, nói không nên lời một câu.

Ta cử động bàn tay, cảm giác hần vẫn nắm cổ tay ta, trong lòng cũng chua xót: "Long Cơ, túi hương của ta."

Hần kinh ngạc nhìn, ta nhú mày, lại động đẩy cổ tay.

Lúc này Lý Long Cơ mới giật mình, vội tháo túi hương bên hông ta xuống, thấy ta dõi theo tay hần, lập tức ngăm hiểu mở túi hương ra, lấy ra một mảnh giấy được gấp gọn, lại quay đầu nhìn ta.

Ta gạt đầu, ý bảo hần mở ra.

Trước khi đến ta đã dùng bút vẽ vòng quanh con chữ mật lệnh, ngay trên mảnh giấy này. Ta sớm có chuẩn bị, nếu thật sự không có ai đến thì nhất định phải nắm chặt lấy túi hương, để cho khi hần nhìn thấy thi thể ta thì cũng nhìn đến túi hương này.

Lấy tài trí Lý Long Cơ, nhìn thấy chữ viết huynh trưởng, lại thấy ta dùng bút son vẽ vòng quanh một chữ, làm thế nào không đoán được?

Hi vọng, hần quả nhiên là đến đây cứu ta.

Hần chậm rãi mở mảnh giấy ra, nhìn thấy con chữ kia, đột nhiên cứng đờ người.

"Đây là, chữ đại ca người tự tay viết", ta chậm rãi kéo dài hơi thở, cố gắng nói xong lời cần nói: "Trong vòng tròn là chữ 'Niệm', đây là mật lệnh binh phù, tâm phúc trong cung của Thành Khí thấy chữ như thấy người. Long Cơ...", ta dùng sức chụp tay hần: "Nhanh đi đoạt cung, tính mạng gia đình phụ vương người, tính mạng người Vô gia, ta đều giao cho người."

Vi hậu đã dám hành thích vua, dĩ nhiên phải có sắp đặt trong cung.

Thái Bình thiếu niên đã xuất giá, thế lực phần lớn ở ngoài Đại Minh cung, ba phần rưỡi ro trong miệng nàng tức là ám chỉ nội ứng trong cung. Lý Long Cơ chỉ cần có nội ứng này, liền có cơ hội giành trước Thái Bình vào cung, chém giết yêu hậu!

Mà sau này, Lý Long Cơ có thể buông tha chúng ta hay không, không phải điều ta có thể biết trước ...

Lý Long Cơ ngờ ngác nhìn mảnh giấy kia, qua hồi lâu mới cẩn thận gấp kỹ, bẻ ta đặt lên ghế dài, nhẹ nhàng lấy mu bàn tay xoa mặt ta, ôn nhu nói: "Chữ đại ca ta nhận ra, trước và sau vụ án oan trong ngục Lai Tuấn Thần, nét chữ đã có thay đổi rất nhỏ. Vĩnh An". Về mặt hần cực kỳ sâu sắc: "Ta chỉ biết đại ca yêu nàng sâu đậm vô cùng, lại không ngờ vào thời điểm đó đã cho nàng hứa hẹn như thế. Ta so với đại ca, kém quá xa."

Nghe hần nhắc tới Thành Khí, lòng ta ảm áp, khẽ mỉm cười, không nói gì.

Nhiều năm trôi qua, cho dù là ở nơi nào, ta đều luôn mang theo mảnh giấy này. Nét chữ kia đã sớm khắc sâu vào xương tủy, lực đạo đề bút rất nặng, chỉ có ngần ngừ mười sáu chữ:

Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm, khi đã cầm tay, đời này không phụ.

Đường Trung Tông đột ngột băng hà.

Vi hậu bí mật không phát tang, ngày kế ban lệnh cấm các quan lại triều thần nhập cung, cho năm vạn binh lính đóng quân canh giữ kinh thành. Lý Long Cơ lấy được mật lệnh, nhờ nội ứng bên trong mở cửa cung, giành trước Thái Bình chiếm được thời cơ, lại chưa chém giết Vi hậu lập tức, trái lại tâm tình cả ngày, chỉ mỉm cười nói ủng hộ lập ấu tử Trung Tông lên làm hoàng đế.

Vi hậu vừa sợ vừa vui, vui vẻ đáp ứng.

Ít ngày sau, ấu tử của Đường Trung Tông Lý Trọng Mậu lên ngôi hoàng đế, tôn Vi hậu làm Hoàng thái hậu, thay quyền nhiếp chính.

Ta nghi hoặc đủ thứ, không biết ngày ấy rốt cuộc phát sinh chuyện gì, lại khiến Lý Long Cơ làm ra quyết định này. Hạ Chí giúp ta uống nước, Thẩm Thu khoanh tay đứng bên giường, cười nói: "Nếu bà ta an phận ở hậu cung cũng không sao, thế mà còn muốn học cái gì gọi là lâm triều nghe báo cáo, xử lý chính sự. Hiện nay trong triều lời oán thán không ngừng, trong dân gian sớm dấy loạn bà ta độc chết tiên đế, quả nhiên là khiến nhân thần công phẫn."

Ta nằm ở trên giường, ngay cả mắt đều không mở ra được, khi nghe Thẩm Thu nói đến đó, rốt cuộc bừng tỉnh mộng. Tay hần cầm mật lệnh có thể giết người, nhưng lại muốn dụ Vi hậu làm ra chuyện ngu xuẩn như lâm triều chấp chính... Ta khẽ cười cười, nói với Thẩm Thu: "Nhanh thôi, đao của hần sẽ đặt ngay cổ Vi thị, chỉ cần nhích tay động thủ, sẽ trở thành bất thể chi công*."

*công lao to lớn cho thế hệ, cho triều đại

Nay Đại Minh cung đã hoàn toàn ở trong tay hần.

Chỉ cần lúc thích hợp nhất, diễn một màn tru sát yêu hậu, chiếm được lòng dân thiên hạ.

Mấy ngày sau, trong lúc lời đồn đãi bay ngập trời, Lâm Tri vương Lý Long Cơ cùng Tiết Sùng Giản dẫn vạn kỵ binh tấn công Huyền Vũ môn, tru sát Vi thị.

Ngày hai mươi tư, Tương vương Lý Đán kế vị hoàng đế, lấy hiệu Đường Duệ Tông, đổi niên hiệu thành Cảnh Văn.

Sau khi phụ hoàng đăng cơ, ba ngày nay từ trong cung truyền đến đây mấy đạo chỉ, ý muốn lập Thành Khí làm Hoàng thái tử.

Lại bởi vì trong phủ không người tiếp chỉ mà lần lượt trì hoãn.

Ta vẫn luôn ở bên bờ sinh tử, khi thì thanh tỉnh, khi thì lại hôn mê. Mỗi khi mở mắt đều là nhìn thấy Thẩm Thu tay cầm ngân châm, đến cuối cùng cảm thấy buồn cười, nhẹ giọng nói: "Người hiện tại không phải là ngự y, lại cực nhọc cả ngày lẫn đêm chăm sóc cho ta, Thành Khí đang ở xa ngoài ngàn dặm, người không sợ truyền ra lời đồn nhảm gì sao?" Thẩm Thu dờ khóc dờ cười: "Năm đó ta thân là diệu thủ thần y ở Thượng Y cục, cứ mỗi đêm khuya lại vào thăm phòng của người, nếu có đồn nhảm gì thì đã có từ lâu rồi. Giờ đây già đi, da dầy thịt béo, sợ gì nữa."

Ta mỉm cười, vừa muốn nói, hần lại thêm một câu: "Sau khi bệ hạ đăng cơ, đại quân Lý Thành Khí liên tục báo tin chiến thắng, nay đã khai hoàn hồi hương, hình như không còn là ở ngoài ngàn dặm nữa." Ta vô cùng bất ngờ, vui sướng nhìn hần, lại bởi vì tin vui bất thành linh này mà dẫn tới tim đập nhanh một trận, hít thở không xong.

Thẩm Thu nhú mày, mạnh tay đả thông vài huyệt đạo trên người ta, nhẹ rút châm nói: "Chớ vui chớ buồn, nếu không ngay cả sự phụ ta có đội mồ sống dậy cũng không cứu được người". Ta nghe lời hần, nhắm mắt một lúc, mới từ từ thở dài: "Ta còn có thể đợi chàng trở về hay không?" Xung quanh im lặng thần kỳ, Thẩm Thu không trả lời ta.

Ngay cả Thẩm Thu cũng không dám mở miệng, sợ thật sự là vô vọng.

Ta trầm thờ dài, ngày ấy nếu không có Lý Long Cơ dẫn Thẩm Thu theo, ta e là đã trở thành cô hồn dưới suối vàng mất rồi, làm gì còn lòng tham như thế? Ta mở mắt nhìn hần, nói: "Ta có thể đứng lên một chút? Đề bút viết vài chữ?" Thẩm Thu lắc đầu cười: "Người muốn giả mạo chữ Lý Thành Khí, từ chối ngôi Thái tử này?"

Ta cũng cười, nhẹ gật đầu.

Hần lập tức phân phó Hạ Chí chuẩn bị giấy viết, tự mình cùng Đông Dương đỡ ta đến án thư.

Tuy rằng đây là quyết định của Lý Thành Khí, nhưng khi đầu bút chạm vào giấy, trong lòng không tránh khỏi dâng lên một trận chua xót. Do dự thật lâu, mới hạ bút viết: "Thái tử, là ngôi vị của quốc gia, quốc gia thái bình thì lập con trai đích trưởng, quốc gia gặp nạn thì lập người có công. Nếu xử lý không thỏa, đó là bá tánh thất vọng, không phải phúc khí cho xã tắc. Thân cả gan lấy cái chết thỉnh cầu không lập thần làm Thái tử. Tam lang diệt Vi thị, đẹp

yên chiến loạn, bất thể chi công, xứng làm Thái tử..."

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

Ngày hai mươi bảy, trưởng tử Lý Thành Khí nhiều lần tỏ ý muốn nhường, cuối cùng Đường Duệ Tông lập Lý Long Cơ làm Hoàng Thái tử.

Uyển Nhi chết, là khi Lý Thành Khí trở về ta mới biết được.

Ngày Lý Long Cơ vào cung tru sát Vi hậu, Uyển Nhi dẫn cung nữ ra nghênh đón, thậm chí đưa ra 'Di chiếu' của tiên đế ủng hộ lập Lý Long Cơ làm vua. Chỉ tiếc, ngày ấy người vào cung là Long Cơ... Có cơn gió mạnh thổi qua, đồng tro tàn trên mộ phần cuộn cuộn tung bay, dẫn lộ ra một góc tờ giấy cháy dở, chỉ còn lại ba chữ 'Mộng giai kì' được viết ngoáy.

Trương Cửu Linh vẫn là đến đây.

Ta cúi người ngồi xổm xuống, nhặt lên ba chữ còn sót lại kia.

Hải thượng sinh minh nguyệt ,

Thiên nhai cộng thử thì .

Tình nhân oán dao dạ ,

Cánh tịch khởi tương tư.

Diệt chúc lân quang mãn ,

Phi y giác lộ tư.

Bất kham doanh thủ tặng ,

Hoàn tâm mộng giai kỳ .

Bài thơ này của Trương Cửu Linh một khi lưu truyền ra dễ dàng chiếm được trái tim của vô số thiếu nữ trong thành Trường An, chỉ tiếc không người nào biết hẳn là vì ai mà viết ra. Một đoạn tình cảm luyến tiếc không người biết tới, rồi sẽ bị vùi lấp giữa những thăng trầm của năm tháng, đến cuối cùng không còn ai nhớ rõ.

Ta quay đầu nhìn Lý Thành Khí: "Trăm năm sau bài thơ này vẫn tồn tại, nhưng có ai có thể đoán được hẳn làm ra vì ai?" Lý Thành Khí cười không nói, chỉ sâu lắng nhìn ta.

Từ sau ngày ấy chàng trở về vẫn như thế, không buồn không vui, chính là ôm ta sâu vào lòng, yên tĩnh nhìn ta không nói lời nào.

Ta bị chàng nhìn đến ngượng ngùng, quay đầu lại nhìn mộ phần của Uyển Nhi, nhẹ giọng nói: "Năm đó khi ta cùng với Long Cơ khắc khẩu, từng nói qua nếu có một ngày lựa chọn giữa tính mạng người thân và Uyển Nhi, ta nhất định sẽ hi sinh Uyển Nhi. Không nghĩ tới cũng là một câu đó, nàng thật sự vì ta mà chết."

Nếu là Thái Bình diệt Vi hậu trước, nhất định sẽ không tổn hại đến tính mạng Uyển Nhi.

Nhưng vì ta và Lý Thành Khí, vì thành toàn cho nghiệp lớn của Lý Long Cơ, chính là đem mạng Uyển Nhi đặt dưới kiếm Lý Long Cơ.

"Vĩnh An", Lý Thành Khí ôm ta vào lòng, ôn nhu nói: "Nàng đã quên Thẩm Thu nói gì sao, chớ vui chớ buồn?". Ta dạ, bất đắc dĩ nói: "Hắn còn nói quá lên, nói ta sẽ không đợi được chàng trở về..." Tay Lý Thành Khí bỗng nhiên siết chặt hơn, làm ta sinh đau, ta chỉ đành phải cầu xin tha: "Đau..." Chàng lập tức thả lỏng tay, không nói thêm câu nào.

Qua thật lâu, ta mới dám ngửa đầu nhìn chàng: "Thành Khí, nếu ta mất đi, phụ vương của ta, Võ gia, còn có các con của ta, đều phải phò thác cho chàng. Chỉ có chàng ở đây, Huyền Vũ môn mới sẽ không tiếp tục đổ máu Lý gia."

Thẩm Thu dùng hết toàn lực kéo dài mạng sống từng ngày cho ta, nhưng kịch độc sao dễ giải trừ, rồi sẽ có ngày dầu hết đèn tắt.

Nay Lý Long Cơ đã là Thái tử, nếu không ngoài dự liệu, trong ba năm nhất định sẽ đăng cơ làm hoàng đế. Thái Bình đã là miếng thịt trên thớt, thiên hạ này người duy nhất có thể kiềm chế Lý Long Cơ, chỉ còn chàng.

Thành Khí nắm giữ hùng binh, lại có Vương Nguyên Bảo phú khả địch quốc tương trợ, mặc dù Lý Long Cơ xưng đế, cũng phải thoái nhượng ba phần.

Thiên hạ giang sơn, mặc dù chàng không còn ý định tranh giành nữa, nhưng cả đời này vẫn phải luôn duy trì cân bằng hoàng quyền, mới đổi được thái bình chân chính cho con cháu Lý gia.

Đôi mắt kia mông lung một tầng nước mắt, hơi hơi phấp phồng, tay lau khóe mắt của chàng, cảm thấy đầu ngón tay ẩm ướt: "Hơn mười tuổi là Vĩnh Bình quận vương vang danh thiên hạ, hai mươi mấy tuổi là Thọ Xuân quận vương lãnh binh đại phá Đột Quyết, mấy tháng trước còn là vị trưởng tử nhường ngôi Thái tử, phu quân của ta Lý Thành Khí, có thể nào không chịu được một kích như thế?"

Lời còn chưa dứt, chàng bỗng nhiên cúi đầu, hôn ta thật sâu.

Ta nhắm mắt lại, cố gắng đón nhận chàng, không thêm để ý mấy trăm binh lính chỉ cách hơn mười bước ngoài kia.

Thật lâu sau, Lý Thành Khí mới khẽ thở dài một tiếng bên tai ta, thì thầm: "Nếu xưng đế, giang sơn cùng hưởng, nếu thất bại, sinh tử không rời. Vĩnh An nàng còn nhớ rõ những lời này không?" Ta dạ, mở mắt ra nhìn chàng: "Chàng luôn thích lấy mấy câu này ra lừa ta, làm thế nào ta không nhớ rõ?". Bên miệng Lý Thành Khí vẫn giữ ý cười: "Cho nên, nhất định phải vui vẻ còn sống."

Ta không dám tin nhìn chàng: "Chàng dám, nếu chàng dám làm chuyện gì mà 'sinh tử không rời', kiếp sau ta nhất định tái giá." Chàng cười ngắc ngây: "Theo như bốn vương thấy, kiếp sau nàng vẫn sẽ sớm ái mộ ta, giống như cuộc đời này."

Ta tức cười nhìn chàng, cảm thấy cả đầu ngón tay cũng muốn nóng lên, nhưng vẫn nói ra ước muốn trong lòng: "Cuộc đời này ta là Võ gia quý nữ, mặc dù hưởng hết vinh hoa phú quý, nhưng cũng trải qua bao kiếp nạn sinh tử. Nếu thực sự có kiếp sau, chỉ tình nguyện sinh ra ở nhà thường dân, gia đình hoà thuận vui vẻ." Chàng cười gật đầu: "Vậy bốn vương liền gánh nhiệm vụ thái rau giúp nàng." Ta nhất thời không biết nên khóc hay cười: "Thôi, chàng vẫn nên là thiếu niên phong lưu thiên hạ tốt hơn, như thế mới là Lý Thành Khí." Chàng nhướn mày: "Được." Ta càng cười đến tự đắc: "Độc sủng?" Chàng mỉm cười gật đầu: "Độc sủng."

Những lời thì thầm to nhỏ vụn vặt, dần dần phiêu tán giữa chốn núi rừng hoang sơ.

Rất đáng để chờ đợi, chúng ta đều chờ đợi từ lâu lắm.

Từ khi chàng chỉ là một Thái tử bị phế, ta đã quyết tâm muốn bảo vệ chàng. Khi đó ta chỉ là một Võ gia quý nữ không có quyền thế, tận mắt chứng kiến chàng chịu tang mẫu thân, bị hạ ngục oan uổng, lại chỉ có thể vụng trộm không dám khóc, không thể làm ra sự tình gì, e sợ liên lụy phụ vương. Ngay cả lời hứa hẹn lúc đó với chàng cũng không dám giữ vững, e sợ bị Hoàng cô tố mầu phát hiện dẫn tới đại họa sát thân, chỉ có thể tự mình khâu thím cùng em ruột chàng thành hôn... Bao nhiêu thứ xa vời vọng tưởng, nghĩ rằng cuộc đời này vô duyên, nhưng cuối cùng lại có thể ở bên chàng.

Những gì chúng ta muốn làm không chỉ là gần nhau.

Chỉ tiếc ta và chàng, đều không phải là người ngoan tâm quyết tuyệt.

Đến cuối cùng ta mới vòng tay ôm chàng, nhẹ giọng nói: "Năm đó ở ngự hoa viên, khi chàng đọc cho ta câu 'Nhất bôi chi thổ vị kiên, lục xích chi cô hà thác' [2], ta đã hiểu được chàng có nhiều thứ không đành lòng. Ta chưa bao giờ đoán được sẽ có ngày tự mình thay chàng thím câu từ bỏ ngôi Thái tử. Thành Khí, thật có lỗi, Thịnh Thế Vĩnh An của chàng, ta khó có thể hoàn thành."

Lý Thành Khí chỉ cười, ngắm nhìn mặt trời đang dần lặn xuống dưới thành Trường An: "Vĩnh An, điều ta vẫn luôn mong muốn, nàng đã làm được."

Ta khó hiểu nhìn chàng. Đôi mắt đen kia dưới ánh mặt trời, dần tan biến hết tất cả giết chóc quyết phạt, lại thoáng như năm đó mới gặp, trong suốt như nước, chính là bình yên nhìn ta như thế, sau một hồi mới ôn nhu nói:

"Thịnh thế, Vĩnh An."

Thịnh Thế Vĩnh An.

Thịnh thế, Vĩnh An.

Năm Duyên Hoà thứ nhất, Lý Long Cơ kế vị Hoàng đế, năm tiếp theo đổi niên hiệu thành Khai Nguyên.

Năm Khai Nguyên thứ nhất, Thái Bình công chúa mưu phản bị tru sát. Từ đó mở ra Đại Đường "Khai Nguyên Thịnh Thế".

Năm Khai Nguyên thứ tư, bởi vì kỵ huy thần mẫu Đường Huyền Tông là Chiêu Thành Đậu hoàng hậu, Lý Thành Khí đổi tên thành Hiến, tấn phong làm Trữ vương.

Tới năm Khai Nguyên hai mươi chín, Trữ vương Lý Hiến qua đời, Huyền Tông bi thương, "Gào to thất thanh, tả hữu đều giấu nước mắt", ngày kế hạ chiếu phong thụy cho Lý Hiến là "Nhượng hoàng đế".

Cùng năm, Huyền Tông Lý Long Cơ giao chức vụ cho An Lộc Sơn, từ đó kết thúc hai mươi chín năm "Khai Nguyên thịnh thế". [1] Trăng nhô trên biên khơi ,

Cùng lúc ở ven trời .

Tình oán xa vời mãi ,

Đêm thâu tưởng nhớ hoài .

Tắt đèn , thương ánh giải ;

Khoác áo , thấy sương rơi .

Không thể đầy tay tặng ,

Đành mơ để gặp người .

[2] Ý nghĩa đại khái (tra theo baidu): Mộ phần tiên đế còn chưa khô, mà con cháu cô nhi của ngài đã bị lưu lạc tới phương nào. Ấm chỉ Võ Tắc Thiên, sau khi Đường Cao Tông Lý Trị chết, liền loại trừ hết con trai của ông, người đầy người phế người giết, để cuối cùng Võ Tắc Thiên có thể lên ngôi vua.

Trích trong bài hịch văn thảo phạt Võ hậu của Lạc Tân Vương. Võ hậu nghe lúc đầu còn mỉm cười, đến hai câu: Nhất bôi chi thổ vị can, Lục xích chi cô hà thác", bất giác hỏi: Ai làm bài hịch này ? Tả hữu trả lời Tân Vương, Võ Hậu than: Tề tướng làm sao mà để mất người này! Về sau Kính Nghiệp bại trận, Tân Vương cũng biến mất không ai biết ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vĩnh An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.